

Từ Nô Tì Thành Hoàng Hậu Cùng Múa Với Sói

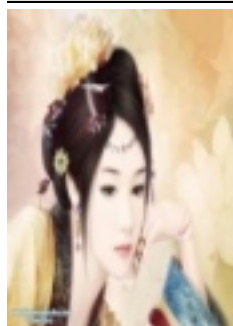
Contents

Từ Nô Tì Thành Hoàng Hậu Cùng Múa Với Sói	3
1. Q.1 - Chương 1: Bắt Đầu Đã Tới	3
2. Q.1 - Chương 2: Hiểm Ác	8
3. Q.1 - Chương 3: Xếp Đặt	11
4. Q.1 - Chương 4: Cơ Hội Xoay Người	13
5. Q.1 - Chương 5: Đặc Biệt	16
6. Q.1 - Chương 6: Phụ Tá	18
7. Q.1 - Chương 7: Ngang Nhiên Xuất Binh	20
8. Q.1 - Chương 8: Thượng Sách	22
9. Q.1 - Chương 9: Quân Cờ	24
10. Q.1 - Chương 10: Xuất Phát	27
11. Q.1 - Chương 11: Chiến Trường	29
12. Q.1 - Chương 12: Lập Kế Hoạch	31
13. Q.1 - Chương 13: Màn Trướng	33
14. Q.1 - Chương 14: Chuồn Êm	35
15. Q.1 - Chương 15: Nhanh Quay Ngược Trở Lại Dưới	37
16. Q.1 - Chương 16: Mộng Kính, Bị Giáng Chức	38
17. Q.1 - Chương 17: Lưu Lạc Nha Hoàn (1)	41
18. Q.1 - Chương 18: Lưu Lạc Nha Hoàn (2)	42
19. Q.1 - Chương 19: Lưu Lạc Nha Hoàn (3)	44
20. Q.1 - Chương 20: Chợt Đến Kinh Hồn	49
21. Q.1 - Chương 21: Thất Vọng	51
22. Q.1 - Chương 22: Cuối Cùng Hiện Mảnh Khóe (1)	53
23. Q.1 - Chương 23: Cuối Cùng Hiện Mảnh Khóe (2)	55
24. Q.1 - Chương 24: Cuối Cùng Hiện Mảnh Khóe (3)	57
25. Q.1 - Chương 25: Bước Ngoặt	60
26. Q.1 - Chương 26: Tính Toán	63
27. Q.1 - Chương 27: Miệng Lưỡi Biện Hộ	64
28. Q.1 - Chương 28: Phản Lại Một Kế	66
29. Q.1 - Chương 29: Vụ Thích Khách	69
30. Q.1 - Chương 30: Đêm Giao Thừa	71
31. Q.1 - Chương 31: Cá Nước Mặn Xoay Người	74
32. Q.1 - Chương 32: Nguyên Lai Là Như Vậy	76
33. Q.1 - Chương 33: An Phận Thủ Thường	79
34. Q.1 - Chương 34: Trừng Phạt	81
35. Q.1 - Chương 35: Chung Độc	83
36. Q.1 - Chương 36: Tự Cho Là Thông Minh	86
37. Q.1 - Chương 37: Lợn Chết Không Sợ Mỡ Nước Nóng	89
38. Q.1 - Chương 38: Mưu Kế, Lột Xác	93
39. Q.1 - Chương 39: Đối Chọi	97
40. Q.1 - Chương 40: Đảo Khách Thành Chủ	101
41. Q.1 - Chương 41: Không Thể Nhịn Được Nữa	104

42. Q.1 - Chương 42: Tự Do	110
43. Q.2 - Chương 1: Cuộc Sống Mới	113
44. Q.2 - Chương 2: Thân Phận Của Thành Vân	116
45. Q.2 - Chương 3: Cách Sinh Tồn	122
46. Q.2 - Chương 4: Chân Tướng Chung Độc Chợt Đến	126
47. Q.2 - Chương 5: Thân Phận Của Thành Vân	131
48. Q.2 - Chương 6: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (1)	135
49. Q.2 - Chương 7: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (2)	137
50. Q.2 - Chương 8: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (3)	142
51. Q.2 - Chương 9: Tên Xấu Vang Dội (1)	144
52. Q.2 - Chương 10: Tên Xấu Vang Dội (2)	146
53. Q.2 - Chương 11: Bí Mật Của Thành Vân	149
54. Q.2 - Chương 12: Thời Khắc Tình Cảm Mãnh Liệt	154
55. Q.2 - Chương 13: Trao Đổi Điều Kiện	158
56. Q.2 - Chương 14: Thật Là Thượng Sách	161
57. Q.2 - Chương 15: Thánh Chỉ Chợt Đến	166
58. Q.2 - Chương 16: Hoài Nghi Chợt Đến	171
59. Q.2 - Chương 17: Kích Tình Trước Khi Chiến Đấu	174
60. Q.2 - Chương 18: Thời Khắc Ấm Áp	177
61. Q.2 - Chương 19: Quyết Chạy Đi	182
62. Q.3 - Chương 1: Chân Tướng Rõ Ràng (1)	184
63. Q.3 - Chương 2: Chân Tướng Rõ Ràng (2)	187
64. Q.3 - Chương 3: Gặp Mặt Lần Nữa	191
65. Q.3 - Chương 4: Lừa Minh Dối Người (1)	196
66. Q.3 - Chương 5: Lừa Minh Dối Người (2)	201
67. Q.3 - Chương 6: Chợt Lạnh	206
68. Q.3 - Chương 7: Rốt Cuộc Phải Giải Thích Nghi Hoặc	209
69. Q.3 - Chương 8: Múa Với Bầy Sói	213
70. Q.3 - Chương 9: Ai Âm Hiểm Hơn (1)	216
71. Q.3 - Chương 10: Ai Âm Hiểm Hơn (2)	220
72. Q.3 - Chương 11: Mưu Kế Âm Hiểm (1)	225
73. Q.3 - Chương 12: Mưu Kế Âm Hiểm (2)	231
74. Q.3 - Chương 13: Mỹ Nhân Kế (1)	234
75. Q.3 - Chương 14: Mỹ Nhân Kế (2)	239
76. Q.3 - Chương 15: Bát Tiên Qua Biển [1]	243
77. Q.3 - Chương 16: Lâm Chiến	247
78. Q.3 - Chương 17: Trí Nhớ — Chân Tướng	250
79. Q.3 - Chương 18: Chân Tướng Như Thế	254
80. Q.4 - Chương 1: Thật Lòng, Vô Tâm?	259
81. Q.4 - Chương 2: Tựa Như Ao Mộng	262
82. Q.4 - Chương 3: Vừa Như Thật Vừa Như Giả	266
83. Q.4 - Chương 4: Không Được Tự Nhiên	271
84. Q.4 - Chương 5: Sau cơn Mưa Trời Lại Sáng	276
85. Q.4 - Chương 6: Mỹ Nhân Nhu Nhược	280
86. Q.4 - Chương 7: Nguy Cảnh	285
87. Q.4 - Chương 8: Tuyệt Xử Phòng Sanh [1]	288
88. Q.4 - Chương 9: Thiết Kế	293
89. Q.4 - Chương 10: Lấy Thần Chế Thần	297
90. Q.4 - Chương 11: Mưu Kế Thành Công	301
91. Q.4 - Chương 12: Chúc Mừng	305
92. Q.4 - Chương 13: Công Thành	308
93. Q.4 - Chương 14: Phong Ba Lập Hậu	311
94. Q.4 - Chương 15: Lập Hậu	316
95. Q.4 - Chương 16: Phục Hồi Ngầm Tuôn Chảy (1)	322

96. Q.4 - Chương 17: Phục Hồi Ngầm Tuôn Chảy (2)	326
97. Q.4 - Chương 18: Ngọt Ngào	328
98. Q.4 - Chương 19: Quốc Sự Phiền Nao	331
99. Q.4 - Chương 20: Mưu Kế Âm Hiểm (1)	335
100. Q.4 - Chương 21: Bỏ Con Cờ	337
101. Q.4 - Chương 22: Bất An	339
102. Q.4 - Chương 23: Uy Vọng	341
103. Q.4 - Chương 24: Trí Nhớ Tàn Khốc	345
104. Q.5 - Chương 1: Đây Mới Là Chân Tướng (1)	348
105. Q.5 - Chương 2: Đây Mới Là Chân Tướng (2)	350
106. Q.5 - Chương 3: Đây Mới Là Chân Tướng (3)	354
107. Q.5 - Chương 4: Kết Cục (1)	358
108. Q.5 - Chương 5: Kết Cục (2)	363

Từ Nô Tì Thành Hoàng Hậu Cùng Múa Với Sói

Giới thiệu

Người sống hậu thế, gây nên gì? Tại trên đường để vương tranh đoạt, tiếp xúc thành thua gia, sống tại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-no-ti-thanh-hoang-hau-cung-mua-voi-soi>

1. Q.1 - Chương 1: Bắt Đầu Đã Tới

Chuyện xưa là như vậy

Trong địa lao ẩm thấp, dọc theo từng dãy bậc thang âm u từ trên thăm dò vào, là một không gian rộng lớn, ở đây không có nhà tù, cũng không có lính canh, chỉ có mấy tên đại hán nhìn chăm chăm, chính giữa vài tên đại hán có một ghế dựa lớn, bên trên ngồi một nam tử, hắn mặc áo dài nhẹ ngấn gọn màu đá xanh [1], một ít tóc đen rủ xuống trên vai, chỉ dùng sợi tơ màu tím nhẹ nhàng buộc lại, đai ngọc quấn eo, một khối ngọc bội đỏ bồng, dùng tơ lụa màu xanh cột vào bên hông, nổi bật khí chất tốt đẹp của hắn, vạt áo choàng sợi tổng hợp bóng loáng rủ xuống tại mặt đất, một tay hắn tựa ở trên thành ghế, ngón tay tuyết trắng thon dài bám vào cầm, có vẻ vô cùng lười nhác, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía phạm nhân bị cột vào trên thập tự giá, tóc đen rủ xuống mặt mắt trật tự, mặc một bộ lụa trắng lại lạnh lẽo như băng.

“Lão Tam cho nàng uống chung rượu độc, hắn là có hiệu lực chứ?” Nam tử mặt ngọc môi ngọc, mắt như sao sáng, môi hồng răng trắng, phong độ nhẹ nhàng, nhưng thanh âm lại lạnh lùng dị thường, chăm chăm vào phạm nhân chật vật không chịu nổi trên thập tự giá, ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Nam tử thanh niên bên cạnh hắn khom người đáp: “Chủ tử, có hiệu lực.”

Khoé môi nam tử cong lên, câu dẫn ra độ cong lạnh như băng.

“Chủ tử, ngài muốn tra tấn tiện nhân kia như thế nào?” Một nam tử khác thấp giọng hỏi.

Nam tử lạnh lùng thốt: “Người nghĩ sao?”

“Dựa vào ý kiến của kẻ hèn, chủ tử căn bản không nên cứu nàng, để cho nàng bị hoàng thượng ban chết đi.” Hần hung dữ nói.

“Nhưng, chủ tử mất sức của chín trâu hai hổ mới đánh bại nàng được, sao còn muốn cứu nàng?” Một nam tử khác trầm mồm vẫn không có cách giải, hần nhìn chủ tử của mình, trong nội tâm thầm nghĩ: “Không phải là chủ tử thấy tiện nhân kia tư sắc xuất chúng, muốn đem nàng chiếm làm của?”

Nghĩ đến đây, hần rất là hưng phấn, “Chủ tử, theo ý ta, giết nàng cũng quá tiện nghi nàng, còn không bằng lưu nàng lại, trước phế bỏ võ công của nàng, sau đó lại hung hăng lăng nhục nàng, hắc hắc, dù sao nữ nhân này diện mạo không kém, khiến nàng làm công cụ ẩm giường cho kẻ thù hận nghiêng rãnh, chắc là phương pháp tốt nhất đối phó loại nữ nhân cao ngạo này.”

Nam tử cười ha ha: “Người hiểu ta, vẫn là Duẫn Phong.” Hần quay đầu, nhìn về phía một thuộc hạ khác: “Nhất Thanh, luận võ nghệ, Duẫn Phong không kịp người, nhưng so hung ác, người còn kém xa a, cho nên đây cũng là ta là nguyên nhân ta cho Duẫn Phong làm thống soái tam quân. Người mặc dù trên chiến trường dũng mãnh vô địch, nhưng còn có lòng dạ đàn bà, dùng người mặc kệ tài, nhân từ không chường binh, chính là đạo lý này.”

Nam tử gọi Nhất Thanh lập tức thần sắc nghiêm nghị, nhìn nam tử gọi Duẫn Phong, khom người nói: “Chủ tử, kẻ hèn biết sai rồi.”

Duẫn Phong thấy mình đoán trúng tâm tư chủ tử, có chút đắc ý, tiến thêm một bước nói: “Chủ tử, dựa vào tư sắc nữ nhân này, đem nàng an trí tại bên người chủ tử làm kỹ nữ chuyên chúc tốt thì tốt, nhưng, nàng dù sao cũng là Thái Tử Phi hoàng thượng tự hạ lệnh xử tử, ngài công nhiên đem nàng mang theo bên người, ngộ nhờ bị người có tâm phát hiện —”

“Yên tâm đi, hiện tại vẫn vô cả triều, cũng biết tiện nhân kia bị phụ hoàng hạ lệnh xử tử, cho dù gặp được nàng, ai còn dám hoài nghi nàng không chết? Sẽ chỉ nghi hoặc ở trong nội tâm trên đời này có người diện mạo giống nhau mà thôi.”

“Chủ tử anh minh.” Duẫn Phong không nói thêm gì nữa, trừng mắt nữ nhân trên thập tự giá, “Chủ tử, thời gian không còn sớm, có phải là cứu tỉnh nàng, sau đó lại mang đi?”

“Ừ. Trước cứu tỉnh nàng nói sau.”

Một chậu nước lạnh như băng hung hăng giội hướng phạm nhân bị cột hai tay hai chân, dưới sự kích thích của nước lạnh, phạm nhân yếu ớt, nàng cảm giác bụng toàn tâm đau đớn một hồi, đầu choáng váng lợi hại, nàng nhẹ nhàng động tay chân, phát hiện toàn thân không thể nhúc nhích, bụng đau dữ dội, đầu cũng choáng váng căng, không khỏi rên rỉ lên tiếng, tiếng rên rỉ này làm cho đầu nàng thanh tỉnh không ít, người cũng hoàn toàn tỉnh lại.

Trông mắt nàng đi lòng vòng bốn phía, bốn phía u ám, toàn thân lạnh đến phát run, không khỏi đánh cái rùng mình, đây là nơi nào? Nàng không phải đã chết rồi sao? Sao nàng còn sống?

Nàng giật giật tứ chi, phát hiện tứ chi bị dây sắt cột, không khỏi thấy thấm trong nội tâm, dùng sức kéo kéo, phát ra âm thanh chói tai lạnh như băng, nàng kinh ngạc ngẩng mắt, từ tóc đen mất trật tự ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy nam tử ngồi ở cách đó không xa thì không khỏi phát ra một hồi kinh hô: “Là người?”

Nam tử thưởng thức nàng chật vật, cặp môi đỏ mọng mỹ lệ mím thành đột cong hoàn mỹ, “Không sai, là ta, thật bất ngờ, huh?”

Hần nhìn gương mặt tuyết trắng, con ngươi sợ hãi của nàng, lạnh lùng cười: “Thái Tử Phi? A không, hiện tại người không còn là thái tử phi cao cao tại thượng, người chỉ là phạm nhân của ta.” Hần nhìn nàng càng phát ra thần sắc sợ hãi, cười đắc ý: “Thật bất ngờ a? Thái Tử Phi đã từng uy phong lẫm lẫm, cũng sẽ có hôm nay?”

Bị trói trên chữ thập vây hãm, hai chân bị bó quá chặt chẽ, Thái Tử Phi nhìn khuôn mặt lạnh như băng khát máu của hần, không khỏi thấy thấm trong lòng, nàng dùng sức giãy dụa, khiến dây sắt lạnh như băng

trêu chọc mài da thịt nàng đến vết máu loang lổ.

Cổ tay đau đớn xa xa không có tuyệt vọng sợ hãi như trong lòng, ngọc dung của Lâu Ngọc Nhi trắng bệch, con người thê thảm lại một mảnh cao ngạo, nàng dùng thanh âm tĩnh táo nói: “Được làm vua thua làm giặc, không có gì hay nói, muốn chém giết muốn róc thịt xin tự tiện. Ta Lâu Ngọc Nhi hôm nay có kết cục này, chết cũng không oán ai? Bất quá, người mơ tưởng nhìn đến ta cong đầu gối, như vậy, ta còn không bằng chết.” Nói, ngọc rằng nàng hung hăng khê cần, một cổ máu tươi đỏ thẫm từ khóe miệng tràn ra —

Phảng phất nằm mộng cả thế kỷ.

Sở Liên Nhi tỉnh lại, mở hai mắt ra, phát hiện mình nằm ở trên giường, dưới thân là giường cứng, trên đỉnh đầu là khăn phủ giường cũ kỹ, người sáng suốt xem xét cũng biết là dùng rất nhiều năm. Lại đảo mắt nhìn bài trí trước giường, cái bàn nhìn không ra màu sắc, một cây đèn nhỏ ở phía dưới bàn vuông, chỗ dựa vào tường có một cái tủ không lớn, trên cửa có hai song cửa sổ cũ kỹ, bên kia giường có giá rửa mặt, một cái khăn mặt đã rửa đến phát cũ — lại cúi đầu nhìn nhìn quần áo trên người mình, không khỏi buồn bực cực kỳ.

Đây là nơi nào?

Sở Liên Nhi nhần lại lông mày kẻ đen mỹ lệ, cố gắng nghĩ, rốt cục nhớ tới, mình và mẫu thân cùng một nhà Thiển Nhạc đi bơi, từ trên núi té rớt vách, bên tai cảm giác tiếng gió o o, giống như vách núi này sâu không thấy đáy. Trong nội tâm nàng hoảng sợ muôn dạng, xong rồi, xong rồi, khuôn mặt mỹ lệ của mình nhất định sẽ bị ném thành thịt nát.

Sợ hãi quá độ khiến nàng sốc tim, ngất đi.

Tỉnh lại rõ ràng phát hiện mình còn chưa chết, toàn thân đều hoàn hảo vô khuyết, chỉ là cái chỗ này, nàng nhú mày, đây là nơi nào? Là ai cứu nàng?

Còn có, y phục trên người nàng — sao xem trái xem phải, cũng không như là y phục của người hiện đại?

Đang lúc nàng buồn bực thì cửa đã bị đẩy ra, nàng sợ hãi kêu lên một cái, vô ý thức nhìn qua.

Ngoài cửa tiến đến một thân ảnh thon dài, người này đầu đội kim quan hai rồng đoạt châu, mặc trường bào gấm hoa tơ kim tuyến màu trắng, tà áo nhẹ động, bên hông là một đai lưng hoa văn rồng bay, đeo ngọc màu tím đỏ, theo đi đường nhẹ nhàng lắc lư, chân mang giày mềm da dê màu trắng đáy đen.

Hai tay của hắn vác tại sau lưng, tư thế đi đường ưu nhã mà đẹp mắt, hảo một công tử nhẹ nhàng.

Nhìn kỹ mặt của hắn, hắn từ bên ngoài đi vào, mang vào ánh mặt trời bên ngoài, nghịch bắn phía dưới, không quá thấy rõ mặt của hắn, thẳng đến hắn đi đến trước giường, mới nhìn rõ mặt của hắn, không khỏi há to miệng, trong nội tâm thầm khen, nam nhân rất đẹp trai.

Chỉ là, nàng y nguyên không rõ, quần áo của hắn sao kỳ quái như thế?

Chẳng lẽ hắn đang quay phim?

Nhưng, loại nam nhân suất đến tận cùng này mình ở trên màn ảnh sao chưa bao giờ thấy qua?

Ánh mắt nam tử lạnh như băng cao thấp dò xét nàng, chăm chăm khiến toàn thân Sở Liên Nhi không được tự nhiên. Nàng không khỏi cúi đầu nhìn quần áo mình, uốn éo xoắn tay, lắp bắp hỏi: “Ách, vị đại ca kia, là người đã cứu ta phải không?”

Ánh mắt nam tử lạnh như băng trở nên kỳ quái, hắn nhìn chăm chăm nàng sau nửa ngày, con người như ưng không buông tha biểu lộ may mắn nào trên mặt hắn, hắn lạnh lùng thốt: “Tĩnh.”

“Ừ, tĩnh.” Sở Liên Nhi nhìn qua hắn, phát hiện thần sắc người này quá lạnh băng, giống như nàng thiếu nợ hắn.

Nam tử lạnh lùng nhìn chăm chăm vào nàng, sau nửa ngày, mới nói: “Người là ai?”

Nàng nghe vậy ngẩng đầu lên, “Sở Liên Nhi.”

Ánh mắt nam tử đột nhiên nheo lại, Sở Liên Nhi nhin không được rụt rụt thân thể, “Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Sở Liên Nhi ngoan ngoãn trả lời: “Mười lăm tuổi.”

Đầu lông mày nam tử nhảy lên, hài lòng cong khóe môi, thì thào tự nói: “Xem ra chung độc có hiệu lực.”

“Người nói cái gì? Đại ca.” Sở Liên Nhi không có nghe rõ.

Thần sắc nam tử nghiêm chỉnh, lại khôi phục thần sắc lạnh như băng, ánh mắt còn mang theo chán ghét nồng đậm, “Từ giờ trở đi, ta là chủ tử của ngươi, ngươi là thiếp thân nha hoàn của ta, ngươi tên là Sở Liên Nhi, năm nay — mười tám tuổi.”

“A!” Sở Liên Nhi kêu sợ hãi, nhìn người này, không vui kêu lên: “Cái gì nha, ta rõ ràng mười lăm tuổi, sao biến thành mười tám? Còn có, ngươi là ai, dựa vào cái gì muốn bốn tiểu thư làm nha hoàn của ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là ai a? Nhiều nhất chẳng qua là diễn viên, có gì đặc biệt hơn người.” Nàng Sở Liên Nhi gia thế mặc dù so sánh trên không đủ, nhưng so với dưới luôn luôn dư a.

Nha hoàn, thiết thời hần nghĩ ra được. Đây là niên đại gì.

Nam tử nghe được hai chữ “Diễn viên”, không khỏi giận dữ, “Tiện tỳ làm càn, ta chính là đương kim nhị hoàng tử, cư nhiên bị ngươi nói thành con hát thấp kém, thật to gan. Nếu không niệm tình ngươi mất đi trí nhớ, ta nhất định đánh ngươi.”

Sở Liên Nhi há to miệng, nửa ngày vẫn thần thờ.

Hắn, hắn nói cái gì? Hắn là nhị hoàng tử, ý tứ gì? Hắn diễn cái gì, hay là —

Nàng chú ý đem trông mắt nhìn về bài trí chung quanh, tuy gia cụ đều rất cổ xưa, nhưng xem xét cũng biết là chút ít lỗi thời, lại nhìn áo vải thô lụa trắng trên người mình — nàng hét lên một tiếng.

Nam nhân nhìn phản ứng của nàng, vừa sợ vừa kỳ, nhưng cũng không nói thêm cái gì, chỉ là lạnh lùng thốt: “Còn nhớ rõ chuyện xảy ra trước đó vài ngày sao?”

“Ngươi từ mười lăm tuổi liền bán mình vào phủ, đến nay đã có ba năm rồi, — của ta — nha đầu thông phòng, xem ra trước đó vài ngày lầm ăn độc dược, khả năng bị thương đầu óc, mất đi trí nhớ.”

Sở Liên Nhi lại ngạc nhiên lần nữa, nàng ở đâu mất đi trí nhớ, nàng rõ ràng nhớ rõ chính mình xuyên không đi tới địa phương quý quái này, rõ ràng mười lăm tuổi lại bị chỉ thành mười tám tuổi, rõ ràng là thân tự do, lại không giải thích được thành người này — nha đầu thông phòng? Đây là chữ gì?

Sở Liên Nhi phát hiện đầu mình không hiểu được, nàng hoàn toàn bị làm cho hồ đồ.

Nam tử coi như chẳng muốn mở miệng nữa, liền phái tới một nha hoàn khác giải thích cho nàng, Sở Liên Nhi giờ mới hiểu được, nguyên bản, chính mình rõ ràng xuyên việt đến thời không này đã có ba năm rồi, làm thiếp thân nha hoàn (nha hoàn chuyên theo bên cạnh phục vụ riêng) của nhị hoàng tử cũng có ba năm rồi, nhưng, bởi vì trước đó vài ngày sinh bệnh, khiến nàng mất đi trí nhớ ba năm này, mà trí nhớ của mình lại nhảy qua ba năm này, chỉ nhớ chuyện trước khi mình xuyên không.

Tiểu nha hoàn nhìn nàng, thần sắc phức tạp, nhìn biểu lộ mờ mịt lại ngu ngơ của Sở Liên Nhi, muốn nói lại thôi, cuối cùng, nàng cắn môi nói: “Quá — thương, Liên Nhi, ngươi không có gì ngại chứ? Nếu như thân thể tốt lắm, phải đi thay gia quét dọn thư phòng. Thư phòng gia, vẫn là việc của ngươi.”

Sở Liên Nhi ai oán nhìn nàng, hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Tiểu nha hoàn sững sốt, lúc này mới nhớ tới nàng đã mất đi trí nhớ, trả lời: “Ta gọi là Hồng Nhi, năm nay mười lăm tuổi.”

“Oh.” Sở Liên Nhi nhìn nhìn hai tay của mình, trắng trắng mềm mềm, bảo dưỡng non mịn, mười ngón non như xanh miết, móng tay mỹ lệ còn bôi dầu hồng hồng, cái này không phải tay làm nha hoàn?

Bay qua lòng bàn tay, hi vọng gì đều tan vỡ.

Chỉ thấy trên lòng bàn tay trắng trẻo non mềm của mình đều là kén thô dày, trước kia nàng ở nhà thì cái gì đều không có.

Cái thân thể này cũng không phải nàng.

Nhưng, khi nàng phát hiện tay trái của nàng thì hi vọng của nàng lại tan biến lần nữa.

Chỗ đó có một vết sẹo màu trắng dài, đó là khi còn bé nàng bướng bỉnh, dùng dao gọt trái cây làm rách da, lưu lại vết sẹo.

Nàng nguyên lai tưởng rằng thân thể của nàng đã bị hủy diệt, linh hồn đến trên người cô gái cổ đại, nhưng, vết sẹo rõ ràng trên cổ tay của nàng đã chứng minh thân thể này, chính là bản tôn của nàng.

Nàng vừa đứng dậy, từ trên bàn cầm một cái gương mặt tràn đầy tro bụi soi, diện mạo mình trong kính mỹ lệ tuyệt luân, mắt phượng mũi ngọc, mặt ngọc da trắng, đâu còn có gương mặt ngây thơ? Minh trong kính rõ ràng chính là một nữ tử tướng mạo thành thực đầy đặn, đáng vẻ gầy còm non nớt trước kia còn đâu?

Vừa sờ lên mặt cùng bộ ngực của mình, lại than thở lần nữa, nàng quả thật tới đây ba năm rồi, hơn nửa mất đi nhớ. Ai —

Giống như là ngày hôm qua, bộ ngực của nàng chỉ lớn như trứng luộc nước sôi, nhưng bây giờ, đã rất no đầy, hơn nữa rất có cơ bắp, cũng chỉ có thân thể thành thực mới có vú mỹ lệ này.

Cầm khăn mặt vừa lau bàn sách mộc đàn cao quý, vừa ai oán mà nghĩ, mình ở hiện đại rõ ràng là thiên kim tiểu thư áo cơm không lo, mặc dù không có phụ thân, nhưng yêu thương mẹ mẹ cho nàng cũng làm cho nàng hạnh phúc cực kỳ. Nghĩ tới đó, chính mình xuyên việt cổ đại, lại chỉ là nha hoàn nhỏ nhỏ đáng thương.

Nàng Sở Liên Nhi thông minh lanh lợi, cơ trí siêu tuyệt, trước kia trong trường học tuy thành tích không như thế nào, nhưng chính là đại tỷ của tổ chức dưới mặt đất trường học, sao thay đổi địa phương, liền thâm nhập như thế?

Quét dọn thư phòng? Hơn nữa còn phải quỳ trên mặt đất, dùng khăn lông ướt một tắc một tắc lau sàn nhà?

Ông trời, vong nàng a, nàng trong nhà làm gì làm những điều này?

Mặc dù đã tiếp nhận mình đã làm nha hoàn ba năm, nhưng nàng vẫn không có thói quen, thỉnh thoảng đụng rơi sách trên bàn, hoặc ném vụn bình hoa.

Bưng lấy bình hoa ngã thành vài miếng trên mặt đất, Sở Liên Nhi lại thở dài lần nữa, đây đã là thứ tư.

Tiếp tục như vậy nữa, nàng nhất định sẽ bị chủ tử của nàng cho loạn côn đánh chết.

Đang lúc nàng ngồi chồm hổm trên mặt đất than thở thì bên ngoài vang lên một hồi tiếng bước chân, nàng vô ý thức quay đầu lại, chỉ thấy ngoài cửa tiến đến mấy nam tử, một vị cầm đầu mặc áo choàng màu xanh nhạt, tóc bó mũ vàng, môi xinh đẹp ướt át, mũi thẳng tắp, con ngươi sáng trong bóng đen như mực, mày kiếm xéo, quả thực chính là trên sách hình dung, mày kiếm mắt sáng môi hồng răng trắng, đáng người hấn cao dài, tuy nhiên gầy chút, nhưng gầy đến đẹp mắt, hấn cười lộ lên, quả thực chính là tức chết Tống Ngọc, đồ kị chết Phan An.

Đông Ly Thuần tiến vào thư phòng đã được một đôi mắt đen như nước sơn ngheh tiếp, thần sắc không vui cực kỳ, khi thấy Sở Liên, thần sắc lại mang chán ghét cùng đắc ý.

“Người ở đây làm cái gì?”

Mấy tên gia tướng sau lưng Đông Ly Thuần kinh dị nhìn qua Sở Liên Nhi, Liễu Nhất Thanh trong đó cười nhạo nói: “Vẫn là chủ tử lợi hại, xem bộ dáng yêu nữ giờ phút này, ở đâu còn có uy phong Thái Tử Phi lúc trước —”

“Nhất Thanh, câm miệng.” Một thanh âm khác nghiêm nghị cắt đứt lời của hắn, võ tướng khác của Đông Ly Thuần, Tống Hưu. Hắn ngơ ngác ngẩng nhìn Sở Liên Nhi, trong nội tâm khiếp sợ không hiểu, nữ tử mặc vải thô áo xanh, bộ dạng phục tùng trước mắt, thật là nàng?

Liễu Nhất Thanh không phục lắm bầm: “Ta nói chính là sự thật nha, nữ nhân này sớm đáng chết một vạn lần rồi, không biết chủ tử vì sao phải dùng hết trăm phương ngàn kế giữ tánh mạng nàng.”

Một nam tử khác gọi Mã Văn Trọng thì tại bên tai hắn trầm thấp thăm thì cái gì, chỉ thấy Liễu Nhất Thanh hừ lạnh, không cho là đúng: “Nữ nhân này có bản lĩnh gì? Ngoại trừ khuôn mặt ra, hoàn toàn là cái gì cũng sai.”

Tống Hưu ở một bên yên lặng không nói gì, vụng trộm dò xét Sở Liên Nhi, trong nội tâm phức tạp cực kỳ.

Đông Ly Thuần nhìn Sở Liên Nhi, phát hiện nàng đã ngây dại, không khỏi nhú mày, chán ghét nói: “Ta đang hỏi ngươi.”

Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác trả lời: “A, ta đang quét dọn thư phòng.”

Ánh mắt của mọi người nhìn về bốn phía thư phòng, chỉ thấy bốn phía thư phòng bừa bãi, nghiến mực bị đánh nát rồi, trang giấy trên bàn sách cũng bị khiến cho lộn xộn, sàn nhà nguyên bản coi như sạch sẽ, có một số vết bẩn, trên mặt đất, còn có đồ sứ bể nát.

Cái này không phải đang quét dọn thư phòng, rõ ràng là bừa bãi.

Trên trán Đông Ly Thuần nhảy dựng nhảy dựng, hắn chịu đựng lửa giận trong lòng, lạnh lùng thốt: “Xem ra ngươi không thích hợp làm chuyện này, Tống Hưu, ngươi mang nàng đi sửa sang lại gian phòng của ta.”

Tống Hưu nghe vậy ngạc nhiên nhìn chủ tử, miệng ngập ngừng, lại trả lời: “Dạ!” Hắn nhìn về phía Sở Liên Nhi, chần chờ một lát, kêu lên: “Quá — Sở — Liên Nhi — cô nương, mời.”

Sở Liên Nhi thấy mình đánh nát bình hoa người ta, càng làm thư phòng lộn xộn, cũng không bị trừng phạt, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tranh thủ thời gian gương tươi cười thật to, nhĐông Ly Thuần, theo Tống Hưu rời đi thư phòng .

Đợi nàng vừa rời khỏi, Liễu Nhất Thanh liền cau mày: “Chủ tử, không ổn a, người xem bộ dạng này của Tống Hưu, quả thực chính là còn xem yêu nữ như Thái Tử Phi mà đối đãi.”

Mã Văn Trọng cũng nghi trọng thuyết nói: “Đúng vậy a, nhị hoàng tử, Tống Hưu mặc dù trung thành và tận tâm với người, nhưng diện mạo yêu nữ này xác thực đủ đẹp, Tống Hưu từng là thủ hạ của nàng, hơn nữa tiểu tử này còn chưa cưới vợ, không phải bị yêu nữ —”

Đông Ly Thuần nghe vậy thần sắc không thay đổi, thản nhiên nói: “Như vậy chẳng phải rất tốt, nếu như Tống Hưu thực yêu mến nàng, cũng có thể muốn nàng.” Gương mặt tuần mỹ của hắn nổi lên biểu lộ âm lãnh, cười lạnh: “Thái Tử Phi đã từng cao cao tại thượng, nhưng bây giờ trái lại hầu hạ thuộc hạ của mình, chắc hẳn nàng —” hắn chợt nhớ tới Sở Liên Nhi đã bị chung độc khổng chế trí nhớ trước kia, không khỏi dừng một chút, nói: “Không cần nói nàng, nữ nhân này tạm thời giữ lại. Dù sao nàng đã không có điều kiện làm xằng làm bậy, đã không hững hờ gió làm không nổi phóng đảng.”

Mọi người nghĩ nghĩ, đều đồng ý, xác thực, một Phượng Hoàng có lợi hại, tại không có móng vuốt hung mãnh, không có chỗ dựa cứng như núi, cũng chỉ bất quá là con gà gây cánh.

2. Q.1 - Chương 2: Hiểm Ác

Sở Liên Nhi đi theo phía sau vị nam tử gọi Tống Hưu này, trên đường đi đều kỳ quái nghĩ, nàng tại đây ba năm đến tột cùng là trôi qua như thế nào?

Nàng Sở Liên Nhi làm sao có thể đi qua ba năm thời gian vẫn chỉ là nha hoàn nho nhỏ? Bằng mỹ mạo của nàng, tài trí của nàng, nàng — nham hiểm, vận khí không có, cũng không trở thành nha hoàn chỉ lẫn lộn.

Còn có, nàng phát hiện chủ tử của nàng – Đông Ly Thuần đối với nàng có cổ chán ghét cùng khinh thường nồng đậm, còn có một đám thủ hạ của hắn, mỗi người khinh thường nàng cực kỳ, hận không thể giết nàng cho hả giận — nàng đã làm chuyện quỷ thần công phần sao?

Xem âm hiểm và xảo trá nàng học được từ chỗ mẫu thân, cùng với nguyên lý vì đạt được mục đích bất chấp thủ đoạn và người bỏ lên cao nước chảy xuống thấp để xem —

Mới có thể!

Nhưng rốt cuộc đã làm cái gì ?

Nàng hoàn toàn mất hết trí nhớ của ba năm này, suy nghĩ nát óc cũng nhớ không nổi, một điểm đầu mối cũng không có. Không khỏi buồn rầu, con mắt không có chú ý, liền thẳng tắp đánh lên Tống Hưu đã dừng lại.

“A ơ!” Sở Liên Nhi bùm lấy cái mũi kêu đau lên tiếng, Tống Hưu tranh thủ thời gian quay đầu lại, vẻ mặt khẩn trương nói: “Làm sao vậy, đụng vào người? Có đau hay không?”

Sở Liên Nhi chờ đau đồn trên mũi trôi đi, lúc này mới hai mắt nhắm nghiền nhìn hắn vẻ mặt khẩn trương, “Mấy tên bên cạnh Đông Ly Thuần kia đối với ta đều là ghét cay ghét đắng đau thống tuyệt, cũng chỉ có người Tống Hưu đối với ta coi như có thể. Đây là tại sao vậy chứ?” Nàng nhìn thấy đáy mắt hắn toát ra thương tiếc, không khỏi trầm nghĩ: “Xem ra, Tống Hưu này đối với chính mình có ý tứ.” Sở Liên Nhi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cũng không đại biểu không quan sát nét mặt, trái lại, ánh mắt nàng ác độc, cùng biểu muội Vu Thiển Nhạc lời nói ác độc chẳng phân biệt được cao thấp.

Tròng mắt nàng đi lòng vòng, diêm dăm đáng yêu nói: “Đau, đương nhiên đau a, đầu của ta cũng rất đau a.”

Tống Hưu càng thất sắc: “Đầu cũng đau?”

“Đúng vậy a, đau chết, chóng mặt chóng mặt nặng nề, Tống, Tống đại ca, ta không phải đã sinh bệnh gì chứ?” Nàng lung tung dốt.

Tống Hưu quái dị nhìn nàng một cái, nghĩ thầm: “Xem ra nàng quả thật không nhớ ra được chuyện trước kia rồi, trước kia gọi ta Tống Hưu, hiện tại gọi được Tống đại ca, làm hại ta đều không được tự nhiên. Bất quá, như vậy cũng tốt, không có cao ngạo cùng âm hiểm trước kia, nàng bây giờ ngược lại nhiều hơn phần hoạt bát cùng đơn thuần.” Vì vậy hắn an ủi nàng nói: “Có thể là thân thể còn chưa khỏe, người nghỉ ngơi nhiều vài ngày sẽ không việc gì.”

Sở Liên Nhi “Oh”, nói: “Là như thế này a, Tống đại ca, trước kia rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao ta mất đi trí nhớ ?”

Tống Hưu ấp úng nói: “Cái này ta cũng không biết, ta là thuộc hạ nhị hoàng tử, không có thường đến phủ, cái này, người, người đi hỏi, hỏi nhị hoàng tử mới có thể biết rõ.” Dùng chán ghét và thù hận của nhị hoàng tử đối với nàng, chắc chắn sẽ không nói cho nàng biết, nói không chừng, còn có thể vì chuyện xưa mượn cơ hội hung hăng lăng nhục nàng. Vừa nghĩ tới nàng sẽ chịu nhị hoàng tử làm khó dễ, Tống Hưu lại có chút ít không đành lòng, dứt khoát nói ra: “Không cần phải nghĩ cái khác nữa, người chỉ cần an tâm làm chuyện của mình là được. Người hay là tranh thủ thời gian thay nhị hoàng tử sửa sang lại gian phòng, bằng không, chậm sẽ bị phạt.”

Sở Liên Nhi chợt nhớ tới nàng đem thư phòng người ta biến thành như vậy, ánh mắt Đông Ly Thuần nhìn nàng đã có chứa ý lạnh khắc cốt, nàng không dám chậm trễ, bỏ đi ý nghĩ tiếp tục thăm dò, tiến vào gian phòng Đông Ly Thuần chuẩn bị sửa sang lại gian phòng.

Nhưng, nhìn trong phòng hoa lệ, trên mặt đất sạch sẽ, bàn trà gỗ tử đàn cao quý cũng là bụi trần không nhiễm, một cái bình phong cao hơn người ngăn cách giường và cửa chính, trên giường rộng lớn, có màn gấm hình mãng xà bằng tơ vàng, hai bên phân biệt dùng ngọc cong móc tại mép giường, trên giường là ga giường thêu màu xanh đậm mạ vàng, bên trên mền tơ điệp được chỉnh tề, nàng nhìn trái nhìn phải, cũng nhìn không ra ở đâu cần sửa sang lại.

Muốn sửa sang lại như thế nào?

Sở Liên Nhi do dự trong phòng, lúc này mới thản nhiên đi ra, trước mặt bước tới một ma ma trung niên, nàng nhìn thấy Sở Liên Nhi chần động, nghiêm nghị hỏi: “Ngươi là nha đầu sân nào, dám can đảm tự tiện xông vào tắm cung nhị hoàng tử?”

Sở Liên Nhi bị ánh mắt âm tàn của nàng làm sợ tới mức co rúm lại, nhúc nhích nói: “Ta, ta là nha hoàn nhị hoàng tử phải tới sửa sang lại gian phòng.”

“Nhị hoàng tử phải ngươi tới?” Ma ma kỳ quái dò xét nàng, có chút mơ hồ, “Nguyệt Hương? Trước kia luôn luôn là Nguyệt Hương hầu hạ nhị hoàng tử, ngày hôm nay sao đổi thành ngươi?”

Ngươi hỏi ta, ta làm sao biết a.

Sở Liên Nhi rất muốn đưa ánh mắt xem thường, nhưng nàng biểu hiện ra lại nhu thuận đáp: “Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, ta chỉ phụng mệnh lệnh nhị hoàng tử sửa sang lại gian phòng.”

Ma ma lại liếc nàng một cái lần nữa, thầm nghĩ: “Xem tuổi nha đầu kia, nhỏ hơn Nguyệt Hương một ít, nhưng lại yêu mị hơn vài phần, hơn nữa đôi mắt hung ác tựa như câu hồn, còn có bộ ngực của nàng so với Nguyệt Hương còn lớn hơn, vòng eo so với Nguyệt Hương còn nhỏ hơn, nhị hoàng tử ở đâu lấy tới? Xem nàng thấy ta đều một bộ không có sợ hãi, khẳng định lại là không an phận, nếu như hiện tại không tốt áp chế nàng, nói không chừng còn có thể leo đến trên đầu của ta.” Nghĩ tới đây, ma ma uy nghiêm nói: “A, như vậy a, sửa sang lại xong chưa? Để cho ta kiểm tra một chút.”

Nói, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào tắm cung, vươn tay ra vuốt xuôi bàn trà gỗ lê đỏ đậm, đối Sở Liên Nhi quát: “Sửa sang lại sao? Ngươi xem một chút, bàn trà này còn có tro bụi.” Nàng lại đến bình phong, nhìn giường lớn hoa lệ phi phạm, lại quát: “Nhị hoàng tử đi ngủ thì muốn đốt hương Lục Hợp mứt hoa quả, còn có, trong lư hương sao còn tro tàn — thời tiết cũng lạnh dần rồi, còn muốn đốt lửa than trong phòng, còn có, phải mở chăn mền ra, trên giường cũng phải thả ấm lò lên — bằng không, nhị hoàng tử ngủ trên giường lạnh như băng, thì ngươi bị —”

Mẹ nói một đồng lớn quy củ, Sở Liên Nhi nghe được hai mắt đăm đăm, quy củ của nhà giàu có, cũng khoa trương quá a.

Nhưng, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nàng cũng đành phải khúm núm đáp ứng, lao ra cửa phòng chuẩn bị đi làm.

Nhưng, Sở Liên Nhi mất trí nhớ, tất cả trí nhớ nàng ở phủ nhị hoàng tử ba năm qua đều biến mất vô tung, hoàn toàn như tại địa phương, ra sân, nàng liên phân không rõ phương hướng, không khỏi khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Nàng, ngươi ở nơi này lén lút lút lút làm cái gì?” Một cái khe kêu, làm cho Sở Liên Nhi quay đầu đi, nhìn qua nữ tử trẻ tuổi mặc áo tơ màu đỏ đến gần.

Chỉ thấy đầu nàng búi tóc song vân, trên tóc cắm một đoá hoa màu đỏ nhạt, mái tóc đen nghiêng qua, che khuất hơn phân nửa cái trán, diện mạo ngược lại rất tốt xem, làn da trắng nõn, môi dày cảm nhon, bộ ngực lớn eo nhỏ, thân hình thon dài, toàn thân mị hoặc không nói ra được, tuổi chừng sờ hai mươi, giờ phút này cũng đang dò xét Sở Liên Nhi, con ngươi dài nhỏ không khỏi hiện lên một tia đổ kị.

Sở Liên Nhi mất đi trí nhớ, tâm trí phát triển ba năm bị xóa đi, vẫn dừng lại tại giai đoạn mười lăm tuổi, nhưng mẫu thân của nàng tinh minh lợi hại, tại trên thương trường là nhân vật lợi hại, nàng từ nhỏ tai nghe mắt thấy, cũng luyện bản lĩnh quan sát nét mặt, nàng có thể từ quần áo thần sắc cử chỉ đối phương để phán đoán thân phận của đối phương.

Nàng thấy vật liệu may mặc của nữ tử này không tính sang quý, nhưng là rất tốt, không giống như là thiên kim tiểu thư, hẳn là nha đầu được sủng ái trong phủ hoàng tử, hơn nữa vẻ mặt nàng kiêu ngạo, xem ra tại phủ hoàng tử rất thụ chủ tử coi trọng, không khỏi cẩn thận nói: “Vị tỷ tỷ này, ta, ta lạc đường.”

“Lạc đường?” Nguyệt Hương mê hoặc liếc nhìn nàng một cái, “Ngươi là ai? Sao ta chưa bao giờ nhìn thấy ngươi?” Nàng thấy Sở Liên Nhi rất xinh đẹp, sinh lòng ghen ghét, xem nàng mặc, hẳn là nha hoàn thấp nhất trong phủ, lại xuất hiện ở trong sân nhị hoàng tử, không khỏi đề cao cảnh giác, trong nội tâm thầm nghĩ: khẳng định lại là tiện nhân muốn trèo cành cây cao.

Sở Liên Nhi trong nội tâm kỳ quái: “Kỳ thật, ta không phải trong này ba năm sao? Vì cái gì tất cả mọi người dường như không biết ta?” Biểu hiện ra nàng lại nói: “Ta gọi là Sở Liên Nhi, nhị hoàng tử — nha đầu.” Nàng từng nhớ Đông Ly Thuần nói nàng là nha đầu thông phòng của hắn. Nhưng hai chữ thông phòng nàng nghe rất ngại tai, liền tự động giảm bớt cái từ này.

“Nha đầu? Nhị hoàng tử khi nào thì lại có loại người như ngươi làm nha đầu rồi?” Nguyệt Hương hét lên một tiếng, thần sắc dữ tợn tới gần Sở Liên Nhi, lạnh lùng nheo lại con ngươi dài nhỏ, âm lãnh nói: “Có phải là ngươi dùng thủ đoạn dụ dỗ câu dẫn nhị hoàng tử, cho nên mới cho ngươi làm nha đầu của hắn?”

Sở Liên Nhi không giải thích được: “Ta cái gì cũng chưa làm a, nhị hoàng tử bảo ta tới thay hắn sửa sang lại tẩm cung.”

“Sửa sang lại tẩm cung?” Nguyệt Hương lại thét lên lần nữa, lúc này lại khẩn trương cùng hoảng sợ, “Tẩm cung nhị hoàng tử luôn luôn là ta sửa sang lại, sao đột nhiên phái ngươi đến đây?” Nàng hoảng sợ nghĩ trong lòng, sẽ không phải là tối hôm qua nàng làm chuyện quá giới hạn, khiến nhị hoàng tử tức giận, cho nên muốn điều nàng đi?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Hương không khỏi càng thêm khẩn trương, lạnh lùng nhìn Sở Liên Nhi, nói: “Ta đã sửa sang lại, ngươi không cần phải đi đi, đi làm chuyện ngươi nên làm a.”

“Nhưng ma ma nói với ta còn phải đốt hương Lục Hợp mứt hoa quả, còn phải đốt than lửa bình ấm —”

Trong nội tâm Nguyệt Hương càng thêm khẳng định nhị hoàng tử đối với mình sinh khoảng cách, cho nên mới phái cả nha hoàn khác đi hầu hạ, không khỏi vừa đổ kị vừa hận, hung hăng khoét mắt Sở Liên Nhi, xem nàng cư nhiên còn lạc đường, chắc là vừa mới vào phủ, còn không hiểu quy củ, rất dễ đuối, không khỏi nhẹ nhàng cười: “Là như thế này a, ngươi không cần phải đi a, ta cũng hầu hạ nhị hoàng tử, những chuyện này đều do ta phụ trách, ngươi trước về Bắc viện nghỉ ngơi đi.”

“A,” Sở Liên Nhi vừa nghe những chuyện này đã có người làm, không khỏi yên lòng, vội vàng vàng đi ra, đột nhiên nàng vừa quay đầu, nói với Nguyệt Hương: “Bắc, Bắc viện ở đâu? — ta, ta lạc đường.”

Nguyệt Hương thay đổi thật nhanh trong lòng, không có ý tốt chỉ một ngón tay lên hàng lang đá xanh bên trái: “Uhm, từ nơi này đi qua, lại quẹo trái, đã đến.”

Nhìn thân ảnh Sở Liên Nhi đi xa, Nguyệt Hương âm hiểm cười thì thầm tự nói: “Người không vì mình, trời tru đất diệt, Sở Liên Nhi, đừng vội trách ta, trên đường hoàng tuyền, ta thay ngươi đốt thêm chút ít nhang tiền là được.”

3. Q.1 - Chương 3: Xếp Đặt

Sở Liên Nhi theo Nguyệt Hương chỉ thị, hướng trên đường bên trái đi đến, nhưng, nhìn về một toà kiến trúc tinh nhả phía trước thì không khỏi ngây dại, những kiến trúc hùng vĩ uy nghiêm này, bốn phía phòng thủ dày đặc, tại sao có thể là Bắc viện nha hoàn dùng để ở?

Đang lúc nàng buồn bực thì sau lưng đã vang lên một tiếng hét lớn: “Người phương nào lớn mật như thế, dám can đảm xâm nhập Lạc Nguyệt Hiên?”

Sở Liên Nhi sợ hãi kêu lên một cái, bỗng dừng xoay người, nhìn đến hai người mặc áo xanh trang phục võ sĩ đang hai mắt sáng ngời trừng nàng, hai người lưng đeo bội kiếm, một tay đang đặt ở trên chuôi kiếm, như là nàng tự tiện động đây, sẽ giết chết nàng ngay tại chỗ.

Sở Liên Nhi co rúm cổ lại, khô cần nói: “Hai vị đại ca, ta, ta muốn đi Bắc viện, nhưng, lạc đường, cái này, cái này giống như không phải Bắc viện —”

“Nói nhảm, nơi này chính là trưởng phòng quân sự của nhị hoàng tử, ngươi không phận sự cấm vào, ngươi chỉ là một nha hoàn cũng dám một mình xâm nhập, thật to gan, lại dám can đảm xông đến, không muốn sống chăng?” Thị vệ vốn định rút dao giết chết Sở Liên Nhi, nhưng vừa thấy diện mạo nàng mỹ lệ như thế, không khỏi cũng bị mềm lòng.

Sở Liên Nhi lại càng hoảng sợ, trong nội tâm thầm mắng nữ nhân chết tiết nọ lừa gạt nàng, có mục đích gì.

Nàng đang muốn nói chuyện, đột nhiên, một phòng phía trước mở cửa, một nam tử áo xanh đi ra, hần quét mắt Sở Liên Nhi, không khỏi không vui nheo mắt lại, nghĩ thầm: “Nữ nhân này còn chưa hết hy vọng, muốn tự tiện xông vào trọng địa quân sự của nhị hoàng tử, khẳng định còn muốn làm xằng làm bậy, cũng không thể để cho nàng có cơ hội.” Nghĩ tới đây, hần hét lớn một tiếng: “Tiện tỳ to gan, dám tự tiện xông vào trọng địa quân cơ của nhị hoàng tử, đến đây, giết chết nàng ngay tại chỗ cho ta.”

Hai người thị vệ do dự, phút chốc rút đao ra, “Xoẹt” một tiếng, phác đao sáng như tuyết ánh trắng lờ lờ, hàn khí bức người. Sở Liên Nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc, tranh thủ thời gian xin khoan dung: “Không nên!” Bỗng dưng, một hồi đao phong đánh tới, nàng tranh thủ thời gian cúi đầu, tránh thoát sự chém giết của một võ sĩ, chưa tỉnh hồn, lại một ánh đao xẹt, nàng lộn mào về sau một cái, tránh thoát một đao chí mạng này, nhưng một cái đao khác đã như hình với bóng chém tới. Trước kia trong trường học Sở Liên Nhi cũng luyện qua thuật phòng thân, nhưng phần lớn chỉ là né tránh xê dịch cơ bản của nữ tử, cùng với Judo và phi tiêu, công phu mèo quào này của nàng, gặp gỡ những người luyện võ này, cũng chỉ có thể toi mạng, mắt thấy muốn mệnh vong tại phác đao (lưỡi dài, hẹp, cán ngắn, thường dùng bằng hai tay) sáng như tuyết, Sở Liên Nhi sợ tới mức khuôn mặt vặn vẹo, nghẹn ngào thét lên.

Bỗng dưng, một cái tiếng vang trong trẻo, phác đao dày bị một cái chén sứ màu xanh ngăn trở, chén trà và đao cứng chạm vào nhau, phát ra thanh âm giòn vang, đao trong tay võ sĩ lập tức dừng lại, một âm thanh lạnh như băng đã vang lên: “Dừng tay!”

Sở Liên Nhi ngã xuống đất, nhật được một mạng, trong lòng bị hù bổ nhào nhảy nhảy, gương mặt nhìn người liên can từ trong phòng đi ra, tướng lãnh mặc giáp, thân hình cường tráng, một người cầm đầu mặc áo choàng màu xanh nhật ngắn gọn, đai ngọc quần eo, phong độ nhẹ nhàng, anh tuấn nho nhã, chỉ là cặp mắt lóng lánh như sao lại lạnh như băng một mảnh.

Đây không phải Đông Ly Thuần là ai?

Chỉ thấy con người lạnh lùng của hần quét mắt Sở Liên Nhi ngã ngồi trên mặt đất chặt vật không chịu nổi, lại quét mắt những người khác, nhàn nhạt hỏi: “Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

Hai người võ sĩ quỳ một chân trên đất, “Khải bảm chủ tử, cô gái này tự tiện xông vào Lạc Nguyệt Hiên, nô tài đang muốn bắt nàng.”

Đông Ly Thuần mắt nhìn Sở Liên Nhi, ánh mắt lóe lên: “Vừa rồi người dùng công phu gì thế?”

Sở Liên Nhi bình phục sợ hãi trong lòng, lúc này mới đứng dậy, cả giận nói: “Ta cũng không phải cố ý xông vào đây, sao nói giết liền giết? Chẳng lẽ mệnh bốn tiểu thư không đáng tiền?”

“Lớn mật, lại dám vô lễ với nhị hoàng tử.” Một võ sĩ vỗ đao hét lớn.

Sở Liên Nhi co rúm cổ lại, lúc này mới thấy rõ trong sân đã tụ đầy người, tướng sĩ mặc thiết giáp, như thế nào, muốn làm phản?

Nàng ngơ ngậy đôi môi trắng bệch, gương cười nói: “Ta, ta cũng không phải cố ý xông vào đây, ta, ta có việc muốn bẩm báo nhị hoàng tử.”

“Chuyện gì?”

Nàng nhìn qua Đông Ly Thuần vẻ mặt lãnh đạm, nuốt một ngụm nước bọt: “Người kêu ta sửa sang lại cung ngủ của người, nhưng ta cái gì cũng không nhớ rõ rồi, không biết nên sửa sang lại như thế nào, cho nên, tới, hỏi, hỏi một chút ——”

Đông Ly Thuần hí mắt nhìn qua nàng, Sở Liên Nhi tại dưới ánh sáng sắc bén của mắt hần, bị chăm chăm toàn thân không được tự nhiên, không khỏi bất an xoắn bắt tay, trong nội tâm âm thầm hận nói: “Vương bát đản, bày uy phong cái gì. Chờ bản tiểu nương thoát ly miệng hổ rồi, nhất định làm tiểu nhân đâm chết người.” Nàng Sở Liên Nhi cho dù hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, nhưng nàng là Sở Liên Nhi, quyết sẽ không vĩnh viễn làm hạ nhân.

Đông Ly Thuần một mực đánh giá nàng, trong nội tâm đột nhiên cảnh giác, hần thở sâu, ý niệm khu động chân khí trong cơ thể, Sở Liên Nhi bỗng dưng đầu chột nhẹ, một hồi thiên chuyển, phút chốc mới ngã xuống đất.

Mọi người sững sờ, rất nhanh lại kịp phản ứng, Mã Văn Trọng quát: “Nhị hoàng tử chú ý, yêu nữ này lại muốn dùng gian kế.”

Liễu Nhất Thanh cũng phút chốc rút đao ra, chỉ hướng Sở Liên Nhi nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Đông Ly Thuần khoát khoát tay, “Không cần, mang nàng vào, ta muốn tự mình thăm vấn nàng.”

“Tuyệt đối không thể, nhị hoàng tử, Lạc Nguyệt Hiên chính là trọng địa quân cơ, cũng không thể để cho nàng có cơ hội vào.” Mã Văn Trọng hận Sở Liên Nhi nhất, hận không thể lập tức giết nàng.

Đông Ly Thuần nhẹ nói: “Yên tâm, nàng mất đi trí nhớ, đã không thể nổi sóng gió.”

“Nhưng, giang sơn có thể thay đổi, đánh chết cái nết không chữa, ai có thể cam đoan nàng có thể bản tính tái phát hay không, lại muốn ám toán nhị hoàng tử.”

Con người của Đông Ly Thuần lạnh lùng đảo qua Sở Liên Nhi nằm trên mặt đất, cười lạnh: “Văn Trọng, người có vẻ quên nguyên nhân ta giữ nàng một mạng a.”

“Ách — thuộc hạ — đã quên.”

Hai mắt Đông Ly Thuần lóe lên, Tống Hưu tiếp xúc đến ánh mắt của hắn, lách mình đi ra, hướng Mã Văn Trọng ôm quyền nói: “Mã tiên sinh, trước mắt chiến sự của Đông Ly ta và Hoa quốc hết sức căng thẳng, mà Đông Ly quốc ta vô luận chiến lực hay là cái khác, cũng không bằng Hoa quốc, cũng chỉ có thể thắng vì đánh bất ngờ — có lẽ, nữ nhân này có thể có công dụng cũng không nhất định.”

Mã Văn Trọng không vui hừ lạnh: “Một nữ nhân, có thể có cái gì làm? Tống Hưu, sẽ không phải người thấy mỹ mạo của nàng, không đành lòng giết nàng, cho nên mới tại trước mặt nhị hoàng tử bảo vệ nàng?”

Tống Hưu bị chặn đến mặt đỏ tới mang tai, nhưng lập tức cả giận nói: “Mã tiên sinh, người nói vậy bực bội gì đó a? Tuy kẻ hèn đối với nàng — là có lòng không đành lòng, nhưng, nàng từng nói với ta, Đông Ly quốc thắng Hoa quốc, cũng chỉ có thể tại trên binh khí. Kẻ hèn đã nghĩ, nói không chừng — nàng — thật là có bản lĩnh nghĩ ra biện pháp khắc chế Hoa quốc, cho nên mới đề nghị chủ tử đem nàng lưu lại.”

Mã Văn Trọng vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: “Yêu nữ này chỉ biết âm mưu quỷ kế, có thể làm gì ở trên quân sự? Theo ta thấy, người chính là nhìn trúng mỹ mạo của nàng mới không đành lòng giết nàng.”

“Mã tiên sinh, ta mời người là bởi vì người so với ta có văn tài, nhưng cũng không đại biểu ta sợ người, người không cần phải khinh người quá đáng —”

Đông Ly Thuần không vui phát tay áo quát: “Đủ, đều không cần cãi nữa. Tống Hưu, Văn Trọng, chủ ý ta đã định, các người chỉ để ý phối hợp ta là được.”

4. Q.1 - Chương 4: Cơ Hội Xoay Người

“Chủ tử, Đông Ly quốc trước mắt có 30 vạn bộ binh, mười vạn kỵ binh, chiến lực tuy so với lúc trước mạnh hơn nhiều, nhưng kỵ binh Hoa quốc gấp mấy lần kỵ binh của ta, bộ binh thì càng không cần phải nói rồi, bộ binh đối kỵ binh, vậy cũng chỉ có toi mạng, thuộc hạ đề nghị, hẳn là gia tăng huấn luyện kỵ binh.”

Lạc Nguyệt Hiên, địa phương Đông Ly Thuần và nhóm phụ tá thảo luận chính sự. Phòng nghị sự rộng rãi, không có bài trí dư thừa, hai bên trên mặt tường treo từng dãy vũ khí, chính giữa mặt tường treo địa đồ khổng lồ, dưới bản đồ, có ghế bành gỗ, đệm lên da hổ dày, Đông Ly Thuần tóc bó mũ vàng, đai ngọc quấn eo ngồi ở bên trên, trong tay hắn cầm nắp sứ, liên tục khuấy động ly trà bưng trong tay.

Phía sau hắn Sở Liên Nhi đứng thẳng, trong tay nàng bưng ấm trà, tất cung tất kính đứng hầu tại sau lưng Đông Ly Thuần.

Nàng không biết mình vì sao hoàn toàn không nhớ chút nào chuyện xảy ra ngày hôm qua, chỉ biết là nàng đã ngất đi một hồi, ngã xuống đất mất đi trí giác, tỉnh lại thì, đã phát hiện mình nằm ở trên giường, lúc này nàng mới phát hiện mình rõ ràng đã tiến vào Lạc Nguyệt Hiên.

Nàng đã từng hỏi qua Đông Ly Thuần, nàng không phải bị bệnh gì, sao có thể vô duyên vô cớ té xỉu.

Đông Ly Thuần trả lời: “Không có bệnh, chỉ là huyết khí không đủ mà thôi, ăn bữa tối là được.” Mà làm cho Sở Liên Nhi kỳ quái, nàng rõ ràng cùng hắn dùng bữa chung, ăn xong bữa tối, hắn lại giữ nàng ở lại Lạc Nguyệt Hiên.

Ở đây thủ vệ so với sân khác sâm nghiêm nhiều hơn, chắc là bố cục quan trọng trong phủ hoàng tử, vì sao Đông Ly Thuần đem nàng an bài trong này?

Nhưng lý do của hắn: “Lạc Nguyệt Hiên bất luận người không liên quan nào cũng không được tiến vào, bất quá, ta rất cần một nha đầu hầu hạ, người liền ở lại hầu hạ ta đi.”

Cứ như vậy, Sở Liên Nhi rất quang vinh tiến vào chiếm giữ Lạc Nguyệt Hiên – chỗ hạ nhân trong phủ hoàng tử xem là cấm địa, trở thành nha đầu duy nhất của Đông Ly Thuần tại Lạc Nguyệt Hiên.

Nha hoàn thân cận, dù bọn họ đang thương lượng quốc gia đại sự, bí mật quân sự thì cũng không cần lảng tránh, Sở Liên Nhi nghĩ thầm, Đông Ly Thuần để cho nàng nghe được lời bọn họ thảo luận trong hội nghị quân sự, đem nàng liệt vào tâm phúc sao?

Dưới tay Đông Ly Thuần ngồi mấy tên nam tử, lời mới vừa nói đúng là Tống Hưu, hắn là thống lĩnh thị vệ trong phủ Đông Ly Thuần và tham tướng năm nghìn kinh sư Thần Cơ Doanh, quan ở tam phẩm, viên mãnh tướng.

Liễu Nhất Thanh ngồi ở bên kia thì phản bác: “Huấn luyện kỵ binh? Nói ngược lại đơn giản, ta hỏi người, chiến mã từ đâu mà đến? Đông Ly quốc ta không tự ý nuôi chiến mã, toàn bộ nhờ từ Hoa quốc và Tát Ta nhập khẩu mà đến. Nhưng trước mắt Hoa quốc lòng lang dạ thú, Tát Ta vừa quấy nhiễu cứ điểm phương Bắc mấy bận, hơn nữa Đông Ly quốc ta mấy năm chiến sự liên tục, trong ngoài đều khốn đốn, quốc khố hư không, Tống tham tướng, không nói ngân lượng mua ngựa, chỉ nói chiến mã này, người ta sẽ cho người sao?” Liễu Nhất Thanh là kỵ binh dũng mãnh kỵ trưởng vạn doanh trại dưới trướng Đông Ly Thuần, quan bái chính tam phẩm, quan chức so với Tống Hưu cao nửa cấp, hắn từ mười lăm tuổi vẫn đi theo Đông Ly Thuần, từ một người không có phẩm cấp lên tới kỵ trưởng thống lĩnh vạn binh như hôm nay, thủ hạ của hắn mỗi người dũng mãnh thiện chiến, bản thân của hắn võ nghệ cũng rất cao cường, tại tiêu diệt dư nghiệt phản loạn trong nước thì lập chiến công, rất được Đông Ly Thuần trọng dụng. Cái này so Tống Hưu với vừa đầu nhập dưới trướng Đông Ly Thuần không đến vài năm nhiều hơn phần quyền lên tiếng.

Tống Hưu bị chặn nửa ngày không ra, ngồi ở chỗ kia buồn buồn hộp miếng trà, sau đó đem ly trà nặng nề đặt trên bàn trà gỗ lê, bác nói: “Dựa vào ý kiến Liễu Tướng quân, làm như thế nào?”

Liễu Nhất Thanh suy nghĩ một lát, nói: “Đông Ly quốc cũng không am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, dụng binh với Hoa quốc, bộ binh không có bao nhiêu công dụng, theo ý ta, còn phải dựa vào Tống Tướng quân Thần Cơ Doanh phát huy tác dụng.”

Thần Cơ Doanh, dùng vũ khí tăng trưởng, không thích hợp cho đấu tranh anh dũng, lại am hiểu đánh lén, trong Thần Cơ Doanh từng binh lính đều có hai cục bom nổ, vác trên lưng có bao đựng tên, một cái bao đựng tên có thể đựng trăm mũi tên nhọn. Tiên thủ xếp thành ba hàng, tại đao thủ yểm hộ, có thể thay phiên phóng ra, uy lực cường đại. Thần Cơ Doanh còn có hơn bốn xe tên đá, chuyên môn bắn xa, đánh lén chủ tướng bên địch vô cùng nhất sở trường.

Còn có sàng nổ, trăm nổ chạy tên, uy lực cường đại, mấy người hợp bắn, chẳng những tầm bắn xa, uy lực cũng rất lớn, đây là nhị hoàng tử Đông Ly Thuần cùng Mã Văn Trọng quân sư trong phủ hợp nghị, do Tống Hưu dẫn đầu huấn ra kì binh. Nhưng tướng sĩ Thần Cơ Doanh huấn luyện lâu ngày, đã thấy bản lĩnh, nhưng kinh nghiệm lâm trận không đủ, Tống Hưu không dám dẫn đội ngũ năm ngàn người này đi đối phó hơn mười vạn kỵ binh của người ta.

Hắn nhắm hướng Đông Ly Thuần chấp tay nói: “Chủ tử, Thần Cơ Doanh mặc dù am hiểu đánh lén, nhưng cũng không áp dụng cho đấu tranh anh dũng, muốn cùng kỵ binh phối hợp lẫn nhau, mới có thể phát huy hiệu dụng.”

Đông Ly Thuần gật đầu, nhìn về phía Mã Văn Trọng, nói: “Tiên sinh có cao kiến gì?”

Mã Văn Trọng tuổi chừng ba mươi tuổi, mặt trắng râu ngắn, hắn cũng không võ nghệ, nhưng là quân sư của Đông Ly Thuần, hắn cười khổ một tiếng: “Nhị hoàng tử, bộ binh đối kỵ binh, đó là không thể tưởng

tượng, kỵ binh Đông Ly quốc ta không bằng Hoa quốc, đánh lên ngược lại không sai, nhưng ngại giao giới của Đông Ly quốc và Hoa quốc là vùng đồng bằng, đánh lên chỉ sợ cũng phát huy không ra ưu thế.”

Ở đây mọi người tuy nói tại trên quân sự không bằng hẳn, nhưng đều là mãnh tướng có thể chinh thiên chiến, cũng đều hiểu được, đánh lên cũng phải có núi cao rừng cây yểm hộ mới được, bằng không, tại trên đất bằng mệnh mông bát ngát trên đánh lên người ta, chỉ sợ tên cũng chưa kéo lên, kỵ binh người ta đã vọt tới đem người giẫm thành thịt nát .

Hắn dừng một chút, lại nói: “Nói sau nếu như hai nước giao chiến, không có ba năm năm năm phân không ra thắng bại, nhưng tình cảnh trước mắt của Đông Ly quốc mọi người cũng biết đến. Theo ý ta, hoặc là không chiến, chờ thời cơ đã thành thực lại nhất cử lưỡng đắc. Hoặc là chiến, nhưng phải tốc chiến tốc thắng. Nhưng, chữ nhanh chóng này ——“

Đông Ly Thuần có chút cứng quai hàm, quét mắt mọi người, chậm rãi nói: “Mã tiên sinh nói không sai, kỵ binh phát huy không ra ưu thế, bộ binh thì càng không cần phải nói. Nhưng Hoa quốc cũng thật sự khinh người quá đáng, dân chúng của chúng ta ở vào chính giữa nước sôi lửa bỏng, Đông Ly quốc ta cũng không thể khắp nơi bị đánh, cũng nên phản kích. Nhưng, chúng ta lại không thể kéo được quá lâu, vậy cũng chỉ có thể thắng vì đánh bất ngờ. Các vị có thượng sách gì?”

Mọi người nghe vậy tất cả đều cố gắng suy nghĩ, Đông Ly Thuần lại nói: “Một vài quan văn kiến thức nông cạn tầm nhìn hạn hẹp trong triều, mọi người không cần phải đi để ý tới. Tuy triều đình trọng văn khinh võ, làm cho các vị bị không ít ủy khuất. Nhưng văn có thể trị nước, võ có thể an bang, một văn một võ rất quan trọng, không thể khinh thị hoặc là coi trọng. Ai có thể nghĩ ra biện pháp khắc địch chế thắng, thăng quan tiến tước, sắp tới.”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đều từ trong mắt đối phương thấy được cuồng nhiệt cùng hưng phấn, mọi người ngơ ngác một lời ta một câu nói ra rất nhiều thượng sách, lại bị Đông Ly Thuần phủ quyết từng cái.

Mọi người lại nghĩ rất nhiều biện pháp, cuối cùng nhất trí quyết định, tạo binh khí mới.

Sở Liên Nhi ở một bên hai mắt chuyển nhanh như chớp, sau khi nghe được Đông Ly Thuần nói “Ai có thể nghĩ ra biện pháp khắc địch chế thắng, thăng quan tiến tước, sắp tới” trong nội tâm phấp phấp.

Mắt đẹp bình tĩnh của nàng nhìn hỗn loạn bên dưới. Nghe mọi người nói, trong nội tâm khẩn trương, kích động, chờ mong, nóng lòng giống như ——

Ông trời còn nghe được hùng tâm tráng chí của nàng, không cam lòng ở lại làm một nha hoàn hèn mọn, cho nên tự động đem cơ hội đưa đến trước mặt nàng.

Nhưng nàng thấy mọi người nói đến nói đi đều nói không ra đề nghị tốt, không khỏi gấp đến độ gãi tai rối tay.

“Chiến mã Đông Ly quốc ta toàn bộ nhờ nhập khẩu, nếu thừa lúc này nhập một lượng chiến mã lớn, thì cần lượng tiền lớn, nhưng thời gian đã chờ không được. Như vậy, cũng chỉ có thể tại binh khí phát triển. Đông Ly quốc ta phần lớn dùng phác đao búa dài, tại bộ binh đấu tranh anh dũng có thể. Nhưng, nếu như chống lại kỵ binh ——” Đông Ly Thuần nhíu mày, ngón tay thon dài quần xoắn, nhẹ cài trước bàn.

Bỗng dưng, hắn nhíu lông mày hừ lạnh: “Nha hoàn làm càn, người bĩu môi cái gì?”

Thanh âm vốn âm ỹ thoáng cái yên tĩnh trở lại, tất cả đều đồng loạt nhìn về phía Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi đang làm thiên nhân giao chiến trong nội tâm, dùng bộ binh đối kỵ binh, coi nàng đời sau hiểu tác chiến của cổ đại, biện pháp rất dễ dàng có thể nghĩ đến, đang nghĩ ngợi nên như thế nào tại thời cơ thích hợp đem giải thích của mình đưa cho Đông Ly Thuần, chắc Đông Ly Thuần sẽ là người đầu tiên chế ra.

Nàng thấy ánh mắt mọi người đều tụ hướng chính mình, có chút sợ hãi, bất quá, đáy lòng lại kích động khó ức.

Nếu như đề nghị của nàng có thể làm cho Đông Ly Thuần chọn dùng, hơn nữa chiến thắng, như vậy, nàng có thể mượn cái này trở mình, ít nhất, nàng sẽ không là nha hoàn nhỏ nhen nữa.

Nghe tới đây, nàng lấy hết dũng khí nói: “Nhị hoàng tử, kỳ thật, Đông Ly quốc dùng bộ binh đối kỵ binh cũng có thể thắng vì đánh bất ngờ.”

“A?” Khuôn mặt Đông Ly Thuần có chút động, xoay mặt nhìn về phía nàng, “Người có thượng sách gì?”

5. Q.1 - Chương 5: Đặc Biệt

Sở Liên Nhi nhìn mọi người, thấy bọn họ đều nhìn mình chăm chăm, coi như không có khinh thường, không khỏi hắng giọng nói: “Tất nhiên Đông Ly quốc không am hiểu cưỡi ngựa bắn cung, như vậy, chúng ta dứt khoát dùng bộ binh thu thập bọn họ.” Lần đầu tiên tham dự “Hội nghị quân sự” trọng đại như thế, Sở Liên Nhi có chút khẩn trương, càng có nhiều hưng phấn, giống như anh hùng rút cục có đất dụng võ. Nàng hưng phấn mà huy động hai tay, nói: “Bộ binh đối kỵ binh, là không có bất kỳ ưu thế nào, ngược lại vẫn còn nghịch thế, nhưng, chỉ cần nâng cao binh khí, cũng có thể khắc chế bọn họ.”

Mọi người nghe vậy ngồi thẳng thân hình, Đông Ly Thuần và tướng lĩnh khác nhìn chăm chú, ánh mắt chớp động, cuối cùng do Đông Ly Thuần mở miệng: “Trên binh khí làm mới như thế nào?”

Mọi người cũng mở to mắt, hai lỗ tai nghe ngóng.

Sở Liên Nhi thấy một đôi tròng mắt trắng đen rõ ràng nhìn mình chăm chăm, vẫn còn có chút khẩn trương, không khỏi khô khan nói: “Ta chỉ đề nghị mà thôi, không biết có thể có công dụng không — theo ý ta, bộ binh hẳn là bỏ đi phác đao, thay thương dài.”

“Thương dài?”

“Đúng, thương dài.” Sở Liên Nhi thấy thần sắc không hiểu của mọi người, không khỏi ngạc nhiên nói: “Các người chưa nghe nói qua thương dài sao?”

Mọi người lắc đầu.

Sở Liên Nhi cả kinh nói: “Không thể nào, binh khí có lực công kích sắc bén nhất tại chiến trường, các người lại chưa nghe nói qua?”

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng do Tống Hưu đặt câu hỏi: “Thương dài, có thể khắc chế kỵ binh sao?”

Sở Liên Nhi buồn bực vô cùng: “Ngồi máy bay gì, đây là quốc gia gì, ngay cả binh khí như thương dài đều không có, trách không được chỉ có thể ở vào phần bị đánh. Quốc gia không am hiểu cưỡi ngựa, vậy phải tạo mới binh khí, thật sự là bầy bò đần.” Nàng tại trong bụng phỉ bạng một lần, lúc này mới lắc đầu: “Không nhất định, thương dài, có — sáu thước dài, tại mũi nhọn cột lên mũi sắt bén nhọn, chuyên môn đối phó địch quân binh khí nặng, tỷ như đao búa lớn.... Mọi người ngẩng lên, đối phương vung đao búa lớn nặng vài chục cân, gặp một người chém một người, rất uy phong, nhưng gặp thương dài, thương dài nắm ở trong tay, thì có sáu thước dài, đao to thuộc về binh khí ngắn, mà thương dài thì là binh khí dài, một tấc dài, một tấc cường, một phần ngắn, một phần hiểm, chính là đạo lý này, dùng thương dài khắc chế đao lớn của đối phương, đao của kẻ địch còn chưa chém tới, thương dài của chúng ta đã giết qua —” Sở Liên Nhi khoa tay múa chân làm động tác giết bằng thương, thấy mọi người nghe đến nhập thần, không khỏi toan tính, càng thêm khoe khoang tri thức binh khí có hạn trong bụng mình, “Thương dài đối phó binh khí nặng rất là hữu hiệu, đối phó kỵ binh cũng hữu hiệu, ừ, chiến mã đối phương cưỡi giết qua, chúng ta có thể cho người bắn cung và tẩm chắn đao vừa bắn tên vừa làm yểm hộ, sau đó lại làm cho binh lính xen kẽ giữa tẩm chắn đao, cầm thương dài trong tay ném đến trong doanh địch, cắt đứt trận hình bọn họ, khiến cho tốc độ kỵ binh của bọn họ trì hoãn, sau đó, bộ binh lại cầm thương dài xông lên, trên đâm địch nhân, dưới đâm bụng ngựa, đánh không thắng liền quần công, không thể quần công liền chuyên môn công chiến mã, đem tất cả bọn họ lôi xuống ngựa, sau đó lại cùng nhau giết chóc, binh thường kỵ binh cầm đều là binh khí như kiếm dài, đại đao, chuỳ... nhưng đối phó với thương dài... Binh khí dài, phần lớn bọn họ không dùng lực được.” Sở Liên Nhi vừa nói, vừa bày ra tư thế, dùng công phu ba chân mèo nàng học không được nhiều lắm diễn luyện.

Mọi người xem đến hai mắt sáng lên, nhất loạt đồng thanh nói: “Làm sao chế thành thương dài? Thành phẩm có thể quá lớn hay không?”

“Sẽ không, thương dài dùng gậy trúc cứng, đầu thương hình thoi, cũng có thể tại đầu mũi nhọn biến thành ngoặt, cái móc... bởi như vậy có thể ôm binh khí đối phương, thứ hai còn có thể câu đuôi ngựa đối phương, thứ ba đâm vào thân thể địch nhân, lại lấy ra, hắc hắc, lực sát thương mạnh hơn.”

Liễu Nhất Thanh hừ lạnh một tiếng: “Gậy trúc? Gậy trúc có thể so sánh với đao kiếm chế tạo bằng sắt thép sao? Chỉ sợ còn chưa giao thủ, đã bị chém thành hai đoạn.”

Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Sở Liên Nhi trừng mắt hạnh: “Gậy trúc cũng rất cứng rắn, trước dùng đồng du [1] ngâm, sau đó lại cột dây thừng rậm rạp chằng chịt lên, một loại đao kiếm muốn thoát cái chém đứt đó là không có khả năng.”

Mọi người trầm mặc, cuối cùng Mã Văn Trọng lại hỏi: “Dùng thương dài, có thể chế phục kỵ binh đối phương?”

Sở Liên Nhi nhếch đôi môi lên: “Nếu như binh lính sợ đầu sợ đuôi, có dù cho binh khí bén chỉ sợ cũng không thể thực hiện được.”

Mọi người lại trầm ngâm lần nữa, đều nhìn về phía Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần vuốt cái cằm trơn bóng, nhìn gương mặt hồng sáng của Sở Liên Nhi, ánh mắt chớp động, hần vồ tay cười: “Chủ ý rất tốt, cứ làm như thế, Trương Hà!”

“Ty chức ở!” Một đại hán râu quai nón đầy mặt phết chốc đứng dậy, kéo thiết giáp trên người ào ào vang lên.

“Lập tức dựa theo — theo lời nàng đi làm.”

“Tuân mệnh!”

Đông Ly Thuần đối những người thần sắc khác nhau ở dưới nói: “Đã không còn sớm, tất cả giải tán đi.” Sau đó bọn người đi hết, hần mới nhìn về phía Sở Liên Nhi, ánh mắt hiện lên phức tạp, “Nhìn, người còn thật sự có tài.”

Sở Liên Nhi le le lưỡi, trong nội tâm vừa đắc ý vừa tự hào, nghe xong Đông Ly Thuần khen, trong lòng nàng thay đổi thật nhanh: “Nói nhảm, ta vừa dần vừa không có học thức, nhưng dù sao cũng là người hiện đại, tri thức học được mạnh hơn nhiều so với cổ nhân các người. Huống chi, từ nhỏ không làm việc đảng hoàng, mấy cái sách tạp nham ngược lại xem không ít, chút việc nhỏ ấy, khó làm ta ngã. Chỉ là, ta có thể nương điểm ấy phô ra bản lĩnh hay không, làm cho hần cõi thân phận nha hoàn của ta — ta đường đường Sở đại tiểu thư, lại xuyên việt đến địa phương quý quái này làm nha hoàn, nếu để cho Thiển Nhạc biết rõ, không biết muốn cười rớt bao nhiêu cái răng.” Nghĩ tới đây, nàng thay một bộ thần sắc không ai bì nổi, lỗ mũi chỉ lên trời: “Điểm ấy tính cái gì, một việc nhỏ a.”

“A?” Đông Ly Thuần nhìn nàng một cái, “Nói như vậy, cho người làm nha hoàn thật đúng là đại tài tiểu dụng (tài lớn ít dùng) rồi?”

“Vốn chính là vậy.” Chỉ chờ một câu này của hần, Sở Liên Nhi lập tức tiếp nhận lời nói, thao thao bất tuyệt kể ra hần có mắt không trông, “Ta là người nào vậy. Tuy vai không thể gánh, tay không thể xách, nhưng đầu ta đây có giá trị ngàn vàng, lại để cho ta làm nha hoàn ba năm, hơi quá đáng, hoàn toàn là đại tài tiểu dụng, mai một nhân tài.” Nàng tuy không nhớ nổi trong ba năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hai ngày qua này, nàng cũng nhìn ra Đông Ly Thuần này là hoàng tử rất đặc biệt, chỉ nhìn một cách đơn thuần giới vệ cùng thủ hạ trong phủ, mỗi người đều thông minh lợi hại, chắc nhị hoàng tử như hần là muốn làm chuyện lớn. Cho dù nàng không có thực học gì, nhưng tùy tiện lấy tri thức người hiện đại có thể hù qua bọn họ, nếu như có thể tìm được trọng dụng của hần, như vậy nàng có thể thoát ly thân phận nha hoàn, sau đó hành động của nàng có thể tự do. Lại sau đó, nàng lại nhân cơ hội tích lũy, lại vụng trộm đào tẩu, đi tha hương đổi tên đổi họ sống, hần có bản lĩnh lớn hơn, chỉ sợ cũng tìm không thấy nàng.

Vừa nghĩ tới nàng có thể khôi phục thân tự do, Sở Liên Nhi liền mặt mày hớn hở, giống như trước mắt đã xuất hiện một cái con đường thênh thang chờ nàng.

Trong đầu nàng ảo tưởng ra sau khi nàng rời khỏi Đông Ly Thuần, liền mang theo đủ ngân lượng đi đất khách đổi tên đổi họ, làm một thương nhân thông minh lợi hại, bằng thiên phú kinh thiên nàng di truyền

từ mẫu thân, cùng với bản lĩnh nấu nướng của nàng, nàng nhất định có thể sống được có tiền có vị, mới không phải chỉ là nha hoàn nhỏ nhẻ đáng thương như vậy.

Đông Ly Thuần đem biểu lộ của nàng nhìn ở trong mắt, giật mình, giờ phút này Sở Liên Nhi hai mắt sáng trong, mặt chớp động lên vàng sáng đồng người, hồng sáng, khuôn mặt nguyên bản đã mỹ lệ tuyệt luân bởi vì đặc ý cười gian mà trở nên càng thêm sinh động, một bộ dáng thiên chân khả ái lại có chứa tiểu gian tiểu trá, nhưng mà không ghét, sự khác biệt, còn cảm giác nàng ó một cỗ không khí vui mừng mị lực động lòng người.

Đông Ly Thuần không có phát giác con người của mình bắt đầu trở nên không giống, dịch ý chán ghét cùng khinh thường lúc trước dần dần bị hiểu kỳ thay thế.

Sở Liên Nhi vụng trộm vui vẻ trong lòng, lúc này mới ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện ánh mắt Đông Ly Thuần có chút khác thường, tranh thủ thời gian nghiêm mặt nói: “Người nhìn ta làm cái gì?”

6. Q.1 - Chương 6: Phụ Tá

Đông Ly Thuần thu hồi ánh mắt, nhin xuống khiếp sợ và phức tạp trong lòng, khụ một tiếng nói: “Cho người làm nha hoàn thật sự ủy khuất người, Lý Hoa!”

“Ty chức ở!” Một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục võ sĩ đứng ở một bên từ đầu đến cuối không nói chuyện lập tức lách mình đi ra, đối Đông Ly Thuần ôm quyền thi lễ.

Đông Ly Thuần nhìn Sở Liên Nhi, quét mắt xiêm y vải thô của nha hoàn nàng mặc trên người, nói: “Từ giờ trở đi, người không còn là nha hoàn, liền — làm phụ tá của ta a.”

Lý Hoa và Sở Liên Nhi đều ngây ngẩn cả người, phụ tá? Nhị hoàng tử có phải là đầu óc hỏng rồi, để cho nữ nhân này làm phụ tá của hắn, không sợ bị cản trở sao?

Sở Liên Nhi kinh sững sờ, lại cao hứng dị thường, phụ tá tổng so với nha hoàn tốt hơn.

Lý Hoa muốn phản bác, nhưng hắn biết thân phận mình, là không có tư cách nghị sự cùng chủ tử, vì vậy, hắn cúi mắt khom người hỏi: “Chủ tử, muốn đem — Sở cô nương an bài chức vụ gì?”

Đông Ly Thuần không chút nghĩ ngợi đáp: “Không cần an bài, vài ngày sau liền mang nàng đi Tây Lăng.” Về phần an bài chuyện gì cho nàng làm, hắn tạm thời còn chưa có nghĩ đến. Đến lúc đó rồi nói sau.

Lý Hoa lại ngạc nhiên lần nữa, Tây Lăng chính là căn cứ địa của chủ tử, lại để cho nữ nhân này đến? Cái này — chủ tử không phải bị sắc đẹp của nữ nhân này mê hoặc?

Đông Ly Thuần bỏ đi thân phận nha hoàn của Sở Liên Nhi, biến hóa nhanh chóng làm một thành viên phụ tá dưới trướng nhị hoàng tử, rước lấy phụ tá khác kiệt lực phản đối, dùng quân sư Mã Văn Trọng cầm đầu, thiếu chút nữa lấy cái chết bức bách, nhưng chuyện Đông Ly Thuần quyết định, cho dù có mười đầu bò đều kéo không trở lại, bất đắc dĩ, sau khi bọn người Mã Văn Trọng bí mật thương nghị, để cho Lý Hoa thống lĩnh thị vệ, cùng với kỵ trưởng vạn kỵ binh hạng nặng Liễu Nhất Thanh đi theo bên người Đông Ly Thuần, thẻ bảo vệ, hơn nữa âm thầm giám thị Sở Liên Nhi. Nếu như Sở Liên Nhi có cử động quỷ gì, lập tức giết chết ngay tại chỗ.

Lý Hoa và Liễu Nhất Thanh hận Sở Liên Nhi thấu xương, chắc hẳn sẽ không theo tư.

Nhị hoàng tử Đông Ly Thuần của Đông Ly quốc vừa đốc thúc Tổng Hưu huấn luyện tướng sĩ Thần Cơ Doanh, vừa mệnh lệnh Hoàng Dẫn Phong thống soái tam quân mau chóng thao luyện bộ binh, chính hắn cũng chuẩn bị suất ần, chuẩn bị xuất chinh.

Sở Liên Nhi bỏ đi nô tịch, bị an trí ở phòng tây sương trong phủ hoàng tử, Đông Ly Thuần còn phái nha hoàn Hồng Nhi hầu hạ nàng. Hồng Nhi mười lăm mười sáu tuổi, bộ dạng xinh đẹp động lòng người, đối Sở Liên Nhi cung kính. Trong sợ hãi, còn có thần sắc phức tạp khác, Sở Liên Nhi giỏi về quan sát nét mặt âm thầm kỳ quái, nàng phát hiện nô bộc ở phủ hoàng tử này đối với nàng ôn hòa, cái này cũng cũng không kỳ lạ, nhưng, vì sao những thủ hạ kia của Đông Ly Thuần thấy nàng giống như là thấy kẻ thù khắc cốt, và

chán ghét vừa khinh thường, còn kẹp lấy dịch ý nồng đậm, cái này làm nàng trăm mối vẫn không có cách giải. Sẽ không phải là nàng ở trước khi mất đi trí nhớ, làm chuyện ám muội gì?

Cái này, điều này có thể sao?

Cầm gương đồng có khảm lưu ly, nàng xem bộ dáng trong kính, lông mày đậm, mắt hạnh mũi ngọc, băng cơ ngọc cốt, diện mạo xác thực không kém a, tiểu mỹ nhân hẳn là rất nổi tiếng nha, vì sao đối những nam nhân như Mã Văn Trọng lại không dùng được?

Càng nghĩ, nàng vẫn nghĩ không ra nguyên cớ, đơn giản không thêm nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên a.

Vút gương đồng qua một bên, bỗng dưng ánh sáng trong phòng tối sầm lại, không khỏi hướng nhìn về phía cửa chưa đóng, nguyên lai là Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần mặc một bộ áo bào trắng đơn giản, chân mang giày da cừu màu đen, eo quần đai, một vòng tơ lụa tím đỏ giao nhau buộc lên một miếng ngọc bội màu đỏ như máu rủ xuống tại dưới lưng, đầu hắc mang mũ ngọc, tóc đen rủ xuống tại sau tai, phối hợp da tuyết trắng, cùng với trông mắt u lạnh, khiến Sở Liên Nhi nhìn ngây người.

Hồng Nhi hồi về thần trí trước, vượt lên trước hướng hắc hành lễ: “Nô tỳ tham kiến chủ tử.”

Sở Liên Nhi lấy lại bình tĩnh, tranh thủ thời gian cũng đứng dậy, học theo nhấm hướng Đông Ly Thuần hai đầu gối nửa khom, đầu thấp bốn mươi lăm độ, cúi mắt, rủ xuống lông mày, nói: “Tham kiến — chủ tử.”

Đông Ly Thuần bắt đầu chậm rãi đi vào trong phòng, trước cửa còn có Lý Hoa đứng thẳng, hắc nhìn chăm chăm chăm chăm vào Sở Liên Nhi, một tay giữ đao dài bên hông, nơi tay nắm một vật loè loè toả sáng không rõ, Sở Liên Nhi nghi xem là ám khí, chỉ cần nàng có động tác quỷ gì với Đông Ly Thuần thì nàng sẽ bị ám khí của hắc bắn thành lỗ thủng.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đông Ly Thuần vang lên: “Hong Nhi, người xuống dưới trước.”

Hồng Nhi đi rồi, lúc này Đông Ly Thuần mới khiến Sở Liên Nhi đứng lên, hai đầu gối nàng thiếu chút nữa run lên tức giận mắt trắng không còn chút máu, nói: “Chủ tử tìm ta có chuyện gì?”

Ánh mắt Đông Ly Thuần chớp động, nhìn khuôn mặt tuyết trắng của nàng, nói: “Ý kiến của người cho ta rất có tác dụng, ta đã mệnh lệnh Tổng Hưu, Hoàng Dẫn Phong dựa theo biện pháp của người huấn luyện bộ binh. Tin tưởng tiếp qua không lâu, có thể lên chiến trường.”

“A, , người cũng muốn lên chiến trường sao?”

“Ừ.”

Sở Liên Nhi kỳ quái dò xét hắc trên dưới, thân hình thon dài, bả vai gầy yếu, eo gầy yếu, ngay cả cánh tay cũng mềm, da trắng môi đỏ, hào hoa phong nhã, có thể sải bước hùng tráng uy vũ cưỡi ngựa, cầm được đao nặng, thương dài sao?

Đông Ly Thuần khụ một tiếng, phụng phịu nói: “Sau khi ta đi chiến trường, người cũng phải đi Tây Lăng, ta sẽ phái người hộ tống người qua.”

“A!” Sở Liên Nhi lên tiếng, Tây Lăng là nơi nào? Không biết trước kia nàng đi qua chưa, nhưng quân hắc khỉ gió, nàng nhập kính tùy tục a.

Đông Ly Thuần lại nhìn nàng, chần chờ một lát, nói: “Chỉ là đại bộ phận Tây Lăng là vùng núi, chỗ đó không có bao nhiêu lương thực, hơn nữa tới gần Hoa quốc, chỗ đó có hơn phân nửa lương thực đều là từ Hoa quốc nhập khẩu mà đến, người, phụ trách mua lương thực từ thương nhân Hoa quốc.”

Sở Liên Nhi lại “A” lần nữa, đi mua gạo, không có vấn đề, trước kia nàng mở quán, thường xuyên đi mua sấm, trả giá ép giá đã thành tình rồi, không lo hồ.

Nhưng, nàng chưa quen cuộc sống nơi đây, vẫn phải biết rõ chuyện rồi nói sau, nàng hỏi: “Từ Hoa quốc nhập khẩu lương thực, giá thị trường bây giờ tính thế nào?”

“Một hợp gạo (150g) một đồng tiền, một thăng gạo (1kg rưỡi) 9 đồng tiền, một đấu gạo (Phương pháp đo ở cổ dài mặc dù không có tiền tiến như hiện đại, nhưng tính toán cực chuẩn. Một đấu là mười thăng, mỗi

thăng nặng 1.5kg, một thăng gạo hiện tại nặng 1.25 cân, 10 thăng gạo làm một đấu, một đấu nặng 12. 5 cân = 6. 25 ki-lô-gam) tám mươi lăm đồng tiền, một gánh gạo (50 kg) bảy trăm đến tám trăm không chừng, một thạc gạo (100 kg) 1500 đồng tiền gì đó.”

Sở Liên Nhi bị đơn vị đo hợp thăng đấu thạch này làm cho váng đầu, sau khi lên tiếng hỏi đơn vị đo, nàng tính đầu ngón tay một cái, sau khi hỏi xem một đồng tiền có thể mua bao nhiêu bánh bao, nàng vừa nghiêng đầu tính, phát hiện giá nhập khẩu gạo này hơi cao.

Đông Ly Thuần nghe xong có chút vui vẻ, nói: “Ta cũng biết rõ giá gạo này có chút mắc, nhưng quyền chủ động tại trong tay đối phương, muốn ép giá cũng không được.” Hắn bỗng dừng nghĩ tới điều gì, mày kiếm chau lại, lo lắng nói: “Mà bây giờ đang mùa đông, trong đất đã mất nhiều hoa màu, trăm hộ đều dựa vào lương thực dự trữ sống, nhập khẩu lương thực số lượng khổng lồ, nếu như đối phương nâng giá một chút, vậy cũng chính là số lượng mấy vạn lượng bạc, hơn nữa trước mắt khai chiến với Hoa quốc, chỉ sợ —”

Sở Liên Nhi hiểu rõ, nguyên lai toàn bộ lương thực Đông Ly quốc nhờ nhập khẩu, nếu như khai chiến với Hoa quốc cha mẹ áo cơm, đối phương chỉ cần tùy tiện véo lương thực của bọn họ, bọn họ phải xong đời.

Nếu như bọn họ đủ độc mà nói..., bỏ thêm gì vào gạo, hậu quả kia thiết tưởng không chịu nổi, nhưng nếu như người ta không bán cho Đông Ly quốc, Đông Ly quốc không nói dân chúng, ngay cả trận chiến đều không cần đánh, trực tiếp chết đói.

7. Q.1 - Chương 7: Ngang Nhiên Xuất Binh

Nghe nói trước mắt Đông Ly quốc và nước láng giềng Hoa quốc sắp khai chiến, chiến sự vừa chạm vào kết tóc, nghe nói trong triều chủ chiến và nghị hòa tất cả chiếm một nửa, dùng nhị hoàng tử Đông Ly Thuần cầm đầu một phái kiệt lực chủ trương dùng chiến tranh giải quyết, Tam hoàng tử Đông Ly Thanh thì cầm đầu một phái dùng nghị hòa là việc chính. Một phương cho rằng Hoa quốc khinh người quá đáng, cho chút giáo huấn được rồi, miễn cho bọn họ đập trên mũi mặt, càng phát ra làm càn, trở nên không kiêng nể gì cả.

Tam hoàng tử Đông Ly Thanh lại cho rằng, ưu thế của kỵ binh Đông Ly quốc không đủ, khó có thể đối kháng hơn mười vạn tinh binh mãnh tướng của Hoa quốc, nếu như khai chiến, tổn thất thảm trọng sẽ là Đông Ly quốc.

Phái của nhị hoàng tử lập tức phản bác nói, Hoa quốc trước mắt hùng hổ, đến không có ý tốt, tại biên quan khiêu khích khắp nơi, hơn nữa sát hại dân chúng vô tội ở biên quan, nhiều lần xâm chiếm biên giới quốc gia của ta, bọn họ lòng muông dạ thú, người qua đường đều biết, còn chần chừ tức là nuôi gian tiếp, từ nay về sau càng không thể thu thập.

Phái tam hoàng tử lập tức phản bác, xuất binh, xuất binh, xuất binh chuẩn bị lương thảo thế nào? Mọi người đều biết, Đông Ly quốc vùng núi chiếm đa số, căn bản không có lương thực dồi dào như Hoa quốc, hàng năm Đông Ly quốc đều muốn hướng Hoa quốc nhập khẩu gần nửa lương thực, nếu như chiến sự mở ra, Hoa quốc cắt đứt lương thực nhập khẩu, Đông Ly quốc sẽ có gần nửa dân cư rơi vào đói. Hơn nữa Đông Ly quốc liên tục thiên tai nhân họa không ngừng, quốc khố triều đình đã ngày càng túng quẫn, ở đâu ra bạc chèo chống hơn mười vạn bộ binh tại biên quan đối kháng kỵ binh hạng nặng bài sơn đảo hải mà đến của đối phương? Chỉ sợ người còn chưa lên chiến trường, trước hết chết đói hơn phân nửa rồi, hoặc là không có ngân lượng chống đỡ, không nói đối phó địch nhân, chính mình phải nội chiến.

Người bên phái Tam hoàng tử là quan văn, quan văn sở trường nhất đúng là dao động cán bút, mọi người dao động cán bút rất biết nói chuyện, kết quả là, một phen lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị làm cho võ tướng phái nhị hoàng tử cứng họng, nửa ngày đều không tiếp được lời nói.

Những võ tướng này có lẽ dũng mãnh thiện chiến trên chiến trường, dùng một chống mười, muốn tại trên miệng những các quan văn này đòi được tiện nghi, cho dù không sinh mười cái miệng, cũng đánh không lại ngữ điệu thánh nhân chi hồ giả dã [1] của người ta.

Phái Tam hoàng tử thấy những kiêu binh dũng tướng này một chữ cũng phản bác không ra, không khỏi ngẩng cái mũi lên, tiến thêm một bước khuyên bảo hoàng đế án binh bất động, ngưng chiến với Hoa quốc,

ký kết hiệp nghị hòa bình, chỉ cần đối phương đưa ra điều kiện không quá hà khắc là được.

Dù sao, không thể ra binh, hơn nữa, dùng chiến lược, thực lực, kinh tế của Đông Ly quốc, đều kéo không nổi mấy năm chiến tranh liên tục mệt mỏi.

Hoàng đế cũng là tính tình mềm yếu, thấy hơn phân nửa văn nhân trong bách quan đều chủ trương không xuất binh, Đông Ly quốc kiến quốc trăm năm qua, một mực chủ trương trọng văn khinh võ, cho rằng “Người binh, đồ giết người!” Mà văn nhân đọc sách thánh hiền, có thể trị quốc gia, bảo vệ quốc gia thiên thu thái bình.

Này đây, quan văn Đông Ly quốc một mực chiếm cứ lấy thượng phong, bọn họ gặt gao áp chế công tích của võ tướng, bọn họ cũng xem thường những võ tướng phần lớn không đọc được chữ này, đối với nhị hoàng tử nhỏ nhả nhẹ nhàng, tài hoa hơn người lại đi gần cùng võ tướng, mà bất hoà với quan văn, không khỏi sinh ra phần uất và thất vọng, một cổ ngạo khí và tự tôn của người đọc sách, làm cho bọn họ chiến cùng Tam hoàng tử âm hiểm hẹp hòi, muốn mượn điều này làm cho nhị hoàng tử thấy rõ sự thật, nửa số quan văn trong triều cũng không duy trì hần, hần muốn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, phải đem bọn họ thu làm trọng dụng, mà không phải cùng những mãng phu này xưng huynh gọi đệ.

Lại đến, một nguyên nhân khác những quan văn này chủ trương không xuất binh cũng có sợ võ quan nắm giữ trọng binh rồi sẽ không an phận, mượn cơ hội sinh sự, từ nay về sau sẽ leo đến trên đầu của bọn hần, đến lúc đó, khó đối phó.

Người người đều nói, ở bên trong mười võ tướng, có tám mãng phu.

Nhưng ở trong mắt Đông Ly Thuần, những quan văn tự xưng là vì thánh nhân này là tầm nhìn hạn hẹp, vì tư lợi mà không để ý giang sơn xã tắc lầm nước lầm dân cổ hủ. (Trong này, có lẽ độc giả sẽ nói tác giả có hiềm nghi khinh bỉ người đọc sách. Tác giả trong này giải thích thoáng cái: thời kì phong kiến, Tống Triều đến Minh triều, tình hình trọng văn khinh võ ngày càng nghiêm trọng. Hoàng đế cùng đại bộ phận quan văn đều sợ võ tướng xuất binh đắc thế sẽ dong binh tự đắc, này đây, tình nguyện mất đi mặt mũi chủ trương nghị hòa, cũng không nguyện chủ trương xuất binh. Lại đến, các quan văn không nói rất sợ chết, chỉ nói bọn họ cho rằng người binh, toàn giết người. Bọn họ đọc sách thánh hiền hơn nửa đời, duy cho rằng dùng vũ lực thắng chỉ mãng phu mới làm, muốn học lời lẽ chí lý của thánh nhân, từ xưa đến nay, quân vương muốn dùng đạo đức giáo hóa tứ phương, dùng văn võ làm cánh tay thống trị dân chúng, mà quân nhân chỉ dùng vũ lực, thực trèo lên không được nơi thanh nhã, chỉ có văn nhân đọc sách thánh hiền mới có tư cách thống trị. Này đây, khi bọn người đọc sách tự cho cao nhất, Hoa quốc dùng vũ lực thủ thắng, nước thực man di, không đủ gây sợ, chỉ cần dùng đức phục, có thể cảm hóa đối phương. Ủ, nói một tràng, kỳ thật bản thân tác giả thật sự rất chán ghét những văn nhân nói bốc nói phét, cho nên, chỉ có thể dùng hai chữ chó má để hình dung.)

Nhưng nhị hoàng tử có thể ở tuổi còn nhỏ đã mất đi mẫu phi vẫn có thể sống sót ở hoàng gia cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa độc hưởng thánh tâm, không có chút bản lãnh, có thể nào phục chúng?

Kết quả là, một thân kỳ bào đại ngọc hần nhân nhả đi ra, hướng văn võ bá quan lên tiếng phản bác: “Ai nói chiến lược Đông Ly quốc ta không bằng người rồi? Chư vị cũng là trọng thần trong triều, cho dù không có dẫn binh, cũng có thể biết rõ sĩ khí quân tâm rất quan trọng, hiện tại ngay cả chiến cũng còn chưa đánh, cũng bắt đầu nâng cao chí khí người khác diệt uy phong của mình. Đây là lời thân là trọng thần triều đình Đông Ly quốc nên nói sao?” Đông Ly Thuần sắc bén nói một phen, uy nghi vô hình và sát khí khiến các quan văn chỉ biết cầm cán bút cùng há miệng chỉ người vào chỗ chết thở mạnh cũng không dám thốt một tiếng.

Đông Ly Thuần tiếp tục trách mắng: “Nghị hòa, nghị hòa, các ngươi chỉ biết nghị hòa, chẳng lẽ các ngươi không nhìn tới thảm trạng dân chúng biên quan bị người sói Hoa quốc khi dễ sao? Tiểu hài tử bị đào tâm đào phổi, trắng đình bị bắt đi làm nô lệ, con gái bị lăng nhục đến chết, lão nhân bị quất roi đến tàn hoặc chết — những người này là con dân chúng ta, các ngươi thân là mệnh quan triều đình, vì tư báo thù, vẫn còn chủ trương nghị hòa, đem kẻ thù sống chết của chúng ta cung như thượng khách, chẳng lẽ các ngươi đọc sách thánh hiền chính là làm xương cho hổ, khúm núm với kẻ thù sao?”

Các quan văn sợ đều xấu hổ cúi đầu, không dám thốt một tiếng.

Đông Ly Thuần nhìn quét mọi người, lạnh lùng nói một câu: “Nghị hòa, nghị hòa, những việc nhục quốc thể này, từ nay về sau chớ có nhắc lại.”

Yên lặng trong chốc lát sau, Tam hoàng tử không phục phản bác: “Chỉ là nhị hoàng huynh chủ trương xuất binh, nhưng kỵ binh đối phương là việc chính, mỗi người dùng mãnh thiện chiến, mà Đông Ly quốc ta có những ưu thế này sao?”

Đông Ly Thuần không chút do dự nói rõ với hần đã có phương pháp khắc chế kỵ binh hạng nặng của đối phương. Tam hoàng tử còn không chịu phục, lại hỏi, nếu như khai chiến, Hoa quốc nhất định sẽ cắt đứt đối lương thực cung ứng cho Đông Ly quốc, thử hỏi, lương thực của mấy chục vạn đại quân từ đâu mà đến? Quốc khố triều đình trống rỗng, thử hỏi, một khi khai chiến, từ nơi đâu có tiền khen thưởng binh lính?

Đông Ly Thuần cười lạnh: “Hoa quốc không cho lương thực, ta chỉ có biện pháp làm cho bọn họ ngoan ngoãn nhỏ ra, triều đình không có ngân lượng cho chiến tuyến, ta cũng đều có biện pháp làm cho binh lính có bạc cầm.

Tam hoàng tử còn muốn phản bác, Đông Ly Thuần đã vượt lên trước một bước nói: “Bất kể như thế nào, cuộc chiến này nhất định phải có. Chẳng lẽ chư vị còn muốn tiếp tục bị dân chúng khắp thiên hạ trách là người nhu nhược sao?” Đông Ly Thuần chỉ vào bầu trời bao la ngoài cung vàng điện ngọc, lạnh lùng nói: “Những dân chúng nuôi sống chúng ta ở quan ngoại, đang hồng bét chịu tai nạn ngập đầu, chúng ta đang làm cái gì? Các ngươi những mệnh quan triều đình tự xưng phân ưu cho triều đình và dân chúng lại đang làm cái gì? Bọn họ bị kẻ địch cướp đoạt, còn phải nộp thuế để cho chúng ta ăn mặc dùng, nhưng chúng ta đang làm cái gì? Không cảm giác ân thì thôi, còn muốn xát muối lên vết thương bọn họ, Đông Ly quốc ta có các ngươi làm quan như vậy đây sao? So với nuôi một đám đồ ngu không muốn phát triển chỉ biết thay địch nhân khúm núm, còn không bằng nuôi đầu heo sống khá giả!”

Lời nói của Đông Ly Thuần cũng quá mức độc rồi, hần mặc dù quý là hoàng tử, cũng rất được sủng ái, nhưng chữ chính là quan viên nhất nhị phẩm trong triều đình, bị hần chỉ vào cái mũi chửi như vậy, quả thực không nên. Nhưng Đông Ly Thuần cũng không phải là người bình thường, hần tại trong suy nghĩ dân chúng Đông Ly quốc tồn tại như thiên thần, hần Nam chinh Bắc phạt, quét dọn phản tặc, diệt trừ nịnh thần trong triều, ở trong nước có danh cao vọng trọng. Những quan văn này có lẽ bị hần chửi như thế trong nội tâm xác thực nén giận, nhưng một phen nói của Đông Ly Thuần vô cùng nghiêm khắc, quan viên hơi có chút lương tâm cũng sẽ áy náy cúi đầu xuống, không dám chủ trương nghị hòa nữa.

Những văn nhân này kỳ thật trong xương còn có ngạo khí văn nhân, bọn họ có lẽ nhất gan sợ chết, có lẽ chỉ nặng lý niệm mà không nặng thực tế, có lẽ sẽ vì chút ân oán mà đưa đối thủ vào chỗ chết, nhưng bọn họ đều có tật xấu chung, đó là đặc biệt yêu quý danh dự của mình.

Bọn họ sợ nhất đúng là người khác cài tội danh, bị dân chúng khiển trách là người nhu nhược, có lẽ trong nội tâm bọn họ y nguyên kiên trì nghị hòa mới là đạo lý, nhưng vì không bị dân chúng khiển trách là nhu nhược, cũng đành phải kiên trì đồng ý Đông Ly Thuần xuất binh.

~~[1] Chi hồ giả dã: những người học cao hiểu rộng, bụng mang một bồ sách, mở mồm ra là dùng cách nói chữ, khiến những người chung quanh không hiểu nổi.

8. Q.1 - Chương 8: Thượng Sách

Đương nhiên, xuất binh, cũng phải cần Hoàng Dương để Đông Ly quốc cho phép rồi mới có thể ra binh.

Đông Ly quốc từng là Tề vận Đại Đế – hoàng đế khai quốc dùng chiến công hiển hách đối lấy, nhưng, tranh đấu giành thiên hạ dễ, giữ giang sơn khó, trước kia dùng mãnh thiện chiến dần dần bị nho thần trong triều thay thế. Các đời đến nay, văn nhân nặng lý niệm học thuật, vô cùng xem thường võ tướng lỗ mãng và thô tục, mà quân nhân trời sinh tính tình ngay thẳng, bọn họ trên chiến trường vô địch. Nhưng ở trên triều đình, cũng chỉ có thể làm kẻ phụ họa, thế cho nên nho thần dần dần cầm giữ triều cương, hơn nữa khi Đông Ly quốc vừa dựng nước, từng có võ tướng tay cầm trọng binh tự ý mưu toán, thiếu chút nữa gây thành biến đổi lớn, may mắn nho thần vẫn duy trì triều đình chia rẽ tiêu trừ thủ lĩnh võ tướng, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Từ đó hoàng đế không hề trọng dụng võ thần, đưa ra chính sách phương

châm trọng văn khinh võ, trên dưới một trăm năm qua, chính sách này cứ tiếp tục, đem một quân sự lớn của cường quốc biến thành quân binh trăm vạn hoa màu.

Ánh mắt đương kim hoàng đế Hoằng Dương để ngược lại rất rộng lớn, sớm đã sầu lo nguy cơ văn thần cầm giữ triều cương mà binh lực quốc gia từ từ không đông đảo, nhưng hần trời sinh tính tình nhu nhược, hơn nữa ba vị Thái Phó của hần đều là nho thần nhất phẩm trong triều, hần muốn thay đổi cũng là lực bất tòng tâm, cũng chỉ có thể biến thành phản kháng, hần kiệt lực sùng hạnh chủ trương xuất binh của đứa con thứ hai Đông Ly Thuần cũng là đại bộ phận phần nguyên nhân.

Hoằng Dương để tính tình nhu nhược, cũng không đại biểu trong lòng của hần không có nguyên tắc, hần thấy Đông Ly Thuần chiếm thượng phong rồi, lập tức quả quyết hạ lệnh, phong Đông Ly Thuần thành Phiêu Kỵ đại tướng quân, thống lĩnh tam quân, tùy ý xuất chinh, thảo phạt Hoa quốc.

Đông Ly Thuần khẩu chiến nho thần, lực thắng tất cả, chủ trương xuất binh, chuyện này đã là ván đã đóng thuyền, một đám võ tướng cũng chà chà tay, hưng phấn dị thường. Nhưng, khi Hộ bộ Thượng Thư khổ hé ra nét mặt già nua nói quốc khố đã mất ngân lượng, không cách nào trường kỳ chèo chống 30 vạn binh mã tác chiến, không khỏi sắc mặt xôn xao biến đổi.

Binh mã chưa động, lương thảo đi đâu, những này võ tướng môn đều hiểu quy củ, nhưng này lương thảo nếu như không có, cái này chiến còn muốn đánh như thế nào?

Nhóm võ tướng lo sợ bất an nhìn Đông Ly Thuần, ánh mắt chờ mong, bàng hoàng.

Khuôn mặt tuần tú của Đông Ly Thuần thâm trầm như nước, hần lạnh lùng quét mắt văn võ chúng thần thần sắc khác nhau, lạnh lùng thốt với Hộ bộ thượng thư: “Thượng Thư đại nhân chớ sầu lo, chuyện lương thảo này, Bốn vương đã có thượng sách vạn toàn.”

Chúng võ tướng nhẹ nhàng thở ra, một đám văn thần thì kỳ quái không thôi, nhị hoàng tử này chẳng lẽ có bản lãnh thông thiên (thông trời)? Thường cho quân xuất binh đã nghĩ kỹ biện pháp, ngay cả lương thảo cũng chuẩn bị tốt?

“Chủ tử, 30 vạn đại quân cũng không phải là chuyện nhỏ, lương thảo cho quân ở đâu? Khao thưởng tướng sĩ thế nào?” Hạ triều xong, ở trong thư phòng Đông Ly Thuần, Mã Văn Trọng cũng không nghĩ đơn giản giống như võ tướng khác, cho rằng có Đông Ly Thuần liền mọi sự là đủ. Hần là quân sư cấp cao nhất của Đông Ly Thuần, phải nghĩ chuyện người khác không dám nghĩ, không thể tưởng được, thật không ngờ. Hần nhăn lông mày, nhìn Đông Ly Thuần vẻ mặt trầm tĩnh, nói: “Chẳng lẽ chủ tử thật nghĩ tốt biện pháp?”

Đông Ly Thuần ngồi ở trong thư phòng rộng rãi, vừa dùng khăn vải lau kiếm bén, vừa nhàn nhạt trả lời: “Không có!”

Mã Văn Trọng kinh hãi thất sắc, gương mặt trắng bồng nhiên không có chút máu, hần trừng lớn mắt, thấp thỏm lo âu nói: “30 vạn đại quân muốn đánh Hoa quốc, cũng không phải là trò đùa, chủ tử, ngài, ngài — có phải là —” mấy chữ đầu hồng rồ thiếu chút nữa hần đã thốt ra, hần nuốt một ngụm nước bọt, “Chủ tử không phải đang trêu ta chứ?”

Thanh kiếm của Đông Ly Thuần “Đùng” đặt lên bàn, gương mặt tuần mỹ một mảnh lạnh lùng, hần phân phó Mã Văn Trọng: “Tiên sinh không cần lo ngại, biện pháp đều nghĩ ra được, lương thảo và quân thưởng không cần phải lo lắng, tất cả để ta phụ trách.”

Mã Văn Trọng thấy hần nói tự tin, dần dần yên lòng, nhưng lập tức lại nhắc tâm lên: “Chủ tử phụ trách việc lương thảo quân thưởng, chủ tử còn có thể ra chiến duyệt binh, chỉ huy tam quân sao?”

Đông Ly Thuần cười dịu dàng nói: “Ai nói ta muốn lên chiến trường rồi?”

“A, ách —” Mã Văn Trọng ngạc nhiên mở to mắt, sau nửa ngày nói không ra lời.

Mà đổi thành thống soái tam quân Hoằng Duẩn Phong bên cạnh thì thiếu chút nữa bị nước miếng sặc đến, hần gấp đồ mặt, nói: “Nhị hoàng tử không lên chiến trường, người nào đối phó hơn mười vạn binh mã Hoa quốc? Chủ tử, cái này quan hệ đến địa vị của ngài ở Đông Ly quốc, kể cả vị trí thái tử tương lai, tuyệt đối không được chủ quan a. Trong triều có nhiều người muốn kéo ngài xuống nước, Tam hoàng tử còn đang nhìn chằm chằm, trận chiến tranh này, chúng ta chỉ có thể thắng không thể bại.”

Thần sắc Đông Ly Thuần vẫn lạnh nhạt, hần nói: “Hai nước giao chiến, ai nói lên chiến trường mới gọi là chiến?”

“A?” Ngay cả Mã Văn Trọng khôn khéo cơ trí siêu quần cũng không biết chuyện.

Đông Ly Thuần nhìn bộ dáng trợn mắt há hốc mồm của bọn họ, trong nội tâm rất là hưởng thụ, ngày đó khi hần nghe được những lời này của Sở Liên Nhi thì phản ứng cũng giống bọn họ.

“Hai nước giao chiến, ai nói lên chiến trường mới gọi là chiến?” Sở Liên Nhi ngồi ở bên cạnh bàn tròn gỗ lê, vất hai chân lên, cái mũi khéo léo vểnh lên thật cao, cặp môi đỏ mọng bĩu ra, nàng cười nhưng không cười nhìn Đông Ly Thuần vẻ mặt khiếp sợ, mặt hạnh mỹ lệ bởi vì sẽ phải làm chuyện xấu mà biến thành chớp chớp, đặc biệt làm cho người ta suy nghĩ.

Đông Ly Thuần cực lực nuốt xuống kinh nghi trong nội tâm, hỏi: “Vậy người nói, không giao chiến ở trên chiến trường, còn có thể dùng văn đầu sao?”

Sở Liên Nhi nhếch lên tay hoa, cong cong lông mày, mắt to sáng trong, má lúm đồng tiền bên môi thật sâu, hảo một bộ nữ nhân gian trá âm hiểm, nàng nói: “Đó là đương nhiên, binh lực Đông Ly quốc không bằng Hoa quốc, trước mắt cũng không thể biến ra lương thực, thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hoà đều bị bọn họ chiếm hết, chúng ta cả một điểm ưu thế đều không có a, không cần biện pháp khác, còn có thể va chạm khí lực với bọn họ sao?” Ai nói làm lão đại phải dùng vũ lực giải quyết? Trước kia Sở Liên Nhi nàng ở thời trung học xưng bá cả vườn trường, công phu ba chân mèo của nàng đối phó một hai cái nhân vật nhỏ vẫn không thành vấn đề, nhưng đối phó hơn hai người liền khó khăn, nhưng nàng vẫn là nữ ma đầu học sinh trung học dưới mặt đất X thị.

Dựa vào một đôi nắm tay xưng vương chỉ có thể xưng nhất thời, mà muốn vĩnh cửu làm lão đại, phải dùng đầu óc.

“Binh lực Hoa quốc cường đại, lương thảo sung túc, trái lại Đông Ly quốc ta, muốn binh lực không có binh lực, cần lương thực không có lương thực, đòi tiền không có tiền, lấy cái gì đi chiến tranh với người ta? Cho nên a, không thể địch lại được, chỉ có thể dùng trí.”

Đông Ly Thuần từ nhỏ sống ở trong cung đình tranh đấu, đương nhiên không phải võ phu hữu dũng vô mưu, sự khác biệt, cơ trí và tài cán của hần mới là rất quan trọng, bằng không, hần có thể nào thống lãnh nhiều kiêu binh hần tướng như vậy?

Hần nghe Sở Liên Nhi nói lên hai nước giao chiến, còn có thể dùng văn đầu thủ thắng, cực kỳ tò mò, vì vậy nói: “Xem người nói đến, giống như trận chiến tranh này có thể tránh đi nhân tố bất lợi bên ta, người có biện pháp tốt gì, nói nghe một chút.”

Sở Liên mới nói: “Rất đơn giản a, một là công tâm, hai là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ba là bỏ đá xuống giếng, bốn mới là dùng chiến thủ thắng.”

Đông Ly Thuần sửng sốt, nhìn Sở Liên Nhi vẻ mặt tự tin thông dong, nàng nói những lời này thì thần sắc lạnh lùng, con ngươi mỹ lệ biến thành âm hiểm lãnh khốc, không khỏi rung mình trong nội tâm, trong đầu nhớ tới gương mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, trầm giọng nói: “Sao thượng sách ta nghe được từ trong miệng người giống như chẳng phải quang minh chính đại a.”

Sở Liên Nhi lườm hần một cái: “Chỉ cần chế địch khắc thắng, quản hần khí gió quang minh hay không quang minh, có thể thủ thắng là được.” Nàng tức giận liếc hần, phát hiện mặt hần trầm như nước, vì vậy lên đường: “Nếu như nhị hoàng tử chê biện pháp ta ra quá âm hiểm, thì cứ xem ta nói bữa, người cứ cùng 30 vạn đại quân của người liều mạng với bọn họ a.” Cuối cùng liều đến chỉ còn lại có một người trốn về, lại bị nước miếng của phái Tam hoàng tử cho chết đuối.

9. Q.1 - Chương 9: Quân Cờ

Đông Ly Thuần bị nàng mỉa mai không nhịn được, hần nghi ngờ nhìn chằm chằm vào nàng, Sở Liên Nhi không sợ hãi chút nào đáp lại hần, hai đạo tầm mắt giao chiến trong không khí xả ra tiếng vang hưng phấn,

kích ra tia lửa nhiệt liệt, ánh mắt Sở Liên Nhi sắc bén, quật cường ương ngạnh, trong óc Đông Ly Thuần thay đổi thật nhanh, cuối cùng thâm than một tiếng, nói: “Cái gì gọi là công tâm?”

Sở Liên Nhi ngạc nhiên một hồi, lúc này mới kịp phản ứng, trả lời: “Công tâm nha, chính là từ bên trong bọn họ ra tay.” Nói lên âm mưu thì một đôi mắt đẹp của Sở Liên Nhi liền không nhịn được óng ánh tỏa sáng, (có lẽ có quan hệ với di truyền, tại trong bộ Ai là chồng của ta, ấn tượng của mẫu thân Sở Liên Nhi – Sở Hận Ưu lưu lại cho độc giả chính là âm hiểm vô sỉ, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, Sở Liên Nhi từ nhỏ tai nghe mắt nhiễm, đã học hỏi khá nhiều. Chỉ là âm mưu quỷ kế của nàng không giống Sở Hận Ưu chỉ dừng tại trên người nữ chính vừa đáng yêu vừa đáng thương – Sở Vô Tâm, cho nên, vị Sở Liên Nhi đồng dạng âm hiểm này chắc hẳn sẽ không để cho các độc giả căm thù đến tận xương tủy a?) Nàng chớp động con ngươi toả sáng, nói: “Lương thảo Hoa quốc không phải rất nhiều ư, bọn họ không phải muốn mượn việc này nắm lương thực Đông Ly quốc sao? Hắc hắc, chúng ta cứ dùng đạo của người đối với người —” vì vậy, nàng thao thao bất tuyệt mà đem suy nghĩ trong nội tâm nói ra.

Đông Ly Thuần thần sắc khiếp sợ nhìn qua Sở Liên Nhi, nàng nói thần thái lên cao, nói đến thời khắc mấu chốt, còn có thể âm hiểm nheo lại mắt, còn âm hiểm cười, bộ dáng kia quả thực chính là một nữ ma đầu, lưu manh trong lưu manh.

Cảm giác nói không ra lời, Sở Liên Nhi trước kia khiến hấn căm thù đến tận xương tủy, nhưng giờ phút này, Đông Ly Thuần phát hiện mình cũng không chán ghét nàng, sự khác biệt, thấy nàng âm hiểm kể ra chiến thuật chọn lựa công tâm như thế, từ bên trong đối phương ra tay, đến dùng thủ đoạn vô cùng hèn hạ vô sỉ hạ lưu đối phó Hoa quốc, hấn không hề có bài xích, sự khác biệt, hấn còn cảm giác biện pháp này càng có thể đưa Hoa quốc vào chỗ chết.

Vì vậy, hấn lại hỏi: “Vậy người nói lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chính là chờ chiến thuật công tâm phát huy tác dụng rồi, có thể đi mượn cơ hội này nhất cử đánh bọn họ?”

Sở Liên Nhi gật đầu: “Sai, ta nói lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn không phải nhân cơ hội phát động chiến tranh, mà là nhân cơ hội trắng trợn thu mua lương thực của bọn họ.”

Đông Ly Thuần bình tĩnh hiểu ra, con ngươi đậm mạc rốt cục nhu tiến một chút vui vẻ, hấn tán thưởng gật đầu: “Biện pháp thật tốt, cái gì gọi là bỏ đá xuống giếng?”

“Chúng ta trắng trợn mua lương thực bọn họ bán giảm giá rồi, lại tản ra bốn phía ở trong nước bọn họ, nói bọn họ vận chuyển lương thảo và đồ dùng trong quân đều có vấn đề, ha ha — tuy cái này biện pháp âm độc chút, nhưng chiến trường không cha con, nhân từ đối với địch nhân chính là tàn nhẫn đối với chính mình.” Sở Liên Nhi thấy hấn vừa nhăn đầu lông mày, tranh thủ thời gian giải thích, “Thu hồi nhân từ không cần thiết của người đi, dùng chiến lược cùng kinh tế của Đông Ly quốc, nếu như không chia rẽ bên trong bọn họ, chúng ta rất khó thủ thắng trên chiến trường, chiến thuật công tâm, mới có thể phát huy tác dụng rất quan trọng. Bởi như vậy, sẽ đưa phần thắng của chúng ta đến cao nhất, giảm tổn thất của chúng ta đến nhẹ nhất.”

Đông Ly Thuần lắc đầu: “Ta không phải ý tứ này, ta nói, người một kẻ nữ tặc nhân gia, có thể nào nghĩ ra — biện pháp lợi hại như thế.”

Sở Liên Nhi khẽ nói: “Người nói thẳng ta âm độc chẳng phải được.” Tên hiệu của nàng là rắn rết ma nữ, đây là Thiển Nhạc lấy cho nàng. Đương nhiên, miệng lưỡi, tâm tư, cùng với biện pháp sửa chữa người của Thiển Nhạc, đều lợi hại vài phần so với nàng, nhưng nàng chính là không có bản lĩnh giống nàng, đem cả trung học dưới mặt đất thành X đều có thể chinh phục thành danh nghĩa mình.

Vì cái gì?

Bởi vì tàn nhẫn cùng âm độc của Thiển Nhạc so ra kém nàng!

Nàng có thể dùng thủ đoạn lập uy cứng rắn bẻ gãy cổ tay, bẻ gãy một chân một nữ bạn học, Vu Thiển Nhạc có quyết đoán này sao?

Không có!

Nàng có thể vì đạt mục đích mà chinh đối phương kêu cha gọi mẹ, nhưng Vu Thiển Nhạc lại không được, nàng không có tâm ác.

Cho nên, nàng chỉ có thể làm học sinh ngoan ngoãn, mà nàng, tiếp tục lăn lộn ở giới bá vương.

Chuyện trên chiến trường, nàng không hiểu, binh pháp, nàng cũng không quá hiểu, nhưng nàng biết rõ, dùng một cái giá nhỏ nhất đổi lấy phần thắng lớn nhất, đây mới là người thắng.

Tất nhiên nàng đã đứng ở bên Đông Ly quốc phương, Hoa quốc chết hay sống không quan hệ với nàng, nàng mới sẽ không hỏi đến nếu như thi hành biện pháp này của nàng sẽ hại chết bao nhiêu dân chúng Hoa quốc, nàng chỉ quan tâm Đông Ly quốc có thể chiến thắng đối phương, cũng có thể đem thương tổn giảm đến thấp nhất là được, sau đó nữa, nàng có thể làm một quân cờ hữu dụng nhất của Đông Ly Thuần, mà không phải một cây cung giỏi bị vứt bỏ.

Chim bay hết, cung tốt giấu.

Kết cục này còn tốt hơn chút ít, sợ là ngay cả cung tốt cũng không làm được.

Những ngày này, người trong phủ đều rất khách khí với nàng, thái độ của nhóm phụ tá không sợ trời không sợ đất của Đông Ly Thuần đối với nàng cũng cải thiện rất nhiều, nhưng nàng vẫn cảm giác ra, tại trong mắt Đông Ly Thuần, nàng căn bản chỉ là mô hình để người lợi dụng mà thôi.

Mấy ngày nay, nàng phát hiện, đại nha hoàn Nguyệt Hương trong phòng Đông Ly Thuần ánh mắt thống khổ bị mấy tên ma ma mang ra phủ, muốn biết bị mang ra phủ đi làm cái gì, chỉ nhìn một cách đơn thuần trên người nàng mặc không giống với phục sức nha hoàn ngày xưa, Sở Liên Nhi đã tương đối suy đoán ra, Nguyệt Hương, mặt ngoài là đại nha hoàn uy phong tám mặt trong phủ hoàng tử, cũng chỉ bất quá là một quân cờ cho người lợi dụng.

Đông Ly Thuần yên lặng nhìn Sở Liên Nhi vẻ mặt thản nhiên, tâm tình phức tạp, không biết nên nói cái gì, hần nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Dùng chiến thủ thắng?”

Sở Liên Nhi kỳ quái nói: “Thiệt thòi người là thống soái tam quân rồi, chúng ta phân giải bên trong đối phương, suy yếu ý chí chiến đấu của bọn hắn, giảm xuống tinh thần của bọn hắn, còn chờ cái gì? Tranh thủ thời gian cầm lấy đại đao thương dài cung tiễn xông lên chiến trường a.” Chưa thấy qua người đàn như vậy, còn thống soái tam quân. Chắc!

Đông Ly Thuần lớn như vậy, còn chưa bao giờ bị một nữ nhân đùa cợt như thế, có chút cảm tức. Nhưng không đợi hắn có động tác, đã có người nhảy ra thay hắn bênh vực kẻ yếu.

Lý Hoa nghe được chủ tử bị nữ nhân này mỉa mai, thoáng cái từ cửa ra vào nhảy đến, chỉ vào Sở Liên Nhi hét lớn: “Tiện tỵ lớn mật, chủ tử không ngại thân phận thương lượng chiến sự với người, người không biết cảm tạ thì thôi, còn dám mở miệng mỉa mai chủ tử, sống không nhận được?”

Sở Liên Nhi liền đứng dậy, nũng nịu: “Ta chính là sống không nhận được, người lại có thể làm gì ta?”

Ngữ khí lạnh như băng, con người phóng lửa, khuôn mặt chứa sương, hình thành uy hiếp độc nhất vô nhị, trở thành bá vương dưới mặt đất hai năm nàng cũng không uống phỉ, Lý Hoa bị sương lạnh trên mặt nàng hù ui về phía sau nửa bước, lắp bắp nói: “Người, người —”

“Ta cái gì ta? Ta thì thế nào rồi? Ta hảo ý, khổ tâm thay chủ tử người nghĩ kế, nghĩ biện pháp, không chiếm được một tiếng cảm tạ thì thôi, còn muốn đến uy hiếp ta, ta đây là làm gì vậy a? Tự mình chuốc lấy cực khổ!” Sở Liên Nhi không làm, tính tình đại tiểu thư vừa lên, không nói hai lời liền xoay người mà đi. Lưu lại Lý Hoa run rẩy đầu ngón tay chỉ vào thân ảnh rời đi của Sở Liên Nhi, sau nửa ngày nói không ra lời.

“Chủ, chủ tử, nữ nhân này quá kiêu ngạo rồi, không để cho nàng nhìn chút sắc mặt, chủ tử ngài còn uy tín sao?”

Đông Ly Thuần biến mất vui vẻ nhàn nhạt ở khóe miệng, chăm chăm vào phương hướng Sở Liên Nhi đi xa, nhàn nhạt nói: “Lý hoa, nhớ kỹ thân phận người.”

Một câu nhàn nhạt, Lý Hoa cảm thấy cổ lạnh đi, như một chậu nước lạnh giội lên đỉnh đầu, đầu xúc động phần nộ thoáng cái thanh tỉnh xuống, hần rụt rụt thân thể, cung kính sửa sang lại thần sắc, nghiêm nghị nói: “Dạ, kẻ hèn vượt qua khuôn phép rồi, xin chủ tử trách phạt!”

“Trách phạt ngược lại không cần, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.” Thanh âm của Đông Ly Thuần vẫn đậm mạc, nhưng Lý Hoa biết rõ tính hẩn thì giật mình một cái, tranh thủ thời gian quỳ một chân trên đất, “Tạ ân chủ tử không phạt.”

Đông Ly Thuần vung tay áo, đi ra cửa, Lý Hoa tự động đứng dậy, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau lưng, Đông Ly Thuần đi hai bước, bỗng dừng dừng bước lại, trầm ngâm một lát, nói: “Lý Hoa, lập tức triệu kiến tất cả tướng sĩ đến phòng nghị sự tập hợp, ta có chuyện quan trọng thương lượng.”

10. Q.1 - Chương 10: Xuất Phát

“Chủ tử, thâm đánh vào bên trong đối phương, dùng nói loạn mê hoặc đối phương, nhân cơ hội khiến cho Hoa quốc tự động giảm thấp giá cả lương thực, lại nhân cơ hội lên vào quân doanh đối phương, tấn lời đồn bất lợi, biện pháp này cực kỳ được, chủ tử thật sự là cao kiến!” Mã Văn Trọng vừa nghe biện pháp này của Đông Ly Thuần, vội gật đầu, biện pháp này tuy âm hiểm chút ít, nhưng vẫn có thể xem là một cái biện pháp hao tổn thực lực đối phương thật to.

Liễu Nhất Thanh vừa mới thăng nhiệm vạn kỵ trưởng (trưởng của vạn kỵ binh) của Kiêu Kỵ Doanh (doanh kỵ binh dũng mãnh) thì chau lông mày, nói: “Biện pháp này của đại soái tốt thì tốt, nhưng, không khỏi mất hành vi quân tử.” Liễu Nhất Thanh dùng mãnh thiện chiến, võ nghệ cao cường, hẩn thống lĩnh một vạn thiết kỵ một mực phụ trách đấu tranh anh dũng, dùng vũ lực và lực lượng thủ thắng, nhảy vào chiến trường, gần đây đại khai đại hợp, đối với biện pháp dùng mưu kế hèn hạ thủ thắng vẫn xem là vô sỉ, cho là tiểu nhân gây nên. Nói xong, hẩn còn vô ý cố ý liếc Tống Hưu.

Tống Hưu nghe nói lập tức phản bác: “Liễu Tướng quân nghĩ sai rồi, trên chiến trường, không phải người chết chính là ta sống, còn trông nom cái gì quân tử hay không quân tử, nếu như cùng địch nhân nói cái gì quân tử, chiến tranh này còn đánh được sao?” Tống Hưu là tham tướng Thần Cơ Doanh, Thần Cơ Doanh chuyên môn phụ trách đánh lên ám toán, đối với Liễu Nhất Thanh gần đây đại khai đại hợp dùng vũ lực thủ thắng mà nói, là cực kì khinh thường, đây cũng là nguyên nhân gần đây hai người bọn họ bất hòa.

Một người chủ trương chính diện giết địch, một người chủ trương ám toán đánh lén, không phải tiểu nhân là cái gì?

Liễu Nhất Thanh hừ lạnh: “Cho dù Hoa quốc hèn hạ vô sỉ trước, nhưng chúng ta cũng không thể làm tiểu nhân thủ thắng a, thắng không hay.”

Tống Hưu nghe hẩn trái một câu tiểu nhân phải một câu tiểu nhân, không khỏi lửa cháy, hẩn vỗ đao gầm lên: “Họ Liễu, miệng người nhiều tiếng xưng mình là quân tử, nhưng, năm trước tại bình định sơn tặc thì nếu như không phải ta đây tiểu nhân âm thâm đánh lén ám toán đối phương, nói không chừng người sớm đã bị những sơn tặc kia bắn thành ổ tên.”

Liễu Nhất Thanh trệ trệ, gặp chúng võ tướng đều ở nhìn hẩn, không khỏi thẹn quá hoá giận: “Ai muốn người cứu ta a, chết thì đã chết, hai mươi năm hậu lại là một cái hảo hán.”

Tống Hưu tức giận: “Chưa thấy qua loại người này, trên chiến trường còn muốn giảng quân tử tiểu nhân, vậy còn lên chiến trường cái gì? Trực tiếp dùng trong biện pháp giống những tên nho chua (ý chỉ nho thần thái nát) trong triều, dùng nhân nghĩa đạo đức của người có thể cảm hóa đối phương.”

Liễu Nhất Thanh nghe vậy giận dữ: “Họ Tống, người chính là chết sống gây sự với ta sao? Những nho chua mặt ngoài nhân nghĩa đạo đức, sau lưng không biết làm bao nhiêu chuyện dơ bẩn, Liễu Nhất Thanh ta là chính nhân quân tử, đỉnh thiên lập địa, chớ có lấy ta so sánh với bọn họ.” Đồi trước Liễu gia từng dùng chiến công hiển hách vang danh Đông Ly, đáng tiếc, tổ phụ lên tiếng vào chết trên chiến trường, không có chết trên chiến trường, lại chết vào bút trong tay của quan văn trong triều. Liễu gia cũng từ nhị phẩm võ tướng cách chức làm đầy tớ bình thường, Liễu phụ chịu đả kích này, giao trách nhiệm nhi tử vứt văn theo võ, do đó Liễu Nhất Thanh vô cùng thống hận nhất những văn nhân không vừa mắt suốt ngày đem chỉ hồ giả động ở bên miệng vừa miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng sau lưng lại âm thầm làm mấy chuyện xấu, cho rằng bọn họ là quân tử giả tiểu nhân thật.

Tổng Hưu thấy bộ dáng hần tức sùi bọt mép, biết rõ vừa vò chỗ đau của hần, cũng không kinh hoảng, chỉ là cười lạnh: “Miệng người nhiều tiếng nói mình là quân tử, nhưng người quân tử còn có thể lên sân khấu giết địch sao? Dứt khoát người buông đồ đao xuống.” Hần thấy Liễu Nhất Thanh vỗ bàn mà dậy, không khỏi khinh thường hừ lạnh: “Họ Liễu, thu hồi hành vi quân tử tự cho là đúng của người, phải biết rằng, đây không phải qua đường, mà là hai nước giao chiến, không phải người chết chính là ta vong. Quân tử nhân nghĩa của người sẽ không khiến cho quân đội Hoa quốc bỏ qua người, mà là làm cho 30 vạn đại quân chúng ta toàn quân bị diệt, làm cho dân chúng Đông Ly quốc chúng ta cửa nát nhà tan, vợ con ly tán.”

Liễu Nhất Thanh bị chặn á khẩu không trả lời được.

Tổng Hưu còn muốn tiếp tục đâm kích hần, bị Đông Ly Thuần ngăn lại, hần nhàn nhạt quét Liễu Nhất Thanh tức giận đến sắc mặt tái nhợt, nói: “Lời nói của Tổng Hưu cực kỳ có đạo lý. Bởi vì cái gọi là nhân không chường tài, từ không chường binh, nếu như chúng ta tại loại thời khắc này còn tồn lòng dạ đàn bà, còn đánh trận cái gì a, trực tiếp giờ hai tay lên đầu hàng.”

Liễu Nhất Thanh không sợ trời không sợ đất, sợ nhất đúng là Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần đối với hần có ơn tri ngộ và ân cứu mạng, quân nhân mặc dù không biết thư đạt lễ bằng văn nhân, nhưng mà đều có một bộ biện pháp báo ân. Hần thấy Đông Ly Thuần đều mở miệng nói chuyện, chỉ phải cúi đầu phụ họa.

Đông Ly Thuần quét mắt chúng tướng sĩ dưới trướng, chậm rãi mở miệng: “Từ xưa đến nay, chiến trường chính là một địa phương tàn khốc máu tanh, chú ý chính là thắng lợi và kết quả, mà không phải quá trình. Mặc kệ biện pháp đưa đối thủ vào chỗ chết có bao nhiêu âm hiểm hay hèn hạ, đều đáng tôn sùng, bởi vì, chúng ta muốn thắng lợi, còn muốn còn sống trở về.” Hần thông suốt đứng dậy, kéo áo giáp màu trắng trên người rầm vang lên, hần một tay nắm bội kiếm bên hông, một tay nắm thành quả đấm, con người băng lãnh nhìn chúng tướng phía dưới chung quanh, lạnh lùng nói: “Kể làm tướng, lúc này lấy đại cục làm trọng, dùng trí thắng. Từ xưa đến nay, vị danh thần chiến tướng này không phải dùng âm mưu quỷ kế thủ thắng? Dựa vào thực lực thủ thắng, bản soái tuyệt đối duy trì. Nhưng, nếu như thực lực không đủ, lại va chạm kẻ địch cứng rắn, đó là hành vi của mãng phu (kẻ chỉ biết dùng võ). Bản soái thân là thống soái tam quân, không thể không chú ý thương vong của tướng sĩ, hết sức giảm lấy thương vong bên ta, bản soái bụng làm dạ chịu! Bất kể là va chạm khí lực, hay là dùng trí, đều là kế chuẩn bị trên chiến trường. Từ ngày hôm nay, tất cả tướng sĩ nghe lệnh bản soái chỉ huy điều hành, người trái lệnh, chém không tha!” Đông Ly Thuần một phen nói chém đinh chặt sắt, đằng đằng sát khí, nét mặt nghiêm khắc, các tướng lĩnh ở dưới cảm thấy cổ lạnh buốt, tranh thủ thời gian cùng kêu lên đồng ý: “Cẩn tôn ý của đại soái!”

Đông Ly Thuần chậm khẩu khí, trực tiếp hạ chỉ lệnh: “Truyền lệnh quan, kích trống tập hợp, truyền lệnh tam quân ở trên đài tập hợp, người trước buổi trưa còn chưa tới, chém lập tức!”

Đông Ly quốc Hoàng Dương năm hai mươi tám ngày năm tháng mười, Đông Ly quốc khai hỏa cùng nước láng giềng Hoa quốc mấy chục năm duy trì mặt ngoài hòa bình, dùng nhị hoàng tử cầm đầu phái chủ chiến, Hoàng Dương đề phong Đông Ly Thuần là thống soái tam quân, thành Phiêu Kỵ đại tướng quân, lãnh 30 vạn binh.

Mười lăm ngày, trước đài Thiên Môn cách hai mươi dặm ngoài thành Đông Ly, Đông Ly Thuần mặc áo giáp sáng màu bạc, chiến bào màu đỏ, đỉnh nón có chùm tua đỏ thình thịch loạn chiến, áo khoác ngắn tay mỏng da cừu màu đen, hần một tay cầm kiếm, một tay nhắc dây thừng, con ngựa khỏe màu trắng dưới háng ngẩng đầu hí, tại tám gã binh lính cầm thương bảo vệ đi lên võ đài, trong đài lập tức yên tĩnh, trăm ngàn ánh mắt đồng loạt ném tới.

Đông Ly Thuần ngẩng đầu ưỡn ngực, lập tức ngồi ngay ngắn, vai thẳng tắp, cử chỉ ưu nhã, tám gã thân binh phía sau mỗi người lưng hùm vai gấu, cao lớn vạm vỡ, chân con ngựa tung bay như mây, khí thế như cầu vòng, cường tráng nuốt núi sông!

Sau lưng Đông Ly Thuần đã có một tiểu giáo úy dáng người nhỏ nhắn xinh xắn xiu xiu, môi hồng răng trắng tuổi trẻ, mọi người vừa thấy, đều phát ra cười ám muội hiểu ý, còn nói đây là nam sủng mới nhậm của nhị hoàng tử.

Tại Đông Ly quốc, nam sủng thịnh hành đã lâu, binh thường bên người nhà giàu có đều có một hai bé trai

mỹ lệ tuấn tú, nhưng cái này cũng không bị cho rằng là việc mất mặt, ngược lại còn bị cho là xinh đẹp của nhà phú quý.

Sở Liên Nhi mặc giáp sắt màu đỏ, đầu đội mũ tua đỏ, quần màu trắng bị buộc khóa lại trong giày quân màu đen, tôn lên đôi đùi ngọc càng thêm xiu xiu thon dài, nàng khỏ mặt, theo sát tại sau lưng Đông Ly Thuần, trùm mắt áo da cừu màu đen trên không trung bay múa đến sắp phun ra lửa.

11. Q.1 - Chương 11: Chiến Trường

Nam nhân chết tiết vô liêm sỉ, hắn muốn đi chiến trường đi của hắn, vì sao còn muốn chộp nàng tới cùng nhau?

Nàng vai không thể gánh, tay không thể xách, ngay cả đao cũng không biết cầm, cùng hắn đi chiến trường có khả năng làm gì?

Đông Ly Thuần cười ở trước nhất, đối với đạo tâm mất phần hận sau lưng như không nghe thấy, tại ngàn vạn chú ý, nghiêm nghị mà qua, móng ngựa tỏa tỏa, leo lên tướng đài xây tạm.

Sở Liên Nhi thân là “Thân binh” (binh lính thân cận) của hắn cũng có vinh hạnh du ngoạn sơn thủy trên một cái bậc thang phía dưới tướng đài cao ba trượng, quan sát mấy ngàn tinh binh mãnh tướng dưới đài.

Mấy ngàn tinh binh đẳng đẳng sát khí, hình thành một loại khí khắc nghiệt vô hình, nhìn từng dãy quan tướng cao cấp dưới đài, mỗi người mặc áo lông cừu đen, đầu đội mũ tua đỏ, gió nhẹ quét, gió phàn phật vang lên.

Kỵ binh hạng nặng, khinh kỵ binh, thương kỵ binh, chia làm ba hàng dựng ở chính giữa, chiến mã hiển hách, cờ chiến bông bành!

Bên cạnh là bộ binh thuần một sắc, bộ binh vừa chia làm mười hai doanh đoàn, có công binh doanh, Thần Cơ Doanh, cung nỗ doanh, lao doanh, trường thương doanh, đao bầu doanh, thiết côn doanh, kỵ thuần doanh (chấn kỵ binh), thuần phủ doanh (chấn búa), chiến xa doanh, súng hỏa doanh. Đầu bếp doanh và tạp dịch doanh cùng đại quân áp tải lương thảo và quân dụng sớm đã lên tiền tuyến.

Trước nhất trái sang phải ba tướng sĩ tiên phong, nhất tề đứng dưới đài. Cờ quân tung bay, trống trận từng tưng, nghiêm khắc khắc nghiệt!

Đông Ly Thuần nói vài câu ngắn gọn rồi, hơi nghiêng, trống trận như sấm, cái dù màu vàng từ xa phương từ từ bay tới, Hoàng Dương để mặc long bào màu đen thêu mây, tại nhóm lớn hoạn quan nâng mà đến.

Đông Ly Thuần vội đem người đến gần lễ bái, cùng hô vạn tuế, thanh âm thẳng rung trời.

Sở Liên Nhi cũng học những tiểu hiệu ụy khác quỳ một gối xuống trên bậc thang lạnh như băng, nhìn một vòng áo choàng vàng sáng từ trước mắt thối qua.

Ba tiếng pháo vang lên rồi, tiếng kèn nức nở nghẹn ngào cùng tiếng trống trận trầm thấp như oanh lôi vang lên lần nữa, ánh mắt Hoàng Dương để kích động, nhiệt huyết sôi trào.

Lúc này Sở Liên Nhi vụng trộm ngẩng đầu, đánh giá vị Hoàng Dương để nghe nói tính tình nhân hậu này, sắc mặt hần trắng nhợt, dưới hàm có ba chòm râu, đầu đội mũ vàng, ở long bào màu đen thêu mây và áo choàng vàng sáng tôn lên, uy nghiêm tất hiện. Nàng thấy hần quét mắt Đông Ly Thuần quỳ gối trước người, con mắt chớp động, lại chậm rãi nhìn mấy ngàn mãnh tướng dưới đài, khẽ gật đầu, thở sâu, tay lớn hé ra, áo choàng thêu rồng màu vàng sáng sau lưng theo gió bay lên, Hoàng Dương để đã chậm rãi ngồi ở ghế rồng nội thị đem tới.

Sở Liên Nhi kỳ quái nhìn Đông Ly Thuần, giờ phút này mặt hần trầm như nước, thần sắc lạnh lùng không mang theo chút cảm tình nào, không khỏi thầm nghĩ: “Trách không được người này rất được đế vương sủng ái, nguyên lai Hoàng Dương để mặt ngoài nhân hậu này cũng là chủ nhân hiếu chiến.” Tiểu tử này hiếu vuốt móng ngựa, được hoàng đế lão tử yêu thích, cũng khó trách hần có thể dả bại Tam hoàng tử chủ trương nghị hòa.

Động tác hoàng đế quá chậm, quỳ thật lâu cũng còn chưa gọi người đứng dậy, Sở Liên Nhi quỳ như lửa cháy, giật giật thân thể, kéo thiết giáp trên người, Đông Ly Thuần nghe được tiếng vang, khẽ ngẩng đầu, con người kiêu lưỡn kiếm sắc bén thẳng tắp bắn về phía nàng, mang theo cảnh cáo.

Sở Liên Nhi khiêu khích trừng hấn, âm thầm thề: “Người trước mắt này thâm chịu đế ân, nếu như trận chiến này đánh thắng, chắc hẳn kế nhiệm sự nghiệp thống nhất đất nước liền tăng lớn. Ta trong này vô thân vô cố (ko người thân ko chiếu cố), còn muốn ba cây đại thụ mới có thể thừa mát — ta còn là tạm thời nghe lời hấn. Chờ hấn lên làm hoàng đế rồi, trong mắt vạn người, ta lại tùy thời chạy trốn, hấn cũng không chú ý.” Đánh chủ ý này xong, Sở Liên Nhi vội cười với Đông Ly Thuần, sau đó cúi đầu xuống, cung kính nửa quỳ.

Đông Ly Thuần nhìn nàng một cái, con mắt chớp lên, lập tức như mặt hồ bình tĩnh, nhìn không ra chút gợn sóng.

Lúc này, đại thái giám mặc áo choàng đỏ sậm ngấn sau ghế rồng lúc này, dẫn bốn gã tiểu thái giám, từ trên khay sơn đỏ mang thánh chỉ, lệnh tiễn, ấn tín Hồ Phù, cùng với Thiên Tử Long Kiếm.

“Tướng lãnh phụng chỉ xuất chinh thảo phạt địch quốc tiến lên nghe chỉ!”

Đông Ly Thuần di động bước chân, quỳ gối: “Mặt tướng Đông Ly Thuần ở!”

Đại thái giám niệm thánh chỉ, phong Đông Ly Thuần làm Phiêu Kỵ đại tướng quân, trao tặng toàn bộ chức quyền thống soái tam quân, ban thưởng Thiên Tử Long Kiếm, tướng sĩ nhị phẩm dưới tướng đều ban thưởng ngàn lượng bạc, hoàng kim trăm lượng, dùng khen ngợi và khuyến khích.

Lại là ba lần hô vạn tuế, về sau, Đông Ly Thuần hai tay tiếp nhận thánh chỉ, lệnh tiễn, cùng với ấn tín Hồ Phù, đem Thiên Tử Long Kiếm đeo tại bên hông, sau đó xoay người, cao giọng mệnh lệnh: “Tam quân nghe hiệu lệnh bản soái — xuất phát!”

Lại một trận pháo vang lên ầm ầm mà qua, tiếng kèn vang lên. Tiếng trống trận, hơn mười tướng lãnh đều lướt trên yên ngựa, giục dây cương, mạnh hướng phía nam chạy đi.

Đông Ly Thuần cũng dẫn đầu tám gã thân binh, mười sáu hiệu úy lên ngựa vội vã mà đi, sau đó năm nghìn tinh binh trùng trùng điệp điệp theo tới.

Sở Liên Nhi cười chiến mã, đi theo sau lưng, một chỗ đường hẹp phía trước, tướng lãnh phía trước đã biến mất tại chỗ góc cua, rồi sau đó năm nghìn tinh binh bên cạnh thì còn đang phía sau, nhìn không tới bóng người, Đông Ly Thuần lại mang theo thân binh hiệu úy sau lưng ghìim ngựa hướng một con đường khác vội vã mà đi.

Sở Liên Nhi khó hiểu, đi theo phía sau, chờ phóng qua một cái đỉnh núi, lúc này mới đặt câu hỏi: “Người là thống soái tam quân, vì sao không đi theo phía sau?”

Đông Ly Thuần không nói gì, nhìn tướng sĩ ra thung lũng nhỏ dưới chân núi lúc này mới phân phó: “Trở về thành!”

Trở về thành?

Sở Liên Nhi mém xiu lập tức té xuống, nàng tranh thủ thời gian cầm lấy cương ngựa, thật vất vả tại thời gian một ngày học xong cưỡi ngựa, cũng không thể tại mấu chốt này mất mặt xấu hổ. Nàng bận rộn lo lắng kẹp lấy bụng ngựa chạy đến sau lưng Đông Ly Thuần, lớn tiếng đặt câu hỏi: “Này, không phải muốn đánh Hoa quốc sao? Người thân là thống soái tam quân, chẳng lẽ không dùng tới chiến trường sao?”

Đông Ly Thuần chậm ngựa dần, một đôi con người lạnh lùng như hàn băng trong mùa đông, thấy rõ vạn vật lợi hại, khóe môi giống như cười mà không phải cười, ngực Sở Liên Nhi trĩu trĩu, mở to con người nhìn qua hấn, trong lòng không hiểu thẳng nhảy dựng lên.

Ánh mắt Đông Ly Thuần bình tĩnh nhìn nàng, cặp môi đỏ mọng lạnh như băng cong lên, coi như thoả mãn, hấn thần nhiên mà nói: “Chiến trường của ta ở địa phương khác.”

“Ách?” Sở Liên Nhi bị triệt để làm hồ đồ, dù là nàng thông minh lanh lợi, cũng đoán không ra mục đích thực sự của hấn.

Nàng còn muốn hỏi, nhưng Đông Ly Thuần đã vội vã mà đi, bất đắc dĩ, nàng chỉ phải vuốt mông ngựa theo ở phía sau.

12. Q.1 - Chương 12: Lập Kế Hoạch

Sở Liên Nhi làm không rõ ràng vì sao Đông Ly Thuần thân là thống soái tam quân không đi chiến trường, ngược lại trước hết để cho đại quân mở đường, mà chính mình lại vụng trộm trở về thành.

Nàng không kịp đặt câu hỏi, chờ trở lại thành rồi, liền biết Đông Ly Thuần muốn làm gì.

Tại một nhà dân thay đổi quần áo bình thường, Sở Liên Nhi bị gọi lên một chiếc xe ngựa, Đông Ly Thuần sớm đã cỡi một thân nhung trang, thay một bộ áo choàng màu trắng thuần, áo màu trắng dùng đai ngọc màu trắng bó lại, một khối ngọc bội màu bạc dùng tơ lụa đỏ thắt ở bên hông, áo khoác màu trắng, tay áo thật dài thêu vàng, cùng cổ áo chọn kim tuyến thêu đồ án Giao Long rườm rà, địa phương duy nhất đó có thể thấy được thân phận cao quý của hắn.

Nàng phát hiện người này thật đúng là người của quần áo, mặc cái gì đều dễ nhìn, áo màu trắng thuần này thật xứng áo choàng màu trắng, thật là có hương vị ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng.

Sở Liên Nhi len lén thăm thì, người này thật sự rất yêu thích màu trắng, mọi người bình thường chuyên chú ôi một màu sắc tự cho mình siêu phàm mà lại duy ngã độc tôn, Đông Ly Thuần này chắc hẳn chính là loại người này.

Trong xe ngựa bố trí ngược lại thư thích, tấm đệm hoa vải dày, thảm lông dê đồ án hoa mai, trên bàn nam châm (có nam châm dưới để để hút với mặt sàn) bày biện ấm trà, kể có nệm êm dày đặc nằm mềm, không khỏi cho thấy đặc biệt và thưởng thức của chủ xe này, nhưng, bánh xe ngựa thời cổ này căn bản không có lớp xe cùng lò xo, bánh sắt cứng rắn đặt ở trên đường cái, đường dễ đi thì không nói, nếu như đường không dễ đi, run a, rung động a —

Tựa như hiện tại, đường cái gập ghềnh bất bình, gồ ghề, bánh xe trầm trọng đặt ở trong hầm thật sâu, người không có chuẩn bị tâm lý nói không chừng sẽ bị chấn lên đỉnh xe.

Sở Liên Nhi cầm lấy vòng trên xe ngựa (giống như cái vòng treo trên trần xe hơi cho người ta nắm), chịu đựng vòng eo sắp run gãy, cảm giác bất bình thường mắt Đông Ly Thuần ngồi tứ bình bát ổn (ổn định), thần sắc không có sóng. Hắn nửa buông lỏng mắt, lông mi thật dài như một cây quạt, dày đặc vểnh lên vểnh lên, da thịt trắng nõn, mũi thẳng tắp, còn có đôi môi no đủ hồng bóng kia.

Sở Liên Nhi phát hiện mình miệng đắng lưỡi khô, hai mắt nàng không hề chớp theo dõi đôi môi tươi đẹp ướt át của hắn, trong nội tâm lại bắt đầu không công bằng rồi, hình dạng môi của nàng cũng rất tốt xem, nhưng màu sắc a, nào có tươi đẹp như người ta, không vẽ mà đỏ.

Không biết cắn lên một ngụm hương vị như thế nào?

Sở Liên Nhi âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, không chút nào biết bộ dáng này của mình, chính là dạng sắc nữ model mà trong miệng Vu Thiển Nhạc nói, nàng gặp Đông Ly Thuần như lão tăng ngồi thiền nửa buông lỏng mắt, lén lút đến trước trợn mắt dò xét rõ ràng.

Tóc bó mũ ngọc, da trắng môi đỏ, thân hình thon dài, quần áo đẹp dễ quý giá, hoàn toàn là bộ dáng công tử mười phần, khu — còn là một hoàng tử, cực phẩm nam nhân như vậy, không biết ném lên tư vị như thế nào?

Nghiêm chỉnh cả buổi chiều, thời gian cả đêm, ngoại trừ trên đường xuống xe dừng lại cho no bụng, bọn họ một mực trong xe ngựa vượt qua, Đông Ly Thuần một câu không nói, Sở Liên Nhi một chữ chưa ra, chính là, hai người lại đều có tâm tư, một người nghĩ nên như thế nào lên “Chiến trường”, một người đầy tư tưởng hủ nữ trong đầu.

“Người nói người muốn vào trong Hoa quốc?”

Ngày mới tảng sáng, khắp nơi vẫn một mảnh cảnh tượng mông lung, rốt cục chạy tới “Chiến trường” trong miệng Đông Ly Thuần, Tây Lăng.

Tây Lăng là thành ở biên giới Đông Ly quốc, gần Hoa quốc, cũng là trạm kiểm soát quan trọng vận chuyển hàng hoá hai nước, gần sát giao giới Hoa quốc gọi huyện Bán Nguyệt, địa thế bốn huyện này từ chỗ cao nhìn xuống, tựa như một vòng trăng nửa dây cung, bởi vậy được tên này.

Huyện này tuy nhỏ, nhưng địa vị quân sự vẫn quan trọng, tăng thêm đây là cửa ải chiến trường quan trọng mà thương nhân Hoa quốc cùng thương nhân Đông Ly quốc liên tục chiến đấu, này đây, ở đây cũng có lực lượng quân sự, thuế phú phong phú, sắp đặt nha môn bộ khoái, thương nhân Hoa quốc đưa vào rất nhiều lương thực cho Đông Ly quốc, mà Đông Ly quốc thì chuyển vận thành đại lượng đồ sứ lá trà những vật phẩm xa xỉ trong sinh hoạt cho đối phương.

Nhưng hai nước giao chiến, cứ điểm giao thông quan trọng này đã bị lệnh cấm thông thương. Hoa quốc không hề chuyển vận lương thực cho Đông Ly quốc, mà Đông Ly quốc cũng cấm mở miệng.

Nhưng, một khi hai bên chiến tranh lạnh ở kinh tế, thua thiệt sẽ là Đông Ly quốc, chủ yếu là mạch máu lương thực của Đông Ly quốc bị người ta nắm trong tay, lần này hai nước cấm mua bán, Đông Ly quốc tổn thất thật khổng lồ.

Này đây, Đông Ly Thuần thân là thống soái mới có thể nói, chiến trường của hắn chính là phụ trách chuyển vận lương thực cho 30 vạn đại quân. Lương thực này từ đâu mà đến, chính là từ Hoa quốc vận chuyển. Vận chuyển ra sao, thì phải tùy cơ ứng biến.

Giờ khắc này triều đình Hoa quốc đã cấm thương nhân lương thực dân gian chuyển vận lương thực cho Đông Ly quốc, làm sao bây giờ? Đông Ly Thuần quyết định thật nhanh, hoá trang thành thương nhân bình thường, tiến vào trong Hoa quốc, đàm luận việc mua bán lương thực với thương nhân Hoa quốc.

Sở Liên Nhi bị giả trang thành bộ dáng nha đầu, cách ăn mặc giống nha hoàn Hồng Nhi cùng nhau vụng trộm lên vào Hoa quốc. Tuy hai nước bắt đầu cấm thị lẫn nhau, trạm kiểm soát quan trọng Bán Nguyệt huyện cũng bị cửa thành trầm trọng cách trở, nhưng Đông Ly Thuần có thân phận hoàng tử, rất dễ dàng ra khỏi cửa thành, thẳng đến Hoa quốc.

Chỗ bình nguyên Hoa quốc, thổ địa phì nhiêu, thừa thãi lương thực, lương thực của Hoa quốc vận chuyển đến quốc gia khác, đổi lấy vật cần cho quân sự của bọn hắn, chính là, Hoa quốc lại thêm thường luyện kim thuật và giang sơn nước sông tốt đẹp của Đông Ly quốc, mà Đông Ly quốc mặc dù luyện kim thuật đã cực kì ỉnh, nhưng bốn phía đồi núi, không có dư âm phát huy, bởi vậy, so ra kém lực lượng quân sự Hoa quốc. Do đó Hoa quốc mới bốn phía khiêu khích Đông Ly, muốn chủ động khởi xướng hai nước đánh trận, dùng đổi lấy không gian phát triển càng lớn.

Mà lần này, Đông Ly quốc rốt cục khai chiến, trên dưới Hoa quốc lại được như ý nguyện, bọn họ phân tích Đông Ly quốc tại trên quân sự cùng lương thảo và đồ quân dụng đều kém, cho rằng Đông Ly quốc nhất định thua, ai kêu lương thực Đông Ly quốc bị nắm trong tay Hoa quốc?

Kim thành Hoa quốc, kế bên Bán Nguyệt huyện Đông Ly quốc, thông thương với thành trấn quan trọng của Đông Ly quốc, bởi vì nguyên do ngoại thương, kinh tế phần hoa lệ thường, phú hào phần đông, thực tế dùng buôn bán lương thực chiếm đa số.

Hoa quốc sở dĩ đại đa số đều là phú hào, bởi vì bọn họ ngoại thương, chuyển vận lương thực cho quốc gia khác, lại từ nước khác chuyển đến vật phẩm cực kỳ xa xỉ khác đổi lấy lợi nhuận kếp xù. Lần này Hoa quốc cấm thị buôn bán, thương nhân lương thực tổn thất thảm trọng, bọn họ đại lực vận chuyển lương thực trữ hàng chỉ phải chờ về lại trong nước tiêu hao, vì giảm bớt tổn thất phí chuyển chở qua lại, những thương nhân này đều giảm một phần giá cả bán cho dân chúng bản địa, nhưng như muối bỏ biển, rất nhiều kho lúa của thương nhân vẫn đang trữ hàng thành núi lương thực, bắt đắc dĩ, bọn họ lại vụng trộm hướng Đông Ly quốc đưa vào lương thực, lại bị quan phủ phát hiện, mấy tên thương nhân lương thực cầm đầu bị trọng hình xử lý, cái này chấn động xuống, những thương nhân lương thực an phận rất nhiều. Chỉ phải tốn giá cao đem kho lúa vận chuyển đến địa phương khác bán đi.

“Khi thương nhân lương thực thu hoạch vụ mùa thì bắt đầu dùng giá thấp độn hàng lớn, đợi đến mùa xuân thì các quốc gia khan hiếm lương thực sẽ lấy ra giao dịch. Nhưng hiện tại bởi vì hai nước giao chiến, lương thực không cách nào vận chuyển đi ra ngoài, lương thực không cách nào bảo tồn trường kỳ, sẽ hư thối, hơn nữa nặng hàng trữ hàng, tài chính cần phải quay vòng, tổn thất khẳng định thảm trọng, bọn họ vì giảm tổn

hại, nhất định sẽ giảm giá bán bột lương thực, thừa thời cơ này, chủ tử ngài tranh thủ thời gian ra tay mới phải.” Sở Liên Nhi đại chí phân tích, nói với Đông Ly Thuần như thế.

Nhưng nàng chỉ là làm bảo tranh thủ thời gian phái người lên vào Hoa quốc mua sắm lương thực, mà không phải bảo hấn tự mình đi trước a.

Sở Liên Nhi cảm tức dặt một thân phục sức nha hoàn của mình, cảm giận bất bình trừng mắt Đông Ly Thuần ngồi ở trong một gian khách điểm hào hoa ở Hoa quốc, lại bỏ đi ăn món ngon đặc sản miền núi, mà chính mình lại chỉ có thể cường nuốt nước miếng đứng ở phía sau hần hầu hạ hần. Trong nội tâm nổi giận cực kỳ, tốt xấu nàng cũng là phụ tá hần công khai thừa nhận, tướng lãnh dưới trướng hần có thể cùng đứng cùng ngồi, hưởng thụ đãi ngộ chí cao, mà chính mình lại chỉ có thể làm nha hoàn, mặc hần hô đến gọi đi, cái này công bình sao?

Đông Ly Thuần thần sắc vẫn đạm mạc, mười ngón thon dài chấp lại, cầm chén cơm sứ tinh mỹ, gấp thức ăn thơm ngon, ưu nhã đưa vào trong miệng, tỉ mỉ nhai, hần nhìn không chớp mắt, thanh âm lạnh nhạt, dùng thanh âm nhẹ nhàng hơi nhỏ nói: “Tiến vào Hoa quốc rồi, có thể quan sát động thái Hoa quốc, cùng với thái độ dân chúng đối đãi chiến sự, tùy cơ làm việc.” Hôm nay hần thay đổi một thân áo nhẹ ngấn màu trắng, chân mang giày da cừu mềm đen, đầu đội khăn vàng, eo quần bảo kiếm, nghiêm nhiên cách ăn mặc của công tử Hoa quốc.

Sở Liên Nhi mặc áo vải màu trắng trên người, ở dưới mặc quần màu xanh, đầu búi hai búi tóc, một bộ cách ăn mặc nha hoàn bên cạnh công tử, nàng chu môi, đứng ở sau lưng Đông Ly Thuần, nói nhỏ: “Ta xem những dân chúng kia cũng không giống như bộ dáng quan tâm.”

Mắt đẹp của Đông Ly Thuần quét bốn phía, âm thầm gật đầu: “Chính là như vậy mới tốt.”

Sở Liên Nhi không hề lên tiếng, hai nước giao chiến, dân chúng Đông Ly quốc kiệt lực duy trì, mà dân chúng Hoa quốc lại bộ dạng chuyện không liên quan, chắc hần người cầm quyền Hoa quốc không được ưa chuộng a.

Đông Ly Thuần đi vào Kim thành, dẫn theo năm vùng tại Hoa quốc, dùng thân phận phú hào hỏi hần giá gạo, phát hiện giá cả xác thực giảm hai phần so với trước, nhưng cùng giá cả trong kế hoạch vẫn đang cao hơn rất nhiều, hần hỏi Sở Liên Nhi bên cạnh: “Giá cả như vậy, tiền chúng ta mang đến có thể mua bao nhiêu? Lại có thể chèo chống 30 vạn đại quân chúng ta bao nhiêu thời gian?”

13. Q.1 - Chương 13: Màn Trướng

Sở Liên Nhi thành thật trả lời: “Có thể mua bao nhiêu, ta không có tính, bất quá, ta có thể dùng giá cả một phần (1/10) mua lương thực Hoa quốc.”

“Một phần?” Đông Ly Thuần nhìn nàng, “Người không phải đang nói giỡn a?” Giá cả lương thực Hoa quốc trước kia là một ngàn bốn trăm đồng một thạch mễ, hiện tại thấp xuống hai phần giá cả (tức là còn 8/10 lúc trước), chính là một ngàn một trăm đồng mễ, nhưng nếu như hạ thấp thành một phần, thương nhân gạo Hoa quốc không phải kẻ điên chính là ngốc.

Sở Liên Nhi cười khanh khách, nàng vểnh ngón tay lên, khéo cười tươi đẹp làm sao: “Ta biết rõ người sẽ không tin tưởng, ha ha, chủ ý của ta đây, chẳng những có thể cắt đứt Hoa quốc không chế lương thực của Đông Ly quốc, ta còn có thể một hòn đá ném hai chim, một mũi tên trúng hai con nhạn.”

Đông Ly Thuần nhìn nàng tràn đầy thần sắc tự tin, trong nội tâm không khỏi vừa động, hỏi: “Chủ ý gì?”

Sở Liên Nhi nghiêng nhìn hần, một bộ dáng ngây thơ hồn nhiên vô tà, lông mi nàng cong cong, mắt sáng trong, môi son hé mở, lộ ra hàm răng tuyết trắng, nhẹ nhàng nở ra mấy chữ: “Rất giản , chính là — lời đồn!”

Hoàng Dương năm hai mươi tám tháng 11, 30 vạn đại quân của Đông Ly quốc lục tục đến, sau khi bọn họ đến, chỉ xây dựng cơ sở tạm thời, án binh bất động, nghe thám tử Hoa quốc trở về báo cáo nói, Đông Ly quốc phái 30 vạn đại quân, trong đó kỵ binh chỉ có tám vạn, mà bộ binh hai mươi vạn, chủ tướng Đông Ly Thuần còn chưa đến bên cạnh. Hơn nữa lương thảo đồ và quân dụng cũng chỉ có hơn mười xe ngựa kéo,

chủ tướng Hoa quốc nghe vậy cười ha ha: “Trời cũng giúp ta, lương thảo Đông Ly quốc một mực dựa vào nhập khẩu Hoa quốc ta, lực lượng quân sự căn bản không thể giống Hoa quốc ta, chỉ là tám vạn kỵ binh liền dám đối kháng với hơn mười vạn tinh binh mãnh tướng của ta? Thật sự là không biết lượng sức. Lòng Đông Ly Thuần cũng chưa đủ dài, còn dám thống lĩnh đại quân khai chiến với nước ta? Thật sự là tự tìm đường chết.” Hần ngưng cười, bỗng đứng nghiêm nghị vừa quát: “Thừa dịp chủ tướng bọn họ còn chưa đến, chúng ta nhân cơ hội ra tay, giành được tiên cơ. Chúng tướng nghe lệnh, mệnh doanh đầu bếp canh bốn nấu cơm, kỵ binh hạng nặng, kỵ binh nhẹ, trung phong canh năm xuất phát, chủ động phóng ra!”

Trong Hoa quốc, Hoa quốc chủ động phóng ra, đánh lên doanh Đông Ly quốc, tạo thành hai vạn binh lực tổn thất, trận đầu Hoa quốc báo cáo thắng lợi, vui mừng quá đỗi, lập tức thừa dịp thắng truy kích, Đông Ly quốc vội vàng ứng chiến, thương vong thảm trọng, bắt đắc dĩ, lui về phía sau ba mươi dặm, đem đất trăm dặm biên quan đến biên giới Hoa quốc đều tặng cho Hoa quốc.

Đang lúc tướng sĩ Hoa quốc cao hứng trên chiến trường thì trong Hoa quốc lại xảy ra ôn dịch quy mô khổng lồ, từ Kim thành bên cạnh phía nam Hoa quốc bắt đầu, đã xảy ra sự kiện trùng độc lớn trong dân chúng, cho đến từ nam bộ đến bắc bộ khắp nước, lại khắp nước đến đâu mới Hoa quốc, khiến lòng người bàng hoàng.

Về sau có có xác thực nói, đây là lương thực Hoa quốc có vấn đề, dân chúng ăn rồi mới có thể trùng độc, tuy khổng chế được bệnh tình, nhưng những lương thực này rốt cuộc cũng không người hỏi thăm, hơn nữa vừa gặp chiến sự, lòng người yếu ớt đáng sợ, mà Hoa quốc bách tính an cư lạc nghiệp, căn bản không muốn đi tranh cái gì, tất cả đều là phải cấp tiến ham thích việc lớn làm ra đại họa như thế, xem ra là ông trời đang trừng phạt tâm răn vọng tưởng của bọn họ mà ra tai họa như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn, đại diện tích Hoa quốc bạo phát dân chúng bạo động, giá cả lương thực mãnh liệt rút, phía chính phủ trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào, chỉ có thể dùng cực hình áp đảo, lại càng áp càng hung, một số dân chúng bị nhà cửa tan nát, cùng phú hào quý tộc có người thân chết liên thủ tạo áp lực cho triều đình, lại bị thầy bà thổi gió, nói là ông trời tức giận, tận lực trừng phạt phần tử dã tâm của Hoa quốc, càng dẫn đến ông trời oán giận người. Các dân chúng tăng thêm những phú hào quý tộc này, cường chế ngăn cản Hoa quốc và Đông Ly quốc giao chiến, cho rằng ông trời đang trừng phạt bọn họ, trận chiến này còn có thể thắng sao?

Lời đồn như ôn dịch truyền khắp cả nước, lại truyền khắp đến chiến trường, càng truyền càng hung, đã khiến cho người cầm quyền hoảng sợ. Có lẽ Hoa quốc chưa bao giờ xử lý qua loại sự tình này, nhất thời luống cuống tay chân, cho đến ảnh hưởng tới thắng bại trên chiến trường. Triều đình có người cũng cảm giác đây có lẽ là Đông Ly quốc tận lực tản ra lời đồn, nhưng bọn hần khổ không chứng cứ, bằng vào há miệng, sao có thể trấn áp những dân chúng bạo phát này, vì vậy, lương thực vận chuyển ra chiến trường, đều bị triệu hồi, chỗ một đồng lương thực mới đi, không nghĩ đến, lương thực mới vận chuyển này vẫn có độc, các tướng sĩ ăn bị tiêu chảy, không chờ bọn Đông Ly quốc chủ động đánh ra, bọn họ liền tự thua trận rồi, còn tưởng là thực cho rằng ông trời đang trừng phạt bọn họ không nên xuất chiến.

Hoa quốc trong lo ngoài tháo chạy, bất ngờ, một hồi chiến tranh nguyên lai tưởng rằng thắng dễ dàng, ngược lại bị kiềm chế tay chân. Mà Đông Ly quốc lúc này mới truyền ra, chủ tướng Đông Ly Thuần đã đến tam quan, chuẩn bị phái ra binh lính tinh nhuệ một lần đánh bại Hoa quốc, thẳng bức đến vị trí kinh thành.

Lúc này chiến lực Hoa quốc cúi xuống, nhân tâm động, sĩ khí hạ, chiến sĩ trùng độc chết không nhắm mắt, các chiến sĩ chưa trùng độc đã bị bốn chữ thiên thần tức giận hù dọa, Đông Ly quốc phái tới ba vạn bộ binh tựa như chém cái trắng, đều chặt bỏ đầu của bọn hần.

Ba vạn bộ binh, đối tám vạn thiết kỵ, đều bị tàn sát, tin tức truyền đến Hoa quốc, càng khiến lòng người hoảng sợ.

Chiến lực Đông Ly quốc đề cao, hay là Hoa quốc thật sự chọc giận thiên thần?

Đồn đãi mới lại bắt đầu tản ra, người cầm quyền Hoa quốc vội sút đầu mẻ trán, bắt đắc dĩ, chỉ phải hướng Đông Ly quốc cầu hòa.

Đông Ly quốc này lại không có nói lời gì, càng làm cho Hoa quốc luống cuống tay chân. Hoa quốc để sớm chấm dứt chiến tranh, hướng Đông Ly quốc nghị hòa, hơn nữa chuẩn bị gả công chúa đến hòa thân.

Đông Ly quốc cự tuyệt.

Hoa quốc lại ăn nói khép nép vận chuyển ngàn vạn thạch lương thực, Đông Ly quốc vẫn không có động tĩnh, đại quân y nguyên chậm rãi hướng bên trong Hoa quốc xuất phát.

Hoa quốc rốt cục ngồi không yên, chuẩn bị tự thương nghị với hoàng đế Đông Ly quốc. Nhưng cái giá của Hoàng Dương để bày thật cao, hẳn dùng “Quốc gia bị bại không được nâng đầu ngồi với quốc gia chiến thắng” làm lý do, chỉ phái nhị hoàng tử Đông Ly Thuần và hoàng đế Hoa quốc thương nghị chuyện đầu hàng.

Chỉ hai chữ của Sở Liên Nhi, cho Đông Ly Thuần dẫn dắt lớn như vậy, làm cho Đông Ly quốc toàn thắng, cũng là bất ngờ.

Nàng không biết Đông Ly Thuần an bài bao nhiêu gian tế ở Hoa quốc, lại càng không biết hẳn hiểu rõ Hoa quốc như thế, biết rõ Hoa quốc mê tín nồng hậu, liền an bài lời đồn thiên thần tức giận để bên trong Hoa quốc tự giết lẫn nhau, mà chính hẳn lại ngồi hưởng ngư ông đắc lợi, thật là lợi hại.

Nàng rất buồn bực là, vì sao dân chúng bị trúng độc, chẳng lẽ hẳn phái người hạ độc trong lương thực?

Lại càng không giải chính là, vì sao ba vạn đại quân áp tải lương thảo sẽ phát sinh chuyện trúng độc, hẳn làm sao được?

Sở Liên Nhi không ngừng có vấn đề, vì vậy, nàng hỏi lên.

Đông Ly Thuần vẫn ở trong Hoa quốc, giờ phút này mặc một bộ áo trắng đang phê sổ con, đầu hẳn cũng không giơ lên nói: “Lương thực không có vấn đề, chỉ có điều hạ độc vào nước thượng du mà bọn họ dùng thôi (tức là hạ độc vào đầu nguồn suối). Về phần dân chúng.” Hẳn dừng lại trong tay động tác, nhàn nhạt nhìn nàng, ngữ khí bay bổng: “Quảng một ít ở trong giếng là được.”

Sở Liên Nhi bưng tỉnh hiểu ra, thì ra là thế.

Bỗng dưng, nàng sợ hãi nhìn qua Đông Ly Thuần, Hoa quốc có diện tích lớn như vậy, hẳn phái ra gian tế đi từng nhà đầu độc, nguyên lai, nam nhân này so với nàng tưởng tượng còn ngoan độc hơn —

14. Q.1 - Chương 14: Chuẩn Êm

“Lương thực còn cần phải thu mua không? Hiện tại thương nhân gạo bên ngoài đều sắp nhảy lầu tự vận, người không nhân cơ hội thu mua sao?” Hiện tại thương nhân gạo bên ngoài xác thực thảm đạm vô cùng, lương thực bọn họ kinh doanh bị dân chúng ăn trúng độc, tìm tới cửa tính sổ, bọn họ mời tới quan phủ, mời tới đại phu, chứng minh lương thực không có độc, nhưng vẫn không có người tin tưởng, những dân chúng bị hãm hại đều ăn những lương thực khác, cũng không ăn gạo nữa. Dẫn đến những thương nhân bán gạo khóc không ra nước mắt, gạo giảm giá thấp đến một thạch trăm đồng tiền cũng không có người hỏi thăm.

Thật sự nếu không mua, liền thật sự thành tội nhân thiên cổ. Nàng Sở Liên Nhi tuy ngoan độc, nhưng lương tâm còn một chút trắng, không có hoàn toàn đen hết.

Bút trong tay Đông Ly Thuần ngừng tạm, lập tức lại tiếp tục viết.

Sở Liên Nhi nhìn tức giận, chu miệng đang muốn kháng nghị, thanh âm đậm mạc của Đông Ly Thuần truyền đến: “Quốc khố Đông Ly quốc trống rỗng, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm a.”

“Ách? Có ý tứ gì?” Sở Liên Nhi không rõ, một thạch gạo mới một trăm đồng tiền, so với trước kia tiện nghi không chỉ gấp mười lần, còn muốn tiết kiệm?

“Phụ hoàng phái ta hiệp nghị cùng với hoàng đế Hoa quốc, chính là vì việc này.” Đông Ly Thuần để bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, con người thanh tịnh tràn ngập các loại màu sắc, phun đầy làm lòng người nhận nhạo rực rỡ, cặp môi đỏ mọng tươi đẹp ướm át khiếp lòng người, “Còn mua cái gì, trực tiếp hướng bọn họ muốn là được.” Nói, con người trong treo nhưng lạnh lùng của hẳn thoáng hiện một vòng ánh sáng.

Sở Liên Nhi ngạc nhiên, nhìn hẳn tuần mỹ nho nhã, như thế nào càng ngày càng phát hiện, người trước mắt mới thật là ác ma, so với nàng còn hiểm ác gấp trăm lần ngàn lần?

Hai nước giao chiến, chiến sự còn chưa chính thức khai hỏa, đã truyền đến tin tức Đông Ly quốc toàn thắng, mà Hoa quốc chủ động cầu hòa, cắt nhường suốt tám trăm dặm từ nam bộ Hoa quốc đến lân cận Đông Ly quốc làm bồi thường, còn bồi thường trên dưới một trăm vạn thạch gạo cho Đông Ly quốc, cũng còn tặng thêm một công chúa thiên kiều bá mị của Hoa quốc.

Trận chiến dịch này, Đông Ly quốc thương vong ít, đổi lấy thu hoạch thật lớn như thế, Hoa quốc cắt nhường tám trăm dặm đất tuy nói diện tích không lớn, nhưng đất phì nhiêu, lương thực thu hoạch cũng đủ giảm bớt áo lực thiếu lương thực trước mắt của Đông Ly quốc.

Tuyệt hơn chính là, Hoa quốc còn bồi thường Đông Ly quốc trên dưới một trăm vạn gạo, đủ lấy hết hơn phân nửa quốc khố Hoa quốc, bất kể như thế nào, trận chiến tranh này, nguyên khí Hoa quốc đại thương, mà lại nuôi mập Đông Ly quốc là chuyện thực không đổi.

Mà Đông Ly Thuần cầm đầu phái chủ chiến giành được toàn thắng, mặc kệ danh vọng tại dân gian, hay là trên triều đình, sớm đã áp đảo Tam hoàng tử lúc trước chạy song song.

Hoàng Đế đế vốn là cưng chiều Đông Ly Thuần, lần này hẳn lại lập nhiều đại công, cũng mang công chúa cao cao tại thượng của Hoa quốc về làm sủng phi của hần, mặt rồng cực kỳ vui mừng, hoàng đế đối Đông Ly Thuần càng thêm yêu thích.

Đông Ly Thuần vừa mới về nước, đã được hoàng đế khao thưởng thật to, tướng sĩ dưới trướng thăng quan ba cấp, tiền thưởng vô số, mỹ nữ vô số, trong khoảng thời gian ngắn, uy phong đại thịnh. Ngay cả hoàng hậu, là mẹ đẻ Tam hoàng tử, nữ nhi của thái sư đương triều – Trương Hoàng Hậu cũng không dám nghịch hần.

Trận chiến dịch này, văn võ bá quan đã tự suy đoán, Đông Ly Thuần lập nhiều công lớn như thế, vị trí thái tử tương lai xem ra là trốn không thoát, kết quả là, những quan văn cả ngày đóng đưa cán bút đưa người vào chỗ chết này, tranh thủ thời gian lay động cán bút trong tay, đến dệt hoa trên gấm. Bọn họ đều lên lớp giảng bài hoàng đế, nhị hoàng tử lập nhiều công lao như thế, phụ tá dưới trướng hần cũng là rường cột nước nhà, hoàng thượng liền ban hồng ân, tuyên bọn họ vào triều làm quan, mới không mai một nhân tài.

Hoàng đế đang mất hồn trong ổ mỹ nhân lập tức biết nghe lời phê chuẩn, dưới trướng Đông Ly Thuần, thủ tịch quân sư Mã Văn Trọng nhậm chức thiếu phó, tướng lĩnh Tổng Hưu, Liễu Nhất Thanh, Chu Dẫn Phong cũng nhận được thực quyền, nắm giữ hơn phân nửa binh mã Đông Ly quốc, có thể nói, thế lực và uy vọng của Đông Ly Thuần hôm nay, thì Tam hoàng tử chỉ biết ở triều đình bốc phét không cách nào chống lại.

Nhưng Tam hoàng tử này còn rất thông minh, hần cũng biết rõ bằng thế lực trước mắt của hần, căn bản không cách nào đánh đồng với Đông Ly Thuần, lập tức ôm bệnh tại giường, tránh đi cơ hội xung đột chính diện với Đông Ly Thuần.

Mà phụ tá dưới trướng Đông Ly Thuần mỗi người đều thăng quan vào tước vị, nhưng năng công thần chính này lại giống như bị đánh vào lãnh cung, không người hỏi thăm, điều này làm cho Sở Liên Nhi gần đây có hiệu quả và lợi ích sao chịu được?

Cho dù đang ở hiện đại, thay cấp trên bán mạng lập công lớn, cũng phải ban thưởng nha, cho dù không có ban thưởng, tổng yếu có chút ưu đãi a, nhưng, Đông Ly Thuần tên lòng dạ hiểm độc này lại cái gì cũng không nói, đem năng nhét vào sân của năng tự sinh tự diệt, nghĩ đến liền nổi giận.

Chẳng lẽ, sau khi năng cái cung tốt này thay hần đánh tan chim bay, cũng chỉ có thể bị đem gác xó, không tiếp tục dùng, mà chỉ có thể mặc cho vô tận tro bụi cùng không khí đem mình bào mòn thành một đồng sắt vụn?

Đông Ly Thuần, hần làm sao có thể đối đãi năng như vậy?

Kết quả là, Sở Liên Nhi thân là người hiện đại đặc biệt ngạo khí lập tức thu dọn hành lý vác trên vai, thừa dịp mọi người trong phủ còn đắm chìm tại sung sướng rất lớn, khuya khoắt vụng trộm lên đi.

15. Q.1 - Chương 15: Nhanh Quay Ngược Trở Lại Dưới

Nhưng, Sở Liên Nhi vô luân như thế nào cũng không nghĩ ra, phủ hoàng tử cả ngày chìm dần tại trong hoan lạc cực lớn, thủ vệ còn có thể thâm nghiêm như vậy.

Sở Liên Nhi bị hai người thị vệ thân thể khỏe mạnh xách như con gà con, ném tại trước mặt Đông Ly Thuần, hơn mười hai mắt hạt châu nhìn mình chăm chăm, nàng cảm giác mình sắp bị những ánh mắt này trừng chết.

Trong Lạc Nhật hiên, thay đổi hàng rào thâm nghiêm trước kia, Đông Ly Thuần ra mệnh lệnh một cái, tất cả các tướng sĩ tham dự chiến dịch lần này đều tiến vào yếu địa quân cơ này luận công ban thưởng.

Đông Ly Thuần đang cùng mọi người uống rượu vui vẻ, khi nhìn thấy Sở Liên Nhi bị thị vệ mang vào, mặt đẹp hơi trầm xuống, hần thả ly ngọc trong tay ra, nhẹ nhàng mà hỏi: “Vì sao phải trốn?”

Thanh âm nhẹ nhàng, như lông vũ ấm áp, như nắng mùa xuân, nghịch qua nội tâm khô cạn, làm cho thể xác và tinh thần người ta đều hơi bị say mê.

Nhưng, Sở Liên Nhi được chứng kiến Đông Ly Thuần trong ngoài không đồng nhất lại rung mình một cái, nàng cẩn thận nâng lên con người đen, đánh giá Đông Ly Thuần ngồi ở thượng vị, hôm nay hần, tóc bó mỹ vàng tím, áo bào đeo ngọc, trên áo bào màu vàng sáng, có thêu bốn con rồng vàng giương nanh múa vuốt mở to con mắt dữ tợn hung dữ nhìn mình lom lom, giống như muốn một ngụm đem nàng cắn nuốt.

Hần ngồi nghiêm chỉnh, gương mặt tuấn mỹ tại hai bên ánh nến cực lớn chiếu rọi, hiển mê ly mà trong trẻo nhưng lạnh lùng. Hần ngồi ở trên mặt ghế thái sư bằng gỗ đàn hương có khảm vàng, sau lưng có bốn gã hiệu úy đo đao, nhìn chăm chú giống như hổ, uy phong lẫm lẫm, các tướng sĩ một thân áo nhung ngồi ở hai bên thay hần tăng thêm vô số uy nghiêm cùng sát khí.

Sở Liên Nhi nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn thay mình tìm lấy cớ: “Ta đầu trốn, ta chỉ buồn bực, muốn ra giải sầu —” nàng muốn cắn rơi đầu lưỡi của mình, khuya khoắt đeo túi hành lý leo tường đi ra ngoài, ngu ngốc đều nhìn ra, cái cớ này thật sự quá nát.

Quả nhiên, lời của nàng vừa ra khỏi miệng, hai bên trái phải đã vang lên tất cả tiếng hừ lạnh lớn nhỏ, trong đó thanh âm Liễu Nhất Thanh lớn nhất.

Đông Ly Thuần không nói gì, chỉ là dùng một đôi con ngươi dị thường lạnh lùng bình tĩnh bắn về phía nàng, ánh mắt kia giống như khảm lưỡi đao thật nhỏ, một tắc một tắc lăng trì thần kinh Sở Liên Nhi.

“Bốn cung ghét người nói dối nhất.” Thanh âm Đông Ly Thuần không nhanh không chậm, nhưng nghe tại trong tai các tướng sĩ, lại mang theo lạnh lùng như núi băng, bọn họ nguyên bản uống nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề, giống như trong ổ ấm áp, bỗng dưng bị tràn vào gió tuyết, thoáng cái không cách nào thích ứng, chỉ phải lặng yên buông ly rượu xuống, nhìn Sở Liên Nhi chật vật đứng ở trung ương, con mắt phức tạp, có đồng tình, có hờ hững, có lo lắng, bất quá, nhiều nhất vẫn nhìn có chút hả hê.

Sở Liên Nhi bị thị vệ lôi kéo quần áo không chỉnh tề, cũng nghe ra sát ý trong giọng nói của Đông Ly Thuần, không khỏi tròng lớn mắt, nhìn về phía Đông Ly Thuần mặt không biểu tình, ánh nến ở hai bên hần tỉnh diệp chiếu ra vầng sáng động người, khuôn mặt của hần khi thì rõ ràng, khi thì mơ hồ, mang theo cảm giác nào đó, nàng cảm giác được từ trên người Đông Ly Thuần truyền đến vô số sát ý cùng lửa giận.

Nàng có chút sợ hãi, có chút phẫn nộ, còn có chút vô tội, “Ta, ta không có nói láo, ta chỉ —” nàng nắm thật chặt cuống họng, trong đầu cố gắng đưa ra một cái lý do, nhưng ở dưới ánh sáng như đuốc của đôi mắt Đông Ly Thuần, lý do đã nghĩ tốt bị mạnh mẽ bức tán đi, bất đắc dĩ, nàng chỉ phải kiên trì, khô cần nói: “Tốt lắm a, ta thừa nhận ta không nên ngay tại lúc này leo tường đi ra ngoài tản bộ, cùng lắm thì, ta trở về, đứng ở trong phòng không đi ra là được.” Nàng nói ủy khuất vô cùng, nàng coi như là công thần rồi, vì sao đãi ngộ khác nhau một trời một vực như thế, nàng không có oán trách, hần còn phát hỏa cái gì chứ.

“Ta là phụ tá của ngươi, ta cũng dựng lên công nha, vì sao không cho ta tham gia Lễ Chúc Mừng, lại bỏ ta trong cái chỗ nhỏ nhỏ lạnh lẽo rách nát? Quá không công bình. Tất nhiên ngươi là chủ tử không công bình như thế, ta làm gì phải đi theo ngươi, gỗ tốt phải chọn chỗ ở, ta lại không sai.”

Tiếng vang hút không khí phập phồng hai bên. Sở Liên Nhi rất kỳ quái, nàng không nói gì a, sao bọn họ dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn mình lom lom như thế?

Nàng vô tội nhìn về phía Đông Ly Thuần, hắn cũng đang lạnh lùng nhìn chính mình.

Từ trên xuống dưới tiệc chúc mừng rộng lớn biến thành không tiếng động.

Ánh nến cực lớn bốn phía hưng phấn thiêu đốt lên, khiến không gian nguyên bản có chút hàn ý tăng thêm một chút tình cảm ấm áp.

Nhưng, từ trên người Đông Ly Thuần phát ra ý lạnh mãnh liệt, mạnh mẽ phá huỷ những ấm áp này, biến thành lạnh lùng mà khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

“Dùng” một tiếng!

Nắm tay cùng bàn gỗ lê chạm vào nhau phát ra tiếng vang, tại chỗ yên tĩnh, hào khí hiện ra vô cùng rõ ràng.

Đông Ly Thuần nặng nề vỗ bàn, chấn động khay ngọc ly ngọc trên bàn, phát ra tiếng vang chói tai.

Hắn lạnh lùng mắt Sở Liên Nhi vẻ mặt vô tội, thanh âm lạnh lẽo vô cùng: “Nói về điều kiện với ta, xem ra ngươi thật đúng là đã quên thân phận của mình. Ta không ngại cho ngươi hồi tưởng một ít chuyện cũ.”

Ách, hắn rốt cuộc đang nói cái gì?

Sở Liên Nhi khó hiểu, nàng xác thực mất đi một phần trí nhớ, vô luận nàng nghĩ như thế nào cũng nhớ không nổi, như thế nào, hắn có thể thần thông quảng đại làm ình nhớ lại trí nhớ trước kia sao?

Trong nội tâm nàng chính là muốn, bỗng dưng, đầu của nàng truyền đến đau đớn bén nhọn, nàng quát to một tiếng, hai tay ôm đầu, thống khổ khom lưng xuống, ngực một hồi lại một trận đau đớn xuyên tim, như vạn cây kim đâm, đau đến nàng mồ hôi đầm đìa.

“Ai ơ, đau quá —” nàng một tay ôm đầu, một tay che ngực, đầu và ngực đồng thời đau không chịu nổi, nàng vội vàng không kịp chuẩn bị té ngã trên đất, thân thể mảnh khảnh cuốn rúc vào cùng một chỗ.

“Đến nha, đem nàng dẫn đi, làm cho nàng tỉnh lại, bằng thân phận của nàng rốt cuộc không có tư cách nói điều kiện với Bổn cung.” Đau đến toàn thân Sở Liên Nhi run rẩy, thần trí bắt đầu tan rã, trước khi triệt để hôn mê, bên tai bay tới lời nói tràn ngập hàn ý của Đông Ly Thuần.

Tỉnh lại, nàng vì cái gì tỉnh lại?

Thân phận, trước kia nàng rốt cuộc là thân phận gì?

16. Q.1 - Chương 16: Mộng Kính, Bị Giáng Chức

Một người nữ tử trẻ tuổi mặc áo tơ lụa, diện mạo nàng rất đẹp, đôi mày thanh tú cao gầy, mũi ngọc môi anh đào, mắt phượng mang theo sắc bén cao cao tại thượng và ý lạnh, tại một đám nha hoàn bà tử đỡ, xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài, đi vào một gian phòng tráng lệ.

Phòng rất rộng lớn, cũng rất khí phái, trên cây cột bốn phía vẽ mây bay sóng lớn nhiều màu, trung tâm là chiếc giường cao rộng lớn, trải nệm êm vàng, bốn phía có đồ án giao long phức tạp màu vàng, phía dưới hai hàng ghế dựa màu đỏ thẫm vọt, bên trên trải đồ án hoa văn kỳ lân, chính giữa trải thảm đỏ lớn, lư hương ở hai bên vách tường đoan trang phù hợp, khói lượn lờ từ bên trong tiết ra.

Nhất người nam tử trẻ tuổi mặc áo dài màu azurit, áo giữa đỏ thẫm nam vàng, đầu đội nón ngọc vàng, tuổi chừng hai mươi, ngồi ngay ngắn ở trên mặt ghế, hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, hai mắt hơi nhắm,, khí độ bất phàm, mặc dù tuổi trẻ, nhưng toàn thân cao thấp tản mát ra khí cao quý. Khi hắn nhìn đến nữ tử xinh đẹp từ phía sau rèm cây trúc đi ra, đứng dậy, hướng nàng nhẹ nhàng hành lễ.

“Đông Ly Thuần bái kiến hoàng tấu.”

Nữ tử trẻ tuổi búi tóc, đầu đeo tám trâm cài vàng, theo đi đường mà ắc lư, nàng nhẹ nhàng nâng tóc đen bóng thật dài, thông dong ngồi vào trên giường hoa lệ rộng rãi, tám nha hoàn bên cạnh phân biệt hầu sau lưng.

Nàng nhàn nhạt quét Đông Ly Thuần phía dưới, mềm giọng nói: “Nhị đệ miễn lễ, hôm nay tiến đến bái kiến Bồn cung, có chuyện gì quan trọng?”

Nam tử trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn nàng, trầm giọng nói: “Hoàng tẩu, thần đệ tự nhận không tranh quyền thế, vì sao hoàng tẩu cũng không nguyện buông tha ta, khắp nơi đối địch ta.”

Nữ tử không chút nào kinh ngạc, môi nàng hé mở, ánh mắt hơi đồng tình thương hại nhìn nam tử diện mạo tuấn tú lịch sự, ngọc thụ lâm phong, thanh âm thanh thúy, kẹp lấy trào phúng nhàn nhạt: “Nhị đệ a, thất phu vô tội, hoài bích thực tội (người đàn ông bình thường vô tội, người trong thân mang sự cao quý như ngọc là có tội). Đạo lý này, đang ở nhà đế vương Nhị đệ chẳng lẽ còn không rõ sao?”

“Có ý tứ gì?” Nam tử trẻ tuổi qua loa đại khái.

Nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng cười, vuốt mái tóc đen bóng bảo dưỡng tỉ mỉ, tiếng cười thanh thúy mang theo ý lạnh: “Nhị đệ ý chí thâm sâu, thâm chịu phụ hoàng sủng ái, còn có thể thành tựu sự nghiệp thiên thu thống nhất đất nước, chưa tính là hoài bích sao?”

Toàn thân hần chấn động, không thể tin tưởng mắt nữ nhân ngồi ở ghế trên, vẻ mặt cười sát khí, thanh âm cũng lạnh xuống, “Nói như vậy, hoàng tẩu phải không tính toán buông tha ta?”

Nữ tử cười nhạt một tiếng: “Người cứ nói đi?”

Nam tử hừ lạnh một tiếng, phất tay áo, cười lạnh: “Xem ra ta đây không yên được rồi, do đó cáo từ.” Nói, hần đột nhiên xoay người, kéo dây ngọc lụa tơ tằm bên hông, trên không trung xẹt qua một đạo ánh sáng cầu vồng.

Lâu Ngọc nhi kinh nghi bất định nhìn qua hần: “Chậm đã.” Nàng đứng dậy, nói với nam tử trẻ tuổi đang xoay người: “Đông Ly Thuần, người không nên trách hoàng huynh ngươi, không ai sẽ thả tâm bên cạnh mình có một huynh đệ so với chính mình lợi hại hơn lại so với chính mình thâm chịu thánh sủng hơn ở bên cạnh.”

Thần sắc nam tử lạnh như băng nhìn qua nàng, cặp môi đỏ mọng đầy đặn mím thật chặt, con ngươi mỹ lệ một mảnh ý lạnh, làm như hạ quyết tâm, nhẹ nhàng cười: “Lâu Ngọc nhi, người không cần phải quá kiêu ngạo, người thật cho là, ta thật sự chỉ có thể mặc cho người xâm lược sao?” Hần lại lạnh lùng cười lần nữa, sau đó phẩy tay áo bỏ đi, lưu lại nữ tử một mặt kinh nghi bất định tại nguyên chỗ trầm tư thật lâu —

“Nôn!” Một cổ máu tươi từ đôi môi tái nhợt xì ra, phun về phía tấm màn cổ xưa, đốt hoá hoá hoa mai tươi đẹp chói mắt.

Đầu Sở Liên Nhi đau muốn nứt tỉnh lại, ngực đau khó chịu, đau đớn như có ngàn châm bạc đâm vào, nàng che chặt ngực, trong cổ ngai ngái một hồi, lại một cổ máu tươi xì ra.

“Liên Nhi tỷ tỷ, ngươi làm sao vậy?” Hồng Nhi canh giữ ở bên giường lo lắng nhìn nàng.

Phun ra hai ngụm máu tươi rồi, kịch liệt đau đớn ở ngực tiêu tán không ít, Sở Liên Nhi thở hổn hển, nhìn Hồng Nhi vẻ mặt quan tâm, suy yếu lắc đầu, nàng liếc Hồng Nhi, cổ hết sức hỏi: “Ta đây là làm sao vậy?”

Nàng đột nhiên nhớ tới, ánh mắt lạnh như băng của nam tử trẻ tuổi trong mộng, kỳ quái, nam tử trẻ tuổi kia có diện mạo giống Đông Ly Thuần, giống như một cái khuôn mẫu in ra, ngoại trừ bây giờ Đông Ly Thuần lớn tuổi hơn, mà hần trong mộng, thì trẻ hơn rất nhiều, mặc dù anh tuấn, lại mang theo một chút ngây thơ.

Kỳ quái hơn chính là, Lâu Ngọc Nhi trong mộng bị kêu hoàng tẩu, lại có diện mạo giống mình.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao nàng lại có giấc mộng kỳ quái này?

“Liên Nhi tỷ tỷ, người đã quên sao? Đêm qua người một mình thoát đi phủ hoàng tử, bị thị vệ trong phủ phát hiện, người vừa đắc tội nhị hoàng tử, bị chủ tử trừng phạt.”

Trừng phạt? Sở Liên Nhi nghĩ tới, nàng nhớ lại trước khi té xỉu Đông Ly Thuần đầy mặt sát khí nói với chính mình muốn làm cho nàng tỉnh lại, bằng thân phận của nàng rốt cuộc không có tư cách cùng Bồn cung nói điều kiện.

Sau đó, đầu nàng bộ ngực đều đau thật là lợi hại, lại sau đó, nàng bất tỉnh đi.

Lại đến, nàng có giấc mộng kỳ quái, nàng mộng thấy mình không giống như vậy, còn có Đông Ly Thuần tuổi trẻ, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

“Hong Nhi, ta và người quen bao lâu?” Sở Liên Nhi đột nhiên hỏi nàng.

Hong Nhi giật mình, sau nửa ngày mới trả lời: “Ách, có, có ba năm.”

“Vậy người biết rõ thân phận trước khi mất trí nhớ của ta là gì sao?” Sở Liên Nhi vội truy vấn.

Hong Nhi thần sắc kỳ quái nhìn nàng, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt khẩn trương, kêu lên: “Quá — người, người nghĩ đến cái gì?”

Hong Nhi phản ứng thật kỳ quái, Sở Liên Nhi nhìn hết biểu lộ của nàng trong mắt lắc đầu, nói: “Không có, ta chỉ thật là hiếu kỳ, đông — người trên dưới trong phủ thấy ta đều như rất chán ghét.”

Thần sắc Hong Nhi kinh nghi bất định, nói: “Liên Nhi, người thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia sao?”

Sở Liên Nhi lắc đầu, Hong Nhi nhẹ nhàng thở ra, rồi lại ánh mắt phức tạp, “Nhớ lại đối với người cũng không có chỗ tốt, hay là không cần phải suy nghĩ, vẫn nhân cơ hội đường tốt thân thể, làm chuyện chính mình nên làm a.”

“Ta muốn làm cái gì?”

Hong Nhi nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi, chỉ là con người lại nhìn chung quanh. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Sở Liên Nhi rốt cuộc phát hiện không đứng chỗ nào, chỗ ở trước kia coi như thư thích rộng rãi, nhưng bây giờ biến thành gian phòng nhỏ hẹp lại âm u, bài trí đơn giản, màn rèm cổ xưa, cái bàn nhìn không ra màu sắc, cùng cửa sổ dính đầy tro bụi — đây là phòng lúc trước nàng từng ở, phòng hạ nhân mà nha hoàn ở phủ hoàng tử ở.

Như thế nào đột nhiên từ phòng rộng rãi thư thích chuyển qua đến đây?

Trong đầu Sở Liên Nhi vừa nhớ lại con người lạnh như băng lại sát khí đằng đằng của Đông Ly Thuần, liên tưởng đến khả năng nào đó, nàng nhìn qua Hong Nhi, nhẹ nhàng mà nói: “Ta bị Đông Ly Thuần giáng chức rồi?”

Hong Nhi cũng nhìn qua nàng, không tiếng động gật đầu.

Đầu Sở Liên Nhi trống rỗng, có ngăn ngừa đường ngăn, Đông Ly Thuần, nam nhân đáng giận, tiểu nhân âm hiểm, lợi dụng nàng xong, liền nung cái cơ nhỏ nhỏ một cước đá nàng đi — quá, quá vô sỉ.

Không nói ra được phần nộ, Sở Liên Nhi tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, nàng nắm thật chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi: “Chết tiệt Đông Ly Thuần, nam nhân hỗn trướng, lại đối với ta như vậy.” Tuy nàng đã sớm ẩn ẩn cảm thấy Đông Ly Thuần để nàng làm phụ tá của hắn chỉ là đang lợi dụng nàng, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, hắn làm tuyệt như thế, lợi dụng nàng xong, cũng không chút nào lưu tình một cước đá văng nàng ra.

Hong Nhi tranh thủ thời gian che môi của nàng, vẻ mặt khẩn trương: “Liên Nhi tỷ tỷ, người nhỏ giọng chút ít, ngàn vạn đừng cho nhị hoàng tử nghe được, bằng không phiền toái liền lớn.”

Sở Liên Nhi cảm giận trùng mắt nàng, đang muốn giận dữ mắng mỏ, Hong Nhi vượt lên trước một bước nói: “Liên Nhi, người bây giờ cực kỳ nguy hiểm, tối hôm qua vốn nhị hoàng tử là muốn đem người bán vào giáo ti phường (thanh lâu), chính là sau đó trải qua Mã tiên sinh và Tổng Tướng quân cầu tình, mới bắt đầu đem người xuống làm nha hoàn, bằng không, người bây giờ chỉ sợ đã bị bán vào giáo ti phường loại địa phương dơ bẩn.”

17. Q.1 - Chương 17: Lưu Lạc Nha Hoàn (1)

Giáo ti phường? Sở Liên Nhi thở hốc vì kinh ngạc, nàng không ngờ tới Đông Ly Thuần nhìn như anh tuấn nho nhã, phong độ nhẹ nhàng lại hào hoa phong nhã. Cư nhiên âm độc như thế, vì một chút việc nhỏ, liền muốn đem nàng vào địa phương đó, thiết thời nàng còn đối với hắn —

Lắc lắc đầu, nói – không ra tư vị trong lòng, có chết lạnh, cổ tình lạnh, còn có co rút đau đớn rét thấu xương.

Nàng che ngực, chỗ đó đau quá, đau quá, Sở Liên Nhi cắn chặt hàm răng, lông mày nhíu chặt.

Hồng Nhi thấy động tác của nàng, khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy, chung độc lại phát tác?”

Sở Liên Nhi thông suốt cả kinh, hỏi: “Người nói cái gì, độc gì?” Nàng đột nhiên phát giác Hồng Nhi này cũng rất thần bí.

Hồng Nhi cả kinh, tranh thủ thời gian ấp úng nói: “Không có gì a, ta là nói, bệnh cũ của người lại phát tác?”

“Bệnh cũ gì?”

“Chính là, chính là người trước kia luôn có bệnh cũ đau ngực, không thể tưởng được, mất đi trí nhớ còn có thể như vậy —” Hồng Nhi cúi đầu, một bộ dáng rất khó trôi qua.

Sở Liên Nhi chìm dần trong tư duy của mình, trước kia nàng rốt cuộc bị bệnh quái gì, chẳng những trí nhớ biến mất, còn bệnh không dứt.

“Hồng Nhi, trước kia ta đây tại phủ hoàng tử, rốt cuộc là thân phận gì a?” Sở Liên Nhi nhớ lại nữ nhân diện mạo giống mình như đúc trong mộng, mặc hoa lệ, phái đoàn ủng hộ rầm rộ — còn có Đông Ly Thuần gọi nàng hoàng tẩu — nàng thật sự rất buồn bực, vì sao nàng có giấc mộng này?

Nữ tử trong mộng kia, có liên quan gì với nàng?

Hồng Nhi ngẩng đầu nhìn qua nàng, ngữ khí kinh nghi bất định: “Liên Nhi tỷ tỷ, người, người nghĩ lên cái gì?”

Sở Liên Nhi nhìn nàng, lắc đầu: “Ta có giấc mộng, mộng thấy có một nữ nhân diện mạo giống ta như đúc, nàng mặc rất xinh đẹp, thật là uy phong —” nàng đem tình hình trong mộng kể cho Hồng Nhi. Sở Liên Nhi bình thường không quá tin tưởng người khác, nhưng trực giác của nàng cho rằng Hồng Nhi đáng tin tưởng, bởi vì nàng tại phủ hoàng tử, tiếp xúc nhiều nhất là Hồng Nhi. Khi nàng thất ý thì Hồng Nhi cũng theo bên người, khi đắc ý thì cũng là Hồng Nhi theo nàng, giờ phút này, nàng bị Đông Ly Thuần cách chức làm nha hoàn đệ tiện, người bình thường sớm cách xa nàng, nhưng Hồng Nhi cũng không ghét bỏ chính mình, nàng đối Hồng Nhi liền sinh ra cảm giác tin cậy cực kỳ nhiệt liệt.

Ánh mắt Hồng Nhi phức tạp, nàng nhìn qua Sở Liên Nhi, trong óc ngàn hồi trăm chuyển, cuối cùng, nàng giống như quyết định rồi cái gì, nghiêm túc nói: “Liên Nhi tỷ tỷ, mặc kệ người trước kia rốt cuộc có thân phận hiển hách gì, nhưng cũng đã là quá khứ trôi qua, người chỉ cần nhớ kỹ thân phận bây giờ của mình là được, không cần phải nghĩ quá nhiều, như vậy không có lợi.”

Sở Liên Nhi lại càng không rõ, nàng từ trong lời nói của Hồng Nhi, khẳng định thân phận mình trước kia không thể tầm thường, còn muốn hỏi, đã thấy Hồng Nhi nghiêm túc hiếm thấy, nghĩ đến thân phận trước kia của nàng là kiêu kỳ, lại liên tưởng đến trước kia mình vừa mới tỉnh lại thì, Đông Ly Thuần rất chán ghét mình, cùng với chán ghét và căm hận của những phụ tá của hắn đối với mình, chắc hẳn trước kia nàng rất không được lòng người.

Trong lòng nàng thay đổi thật nhanh, cuối cùng nhất, nuốt xuống nghi vấn trong lòng, cười cười với Hồng Nhi: “Yên tâm đi, mặc kệ trước kia ta là loại thân phận nào, nhưng đều đã là quá khứ. Mà bây giờ ta đây, chẳng qua là nha hoàn đệ tiện mà thôi.” Nói đến đây, nàng liền không nhận được hung hăng chữ bới Đông Ly Thuần một trận, hỗn trưởng tiểu nhân, thiết thời nàng dùng hết tâm lực giúp hắn nghĩ kế, không thể tưởng được, hắn lại đối đãi nàng như thế.

Thân phận của Sở Liên Nhi từ thân phận phụ tá uy phong bên người Đông Ly Thuần thoảng cái bị giáng chức làm nha hoàn trong sân của nhị hoàng tử.

Lúc Hồng Nhi báo cho nàng việc mà thân phận đổi mới hoàn toàn này nên làm và quy củ nên có thì cửa gỗ nhỏ hẹp bị thô lỗ phá vỡ. Một vị phụ nữ trung niên cánh tay thô kệch tiến đến, phía sau nàng còn có hai người tỳ nữ mặc áo tím.

“Sở Liên Nhi, tỉnh chưa? Tỉnh liền đứng lên cho ta, đi làm việc.” Thanh âm của phụ nhân trung niên vang dội, đinh tai nhức óc.

Sở Liên Nhi gặp qua người phụ nhân này, Lâm má má tổng quản phủ hoàng tử, chuyên quản nha hoàn hầu gái trong phủ, rất được Đông Ly Thuần trọng dụng.

Hồng Nhi nhìn thấy Lâm má má, tranh thủ thời gian đứng dậy, hướng nàng hành lễ: “Lâm má má mạnh khỏe.”

Lâm má má nhìn cũng không nhìn Hồng Nhi, mắt đậu xanh thật nhỏ vẫn đang nhìn Sở Liên Nhi nằm ở trên giường, nghiêm nghị rằng: “Tiện tỳ làm càn, người cho rằng mình vẫn là thân phận cô nương cao cao tại thượng? Đứng lên cho ta, ta là tổng quản trong phủ hoàng tử, người phải gọi ta là Lâm má má. Lão thân phụng lệnh chủ tử, cố ý tiến đến dạy người quy củ trong phủ, trách nhiệm xứng đáng với thân phận hầu gái của người.”

Sở Liên Nhi bị nàng trái một câu hầu gái, phải một câu tiện tỳ làm cho lửa cháy, đang định nổi giận, lại bị Hồng Nhi chặn, chỉ thấy nàng vội vàng hướng Lâm má má cười: “Lâm má má nói rất đúng, Liên Nhi tỳ tỳ thân thể không tốt, vừa mới tỉnh lại, thân thể còn rất yếu, làm phiền Lâm má má cho nằm thêm chút. Quy củ trong phủ hầu gái cũng biết đến, má trăm việc bận rộn, còn phải tự mình dạy Liên Nhi tỳ tỳ quy củ, thật đúng là đại tài tiểu dụng (tài lớn mà dùng ít) rồi, nếu không như vậy, quy củ trong phủ này, liền do nô tỳ dạy nàng là được.”

Lâm má má nhìn Hồng Nhi, trầm ngâm sau nửa ngày, gật đầu nói: “Ừ, cũng tốt, Hồng Nhi, thời gian người tới trong phủ cũng không ngắn rồi, ngày hôm nay, liền từ người đến dạy nàng quy củ trong phủ a.”

“Dạ dạ, hầu gái cần tôn má phân phó.”

Lâm má má lại liếc mắt nhìn Sở Liên Nhi y nguyên ngồi ở trên giường, đôi mắt nhỏ trừng, phụng phịu nói: “Sở Liên Nhi, đừng giả bộ bệnh, người đắc tội chủ tử, chủ tử muốn người sống, người có thể sống, muốn người chết, người phải chết, đừng không phục. Sau khi ăn trưa, người phải đến Bích Nguyệt hiên của chủ tử làm việc. Hồng Nhi, người nên biết nên làm như thế nào chứ.”

Hồng Nhi vẻ mặt khiêm tốn tươi cười: “Dạ, hầu gái biết rồi.”

Lâm má má lại hừ lạnh một tiếng lần nữa: “Biết rõ là tốt rồi.” Nàng xoay người, đi ra ngoài, hai người nha đầu sau lưng khí thế kiêu ngạo liếc Hồng Nhi và Sở Liên Nhi, cũng cao ngạo rời đi.

Đợi các nàng đi rồi, Hồng Nhi xoay người, mới nói với Sở Liên Nhi: “Liên Nhi tỳ tỳ, người đã nghe chưa? Ở lại sau khi ăn trưa xong, ta sẽ dẫn người đi Bích Nguyệt hiên — đi, Liên Nhi tỳ tỳ, người làm sao a?”

Sở Liên Nhi nghiêng chắc hàm răng, khuôn mặt vắn vẹo, nàng nắm chặt cái chăn phía dưới, oán hận mắng: “Hồng Nhi, ta rất muốn giết người!”

18. Q.1 - Chương 18: Lưu Lạc Nha Hoàn (2)

Thân là nha hoàn chức thấp nhất, nhiệm vụ chủ yếu chính là làm một ít tạp vụ mà nha hoàn có thể diện không làm. Tỷ như, quét dọn sân, giặt quần áo nhìn như nhẹ nhàng linh hoạt, lại là việc vô cùng phức tạp.

Giờ phút này, Sở Liên Nhi bị đưa đến sân Đông Ly Thuần ở, Bích Nguyệt hiên, Hồng Nhi hướng nàng giới thiệu tất cả nhân mã hầu hạ Đông Ly Thuần, một đại a đầu, hai đại nha hoàn, cùng bốn tiểu nha hoàn, cùng hai ma ma, hai gã sai vặt cấp thấp.

Bên người Đông Ly Thuần vốn có thiếp thân đại a đầu Nguyệt Hương, nghe nói phạm vào phủ quy, đã bị Đông Ly Thuần giáng chức đuổi ra phủ. Giờ phút này, tiếp nhận vị trí của Nguyệt Hương chính là một cô

nương xinh đẹp cỡ mười chín tuổi, gọi Tổ Mai, nàng tướng mạo xinh đẹp, mặc áo tơ hồng nhạt phiêu dật chỉ có đại a đầu mới có thể mặc, đầu đội châu xoa, tai đeo hoa tai ngọc bích.

Dựa theo quy củ, Sở Liên Nhi là hầu gái thấp nhất Bích Nguyệt, phải quỳ gối hành lễ với đại a đầu.

Nàng làm theo, tâm không cam lòng không muốn quỳ gối hành lễ về phía Tổ Mai, “Hầu gái Liên Nhi hướng Tổ Mai cô nương vẫn an.” Lúc trước trên đường đến Bích Nguyệt hiên, Hồng Nhi đã nói rõ với nàng, đợi lát nữa nhìn thấy nha hoàn tới bên cạnh hậu Đông Ly Thuần, phải cúi đầu vẫn an, hơn nữa còn phải tôn kính kêu một tiếng cô nương.

Tổ Mai che miệng kiêu cười, thân hình vừa chuyển, trốn đến một bên, cười khanh khách: “Không dám nhận, không dám nhận, Liên Nhi cô nương chính là phụ tá được sủng ái nhất bên người chủ tử mà, chúng ta là thân phận gì, sao dám nhận đại lễ của Liên Nhi cô nương?” Một câu chê trách rõ ràng, châm chọc khiêu khích, khiến những nha hoàn xem cuộc vui khác cũng che miệng kiêu cười.

Sở Liên Nhi chịu đựng lửa giận trong lòng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Xưa đầu bằng nay, hầu gái đã không còn là thân phận cô nương, mong rằng Tổ Mai cô nương không cần phải lấy chuyện dĩ vãng giấu cột hầu gái rồi, bằng không, hầu gái cũng đảm đương không nổi.” Vương bát đản, trứng thối, Đông Ly Thuần chết tiệt, hôm nay lão nương bị khinh, cũng muốn cùng tính tại trên đầu người.

Một ngày nào đó, lão nương nhất định sẽ đòi lại gấp mấy lần.

Tổ Mai ra vẻ kinh ngạc: “Ai da, ta đều đã quên, Liên Nhi cô nương đắc tội chủ tử, đã bị chủ tử cách chức làm nô tỳ cấp thấp nhất rồi, ai — Liên Nhi cô nương thật đúng là đáng thương, sao không cẩn thận, đắc tội chủ tử như vậy.”

Sở Liên Nhi chịu đựng tức, điềm đạm đáng yêu nói: “Hầu gái không hiểu quy củ, đắc tội chủ tử, cũng là hầu gái bị trừng phạt đúng tội. Xin Tổ Mai cô nương không cần phải giấu cột hầu gái nữa.”

Tổ Mai nhíu mày: “Cũng phải, thoáng cái từ thân phận cô nương cao cao tại thượng biến thành tiện tỳ cấp thấp, trong nội tâm khẳng định không dễ chịu, ai, ta cũng cảm giác đồng tình sâu sắc, nhưng mà, mệnh lệnh của chủ tử không thể trái, mong rằng Liên Nhi muội muội không nên trách tội ta lấy lớn hiếp nhỏ, trừng trị đến cùng mới phải.”

Khoé miệng Sở Liên Nhi co giật, nữ nhân chết bầm này miệng chẳng những độc, còn tiện. Bất quá, nàng cũng chỉ có thể nhờ khả năng miệng lưỡi, không đáng để lo. Nàng miễn cưỡng cười nói: “Nô tỳ sao dám?” Trong nội tâm lại mắng chết nữ nhân chết bầm này rồi, nữ nhân làm gì khó xử nữ nhân, huống chi trước kia lão nương cũng chưa bao giờ đắc tội người.

Tổ Mai thấy nàng tươi cười miễn cưỡng, thần sắc thống khổ, biết rõ nàng bị hung hăng đả kích không tiếp tục sống gió nữa, cũng hiện đủ uy phong thân là đại nha hoàn Bích Nguyệt hiên của mình, vì vậy không hề khó xử nàng, khéo cười tươi đẹp làm sao: “Kỳ thật, chúng ta đều là hầu gái hầu hạ chủ tử, thật sự không cần phải giúp nhau xem thường ai, đúng không, Liên Nhi muội muội? Từ nay về sau, chúng ta lên cùng một con thuyền, hầu hạ hầu chủ tử mới là nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta. Ta là đại a đầu Bích Nguyệt hiên, thiếp thân (ý chỉ thân cận nhất) hầu hạ chủ tử, nô bộc lớn nhỏ Bích Nguyệt hiên đều về ta trông nom, gặp qua tỷ tỷ khác —”

Thủ hạ của Tổ Mai còn có hai người đại nha hoàn, Thanh Hà và Lục Liễu, dựa theo đẳng cấp, đại nha hoàn so với đại a đầu thấp một bậc, nhưng ở trong nô bộc, coi như là tiểu quan nghiêm chỉnh có đẳng cấp, mà phía dưới Thanh Hà và Lục Liễu, lại có bốn gã nha hoàn hầu hạ, bốn gã nha hoàn này là nha hoàn bình thường trong phủ, không có đẳng cấp, nhưng so với Sở Liên Nhi cao hơn một cấp bậc.

Những ma ma và gã sai vặt khác đều là nô bộc bên ngoài, cũng không có đẳng cấp, cùng Sở Liên Nhi đều là tỳ tở cấp thấp, Sở Liên Nhi không cần hướng bọn họ hành lễ, nhưng nên có lễ phép vẫn phải có, nàng hướng bọn họ chào hỏi xong, đã bị Tổ Mai phải đi quét dọn thư phòng Đông Ly Thuần.

Chỉ là quét dọn thư phòng? Sở Liên Nhi có chút ngoài ý muốn, nàng còn tưởng rằng sẽ bị phái đi nấu nước, giặt những quần áo vĩnh viễn không hết kia. Bất quá, nàng thấy vẻ mặt Thanh Hà và Liễu Lục sau lưng Tổ Mai có chút hờ hững nhìn mình thì lúc này nàng mới cảm giác không ổn, cảm thấy quét dọn thư phòng Đông Ly Thuần còn là một hồ bẫy?

Hồng Nhi một bên nhỏ giọng nói cho nàng biết, thư phòng Đông Ly Thuần có thật nhiều chuyện quan trọng cơ mật, người không phận sự cấm vào, chỉ trừ nha hoàn quét dọn ra, bất luận kẻ nào không được cho phép, không được tiến vào.

Sở Liên Nhi kỳ quái, địa phương quan trọng như vậy, nàng một hầu gái bị giáng chức còn có thể bị phái đi quét dọn?

Hồng Nhi nói: “Người còn không biết a, tuy chủ tử rất được thánh sủng, nhưng cùng với hoàng tử khác lại thủy hỏa bất dung, bọn họ vì tìm được cơ mật quan trọng trong phủ chủ tử, biết sử dụng tận các loại thủ đoạn đến uy bức dụ dỗ nọ lại duy nhất có thể vào phòng quét dọn, Liên Nhi tỷ tỷ, chỗ người có thể nguy hiểm a.”

Hồng Nhi nói với nàng, một nha hoàn quét dọn Đông Ly Thuần thư phòng trước đó, còn không có làm đến một tháng, đã bị Đông Ly Thuần xử lý, lý do là bán đứng cơ mật trong phủ.

“Người nói tên nha hoàn kia có đáng thương hay không, trước khi nàng chết hướng chủ tử cầu xin tha thứ nói nàng là bị kẻ địch bức bách, nếu như không dựa theo lời đối phương làm việc, người nhà của nàng cũng sẽ bị chém tận giết tuyệt, đáng tiếc, chủ tử mới không nghe giải thích của nàng, đem nàng coi như vật phẩm, đưa đi trong quân doanh sung làm quân kỹ.”

Sở Liên Nhi nghe không khỏi rung mình, bộ não toát ra mồ hôi lạnh, nhìn về thư phòng tinh mỹ mở rộng cửa chính ở phía trước cách đó không xa, nghiễm nhiên là hang ổ động sói đang giương răng!

19. Q.1 - Chương 19: Lưu Lạc Nha Hoàn (3)

Biết được nhiệm vụ của mình có thể bị thích khách tùy thời lén vào phủ ăn trộm xem như đối tượng uy bức lợi dụ, hoặc là sau khi sự việc đã bại lộ, bị Đông Ly Thuần dày vò, lại bị đưa vào quân doanh sung làm quân kỹ, Sở Liên Nhi chết sống cũng không nguyện đi.

Chỉ là, đánh không lại mệnh lệnh lạnh lùng của Tổ Mai, và phủ quy nàng tự mình đặt ra thì nàng chỉ phải kiên trì đi.

Tổ Mai vẻ mặt hòa khí, ngồi ở trong phòng hoa lệ của Bích Nguyệt hiên, uống chung trà Thanh Hà đưa tới, sau khi nhẹ nhàng nhấp một ngụm, cười mỉm nói với nàng: “Không đi cũng được, ta không miễn cưỡng người.”

Sở Liên Nhi không tin tưởng nàng nói chuyện tốt như vậy, trầm mặt chờ câu tiếp theo của nàng.

Quả nhiên, lời nói kế tiếp của Tổ Mai đã đánh nàng vào mười tầng Địa Ngục, “Cho người hai con đường đi, một là tự động đi Bắc viện, hướng Lưu má má ở Hình Tư viện nhận gia pháp.”

Sở Liên Nhi chưa thấy qua Lưu má má ở Hình Tư viện, bất quá, nghe ba chữ Hình Tư viện này, đã biết không có quả ngon để ăn, vì vậy, không ngại học hỏi kẻ dưới: “Vì sao phải đi Hình Tư viện?”

Tổ Mai ôn tồn giải thích: “Quy củ trong phủ, nha hoàn phải vô điều kiện nghe lệnh đại a đầu chỉ huy điều hành, nếu như không đi, phải đưa vào Hình Tư viện, trượng trách 30, quất roi hai mươi, sau đó, phạt quỳ gạch cả ngày.”

Lời nói của Tổ Mai phá lệ nhẹ nhàng, nhưng nghe vào trong tai Sở Liên Nhi, không thua gì phù thủy tới từ Địa ngục.

Nàng nhìn gương mặt xinh đẹp của Tổ Mai, không dám nghĩ, tiểu mỹ nhân động lòng người như thế, sẽ có tâm địa ngoan độc như thế, vì vậy, nàng không hi vọng hỏi: “Như vậy con đường thứ hai?”

“Ngao ngẩn dựa theo sự phân phó của ta làm việc.”

Sở Liên Nhi hạ xuống hai vai, trong nội tâm đem tổ tông mười tám đời của Đông Ly Thuần và Tổ Mai thay mặt ân cần thăm hỏi một lần, sau đó mới có tức vô lực kêu gào một câu — người ở dưới mái hiên, có thể không cúi đầu sao?

Thư phòng của Đông Ly Thuần rất rộng, cũng rất xa hoa, trên bàn sách gỗ tử đàn, xếp đặt một đồng lớn giấy và bút mực, ghế bành tản mát ra ánh đỏ yếu ớt, bên trên trải một tầng da hổ mềm mại, giá sách gỗ lê rồng, bên trên bày thiết nhiều sách, trong thư phòng có mấy cái bình phong, có thêu hình non nước mỹ lệ, đem thư phòng to lớn cách ra vài không gian nho nhỏ độc lập.

Trên tường có treo một bộ ảnh trúc xanh, một ít xanh trúc liên tiếp, bút lực cứng cáp, hùng hậu uy nghiêm, đứng thẳng tận trời xanh.

Bên kia có treo một thanh bảo kiếm, còn có thần nỏ giường cung, xem trên bàn sách này bày đặt các loại văn kiện, cùng với hơn mười chiếc ghế gỗ lê thượng đẳng, nhìn ra được, tiểu nhân này ở trong triều chẳng những có thế lực rất sâu, còn là một tên dã tâm bưng bưng.

Phòng sách này hẳn là thường xuyên quét dọn, tùy tùy tiện tiện lau xong việc, tiểu nhân có tìm nàng phiền toái hay không. Xem bộ dáng sợ hãi quá sâu của nha hoàn Hồng Nhi đối với hắn, cùng với thần sắc đồng tình lo lắng khi nhìn mình, Sở Liên Nhi biết rõ, thời gian tương lai của nàng chắc chắn sẽ không sống khá giả.

Hiện tại Sở Liên Nhi cũng thấy được địa vị thẳm không chịu nổi của hầu gái cấp thấp trong phủ này.

Vừa rồi nàng tìm không thấy đường thư phòng, mang theo thùng nước tại hành lang sân nhỏ đi dạo nửa ngày, đụng với một phụ nữ trung niên nhìn như ma ma, hỏi thư phòng nhị hoàng tử ở đâu, đối phương quét xiêm y vải thô màu xanh trên người nàng mặc, thần sắc khinh thường trên mặt dần dần dày, sau đó, mắng nàng đến cái vòi phun máu chó.

Trong thư phòng còn có một cái gương, nàng thuận tay cầm đến soi hình dạng của mình, khi thấy một nữ tử diện mạo xinh đẹp tuyệt trần trong gương thì

Không khỏi thở dài, nàng biết diện mạo của mình đẹp, mẫu thân mình chính là loại đại mỹ nhân trăm phần trăm, tuy đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng nam nhân chất lượng tốt theo đuổi mẫu thân nàng vẫn có khối người.

Sở Liên Nhi di truyền 80% từ mỹ mạo của mẫu thân, 20% khác, có thể là có quan hệ với phụ thân chưa bao giờ gặp mặt, nhưng mỹ mạo của nàng y nguyên không thể khinh thường.

Nhìn, gương mặt xem ra mỹ lệ tuyệt luân trong kính, đôi mắt thật to, tinh linh linh, mũi thẳng tắp khéo léo, môi đầy đặn mỹ lệ, tiêu chuẩn mặt trái xoan, da hồng hào, không một tia tỷ vết nào, đáng người nha, cũng không chút nào kém a, ngực ngực, mông mông, tiêu chuẩn bộ ngực lớn eo nhỏ, đùi đẹp thon dài, tiểu mỹ nhân như thế, tại hiện đại ăn hương uống lạt, vì sao đến cổ đại, lại gặp lạnh lẽo như vậy?

Chẳng lẽ thẩm mỹ quan của người cổ đại không giống người thường sao?

Một hồi tiếng bước chân đột nhiên vang lên, Sở Liên Nhi còn chưa kịp phản ứng, đã nghe đến một thanh âm vang lên: “Chủ tử, nghe nói thái tử ở trong thiên lao đập đầu tự vận.”

Một cái thanh âm đậm mạc nói: “Biết rồi.” Sau đó, Sở Liên Nhi nhìn đến cửa ra vào tiến đến hai người, đi ở phía trước không phải là tiểu nhân đầu sở làm cho nàng nước sôi lửa bỏng – Đông Ly Thuần sao?

Hắn vào thư phòng rồi, cũng phát hiện Sở Liên Nhi rồi, mắt đẹp hơi trầm xuống, còn chưa nói chuyện, nam tử phía sau hắn đã vượt lên trước một bước hướng nàng quát: “Lớn mật, thư phòng của phủ hoàng tử chính là chỗ cơ mật, không có lệnh chủ nhân, bất luận kẻ nào cũng không thể tiến vào. Người yêu nữ này khẳng định bụng dạ khó lường, lại dám can đảm tự tiện xông vào thư phòng, phải bị tội gì?”

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái, thấy rõ người là Liễu Nhất Thanh gần đây xem nàng không vừa mắt, nàng hừ lạnh một tiếng, gơ khăn đã lau đen trong tay lên, tức giận nói: “Ta là phụng lện đại a đầu Tổ Mai cô nương của Bích Nguyệt hiền tiến đến sửa sang lại thư phòng chủ tử.”

Liễu Nhất Thanh cười lạnh: “Tổ Mai? Làm sao có thể. Nàng dù hồ đồ thế nào, cũng không thể để cho người yêu nữ bụng dạ khó lường, lòng mang quỷ này đến sửa sang lại a.”

Có thể là bị chữ chết lạng, Sở Liên Nhi cũng không tức giận đối với xem thường của hắn, chỉ là nhún nhún vai: “Nếu như Liễu Tướng quân không thích nô tỳ sửa sang lại thư phòng chủ tử, nên nói với Tổ Mai cô nương.” Nghiêm chỉnh cả buổi chiều, nàng sửa sang lại thư phòng này đã mệt quá, nhưng đã thấy ra rất

nhiều, dù sao giờ phút này thân phận của nàng đã vô pháp thay đổi, so với phí công phần nộ mà tức xấu chính mình, còn không bằng thuận theo tự nhiên, lại nhìn đúng thời cơ tùy cơ ứng biến, cũng tốt hơn phí công phản kháng, để mình dùng trứng gà đi đụng tảng đá của người ta.

Liễu Nhất Thanh đối Sở Liên Nhi đã căm thù đến tận xương tủy, nhưng hắn rất có đúng mực, hắn mặc dù là người có khả năng đặc lực của Đông Ly Thuần, nhưng việc riêng ở phủ hoàng tử còn chưa tới phiên hắn làm chủ, vì vậy, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Đông Ly Thuần.

Thần sắc Đông Ly Thuần không thay đổi, đậm mặc quét mắt Sở Liên Nhi mặc xiêm y vải thô, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng vừa chăm chú vào trên mặt đẹp trắng trẻo diễm nhiên như không của nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, như có điều suy nghĩ.

Sở Liên Nhi bị ánh mắt của hắn chăm chăm toàn thân không được tự nhiên, bất quá, nàng coi như là đã nhìn mặt người quen, mặc dù trong nội tâm khẩn trương tức giận, nhưng biểu hiện ra cũng sẽ không hiển lộ mấy may, nàng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh tỉnh táo, hào phóng thản nhiên mặc hắn dò xét.

Đông Ly Thuần cùng ánh mắt của nàng giao hội trong không khí, có ngạc nhiên trong nháy mắt, nhưng lập tức vừa biến mất, hắn thu hồi ánh mắt dò xét, sửa sang tâm tình chợt như mất mát trong lòng, lạnh lùng thốt: “Tất nhiên Tổ Mai phái người tới, người phải làm chức trách của mình. Hiểu chưa?”

“Dạ, hầu gái hiểu được.” Sở Liên Nhi ra vẻ cung kính nói.

“Nào nên làm, nào không nên làm, tin tưởng Tổ Mai đã nhắc nhở người.”

Tổ Mai cái gì cũng không có nhắc nhở qua nàng a! Sở Liên Nhi nhìn con người lạnh lùng của Đông Ly Thuần, trong nội tâm đem Tổ Mai nguyên rửa ngàn vạn lần, quả nhiên là nữ nhân ác độc muốn nhìn nàng làm trò. Nàng kiên trì đáp: “Đúng vậy, nô tỳ sẽ cẩn thủ bản phận.”

Lại trầm mặc một lát, Sở Liên Nhi cảm giác không khí mỏng manh, nàng hết sức buông lỏng chính mình, không để cho chân mình mềm đi, nàng mới sẽ không thừa nhận, tại trước mặt Đông Ly Thuần, chỉ cần hắn lộ ra con người lạnh lùng thấu xương này thì chân sẽ mềm đi, muốn phá cửa mà chạy.

“Hết chuyện của người rồi, đi xuống đi.” Qua thật lâu, Đông Ly Thuần mới thu hồi ánh mắt dò xét, lạnh lùng hạ lệnh.

Sở Liên Nhi thật to nhả ra khí, tranh thủ thời gian mang thùng nước và khăn lau nhanh chóng thoát đi hiện trường.

Liễu Nhất Thanh chăm chăm vào bóng lưng của cửa nàng biến mất sau một loạt cây mai lớn chặt chẽ, mới quay ánh mắt lại, nhìn chủ tử của mình: “Chủ tử, để cho nàng quét dọn thư phòng ngài, phù hợp sao?”

Đông Ly Thuần đi vào trước bàn sách, sửa sang áo choàng, ngồi xuống, vừa kéo tay có thêu giống như mây nhưng không phải mây, giống như thú không phải thú, thản nhiên nói: “Nhất Thanh, người trông nom nhiều chuyện lắm.”

Sau khi rời xa thư phòng vạn dặm, Sở Liên Nhi mới dừng lại, nhìn chung quanh một lần, không phải nói trong thư phòng có thật nhiều cơ mật sao? Tại sao không có người gác? Còn không bằng giới vệ mã nghiêm ở Lạc Nguyệt hiền lúc trước nàng gặp.

Hồng Nhi nói cũng không chính xác, Sở Liên Nhi – nha hoàn mới quét dọn thư phòng của Đông Ly Thuần, mới vừa làm ba ngày, tất cả bình an, cũng không có bất kỳ thích khách áo đen nào đến “Gặp gỡ” nàng. Hoặc là bị thích khách lên vào phủ kèm hai bên.

Bất quá, nàng trôi qua ở đây thật là nước sôi lửa bỏng.

Hôm nay, nàng dựa theo thường ngày, tại sau giờ Ngọ mặt trời về tây bắt đầu quét dọn thư phòng. Nhưng hôm nay Đông Ly Thuần yêu nhân (người yêu quý) đáng chết kia mời phụ tá cùng họp, nàng chẳng những phải hầu hạ bọn họ thưởng thức trà, còn bị sai đến kêu đi, bày điểm tâm, tiếp nước và trái cây, vội xoay quanh, mệt mỏi thiếu chút nữa ngay cả eo đều thẳng không nổi.

Nhìn nha hoàn khác rảnh rỗi không việc phơi nắng, cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm, lúc này nàng mới phát hiện, nàng phải làm như vậy. Không phải là bị Tổ Mai lòng dạ nhỏ mọn chính, chính là bị Đông Ly Thuần

yêu nhân kia cố ý tra tấn, con bà nó, vương bát đần, thật muốn bỏ thuốc sổ trong nước trà, kéo chết bọn vương bát đần này.

Chính là nàng có lòng tắc không có gan tắc, cũng biết rõ nàng tình cảnh giờ phút này, tuyệt đối không thể qua loa làm cho người ta bắt được cái chuôi. Chỉ phải nhịn tức nuốt tức, chờ bọn họ họp xong, nàng mới mang theo thùng gỗ khăn lau cái chổi tiến vào thư phòng bắt đầu quét dọn.

Thư phòng to lớn, cái bàn lộn xộn, phải cho từng cái trở về vị trí cũ. Vở dựa bị ném đầy đất cũng phải nhặt lên ném vào thùng rác, sách vở bị để loạn cũng phải trả toàn bộ về như cũ, còn phải đem bàn học rộng rãi trở về tại chỗ, những việc này sửa sang lại thật cũng không tính mệt mỏi, nhưng ghét nhất đúng là lau chùi.

Thời cổ này không có cyê lau nhà quét dọn dễ dàng, phải lấy khăn lau ngồi chồm hổm trên mặt đất, lau từng tắc từng tắc, thư phòng rộng rãi, bỏ giá sách chiếm diện tích, diện tích lớn như vậy, phải lau đến năm nào tháng nào?

Nhìn xem sắc trời đã không còn sớm rồi, trên nhánh cây bên ngoài đã treo đèn lên, ánh sáng vàng cùng với sắc trời còn chưa đen hết, ánh phủ hoàng tử một mảnh mỏng lung. Tiếng bước chân đi đi lại lại từ bốn phía nhắc nhở nàng, thời điểm.

Nhưng, nhìn mặt đất dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, nàng ngửa mặt lên trời thở dài, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a.

Hồng Nhi tốt với nàng cũng không thể giúp đỡ nàng, nàng không biết bị gọi đi làm cái gì, dù sao, ngoại trừ dùng bữa cùng ngủ cùng ở chung ra, ban ngày, các nàng đều rất ít gặp mặt.

Thật vất vả lau sạch sẽ mặt đất xong, đám đám eo đau nhức, nhìn mặt đất trơn bóng, lúc này nàng mới thấp đèn, cầm lấy đồ lau đi ra bên ngoài.

Cùng Hồng Nhi và mấy tên nô bộc hạ đẳng trong phòng ăn của hạ nhân trong phủ hoàng tử dùng bữa tối, đồ ăn cho hạ nhân trong phủ hoàng tử cũng không tính kém, có mấy khối thịt, còn có rau xanh, Đông Ly quốc thiếu gạo, bữa tối bình thường đều ăn lương thực phụ, mỗi người được phát một phần mì vắt, thức ăn tổng thể mà nói, coi như không tệ, cũng không có thảm như cả chó cũng không ăn hình dung trong xã hội cũ

Chỉ là, tại Nghi Mai viện ăn đồ ăn coi như tinh xảo một hồi, thức ăn như vậy, chỉ có thể dùng cắn nếm để hình dung. Cắn mì cứng ngắc, Sở Liên Nhi hận a. Nàng là người phương nam, rất ít như người phương bắc, suốt ngày xem mì phổ là cơm chính, từ nay về sau mỗi ngày đều phải ăn loại lương thực phụ này, thật muốn giết nàng sao?

Nghe Hồng Nhi nói, hạ nhân trong phủ, cũng chia ba bảy loại, bọn họ là hạng thấp nhất, có thịt ăn cũng không tệ rồi, nô tài có đẳng cấp khác, ăn tinh xảo rất nhiều, nhưng mỗi ngày trong bàn ăn cũng đều có lương thực phụ lớn nhỏ không đều, trừ phi là chủ tử, bằng không, không có nô tài nào thoát khỏi ăn loại mì sống chín không đều này.

Rõ ràng đã đói bụng tuyệt, nhưng cắn mì không có mùi vị, Sở Liên Nhi như thế nào cũng nuốt không đến trong dạ dày, qua loa ăn vài miếng món ăn rồi, nàng để đĩa xuống, Hồng Nhi từng ngậm từng ngậm nuốt mì bên cạnh khuyên nhủ: “Mới ăn một chút như vậy, đã không ăn rồi? Đến đêm sẽ đói.”

Sở Liên Nhi vẻ mặt ghét: “Không ăn, khó ăn chết.” Nàng lớn như vậy, cũng chưa bao giờ ăn loại cơm tập thể này.

Hồng Nhi khuyên nhủ: “Liên Nhi tỷ, nhịn một chút a, thân phận của ngươi bây giờ, cũng không cho phép ngươi chọn ba lấy bốn rồi, có ăn cũng không tệ rồi, ăn nhiều chút ít, đợi lát nữa còn có rất nhiều chuyện phải làm. Trong bụng không có đồ, đói không đến sáng sớm ngày mai.”

Sở Liên Nhi biết thân phận trước mắt của mình, chắc chắn sẽ không ăn xong bữa tối rồi trở về gian phòng ngủ ngon, chỉ phải cắn răng nặng nhặt lên chiếc đĩa, miễn cưỡng gắp thức ăn tống vào miệng.

Khi khai kỹ thịt không có mùi vị gì ở trong miệng nửa ngày vẫn không nuốt xuống bụng nổi thì Sở Liên Nhi ủy khuất đỏ mắt, nàng lớn như vậy, khi nào thì nếm qua loại khổ này a?

Quả thật theo như Hồng Nhi, ăn xong bữa tối, Sở Liên Nhi đã bị gọi đi Bích Nguyệt hiên giặt quần áo.

Quần áo không nhiều lắm, tất cả đều là quần áo của đám người Tổ Mai Lục Liễu Thanh Hà, có áo bông đệm chăn quần áo các loại, nhưng quần áo của ba nữ nhân cộng lại cũng xếp thành một tòa núi nhỏ.

“Sở Liên Nhi, đem những quần áo này đi giặt sạch, nhớ kỹ, không thể lười biếng nha.” Tổ Mai mặc váy ngắn thêu hoa bách hợp mới mà quần gia phủ hoàng tử mua cho tất cả đại nha đầu, đầu cài trâm hoa xanh biếc, tai đeo trâm châu lung linh, cổ tay tuyết trắng mang vòng mỏng màu đỏ, áo khoác màu đỏ khảm lông cừu ở cổ, sau lưng cách nửa bước là Thanh Hà và Lục Liễu, cũng mặc y phục mới hoàn toàn, hai người một hồng một xanh, nổi bật lên Tổ Mai càng thêm kiều diễm vô địch, đứng ở trước một đám nha hoàn xiêm y vải thô, sụp mi thuận mắt, không có bóng dáng nô tài, mà giống như là thiên kim tiểu thư.

Sở Liên Nhi không cam lòng không muốn lên tiếng, Tổ Mai nói: “Gọi người đi giặt, sao người còn chưa động?”

Sở Liên Nhi trừng to con ngươi: “Đều đã trễ thế như vậy, thời tiết lạnh như vậy, người muốn ta đi giặt ngay bây giờ?”

“Không phải bây giờ còn phải chờ tới ngày mai sao?” Tổ Mai phụng phịu nũng nịu, “Ta vào đi ngay bây giờ, đây là mệnh lệnh.”

Sở Liên Nhi há mồm muốn mắng người, bị Hồng Nhi kéo lại, Hồng Nhi hướng Tổ Mai khiêm tốn cười nói: “Tổ Mai cô nương phân phó, nô tỳ không dám không nghe theo, chúng ta đi giặt ngay.”

Tổ Mai liếc Hồng Nhi, thanh âm ngạo mạn: “Vẫn là Hồng Nhi hiểu quy củ, biết rõ phục tùng. Chỉ là, Hồng Nhi, đợi lát nữa chủ tử trở về đến đây, còn cần tắm rửa, người phải đi nấu nước ấm.”

Hồng Nhi há to miệng, không ngờ được nhìn về phía Sở Liên Nhi tức giận đến vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt tràn đầy lo lắng cùng cầu xin.

Sở Liên Nhi làm sao không biết ý tứ của Hồng Nhi, nàng thở sâu, thần nhiên nói: “Tổ Mai cô nương đã muốn nô tỳ đi giặt, nô tỳ đương nhiên không dám không nghe theo, nô tỳ đi giặt sạch ngay.” Nói, nàng xem quần áo xếp thành núi nhỏ, cặp môi đỏ mọng mỹ lệ giờ lên độ cong lạnh như băng.

Nàng nhìn Tổ Mai không có ý tốt, cười nhạt một tiếng: “Chỉ là nô tỳ chưa bao giờ giặt quần áo, ngộ nhỡ giặt rách quần áo của Tổ Mai cô nương và hai vị tỷ tỷ rồi, vậy như thế nào cho phải?”

Tổ Mai cười khê: “A ơ, ta đây mới nhớ tới, Liên Nhi người trước kia chính là đại hồng nhân bên cạnh chủ tử, luôn luôn quần áo đến vườn tay cơm đến há miệng, loại việc dễ tiện này chắc hẳn người cũng chưa có cơ hội đụng phải, ta thật sự là không để ý.” Nàng dương dương khí khái thêu hoa mai tuyết đỏ trong tay, tại trước mặt Sở Liên Nhi xẹt qua một đạo sáng, nàng kiều cười liên tục: “Bất quá, Liên Nhi muội muội a, xưa đâu bằng nay rồi, mặc kệ trước kia người là thân phận nào, nhưng hiện tại người cũng phải nhận mệnh rồi, ngoan ngoãn làm phần việc của người a.”

Sở Liên Nhi nhếch môi, ánh mắt lạnh lùng chầm chầm vào nàng.

Trong mắt nàng phát ra ánh sáng giống như rất sâu, mang theo khí phách lạnh như băng, uy nghiêm lại âm lãnh, Tổ Mai không thể tự ức chế lui về phía sau một bước, nàng cường chấn tâm thần, lạnh khiên trách: “Người đó là ánh mắt gì, không phục sao? Tốt, vậy người hướng Lâm má má kêu khổ đi a, tại trong phủ hoàng tử, nha hoàn nào không phải thay đại a đầu đại nha hoàn giặt quần áo, người có thể ngoại lệ sao?”

Sở Liên Nhi mặt không biểu tình, nàng cứng rắn nói: “Ta biết rồi, ta đây đi giặt.”

Viện giặt quần áo, địa phương giặt quần áo cho chúng nha hoàn, nơi này có đất trống rộng rãi, bốn phía khung có sào trúc, rất thuận tiện phơi quần áo, trong góc, có mấy cái giếng, chuyên môn dùng để múc nước giặt quần áo.

Trong đêm, trong viện giặt quần áo không có một bóng người, ngay cả quần áo trên sào trúc đều bị lấy đi rồi, trống rỗng, Sở Liên Nhi đương nhiên hiểu rõ, Tổ Mai tận lực khó xử nàng. Mùa đông, lại ở ban đêm giặt quần áo, quả thực chính là giày vò.

Nàng đem quần áo ném vào thùng lớn, thật muốn xé bụn nó thành mảnh nhỏ.

Nhưng, nàng cũng biết, giờ phút này mình cực kỳ gian nan, như che miếng băng mỏng, hơi chút không chú ý, thì có thể bị đánh vào mười tám tầng Địa Ngục, ánh mắt chán ghét lạnh như băng của Đông Ly Thuần, thù địch và chán ghét không che dấu chút nào của bọn người Mã Văn, làm cho nàng gần như đoán ra, trong ba năm nàng bị mất trí nhớ, khẳng định đã làm nhiều chuyện tốt.

Ngồi xổm xuống, nàng cố hết sức lay động bánh xe giếng bên cạnh, mất sức của chín trâu hai hổ mới gánh nước lên, đem quần áo nhúng nước, sau đó bỏ tạo giác [1] lên, thời cổ không có bột giặt, phần lớn dùng tạo giác, sau đó lại dùng cây gỗ dùng sức gỗ, khiến cho vết bẩn trên quần áo mau chóng trôi ra.

“Bang, bang, bang!” Một hồi tiếng vang gỗ bang, sau đó liền mơ hồ nghe được một câu. Giờ dần, tại hiện đại là lúc nào rồi? Sở Liên Nhi cẩn thận nghĩ nghĩ, hẳn là mười giờ tối a, thời cổ dù chưa có đồng hồ... Giờ máy tính, nhưng biện pháp tính thời gian cũng cực kỳ chuẩn, thời cổ chỉ dùng đồng hồ cát tính theo thời gian, đổ đầy nước vào đồng hồ cát (cái đồng hồ giống đồng hồ cát nhưng có đựng cát), sau đó chờ tất cả nước trong đồng hồ cát nhỏ xuống hết, như vậy, chính là một canh giờ.

Nhìn quần áo còn một nửa trong thùng gỗ, chà xát hai tay sưng đỏ, Sở Liên Nhi có chút thở dài, may mắn nước trong giếng này có chút ấm, bằng không, thật lạnh chết người.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tối như mực, mơ hồ có vài ngôi sao chớp động, ngày mai sẽ là thời gian tốt, nhưng chờ giặt quần áo xong, nàng cũng không có thời gian đi cảm thụ thời điểm tốt lành ngày mai.

Gió đêm thổi tới, trong mũi thổi qua từng đợt hương khí, vừa mới bắt đầu nàng không có chú ý, nhưng gió đêm càng thổi càng lớn, hương khí bay vào trong mũi cũng càng phát ra đặc hơn.

Ngửi thấy các loại hương liệu quen thuộc Sở Liên Nhi “Huh” một tiếng, theo hướng gió, nhìn về phía từng dãy bồn hoa dưới ngọn đèn treo trên nhánh cây cách đó không xa, hai mắt không khỏi sáng ngời.

20. Q.1 - Chương 20: Chợt Đến Kinh Hồn

Ngày hôm sau, Sở Liên Nhi trừng một đôi mắt thâm quầng bởi vì thức đêm giặt quần áo mà lưu lại, bị tiếng kêu đường như Hồng Nhi thôi mệnh làm tỉnh, mơ mơ màng màng rời giường, sau khi quét sân trước Bích Nguyệt hiên, ăn đồ ăn sáng, sau đó lại bị phân phó đi sửa sang lại vườn hoa Bích Nguyệt hiên.

“Tổ Mai cô nương, ta nhớ vườn hoa là Lưu đại thúc cùng Trường Sinh đại ca phụ trách, tại sao lại phải đến trên đầu ta đây?” Sở Liên Nhi cả buổi sáng đều không được nghỉ ngơi, mệt mỏi cháng váng đầu hoa mắt, thật sự nhìn không được, lại chạy tới chỗ Tổ Mai.

Tổ Mai Cương bưng chén canh liên tử [1] từ thư phòng Đông Ly Thuần đi ra, bị Sở Liên Nhi ngăn lại đường đi chất vấn, nàng không hề tức giận, chỉ là nhẹ nhàng giải thích: “Ngày hôm qua Lưu đại thúc đi đường không cẩn thận chân, còn có Trường Sinh, trong nhà hẳn có việc, xin ta nghỉ vài ngày, Liên Nhi muội, thật ngại, vườn hoa không có người sửa sang lại, ủy khuất người mấy ngày.”

Trùng trùng gương mặt cười xinh đẹp của Tổ Mai, Sở Liên Nhi hận không thể trưng cái chổi đánh nàng.

Vườn hoa Bích Nguyệt hiên nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ bằng lực lượng của mình Sở Liên Nhi, quản lý cũng thường cố hết sức, phải làm cỏ, còn phải tưới nước, vườn goa có chuyên gia sửa sang lại, ngược lại không có cỏ gì dễ nhỏ, nhưng, tưới nước có phiền toái.

Bích Nguyệt hiên có giếng nước, nhưng một câu của Thanh Hà lại làm cho nàng không thể không đi hơn thời gian một ly trà đến viện giặt quần áo mức nước.

“Chủ tử có lệnh, phạm là nước trong phủ hoàng tử dùng để tưới hoa không được dùng nước ở trong giếng. Cho nên, Liên Nhi muội, còn phải ủy khuất người đến trong viện giặt quần áo lấy nước giặt quần áo còn dư của các ma ma về đây.”

Một thùng nước có bao nhiêu nặng?

Khí lực của Sở Liên Nhi cũng coi như không nhỏ, nhưng nàng lớn như vậy chưa bao giờ ném qua đau khổ, cũng bị vài thùng nước này khiến mệt mỏi chỉ kém không có quỳ rạp trên mặt đất thổ .

Khá lắm, Tổ Mai, người nhớ kỹ cho ta. Một ngày nào đó, thống khổ người gia tăng tại trên người ta, ta sẽ trả lại người gấp bội.

—
“Lâu Ngọc Nhi, hống khổ người gia tăng tại trên người ta, ta sẽ trả lại người gấp bội.” Bỗng dưng, trong óc hiển hiện một cái thanh âm lạnh như băng tràn ngập hận ý rét thấu xương, lạnh như băng đến cực điểm..., giống như đao cắt, mạnh mẽ cắm vào trong máu, lại tiến vào trái tim.

Phút chốc, Sở Liên Nhi nhú chặt lông mày, thống khổ khom người xuống.

“Liên Nhi tỷ, người sao vậy a?” Một cái thanh âm quan tâm từ bên cạnh vang lên, đón lấy, một đôi bàn tay nhỏ bé nâng hai vai của nàng lên.

Sở Liên Nhi khó khăn nhìn người tới, Hồng Nhi, trên đất trống bên cạnh nàng đặt một cái thùng không, chắc hẳn cũng bị phái nhiệm vụ nặng nề.

Hồng Nhi nhìn gương mặt tuyết trắng của nàng, lo lắng nói: “Làm sao vậy, ở đâu không khoẻ?”

Một luồng ngai ngái tại trong cổ nhấp nhô, Sở Liên Nhi nôn ra, một cổ máu tươi nhỏ tại trên mặt đất đá xanh, tóe lên huyết châu (vết máu tròn) thật nhỏ, như một đoá hoa mai đỏ sẫm, mỹ lệ, lại khắc khoải đập vào mắt.

Hồng Nhi nhìn đến một ít vết máu, sắc mặt chợt biến: “Liên Nhi tỷ, người, người — thân thể không thoải mái?”

Nhỏ ngẹn máu tươi xong, ngực không hề đau đớn, Sở Liên Nhi lắc đầu, nâng người lên, “Không có gì, vừa rồi ngực đột nhiên đau dữ dội.” Nàng không biết trong đầu tại sao lại xuất hiện một cái thanh âm âm lãnh tràn ngập hận ý, giống như tự mình trải qua, làm cho toàn thân nàng tập đầy ý lạnh.

Nàng lại càng không biết vì sao ngực sẽ đau nhức như vạn tiễn xuyên tâm, tựa như có đồ vật gì đó tại trong lồng ngực nhức nhích, như đao giải phẫu, xoắn lẩn lộn ngũ tạng lục phủ, đau đớn như kim châm muối xát.

Về mặt Hồng Nhi hoảng sợ: “Có phải hay không là —”

“Cái gì?”

“Không có gì, có thể là người quá mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút hẳn là không sao.” Hồng Nhi mở mắt, nhìn thùng nước trên tay nàng, nói như thế.

Sở Liên Nhi cười khổ mà nói: “Nghỉ ngơi? Tổ Mai cố tình không cho ta sống khá giả, vừa mới tưới nước hết trong hoa viên, kế tiếp không biết lại muốn phái nhiệm vụ gì cho ta.”

Hồng Nhi nhìn chung quanh một chút, tại bên tai nàng nói nhỏ: “Nhị hoàng tử ra phủ, Tổ Mai cũng đi theo ra ngoài, trời tối mới có thể trở về, nhân cơ hội này, tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi a. Buổi chiều, còn phải sửa sang lại thư phòng.”

“Cũng tốt.” Cũng chỉ có như vậy.

“Hồng Nhi, người cho rằng, nếu như Tổ Mai một mực gây khó dễ cho ta, ta liền một mực nén giận xuống?” Càng nghĩ càng không cam lòng, Sở Liên Nhi nắm chắc nắm tay, Tổ Mai rõ ràng không cho nàng sống khá giả, nàng có thể nào nhẫn nhục chịu đựng như thế? Quá không phù hợp nguyên tắc của nàng.

Nàng Sở Liên Nhi chính là người có thù oán tất báo, có thể nào một mực ở vào địa vị bị đánh.

Hồng Nhi ngần ngại, nói: “Người, người muốn như thế nào?”

Sở Liên Nhi cười lạnh: “Không như thế nào, nàng chơi ta nhiều lần, ta cũng không thể khắp nơi bị đánh nha, tổng yếu trả lại một phần mới đúng mới.” Bằng không, thật sự thực xin lỗi danh hiệu Vu Thiển Nhạc lấy cho nàng, Xà ma nữ.

“Vậy người muốn chinh nàng như thế nào? Người ta chính là đại a đầu, thủ lĩnh chúng ta, chúng ta ngoại trừ nhện tức nuốt xuống, còn có thể làm gì?” Hồng Nhi không cho là đúng nói. Làm nô tài nhiều năm, bị

chủ tử ước hiếp, hoặc là bị nha đầu khi dễ chính là chuyện bình thường rồi, nhin một chút liền vượt qua, bằng không người còn có thể liều mạng với hần sao, thua thiệt luôn là mình.

Sở Liên Nhi giơ lên âm hiểm vui vẻ, nàng hướng Hồng Nhi ngoắc ngoắc ngón tay: “Hồng Nhi, biện pháp ngược lại có, chỉ là ngươi nhất định phải phối hợp ta mới được.” Nàng tại bên tai Hồng Nhi nói kế hoạch của nàng.

Nhìn Sở Liên Nhi lộ ra âm hiểm cười nói kế hoạch với nàng, Hồng Nhi trừng lớn mắt, một cổ hàn khí từ lòng bàn chân toát ra, nguyên lai, Sở Liên Nhi sau khi mất đi trí nhớ cũng không có thay đổi

21. Q.1 - Chương 21: Thất Vọng

Đêm tối, Tổ Mai và Đông Ly Thuần cùng nhau trở lại phủ hoàng tử.

Đông Ly Thuần từ bên ngoài làm xong việc trở về, sắc trời đã hoàn toàn đen, tất cả nô bộc Bích Nguyệt hiên bởi vì chủ nhân trở về, lại bận rộn, Sở Liên Nhi cũng bị triệu đi hầu hạ Đông Ly Thuần dùng bữa, đi ngủ, mặc dù không phải hầu hạ cận thân, nhưng cũng rất bận, phụ trách thu thập cái bàn, đưa nước ấm tới, chờ bọn người Tổ Mai hầu hạ Đông Ly Thuần tắm xong, phải tẩy trừ xiêm y Đông Ly Thuần thay ra.

“Thanh Hà, ừ, đem quần áo chủ tử đưa đến viện giặt quần áo đi.” Sau khi Tổ Mai hầu hạ Đông Ly Thuần ra thùng tắm làm bằng gỗ đàn hương, hầu hạ hần mặc áo sơ mi, đem quần áo Đông Ly Thuần thay ra bọc thành một đồng, cho thợ thủ Thanh Hà.

Thanh Hà tiếp nhận, trông mắt vòng vo, hiện lên không có ý tốt, nói: “Còn lấy đến viện giặt quần áo làm gì, trực tiếp gọi Sở Liên Nhi giặt sạch chẳng phải được.” Nàng ghét nhất Sở Liên Nhi rồi, trước kia Sở Liên Nhi vẫn là phụ tá của Đông Ly Thuần thì nàng còn từng bị phái đi hầu hạ nàng. Hôm nay, Sở Liên Nhi hồ lạc đồng bằng, bị giáng chức thành nha hoàn cấp thấp so với nàng còn không bằng, làm cho nàng đã quen hầu hạ người cuối cùng đắc ý, lòng không công bằng đến thật lớn thỏa mãn, không có việc gì liền cùng Lục Liễu nghị biện pháp chính Sở Liên Nhi.

Tổ Mai hơi do dự, thấy Đông Ly Thuần không phản ứng chút nào, khuôn mặt tuấn tú không biểu tình, lúc này mới gạt đầu: “Cũng tốt, liền cho nàng đi giặt a.”

Lần đầu tiên Tổ Mai được chủ tử mang ra phủ, tại trước mặt một đồng nha đầu càng chống đỡ đủ mặt mũi, ngẩng đầu ưỡn ngực một hồi, tâm tình nàng thật tốt, không muốn tận lực khó xử Sở Liên Nhi nữa. Bất quá, nàng thấy Đông Ly Thuần hình như biểu hiện thờ ơ khi nàng tận lực ác chính Sở Liên Nhi, trong lòng còn lo lắng ngộ nhờ Sở Liên Nhi ngày nào đó cá nước mặn xoay người, mình cuối cùng chiếm không được tốt, hiện tại tảng đá ở đáy lòng rất cực buông, yên tâm thoải mái mà cởi quần áo lúc ra phủ mặc ra ném cho Sở Liên Nhi luôn, muốn nàng cầm lấy đi viện giặt quần áo giặt xong mới có thể ngủ.

Lúc này Sở Liên Nhi không có kháng nghị nữa, ngoan ngoãn cầm một đồng quần áo thay ra, một cái áo choàng lông cừu màu tuyết trắng, váy ngắn màu đỏ thêu hoa bách hợp, áo trắng thuần, áo bông mặc ngoài, các loại quần áo trong áo lót, kinh thành mùa đông, dị thường rét lạnh, y phục mặc cực kỳ dày, những quần áo thay ra này, cũng đủ Sở Liên Nhi bận việc một hồi.

Thấy Sở Liên Nhi ngoan ngoãn tiếp nhiệm vụ, bọn người Tổ Mai thật ngoài ý muốn. Nhìn nàng ngoan ngoãn tiếp mệnh lệnh, lông mi rũ xuống cầm quần áo đi ra ngoài, Tổ Mai rất cực đắc ý khơi gợi khoe môi lên.

Rất cực làm cho nữ nhân kiêu ngạo này cúi đầu.

Rất tốt, nàng đã không còn là uy hiếp của mình .

Liên tiếp mấy ngày, mỗi buổi tối Sở Liên Nhi đều phụ trách giặt quần áo của Tổ Mai, tất cả nô tài Bích Nguyệt hiên cũng biết, Sở Liên Nhi đã bị Tổ Mai chèn ép không tiếp tục lo lắng đáng nói.

Tổ Mai càng thấy càng kiêu ngạo, nàng thấy Đông Ly Thuận đối Sở Liên Nhi càng phát ra lãnh đạm, thì càng không kiêng nể gì cả chèn ép Sở Liên Nhi, chẳng những đem toàn bộ quần áo của mình ném cho nàng, còn đem quần áo của hơn phân nửa chúng nha hoàn trong Bích Nguyệt hiên ném cho nàng giặt một mình.

Loại đãi ngộ không thuộc về mình này, Sở Liên Nhi nhin tức nuốt hết, xem ra, quả thật như lời đồn đãi, ngạo khí của Sở Liên Nhi đã bị mất hết.

Trong một góc âm u của viện giặt quần áo, một đôi con người bằng lãnh đang chăm chăm vào Sở Liên Nhi cố hết sức xoay bánh xe trên giếng, sau đó gánh nước giếng lên, đổ vào trong chậu, cố gắng tẩy quần áo, trong nội tâm một mảnh phức tạp, còn có càng nhiều là thất vọng và phẫn nộ.

Nữ nhân đã từng hăng hái, bề nghề thiên hạ, âm tàn cay độc này, dĩ vãng uy phong lẫm lẫm. Cho dù sau khi mất đi tất cả, tại đối mặt tử vong thì nàng mặt không đổi sắc, thông dong trấn định.

Hắn cho rằng, nữ nhân như vậy, xác thực đúng quy cách xưng là một nữ kiêu hùng.

Cho nên, mặc dù thống hận nàng dị thường, nhưng ở sâu trong nội tâm hắn đối với nàng còn có khâm phục. Cho nên, hắn cứu nàng, hắn nghĩ, sau khi mất đi tất cả quyền thế và tôn nghiêm, nàng còn có thể thông dong bình tĩnh, không hề sợ hãi đối mặt với tử vong nữa hay không?

Biểu hiện của nàng vượt quá dự liệu của hắn, sau khi nàng trải qua thống khổ từ thiên đường rơi xuống địa ngục, biểu hiện biết tròn biết méo.

Nàng tại không phát giác gì thì là một nha hoàn đề tiện, cố gắng bò lên, dùng tài trí của nàng, chiếm được chú ý của hắn, làm cho hắn phá lệ lột bỏ thân phận nha hoàn của nàng, để cho nàng trở thành phụ tá của hắn.

Sau đó, hắn lại tận lực bồi mót, làm cho nàng từ thân phận phụ tá lại xuống làm nha hoàn thấp nhất trong phủ lần nữa.

Hắn nguyên lai tưởng rằng, nàng biết phẫn nộ, sẽ cực kỳ bại hoại, hoặc là trong lòng còn có trả thù, hoặc là chịu không được đả kích ——

Coi cá tính kiêu ngạo của nàng, các loại hắn có thể nghĩ tới đều đã nghĩ đến, nhưng hắn không ngờ nàng lại tâm bình khí hòa tiếp nhận sự thật này, cam nguyện làm việc nặng hạ nhân mới làm, trong thư phòng, nàng mặc xiêm y vải thô, tại hắn chất vấn và dò xét thì nàng không hề xấu hổ và giận dữ hoặc là cực kỳ bại hoại, nàng rõ ràng bình tĩnh tiếp nhận chuyện bị giáng chức.

Hắn đương nhiên biết rõ Tổ Mai tận lực làm khó dễ nàng, hắn mở con mắt nhắm mắt, một nửa là muốn nhìn phản ứng của nàng, một nửa là muốn nhìn nàng như thế nào đối diện Tổ Mai tận lực làm khó dễ.

Vừa mới bắt đầu, nàng phản kháng, nhưng phản kháng cũng không triệt để, điều này làm cho hắn có chút thất vọng.

Nhưng về sau, nàng đối với khiêu khích ác liệt hơn và ác chính Tổ Mai phát ra, lại biến thành nhẫn nhục chịu đựng, điều này làm cho hắn càng thất vọng.

Ở sâu trong nội tâm, hắn hi vọng nàng phản kháng, bất kể là dùng loại biện pháp nào, nhưng, nàng làm cho hắn triệt để thất vọng rồi.

Tại nồng đậm kỳ vọng, thất vọng của hắn càng lớn, thất vọng qua đi, phẫn nộ của hắn cũng tùy theo mà đến.

Nàng làm sao có thể đánh vỡ kỳ vọng của hắn đối với nàng?

Tại mất đi quyền thế cùng quyền lực bảo hộ, hắn nguyên lai tưởng rằng coi tính tình nàng, coi như là Phượng Hoàng gây cánh cũng sẽ có tôn nghiêm và kiêu ngạo của Phượng Hoàng, nhưng, nàng lại sớm đầu hàng như vậy.

Bên tai vang lên thanh âm đánh bang bang, nhắc nhở hắn đã là canh một.

Hắn mắt lạnh nhìn nàng gian nan đứng dậy, lấy tay đấm eo, sau đó vẫy vẫy tay, lại sau đó, nàng ngồi xổm xuống, cố hết sức cầm chày gõ quần áo.

Trong đêm gió lạnh phá lệ mãnh liệt, thổi tới trên mặt, như đao cắt, thân thể Sở Liên Nhi đơn bạc trong gió rét càng phát ra cô đơn.

Trên cánh tay không có tay áo che lộ ra một mảng da thịt tuyết trắng lớn đã đông lạnh đỏ bừng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bị gió lạnh thổi nứt nẻ, đôi môi cũng nhả lại da mồng — nàng mím chặt môi, lau mồ hôi trên trán, lại lần nữa gỡ quần áo.

Tại bên cạnh nàng, còn có một bồn lớn quần áo chưa giặt xong —

Hắn lạnh lùng xoay người, nói với bóng đen nhỏ nhắn xinh xắn bóng đen một mực đứng hầu ở sau người: “Từ nay về sau, tin tức của nàng không cần báo cho ta nữa.”

Bóng đen nhỏ nhắn xinh xắn cung kính cúi người, nhìn nhìn Sở Liên Nhi còn đang cố gắng giặt quần áo, hơi do dự, cũng cùng Đông Ly Thuần biến mất tại trong bóng đêm mênh mông.

22. Q.1 - Chương 22: Cuối Cùng Hiện Mánh Khóe (1)

Sở Liên Nhi đang ngủ say, nàng mộng thấy bộ dáng ác nhân Đông Ly Thuần nằm ở trên giường hơi thở yếu ớt liên đại khoái nhân tâm (lòng người cực vui vẻ), miệng cười phá lệ thoải mái, lại bị Hồng Nhi lo lắng đánh thức.

“Liên Nhi, mau tỉnh lại, có tin tức tốt.”

“Cái gì nha, bỏ đi, đừng phiền ta.” Sở Liên Nhi đang thưởng thức Đông Ly Thuần thống khổ kêu gọi cực kỳ bất mãn, trở mình, tiếp tục mơ mộng đẹp đại khoái nhân tâm của nàng.

Hồng Nhi nóng nảy, một phen nhắc chăn mền của nàng lên, tại bên tai nàng quát: “Mặt trời chiều lên đến mồng rồi, người còn ngủ! Ta cho người biết, mưu kế của người có hiệu lực. Tổ Mai bị nhị hoàng tử trừng phạt.”

Nếu như nói Đông Ly Thuần là người thứ nhất Sở Liên Nhi thống hận, như vậy, thống hận thứ hai là Tổ Mai hoàn toàn xứng đáng. Sở Liên Nhi bất chấp thưởng thức bộ dáng thống khổ của Đông Ly Thuần nữa, thoáng cái mở hai mắt ra, nhìn mặt phổng đại của Hồng Nhi trước mắt, nói: “Tổ Mai bị phạt?”

Hồng Nhi hung hăng gật đầu: “Đúng vậy, Liên Nhi tỷ, người cuối cùng có thể hết giận. Sáng sớm hôm nay, nhị hoàng tử đột nhiên liền chảy nước mắt thật nhiều, sau đó hắn liền nổi nóng, trách Tổ Mai không cho xúc nước hoa nồng đậm lên quần áo nữa. Tổ Mai không giải thích được, nàng nói không xúc nước hoa. Nhưng nhị hoàng tử cũng không tin tưởng, kéo y phục của nàng muốn nàng đi thay. Tổ Mai bất đắc dĩ, đành phải đi thay một bộ quần áo khác ra, nhưng nhị hoàng tử y nguyên chảy nước mắt không ngừng. Về sau nhị hoàng tử phát hỏa, trực tiếp bảo Tổ Mai lăn xa chút. Liên Nhi, người không biết, khi đó Tổ Mai, ở trước mặt nhiều nha hoàn như vậy, gương mặt, thật khó coi. Bộ dạng muốn khóc lại không dám khóc, thật là vui vẻ lòng người.”

Sở Liên Nhi nghe hai mắt sáng lên, yêu nhân kia cư nhiên còn dị ứng với mùi thơm, ha ha, thật sự là trời giúp nàng vậy. Sớm biết như thế, tối hôm qua khi nàng giặt quần áo cho yêu nhân kia cũng bỏ thêm chút hương vào, ài, tính sai, tính sai!

Hồng Nhi thấy hai mắt nàng lóe sáng lóe sáng, sau đó lại đắm ngực dậm chân, còn tưởng rằng nàng là vui vẻ qua đầu rồi, lại cho rằng trừng phạt như vậy quá ít, vì vậy giải thích nói: “Trò hay còn đang phía sau đó, ta nghe Thanh Hà nói, hai ngày này toàn thân trên dưới của Tổ Mai nổi nhiều đốm đỏ, vừa ngứa vừa khó chịu, ngay cả trên người Thanh Hà Lục Liễu cũng có, ta xem trên người Thanh Hà có một phần da thịt đã bị gãi rách da, thật thê thảm.”

Sở Liên Nhi toét miệng ra, bĩu môi, hừ lạnh: “Đáng đời!”

Hồng Nhi nói rất đúng sự thật, chẳng biết tại sao, bọn người Tổ Mai luôn cảm giác trên người ngứa vô cùng, có khi ngứa toàn thân, gãi rách da cũng không giải ngứa, bất đắc dĩ, Tổ Mai đành phải đi tìm đại phu trong phủ.

Đại phu thay các nàng khám và chữa bệnh xong, nói là dị ứng phấn hoa đưa tới, cho phương thuốc, dặn dò các nàng rời xa phấn hoa.

Tổ Mai đem thuốc thoa lên người, bệnh sởi biến mất, ngứa cũng không còn da thịt cũng cải thiện không ít, chính là, ngày hôm sau, chưa tới giữa trưa, lại ngứa toàn thân, vì vậy, nàng lại đi tìm đại phu, đại phu vừa kê đơn thuốc, thoa thuốc xong, liền tốt lắm, nhưng, đến ngày hôm sau, lại nhiều lên.

Cứ như vậy, một thân da thịt trắng nõn của bọn người Tổ Mai đã bị gãi thối rữa, ngay cả hầu hạ Đông Ly Thuần đều lực bất tòng tâm.

Không biết Đông Ly Thuần dị ứng với phấn hoa hay là xem bọn người Tổ Mai không vừa mắt, những ngày này một mực trừng mắt lạnh mắt đối Tổ Mai, không cho các nàng tới gần, dẫn đến ba người Tổ Mai vừa ủy khuất vừa sợ.

Thân là nha đầu sát bên chủ tử, bị chủ tử ghét bỏ, đây chính là cực kỳ khó chịu. Lại càng không phải nói, có thể bị đối cả thân phận nha đầu.

Từ trong địa ngục thăng thiên đường là việc cực kỳ tự hào, nhưng, nếu như từ Thiên đường rơi Địa Ngục, thời gian thì thảm đau đớn, Sở Liên Nhi cảm giác sâu sắc.

Bị người khinh khỉnh mà chống đỡ là việc nhỏ, sợ là bị nô tài lòng dạ nhỏ mọn, hoặc là dĩ vãng có khoảng cách với các nàng khi dễ, đó mới là sống không bằng chết.

Sở Liên Nhi và Hồng Nhi nhìn đám người Tổ Mai thê thảm, tránh ở trong chăn cười trộm rất nhiều ngày.

“Tội nô tỳ thỉnh an chủ tử, nguyện chủ tử cả năm an khang, Phú Quý Cát Tường.” Mới sáng sớm, Sở Liên Nhi đã bị Hồng Nhi từ trên giường kéo xuống, đi vào Bích Nguyệt hiên, nói là hướng chủ tử thỉnh an.

Nguyên lai là cửa ải cuối năm sắp đến rồi, phủ hoàng tử dựa theo lệ cũ, đều may quần áo mới cho tất cả nô bộc trong phủ, còn phát cho tiền tiêu vật hàng tháng, cùng tiền niên liêm (tức xưng tiền thưởng cuối năm). Còn có một bộ phận gã sai vặt nha hoàn chỉ ký kết chứ không bán mình với phủ hoàng tử, tới gần cửa ải cuối năm, có thể về với ông bà, phủ hoàng tử đều nhân tính hóa phát chút ít tiền tết cho bọn hắn mang về nhà.

Nhưng sau khi bộ phận nô tài này nghỉ, trong phủ nhiều thêm chuyện, phải giao đến trên người những nô tài có khế ước bán mình trong phủ.

Tổ Mai là đại a đầu Bích Nguyệt hiên, tất cả nô tài trong Bích Nguyệt hiên đều về nàng trông nom, lớn là may xiêm y, nhỏ là an bài chia việc.

Nhưng, trường hợp quan trọng hôm nay, lại không thấy bóng dáng Tổ Mai.

Sở Liên Nhi nhìn quanh, không có thân ảnh chán ghét kia, không khỏi thất vọng cúi đầu.

Nghe Hồng Nhi vụng trộm nói qua, những ngày này sắc mặt Tổ Mai kém vô cùng, trên người luôn có mùi thơm khiến chủ tử chán ghét, Đông Ly Thuần ba nói năm lệnh nàng không được xúc nước hoa nữa nàng lại làm theo ý mình, cuối cùng chọc giận Đông Ly Thuần, phạt nàng và Thanh Hà Lục Liễu ba người đi Bắc viện nhìn tường kiểm điểm.

Trong lúc Tổ Mai không ở, liền do Lý Hoa tạm thay vị trí của nàng, hắn đứng ở bên cạnh Đông Ly Thuần, phát từng phần từng phần tiền, cho đến phát xong, lúc này mới lui sang một bên, chờ đợi Đông Ly Thuần điều khiển. Đông Ly Thuần ngồi ở trên ghế bạch đàn (gỗ đàn hương trắng) khắc hoa nạm vàng ngọc chạm rồng có nệm êm trong đại sảnh, hắn đang mặc trường bào màu trắng ngà thêu hai con rồng sóng vai, ở ngoài là áo choàng cùng màu, eo quần dây lưng tơ vàng nạm ngọc, bên hông rủ xuống một miếng ngọc đỏ cột vào dây lụa, phần cuối tơ lụa, buông thõng một khối phỉ thúy xanh biếc rủ xuống, một đỏ một xanh, cực kỳ hoa lệ, phối hợp bình hoa bằng ngọc khắc mây cao lớn bên cạnh, bên trong cắm mẫu đơn phú quý tươi đẹp ướt át, hoa kiều diễm, chủ tử tuần mỹ, càng hiển lộ cao quý.

Dưới chân hắn là một cái bàn gỗ nhỏ màu đen cao ba tấc, ở trên đặt một cái chậu sứ màu xanh, bên trong dùng gỗ đàn đốt lửa than, đỏ rực tản mát ra nhiệt khí, ấm áp không khí lạnh như băng. Lửa than thiêu

đốt ra mùi đàn hương làm cho người thư thái, khiến khuôn mặt vốn tuấn nhã của hần tăng thêm một tầng tuấn tú hồng hào.

Vài nha hoàn ở dưới đỡ mặt, len lén đánh giá chủ tử của mình, trái tim dao động.

Con người lạnh nhạt của Đông Ly Thuần quét về phía mấy nha hoàn quy củ đứng ở trước mặt, cuối cùng, đem ánh mắt thăm hỏi tập hợp vào Sở Liên Nhi đứng bên trái.

Hôm nay chưa rơi tuyết, nhưng thời tiết vẫn rét lạnh, trên ngọn cây bên ngoài tuyết đọng đè nặng khiến cành cây cong xuống, gió lạnh y nguyên lạnh thấu xương, thổi bức màn nhung gấm trên cửa sổ vang lên tiếng.

Tầm rèm bị gió thổi mạnh, cứ đóng cứ mở, trong nháy mắt gió lạnh run lên chen vào, thấm vào trong sảnh ấm áp, Sở Liên Nhi đối diện cửa sổ, ngoài bị gió lạnh bên cạnh thổi vào, ý lạnh như băng tuyết, trong nháy mắt bay vào cổ của nàng, đông lạnh thân hình nàng co rụt lại. Nàng vội đem hai tay lạnh như băng che trong ống tay áo, phát hiện ánh mắt Đông Ly Thuần quăng tới, trong nháy mắt nàng ngược mắt, vô ý thức bắn tới.

Ánh mắt Đông Ly Thuần và ánh mắt Sở Liên Nhi không hề dự bị giao hội trong không khí, người phía trước kinh ngạc, hần mặt không biểu tình, khóe môi ngược lại cong ra độ cong rất nhỏ —

Đông Ly Thuần nhắm mắt lại, một đôi mắt phương tình tế đánh giá Sở Liên Nhi, con người băng lạnh thoáng hiện kinh dị hơi nhỏ, giống như muốn được cái gì từ trên người nàng.

23. Q.1 - Chương 23: Cuối Cùng Hiện Mánh Khóe (2)

Vốn Sở Liên Nhi đã không ở trong phạm vi quan tâm của Đông Ly Thuần, nhưng hôm nay, hần lại cảm giác nàng và ngày xưa bất đồng.

Xiêm y vải thô đã giặt sờn, áo ngắn đến gối, quần bông bằng vải bố, bọc một đôi hài vải bố đế mỏng đã cũ mòn, một thân y phục này, nha hoàn đề tiện nhất trong phủ mặc, hần chưa bao giờ nhìn qua.

Nhưng hôm nay, hần phát hiện, Sở Liên Nhi mặc quần áo thô ráp này, lại như cũ có khí chất đặc biệt của nàng, cho dù mặc bình thường đến cực điểm, cùng một bầy nô tài đứng chung một chỗ, y nguyên một mực hút đi ánh mắt của hần.

Bỗng dưng, tầm mắt của hần tập trung ở một ít đoá hoa bông chỗ đầu gối trên quần bông của nàng, vẫn là dùng vải bố thô ráp chế tác, màu sắc cũng cũ kỹ, hoa cũng thêu cực kỳ thô ráp, nhưng, thêu trên chất liệu vải cũ, rất đặc biệt, cũng không đột ngột.

Đông Ly Thuần lại đánh giá nàng lần nữa, phát hiện, trên y phục của nàng, chỗ ống tay áo, đều có thêu hình gì giống hoa mà những nha hoàn không có, không giống hoa, nhưng thêu ở trên, lại tăng thêm mỹ cảm khác.

Mái tóc của nàng không chải thành búi tóc đôi như nha hoàn bình thường, nàng chỉ là vô cùng đơn giản mà đem mái tóc chia làm hai phần, cùng vài dây kim tuyến màu sắc khác nhau bện thành bím tóc, rủ xuống ở trước ngực, khuôn mặt mỹ lệ y nguyên tuyết trắng non mịn, lông mày thật dài, thoáng nhíu trên mắt phương, mũi ngọc khéo léo, và cặp môi đỏ mọng có hình có cạnh, phối hợp hai bím tóc đáng yêu trước ngực, nhìn về phía trên ngây thơ chất phác, không tiếp tục bộ dáng cao cao tại thượng khó có thể thân cận trước kia, ngược lại có loại ngọt ngào đáng yêu của tiểu muội.

Nhiệt độ quanh mình đột nhiên chậm lại! Đông Ly Thuần không biết ánh mắt của mình thả tại trên người Sở Liên Nhi quá lâu, cá tính luôn luôn quanh quệ của hần, và thần sắc đậm mạc, lẳng lặng ngồi ở ghế trên, cũng không nói gì, thế cho nên mọi người ở đây đều cảm giác bị đè nén, thở mạnh cũng không dám thở.

Sở Liên Nhi bị ánh mắt bức người của hần nhìn chằm chằm toàn thân không được tự nhiên, nhần nhần nhí nhí mặc hần dò xét, cũng đang oán hận mắng chửi yêu nhân trong nội tâm, chưa thấy qua mỹ nữ a! Thật sự.

Đông Ly Thuần cũng phát hiện ánh mắt mình thả quá lâu, có chút không được tự nhiên, khụ một tiếng, dời đi ánh mắt, “Lý Hoa!”

Lý Hoa lạnh lùng liếc mắt Sở Liên Nhi, lập tức dời ánh mắt, khoát tay, tổng quản chờ ở một bên lập tức đưa tới một đám nha đầu, đem những bộ quần áo mới trong gió xách lần lượt phát ra, lại lần lượt phát tiền tiêu vặt hàng tháng cùng tiền niên liêm, cùng một ít đồ chủ tử ban cho.

Sở Liên Nhi là nha hoàn cấp thấp, tiền thưởng cũng là trăm văn tiền tiền, sau đó trong tay được phát một đôi hoa tai ngọc bích, trước kia nàng cũng là thiên kim tiểu thư, dù chưa mang quá nhiều đồ trang sức, nhưng trên người mẫu thân đeo, đều là thượng đẳng cực phẩm, cũng luyện ra ánh mắt đánh giá châu báu của nàng. Nàng thấy ngọc này tuy cũ kỹ, còn có một mặt đã có chút ít thô ráp sần hoa văn, chắc là không cẩn thận rơi vỡ, cho nên bị phân đến trong tay mình.

Bất quá, hoa tai ngọc bích vòng này tuy có tỳ vết, nhưng vẫn có thể xem là thượng phẩm, hẳn là các chủ tử thấy rất xấu, không yêu thích nữa, dùng để bồi dưỡng nhân tình (tình cảm con người), thưởng xuống tới.

Nàng vội vã quét mắt Đông Ly Thuần ngồi ngay ngắn ở ghế trên, nàng bỗng dưng phát hiện, chỗ cổ của hắn, có vết cào kỳ quái, mắt phượng hiện lên một tia hiểu và nhìn có chút hả hê, phát hiện ánh mắt Đông Ly Thuần phóng tới, nàng tranh thủ thời gian hung hăng bấu trong lòng bàn tay, gắt gao cắn môi dưới, cực lực đè xuống vui vẻ trong cổ.

Hừ, hiện tại ngươi liên kiêu ngạo a, đắc ý a.

Tiếp qua không lâu, ngươi cũng sẽ có kết cục như Tổ Mai.

Sau khi nhận xong tiền tiêu vặt và quần áo, Sở Liên Nhi và Hồng Nhi cùng nhau trở lại phòng hạ nhân, gấp xiêm y mới ngay ngắn, để vào trong tủ đơn sơ.

Nhìn nhìn một đôi vòng tai ngọc bích trong tay, nàng hơi do dự, gỡ xuống hoa tai ngọc trai thấp kém trên tai, cô nương cổ đại, mặc kệ nghèo khó hay là giàu có, đều có xô lỗ tai, đeo hoa tai chất lượng không đồng nhất. Sở Liên Nhi thân là nha hoàn, cũng giống số động, chỉ đeo một đôi hoa tai giá trị một đồng.

Hồng Nhi thấy nàng đeo hoa tai ngọc bích khéo léo (khéo léo là chỉ cách đeo) như vậy, nhin không được lên tiếng khuyên nhủ: “Hoa tai chủ tử thưởng, đã bị nứt, ngươi còn đeo làm gì vậy?”

Sở Liên Nhi không động đây, ở bên cạnh gương mang xong hoa tai, mới nói: “Ngươi biết cái gì, tuy cũ, còn vỡ, nhưng đây chính là ngọc yach thượng đẳng.” Ngọc thạch thượng đẳng, có công hiệu trắng đẹp da thịt, dùng ngọc thạch ma xát da thịt thời gian dài, làm cho làn da biến thành trắng non mịn. Mang đồ trang sức ngọc thạch thời gian dài, làn da cũng sẽ chịu ảnh hưởng, biến thành không giống người thường, đây cũng là nguyên nhân Sở Liên Nhi phá lệ thích ngọc thạch.

“Ngươi sao biết rõ đây là ngọc thạch thượng đẳng?”

“Khụ, từ nhỏ mang quen trang sức ngọc thạch, ta còn không biết sao sao?” Sở Liên Nhi liếc nàng khinh thường.

“Nhưng, sao ngươi thích ngọc thạch như vậy?”

“Đương nhiên là có nguyên nhân, ngọc thạch có công hiệu làm đẹp da thịt, mang thời gian dài, sẽ làm da thịt mỹ lệ vô cùng, hẳn nhui trơn mềm, hiểu không?”

Hồng Nhi nghe được lời của nàng, bỗng dưng thần sắc hoảng hốt, giống như nghĩ tới điều gì, chăm chăm vào khuôn mặt trắng non của Sở Liên Nhi, ánh mắt phức tạp, “Thì ra là thế, trách không được, da thịt của ngươi trắng non như vậy.”

“Vậy còn phải nói, trên đời này không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười.” Sở Liên Nhi tại trong kính liếc nàng một cái, khi thấy thần sắc nàng kỳ quái thì Sở Liên Nhi có chút kỳ quái, đang muốn hỏi, bỗng dưng, đầu choáng một hồi, giống như phim chiếu lại, trong đầu nàng đột nhiên nhớ lại, nàng giống như đã từng nói với một người như vậy.

“Hôm nay ta nên mang hoa tai trân châu, hay là ngọc thạch?” Nhìn qua đồ trang sức bày thành núi cao ở trên bàn trang điểm gỗ tử đàn, thanh âm của một cô gái trẻ tuổi vang lên.

Sương mù nặng nề, giống như mê cung, tìm không ra bắc, Sở Liên Nhi chỉ có thể tìm hướng thanh âm đi đến, rồi cục tìm ra chỗ phát thanh âm.

“Thái Tử Phi, phủ thái tử có Nam Hải trân châu thượng đẳng, mã não, đá huyết bồ câu (Pigeon Blood Stone), bảo thạch, ngọc lam điền [1], còn có bồ câu huyết đỏ (Pigeon’s Blood) [2] thượng đẳng nhập khẩu từ Hoa quốc, ngài vì cái gì chỉ thiên vị ngọc thạch cùng trân châu?” Trước gương đồng hoa lệ, một cô gái xinh đẹp đang ngồi trước gương, trên tay trắng nõn như ngọc của nàng, phân biệt cầm một viên trân châu vô cùng cực đại, cùng một cái hoa tai ngọc thạch được mài thành hình tứ giác.

Nàng kia chính là nữ tử gặp qua nhiều lần trong đầu, nữ nhân có diện mạo cơ hồ giống nàng như đúc.

Một nha hoàn áo hồng đưa lưng về phía nàng, thấy không rõ mặt mũi của nàng. Nàng đang dùng một đôi tay khéo léo, thay nàng đeo trâm cài vàng lên đầu, trâm phượng có tua, cùng trâm hoa lưu ly loan phượng, nàng thấy trong hộp trang điểm có hoa tai giá trị gấp đôi, nữ tử lại vứt tới không cần, chỉ chọn trân châu ngọc thạch giá trị hơi thấp. Nha đầu áo đỏ nhìn không được hỏi lên.

Nữ tử có lẽ là vừa rời khỏi giường, trong mắt một mảnh quầng rử, cũng không sắc bén, chỉ hiển nhu hòa mê hoặc. Nàng đem trân châu cực lớn ném vào hộp, đem một cái hoa tai ngọc thạch hình tứ giác tự mình đeo trên vành tai hình cung nhu mì.

Nàng xem trâm hoa chập chờn trong kính, nhẹ nhàng cười yếu ớt, ánh sáng trong mắt bắn ra bốn phía, ngọc thạch bên tai phát ra ánh sáng ôn nhuận.

“Nha đầu ngọc, đương nhiên là có nguyên nhân, ngọc thạch có công hiệu làm đẹp da thịt, mang thời gian dài, sẽ làm da thịt mỹ lệ vô cùng, nhẵn nhụi trơn mềm, hiểu không?”

“Thì ra là thế, trách không được, da thịt của người trắng non như vậy.” Nha hoàn áo đỏ đưa lưng về phía Sở Liên Nhi bưng tỉnh hiểu ra.

Nữ tử nhẹ nhàng cười yếu ớt, nàng trong kính, có chút đắc ý, trán nhẹ nhàng lay động, trâm hoa trên đầu mang theo tiếng vang thanh thúy, tôn lên thanh âm dễ nghe của nàng

“Vậy còn phải nói, trên đời này không có nữ nhân xấu, chỉ có nữ nhân lười.”

24. Q.1 - Chương 24: Cuối Cùng Hiện Mảnh Khoe (3)

Đầu không hiểu sao lại đau, Sở Liên Nhi ôm đầu, thân thể bám vào bàn nhỏ giản dị ở trước, nàng thống khổ vận nâng lông mày, ngực lại không thoải mái, giống như có côn trùng đang cắn ngấm tạt lực phủ, trong cổ dâng lên trợn trợn ngai ngái, dẫn đến nàng nhìn không được “Nôn”, một ngụm máu tươi từ khóe miệng tràn ra.

Hồng Nhi phát hiện nàng không đứng, trên mặt xuất hiện kinh sợ, tranh thủ thời gian tiến lên vịn lấy Sở Liên Nhi: “Làm sao vậy, lại nghĩ tới chuyện trước kia rồi?”

Mặt Sở Liên Nhi tái nhợt, đau đớn chợt tới làm cho nàng cả lời nói đều nói không ra, chỉ có thể nhẹ nhàng mà lắc đầu. Bỗng dưng, nàng chợt nhớ tới cái gì, trừng mắt Hồng Nhi, một đôi con ngươi không hề có thần thái phút chốc trợn lớn.

Hồng Nhi bị nàng trừng không giải thích được, lại có chút ít chột dạ, vội dừng chuyển mắt, hỏi: “Người nhìn ta vậy làm chi, trên mặt ta lại không có cái gì.”

Sở Liên Nhi “À” một tiếng, không có nói nữa, bất quá, một đôi con ngươi nguyên gắt gao chăm chăm vào Hồng Nhi, muốn từ trên mặt nàng phát hiện dấu vết gì.

Hồng Nhi bị ánh mắt bức người của nàng chăm chăm không tự tại cực kỳ, tranh thủ thời gian lung tung tìm lấy cơ hội nói: “Liên Nhi, đợi lát nữa ta còn có việc, đi trước, người đem quần áo tiền tiêu vật hàng tháng cất kỹ cũng tranh thủ thời gian đi thôi, không cần phải trì hoãn.”

Sở Liên Nhi nhìn bóng lưng chạy trốn chết của nàng, ánh mắt sâu kín rơi vào trầm tư.

Trong tay ôm theo ba trăm hai mươi văn tiền, chèn chèn, làm việc mấy tháng, mới ban thưởng chút như vậy, Đông Ly Thuần đồ yêu nhân đó cũng quá keo kiệt.

Sở Liên Nhi không biết là, ba trăm hai mươi văn tiền kỳ thật tại trong mắt dân chúng cấp thấp, coi như là một số tiền không nhỏ. Một gia đình bình thường, nhà ba người, ba trăm hai mươi văn này có thể sinh sống qua một tháng.

Chỉ là, trước kia Sở Liên Nhi từng theo Đông Ly Thuần “Đi công tác”, tiền chảy qua trong tay đều là mấy ngàn hơn vạn lượng bạc làm đơn vị, nào có nhìn đến mấy trăm văn tiền này.

Bất quá, tiền này ít hơn nữa, cũng là nàng vất vả kiếm được, cũng tuyệt đối không thể qua loa, nàng đi đến tủ trên bàn trà đầu giường, bên trên có đặt bình hoa không ai muốn nhặt được trong viện giặt quần áo thời gian trước, tuy thiếu một góc, nhưng dùng để làm bình hoa cũng có thể xử dụng, vì vậy nàng liền nhặt lên, rửa sạch, thả chút ít nước, cắm vào một chút hoa để sinh trưởng hái ở bên ngoài, đặt ở đầu giường.

Nàng lay động nước trong bình hoa, lại nhìn tiền đồng trong tay một chút, lắc đầu, buông tha tính toán đặt ở trong bình hoa.

Nàng đưa ánh mắt chuyển qua vị trí bên cạnh bàn trà dựa vào tường, chỗ đó có mấy cái hũ đơn giản, cũng là nàng thu về trong viện giặt quần áo, đắp lên chút ít bùn đất, trông chút ít vạn niên thanh [1] giá rẻ và tiên nhân chuông [2] giá trị. Những thực vật xanh này thứ nhất có thể tinh lọc không khí trong phòng, thứ hai thực vật xanh lại có thể phát ra đường khí, nhất cử lưỡng tiện.

Nàng bào đất trong một cái chậu sành ra, đem tiền đồng chôn ở trong chậu hoa, sau đó lại dùng bùn đất lấp đầy, chắc hẳn cho dù gặp gỡ trộm, cũng sẽ không quang lâm Tiên Nhân Chuông tâm thường này.

Nàng đứng dậy, vuốt ve bùn đất trên tay, nhìn chậu hoa trước mắt chung quanh, hẳn là không có vấn đề rồi, nàng mới mở cửa phòng.

Bỗng dưng, Sở Liên Nhi hít vào khẩu khí, nàng thấy bóng người thon dài không nên xuất hiện ở đây trước mắt, mắt hạnh trừng trừng, bởi vì quá mức giật mình, mà đã quên chuyện hành lễ với đối phương.

Đông Ly Thuần nhàn nhạt nhìn nàng, trong không khí âm u, phiêu đảng ý lạnh vô tận, hoa tai ngọc bích rũ xuống trên tai nàng chớp đồng lên ánh xanh yếu ớt, rất là tương xứng với da thịt tuyết trắng của nàng.

Rốt cục, Sở Liên Nhi từ trong lúc khiếp sợ định thần lại, tức giận nói: “Người tới đây làm gì?” Loại địa phương này cũng không phải loại người như hần sẽ đến.

Dùng thân phận giờ phút này của Sở Liên Nhi, tuyệt đối không được nói như thế với Đông Ly Thuần, đây chính là tội bất kính bị phạt roi.

Nhưng trong nội tâm Đông Ly Thuần mang theo nghi hoặc, đối với sự vô lễ của nàng, Lãnh Mạc khuôn mặt tuấn tú cũng không có không vui, chỉ là nhẹ nhàng chau mày kiếm lên, hẳn không để ý tới Sở Liên Nhi, lướt qua nàng, đến gần trong phòng hẹp.

Ánh mắt của hần chậm rãi quét mắt bài trí trong phòng, hai giường đơn, bên trên lung tung chồng lên đệm mỏng thêu hoa, hai cái tủ quần áo, cùng một cái bàn tròn nhỏ.

Sở Liên Nhi thấy hần trầm mặt dò xét bài trí trong phòng, trong lòng thâm thì, người này, không có việc gì chạy tới nơi này làm cái gì?

Nàng thấy ánh mắt Đông Ly Thuần tập trung trước bình hoa thiếu góc trên bàn trà đầu giường, không khỏi khẩn trương lên, tranh thủ thời gian giải thích: “Bình hoa này là ta nhặt được trong viện giặt quần áo, ta thấy ném đáng tiếc, liền lượm về.”

Đông Ly Thuần liếc nàng, ánh mắt lại nhìn về phía một loạt chậu sành bên cạnh bàn trà, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Bồn hoa.”

“Cái gì gọi là bồn hoa?” Đông Ly Thuần lại hỏi.

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái, người này thật sự thật kỳ quái, sao hỏi chuyện này, “Bồn hoa chính là bồn hoa a. Cái chậu có hoa ở trong, thì kêu bồn hoa.”

“Tại sao phải để ở trong phòng?”

Sở Liên Nhi vốn muốn nói dùng “Tinh lọc không khí”, nhưng ngẫm lại hần cổ nhân này khẳng định không rõ hàm nghĩa tinh lọc không khí, sợ hần lại hỏi, vì vậy nói: “Ta thích chứ sao.”

Đông Ly Thuần không nói thêm gì nữa, chỉ là một đôi mắt nhỏ hơi híp lại, tinh tế đánh giá Sở Liên Nhi.

Vẫn là xiêm y vải thô buổi sáng nhìn thấy, không có bím tóc rủ xuống ở trước ngực, mùa đông mặc quần áo dày, nhìn không ra đường cong dáng người, cũng không biết vì sao, Đông Ly Thuần tổng cảm giác nàng thay đổi không giống dĩ vãng.

Nhưng rốt cuộc ở đâu không giống, hần nói không rõ ràng lắm.

Trên lỗ tai của nàng, buông thõng một đôi khuyên tai ngọc bích, trang sức đeo tai không thu hút chút nào, nhưng đeo trên vành tai nàng, lại phá lệ đẹp mắt.

“Hoa tai này, là từ đâu tới?” Ánh mắt của hần gần đây sắc bén, tuy hoa tai này rất cũ rồi, bề ngoài còn hồng chút ít, nhưng hần nhìn ra, đây là ngọc bích thượng đẳng, thân phận của nàng, sao có thể đeo.

Sở Liên Nhi sờ sờ hoa tai ôn nhuận, tức giận nói: “Chủ tử thật đúng là quý nhân hay quên chuyện, đây chính là đồ trang sức ngày hôm nay ngài bảo người ta ban cho ta a.”

Đông Ly Thuần giật mình, châu báu trang sức dùng để ban thưởng người hôm nay, tất cả đều là Tần phi cấp thấp trong nội cung mang cũ không cần nữa, khen thưởng cho hạ nhân, về sau nhiều lần chuyển đổi, lại chạy đến trong tay hần, liền cho tổng quản, để hần thưởng cho hạ nhân, không thể tưởng được, lại âm kém dương sai rơi xuống trên lỗ tai nàng.

Lại đánh giá nàng lần nữa, vừa quét mắt bó hoa không biết tên trong bình hoa trên bàn trà, đóa hoa rất nhỏ, bó hoa nhỏ nhỏ hồng hồng, đang nở tốt, ần ần ngửi thấy được một vòng mùi thơm ngát. Trong con ngươi dài nhỏ của Đông Ly Thuần, hiện lên ánh kỳ dị.

Bị hần dò xét toàn thân không được tự nhiên, Sở Liên Nhi tình tường mỹ mạo của mình, nhưng không dám vọng tưởng hần sẽ bị bề ngoài của nàng hấp dẫn, hần là thân phận hoàng tử cao cao tại thượng, muốn mỹ nhân dạng gì mà không có?

Nàng lui về phía sau một bước, phát hiện ánh mắt hần xem mình tràn đầy tìm hiểu cùng trầm tư, không khỏi khẩn trương lên, khô cần nói: “Làm gì vậy? Lại muốn phạt ta? Ta lại không làm sai chuyện, người không thể tùy tiện phạt ta.”

Đông Ly Thuần nhìn qua nàng, không nói gì, chỉ là lẳng lặng yên nhìn nàng.

Sở Liên Nhi hết chỗ nói rồi, chưa đóng cửa lại, gió lạnh thấu xương rót vào, nàng lại không cảm giác ý lạnh, chỉ cảm thấy lưng ầm ướt như nhột một mảnh, khó chịu chết.

“Ồ đã quen thuộc chưa?”

“A?” Sở Liên Nhi há to miệng, không rõ một câu từ trời bay tới (đột ngột) của hần là có ý gì, thật lâu, mới hồi phục tinh thần lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Quen, quen. Chủ tử ngài không có để nô tỳ đi ngủ ngoài đất trống, đã là ân huệ lớn cho nô tỳ.”

Như thế nào, hần là muốn thấy nàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ sao? Hay là nghĩ đến xem nàng làm trò cười?

Hừ, nàng không để cho hần chế giễu.

“Ở đây mặc dù không có rộng rãi xa hoa như Bích Thanh viên, nhưng linh lung đáng yêu, có áo mặc, có giường ngủ, có phiến ngồi che gió che mưa, mặc dù nhỏ chút, đơn sơ chút, lạnh chút, thời gian khổ chút, thân thể mệt mỏi chút, nhưng chỉ cần có thể sống sót, ta liền thỏa mãn.”

Ánh mắt Đông Ly Thuần lóe lên, tuy nàng cố giữ vững bình tĩnh, bộ dáng khéo cười tươi đẹp làm sao, nhưng con ngươi quật cường của nàng y nguyên dần hiện ra ánh lửa tức giận, không khỏi nhẹ nhàng cười yếu ớt: “Cuộc sống như vậy xác thực ủy khuất người, có nghĩ tới thay đổi địa phương hay không?”

Muốn, dĩ nhiên muốn.

Chỉ là, con chồn như hấn muốn cho nàng làm gì?

Sở Liên Nhi phòng vệ nhìn qua hấn, lắc đầu: “Tạ ý tốt của chủ tử, nô tỳ tiện mệnh, ở tại địa phương này mới thích hợp.”

Đông Ly Thuần lại thật sâu liếc nhìn nàng một cái lần nữa, nói: “Ta nghe nói, bọn người Tổ Mai một mực gây khó dễ cho người?”

Sở Liên Nhi híp mắt, nhìn không ra biểu lộ của hấn, con ngươi hẹp dài, nhìn không ra tâm tình, môi no đủ, nhếch thành một đường. Người như vậy, yêu mến không lộ ra, nói dễ nghe, biểu hiện trầm ổn, nói không dễ nghe, chính là người nội tâm sâu xa, âm hiểm, xảo trá, nói chuyện với hấn, đều phải có một trăm hai mươi trái tim, bằng không, hơi không chú ý, cũng sẽ bị hấn nắm mũi dẫn đi hoặc là bị hấn moi ra lời nói. Vì vậy, nàng cẩn thận trả lời: “Khá tốt, nàng là đại a đầu, ta vốn là nên nghe nàng.”

Đông Ly Thuần bình tĩnh nhìn nàng, bỗng dưng, hấn cười khê một tiếng, thanh âm dễ nghe, như châu ngọc rơi vào khay ngọc, phát ra tiếng vang mảnh giòn.

“Chuyện Tổ Mai khi dễ người, ta cũng hơi có nghe thấy. Chỉ cần người nói lời thật, ta sẽ thay người làm chủ.”

Sở Liên Nhi từ trong lỗ mũi thở ra, trong lòng hừ lạnh, làm chủ? Bằng cá tính có thù tất báo của nàng, còn cần hấn can thiệp vào sao?

Một Tổ Mai còn chưa đủ nàng chơi .

Tất nhiên biết rõ nàng bị khi phụ, vậy vì sao hấn sớm không lên tiếng? Rõ ràng muốn xem nàng làm trò.

Hừ, nàng mới sẽ không như hấn mong muốn .

Đáy lòng nàng hung hăng khinh bỉ hấn một phen, nhưng biểu hiện ra lại nói: “Chủ tử có thể thay nô tỳ làm chủ, nô tỳ thụ sủng nhược kinh, vô cùng cảm kích. Chỉ là, tổ Mai cô nương mặc dù xem nô tỳ không vừa mắt, nhưng cũng không khi dễ nô tỳ, xin chủ tử không cần phải dễ tin tiểu nhân phỉ báng.”

Tổ Mai nha, tuy đáng hận, nhưng có người có thể trở thành kẻ địch để nàng đối đãi cũng không tồi.

Liên tạm thời lưu nàng lại a, nàng còn chưa chơi đủ. Bởi vì, trong góc tường trong viện giặt quần áo, còn có rất nhiều quà lớn chưa ra công dụng chờ các nàng.

“Nếu là như vậy, ta đây an tâm.” Đông Ly Thuần thật sâu liếc nhìn nàng một cái, ánh mắt mang theo quyết định gì đó, đột nhiên xoay người, nện bước bước chân, xoay người mà đi.

Nhìn qua bóng lưng biến mất tại cửa của Đông Ly Thuần, Sở Liên Nhi ở phía sau giả làm cái cá mặt quỷ.

Tiểu tử người cũng phải cẩn thận rồi, đợi nàng đem Tổ Mai chơi đã, lại đến chơi người. Hừ!

25. Q.1 - Chương 25: Bước Ngoặt

Ba người Tổ Mai bị Đông Ly Thuần trách phạt, tại Bắc viện diện bích tư qua ba ngày, lại được thả ra.

Bất quá thời gian ba ngày, sắc mặt gần đây trắng bệch của bọn người Tổ Mai biến tiểu tuy vô cùng, người cũng gầy một vòng, tại Bắc viện cấm túc ba ngày, không thuốc để thoa, ngứa trên người càng thêm nghiêm trọng, làn da toàn thân ngoại trừ bộ mặt ra, đã bị cào vô cùng thâm thẳm.

Sở Liên Nhi thấy ba người các nàng thâm thẳm, đột nhiên có chút tâm không đành lòng, nàng không phải làm quá mức?

Nàng chỉ muốn làm cho ba người các nàng chịu chút trừng phạt mà thôi, bởi vì trên người luôn mang theo mùi thơm làm Đông Ly Thuần phản cảm, nàng chỉ muốn xếp đặt các nàng bị Đông Ly Thuần đuổi ra Bích Nguyệt hiên mà thôi.

Nhưng, bộ dạng này của các nàng, dùng tính tình lạnh lùng của Đông Ly Thuần, như thế nào không dày các nàng tới khu vực xa xôi trong phủ? Còn giữ các nàng lại tiếp tục đầu độc hai mắt luôn luôn bắt bẻ kia?

Nàng đem nghi hoặc này nói cho Hồng Nhi nghe, Hồng Nhi trầm ngâm sau nửa ngày, trả lời: “Tổ Mai ngoại trừ trên người bị gãi thối rửa ra, bộ mặt coi như đầy đủ, tại trước mặt chủ tử, vì thân phận đại a đầu uy phong và có thể tiếp tục đứng ở bên người chủ tử, nàng cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Hơn nữa, chủ tử mới sẽ không trông nom những sự tình này đâu, cửa ải cuối năm gần đến, trong nội cung, trong triều đình, mỗi ngày mở tiệc chiêu đãi hân nhiều không kể xiết, mỗi ngày hân đi sớm về trễ, mới không quản được những điều này.”

Sở Liên Nhi có chút buồn bực, hừ, Tổ Mai đã bị chinh thành như vậy, trước xem biểu hiện của nàng nói sau, cửa ải cuối năm gần rồi, liền tạm thời tha cho nàng một lần a.

Còn có mười ngày sẽ đến lễ mừng năm mới rồi, trong phủ đã giăng đèn kết hoa, bốn phía treo đầy đèn lồng vui sướng màu đỏ, từng đình viện đều được quét dọn sạch sẽ, bọn nha đầu ở lại trong phủ, bận đến chân không chạm đất, Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, mỗi ngày ngoại trừ làm thật nhiều việc, còn phải quét dọn thư phòng, giặt quần áo, một mỗi đến cả eo đều thẳng không nổi.

Bất quá, may mắn ngoại trừ Tổ Mai y nguyên đem quần áo ném cho nàng giặt ra, Thanh Hà Lục Liễu mấy nha hoàn này đã không cho Sở Liên Nhi giặt.

Bởi vì, Sở Liên Nhi giặt quần áo không chịu trách nhiệm, luôn “Không cẩn thận” đem quần áo các nàng giặt rách, các nàng không giống Tổ Mai, vừa đến mùa, trong phủ sẽ thay nàng làm vài bộ quần áo. Mà các nàng cũng chỉ bất quá đến năm mới mới có cơ hội làm bộ đồ mới. Quần áo đang tốt bị Sở Liên Nhi giặt rách, các nàng đau lòng không thôi, dứt khoát vẫn chịu khó chút ít, tự mình giặt.

Cho dù như thế, Sở Liên Nhi giặt quần áo của hai người Tổ Mai và Đông Ly Thuần, vẫn đủ cố hết sức, bất quá, may mắn Tổ Mai không phải thiên kim tiểu thư, sẽ không xa xỉ đến một ngày thay một bộ. Không có gì ngoài bắt đầu tận lực chinh Sở Liên Nhi ra, về sau dưới đại đa số tình huống, đều là hôm sau đổi áo ngoài, mấy ngày mới đổi quần áo sát người, nửa tháng mới đổi áo giữa và áo choàng.

Tổ Mai dù ác chinh Sở Liên Nhi thế nào, cũng không đáng lấy quần áo mình yêu mến nói giỡn, quần áo mỗi mùa trong phủ làm cho nàng, cũng bất quá mới bốn bộ mà thôi, thường xuyên thấm giặt, quần áo nhanh cũ, cũng nhanh rách nát.

Nhưng tuy vậy, Sở Liên Nhi y nguyên không chiếm được giờ rỗi.

Bởi vì, Tổ Mai vừa phân phó Thanh Hà, đem tất cả chăn đệm, ga giường, khăn phủ giường, cả mấy tấm thảm lớn dày trên mặt đất trong phòng Đông Ly Thuần, đều ném cho Sở Liên Nhi giặt.

Mỗi đến cửa ải cuối năm, tất cả quần áo khăn phủ giường trong phòng chủ tử phải lấy đi giặt, sau đó thay đệm giường mới, trong nội viện giặt quần áo vốn là có nô tài chuyên môn phụ trách giặt quần áo chủ tử, nhưng, làn da Tổ Mai càng ngày càng thối rửa, mà da thịt Sở Liên Nhi lại càng phát ra nhẵn nhụi nên sinh ra một loại ghen ghét khác.

Lúc mới bắt đầu, Sở Liên Nhi đương nhiên không chịu tiếp nhận loại việc không thuộc mình này, chính là, uốn éo không qua uy hiếp âm lãnh của Tổ Mai. Đông Ly Thuần nghe nói việc này rồi, cũng không nói đưa hay không, thì càng gia tăng kiêu ngạo của đám người Tổ Mai.

Đông Ly Thuần thân là chủ tử, lại là hoàng tử được sủng ái, tại phương diện quần áo, đương nhiên chú ý. Hơn nữa mỗi ngày hân đều muốn ra ngoài tham gia các loại yến tiệc, y phục trên người đương nhiên phải đổi mới mỗi ngày, ngoại trừ áo gấm lông chôn và các loại áo da cừu màu đỏ mặc ở giữa thường xuyên mặc đi ra ngoài ba ngày đổi một lần, áo sơ mi sát người của hân, áo ngoài đều phải đổi, mỗi ngày Sở Liên Nhi ôm một đống quần áo vĩnh viễn cũng không giặt hết, hận cắn răng.

Bất quá, tại phản đối không có hiệu quả, nàng cũng đành phải tiếp nhận loại chuyện thực không công bình này.

Bất quá, nàng Sở Liên Nhi là người ra sao. Một mực ở vào địa vị bị đánh mà không đánh lại cũng cũng không là tác phong của nàng.

Nàng biết rõ, tại địa phương không có thiên lý này, muốn sinh tồn, phải nhẫn nhục chịu đựng.

Nhưng ngược lại sự chịu đựng, Tổ Mai thực sự quá mức, đã đến trình độ không thể dễ dàng tha thứ, lúc trước nàng chỉ trả thù nàng nho nhỏ, xem ra còn chưa có tác dụng, nào còn cảm tình, nàng sẽ cho nàng thêm liều lượng mạnh liệt.

Trong thùng gỗ chất đầy một đồng lớn quần áo, một thùng Tổ Mai, một thùng Đông Ly Thuần, bàn tay nàng đã sưng đỏ không chịu nổi, cầm các loại hoa thật vất vả mới hái được từ trong hoa viên phía sau phủ hoàng tử, cây trạng nguyên màu trắng sữa tươi, Tulip, cây trúc đào, hoa thủy tiên, và hoa mứt cứt.

Nhìn qua những loại hoa có thể làm cho người cực khổ chết mà thật vất vả mới lấy được, Sở Liên Nhi do dự, khi còn bé, một vị bạn tốt cũng là bởi vì trúng độc phấn hoa tử vong, khiến nàng cực đau đớn bị thống, nàng vì miễn đi khả năng bị phấn hoa đầu độc, cố ý tra xét về tư liệu phấn hoa, biết rõ hoa nào có độc, hoa nào không có độc, hoa nào có thể ăn, mà hoa nào ăn sẽ trúng độc bỏ mình.

Nàng tìm được những hoa này ở trong hoa viên, tất cả đều là có độc, để tất cả chúng trong quần áo, phấn hoa dính trên quần áo, mặc lên người, bảo đảm làm cho Tổ Mai trong vài ngày sẽ tróc hết cả da, làn da sưng ngứa, làm cho nàng muốn sống không được, muốn chết không xong. Tại cổ đại y thuật chưa phát triển này, loại bệnh này của nàng cực dễ dàng khiến cho tử vong.

Một mạng người sống sờ sờ, thật muốn kết cuộc như vậy sao?

Trong lòng Sở Liên Nhi làm thiên nhân giao chiến, tuy trước kia nàng lòng dạ độc ác, đánh người thành trọng thương nằm ở bệnh viện mấy tháng cũng là chuyện thông thường, nhưng trong tay còn chưa có phạm đến mạng người.

“Được làm vua thua làm giặc, không oán ta được! Ai kêu người lại đối nghịch với ta.” Bỗng dưng, trong đầu xuất hiện một nữ tử mỹ lệ mặc hoa lệ, diện mạo xinh đẹp, thần sắc âm lạnh ngoan độc trên mặt nàng, phá hủy dung nhan xinh đẹp nguyên bản, trở nên dữ tợn.

Đầu hoảng hốt, dứt quãng một hồi, nàng nhìn thấy nữ tử diện mạo giống nàng như đúc, trong cung điện xanh vàng rực rỡ, nàng ngồi trên mặt ghế quý phi gỗ lê khắc viền hoa lệ, mắt sáng dài nhỏ nhìn về bàn tay, vừa tĩnh vừa động, chớp động lên ánh sáng đỏ, nàng ưu nhã bưng ly nhỏ, tay kia như có như không thoáng cái khuấy động trà nóng trong chung trà, một mùi hương trà từ trong ly trà bạch ngọc lượn lờ bay ra, mơ hồ dung nhan sắc bén say lòng người, chỉ còn lại có một đôi con ngươi sáng chớp động lên, bỗng nhiên mê hoặc.

Tại bên người nàng, một thị nữ mặc áo đỏ đang đứng thẳng — con mắt đột nhiên rất mơ hồ, làm cho nàng thấy không rõ khuôn mặt thị nữ áo đỏ. Nàng chỉ thấy, dưới chân nữ tử giống nàng, một nữ tử áo xanh quỳ cả hai gối, đầu nàng búi hai búi tóc, xác nhận là nha hoàn.

“Mấy ngày nữa, chính là sinh nhật nam mười của phụ hoàng, ta muốn người ở ngày đó, nhất định phải đem bao bột phấn này vung trộm để vào trong bàn ăn của hắn, biết không?” Thanh âm cô gái cực kỳ dễ nghe, rất thanh thúy, nhưng, nàng nói chuyện quá mức lạnh như băng, không khí giống như đều bị đông lại, kim trâm phi thủy trên đầu nàng cài rủ xuống tại bên tai, tại dưới ánh nến, tản mát ra ánh sáng u lạnh, thỉnh thoảng lên ánh sáng u lạnh ở đáy mắt nàng, vốn là dung nhan như hoa sắc màu rực rỡ, lại bị đáy mắt sắc bén phá hủy, làm cho Sở Liên Nhi cảm giác được, một loại quyền rũ trầm hương âm mị.

Ám ảnh màu đỏ khiến thân thể nha hoàn trên mặt thẩm rung động, muốn há mồm cự tuyệt, dưới ánh sáng âm lãnh của đôi mắt nữ tử, tay run run, tiếp nhận gọi thuốc nhỏ bao giấy màu trắng mà thị nữ áo đỏ đưa tới.

Đột nhiên, tầm mắt lại mơ hồ, đầu Sở Liên Nhi hỗn loạn, như cưỡi ngựa xem hoa, cảnh tượng nguyên bản rõ ràng, thông suốt biến thành một mảnh mơ hồ, nàng cúi người, hai tay ôm đầu, đôi mày thanh tú nhíu chặt, ngực chột tới cuộn cuộn, làm cho nàng nhìn không được “Oa” một tiếng, một ngụm máu tươi xì ra. Phun tại trong thùng gỗ trước mặt, treo áo tuyết trắng còn chưa thấm nước trong thùng, thỉnh thoảng một mảnh máu đỏ, đập vào mắt lo lắng.

Ngơ ngác nhìn qua phiến chói mắt, trong nội tâm Sở Liên Nhi hoảng sợ, nàng rốt cuộc làm sao vậy, vì sao trong đầu tổng hội xuất hiện một ít cảnh tượng lạ lẫm?

Còn có, vì sao mỗi lần trước mắt xuất hiện những cảnh tượng này thì đầu sẽ đau nhức, ngực cũng cảm giác như có sâu đang bắt đầu khởi động, sau đó, trong cổ sẽ thổi qua ngai ngái —

Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Có phải là ngã bệnh?

Gió lạnh trận trận, đêm khuya ở phủ hoàng tử, khí lạnh đánh người.

Bốn phía yên tĩnh, ngoại trừ đèn ở trên hành lang, bị gió thổi lắc lư ra, cả phủ đệ, giống như ngủ say, biến thành không hề tiếng động.

Trong nội viện giặt quần áo, cũng là im ắng một mảnh, chỉ ngoại trừ từ trong gió lạnh truyền đến thanh âm chà xát quần áo, khí trời thì rét lạnh như thế, ban đêm sâu như vậy, còn có người đang giặt quần áo, ngoại trừ Sở Liên Nhi ra, còn ai vào đây chứ?

26. Q.1 - Chương 26: Tính Toán

Càng đến cửa ải cuối năm, nghe nói làn da Tổ Mai càng phát ra thối rữa, mời đại phu mấy lần, cũng không thấy hiệu quả. Về sau, nghe nói trên người Đông Ly Thuần cũng bắt đầu nổi vết đỏ, hơn nữa còn chảy nước mắt không ngừng, tìm được tin tức như vậy, Sở Liên Nhi lại khổ lại một mối cũng đáng được.

Mỗi buổi tối trong viện giặt quần áo ngoại trừ nàng ra, không có bất kỳ người nào đoạt địa bàn với nàng, trong nội viện này tuy đơn sơ, nhưng bảo bối còn nhiều mà, lấy ra sửa chữa người, hoàn toàn không uống phí lực phá hủy.

Thời gian cứ như vậy bình tĩnh mà vượt qua trong bận rộn, Sở Liên Nhi thành thói quen thân phận nha hoàn cả ngày không được nghỉ ngơi. Ít nhất, Tổ Mai cho rằng như thế.

Ngày hôm đó, Đông Ly Thuần vào triều rồi hồi phủ, trực tiếp về tới Bích Nguyệt hiên, từ tiến độ của một đám nha hoàn ra ra vào vào vội vàng lại lặng yên không một tiếng động đó có thể thấy được uy vọng và nghiêm khắc trong phủ của Đông Ly Thuần này.

Thân phận Sở Liên Nhi cũng không thể cận thân hầu hạ Đông Ly Thuần, nàng bị phái đi phòng bếp nhỏ nấu nước thay chủ tử, tên khốn khiếp Đông Ly Thuần muốn tắm rửa.

Sở Liên Nhi dùng quen đồ làm bếp hiện đại, nhìn bếp củi chồng chất trên lò, nàng bị làm khó.

Người cổ đại bình thường đều dùng đánh đá lửa ra lửa, (đến Tống triều mới phát minh chủng loại như hột quẹt, thối liền cháy....) hai tay Sở Liên Nhi cầm đá đánh lửa, vô luận nàng dùng sức ra sao, đều đánh không ra lửa, vừa bị ẩm gã sai vặt chờ lấy nước không kiên nhẫn hỏi thúc: “Nhanh chút ít a, chủ tử muốn tắm rửa rồi, sai thời gian, người hảo hảo mà chịu đựng.”

Sở Liên Nhi bị đá đánh lửa làm cho đầu đầy mồ hôi, thật sự đánh không ra lửa, chỉ phải nhìn gã sai vặt ngang cấp với mình này: “Ta không biết nhóm lửa, người đến làm đi.”

Gã sai vặt trừng đôi mắt nhỏ: “Tổ Mai cô nương đã phân phó rồi, từ nay về sau việc nấu nước đều do người phụ trách, ta không thể giúp người.”

Sở Liên Nhi trợn tròn mắt, phụ trách nấu nước không phải do Hồng Nhi phụ trách sao?

Bất quá, gần đây không biết sao, Hồng Nhi và nàng không hề thân mật khăng khít, ngẫu nhiên ánh mắt nàng nhìn mình có phức tạp, cố tình đau đớn, có đồng tình, còn có hờ hững.

Đúng vậy, hờ hững.

Sở Liên Nhi không rõ Hồng Nhi nhiệt tình như lửa với mình trước kia tại sao lại dùng loại ánh mắt này xem mình.

Bất quá, nghĩ lại nghĩ, người thường đi chỗ cao, nước chảy về chỗ thấp, nàng thân phận từ phụ tá bị giáng chức làm nha hoàn thô lại người người khinh bỉ, mà Hồng Nhi, lại bởi vì biểu hiện hài lòng, đã được Lâm má má giữ đến bên người huấn luyện rồi, nghe tin tức, Hồng Nhi có thể nhận việc của Lâm má má.

Cười khổ một tiếng, Sở Liên Nhi nhìn qua đá đánh lửa tuyết trắng trong tay, lại dùng sức ma xát một lần nữa, lại chỉ nghe thấy mùi thuốc lá, không thấy ánh lửa.

Nàng căn bản cũng không biết đánh lửa, phải làm sao nấu ra nước ấm? Qua lâu như vậy, Tổ Mai còn không nguyện buông tha nàng?

“Vậy làm sao bây giờ? Ta thật sự không biết đánh lửa a.” Về mặt nàng cầu xin.

Gã sai vặt cũng về mặt không thể làm gì, bất quá, gặp Sở Liên Nhi làm về mặt động lòng người thì nhất thời nhìn ngây người, bị tiếng hô của nha hoàn đến mức nước sau lưng phục hồi tinh thần lại, tranh thủ thời gian nói: “Cái này, nếu không như vậy, ta tới thay người đánh lửa, bất quá, người ngàn vạn không nên nói cho bất luận kẻ nào a, bằng không, bị Tổ Mai cô nương biết, sẽ thảm.”

Con người của Sở Liên Nhi đảo một vòng, gật gật đầu.

Khắc phục khó khăn đánh lửa rồi, đến cuối cùng, vẫn là thiêu phòng bếp.

Cái này không thể trách nàng, nàng chưa bao giờ dùng qua loại lò nguyên thủy nhất này, luống cuống tay chân không cẩn thận đốt phòng bếp rồi, cũng không thể trách nàng toàn bộ.

Nhưng ở loại thời đại phong kiến này, nàng đốt phòng bếp là sự thật, người cấp trên chỉ để ý kết quả, không hỏi quá trình, lúc này, nàng tránh không khỏi bị phạt.

Bích Nguyệt hiên của Đông Ly Thuần cháy, đây cũng không phải là việc nhỏ, toàn bộ mọi người trong phủ bị kinh động rồi, chờ sau khi dập tắt lửa, cũng là lúc ma ma quản sự truy vấn trách nhiệm. Tổ Mai phụ trách tất cả chuyện lớn nhỏ trong Bích Nguyệt hiên đương nhiên phải vạch đầu sỏ gây nên, Sở Liên Nhi phụ trách nấu nước không thể tránh né bị cáo đẩy lên mũi dao.

Tại trước mặt tất cả nô tài của Bích Nguyệt hiên, Lâm má má một phen nắm chặt lỗ tai của Sở Liên Nhi – một thân chật vật, quát: “Người tiện tỳ này, lại dám đốt phòng bếp, sao tay chân người vụng về như vậy.”

Đông Ly Thuần chưa được tắm, toàn thân không thoải mái, mặt âm trầm, nhìn Sở Liên Nhi bị Lâm má má cao lớn thô kệch tóm lên như bắt con gà con, hần mặc áo tuyết trắng đứng ở trên bậc thang trước cửa viện, thân thể lặng yên, lạnh lùng nhìn tất cả trước mắt.

Khí trời kinh thành càng phát ra rét lạnh rồi, hôm trước còn rơi tuyết cả đêm, tuyết trắng đọng lại, đem cả phủ hoàng tử nổi thành thế giới trắng bạc.

Lâm má má và quản gia phân biệt lấy ra áo bông và áo khoác dày nhất giữ ấm chống lạnh phân cho chúng nô bộc, Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, nàng được phân một cái áo ấm dày, hai cái quần bông vải bố, hai cái áo bông. Nhưng Sở Liên Nhi từ nhỏ sống ở phương nam tay chân vẫn đông lạnh như băng, làm công thì còn không cảm giác lạnh, chỉ cần dừng lại, liền lạnh đến hàm răng run lên.

Nàng thấy Đông Ly Thuần chỉ mặc một áo đứng ở trước gió lạnh gào thét, cực kỳ bội phục. Không nghĩ tới người này nhìn gầy yếu ớt, thân thể lại trải qua đông lạnh được.

Sở Liên Nhi nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, nhịn không được phản bác: “Ta căn bản không biết nấu nước nha, Tổ Mai cô nương lại muốn ta đi nấu nước, điều này có thể trách ta sao?” Nàng thấy khoe miệng Tổ Mai khoe cười nhạt không quan tâm, trong nội tâm cười lạnh, người đã bị chỉnh thành tình trạng như thế, càng không biết sống chết, vậy đừng trách ta vô tình.

27. Q.1 - Chương 27: Miệng Lưỡi Biện Hộ

Tổ Mai nghe nàng kéo mình ra, tranh thủ thời gian lớn tiếng biện bạch thay mình: “Nói hưu nói vượn, ta bảo người đi nấu nước thì người vì cái gì không nói không biết nấu nước? Hừ, ta xem người là cố ý phóng hỏa, báo thù chuyện chủ tử cách chức người làm nô tài.”

Trong nội tâm Sở Liên Nhi mắng to nữ nhân chết bầm này cũng không phải nhân vật đơn giản, nhưng ngoài miệng lại diêm dăm đáng yêu nói: “A, ta muốn trả thù chủ tử, còn kém điểm đem mệnh mình đánh mất.” Mặt của nàng bị hun đen sẫm, tóc bị thiêu hủy hơn phân nửa, quần áo cũng hủy triệt để, đầy người chặt vật giống như khiêu hóa tử (gà ăn mày, dùng bùn đất đắp ở ngoài, giữa gói lá, chưa đập đất ra thì nhìn đen thui), so sánh với những nha hoàn mặc tươm tất thành đàn trước mắt, hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Sở Liên Nhi gần đây nghiệp dư lại một lần nữa dùng ánh mắt phẫn hận lăng trì Đông Ly Thuần quần áo trắng thuần đứng trên bậc thang, trong nội tâm oán hận mắng, đồ yêu nhân chết tiệt, nợ hôm nay đều tính chung trên đầu ngươi.

Tổ Mai hừ nhẹ: “Khổ nhục kế ai không biết? Chỉ là ngươi cũng quá vụng về ngốc nghếch, lại dùng trước mặt chủ tử, chủ tử anh minh thần võ, như thế nào bị một chút thủ đoạn này của ngươi lừa đến?” Nàng vừa nói vừa mất tự nhiên lấy tay tóm lấy da thịt ở dưới áo tơ dày, đáng chết, sáng nay mới thoa thuốc lên, sao hiện tại lại ngứa rồi?

Nếu như đứng ở lập trường những người đứng xem, Sở Liên Nhi không khỏi bội phục phản ứng miệng lưỡi kinh người của Tổ Mai, nhưng, giờ phút này nàng là người trong cuộc, hơi không chú ý, phải tiếp xúc thân mật với gậy, nàng vô luận như thế nào cũng phải đào thoát vận mệnh bị trách phạt.

Nhưng, nàng đốt phòng bếp là sự thật, công phu mồm mép của Tổ Mai cũng quá độc rồi, dù là nàng thông minh tuyệt đỉnh cũng nghĩ không ra bất luận biện pháp giải thích gì, bộ não không khỏi nhanh chóng đổ mồ hôi.

Tổ Mai thấy nàng không phản bác, không khỏi hừ lạnh: “Bị ta nói trúng a, ta đã nói rồi, ngươi tiện nhân kia chính là không có lòng tốt, Lâm má má, Sở Liên Nhi bụng dạ khó lường, vọng tưởng mưu hại chủ tử, tội danh này cũng không nhỏ a, chính ngài nhìn xem.” Nàng phát hiện gương mặt Sở Liên Nhi thời gian trước bị gió cạo nổi lên vết nứt, không ngờ mấy ngày không gặp, nứt ra không thấy, da thịt ngược lại biến thành căn mịn xinh đẹp, so với gương mặt nổi đỏ phải dùng phấn dày che lại của mình, nàng ghen ghét sắp nổi điên.

Lâm má má chăm chú nắm chặt Sở Liên Nhi, rước lấy nàng đau đớn kêu, Lâm má má mặt không biểu tình, nhìn về phía Đông Ly Thuần: “Chủ tử, tiện tỳ này đã nguy hại đến tánh mạng ngài, làm thế nào xử trí?”

Thần sắc Đông Ly Thuần hồ hững, nhìn Sở Liên Nhi cả người chặt vật, mắt đen trong trẻo nhưng lạnh lùng không chút biểu tình, hai đầu lông mày một mảnh lạnh như băng, giống như ngăn cách.

Tất cả mọi người nhìn hẩn, chờ một câu nói của hẩn quyết định sống chết của Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi cũng quên hẩn, khoe miệng bỗng đứng gờ lên.

“Chết đã đến nơi, ngươi còn dám cười?” Đông Ly Thuần nhìn tươi cười khinh miệt ở khoe miệng nàng, tức giận trong lòng.

Sở Liên Nhi không sợ nhìn hẩn, thanh âm khinh miệt: “Ta có thể nào không cười, cười ngươi không biết dùng người.”

Mọi người thở hốc vì kinh ngạc, đều nghĩ, Sở Liên Nhi này sống yên quá rồi, lại dám nói chuyện với chủ tử như thế.

Đông Ly Thuần không giận ngược lại cười, khoe môi hẩn cong lên, nhàn rãi đặt câu hỏi: “Ta như thế nào không biết dùng người?”

Sở Liên Nhi phẫn nộ, thanh âm trong trẻo, trung khí mười phần, “Ngươi vì ân oán cá nhân của mình, đại tài tiểu dụng (tài lớn dùng ít), chẳng lẽ đây không phải lãng phí nhân tài sao?”

“A, ta như thế nào đại tài tiểu dụng rồi? Nói nghe một chút.” Đông Ly Thuần nhú mày, thần sắc giống như thợ săn đùa mèo con, lời nói thường mà khiếp người.

Sở Liên Nhi hừ nhẹ: “Nói ví dụ, ta! Tài năng của ta chắc hẳn ngươi rõ ràng, lại vì một ít việc riêng và một lý do nhỏ nhỏ liền xóa đi tất cả công lao trước kia của ta, cái này há là đại trượng phu làm nên?”

Nàng liếc Đông Ly Thuần, phát hiện hắn chưa mở miệng, tiếp tục nói: “Thân là người lãnh đạo vĩ đại, phải có tư cách, nhân tài rất quan trọng. Muốn trở thành người lãnh đạo có năng lực có quyết đoán được người tôn trọng, không cần làm việc phải cúi người, nhưng mà nhất định phải có ánh mắt có thể chọn thiên lý mã, tùy người mà dùng, đem nhân tài khác nhau đặt ở cương vị khác nhau.”

Thần sắc Đông Ly Thuần dần dần ngưng trọng, hắn thu hồi thần sắc ngả ngón vừa rồi, ánh mắt nhìn Sở Liên Nhi bắt đầu lập loè.

Sở Liên Nhi thấy hắn y nguyên không đáp lời, không rõ suy nghĩ trong lòng của hắn, trong nội tâm bất ổn, nhưng đã đâm lao phải theo lao, nàng khẽ cắn môi, lại tiếp tục nói: “Nói ví dụ, có hai người, một người võ nghệ cao cường, có thể dùng một đỡ mười, mà đổi thành một người, lại không biết võ công, chẳng lẽ người sẽ cho người không biết võ công lên chiến trường giết địch sao?”

Đông Ly Thuần y nguyên không nói, chỉ là cặp con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng hờ hững dần dần có sắc thái khác.

Sở Liên Nhi lại nói: “Nhưng, người biết võ công này, võ công ngược lại rất cao, trên chiến trường vô địch, người sẽ để hắn làm thống soái, lĩnh quân giết địch sao?”

Sở Liên Nhi nhìn qua hắn, nói: “Không thể! Thân là thống soái tam quân, không nhất định phải có võ nghệ cao cường, nhưng nhất định phải có năng lực thống hợp đại quân, và tài năng quân sự nhìn chung toàn cục. Mà người biết võ công kia, nếu như không có mưu lược, như vậy, người cũng chỉ có thể cho hắn một quan chức tiền phong hoặc là thiên kỵ trưởng (trưởng ngàn binh cưỡi ngựa). Mà ngay cả tư cách vạn kỵ trưởng (trưởng vạn binh cưỡi ngựa), phó tướng cũng không thể cho hắn.”

Hai con ngươi Đông Ly Thuần sáng ngời, chậm rãi nói ra: “Nói một tràng, có liên quan gì với việc người thoát tội chết?”

Sở Liên Nhi thở ra, cuối cùng mở miệng, nàng còn tưởng rằng người này thâm trầm đến kiên trì.

“Ta nói nhiều như vậy mục đích là, nếu như ột người chỉ biết giết người mà không có mưu lược đi làm tam quân thống soái, mà ột người không có võ công lại có mưu lược làm một người sĩ tốt bình thường, như vậy, đây là lãng phí đối với người mới. Cũng là sai lầm của người lãnh đạo như ngươi.”

“Một người không thể dùng người làm lãnh đạo, là không thể thành công, cho dù may mắn thành công, hắn nhanh chóng cũng sẽ bị người khác thay thế.”

Sở Liên Nhi nhìn qua hắn, cười ngạo nghễ: “Mà ta, tuy chỉ là nữ tử yếu đuối, nhưng kiến thức của ta, mưu lược của ta, cũng sẽ không thua phụ tá ở dưới trưởng người. Tuy giải thích trên quân sự của ta không có lợi hại như bọn người Mã Văn Trọng Hoàng Dẫn Phong, nhưng ta tại phương diện kinh tế, dân sinh, chánh trị, tuyệt sẽ không bại bởi bất cứ người nào. Nhưng người chỉ vì tí xiu sai lầm, giáng chức ta đi nấu nước sôi, quét dọn thư phòng loại việc tùy tiện người thường nào cũng có thể làm, thật sự là lãng phí đối với người mới.”

Bốn phía lặng ngắt như tờ, tất cả đều vừa khiếp sợ vừa khâm phục nhìn qua Sở Liên Nhi vẻ mặt ngạo nghễ.

Mặt Đông Ly Thuần hìm như nước, nhìn không ra hỉ nộ, bất quá, từ ánh mắt của hắn mà xem, hắn cũng không tức giận. Đông Ly Thuần bình tĩnh nhìn Sở Liên Nhi sau nửa ngày, bỗng dưng cười lên ha hả.

28. Q.1 - Chương 28: Phản Lại Một Kế

Mọi người ở đây đều sợ hãi kêu lên một tiếng, nhất là Lâm má má, nàng nhìn diện mạo Đông Ly Thuần, hắn vẫn là thần sắc lạnh nhạt, nhìn không ra hỉ nộ, hắn sẽ không dễ dàng tức giận, cũng sẽ không đơn giản biểu đạt cảm tình trong nội tâm, càng sẽ không cười to ở trước mặt mọi người.

Đông Ly Thuần ngưng cười, nhìn mọi người chung quanh sau nửa ngày, cuối cùng, ánh mắt tập trung đến Sở Liên Nhi vẻ mặt tự tin, bỗng dưng lên tiếng: “Người xác thực có chút tài, chính là, hai chữ khiêm tốn người chưa từng nghe sao?”

Uống, người này quanh co lòng vòng mĩa mai nàng cuồng vọng không biết thu liễm, chỉ là người cậy tài khinh người sao?

Sở Liên Nhi không chút do dự, trả lời: “Người nghe nói câu thành ngữ tự đề cử mình chưa?”

Đông Ly Thuần sững sờ: “Vậy thì thế nào, chẳng lẽ, người có tư cách so sánh với Mao Toại [1] ?”

Sở Liên Nhi bĩu bĩu môi: “Vì sao không thể? Khi người khác không chịu tin tưởng hoặc là không biết người có năng lực thì phải chủ động đứng ra, đẩy mạnh tài năng của mình, bằng không, tài năng của người cũng chỉ có thể vĩnh viễn bị mai một.”

“Thực biết nói xạo.” Đông Ly Thuần cười nhạt một tiếng: “Ta chỉ biết rõ rượu hương không sợ ngõ nhỏ sâu.” (ý là nếu người có tài ở đâu cũng ko bị mai một)

Sở Liên Nhi tranh phong đối ngược: “Hương rượu đương nhiên phải có người hiểu rượu mới có thể ngửi thấy được. Nếu như đụng phải người không biết uống rượu, còn có thể tưởng lầm là một vò nước lã.” Nàng biến tướng mĩa mai hẳn không nhìn được rượu, không biết quý trọng nhân tài.

Đông Ly Thuần lại cười ha ha lần nữa, ngừng cười, thanh âm hắt phút chốc lạnh như băng: “Quả thật nhanh mồm nhanh miệng, xem ra, cho người làm nha hoàn thật sự là tổn thất. Bất quá của ta, người thiêu hơn phân nửa phòng Bích Nguyệt hẳn chính là sự thật, cho dù ta có tâm luyện tài, cũng phải theo lẽ công bằng xử lý. Lâm má má, phạt như thế nào, người xem rồi làm.”

Tiểu nhân, vương bát đản, lòng dạ hiểm độc quỷ, đồ vô sỉ — Sở Liên Nhi đem tất cả chữ có thể mắng đều lấy ra.

Lâm má má cứng nhắc lên tiếng, sau đó thanh âm trung khí mười phần vang ở trong lòng Sở Liên Nhi: “Dựa theo quy củ, nô tài thiêu chỗ ở của chủ tử, lý nên xử tử, bất quá, niệm tại Sở Liên Nhi chính là vi phạm lần đầu, mà chủ tử lại sinh lòng yêu tài, dựa vào nô tỳ xem, liền xử lý nhẹ, quất roi 30, để bày ra trừng phạt nhẹ.”

Quất roi 30, còn gọi là trừng phạt nhẹ?

Sở Liên Nhi hít vào một hơi, không đợi nàng phản ứng, đã bị đại hán ở đây nhào tới bắt lấy cánh tay, đè quỳ trên mặt đất, một cái roi đen nhánh đã giơ lên cao cao.

“Chờ một chút.” Bỗng dưng, thanh âm Hồng Nhi vang lên, chỉ thấy trước mắt bao người, nàng chạy vội tới trước mặt Đông Ly Thuần, phất chốc hai đầu gối quỳ xuống đất, nói: “Nhị hoàng tử, ngài nên biết thân phận trước kia của Liên Nhi, nàng — nàng căn bản không biết nấu nước làm cơm những tạp vụ này, nhưng Tổ Mai cô nương lại cứ muốn nàng đi nấu nước, nô tỳ đã từng cầu Tổ Mai cô nương, nhưng Tổ Mai cô nương lại nói: ‘Bất kể nàng có thể hay không, dù sao, chuyện bốn cô nương phân phó xuống dưới, nàng cũng không dám chối từ. Bằng không, cứ đợi đến phủ quy hầu hạ.’ Nhị hoàng tử, Tổ Mai cô nương rõ ràng muốn cho Liên Nhi chịu trừng phạt, lần này Liên Nhi phạm phải sai lầm lớn, cũng không phải cố ý phạm, mà là nàng căn bản cũng không biết, xin nhị hoàng tử xem tại nàng là người học nghề, tha nàng lần này a.” Cảm tình của Hồng Nhi và Sở Liên Nhi rất tốt, tuy nàng chỉ là nha hoàn nho nhỏ, nhưng ở phủ hoàng tử mấy năm, cũng học được cách nhìn đời, nàng thấy Tổ Mai lòng dạ nhỏ mọn, không chấp nhận được người khác, trái lo phải nghĩ, nàng cho rằng để cho loại nữ nhân này một mực đặt ở trên đầu cũng không thấy là chuyện tốt, huống chi, Đông Ly Thuần luôn luôn công và tư công minh cũng sẽ không theo tư.

Hồng Nhi biết rõ Đông Ly Thuần căm hận Sở Liên Nhi, hẳn muốn ác chính Sở Liên Nhi là chuyện chính bản thân hẳn, nhưng cá tính hắt cao ngạo tâm tư khó dò quyết không cho phép người khác tùy ý khi dễ nàng. Ví như nói, mình có thể tùy ý khi dễ người, người là ai cũng dám khi phụ? Dựa vào cái gì a?

Nàng liệu định Đông Ly Thuần sẽ không ngồi nhìn.

Cho dù Đông Ly Thuần ngày gần đây biểu hiện cực kỳ thất vọng với Sở Liên Nhi, nhưng hôm nay nàng biểu hiện lại không giống người thường, Hồng Nhi thấy đôi mắt hờ hững gần đây của hẳn không có ánh sáng, liền lớn mật thay Sở Liên Nhi cầu tình.

“Hồng Nhi, người —” Tổ Mai tức giận hai mắt đỏ như máu, nàng như thế nào đã quên tiện nha đầu này và Sở Liên Nhi.

Đông Ly Thuần liếc nàng, thanh âm đậm mạc: “Tổ Mai, người quá làm cho ta thất vọng rồi.”

Thần sắc Tổ Mai kinh hoảng, hoảng sợ nhìn qua hắn.

Đông Ly Thuần nhìn cũng không nhìn nàng, nói: “Lâm má má, chính người xử trí a.” Dứt lời, lạnh nhạt xoay người, vào phòng.

“Dạ, chủ tử!” Nghiêm túc trên mặt Lâm má má không có chút nào biến hóa, bàn tay thô ráp giương lên, lại có hai người đại hán tiến lên một phen níu lại Tổ Mai thê lương cầu xin tha thứ, đem nàng túm đến cùng Sở Liên Nhi.

Một đôi đôi mắt ưng của Lâm má má nhìn nô bộc chung quanh, mọi người cảm như hén, thanh âm của nàng lạnh như băng lạnh giống như chùy nặng đập vào trong lòng mọi người: “Sở Liên Nhi thiêu hủy phòng sự thật, tuy là người học nghề, nhưng phải truy cứu sai lầm, nhưng niệm nàng không phải cố ý làm, liền sửa quất 10 roi, bày ra trừng phạt nhẹ. Mà Tổ Mai, thân là đại a đầu, lý nên làm được công và tư rõ ràng, lại dùng tư phản nân, cho nên làm cho nha hoàn ở dưới phạm phải sai lầm ngập trời, càng làm cho chủ tử chấn kinh. Thuộc hạ sai, chính là thủ lĩnh lỗi, cùng nhau xử phạt, quất 30 roi!”

Nàng xoay người, lãnh khốc hạ lệnh đối với hai người đại hán: “Hành hình!”

Hai cái tiếng kêu thảm thiết lẫn nhau pháp phòng, Tổ Mai từ nhỏ đã bị bán vào hoàng cung, về sau Đông Ly Thuần đến tuổi 20 thì được hoàng đế cho phủ đệ, Tổ Mai tay chân lạnh lợi, cử chỉ thoả đáng, cũng được đưa vào phủ hoàng tử hầu hạ Đông Ly Thuần, nàng trong cung tuy là thân phận cung nữ, nhưng chưa bao giờ nếm qua đau khổ, da đẹp thịt non, tuy thời tiết rét lạnh, trên người mặc áo bông dày, nhưng bị quất 30 roi, vẫn phải chịu.

Sở Liên Nhi trước kia là thiên kim tiểu thư, chưa bao giờ giống hôm nay, bị roi quất, tiếng kêu của nàng thậm chí còn áp đảo Tổ Mai, tiếng kêu của hai người thảm thiết pháp phòng, tốc hành không trung.

Sau khi mười roi qua đi, Sở Liên Nhi đã quỳ rạp trên mặt đất, nửa chết nửa sống, Hồng Nhi tranh thủ thời gian tiến lên nâng nàng dậy, nàng theo sức tay của Hồng Nhi đứng dậy, bước chân lảo đảo đi về phòng.

Mà Tổ Mai, tại roi thứ mười thì sớm đã đã hôn mê, chỉ là roi tàn nhẫn vẫn vang lên không ngừng, áo bông hồng nhạt của nàng đã bị rách mướp, thấm máu đỏ, đập vào mắt khiến người xem lo lắng.

Trở lại phòng hạ nhân, Sở Liên Nhi đỡ xuống thần sắc suy yếu không chịu nổi, sinh khí dồi dào ngồi xuống ở mép giường.

Hồng Nhi kỳ quái nhìn nàng: “Liên Nhi tỷ, người nhanh nằm trên đó, ta đi hiệu thuốc mua chút ít thuốc đến thay người bôi thuốc.”

Sở Liên Nhi như không có việc gì, phát tay nói: “Không cần, lại không đánh trúng da.” Chỉ là có chút đau đớn rất nhỏ mà thôi.

“Nói vậy, mặc dù mùa đông mặc dày, nhưng nhìn áo trên lưng người đều bị rách nát —” khi thấy Sở Liên Nhi cởi áo ngoài bị rách nát thì Hồng Nhi đem lời nuốt trở vào.

“Người, cái này, Liên Nhi tỷ, đây là cái gì?” Hồng Nhi chỉ vào đồ chơi màu đen sì Sở Liên Nhi giật xuống từ trên lưng, trợn mắt há hốc mồm.

Sở Liên Nhi đứng dậy, dương dương đắc ý cầm vật đặc biệt trong tay, cười hắc hắc nói: “May mắn có nó, bằng không, ta nhất định sẽ như nữ nhân chết tiết Tổ Mai bị đánh da tróc thịt bong.”

“—” Hồng Nhi kinh dị nhìn qua nàng, con người lập loè.

Biểu lộ của Hồng Nhi làm cho Sở Liên Nhi càng thêm đắc ý, nàng đem da trâu trong tay ném qua một bên, đẩy lấy một đầu tóc rối loạn và quần áo chật vật không chịu nổi, hắc hắc cười lạnh: “Ta Sở Liên Nhi chính là thiên tài nấu nướng, một mực trong phòng bếp lớn lên, sao có thể đem phòng bếp thiêu hủy.” Tuy nàng dùng quen đồ làm bếp hiện đại hoá, nhưng đối mặt phòng bếp hoàn toàn cổ hóa cũng sẽ không dẫn đến thiêu hủy phòng bếp.

Hồng Nhi lại hóa đá lần nữa, nàng trừng mắt Sở Liên Nhi, trừng trừng hai mắt đủ để nói rõ trình độ giật mình.

“Nói như vậy, ngươi là cố ý thiêu hủy phòng bếp ?” Làm sao có thể?

“Đúng vậy.” Sở Liên Nhi hào phóng thừa nhận, trải qua vừa rồi Hồng Nhi liệu chết thay nàng cầu xin tha thứ, nàng đổi bất hoà lúc trước của Hồng Nhi đã không hề chú ý, xem nàng thành bạn tốt tâm phúc, nàng ngẩng lên, hừ lạnh: “Tổ Mai tiện nhân kia muốn chơi ta, hừ, còn sớm vô cùng, lần trước, nàng cố ý để ta đi quét dọn thư phòng Đông Ly Thuần, khiến cho ta thiếu chút nữa bị thích khách ẩn vào phủ hại, món nợ này còn chưa tìm nàng tính đâu, nàng thật cho là ta chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng chịu nàng khi dễ? Còn sớm lắm. Lúc này, ta liền tương kế tựu kế, phản nàng một lần. Xem nàng còn dám kiêu ngạo không?”

~[1] Mao Toại tự tiến cử mình: Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Bình Nguyên Quân liệt truyện”.

Năm 251 công nguyên, thủ đô Hàm Đan nước Triệu bị quân Tần bao vây. Vua Triệu vội vàng cử Thừa tướng Bình Nguyên Quân sang du thuyết nước Sở cùng hợp sức đánh trả quân Tần. Bình Nguyên Quân phụng chỉ liền nhanh chóng tuyển chọn 20 người có tài năng đi theo, nhưng qua sàng lọc chỉ được 19 người, còn thiếu một mà chẳng tìm được người nào xứng đáng cả. Bấy giờ, có một người tên Mao Toại đến gặp Bình Nguyên Quân và nói rằng: “Xin ngài để tôi đi theo cho đủ số”.

Bình Nguyên Quân không quen biết Mao Toại, cũng chưa nghe ai nói về người này nên không dám nhận lời. Mao Toại thấy vậy mạnh dạn nói: “Nếu như ngài sớm để ý thì tôi đã trở thành chiếc dùi nhọn trong bọc vải đâm thủng ra ngoài từ lâu rồi. Nay ngài hãy thử bỏ tôi vào trong bọc có được không?”. Bình Nguyên Quân nghe vậy bèn nhận lời để Mao Toại cùng đi .

Khi đoàn người đến nước Sở, vua Sở kiên quyết tỏ ý không muốn hợp sức với nước Triệu, Mao Toại thấy Bình Nguyên Quân đang không biết đối đáp ra sao liền bước ra toan mở miệng, thì bị vua Sở quát tháo đuổi ra ngoài. Mao Toại tức giận cầm kiếm sấn đến gần vua Sở quát lên rằng: “Tôi hiện đứng gần đại vương chỉ trong gang tấc, tính mạng của đại vương đang nằm trong tay tôi, dù nước Sở có mạnh đến mấy cũng không thể cứu được đại vương”.

Vua Sở sợ khiếp vía, Mao Toại bèn hạ thấp giọng phân tích rõ mối lợi hại của việc hai nước hợp sức, lời lẽ rất sắc bén khiến vua Sở cuối cùng phải nhận lời .

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ “Mao Toại tự tiến” để ví với hiện tượng tự mình tiến cử mình đi làm một công việc nào đó.

29. Q.1 - Chương 29: Vụ Thích Khách

“Cái gì?” Hồng Nhi kinh hãi, “Trong phủ lại có thích khách nữa? Sao ta chưa nghe nói qua?”

Sở Liên Nhi liếc nàng một cái: “Ngươi đương nhiên không biết, kẻ ngu ngốc đã bị ta chinh mấy ngày không dám ra tới gặp người.”

Nghe tới tình cảnh đêm hôm đó, Sở Liên Nhi liền nổi giận một hồi.

Ngay tại lúc trời tối, nàng dựa theo thường ngày, quét dọn thư phòng, trở lại phòng nhỏ của mình thay khăn trùm đầu trên đầu, và đem thực vật nàng phát minh lau giấu kỹ, cũng không lường được bị một cái gì đó lạnh như băng chống đỡ cổ.

“Đừng nhúc nhích.” Một cái âm thanh lạnh như băng vang lên tại bên tai, lạnh buốt trên cổ lại tăng lên một phần, cảm giác thanh kiếm.

Sở Liên Nhi bị hù đến toàn thân cứng ngắc, nàng kéo thanh âm nói: “Hảo hán, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ ——“

Lực lượng trên cổ y nguyên trầm trọng, “Ta hỏi ngươi, mật gián (can gián bí mật) của Đông Ly Thuần đặt ở cái đó?”

Mật gián? Nàng nào biết đâu?

Sở Liên Nhi rất muốn trả lời như thế, bất quá, nàng đảo tròn mắt, thanh âm run rẩy nói: “Mật gián, người nói loại mật gián nào a?”

“Đừng giả bộ, chính là mật gián trước đó vài ngày hấn và nhòm phụ tá của hấn bố trí đối kháng Tam hoàng tử, nói, hấn đem mật gián đặt ở chỗ nào.”

A, nguyên lai là Tam hoàng tử đã bị Đông Ly Thuần bắt được nhược điểm nữa à.

Sở Liên Nhi sợ lại sợ, nàng một nhân vật nho nhỏ, sao có thể nhìn thấy loại chuyện cơ mật quan trọng, trừ phi sống không nhịn được. Chính là, thanh kiếm trên cổ kia làm cho nàng động cũng không dám động, chỉ phải run thanh âm nói: “Ta biết rõ, ta biết rõ, chính là, người không thể giết ta.” Tuy bây giờ thời gian khổ chút, mệt mỏi chút, bị khinh bỉ chút, nhưng chết từ tế không bằng sống nữa, tánh mạng con người nhiều kiểu nhiều màu a, nàng còn muốn sống thấy mặt trời ngày mai.

Đối phương cười lạnh: “Hừ, chỉ cần người nói thành thật cho ta, ta liền không giết người.”

Nàng tin tưởng mới có quỷ, chính là, nàng lại không có biện pháp khác. Khẩn trương và sợ hãi làm cho nàng cảm giác hô hấp không nhanh, nàng buông lỏng đai lưng có đính độc tự chế một chút, nói: “Cho dù người từ trong miệng ta được đến tin tức mật gián, người chạy không thoát cánh cửa này.”

“A? Phải không?” Thích khách không tin.

Sở Liên Nhi run rẩy gật đầu: “Đúng vậy a, bởi vì, người tìm lộn người.”

“Không, ta chính là muốn tìm người. Người là nha hoàn duy nhất ngoại trừ Đông Ly Thuần, có thể tự do ra vào thư phòng của hấn.”

Xem ra, thực bị Hồng Nhi đoán trúng, thư phòng Đông Ly Thuần đích không được uế khí.

Tổ Mai chết tiệt, không khiến nàng cực khổ chết thật sự là nàng quá mức nhân từ.

“Đại ca người thật lợi hại, biết rõ ràng như vậy, ta quả thật có thể tự do ra vào thư phòng chủ tử, cũng biết mật gián đặt ở đâu, chỉ tiếc ——” nàng bỗng dừng dừng lại.

“Chỉ tiếc cái gì?” Thanh âm đối phương vội vàng.

Sở Liên Nhi chậm rãi vén tóc rơi vào bên tai, chậm tiếng nói: “Chỉ tiếc, người tìm lộn người.”

“Ách? Người, người ——” thích khách còn chưa có nói xong, đã chống đỡ hết nổi ngã xuống đất nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh.

Sở Liên Nhi đứng dậy, vuốt vuốt cổ bị thân kiếm tựa lạnh như băng, đá đá thích khách nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hừ lạnh một tiếng, lăm lăm lâu lâu: “Dám cầm kiếm dọa cô nãi nãi, thật sự là sống không nhịn được.”

Thích khách y nguyên nằm không nhúc nhích, Sở Liên Nhi liền đáp hai cái, “Đã sớm nói với người, người tìm lộn người, người còn không biết sống chết, lão nương há lại cho loại người như người chó mèo đều có thể uy hiếp sao?” Cũng không muốn nghĩ, từ ngày đầu tiên nàng tiến vào thư phòng Đông Ly Thuần, đã có chuẩn bị bị thích khách uy hiếp. Trên người luôn có mê dược chế tạo từ phấn hoa phấn la [1], bình thường nàng đều giấu ở trong đầu dây lưng, chỉ cần có sự cố phát sinh, nàng tại thần không biết quỷ không hay dùng ra, có thể khiến người té xỉu.

Phấn hoa phấn la có thành phần khiến người yên giấc, nàng lại bỏ thêm mạn đà la trong phấn hoa phấn la, thời cổ mê hương chủ yếu là dùng nguyên liệu này làm thành, nàng đem rất nhiều Mạn Đà La nấu trước, sau đó cô lọc, cuối cùng trộn với phấn hoa phấn la rồi hong gió cho ra hơi nước lấy được bột phấn, che dấu trong dây lưng, tại hiện đại, đối phó sắc lang, thực tế hữu hiệu. Không nghĩ tới, tại loại địa phương quỷ quái này, ngược lại dùng để cứu tánh mạng mình.

Sau khi Hồng Nhi nghe, trợn mắt há hốc mồm, thần thờ nửa ngày, thật lâu, nàng mới há mồm: “Thích khách kia hiện tại ra sao?”

Sở Liên Nhi nhìn Hồng Nhi, cười khê: “Không như thế nào, ta cũng không phải trời sinh đã là người lòng dạ độc ác. Hấn nha, không may phạm trong tay ta, ta cũng không có muốn mạng của hấn, chỉ có điều cạo

tóc hần, viết chút ít chữ không để lau lên mặt hần, rồi đem hần ném vào trong khe nước thối, uống chút nước dơ thanh tỉnh thanh tỉnh.”

Hồng Nhi há to miệng, nửa ngày không ra, ánh mắt nhìn Sở Liên Nhi mang theo sợ hãi và mê hoặc.

Sở Liên Nhi không để ý tới vẻ mặt này của nàng, chỉ là cười nhưng không cười nhìn nàng, “Hong Nhi, người nói, sau này thích khách kia, còn có thể ra tới gặp người không?”

Hồng Nhi lắc đầu, bình thường phái thích khách vào phủ hoàng tử đánh cắp cơ mật, ngoại trừ Tam hoàng tử, không nghĩ ra người thứ hai, mà Tam hoàng tử cũng không dần đến cho thủ hạ thất thủ mạng sống, nghĩ đến, thích khách xui xẻo kia đã qua đời.

Sở Liên Nhi nhìn Hồng Nhi, mắt phượng nheo lại độ cong đẹp mắt, nàng nhẹ nhàng cười: “Hong Nhi a, người đoán sai rồi, thích khách kia cũng không phải Tam hoàng tử phái tới. Cho nên, thích khách kia sẽ không bị diệt khẩu, chỉ có điều, trong thời gian ngắn, hần sẽ không ra tới gặp người được.”

“Làm sao người biết hần không phải Tam hoàng tử phái tới?” Hồng Nhi bật thốt lên hỏi ra.

Sở Liên Nhi thần bí cười. Dựng thẳng lên hai ngón tay thô sừng lắc trước mắt nàng: “Bí mật!”

30. Q.1 - Chương 30: Đêm Giao Thừa

Sở Liên Nhi bị quất mười roi, Lâm má má thả nàng nghỉ một ngày, nghe nói Tổ Mai đã bị vô cùng thê thảm, nằm ở trên giường mấy ngày không xuống giường được.

Sở Liên Nhi đồng tình thay nàng nhỏ lệ một phen, nhưng nàng đồng tình thì đồng tình, đối kết cục kế tiếp của Tổ Mai vẫn là vô tay khen hay.

Hai mươi lăm âm lịch rồi, còn có vài ngày chính là giao thừa, tất cả nô bộc trong phủ hoàng tử đều vội chân không chia xuống đất, nghe nói Tổ Mai còn nằm ở trên giường, phía sau lưng bị đánh đến máu thịt mơ hồ, mặc dù bôi thuốc, nhưng bởi vì trên người luôn ngứa vô cùng ngứa, hơn nữa có da tróc thịt bong, cả phía sau lưng đã bắt đầu chảy mủ. Mọi người ở dưới lại bận xoay quanh, căn bản chẳng quan tâm nàng. Hơn nữa Đông Ly Thuần đối với nàng chán ghét vô cùng, nàng mặc dù vẫn là thân phận đại a đầu, cũng đã không còn quyền lợi chi phối hạ nhân gì nữa, chỉ phải nằm ở trên giường tự sinh tự diệt. Về sau, nghe nói trên người Đông Ly Thuần cũng bắt đầu nổi vết đỏ, hơn nữa còn chảy nước mắt không ngừng.

Tìm được tin tức như vậy, Sở Liên Nhi có khổ có mệt cũng đáng được. Nhìn một đôi tay sừng đỏ thô ráp với mình, nhếch miệng âm hiểm cười, lão nương cố gắng lâu như vậy, rốt cục đổi lấy thành quả thắng lợi.

Trong viện giặt quần áo, buổi tối mỗi ngày ngoại trừ nàng ra, không có bất kỳ người nào đoạt địa bàn với nàng, trong nội viện này tuy đơn sơ, nhưng bảo bối còn nhiều mà, lấy ra sửa chữa người, hoàn toàn không uống phí lực phá hủy.

Cửa ải cuối năm càng gần, thời gian Đông Ly Thuần về phủ cũng càng ngày càng muộn, Sở Liên Nhi cơ hồ nhìn không tới bóng người của hần. Như thường ngày, sáng sớm nàng phải bưng nước đến trong phòng Đông Ly Thuần quét dọn, cửa ải cuối năm đến, trong phủ phải tổng vệ sinh một lần, phòng Đông Ly Thuần là địa phương dọn dẹp đầu tiên, tất cả nha hoàn đều muốn tham dự trong đó.

Mùa đông ở phương Bắc, lạnh kinh người, Sở Liên Nhi còn chưa qua loại khí trời lạnh người chết đi, há miệng đầy khói trắng, giẫm lên tuyết đọng dày đặc, bắt đầu nhiệm vụ kiên trì quét dọn mỗi ngày.

Chỉ là, nàng mới cầm cái chổi đi vào Bích Nguyệt hiên, trước mặt liền nhìn đến thân thể cao lớn trắng kiện của Lâm má má, phía sau nàng còn đi theo mấy tên gia đình thân cường lực mạnh trong phủ, bọn họ như bắt con gà con, trong tay ôm theo một nữ nhân khóc lóc đầm đìa.

“Chủ tử, nô tỳ oan uống a, chủ tử tha mạng a, nô tỳ thật không có xịt nước hoa a, chủ tử người phải tin tưởng nô tỳ. . .

. . .” Từng tiếng cầu xin tha thứ thê lương, trong gió lạnh sáng sớm, phá lệ thê thảm.

Trên người nàng mặc quần áo màu xanh lơ, phía sau lưng lại một mảnh huyết đỏ, bị gia đình trong phủ thô bạo túm trong tay, lúc giãy dụa, trên lưng đã rịn ra một máu đậm đặc. Tóc của nàng mất trật tự không chịu nổi, một cây trâm hoa ngọc màu lục dài 1 tấc, tà tà cắm ở trên đầu, mắt thấy muốn rơi xuống mặt đất, nàng giãy dụa càng lợi hại, trâm hoa liền rơi xuống mặt đất, một đám tóc rũ xuống tại bên cạnh gò má, che khuôn mặt của nàng, Sở Liên Nhi nhất thời không có nhận ra nàng. Bất quá, sau khi nghe được thanh âm quen thuộc của nàng, nàng rốt cục thấy rõ, vị nữ nhân hai chân cơ hồ bị kéo trên mặt đất này, lại là Tố Mai.

Sân nhỏ nổi liền phòng rường cột chạm trổ, trên bậc thềm xuống phòng, có mấy nha hoàn chiều cao không đồng nhất đứng, các nàng rũ lông mi xuống mà đứng, lặng ngắt như tờ đứng ở trong gió lạnh, mắt lạnh nhìn Tố Mai bị thô lỗ kéo đi, không người dám nói câu nào.

“Tiện tỳ chết tiệt, chủ tử ba nói năm lệnh không chuẩn nha hoàn trong phủ xức nước hoa, người phạm vào gan chó, lại dám kháng mệnh không tuân, khiến chủ tử ngứa toàn thân, chảy nước mắt không ngừng, thật sự là sống không nhin được.” Một tiếng rống giận trung khí mười phần, thiếu chút nữa rống phá màng tai Sở Liên Nhi, định mắt nhìn lên, nguyên lai là Lâm má má. Chỉ thấy nàng chống eo, đang chỉ vào Tố Mai một thân chặt vật rống giận.

Tố Mai giãy dụa hướng Lâm má má quỳ xuống, nàng bắt chặt lấy váy của nàng, khóc cầu: “Lâm má má, ta thật không có xức nước hoa a, người phải tin tưởng ta, ta là oan uổng.”

Lâm má má nghe vậy càng giận không thể hết, bàn tay to chụp tới, như chim ưng bắt con gà, bắt được quần áo màu xanh lơ Tố Mai, dùng cái mũi củ tỏi của nàng ngửi ngửi, rống dữ dội một tiếng: “Còn dám nói không có, mùi thơm nồng như vậy. Tiện tỳ, thật sự là chết đã đến nơi vẫn không biết hối cải, người thích xịt nước hoa như vậy, không phải là muốn câu dẫn chủ tử, một lòng muốn bò lên trên giường chủ tử sao? Đáng tiếc, chưa tốt thành xấu, ngược lại còn khiến chủ tử dị ứng, thật sự là tội ác tày trời, cho tới bây giờ, vẫn không biết hối cải, vậy đừng trách lão thân vô tình. Đến nha, đem nàng bán vào giáo ti phường. Từ nay về sau, không có phủ hoàng tử cho phép, không cho phép bắt luận kẻ nào chuộc thân thay nàng.”

Tố Mai thê lương thét lên, lại đánh không lại khí lực gia đình trong phủ, rất nhanh, đã bị ném ra ngoài viện.

Cánh cửa bị đánh trúng, treo đèn lồng đỏ thắm nhưng không thấy không khí vui mừng và ấm áp, lại biến thành âm trầm mà làm cho người ta sợ hãi.

Mặt đầy đặn của Lâm má má co rúm một hồi, nàng mắt lạnh nhìn Tố Mai bị thê lương kéo đi, sắc mặt dữ tợn, lại nhìn đến mọi người, bỗng đứng rống to một tiếng: “Đều sùng sờ ở đây làm cái gì? Chuyện nên làm đều làm xong sao? Có phải là cũng muốn đến giáo ti phường loại địa phương dơ bẩn đi dạo?”

Một câu chưa dứt, trong sân đã không còn một người.

Sở Liên Nhi rốt cục kiến thức đến tác phong lãnh huyết và tàn nhẫn của Lâm má má, không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian cầm cái chổi bắt đầu quét dọn.

Bất quá, khoe mắt nghiêng nhìn đến Tố Mai bị bắt ra ngoài viện, trong nội tâm không nói ra được tư vị, nữ nhân luôn ác chính nàng này, hôm nay rốt cục bị nàng phản trở về cả, bộ dạng này của nàng, bị ném ra phủ, chỉ sợ cơ hội sống không lớn.

Chính là, bị bán vào giáo ti phường, càng sống không bằng chết a.

Nàng làm như vậy, có phải là thật quá mức?

.....

Tố Mai bị trục xuất phủ rồi, Lâm má má chuẩn bị từ hai người đại nha hoàn Lục Liễu và Thanh Hà, tuyển ra một người để làm đại a đầu.

Chính là, Đông Ly Thuần lại chỉ vào Sở Liên Nhi đầu tóc rối bời cao thấp không đều tiếp nhận vị trí đại a đầu.

Đêm giao thừa, Đông Ly Thuần vốn nên tiến cung tham dự tiệc hoàng gia, lại bởi vì thân thể không khỏe ốm bệnh tại phủ. Khó được cùng Mã Văn Trọng cầm đầu một đám phụ tá cùng nhau mừng năm mới. Lâm má má là Đông Ly Thuần từ trong nội cung mang ra ngoài, từ nhỏ nhìn hần lớn lên, tình cảm thâm hậu,

cũng được ngồi. Hắn thấy Lâm má má muốn sai khiến nha hoàn khác tiếp nhận vị trí đại a đầu, liền chỉ vào Sở Liên Nhi đang quét dọn cái ly bị vỡ nát do tướng quân say rượu nào đó làm rớt ở phía dưới, nói với Lâm má má: “Lâm má má, người lập tức an bài nhân thủ, sửa sang lại phòng của đại nha hoàn ở Bích Nguyệt hiên, cho nàng ở lại.”

Lời nói của Đông Ly Thuần vừa ra khỏi miệng, mọi người đều bị kinh ngạc, tiếng vang hút không khí vang tận mây xanh, đủ để chứng minh trình độ kinh ngạc của bọn hắn.

Từ một nha hoàn thô lại đề tiện nhất thoáng cái tấn thăng làm đại nha hoàn có phẩm cấp, coi như là nhảy cấp thăng nhiệm rồi, tại cổ đại dĩ thường sâm nghiêm, đơn giản không được nhảy cấp này, biết bao kinh hãi thế tục, trách không được mọi người phản ứng mãnh liệt.

Sở Liên Nhi còn không biết đã xảy ra chuyện gì thấy mọi người đều đưa ánh mắt tập hướng chính mình, có chút hoảng hốt, lại sợ mà không loạn, lung tung thu nhặt mảnh nhỏ trên mặt đất xong, đứng dậy, đang chuẩn bị lui ra, bỗng dừng, một cái thanh âm hỗn hển vang lên: “Chủ tử, nữ nhân này sắp tâm hại người, bụng dạ khó lường, lòng mang quỷ, ngài cho nàng làm nha hoàn thiếp thân của ngài! Cần phải nghĩ lại a.”

Sở Liên Nhi nhú mày, nhìn về phía Lý Hoa ngồi ở dưới tay Đông Ly Thuần.

Thân phận Lý Hoa là thị vệ bên cạnh Đông Ly Thuần, võ nghệ cao cường, quanh năm không rời, nhưng hai ngày này lại không gặp lần nào, Sở Liên Nhi còn tưởng rằng hắn ít nhất phải một tháng sau mới có thể đi ra ngoài gặp người. Không thể tưởng được, hôm nay không ngờ xuất hiện ở đây. Hơn nữa vẫn ngồi ở dưới tay Đông Ly Thuần, có thể tưởng tượng, hắn ở trong suy nghĩ của Đông Ly Thuần vẫn có phân lượng nhất định.

Lý Hoa nói vừa xong, liền lập tức đưa tới mọi người hưởng ứng.

Lúc này Sở Liên Nhi mới kịp phản ứng, nhìn về phía Đông Ly Thuần ngồi ở ghế trên, ánh mắt của hắn trầm tĩnh như nước, nhìn không ra hỉ nộ, hắn cũng đang đánh giá nàng, ngón tay thon dài trắng nõn, vuốt vuốt ly ngọc trong tay, hắn cũng không nói chuyện, chỉ là lẳng lặng yên nhìn mình.

Sở Liên Nhi oán hận thầm a một tiếng trong lòng, nhìn về phía Lý Hoa, cười khê: “Lý thị vệ, ta nhớ người là thị vệ bên cạnh chủ tử, sao vài ngày trước đó lại không trông thấy người theo chủ tử?”

Ai thích thân phận đại a đầu a?

Chỉ có điều, có thể từ nha hoàn thô lại (làm việc nặng) bay lên thành đại nha hoàn ăn hương uống lạt không cần làm việc nặng, coi như là giải thoát, Sở Liên Nhi không có đạo lý gây khó dễ với mình, người muốn trở ngại nàng, tất cả đều tự đi tìm chết.

Lý Hoa nghe vậy sắc mặt càng thối, cổ cứng ngắc, lớn tiếng đáp: “Chủ tử tạm thời phái ta làm việc.”

“A, nguyên lai là như vậy a.” Sở Liên Nhi gật đầu, nhưng câu tiếp theo lại nhanh quay ngược trở lại, biến thành bèn nhọn mà xảo trá!

“Chẳng lẽ chủ tử cho người đi làm việc còn bao gồm khuya khoắt đến trong phòng ta muốn phi lễ ta sao?”

Lời của Sở Liên Nhi vừa nói ra khỏi miệng, lập tức khiến cho mọi người chú ý, nhất tề nhìn về phía Sở Liên Nhi, vừa nhìn về phía Lý Hoa vừa tức vừa vội, ánh mắt suy nghĩ sâu xa.

Lý Hoa vỗ án, tức giận nói: “Ta khi nào thì đến phi lễ người? Người không cần phải ngậm máu phun người.”

Lý Hoa phẫn nộ, trong mắt bạo phát, đằng đằng sát khí, không hổ là thị vệ sát người bên cạnh Đông Ly Thuần. Riêng phần khí thế này có thể làm người nhát gan bỏ chạy, nhưng Sở Liên Nhi không chút nào sợ, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, hừ lạnh: “Ta có chứng cứ, có muốn ta lấy ra ọi người nhìn một cái tội của người không?”

Mọi người ở đây cũng không thích Sở Liên Nhi, trái lại còn thập phần chán ghét nàng, hận không thể nàng bị Đông Ly Thuần đuổi ra phủ. Nhưng vạn ác đâm cằm đầu, mọi người đối chán ghét Sở Liên Nhi thì chán ghét, nhưng tuyệt không cho phép có việc xảy ra. Bọn họ hiểu rõ Lý Hoa, cũng không tin hắn nửa đêm đi phi lễ Sở Liên Nhi, chính là, lại thấy Sở Liên Nhi nói rất xác thật, không khỏi bán tín bán nghi, đem ánh mắt hồ nghi nhìn hướng Lý Hoa.

Lý Hoa bị những ánh mắt này chằm chằm oán khí đầy mình không chỗ kể, tức giận toàn thân phát run, hắt chỉ vào Sở Liên Nhi, quát: “Thân thẳng không sợ bóng lệch ra, ta Lý Hoa đỉnh thiên lập địa, quang minh lỗi lạc, tuyệt sẽ không làm ra loại việc hạ lưu, Sở Liên Nhi, ngươi có gan, liền lấy chứng cứ ra a.”

Sở Liên Nhi lại hừ lạnh một tiếng lần nữa: “A, thật là có gan a, rõ ràng làm chuyện ám muội, còn một bộ lễ thẳng khí hùng. Hảo, ngươi đã không biết hối cải, ta đây cũng không khách khí.”

Lý Hoa thấy nàng đem trắng nói thành đen, rồi lại nói không lại nàng, tức giận mặt trướng đỏ bừng, lại một câu cũng không chen ra. Chỉ phải đem ánh mắt cầu cứu nhìn hướng Đông Ly Thuần.

Ánh mắt Đông Ly Thuần mang theo hứng thú, hắt nhìn Sở Liên Nhi, đậm nói: “Lý Hoa phi lễ qua người? Khi nào thì?”

31. Q.1 - Chương 31: Cá Nước Mặn Xoay Người

“Lúc trời tối ngày mười tám âm lịch.”

Lý Hoa giậm chân giận dữ, “Người nói hưu nói vượn, ta căn bản không có phi lễ người”

“Nhưng ngươi dám thừa nhận, đêm hôm đó, ngươi chưa từng tới trong phòng của ta hay không?” Sở Liên Nhi cắt đứt lời của hắn, khí thế bức nhân.

Lý Hoa lắp bắp nói: “Ta thừa nhận, đêm hôm đó, ta từng tới phòng của ngươi, nhưng. . .”

“Mọi người mời xem a, Lý Hoa người này quả thật mặt người dạ thú, nhìn đến ta đây mỹ mạo như hoa, đã muốn phi lễ ta, may mắn ta liều chết phản kháng, có tài khiến hắn hiện lên.” Sở Liên Nhi nói phần uất thương tâm, bộ mặt biểu lộ tràn đầy ủy khuất đáng thương, đã kích lên ý muốn bảo hộ của tất cả nam nhân ở đây. Tổng Hưu chính là người thứ nhất nhảy ra thay nàng khiển trách Lý Hoa: “Lý Hoa, nàng nói chính là thật sự?”

Lý Hoa có miệng khó biện, nhanh chóng há miệng, mồ hôi từ trên trán chảy ra, Sở Liên Nhi nhìn ở trong mắt, càng thêm mắm thêm muối, “Thừa nhận a, Lý Hoa, ngươi không có chiếm được tiện nghi trên người của ta, liền ghi hận trong lòng đối với ta, sợ ta gièm pha ngươi ra ngoài, khiến ngươi không cách nào sống trong phủ, cho nên, năm lần bảy lượt muốn hại ta.”

Trên trán Lý Hoa nổi gân xanh, cuối cùng, hắn tức giận hét lớn một tiếng: “Người yêu nữ này, quả thật ác độc, trắng đều bị ngươi nói thành đen, xem ta không giết ngươi.” Nói, thân thể hắn nhảy lên, một đạo chưởng phong sắc bén đã quét về phía Sở Liên Nhi.

Lý Hoa võ nghệ cao cường, thân là thị vệ sát người của Đông Ly Thuần, kiêm thổ lĩnh thị vệ phủ nhị hoàng tử, một thân công phu đương nhiên được, lực đạo kẹp oán khí đầy người kia, nổi lên một cỗ gió lốc tại chỗ, mọi người ở đây đều là người cứu kinh sa trường (qua nhiều trận chiến), nếu đơn đả độc đấu bằng võ nghệ cá nhân, không có người nào là đối thủ của hắn. Bởi vậy thấy chưởng lực dời núi lấp biển này của Lý Hoa muốn đem Sở Liên Nhi cuốn vào trong đó, không khỏi thành linh biến sắc.

Sở Liên Nhi tay trái gà không chặt, mắt thấy muốn hương tiêu ngọc vẫn tại trong chưởng lực cường đại của Lý Hoa. . .

Bỗng dưng, một đạo ánh trắng nghịch qua, chưởng phong sắc bén của Lý Hoa đã bị hóa vô tung vô ảnh, trong đại sảnh chỉ còn lại mọi người sợ hãi không thôi, và Sở Liên Nhi chưa tỉnh hồn.

Sở Liên Nhi vẫn đang bị chưởng phong còn lại của Lý Hoa quét ngã trên mặt đất vỗ ngực một cái, một đôi con ngươi sợ hãi nhìn về phía Đông Ly Thuần ngồi ngay ngắn ở ghế trên, thân hình hắn chưa động mấy may, ly nhỏ trên bàn trước người như cũ, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tưởng tượng, hắn có thể dưới tình huống thân hình bất động, đơn giản hóa giải chưởng phong mang lực Thái Sơn của Lý Hoa.

Đông Ly Thuần quét Lý Hoa, nói: “Lý Hoa, ở đây hết chuyện của ngươi rồi, ngươi trước đi xuống đi.”

Lý Hoa bị chưởng lực của hắn quét lão đảo lui về phía sau thu thế lại không được, đặt móng ngã ngồi trên mặt đất, hắn nghe vậy lập tức nhảy lên: “Chủ tử, ty chúc thật không có phi lễ nàng, ngài phải tin tưởng ta, yêu nữ này rõ ràng muốn hãm hại ta.”

Hai mắt Đông Ly Thuần nửa mở, nhìn không ra hỉ nộ, “Ta biết rồi, người trước đi xuống đi.”

“Chính là. . .”

“Xuống dưới.”

Lý Hoa nhìn khuôn mặt tuần tú không biểu tình của hắn, trong nội tâm không yên, chỉ phải hành lễ, lui ra ngoài. Đi đến bên người Sở Liên Nhi thì vẫn không quên oán hận trừng nàng.

Lý Hoa đi rồi, trong sảnh yên tĩnh một hồi, cuối cùng, Mã Văn Trọng mở miệng trước, “Chủ tử, theo ý ta, Lý Hoa và Sở. . . cô nương có lẽ có chút hiểu lầm.”

Đông Ly Thuần không nói, chỉ là nhìn Sở Liên Nhi, ánh mắt giống như cười mà không phải cười: “Xem ra ta còn đánh giá thấp người.”

Sở Liên Nhi không rõ hắn nói ý gì, bất quá, nàng lường trước việc nàng gặp phải thích khách đêm hôm đó, tuyệt đối thoát không được quan hệ với hắn, không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Nô tỳ không rõ chủ tử có ý gì.”

Đông Ly Thuần bình tĩnh nhìn nàng, thật lâu, hắn uống một hớp rượu, nói với Lâm má má: “Cứ định như vậy, cho Sở Liên Nhi làm đại a đầu Bích Nguyệt hiền. Qua ngày thi hành.”

Mọi người đều cảm giác khó hiểu, không rõ Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi rốt cuộc đang đánh bí hiểm gì. Bất quá, chuyện chủ tử, bọn họ không tiện hỏi đến. Chỉ phải đem lời nói phản đối trong cổ nuốt xuống trong bụng.

Nhưng có người cũng không.

Thanh Hà được Lâm ám má thích hơn Lục Liễu mở miệng đầu tiên: “Chủ tử, nàng chính là nha đầu thô lại trong phủ, thân phận dè tiện, có thể nào một lần vượt lên vị trí đại a đầu. . . Ngài không thể. . .”

Mắt đẹp của Đông Ly Thuần liếc về phía nàng, ánh mắt lạnh thấu xương, Thanh Hà bỗng dưng hoảng hốt trong nội tâm, đem lời nói trong cổ mạnh mẽ nuốt trở vào.

Lâm má má cũng muốn nói cái gì, nhưng vừa thấy con người Đông Ly Thuần, chỉ phải nuốt lời nói bên miệng xuống..., lui sang một bên, yên lặng theo dõi diễn biến.

Lúc này Đông Ly Thuần mở miệng, hắn không có nhìn bất luận kẻ nào nữa, thanh âm nhàn nhạt, nghe không ra hỉ nộ, nhưng lời nói ra, lại như nhai đi nhai lại! Vang ở trong lòng mỗi người.

“Lâm má má, phái một cái đại nha hoàn khác tới hầu hạ ta. Nhớ kỹ, phải thông minh lanh lợi một chút, ta không thích nô tỳ tự tiện hoài nghi mệnh lệnh của chủ tử.”

Ý tứ của hắn là. . . Mọi người đưa ánh mắt tập hướng trên người Thanh Hà sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng.

Sắc mặt Thanh Hà giao hợp xanh trắng, nàng không thể tin nhìn Sở Liên Nhi, chịu không được thương cảm và ẩn ẩn nhìn có chút hả hê mọi người ném tại trên người mình, nàng như phát cuồng chạy vội tới trước mặt Đông Ly Thuần, hai tay ôm lấy hai chân của hắn, khóc hô: “Chủ tử, chủ tử, Thanh Hà trung thành và tận tâm với người, tận tâm hầu hạ ngài trái phải, không có công lao cũng có khổ lao! Ngài có thể nào vì tiện tỳ kia đối với ta như thế. . .”

“Lâm má má!” Đông Ly Thuần nhìn cũng không nhìn Thanh Hà.

Lâm má má phục hồi tinh thần lại, tranh thủ thời gian tiến lên một phen vịn chặt Thanh Hà khóc lóc nỉ non, nhưng nàng lại ôm chân Đông Ly Thuần, chết sống không chịu rời đi mấy may, Đông Ly Thuần nhìn cũng không nhìn nàng, đôi giày da dè nhung đen nhánh giấu ở dưới áo choàng màu azurit (xanh dương bóng) theo hình thuồng luồng bay đá bụng của nàng, Thanh Hà bị đá lăn xuống dưới đài cao ba cấp, nàng cuộn tròn thân thể, hai tay ôm bụng, khuôn mặt trắng bệch nhăn thành một đoàn, mỗi phút chốc hé ra, “Oa” một tiếng, nhổ ra một bãi máu tươi.

Sở Liên Nhi đạp đạp lui về phía sau vài bước, nàng che ngực, kinh ngạc nhìn Thanh Hà một khắc trước còn khỏe mạnh mà giờ khắc này lại toàn thân chật vật, không còn tôn nghiêm, trong nội tâm cảm giác nói không ra lời.

Nặng trĩu, giống như nhánh cây bị tuyết đè, khom người, chịu đựng việc không thuộc về mình. Nàng xem Đông Ly Thuần vẻ mặt hồ hững, trong nội tâm níu chặt, người nam nhân này, thật nhẫn tâm, thật vô tình.

Thanh Hà hầu hạ hần cũng có một thời gian rồi, nói giáng chức liền giáng chức, nàng tuy nhiên từng hăm hại chính mình với Tổ Mai, động cơ không tinh khiết, nhưng đối với hần coi như là trung tâm không hai, nhưng hôm nay. . .

Nàng kinh ngạc nhìn qua Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần quét nàng, ánh mắt lạnh nhạt, cuối cùng, giống như nghĩ tới điều gì, hần hướng Lâm má má mở miệng: “Không cần tìm đại a đầu nữa, cho Sở Liên Nhi gánh cái chức này a.”

Tiếng hút không khí lại vang lên lần nữa, tất cả nô tài nhìn về phía Sở Liên Nhi tóc bởi vì lửa thiêu mà biến thành cao thấp không đều, lại nhìn về phía Đông Ly Thuần đã rời ghế đi, đều tự suy đoán trong lòng, thực nhìn, bản lĩnh cá nước mặn xoay người của Sở Liên Nhi này thật lợi hại, khá tốt lúc trước không có quá nhiều địch ý với nàng, bằng không, cuộc sống sau này sẽ thảm

32. Q.1 - Chương 32: Nguyên Lai Là Như Vậy

Sở Liên Nhi biến hóa nhanh chóng thành đại a đầu Bích Nguyệt hiền, tuy thay một thân vải thô xiêm y, mặc áo quần mỹ lệ đại a đầu mới có thể mặc, chính là, mái tóc của nàng bị lửa thiêu loạn thất bát tao (lộn xộn lung tung), nhìn qua tóc vô cùng thô thảm trong kính, Hồng Nhi cầm kéo, khoa tay múa chân, nhưng không hạ thủ được.

“Liên Nhi tỷ tỷ, muốn cắt bỏ như thế nào, ta không dám ra tay.” Tóc Sở Liên Nhi, có bên thiêu hủy hơn phân nửa, có bên còn hoàn hảo như lúc ban đầu, kỹ thuật của nàng có hạn, thật sự không biết nên cắt bỏ như thế nào.

Sở Liên Nhi nhìn qua đại bộ phận tóc bị hư trong kính, thở dài, tiếp nhận kéo trong tay Hồng Nhi, tự cắt .

Đợi nàng chỉnh lý xong một thân của mình, Hồng Nhi đã kinh ngạc đến ngây người nói không ra lời, nàng không để ý đến nàng, trực tiếp ra gian phòng, liền đụng phải Đông Ly Thuần dẫn đầu Lý Hoa, tiến vào sân nhỏ.

“Gặp qua chủ tử.” Người hầu trong sân đều quỳ xuống thi lễ, Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, không cam lòng không muốn quỳ gối hành lễ cho hần trên mặt đất xong, Hồng Nhi sau lưng tranh thủ thời gian kéo kéo ống tay áo của nàng, ý bảo nàng nói chuyện.

Nói cái gì a? Sở Liên Nhi nhìn qua Hồng Nhi, Hồng Nhi thiếu chút nữa gấp chết, muốn nói cái gì, nhưng lại ngậm miệng, bởi vì nàng biết rõ, chính mình chỉ là nha hoàn nhỏ nhỏ không có đẳng cấp, trước mặt chủ tử, là không có quyền lợi nói chuyện.

Đông Ly Thuần đem động tác của các nàng nhìn ở trong mắt, nhìn tóc mới cắt của Sở Liên Nhi, hỏi: “Sao tóc dài của ngươi biến thành như vậy?”

Sở Liên Nhi sờ sờ đầu tóc mới ra lò, lập tức đã quên thân phận của mình, dương dương đắc ý giới thiệu: “Đây chính là kiểu tóc ta mới cắt. Đã đơn giản lại nhẹ nhàng khoan khoái, vừa dễ sửa sang lại, như thế nào, đẹp không?” Tóc của nàng vừa đến lưng eo, một bên cắt bỏ chỉ kém dán sát vào da đầu, vì vậy tóc ngắn bên kia được nàng chải lên, buộc lại cái đuôi ngựa tà tà, tóc mái phía trước cắt thành tóc ngắn che trán, nhìn lại vừa thanh thuần vừa ngây thơ như ánh mặt trời, hoàn toàn không phù hợp hình tượng trong suy nghĩ của Đông Ly Thuần.

Không đợi Đông Ly Thuần mở miệng, Lý Hoa phía sau hần đã lớn tiếng quát: “Tiện tỳ làm càn, không lớn không nhỏ, ai chuẩn người dùng loại ngữ khí này nói chuyện với chủ tử?” Lần trước bị Sở Liên Nhi hăm hại trước mặt mọi người, tuy Đông Ly Thuần cũng không tin lời của nàng, nhưng mà làm cho Lý Hoa và Sở Liên Nhi kết oán vĩnh viễn không thể cởi bỏ. Mà đối với chuyện Sở Liên Nhi một bước nhảy thành đại

a đầu của Đông Ly Thuần, Lý Hoa như nghẹn tại cổ họng, mỗi lần nhìn thấy Sở Liên Nhi, đều muốn tìm một việc trút hết giận.

Quát, bình thường bên người đại nhân vật có quyền thế, đều có một hai bệnh chó sủa loạn, Sở Liên Nhi hèn mọn liếc mắt khinh thường Lý Hoa, lạnh lạnh nói: “Chủ tử đều không có mở miệng, người tay sai lại ở đâu ra quyền lợi thay mặt nói ta?”

Lý Hoa tức đỏ mặt, “Người, người. . . Người dám nói ta là, là. . .” hai chữ tay sai hẳn nói không nên lời.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Ta là nô tỳ của chủ tử, là hạ nhân, người lại tốt hơn chỗ nào rồi, bảo người một tiếng tay sai coi như tiện nghi người.” Không có gọi hẳn tay sai tính cho hẳn mặt mũi.

“Người người đàn bà chanh chua, yêu nữ này. . .” Lý Hoa vịn đao, ra vẻ chém nằng, bị Đông Ly Thuần quát, “Dừng tay!”

Lý Hoa dừng thế đao, đỏ bừng mặt, ngực tức không hết, “Chủ tử, nằng, nằng giống như không có nhận rõ thân phận của mình.”

“Xuống dưới.” Đông Ly Thuần phất tay áo, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống.

Lý Hoa còn muốn nói chuyện, xoay mình thấy thần sắc hẳn, bỗng dừng oán hận ngậm miệng lại, thu đao, lui qua một bên, bắt quá, cặp mắt hổ kia không quên hung hăng lăng trì Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi dao động tay vẩy đuôi, đưa lưng về phía Đông Ly Thuần hướng hẳn làm cái mặt quỷ. Lý Hoa thiếu chút nữa tức giận lại không thể khắc chế muốn một đao giải quyết nằng.

“Như thế nào, người lại có thể làm gì ta?” Sở Liên Nhi dùng ánh mắt nói chuyện, nhưng không ngờ bị Đông Ly Thuần xoay người tới bắt bớ.

Nàng tranh thủ thời gian đặt lại cử chỉ cung kính, nhắm hướng Đông Ly Thuần cười lấy lòng: “Chủ tử, ăn trưa đã chuẩn bị thỏa đáng, ngài muốn dùng bữa trước không?”

Đông Ly Thuần quét nằng, ánh mắt phức tạp, cuối cùng, hẳn mang theo chán ghét nồng đậm, lạnh lùng thốt: “Nhớ kỹ thân phận người, người chỉ là nô tài của ta.” Hẳn cố ý đem hai chữ nô tài nói rất nặng.

Sắc mặt Sở Liên Nhi trắng nhợt, nằng chăm chú nhấp đôi môi, chờ dẫn quỳ gối, máy móc nói: “Nô tỳ biết sai rồi.” Nàng không dám học nha hoàn trên TV đã làm sai chuyện còn muốn ở phía sau thêm câu “Xin chủ tử trách phạt”..., nằng cho rằng, nằng cũng không có làm sai, cho nên Đông Ly Thuần không có tư cách phạt nằng.

Đông Ly Thuần tại trên mặt nằng quét một vòng, không có nói nữa, đi nhanh vào nhà. Lý Hoa đi theo sau lưng, dừng lại trước mặt nằng, khinh thường giơ môi lên, chán ghét hiển thị rõ đáy mắt, cười lạnh nói: “Người còn tưởng rằng mình là Thái Tử Phi cao cao tại thượng sao? Hừ! Đã qua, nhận mệnh a, thấy rõ sự thật a, yêu nữ đáng giận đáng chết ngàn đao.”

Thân hình Sở Liên Nhi chợt rung động, nằng ngơ ngác nhìn qua Lý Hoa, môi trắng xanh run rẩy giờ lên: “Có ý tứ gì?”

Lý Hoa tự biết nói lộ ra miệng, tranh thủ thời gian nói: “Không có gì, ta chỉ cho người hiểu được, người trong cả phủ hoàng tử đều chán ghét người.”

Sở Liên Nhi ngây ra như phỗng, thật lâu không cách nào hoàn hồn.

Lại một lần nữa nhớ lại tình hình trong mộng lúc trước, đầu nằng bỗng dưng đau kịch liệt.

“Liên Nhi tỷ tỷ, người làm sao a?” Hồng Nhi nhanh tay lẹ mắt, một phen nâng dậy Sở Liên Nhi lung lay sắp đổ.

Sở Liên Nhi nhú chặt lông mày, đầu truyền đến đau đớn bén nhọn, giống như có vạn cây châm bạc nở hoa ở trong đầu, đau đến eo đều không thẳng nổi, cảm giác trong mũi có khí nóng, nằng vô ý thức vươn tay chạm vào, khi thấy đỏ tanh trên tay tuyết trắng thì bỗng dưng trời đất quay cuồng một hồi, ý thức mơ hồ, ngã xuống trong ngực Hồng Nhi.

.

Đầu đau muốn nứt, Sở Liên Nhi cảm giác quanh thân bị đưa vào một thế giới ác mộng, tràn đầy máu tanh, không sạch sẽ, mùi nấm mốc và âm u xông vào mũi.

Từ phía nước sơn đen âm trầm, mang theo hàn ý làm cho người sợ hãi, đầy dẫy toàn thân.

Lạnh quá!

Nàng muốn mở mắt ra, lại phí công vô ích, hai con ngươi nặng nề, đầu cũng rất nặng, toàn thân có loại đau đớn đớn cứng lạnh như băng mà chết lặng. Bỗng dưng, một cái thanh âm giống như từ phương xa bay tới vang lên bên tai: “Muốn chết, không dễ dàng như vậy.”

Nàng muốn há mồm phản bác, nhưng đầu lưỡi truyền đến đau đớn chết lặng, trong miệng một hồi mùi máu tươi, buồn nôn muốn phun.

Cảm giác trong miệng có khí nóng chậm rãi tràn ra khoe môi, đó là cái gì, nước miếng, nhưng lại không giống, bởi vì, trong mũi người thấy được mùi vị gay mũi.

Bỗng dưng, một đôi môi lạnh như băng cướp đoạt hô hấp của nàng, đầu lưỡi khí phách quấy tiến đến, đảo quanh với đầu lưỡi của nàng, nhưng đầu lưỡi lại truyền đến đau đớn kịch liệt, nàng nhịn không được phản kháng, nhưng không ngờ toàn thân vô lực, tứ chi chết lặng, nàng căn bản không còn sức đánh trả.

“Ta còn tưởng rằng hương vị của kinh thành đệ nhất mỹ nhân ném không tồi, không thể tưởng được chán ghét chết, so với kỹ nữ hạ đẳng trong hầm chứa còn không bằng.” Một câu ghét lạnh như băng đâm vào trong tai, nàng muốn mắng người, lại phát hiện đầu lưỡi không nghe sai sử.

Bỗng dưng, bàn tay hé ra phất chốc bóp miệng nàng, hấn nắm vô cùng dùng sức, rất thô lỗ, không chút nào thương hương tiếc ngọc, nàng đau đến nước mắt bão táp, lại kích không dậy nổi một chút xíu lòng thương tiếc của đối phương.

Một cái vật thể lạnh như băng trượt vào trong miệng, thật buồn nôn, nàng rất muốn nhổ, nhưng hai gò má bị bóp không chút nào thương tiếc, nàng chỉ phải cắn răng đem vật thể không rõ nuốt vào trong bụng.

Vật thể không rõ thoáng vào bụng, nàng cũng cảm giác đau, ngực truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt, loại đau này, giống như ngũ tạng lục phủ đều bị cắn nát, nàng thét chói tai, bày ra toàn thân, thân thể run rẩy, chỉ muốn thoát khỏi loại đau đớn khắc cốt铭心, nhưng không ngờ một đôi bàn tay thô ráp mà dày dao động qua lại trên người nàng, không chút nào thương tiếc bóp đau đớn bộ ngực của nàng, nàng muốn phản kháng, toàn thân lại không có khí lực, cuộn cuộn ngạt ngạt, nàng muốn há mồm giận dữ mắng mỗ, nhưng miệng ngập ngừng, lại nhả không ra một chữ.

Đầu ngực đau đớn dần dần biến mất, nàng thở từng ngụm từng ngụm, muốn mở mắt ra, nhưng phát hiện mí mắt rất trầm trọng, như thế nào cũng không mở được, nàng không biết mình làm sao, cảm giác đầu lưỡi đánh kết, vừa đau vừa cứng, mang theo mùi máu tươi nồng đậm, muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ có thể nuốt vào trong cổ.

“Lâu Ngọc nhi, trước kia ta từng chịu tội trong tay người, hiện tại phải trả lại cho người toàn vẹn.” Một hồi tiếng quần áo xé rách chói tai vang lên, nàng cảm giác trước ngực lạnh buốt, nguyên bản da thịt đã đông lạnh rét thấu xương, tiếp xúc đến không khí lạnh như băng, thoáng cái xông vào da, thấm vào xương cốt, toàn thân đông lạnh chết lặng không chịu nổi, ý thức dần dần bay xa, nàng sẽ chết phải không?

Một đôi bàn tay xoa hai luồng thịt tròn trước ngực nàng, mang theo thô lỗ như trả thù, làm đau nàng, cũng khơi dậy mí mắt càng ngày càng trầm trọng của nàng, nàng ra sức giãy dụa, nhưng tứ chi giống như bị trời buột, nàng cảm giác tứ chi có khóa sắt lạnh như băng. . .

Cảm giác đôi bàn tay trước ngực càng ngày càng làm càn, động tác cũng càng ngày càng thô lỗ, nàng nhịn không được thét lên, nhưng lộ ra trong cổ chỉ là rên rỉ, như muỗi ngâm, ông trời, sao nàng bị thẩm đến cả cách gọi đều bị tước đoạt.

Một bàn tay bắt đầu hướng dưới bụng dao động, cuối cùng, đi vào giữa hai chân khép chặt lại, nàng muốn kẹp chặt hai chân, nhưng không ngờ bàn tay thô lỗ đâm vào giữa chân của nàng, sau đó, cách vật liệu may mặc hơi mỏng, dò xét. . .

Đau đớn, nàng cau chặt lông mày nhỏ nhắn, muốn gọi, nhưng tiếng kêu đều bị ngăn ở trong cổ, nàng muốn phản kháng, nhưng tứ chi chết lạng cứng ngắc, bỗng dưng, nàng cảm giác y phục trên người lại bị xé nát rồi, lạnh lẽo lại lần nữa đánh úp về phía thân thể, nàng cảm giác toàn thân mình lỏa lồ, cũng không chịu nổi hàn ý xâm nhập nữa, ý thức của nàng dần dần mơ hồ.

Nàng biết rõ, báo ứng của nàng đến, nàng bị hấn thiên đao vạn quả, năm ngựa xé xác, nàng sẽ không ngoài ý muốn, chính là, vì sao hấn phải dùng loại phương thức này đến khinh bỉ nàng?

Không hổ là người nhà đế vương, thủ đoạn quả nhiên độc ác!

Không thể tưởng được khi còn sống nàng lại có cảnh tượng như thế, nhưng không ngờ sẽ chết uất ức như thế, không cam lòng a, không cam lòng.

33. Q.1 - Chương 33: An Phận Thủ Thường

“Nôn!” Một hồi máu tươi phun đến trên màn tuyết trắng, Sở Liên Nhi đau đầu muốn nứt tỉnh lại, cảm giác toàn thân giống như bị xe tông, mở to hai con ngươi nhìn bài trí vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, đây là phòng mới của nàng.

Hồi tưởng đến giấc mộng mạo hiểm vạn phần âm lãnh rét thấu xương vừa rồi, nàng nặng nề mà thở dài.

Bên tai, lời mờ còn có thể nghe được một cái thanh âm lạnh như băng đâm quanh quẩn: “Người sẽ không chết, người khiến cho cuộc sống của ta có thêm mùi vị, ta có thể nào cho người đơn giản chết đi? Người từ ngày hôm nay, người không còn là Thái Tử Phi cao cao tại thượng, mà là nữ nô của ta, con cờ của ta. . .”

Thanh âm âm lãnh rét thấu xương trong mộng còn đang phấp phới bên tai, Sở Liên Nhi cười khổ, thật không nghĩ tới, nàng lại sẽ là.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, đi vào là Hồng Nhi, nàng bưng một cái chén, nhìn đến Sở Liên Nhi tỉnh lại, vui vẻ nói: “Tỷ tỷ tỉnh, thật tốt quá.”

Sở Liên Nhi nhìn Hồng Nhi, muốn từ trong con ngươi nhiệt tình lo lắng của nàng thấy cái gì, Hồng Nhi bị ánh mắt của nàng chăm chăm không tự tại, xoay mặt qua một bên, nói: “Tỷ tỷ khỏe chưa? Vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết.”

“Hồng Nhi, ta vì cái gì duyên vô cớ té xỉu?” Sở Liên Nhi chăm chú nhìn hai mắt Hồng Nhi.

Hai con ngươi Hồng Nhi lập loè, “Đại phu nói người kích thích quá độ, nghỉ ngơi một chút sẽ không sao. Không cần phải nghĩ quá nhiều, ăn chén cháo táo đỏ này, còn phải làm việc.”

Sở Liên Nhi không hài lòng nàng trốn tránh, bất quá, thực sự hiểu được, người có thể đi vào phủ hoàng tử phủ làm việc cho Đông Ly Thuần, người nào lại là người không. Huống chi, Hồng Nhi chỉ là thân phận nha hoàn lại luôn không thấy bóng dáng.

.

Ăn xong cháo táo đỏ Hồng Nhi làm cho nàng, Sở Liên Nhi đứng dậy ra gian phòng, đi vào nhà ăn, nguyên lai thời gian bữa tối đã qua rồi, Đông Ly Thuần đã dùng hết bữa tối trong đại sảnh. Mà giờ khắc này người ngồi trước bàn ăn dùng bữa, là thị vệ sát bên của hấn – Lý Hoa.

Lý Hoa cũng phát hiện nàng, hấn nhìn đến sắc mặt bị thương của Sở Liên Nhi, khuôn mặt cương nghị hiện lên một tia mỉa mai: “Nhớ tới thân phận của mình sao?”

Sở Liên Nhi ngậm chặt miệng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hấn.

Lý Hoa gấp khối thịt bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa nói: “Rốt cục nhận mệnh rồi? Hay là cảm tạ chủ tử rộng lượng tha cho người một cái mạng?”

Sở Liên Nhi y nguyên không nói, bắt đầu động thủ thu thập đồ trên bàn.

Lý Hoa liếc thấy nàng, trong mắt có hèn mọn nồng đậm: “Người biết không? Khi chủ tử cố ý lưu người một cái mạng thì ta càng thêm chán ghét người, cực kỳ vô cùng chán ghét người.”

Sở Liên Nhi liếc hắt, khước miệng khê nhếch: “Thật không, người cứ tiếp tục chán ghét đi.” Nói, nàng đem xương trên bàn bỏ vào trong chén cơm của hắt, sau đó nghiêng ngang rời đi.

Sau lưng truyền đến Lý Hoa hỗn hển rống giận, Sở Liên Nhi bưng đồ ăn, cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu nhìn qua trời âm u, đã vào xuân rồi, mặt đất bắt đầu tiết trời ấm lại, chính là, sắc trời y nguyên không thấy tốt hơn, thường xuyên âm u, không thấy ánh mặt trời.

Bất quá, ánh mặt trời tổng hội xuất hiện, nàng sẽ đợi cho ngày ánh mặt trời xuất hiện.

.....

Bất kể là làm nha hoàn đệ tiện nhất, hay là làm nha đầu có đẳng cấp, sở Liên Nhi đều không vui, tại trong mắt nàng, nha hoàn và nha đầu có cái gì khác nhau đâu, đều là nô tài hầu hạ người, có uy phong gì tốt đắc ý.

Nhưng, dưới mái hiên người ta, cũng chỉ có thể cúi đầu nhận sự thật.

Làm đại a đầu xác thực thoải mái hơn nha hoàn thô lại, chẳng những ăn mặc ngủ nghỉ xa hoa hơn vài lần, địa vị cũng rất cao cấp.

Đại a đầu còn có một gian phòng riêng của mình, hơn nữa phòng ngay tại bên cạnh Bích Nguyệt hiên, gian phòng mặc dù không lớn, nhưng bố trí coi như tinh xảo, trong mùa đông, trong phòng của nàng còn có thể dùng lửa than ngang cấp với chủ tử, giường chiếu đệm chăn mặc dù không tính thượng thừa nhất, nhưng so với chúng nha hoàn trong phòng hạ nhân không biết tốt hơn mấy trăm lần.

Đem Tiên Nhân Chưởng và bồn hoa các màu ở trong phòng hạ nhân lục trước đều đưa đến trong phòng của mình, nàng hài lòng nhìn bình sứ hoa văn xanh trồng hoa mai vàng trước cửa phòng mình.

Giường chiếu mềm mại, không khí tràn ngập hương thơm, đây mới là khuê phòng tiêu chuẩn của Sở Liên Nhi nàng.

Chính là, Sở Liên Nhi có rất ít thời gian đi hưởng thụ thư thích cùng thoải mái trên giường êm hương thơm mềm mại phía trước mang đến.

Một người thống lĩnh hơn mười nha hoàn nô bộc ở Bích Nguyệt hiên, nàng chỉ cần chỉ huy chúng nô tài làm việc, mà mình có thể mười ngón không dính nước xuân! Chính là, nàng biểu hiện ra uy phong lẫm lẫm, kỳ thật, so với bất luận kẻ nào đều thảm hơn.

Không biết là Đông Ly Thuần tận lực chính nàng, hay là làm đại a đầu, đều được cả đêm một tác cũng không rời canh giữ ở trước giường chủ tử, ở đâu cũng đi không được, ngay cả phòng ngủ mình cũng rất ít bước vào nửa bước, thậm chí đi ngủ đều ngủ không tốt, đại a đầu này có gì uy phong đáng nói?

Tựa như hiện tại, thật vất vả hầu hạ Đông Ly Thuần tắm rửa nằm ngủ xong, nàng canh giữ ở trước giường hắt, tùy thời ứng phó của tình huống chợt đến của hắt. Sáng sớm ngày mai hầu hạ hắt rời giường đi ra ngoài làm việc xong, nàng mới có cơ hội đến gian phòng của mình ngủ.

Nhưng, thời gian ngủ bù của nàng chỉ có ngắn ngủn bốn canh giờ, bởi vì, giữa trưa hắt làm xong việc, lại muốn về Bích Nguyệt hiên dùng bữa, nàng thân là đại a đầu còn phải thay hắt thu xếp tất cả.

Chờ hắt ăn xong đi làm việc! Nàng vẫn không thể ngủ, còn phải chỉ huy nô bộc làm cái này cái kia, đợi nàng thật vất vả kê đến trên giường ngủ chưa tới một canh giờ, tên kia lại trở về dùng bữa tối rồi, sau đó, lại là cả đêm là không được ngủ hầu hạ.

Sở Liên Nhi luôn luôn thích ngủ ở đâu chịu được loại đãi ngộ không thuộc về mình này, lại càng không nói điều kiện dưỡng nhan chủ yếu của nữ nhân nàng tuân theo chính là phải ngủ ngon, càng đem Đông Ly Thuần mắng thành đại hỗn mười tội ác không làm trong xã hội vạn ác cũ.

Nhìn mặt trong kính tuy y nguyên mỹ lệ, màu da lại ảm đạm, Sở Liên Nhi khóc không ra nước mắt, đều là ngủ không được ngon giấc gây họa.

Đông Ly Thuần chết tiệt, yêu nhân không có nhân tính, chẳng lẽ hắt không biết nữ nhân phải ngủ để làm đẹp sao?

Cầm giận trừng mắt Đông Ly Thuần được hai người đại nha hoàn hầu hạ thay quần áo, hận không thể ăn sống nuốt tươi hẳn.

Đông Ly Thuần giống như phát hiện ánh mắt của nàng, xoay người lại, bắt bớ con người hàm oán mang hận của nàng.

“Người đây là thái độ gì?” Đông Ly Thuần không vui, thanh âm nguyên bản trong trẻo nhưng lạnh lùng, thoáng cái biến thành gió lạnh thảng chập, thổi cổ người lạnh run run.

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian thu hồi ánh mắt, cũng nín nọt cười: “Chủ tử anh tuần tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, ngọc thụ lâm phong, toàn thân cao thấp không một chỗ không hoàn mỹ. Trước mặt chủ tử vĩ đại, cả thân nô tỳ như ta đây thậm chí đều ghen ghét.”

Đông Ly Thuần thẳng tắp quét mắt mặt cụp xuống của nàng, lạnh như băng xoay người, chờ mặc áo choàng, phủ thêm áo gấm lông cừu màu đen lên, nhanh rời đi. Lúc gần đi, còn rơi xuống một câu cảnh cáo: “Ta không thích nô tài khẩu thị tâm phi.”

Sở Liên Nhi trừng mắt bóng lưng uy phong khí phách, len lén giơ lên ngón tay giữa.

34. Q.1 - Chương 34: Trừng Phạt

Nghe nói Đông Ly Thuần muốn rời phủ mấy ngày, Sở Liên Nhi cao hứng hồng hồng rồi, trong núi không lão hổ, hầu tử xưng đại vương. Nàng chờ Đông Ly Thuần vừa bước ra Bích Nguyệt hiên, chân sau liền chạy trở về phòng của mình ngủ thật ngon, có lẽ ngủ quá ngon rồi, thế cho nên không có phát hiện, nàng chưa ngủ nửa canh giờ, hơn nữa còn bị Đông Ly Thuần tạm thời thay đổi chủ ý hồi phủ bắt bớ. Sau đó, tại Đông Ly Thuần trừng phạt, bị phạt quỳ gối trước đình viện.

Đông Ly Thuần dưới cao nhìn xuống nàng đang quỳ thân hình lay động, ánh mắt lạnh như băng, không một tia nhiệt độ.

Lý Hoa phía sau hẳn thì vẻ mặt may mắn dương dương đắc ý nhìn nàng, Sở Liên Nhi oán hận trừng mắt hẳn, trong nội tâm tình huống lúc này Lý Hoa đang chỉnh lại nàng.

Hảo người Lý Hoa, xem ra không để cho người nhìn chút nhan sắc, người thật cho là ta ăn chay (ăn chay ý chỉ người tốt, không hại ai)?

Quỳ gạch quả thực không phải người chịu, hai đầu gối quỳ trên gạch lạnh như băng cứng rắn, không bao lâu, liền vừa đau vừa tê dại, toàn thân khó chịu, nàng muốn hoạt động thân thể, lại bị thị vệ giám thị sau lưng đè xuống hai vai của nàng, đè nàng nhe răng nhếch miệng, chỉ kém chửi má nó.

Nô tâu Bích Nguyệt hiên nhìn thấy người lãnh đạo trực tiếp của mình bị chủ tử trừng tội, tất cả đều mặt không thay đổi xa xa bàng quan, chỉ có Hồng Nhi tiến lên quan tâm nàng, lại bị thị vệ giám thị sau lưng của nàng thô lỗ quát đi.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng ăn đau khổ như thế! Tại thật sự quỳ không đến giờ lên đèn thì thật sâu hiểu rõ đạo lý “Cùng tất biến, biến thì thông” (đường cùng tất thay đổi, thay đổi thì thông suốt), nàng thật sự không thể chịu đựng được loại cực hình cực kỳ tàn ác này, liền lấy cớ đi ngoài, ẩn vào nhà xí, xé nát làn váy có nhét bông đệm ở trên đầu gối đã quỳ vừa đỏ vừa sưng. May mắn trong mùa đông mặc dày, bằng không, nàng thật đúng là tìm không thấy cái gì nhét ở đầu gối.

Cũng may mắn cổ nhân đều mặc váy dài chấm đất, bằng không, cũng không thể phủ lên địa phương đã động tay động chân mà không bị người phát hiện.

Một lần nữa quỳ gối trên gạch, có sợi bông mềm mại dày đặc đệm lên, chỗ đầu gối đau đớn ít rất nhiều, cũng có thể nhịn.

Người đáng chết yêu nam Đông Ly Thuần, ở thư phòng đến giờ lên đèn, mới thản nhiên về Bích Nguyệt hiên, nghe được tiếng bước chân quen thuộc thông dong vang lên, Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian quỳ ngay ngắn, kéo kéo váy, hi vọng hẳn không phát hiện cơ quan trên đầu gối.

Hai hàng lông mày của nàng buông xuống, nhìn đến giày đế đen da dê thêu chỉ vàng dừng lại ở trước mặt, trong nội tâm có chút đả kích! Giày của hắn thật nhọn! Cái này còn chưa đủ! Mũi giày còn có hình móc sắt, nếu như, hắn, hắn đá một cái, nàng chẳng phải xong rồi?

Đông Ly Thuần nhìn nàng một cái, phát tay áo, xoay người đi vào trong phòng.

“Đứng lên đi, trước hầu hạ ta dùng bữa.”

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng thở ra, tranh thủ thời gian chắt vật đứng dậy, tuy trên đầu gối có một tầng áo bông dày, nhưng quỳ lâu như vậy, y nguyên mài đến đau nhức.

Chống lại Lý Hoa ần ần trào phúng, nàng hướng hắn nghiêng rằng, sau đó oán hận trừng mắt liếc hắn một cái, vương bát đần, trứng thối, chờ xem.

Quỳ một cái buổi chiều, vừa mệt mỏi vừa đau vừa đói, nhưng nàng cũng không dám biểu hiện, rung động thân thể hướng thư phòng đi đến, đột nhiên dừng lại bước chân.

Đông Ly Thuần đã tiến vào phòng, ngồi vào trước bàn ăn chờ Sở Liên Nhi hầu hạ thấy nàng mèm nhoe không chịu tiến đến, không khỏi quát khẽ, “Còn không mau tiến đến?”

Sở Liên Nhi nghiêm mặt, nói: “Chủ tử, bụng ta thật đói, người, người trước để cho ta cơm nước xong lại đến hầu hạ ngài a.”

Đông Ly Thuần nheo mắt lại, Sở Liên Nhi nhìn bộ dạng hắn lại muốn nổi giận, tranh thủ thời gian nói: “Hoàng đế còn chưa kém để bình đói, nhị hoàng tử anh minh thần võ, đại từ đại bi, cho dù ta làm chuyện sai lầm, phạt, nhất định là phải phạt, nhưng, nhưng tổng yếu để cho ta đầy bụng, mới có khí lực làm việc chứ sao.”

Đông Ly Thuần lạnh lùng nhìn qua nàng, không nói lời nào, cũng không còn động tác, Sở Liên Nhi hoảng sợ trong nội tâm, hồi hận muốn chết.

Nàng làm gì giảng đạo lý với súc sinh a.

“Cũng tốt, ngồi xuống, cùng nhau ăn đi.”

Sấm sét giữa trời quang! Sở Liên Nhi há to miệng, không thể tin được lỗi tai của mình, hắn mới vừa nói cái gì?

Đông Ly Thuần không vui nhìn phản ứng khoa trương của nàng, nặng nề buông dưa sơn đỏ tinh xảo, lạnh lùng thốt: “Thu hồi lời nói vừa rồi, người trước hầu hạ ta dùng bữa xong, rồi đi ăn.”

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian nói: “Chủ tử ngài anh minh thần võ, lại sẵn sóc cấp dưới, nô tỳ có thể hầu hạ người thật sự là đời trước nô tỳ đã tu luyện phúc khí. Chỉ là! Nô tỳ người dân, không trải qua nỗi lời nói vui đùa của chủ tử. Từ nay về sau kính xin chủ tử không nên đùa với nô tỳ.” Sở Liên Nhi gơ lên ngón tay giữa với hắn trong lòng, trong miệng lại khen tặng hắn, đặt mông ngồi vào đối diện hắn, không đợi hắn phản ứng, đã cầm lấy chiếc đĩa, như gió cuốn mây tan, bắt đầu ăn cơm.

Đông Ly Thuần bị lời của nàng chấn phản đối cũng không phải, không phản đối cũng không phải, chỉ phải mặt lạnh nhìn nàng ăn như hổ đói mà đem thức ăn trên bàn quét qua rồi biến mất.

Mà Lý Hoa đứng ở một bên thì trừng một đôi mắt hổ, trình độ trừng trừng giống như muốn phun ra lửa, Sở Liên Nhi lấp bụng no bầy phần! Lúc này mới phát hiện Lý Hoa đang trừng nàng. Vì vậy, nàng thu hồi chiếc đĩa, khiêu khích liếc hắn, vẻ mặt cười mỉa: “Ồ, Lý thị vệ, nước miếng đều chảy ra, có phải là bụng cũng đã đói?”

Lý Hoa hung dữ trừng nàng, mặt lạnh không lên tiếng.

Sở Liên Nhi cũng không để ý tới hắn, ăn uống no đủ xong, đang chuẩn bị cầm khăn mặt lau khóe miệng, chợt thấy ánh mắt Đông Ly Thuần đang không hề chớp mắt nhìn mình chăm chăm, không khỏi thầm mắng một tiếng, tranh thủ thời gian đứng dậy, vẻ mặt cười lấy lòng: “Chủ tử, nô tỳ hầu hạ ngài dùng bữa.”

Đông Ly Thuần lạnh lùng quét mặt nịnh nọt của nàng, thu hồi ánh mắt, nhìn thức ăn trên bàn, lạnh lùng mở miệng: “Phân phó phòng ăn, truyền đồ ăn một lần nữa!”

Sở Liên Nhi ngơ ngẩn, món ăn đầy bàn, suốt bữa, còn chưa đủ hân ăn sao? Lại muốn truyền đồ ăn? Thật sự quá lãng phí.

Bất quá, những người hoàng gia này đều là chủ nhân cướp đoạt dân chúng lợi hại, bóc lột dân chúng là giải trí của bọn họ, lãng phí là thiên tính của bọn họ, trước kia Sở Liên Nhi cũng được chứng kiến loại nhân vật thượng lưu cao cao tại thượng không coi ai ra gì, những điều nhỏ mọn của Đông Ly Thuần, thấy nhưng không thể trách, dù sao, cũng không phải ăn máu mồ hôi của nàng.

Dùng qua bữa tối, Sở Liên Nhi hầu hạ Đông Ly Thuần lên giường nghỉ ngơi.

Phân phó thủ hạ là đại nha hoàn Lục Liễu đem nước ấm tới, nàng quỳ trên mặt đất, đem một tinh dầu trong một bình sứ tinh xảo đổ vào trong chậu, trộn lẫn xong, nàng mới đem đôi chân tuyết trắng hồng hào của Đông Ly Thuần để vào trong chậu ấm áp, nhìn đôi bàn chân không hề tỳ vết nào trước mắt này, Sở Liên Nhi âm thầm chửi bới trong lòng, một đại nam nhân, không có việc gì học nữ nhân bảo dưỡng da thịt làm gì? Diện mạo của hắn đã hại nước hại dân rồi, còn dám lửa đổ thêm dầu bảo dưỡng da thịt, cố tình không cho nữ nhân dễ chịu a?

Đang lúc nàng cảm giận bất bình thầm mắng, Đông Ly Thuần bỗng dưng mở miệng, “Đầu gối còn đau không?”

“Ách?” Sở Liên Nhi ngốc trẻ con người, ngẩng đầu, nhìn qua con người lạnh lùng của Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần quét mắt hai đầu gối dưới làn váy hồng nhạt của nàng, khoe miệng lạnh lùng cong lên, thanh âm chế nhạo như có như không: “Phạt quỳ gạch nửa ngày! Đầu gối khẳng định rất đau a?”

Đầu gối trẻ nửa ngày của Sở Liên Nhi rốt cục hoàn hồn, trên mặt xinh đẹp của nàng bày ra một bộ gương mặt điềm đạm đáng yêu của người bị hại, lại “mạnh mẽ” cười nói: “Tạ chủ tử quan tâm, nô tỳ xúc phạm phủ quy, lý nên bị phạt.”

Đông Ly Thuần “uh” một tiếng, giọng giọng kêu lên: “Người tới!”

Bên ngoài lập tức xuất hiện một nam tử toàn thân hắc y, hông đeo trường kiếm, một thân khắc nghiệt, Sở Liên Nhi tròn tròn mắt, đây chẳng phải là thị vệ sát người Lý Hoa một tác cũng không rời Đông Ly Thuần sao?

Ai ya đã buổi tối, hắn còn làm hết phận sự tận chức như thế, Đông Ly Thuần làm người quá thất bại, thế cho nên kẻ thù quá nhiều, Lý Hoa này quả thật trung thành và tận tâm đến có thể ban cái đền thờ trung tâm cho hắn?

Trên mặt lãnh khốc của Lý Hoa không có chút biểu lộ nào, hắn nhắm hướng Đông Ly Thuần quỳ một chân trên đất, thanh âm lạnh như băng cứng nhắc: “Chủ tử có gì phân phó?”

Đông Ly Thuần nói: “Lấy thuốc bị thương trên người người ra.”

Lý Hoa trừng Sở Liên Nhi, không cam lòng không muốn từ trong lòng móc ra một bình sứ nhỏ, hai tay đưa cho Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần ngồi ở mép giường, chỉ mặc áo đơn tiếp nhận cái chai, hướng Lý Hoa khoát tay, ý bảo hắn xuống dưới, sau đó, hắn mới nói với Sở Liên Nhi: “Người tới, ta thay người bôi thuốc.”

Chủ tử tự mình quan tâm thương thế nô tài, còn hạ thấp thân phận bôi thuốc thay nàng, theo lý thuyết, người thân là nô tài phải cảm động đến rơi nước mắt, sau đó hô lớn tạ chủ long ân mới đúng.

Nhưng, Sở Liên Nhi lại vẻ mặt chột dạ, vài bông kê trên gối nàng còn chưa kịp gỡ xuống, nếu như làm cho hắn thấy cơ quan trên gối nàng, nói không chừng. . .

35. Q.1 - Chương 35: Chung Độc

Nghĩ lại, người này một mực bảo trì lãnh khốc vô tình của hắn, nàng ngược lại có thể tiếp nhận, nhưng hắn không có việc gì lại chuyển biến lớn ba trăm sáu mươi độ bày ra sắc mặt quan tâm thuộc hạ làm gì? Người sáng suốt liền nhìn ra không có lòng tốt.

“Tạ chủ tử quan tâm, nô tỳ da thô thịt dày, chút vết thương nhỏ không có gì đáng ngại, nô tỳ ngược lại sợ phiền chủ tử, là tội lớn.” Trong nội tâm mắng hấn thành thói đầu, nhưng mặt mũi vẫn phải tỏ ra, Sở Liên Nhi bài trừ ra một bộ thần sắc cảm động đến rơi nước mắt. Sợ đầu hấn hồng rồi làm ra việc không hợp lý, nàng tranh thủ thời gian bưng chậu lên đi ra ngoài, “Chủ tử rửa chân xong rồi, nên nghỉ ngơi, nô tỳ cáo lui.”

“Đứng lại!”

Sở Liên Nhi chậm rãi xoay người, vẻ mặt cười lấy lòng: “Chủ tử còn có gì phân phó?”

“Tối, ta bôi thuốc cho người!”

“Không cần, nam nữ thụ thụ bất thân. . . .”

“Tối.”

Nhìn trên mặt Đông Ly Thuần đã nổi lên lạnh lẽo, Sở Liên Nhi âm thầm kêu khổ, cuối cùng, nàng dùng thần sắc thấy chết không sờn, giẫm bước chân thông dong hy sinh đi đến trước mặt hấn.

Đông Ly Thuần nhìn ánh mắt của, con người lãnh băng hiện lên một tia sáng, hấn xẹt qua quá nhanh, cho nên Sở Liên Nhi không có phát hiện.

Sở Liên Nhi ở dưới ánh mắt gấp gáp chăm chăm người của hấn, không thể không nhắc lên mắt cá chân và làn váy.

Đông Ly Thuần chăm chú nhìn hai miếng vải bông dày dưới gối nàng, nhàn nhạt liếc Sở Liên Nhi vẻ mặt thấy chết không sờn, giống như cười mà không phải cười: “Ta có kẻ Trương Lương, người cũng có thang qua tường a.”

Sở Liên Nhi gượng cười hắc hắc: “Không có cách nào khác nha, gạch quá cứng. . . Ta sợ đầu gối của ta quỳ hồng, sẽ không có tinh lực hầu hạ chủ tử ngài nữa.” Người xem nàng thật vĩ đại, cúc cung tận tụy, chết rồi mới dừng.

Đông Ly Thuần nhàn nhạt quét nàng, nói cái gì cũng không nói, dưới tâm tình bất an không yên của Sở Liên Nhi, một phen kéo lên quần bông của nàng, “Kéo quần lên.”

“ . . . A, nha.” Lúc này Sở Liên Nhi hoàn toàn ngây ngốc, máy móc nhắc ống quần lên, lộ ra đầu gối nhỏ trắng, chỉ thấy đầu gối mềm mịn của nàng đã sưng đỏ, thậm chí còn mài rách da, khi nước thuốc thoa tại lên thì khiếp sợ và nghi hoặc trong nội tâm làm cho nàng quên mất đau đớn trên đầu gối truyền đến dưới sự kích thích của nước thuốc.

Sau khi hấn phát hiện nàng âm thầm làm bừa, lại không có phạt nàng? Còn thay nàng bôi thuốc?

Hấn, hấn hấn, đầu hồng rồi sao?

Đông Ly Thuần ra tay không nhẹ, Sở Liên Nhi đau nhói mảy, nhưng sau một hồi kịch liệt đau đớn, đau đớn trên đầu gối đã dần dần mất, nhìn vết thuốc màu lục vẽ loạn trên đầu gối còn ần ần tản mát ra hương hoa lải, nhìn nhìn lại bình sứ men xanh trong tay ngọc trắng nõn của hấn, nhìn ra, đây là thuốc trị thương chuyên dụng trong hoàng gia, người thường sao có thể dùng. Hấn lấy bôi thuốc cho nàng, không khỏi đại tài tiểu dụng.

Đột nhiên cảm giác không khí chung quanh biến thành mỏng manh.

Sở Liên Nhi nhìn Đông Ly Thuần chỉ mặc áo sơ mi, ở dưới ánh nến sáng nổi bật lên, gương mặt trắng trẻo tuấn mỹ, bắt đầu thành mơ hồ. Lửa than mơ màng ấm áp, hương khí lượn lờ ngọt ngào thơm mát, đốt lên làm cho người thư thái lại thích ý, oán hận và không cam lòng trong lòng, dần dần biến thành xa xôi.

“Tốt lắm, người có thể đi xuống.” Bôi thuốc xong, Đông Ly Thuần ngẩng đầu, thành linh phát hiện ánh mắt si ngốc Sở Liên Nhi, khuôn mặt tuấn tú hiện lên vẻ kỳ quái, ánh mắt hấn lóe lên, lời nói đậm mật đã từ trong môi đỏ đầy đặn nhỏ ra.

Sở Liên Nhi tâm thần hoảng hốt bị ngữ khí lạnh lùng của hấn kéo về tâm trí, nhìn hấn vẻ mặt lạnh như băng, nàng thâm mắng mình, không có việc gì phát ngốc gì, thật háo sắc.

Nàng báo ỉnh, đừng tưởng rằng cho nàng rơi trước, sau đó lại bôi thuốc thay nàng, sẽ khiến nàng xoá bỏ oán khí đối với hắn.

Hắn cho rằng, hắn làm như vậy, sẽ khiến nàng cảm động đến rơi nước mắt với hắn sao?

Nàng hướng hắn cúi người, cung kính khiêm tốn nói: “Chủ tử ngủ ngon, nô tỳ cáo lui!”

.....

Bất quá, dù là như thế, Sở Liên Nhi phát giác gương mặt nguy hiểm trước mắt mình cũng rất xấu hổ.

Không nói Đông Ly Thuần đối với nàng như kẻ thù, chỉ nói nô bộc trong phủ hoàng tử này, từ quần gia, cho tới nha hoàn già sai vặt, thấy nàng đều là bộ dáng khinh thường mà lại chán ghét, nhìn ra được, ba năm trước, nàng trong này trôi qua rất gian nan.

Giờ phút này, Đông Ly Thuần mặc quần áo tuyết trắng, ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng khảm ngọc thạch, vén mái tóc ẩm ướt vừa gội bằng tạo giác (như xà bông) thêm tinh dầu từ hương hoa hồng hoa lài hoa mai luyện chế mà thành, Sở Liên Nhi đứng ở phía sau hắn, cầm cây lược gỗ đàn tinh sảo trong tay, nhẹ nhàng thay hắn chải mái tóc đen như thác.

“Đau, sao chân tay vụng về.” Tự nhận là chải rất cẩn thận, nhưng vẫn bị chửi, Sở Liên Nhi chịu đựng lửa giận trong lòng, cúi mình nói: “Dạ, nô tỳ đáng chết.”

Nàng thả nhẹ lực đạo, nhẹ đến không thể nhẹ nữa.

Hai người nha hoàn khác đứng ở sau lưng, trong tay cầm khay ngọc, trong mâm bày khăn mặt trắng nõn như tuyết, Sở Liên Nhi chải tóc hắn cho suông trước, sau đó lấy khăn từ trên khay ngọc qua dùng sức lau lau tóc, chờ khăn lau đến gần ướt hết, nàng lại lấy ra một cái khăn khác trên khay ngọc tiếp tục lau, thẳng đến tóc khô mới thôi.

Thời cổ nam nữ đều giữ tóc, Đông Ly Thuần cũng không ngoại lệ, buông tóc, thật dài, đen sẫm, cảm giác mềm mại thuận trơn, hắn cách mỗi ba ngày sẽ gội đầu một lần, nhưng mỗi lần gội đầu, Bích Nguyệt hiện đều như chiến tranh! Không khỏi nghiêng rằng thống hận số mệnh tốt của hắn.

Không phải là một hoàng tử thôi sao, làm chi bày nhiều trò như vậy?

Bất quá, hắn gội đầu xong, xoa một đầu tóc đen thùi, hắn mặc quần áo tuyết trắng, ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng, liền có bộ dáng thướt tha mê người. Giống như Thành Vân của nàng.

Thành Vân? Sở Liên Nhi ngơ ngẩn, sao nàng đột nhiên nghĩ đến người này rồi?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một nam tử tao nhã nho nhã anh tuấn, hắn mặc trường bào màu xanh nhạt, đầu đội nón ngọc tím, mặt mũi của hắn có chút mơ hồ, ẩn ẩn cảm giác khí chất ngọc thụ lâm phong và phong thái xuất trần của hắn. Hắn đứng ở bên vách núi cao ngất, sau lưng một mảnh trúc xanh biếc, đỉnh đầu là bầu trời bao la xanh lam, ánh mặt trời sáng lạn, đám mây tuyết trắng xoay tròn trên đỉnh đầu hắn.

Cách đó không xa, núi xanh nước biếc, thật mỹ lệ.

Tay hắn cầm một cây ngọc tiêu màu trắng, tay của hắn cực kỳ dễ xem, trắng nõn, khớp xương rõ ràng, thon dài mà mỹ lệ.

Hắn đang đưa lưng về phía vách núi thổi tiêu, tiếng tiêu dễ nghe, nhẹ xa du dương, truyền vào màng nhĩ của nàng, vì vu say lòng người như tiếng trời.

Cách xa, làm cho nàng không nhìn rõ diện mạo của hắn, nàng chỉ mơ hồ thấy hình dáng, có điểm quen thuộc, lại thấy không rõ khuôn mặt. Bất quá, nàng vẫn phát hiện, tuấn mỹ của hắn, làm cho nàng giật nảy mình.

Nàng không biết hắn là ai, cũng không biết hắn là thân phận gì, nhưng nàng thích xem hắn, càng ưa thích nghe hắn thổi tiêu, vì vậy, nàng len lén cho hắn cái tên, Thành Vân.

Hắn như đám mây, bồng bềnh bất định. Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, hắn rất ưu nhã, rất nhã nhặn.

Tuy cách xa, thấy không rõ mặt mũi của hắn, vốn dĩ Sở Liên Nhi rất có mắt nhìn soái ca, Thành Vân này hẳn là tướng mạo không kém a.

Không biết so sánh với Đông Ly Thuần, người nào tốt hơn?

Diện mạo hẳn tuấn mỹ, giống như Đông Ly Thuần, đều là mỹ nam tử hiếm có.

Chỉ là, Thành Vân tao nhã nho nhã, vĩnh viễn một bộ thần sắc như tắm gió xuân, mà nam yêu, suốt ngày một bộ bị người thiếu nợ, lạnh như băng không nói, còn một bộ dáng thiếu nợ đáng đánh.

Còn có, Thành Vân cao thon dài, thân hình gầy như Đông Ly Thuần. Chỉ là, nhìn gần nam yêu kia, gầy không thấy mỡ, nhưng mà gầy đến có hình có dáng, vừa rồi thay hắn mặc quần áo thì bắp thịt trên người người này rõ ràng lại cứng, xem kinh nghiệm tích lũy nhờ từ nhỏ thích xem tiểu thuyết của nàng, người này hẳn là từng tập võ, từ đêm giao thừa, một chương kia có thể hoá giải chương phong dờn núi lấp biển của Lý Hoa, người này rõ ràng chính là người hai mặt giả heo ăn cỏ.

Đột nhiên, ngực lại khô đi, giống như có con sâu nhỏ động đập ở bên trong, Sở Liên Nhi kim lòng không được che ngực, mãnh liệt thở hổn hển.

36. Q.1 - Chương 36: Tự Cho Là Thông Minh

Chuyện gì xảy ra, lồng ngực của nàng vì sao đột nhiên đau.

“Suy nghĩ tình lang rồi?” Một câu lạnh như băng từ trên đầu truyền đến.

Sở Liên Nhi nhú mày, khó khăn ngẩng đầu, chống lại con ngươi hơi mĩa mai của hắn, miệng nàng há há, đột nhiên, trong cổ phun lên một mùi, nàng “Oa” một tiếng nhỏ ra một bãi máu tươi.

Máu đỏ tươi nhỏ lên quần áo tuyết trắng của hắn, ngực nàng bị một đập nặng nề.

Giày vải bông mềm của Đông Ly Thuần, nặng nề mà đập lên ngực Sở Liên Nhi.

Nàng bị đập nửa ngày không đứng dậy được, đột nhiên cảm giác ngực không hiểu sao kịch liệt đau đớn

“Hình như ta đã quên nói cho ngươi biết, chỉ cần nghĩ đến tình lang của ngươi, hoặc là nghĩ đến chuyện trước kia, chung độc sẽ phát tác, càng nghĩ, chung độc sẽ tùy ý làm nhục ở trong cơ thể ngươi, ngươi sẽ phun càng nhiều máu, cho đến máu kiệt mà chết. Loại tư vị này, chính là sống không bằng chết.” Đông Ly Thuần lạnh lùng xem nàng vẻ mặt thống khổ, trên mặt có lửa giận nồng đậm.

Thanh âm mĩa mai của hắn như tiếng sấm làm Sở Liên Nhi thiếu chút nhảy dựng lên.

Chung độc?

Trong cơ thể nàng có chung độc, đó là trò đùa gì?

Còn không kịp nghĩ lại, ngực đau đớn đã làm cho nàng thống khổ ngã sấp trên mặt đất, đau quá, như vạn tiễn xuyên tim, lực phủ ngũ tạng đều bị xoắn cùng một chỗ — đau quá!

Đông Ly Thuần mắt lạnh nhìn thần sắc thống khổ của nàng, khuôn mặt tuấn tú hiện lên phức tạp lạnh lùng.

Sở Liên Nhi đau chết đi sống lại mở to con ngươi mờ mịt trừng mắt hắn, bởi vì thống khổ mà không cách nào tập trung tinh thần, hai tay kim lòng không được bắt lấy chân của hắn, nàng đau đến mãnh liệt thở, bỗng dưng bắt lấy ống quần của hắn, như bắt được một cây cỏ cứu mạng cuối cùng, chăm chú nắm chặt không thả: “Đông Ly Thuần, cầu ngươi cứu cứu ta. . . !”

Đột nhiên thân thể lại bốc lên một cái, Sở Liên Nhi lại té trên mặt đất, toàn thân đau đến một lời cũng không ra nổi. Ngực càng ngày càng đau đớn, giống như có sâu đang gặm cắn ngũ tạng lực phủ, trong cổ không ngừng tuôn ra máu tươi, đem mặt đất màu vàng nhạt nhuộm đến phá lệ kinh tâm, trên trán nàng toát ra mồ hôi rịn dày — đang lúc nàng cho rằng sắp tươi sống đau chết thì đột nhiên đau đớn ở ngực dần dần biến mất.

Sở Liên Nhi thở hổn hển, giống như từ trong quỷ môn quan đi ra, toàn thân không động dẩy nổi, trên mặt đất phun ra một bãi máu, mất máu quá nhiều, cũng sẽ tạo thành máu kiệt mà chết a.

Chật vật lau máu tươi ở khóe miệng, oán hận trừng mắt nhìn nam yêu vẫn còn giữ nụ cười lạnh như băng. Tên khốn kiếp chết tiệt, người tốt nhất đừng cho nàng có thời gian xoay sở, bằng không lão nương nhất định đem người bán vào thanh lâu, cho người cùng chơi.

Đông Ly Thuần từ cao nhìn xuống nàng, trên người mặc áo trắng nõn, quần trắng nõn, hảo một bức mỹ nam đồ. . . . Đáng chết, bị hấn tra tấn thành như vậy, nàng cư nhiên còn tưởng tượng hấn thành Thành Vân một thân ưu nhã, sạch sẽ tinh khiết tĩnh như trích tiên?

Đáng chết, nàng có thể nào vô dụng như thế?

“Bẩm nhị hoàng tử, từ trong phủ Tam hoàng tử truyền đến tin tức, Tam hoàng tử đã bắt đầu bí mật hành động.” Cửa ra vào vang lên một thanh âm bình thản đến cực điểm.

Thanh âm này Sở Liên Nhi rất quen thuộc, chính là của Liễu Nhất Thanh mỗi lần nhìn thấy nàng liền cho nàng một cái ánh mắt khinh thường đến cực điểm. Hấn là tâm phúc đệ nhất của Đông Ly Thuần, ngoại trừ thân phận vận kỵ trưởng (trưởng của vận kỵ binh) kiêm kỵ doanh (kỵ binh dũng mãnh) ra, còn chuyên môn làm hoạt động ám sát thu thập tình báo.

Đột nhiên trong đầu nhớ tới câu mà nam yêu nói trong thư phòng ngày đó: “Nhỏ cỏ không trừ gốc, xuân phong xuân lại sinh. Thừa dịp hiện tại hấn đã bị đánh vào Thiên Lao, tìm cơ hội làm cho hấn tự sát tạ tội a.”

Thái tử bị hấn giết chết trong ngục, hiện tại lại đến phiên Tam hoàng tử. Dã tâm của nam nhân này với ngại vàng đã là thế nhất định muốn. Bình thường nam nhân vì đạt được mục đích mà không ngại chặt tay (ý chỉ giết anh em), có thể có mấy phần nhân từ?

Như vậy, xem thân phận dĩ vãng của nàng, theo như tính tàn nhẫn diệt cỏ tận gốc của Đông Ly Thuần, lý nên giết nàng cho thống khoái.

Nhưng vì sao muốn giữ nàng lại?

Đông Ly Thuần “Uh” một tiếng, hai mắt nhưng vẫn nhìn Sở Liên Nhi thần sắc chặt vật, cười lạnh: “Rất tốt, con cá đã mắc câu rồi, kế tiếp, phải xem một vở kịch hay, thay quần áo cho ta!”

.

Tuy kịch liệt đau đớn ở ngực đã biến mất, nhưng sau cơn đau, thân thể suy yếu cực kỳ, Sở Liên Nhi hữu khí vô lực giãy dụa đứng dậy, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo dài màu vàng sáng thêu thủng luồng cho Đông Ly Thuần mặc, sau đó thay hấn búi tóc, đội nón ngọc màu tím khi vào cung diện thánh phải đội.

Chỉ chốc lát sau, một công tử đai ngọc quần eo, phong Thần tuần tú, phong độ nhẹ nhàng thành linh xuất hiện ở trước gương.

Theo quy củ của cổ đại! Nam tử đến hai mươi tám sẽ để chòm râu, Đông Ly Thuần xem ra, tuổi không lớn, hấn ngồi ở trước gương, tự mình cầm dao cạo râu cạo râu.

Sở Liên Nhi nghĩ thầm, người này cái gì đều muốn người hầu hạ, nhưng cạo râu cũng không nhờ tay người khác, xem ra hấn cũng là người nhất gan sợ phiền phức! Sợ bọn nha đầu nhân cơ hội muốn cái mạng nhỏ của hấn a.

Sở Liên Nhi nhìn bóng lưng thon dài của hấn, ngón tay thon dài, đang cầm một con dao sắc bén, đang nhìn gương nhẹ nhàng cạo, trong nội tâm nàng vừa động, bỗng dừng con người đảo một vòng, tiến lên phía trước nói: “Chủ tử, nô tỳ thay ngài cạo râu.” Nói, nàng đi lên trước! Vừa nghĩ, dưới chân lại lảo đảo một cái, thân thể ngã về phía trước, không cẩn thận đập lấy Đông Ly Thuần.

Rất nhanh, thân thể Sở Liên Nhi lại bị một cái tát đánh ra ngoài, đâm vào trên mặt đất. . . .

“Chết tiệt người, người tới, kéo tiện nhân kia ra ngoài trách phạt hai mươi đại bản.” Đông Ly Thuần một tay bụm lấy cái cằm, vừa cắn răng gầm lên.

Tiếng nói Đông Ly Thuần vừa dứt! Ngoài cửa lập tức xẹt vào hai đại hán, lôi kéo Sở Liên Nhi liền kéo ra ngoài.

Sở Liên Nhi còn không kịp nghi hoặc hai người đại hán này là nơi nào xuất hiện, đã bị ép đến trên đá xanh ngoài sân nhỏ, cái móng xinh đẹp đã bị đánh lên.

Sở Liên Nhi liên tục kêu thảm thiết! Làm cho cổ họng đều khàn khàn.

Hai mươi đại bản vang lên, Sở Liên Nhi thật lâu mới cực kỳ khó khăn bò lên, lưng la lung lay mà thẳng bước đi hai bước, lại té ngã. Chẳng biết lúc nào Hồng Nhi xuất hiện ở bên người nàng, một phen nâng dậy nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lại mang theo thần sắc ngờ vực vô căn cứ.

Lúc này, Đông Ly Thuần đã xuất hiện ở trước mặt nàng rồi, giờ phút này hắn đã mặc áo gấm màu xanh, ống tay áo thêu kim tuyến xanh, vạt áo có thêu hình rộng cuộn, nhìn lên ngọc thụ lâm phong, chỉ là, từ trên người hắn truyền đến một cỗ vị thuốc nồng đậm.

Hắn lạnh lùng liếc Sở Liên Nhi, sờ lên cái cằm. Sở Liên Nhi rõ ràng nhìn đến trên cái cằm nguyên bản trơn bóng của hắn một mảnh xanh đậm, ẩn ẩn tản mát ra vị thuốc và mùi hoa lài.

Vừa rồi, nàng bị trách phạt thì mơ hồ nhìn đến một lão đầu mang theo cái hòm thuốc chạy vào trong phòng hắn, còn chứng kiến vài nha hoàn áo xanh trong tay bưng chậu vải, nàng tinh tường nhìn vài đồ đồ dày . . . Xem xét, hắn bị lưỡi dao xướt không nhẹ.

Đông Ly Thuần quét Hồng Nhi, lại liếc mắt nhìn Sở Liên Nhi khóc lóc lu bù, nàng thống khổ nhú lông mày, một tay bụm lấy cái miệng, cả người toàn bộ dựa vào trên người Hồng Nhi, giống như bị đánh không nhẹ, ánh mắt hắn lóe lóe, nói với Hồng Nhi: “Hồng Nhi, chuyện của người làm xong chưa?”

Hồng Nhi há to miệng, nhìn Đông Ly Thuần, muốn nói cái gì, cuối cùng dưới ánh mắt lạnh lùng của hắn, ảm đạm buông Sở Liên Nhi ra, lui sang một bên.

Không có Hồng Nhi đỡ, Sở Liên Nhi xém xiu ngã xuống đất, nàng lưng la lung lay nâng ổn thân thể, gương mặt trắng bệch chống lại khuôn mặt tuần tú lạnh như băng của Đông Ly Thuần, khiếp vía thốt: “Chủ tử, nô tỳ không phải cố ý”

Đông Ly Thuần bỏ hai tay sau lưng, đi dạo, tản bộ, đi một vòng quanh người Sở Liên Nhi, sau đó, tròng mắt của hắn chăm chăm hướng cái miệng nàng đang che.

Sở Liên Nhi bị hắn chăm chăm toàn thân dựng đứng tóc gáy, vội hai tay bụm lấy cái miệng, ai ơ ơ rên rỉ, nhưng trong lòng lại thẳng thắn nhảy lên.

Đông Ly Thuần bình tĩnh chăm chăm vào hai bên tròn vo trên cái miệng, mắt phương dài nhỏ hung ác nhú lại, đang định phát tác, nhưng khóe mắt lại nghiêng nhìn đến một chỗ! Thần sắc tim đập mạnh và loạn nhịp.

Trên trán Sở Liên Nhi chảy ra đầy đặc mồ hôi! Đứng ở tại chỗ, động cũng không dám động rõ ràng là khí trời rét lạnh! Nàng lại cảm giác lưng ảm ướt nhờn nhớt ! Khó chịu chết.

Hồng Nhi nhìn Sở Liên Nhi thần sắc bối rối, và Đông Ly Thuần biểu lộ phức tạp khó dò, giống như kinh dị, lại như hiểu, đứng ở một bên, giữ im lặng! Yên lặng theo dõi kỳ biến.

Thật lâu, thanh âm trầm thấp của Đông Ly Thuần mới ở sau người vang lên: “Chạy trở về gian phòng của người đi, trước khi ta vào cung, không muốn nhìn đến người nữa.”

Sở Liên Nhi giống như lấy được lệnh đặc xá! Cực kỳ nhanh chạy trở về phòng.

Đông Ly Thuần nhìn qua bóng lưng như chạy trốn của nàng, ánh mắt chợt hiện, khóe môi khẽ nhếch.

Lý Hoa đứng cách đó không xa thấy bóng lưng chạy nhanh chóng của Sở Liên Nhi rốt cục phát giác cái gì, vội nhắm hướng Đông Ly Thuần kêu to: “Chủ tử! Nàng.”

Ánh mắt lạnh lùng của Đông Ly Thuần quét nhẹ hắn, Lý Hoa lập tức mất tiếng.

Nhìn Sở Liên Nhi đã biến mất tại sân nhỏ, Đông Ly Thuần thu hồi ánh mắt, con ngươi dài nhỏ nhìn về phía Hồng Nhi.

Hồng Nhi bị con người lạnh lùng của hắn chăm chăm sợ hãi cả kinh, cuống quýt cúi đầu, Đông Ly Thuận thần sắc lạnh lùng! Thần sắc lạnh như băng giống như ngăn cách, lạnh khốc lại làm cho người ta sợ hãi, nói khẽ: “Hong Nhi, người quá làm cho ta thất vọng rồi.”

Thân thể Hồng Nhi chợt rung động, nghe thanh âm nhẹ nhưng băng lãnh đâm xương của Đông Ly Thuận, hai chân bỗng dưng mềm nhũn, phịch một tiếng, quỳ gối trên gạch đá cứng rắn, “Nhị hoàng tử tha mạng, nô tỳ nói thật với ngài.”

.....

Sở Liên Nhi vừa về tới trong phòng, tranh thủ thời gian đóng chặt cửa phòng, sau đó đem thân thể ném vào trong ổ mềm mại.

Cầm lấy chăn mềm, hung hăng chà lau mồ hôi bởi vì bối rối mà dọa ra trên mặt, trong nội tâm chửi bới liên tục: “Yêu nam đáng chết, không có việc gì dùng loại ánh mắt làm cho người sợ hãi dò xét ta chi? Hại tim ta cho tới bây giờ còn đập thành thịch.”

May mắn, cuối cùng nàng vẫn tránh được một kiếp, bằng không, khi hắn phát hiện chân tướng, nhất định sẽ làm cho nàng chết vô cùng thảm.

Lúc này, ván cửa bị đập bịch bịch, “Liên Nhi tỷ, là ta, mở cửa, phụng lệnh nhị hoàng tử đến bồi thuốc cho người.” Thanh âm Hồng Nhi.

Sở Liên Nhi ngẩng đầu, đang muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ nghĩ, để cho nàng vào. Nhìn đến một cái bình sứ men xanh trong tay Hồng Nhi, tức giận đứng dậy, nói: “Một tỷ nữ nho nhỏ, một cái tiện mệnh, bị đánh cũng được! Còn bồi thuốc gì a.” Nói! Nàng đem chăn mềm che trên người, tận lực không để ý tới Hồng Nhi.

Hồng Nhi thần sắc cổ quái xem xét nàng, lướt qua nàng, đặt mông ngồi vào trên ghế! Về mặt thương cảm nhìn nàng: “Liên Nhi tỷ, vết thương còn đau không?”

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian bụm lấy cái mông, kêu thảm thiết nói: “Đau a, đau quá, bằng không, người cũng đi thử hai mươi đại bản đi.”

Hồng Nhi giống như cười mà không phải cười, cầm kim sang được ném đến trên bàn trà một bên, ngồi vào trước giường Sở Liên Nhi, một phen đánh lên cái mông của nàng, tức giận nói: “Thôi đi người còn giả bộ. Nhị hoàng tử đã biết trò của người a.”

“Cái gì?”

37. Q.1 - Chương 37: Lợn Chết Không Sợ Mỡ Nước Nóng

Giống như bị tạc thuốc nổ, Sở Liên Nhi mãnh liệt đứng dậy, mắt hạnh trừng trừng trừng Hồng Nhi vẻ mặt trầm tĩnh.

Không để ý tới vẻ mặt Sở Liên Nhi kinh ngạc không thể tin, Hồng Nhi vẻ mặt bình tĩnh: “Nhị hoàng tử cái gì cũng biết. Kể cả trước đó vài ngày, trên người hắn xuất hiện vết ngứa, Lý thị vệ bị cạo đầu bóng lưỡng. Còn có mùi thơm trên người Tổ Mai và vết ngứa trên người nàng, còn có về sau, nàng bị giáng chức ra phủ đi, đều là người âm thầm gỡ trò quỷ.”

Sở Liên Nhi há to miệng, trở thành đầu trống rỗng, ở vào trạng thái đường vắng.

Hồng Nhi liếc nàng, biểu lộ trong dự đoán, vẻ mặt đồng tình nói: “Còn có, vết thương ở cằm nhị hoàng tử ngày hôm qua, không cần nói với ta, người là vô ý.”

Đầu Sở Liên Nhi lại ông ông thần thờ lần nữa. Bất quá, đầu óc nàng bỗng dưng vừa chuyển, phút chốc bắt lấy trọng điểm, nàng nghiêng thân về trước, chăm chăm vào nàng, nói: “Hong Nhi, sao ta đột nhiên phát giác, người có vẻ biến thành không giống với lúc trước.” Về phần ở đâu không giống với! Nàng trong một giờ không thể nói rõ ràng.

Hồng Nhi trợn mắt một cái: “Có thể không thay đổi sao? Bằng không, ta sớm đã bị người lừa gạt xoay quanh. Còn có lửa cháy phòng bếp lần kia, người lúc đó chẳng phải cố ý.”

Sở Liên Nhi rung mình, nàng cẩn thận dò xét Hồng Nhi, “Hồng Nhi, ngươi còn biết cái gì?”

Hồng Nhi cười nhạt một tiếng, nàng đứng dậy, đi đến trước một chậu trúc xanh, kéo cành lá lên, sau đó! Nàng bào ra bùn đất bên trong! Từ trong chậu lấy ra một cái bao vỏ nhỏ bằng lòng bàn tay có chứa gì đó, đưa tới trước mắt nàng: “Đây là cái gì?”

Sở Liên Nhi hoảng hốt trong lòng! Một phen đoạt lấy bao vỏ nhỏ, không thèm để ý bùn đất dơ bẩn dính vào, giấu vào trong chăn, nàng cảnh giác nhìn qua Hồng Nhi, híp mắt: “Hồng Nhi, ta không nghĩ tới, ngươi lại là gian tế Đông Ly Thuần phái ở bên cạnh ta.”

Hồng Nhi vỗ vỗ bùn đất trên tay! Nhún nhún vai, “Không có biện pháp, nếu như ta không đáp ứng thay nhị hoàng tử làm nội ứng giám thị ngươi, ta đây sớm đã bị xử tử, hoặc là bán vào giáo ti phường trải qua cuộc sống không có thiên lý.”

Nàng nhìn Sở Liên Nhi, phát hiện trên mặt nàng bình tĩnh không có sóng, không kinh dị cũng không phần nộ, không khỏi kỳ quái! “Ngươi không hận ta sao?”

Sở Liên Nhi bình tĩnh nhìn nàng! Sau nửa ngày, nàng giống như làm quyết định trọng đại, “Hồng Nhi, ngươi nói lời thật cho ta a, trước kia ta làm Thái Tử Phi! Giữa Đông Ly Thuần, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

.....

Sở Liên Nhi mất đi trí nhớ, quên mất quá khứ làm Thái Tử Phi, Hồng Nhi không ngờ nàng đã nhớ lại thân phận của mình rồi! Có chút giật mình, bất quá, nàng vẫn bảo trì trấn định, nhẹ nhàng gõ đầu: “Không sai, thân phận trước kia của ngươi từng là Thái Tử Phi Lâu Ngọc Nhi của Đông Ly quốc, chỉ tiếc. . .”

Sở Liên Nhi tiếp nhận lời nói: “Chỉ tiếc, Lâu Ngọc Nhi bởi vì thái tử mưu phản mà bị hoàng thượng xử tử, mà ta đây thân là Thái Tử Phi, cũng bị xử tử chung, đúng không?”

“Không sai.” Hồng Nhi hào phóng thừa nhận, nói sáng tỏ sự thật trước kia Sở Liên Nhi không biết.

Sở Liên Nhi, tên trước kia gọi Lâu Ngọc Nhi, Lâu Ngọc Nhi, thái tử phi Đông Ly quốc tiếng tăm lừng lẫy, tinh minh lợi hại, mỹ mạo như hoa, nghe nói có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân kinh thành.

Nàng là nghĩa nữ của Ngự Sử Lâu gia ở kinh thành, chỉ là quan thất phẩm nho nhỏ, nhưng năm ấy Lâu Ngọc Nhi mười bốn tuổi lại gả cho đương kim thái tử, thành linh biến đổi thành Thái Tử Phi cao cao tại thượng. Nghe nói thái tử cũng rất lợi hại, nguyên bản quan hệ của thái tử và nhiều hoàng tử khác cũng rất không tồi, nhưng Lâu Ngọc Nhi này lại châm ngòi ly gián, đầu tiên là làm cho chúng hoàng tử thành địch với nhị hoàng tử lúc ấy mười sáu tuổi, lúc ấy nhị hoàng tử trong triều cũng không có bất luận chức vị gì, bị những hoàng tử các đại thần hậu trường thật cứng rắn chính đến thiếu chút nữa mất mạng.

Tuyệt hơn chính là, nhị hoàng tử Đông Ly Thuần cư nhiên bị hoàng đế phụ thân luôn luôn yêu thương hân đưa đến biên quan chiến đấu với Thát Tát hung mãnh tàn ngược, cứu tử nhất sinh, thiếu chút nữa cả mệnh đều bị mất.

Về sau, nhị hoàng tử ở biên quan không có chết, Lâu Ngọc Nhi lại phái sát thủ đi giết hắn, cái mệnh của Đông Ly Thuần này lại thật lớn, nghe nói trúng bốn kiếm ba đao cũng không chết, nhưng cũng bị kích đến tâm tính đại biến, bắt đầu chậm rãi nuôi trồng thể lực của mình, mới gần gần hai năm, đã nuôi trồng không ít thân tín ở trong triều đình. Thái tử và Lâu Ngọc Nhi rất kiêng kỵ, nghĩ cách xếp đặt chèn ép hắn, lại ăn trộm gà không được khoét đến phân, bị nhị hoàng tử phản lại thành tội mưu phản.

Một năm trước, thái tử bởi vì âm thầm cấu kết với Thát Tát phạm phải tội phản quốc, bị bóc đi danh hiệu thái tử, còng tay còng chân, đánh vào Thiên Lao. Mà Thái Tử Phi Lâu Ngọc Nhi ở phủ thái tử bí Tam hoàng tử phái người đi ban thưởng một ly rượu độc, chấm dứt tánh mạng mười tám tuổi năm ấy

Không nghĩ tới, nhị hoàng tử Đông Ly Thuần hận nàng thấu xương không muốn nàng dễ dàng chết đi như vậy, nghĩ cách đem nàng ra, hơn nữa lại hạ chung độc cho nàng. Loại chung độc này nghe nói rất lợi hại, chẳng những có thể xóa đi trí nhớ của người trúng, còn có thể dùng chung độc khống chế lòng người trúng. Lợi hại hơn, chỉ cần người trúng chung vọng tưởng nhớ lại trí nhớ trước kia, hoặc là đột nhiên nhớ lại một đoạn trí nhớ trước kia, đầu sẽ kịch liệt đau đớn, chung độc ngủ đông, ở ẩn trong người sẽ tác quái, nhẹ, sẽ kịch liệt nhức nhích trong cơ thể người trúng làm cho người ta thống khổ. Nặng, sẽ nôn máu tươi, máu kiệt

mà chết. Nhưng nếu như người hạ chung muốn trừng phạt nàng, chỉ cần ý niệm vừa động, chung độc liền phát tác, thống khổ, quả nhiên bá đạo ngoan độc.

Sở Liên Nhi bị Đông Ly Thuần hạ độc, đổi tên đổi họ làm nha hoàn đệ tiện bên người, chỉ muốn nhục nhã trả thù nàng.

Mà Hồng Nhi, dĩ vãng là thị nữ sát người của Lâu Ngọc Nhi, vốn sau khi Lâu Ngọc Nhi thất thế, nàng thân là nha đầu tâm phúc cũng sẽ bị xử tử chung, nhưng Đông Ly Thuần lại lấy nàng làm quân cờ, làm cho nàng làm nằm vùng bên người Sở Liên Nhi sau khi mất đi trí nhớ. Hắn chỉ muốn biết một chút Thái Tử Phi ngày xưa mất đi thể lực cùng trí nhớ, thoáng cái lưu lạc thành nô tài, sẽ có tâm tính gì.

Nghe Hồng Nhi kể xong, Sở Liên Nhi không biết trong lòng là tư vị gì, trừng xem lú lú, đành chịu, buồn bực đều có. Nguyên lai trước kia nàng làm nhiều chuyện xấu như vậy a, trách không được Đông Ly Thuần thống hận nàng như thế.

Vừa nghĩ tới hành vi của Đông Ly Thuần đối với nàng, nàng thở dài, khóc không ra nước mắt.

Đáng chết, trước kia sao nàng không có ánh mắt như vậy, người nào không dẫn đến, lại dẫn đến đồ yêu nhân Đông Ly Thuần kia, cái này, thời gian tương lai của nàng phải như thế nào qua?

Mà cho tới bây giờ, Sở Liên Nhi mới rốt cục hiểu được, vì sao Đông Ly Thuần và phụ tá của hắn lại chán ghét thống hận nàng như thế, nguyên lai là như vậy a.

Ai. . . Lại thở dài lần nữa. Sở Liên Nhi không khỏi khổ não vì thời gian nước sôi lửa bỏng tương lai.

“Hồng Nhi, ta hỏi ngươi, ngươi bây giờ, trung tâm với chủ tử nào?” Sở Liên Nhi nhìn qua Hồng Nhi vẻ mặt cứng nhắc, không ôm hi vọng hỏi.

“Hiện tại ta chỉ trung với nhị hoàng tử!”

Nói như vậy, tất cả mờ ám của nàng, đều bị Đông Ly Thuần nhìn ở trong mắt rồi?

.

Đông Ly Thuần ngồi chơi ở trên mặt ghế tử đàn cao quý, sau lưng đứng thẳng hai người nha hoàn bộ dạng phục tùng rũ mắt xuống, Lý Hoa lưng đeo kiếm bén, tay phải đặt ở trên chuôi kiếm, đứng hơi nghiêng nhìn chăm chăm, thấy Sở Liên Nhi và Hồng Nhi nện bước thật nhỏ vào trước mặt chủ tử, khóe miệng không khỏi giờ lên nụ cười khinh miệt.

Hắn có thể tưởng tượng, sau khi nàng biết được xiếc nhỏ mình tự cho là đúng đều bị chủ tử xem thấu, còn có thể diện gì gặp người.

Chính là, Lý Hoa thất vọng rồi.

Sở Liên Nhi không bằng người thường! Mặc dù xiếc nhỏ của mình bị phát hiện, nhưng nàng không chút phát lòng, chỉ là có chút ảo não cùng thất bại.

Lúc này nàng mới chính thức phát hiện, Đông Ly Thuần này so với trong tưởng tượng của nàng còn lợi hại hơn. Mà thông minh nhỏ của mình, căn bản không phải sử dụng đến, chỉ là có chút không cam lòng mà thôi.

Đông Ly Thuần đã biết xiếc của mình, giả bộ thành tàn phế thì không có ý nghĩa.

Nàng hoàn toàn không có bị người phát hiện xấu hổ sau mờ ám của mình, ngược lại còn mang theo thần sắc lơn chết không sợ mở nước nóng, đi ra cửa phòng, đi vào trước mặt Đông Ly Thuần. Bộ dạng thần sắc này của nàng, làm cho Lý Hoa muốn xem trò cười tốt cuộc thất vọng rồi.

Đến chỗ Đông Ly Thuần! Hắn như người không có việc gì, một tay cầm ly trà nhỏ, một tay chống đỡ dưới cằm, dưới cằm của hắn đã có một đạo vết sẹo rõ ràng! Vết sẹo không dài, nhưng nhìn ra rất sâu, cực kỳ rõ ràng trên mặt như ngọc.

Hắn đánh giá Sở Liên Nhi! Bộ dáng sụp mi thuận mắt, không có hoảng sợ như trong tưởng tượng của hắn, trái ngược như người không có việc gì, đứng ở chỗ này, giống như chỉ là nô tỳ chờ chủ tử ra lệnh.

Đối với phản ứng ra ngoài ý định của nàng, hắn không có chút lo lắng, “Hong Nhi!”

Hong Nhi vội vàng đem bao nhỏ trong tay đưa cho Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần tiếp nhận, giương lên trên không trung, chất vấn Sở Liên Nhi: “Đây là cái gì?”

Sở Liên Nhi thấy cái gì cũng không thể gạt được, chỉ phải thành thật đáp lại: “Phấn hoa mà thôi.”

“Dùng để làm cái gì?”

“Chế tác nước hoa nha, phàm là nữ nhân, ai không thích đẹp? Ta cũng muốn toàn thân mình thơm ngào ngạt, thật tốt. Đáng tiếc! Ta chỉ là nha đầu, không có tiền mua hương phấn, chỉ có thể tự mình chế tạo.”

Thần sắc Đông Ly Thuần lạnh nhạt: “Trong phủ nhiều hoa như vậy, vì sao không cần mẫu đơn phú quý, hoa đào mê người, và hoa mai cao nhã, lại dùng hoa mạn đà la và hoa mộng la?”

Sở Liên Nhi mở to mắt, nhìn mặc dù Đông Ly Thuần cười nhạt lại vẻ mặt ác ma, trong nội tâm thẳng tắp trầm xuống, cuối cùng! Nàng nhắm mắt lại: “Người đã biết rồi, còn hỏi ta làm cái gì? !” Ai, nghĩ nàng Sở Liên Nhi thông minh một đời, chỉ có nàng sửa chữa người, nhưng không có người khác sửa chữa nàng, không nghĩ tới, nàng lại thua ở trên người cổ nhân tự nhận dễ lừa này.

Không thể tưởng được trí tuệ của cổ nhân này cũng không thể khinh thường a.

Lý Hoa thấy Sở Liên Nhi đã thừa nhận tội của mình, trong nội tâm mừng rỡ, tranh thủ thời gian tiến lên phía trước nói: “Chủ tử, yêu nữ này đã thừa nhận chính mình rắp tâm hại người, bụng dạ khó lường, ngài còn do dự cái gì a, trực tiếp hạ lệnh giết nàng a.”

Đông Ly Thuần không để ý, nói với Sở Liên Nhi một bộ thấy chết không sờn: “Phấn hoa này dùng để làm cái gì? Ta đoán, không phải là muốn gom góp đủ số lượng, sau đó bỏ chung vào trong giếng, làm cho cả toàn bộ người trong phủ hoàng tử đều bị hôn mê sâu, sau đó người lại tự chạy trốn a?”

Lý Hoa trừng lớn mắt, nghẹn ngào kêu lên: “Mưu kế thật ác độc, chủ tử, yêu nữ này lòng dạ rắn rết, tuyệt đối không thể giữ nàng.”

Sở Liên Nhi khinh miệt liếc Lý Hoa, khinh thường cười lạnh: “Nếu như ta thật sự là lòng dạ rắn rết, Lý Hoa người đã sớm nhìn không tới mặt trời ngày mai. Hừ, ta hảo tâm tha cho người một mạng, người lại không biết liêm sỉ muốn giết ta. Lòng lang dạ sói.”

Lý Hoa tức đỏ mặt, tiến lên một bước, một tay cầm chuôi kiếm, rống giận: “Người yêu nữ này, cạo tóc của ta, còn viết chữ đáng ghét lên trên dưới toàn thân ta, chẳng lẽ không phải ngoan độc sao?”

“Chẳng lẽ ta đưa cổ cho người chém sao? Đêm hôm đó, người giả trang thích khách muốn dò xét ta chi tiết, không phải là Lý thị vệ người sao? Đáng tiếc, người ăn trộm gà không thành ngược lại khoét đến phân, bị ta dùng mê dược, ta không muốn tánh mạng của người cũng chỉ bất quá xem tại người cũng chỉ là tay sai của người khác mà thôi, bằng không. . . Hừ!”

“Người. . .” Lý Hoa tức giận đỉnh đầu bốc khói, kìm nén không được, rút kiếm đâm về nàng.

“Lý Hoa!” Đông Ly Thuần quát hẳn, Lý Hoa không cam lòng không muốn trả lại kiếm vào vỏ, một đôi mắt hổ vẫn hung hăng trừng mắt Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi biết rõ hắn phải chết không thể nghi ngờ đ không còn sợ hãi gì nữa, nhìn về phía Đông Ly Thuần, ngẩng cái cằm lên nói: “Đông Ly Thuần, người cũng đừng trách ta lòng dạ ác độc, trái lại, người còn phải cảm tạ ta chỉ dùng thuốc mê, mà không phải dùng các loại phấn có độc của hoa trúc đào, tulip.”

Đông Ly Thuần cười nhạt một tiếng: “Phấn hoa trúc đào mặc dù có độc, nhưng phấn hoa ở mùa đông rất khó tìm được, nếu không người cũng sẽ không vớt tới không đối dùng mạn đà la.”

Sở Liên Nhi lại trừng lớn mắt lần nữa, “Người, người cả cái này đều đã nghĩ đến, vậy người còn biết cái gì?”

Khoé môi Đông Ly Thuần cong lên, vẻ mặt đùa cợt trào phúng: “Những trò vặt này của người, đã rất quen rồi. Người cho rằng, người bị người chính một lần còn có thể dân thêm lần nữa sao?”

Há hốc mồm!

Chẳng lẽ, trước kia nàng đã thi qua loại thủ đoạn này?

“Đã như vậy, ta cũng không lời có thể nói, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Sở Liên Nhi rút cục bất cứ giá nào rồi, ưỡn ngực, chuẩn bị thông dong hy sinh.

.

Nhìn bộ dáng lợn chết không sợ mở nước nóng của Sở Liên Nhi, Lý Hoa sắp tức nổ, một đao giết chết nàng thật sự quá tiện nghi, phải lắng trì xử tử nàng.

Mắt nhỏ của Đông Ly Thuần liếc cảnh cáo Lý Hoa vẻ mặt kích động, thành công làm cho hấn mất tiếng, sau đó, hấn mới quay đầu, thâm trầm nhìn Sở Liên Nhi: “Muốn giết người, đã sớm giết người. Ta còn cần chờ tới bây giờ sao?”

Sở Liên Nhi vui vẻ trong nội tâm, nói như vậy, hấn cũng không có ý giết nàng, như vậy, nàng tạm thời bảo vệ mạng của mình rồi?

Chính là. . .

“Người có mục đích gì? Hoặc là, người muốn từ trên người của ta được cái gì” Sở Liên Nhi không phải ngu ngốc, coi hành vi của nàng đối với hấn trước kia, người tu dưỡng hài lòng hơn, lòng dạ rộng lớn hơn cũng sẽ không bỏ qua nàng, huống chi, hấn luôn luôn có thù oán tất báo. Hấn sở dĩ giữ nàng một cái mạng, khẳng định nàng đối với hấn còn có giá trị lợi dụng, bằng không, hấn đã sớm giết nàng.

“Thông minh!” Đông Ly Thuần cũng không phủ nhận, “Lúc trước, người xếp đặt cho ta đi biên quan thủ thành, cứu tử nhất sinh mới để lại cái mạng trở về, đại ân tình này, ta rất khó quên a.”

Sở Liên Nhi căng thẳng trong lòng: “Người không phải cũng muốn cho ta đi biên quan thủ thành a?”

Đông Ly Thuần mỉm cười, trong môi đỏ đầy đặn, lộ ra hai hàm răng trắng nõn chỉnh tề, loá sáng sáng, “Đông Ly quốc ta chuẩn bị kết giao liên minh với nước láng giềng Kim quốc, để đối kháng Hoa quốc. Chính là, sứ thần Kim quốc lại ra ba cái vấn đề cho bên ta, nếu trả lời ra, liền thuận lợi ký kết, nếu trả lời không ra, phải để cho ta hoàng muội hoà thân Kim quốc lấy chồng ở xa.”

Sở Liên Nhi hiểu được, hoá ra đồ yêu nhân này ngu ngốc không trả lời được ba vấn đề của người ta, rồi lại không muốn gả muội của mình đi Kim quốc chịu khổ, vì vậy, liền nghĩ đến nàng?

38. Q.1 - Chương 38: Mưu Kế, Lột Xác

“Muốn cho ta thay thế công chúa lấy chồng ở Kim quốc, cũng không phải không được. Bất quá, ta rất hiểu kỳ chính là, Đông Ly quốc nhân tài đông đúc, lại trả lời không được ba cái vấn đề của người ta, thật sự là không thể tưởng tượng.” Giọng điệu của Sở Liên Nhi mang mỉa mai, khi quốc gia gặp nạn, những người cầm quyền này không muốn phát triển, không muốn sửa chữa, lại đem hi vọng ký thác trên người một nữ nhân, thật sự là bi ai.

“Các người những nam nhân này dùng tam tòng tứ đức ước chế nữ nhân, dùng anh hùng của các người can thiệp chúng ta bành trướng, dùng vũ lực và ngang ngược của các người làm cho nữ nhân khuất phục, chính là, khi quốc gia gặp nạn thì các người không muốn đi tranh thủ, càng không có nghĩ tới dùng phương thức của nam nhân đi giải quyết, chỉ muốn hy sinh hạnh phúc của nữ nhân để đổi lại. Đây là bi ai của nam nhân các người, hay là bất hạnh của nữ nhân chúng ta?”

Lý Hoa nghe xong, hai con ngươi trừng thành chuông đồng, rồi lại rơi vào trầm tư.

Hồng Nhi thì vừa sợ vừa lo nhìn qua Sở Liên Nhi, chẳng lẽ nàng thật không hiểu chỗ của mình sao? Cứ nhiên còn dám tranh luận?

Đông Ly Thuần nghe vậy, con ngươi nhíu lại, sắc mặt vừa xanh vừa đỏ. Lời nói của Sở Liên Nhi như búa tạ nặng nề loại gõ vào lòng của hấn.

Sở Liên Nhi thấy sắc mặt hấn đại biến, trong nội tâm cũng có chút sợ hãi, sợ hấn thẹn quá hoá giận giết nàng, vì vậy, nàng thả ngữ khí mềm nhũn, nói: “Đương nhiên, ta cũng biết rõ chỗ khó xử của Đông Ly quốc

trước mắt, người thân là hoàng tử chủ trì đại cục, cũng phải lấy đại cục làm trọng, Đông Ly quốc kết hôn với Kim quốc giúp ích quá nhiều, chính là, vì cái gì hiệp nghị của hai nước phải hy sinh cùng hạnh phúc cả đời của nữ nhân mới có thể hoàn thành?” Nói đến đây, cơn tức trong nội tâm nàng lại nữa rồi, Tây Thi vì Việt Quốc hy sinh, lại đổi lấy lời mắng của mọi người trăm ngàn năm qua, Vương Chiêu Quân hòa thân Hung Nô lệ rơi thảo nguyên bị kịch, đổi lấy thờ dài lưu truyền thiên cổ, Văn Thành công chúa lấy chồng Thổ Phiên ở xa, danh đẹp đổi lấy đại Đường hưng vinh, không biết, sau lưng những nữ nhân vĩ đại này, không phải là dòng nước mắt lấp sao.

“Từ xưa đến nay, có bao nhiêu công chúa hòa thân, hy sinh dưới sự xâm lược của nam nhân các phương. Chính là, các nàng hy sinh, cuối cùng đổi lấy cái gì? Vẫn là chiến tranh tàn khốc và địch nhân xâm lược. Từ xưa đến nay, nữ nhân hòa thân không ít, chính là, giữa nước và nước, lại thành lập quan hệ hòa bình bao lâu? Hòa thân có thể giải quyết mâu thuẫn ở giữa quốc gia sao? Thật sự là lừa mình dối người, buồn cười chính là, người thống trị đều vẫn đang hứng thú với hòa thân.” Sở Liên Nhi nói hết lời, nhìn đến sắc mặt Đông Ly Thuần biến thành tái nhợt thì trong nội tâm lộp bộp một tiếng, xong rồi, xong rồi, tại sao nàng lại hiện lên nhất thời chộc giận hấn, cái này xong rồi, nàng thật không có mạng nhỏ.

Nhưng, phản ứng của Đông Ly Thuần cũng vượt qua dự đoán của nàng.

Chỉ thấy thân hình hấn chợt chấn động, hai con ngươi phức tạp bình tĩnh chầm chầm vào Sở Liên Nhi tức giận mặt đỏ bừng, gò má nàng bởi vì lửa giận mà biến thành đỏ, giống bởi một tảng son, con ngươi giận tái đi, sinh động mà hoạt bát, cái miệng đỏ bừng thở phì phì mím lại giống như quả đào mật đã chín. . . . Bỗng dưng, ánh mắt buồn bã, giọng hấn cơ hồ khàn khàn nói: “Người nói rất đúng, thân là có nam nhân tôn nghiêm, xác thực không nên đem lợi ích hai nước thành lập trên người nữ nhân.” Hấn trầm mặc, ánh mắt như mang theo quyết định gì đó, hướng nàng khoát tay: “Người đi xuống đi, phân phó phòng ăn, truyền bữa!”

Sở Liên Nhi ngạc nhiên, không hiểu nhìn qua hấn, hấn bảo nàng truyền bữa, có phải là đại biểu, hấn không có ý định xử trí nàng sao?

“Còn suy nghĩ cái gì? Thật hy vọng ta giết người, hoặc là cho người đi hòa thân?” Đông Ly Thuần lại khôi phục lạnh như băng và đậm mạc trước kia, khuôn mặt tuần tú không biểu tình, mang theo kiêu căng và uy nghi vô cùng, dẫn đến bọn người Hồng Nhi đều rủ lông mày xuống, thở mạnh cũng không dám đi xuống.

Mà Sở Liên Nhi chạy qua một kiếp thì sau khi kinh ngạc ngẩn ngui, chạy vội đi ra ngoài. Khi chạy vội tới một cái góc tối không người thì nàng ngừng lại, khóe môi có chút gợn lên, cười âm hiểm sau khi thực hiện được mưu kế.

Nhìn qua bóng lưng nàng chạy ra ngoài, Đông Ly Thuần cũng đang cười, cười âm hiểm — một loại nụ cười sau khi mưu kế sắp được hiện lên!

.

Đông Ly Thuần hoàng tử, là hoàng tử được sủng ái nhất bên người hoàng đế, hơn nữa là hoàng tử rất có uy vọng ở trên triều.

Người như vậy, ngay cả ăn, cũng là cực kỳ chú ý .

Chúng nha hoàn mặc áo xanh cùng màu, bưng món ăn làm cho người chảy nước miếng đặt lên bàn, Đông Ly Thuần ưu nhã ngồi ở chủ vị, hấn mặc trường bào màu da người đậm vật áo hở hở, mặt ngọc môi đỏ, Sở Liên Nhi nhìn hai mắt đăm đăm. Tuy biết rõ cá tính hấn ác liệt, lòng dạ ác độc tâm cay, nhưng diện mạo hấn thật sự thật đẹp.

Một người nam nhân có diện mạo đẹp thế, thật đúng là không phải chuyện tốt. Xem một đám nha hoàn vừa bày món ăn, vừa vụng trộm nhìn qua khuôn mặt tuần tú không đổi sắc của Đông Ly Thuần, sau đó trên mặt bay lên hai đám mây đỏ, không khỏi bĩu bĩu môi. Thật là một hỗn trưởng hại nước hại dân.

Chính là, Sở Liên Nhi không hận hấn nổi, ngược lại còn cực kỳ thưởng thức bề ngoài hoàn mỹ của hấn.

Mụ nội nó, một người đàn ông đều đẹp đến hại nước hại dân, nàng còn muốn sống hay không a?

Mùi thơm thức ăn từ trên bàn như có như không bay vào cái mũi, nhìn con vịt vàng óng, súp bí đỏ nồng đậm hương vị ngọt ngào, còn có sườn lợn chiên vàng óng ánh, tôm hùm vàng đậm sắc hương vị đều đủ. . . .
. Sở Liên Nhi vụng trộm đếm, bảy món ăn, cũng chỉ ỉnh Đông Ly Thuần, phung phí của trời a.

Càng làm giận chính là, bình thường nàng cũng chỉ bắt quá ăn hai món ăn một canh mà thôi.

Nhịn xuống oán khí càng ngày càng đậm trong lòng, Sở Liên Nhi gấp một khối xương sườn thơm ngào ngạt, nuốt nuốt hơi, thật muốn gấp vào miệng của mình.

Cầm giác khoe miệng chảy ra một dòng nước ảm, Sở Liên Nhi vội vàng dùng tay áo lau lau, thực dọa người a, lại chảy nước miếng với món ăn.

Ấm thâm mắng chửi, nàng gấp tôm hùm, lấy tay mở mạnh, khoe mắt mỹ lệ liếc bốn phía, phát hiện phòng ăn rộng lớn, cũng không có người. Ý tứ chính là, trong đây ngoại trừ yêu nam và nàng ra, không có người thứ ba.

Tròng mắt Sở Liên Nhi đi lòng vòng, đứng ở phía sau hần, vội vàng đưa ngón tay vào trong miệng, bôi nước bọt lên ngón tay, sau đó lại lột vỏ tôm, dùng sức lau ngón tay có dính nước miếng trên thịt tôm.

Nàng đưa thịt tôm tới trong chén hần, vẽ mặt cười lấy lòng: “Chủ tử, mời dùng tôm hùm.”

Hần gấp tôm lên, liếc Sở Liên Nhi, gấp vào trong miệng, Sở Liên Nhi mặt mày hớn hở, rốt cục hạnh diện đột nhiên phát giác ủy khuất và không được tự nhiên trong nội tâm cũng biến mất không thấy.

Đông Ly Thuần kỳ quái nhìn Sở Liên Nhi, nhú nhú mày, nàng tranh thủ thời gian gắp gao ngậm miệng lại, thay một bộ tươi cười nịnh nọt, “Chủ tử, ta lột một con nữa cho người.” Nói, nàng diễn lại trò cũ.

Khi thu thập chén đĩa thì Sở Liên Nhi đếm tôm hùm còn dư lại trong mâm, trong nội tâm cười đến sắp nội thương. Yêu nhân cao cao tại thượng về mặt đẹp dễ này, đã ăn nước miếng của nàng hơn mười lần, ha ha. . .

Hầu hạ Đông Ly Thuần nằm ngủ xong, Sở Liên Nhi phát hiện mình cũng không buồn ngủ, nàng ngẩng đầu nhìn qua bầu trời đen nhánh ngoài cửa sổ, vào xuân rồi, tiết trời ảm lại, nhưng không khí kinh thành, y nguyên lạnh lẽo thấm người.

Nương bóng đêm mông lung, nàng nhìn cây đa cao lớn rậm rạp trong sân, rễ cây, mai táng mưu kế nàng từng khổ tâm tính toán — phần hoa mạn đà la ngày hôm qua đã bị Đông Ly Thuần phái người đổ dưới cây đa.

Trong bóng tối, Sở Liên Nhi nở nụ cười, nàng sửa sang một đám tóc rủ xuống ở trước ngực, nhìn cửa phòng đóng chặt của Đông Ly Thuần, trong nội tâm đắc ý nói: “Đông Ly Thuần, người quá coi thường ta, trò của ta, không chỉ dừng lại đây. Ngày mai, ta sẽ làm người mở rộng tầm mắt.”

.

Kim quốc, danh như ý nghĩa, dùng hoàng kim thừa thải nổi danh. Nhưng mặc dù thừa thải hoàng kim, lại là dãy núi, giống Đông Ly quốc, không trồng ra gạo tốt, bởi vì địa thế hạn chế, lực lượng quân sự căn bản không thể nói trong một ngày.

Nhưng hai nước vì sinh tồn, lại không thể không ý lại Hoa quốc thừa thải lương thực, nén giận với khiêu khích của Hoa quốc.

Mà Hoa quốc chẳng những cây nông nghiệp phát đạt, lực lượng quân sự cũng là nhất trong ba nước, Đông Ly quốc và Kim quốc mặc dù có những ưu thế khác, nhưng ở trước mặt Hoa quốc đất rộng của nhiều, vẫn không đòi được tiện nghi, ngược lại còn chịu khổng chế khắp nơi.

Thuật tinh luyện kim loại của Đông Ly quốc và vàng khắp nơi trên đất Kim quốc, đều khiến Hoa quốc thêm thưởng, Hoa quốc lực lượng quân sự hùng hậu nhất nhiều lần quấy rầy bên cạnh hai nước, mục đích gì không nói cũng rõ.

Vì cải thiện việc này, Đông Ly Thuần lực lượng quân sự nhất hùng hậu và nhóm phụ tá cùng nhau thảo luận ra biện pháp đối phó Hoa quốc.

Tuyn lần trước giao tranh với Hoa quốc, làm cho đối phương tổn thất thảm trọng, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, muốn lay động căn bản Hoa quốc, và thôn tính nước non Hoa quốc, Đông Ly quốc không thể không tiến hành hiệp nghị với Kim quốc.

Đồ vàng bạc ròng ở Đông Ly quốc toàn bộ nhập khẩu từ Kim quốc, mà Kim quốc thì thêm thường thuật luyện sắt của Đông Ly quốc, hai nước hợp tác với nhau, Kim quốc chuẩn bị dùng trăm vạn lượng hoàng kim đổi lấy thuật luyện sắt của Đông Ly quốc.

Căn cứ vào kinh tế để suy nghĩ, Đông Ly Thuần chủ động phái sứ thần đi trước Kim quốc nghị sự.

Rất nhanh, Kim quốc cũng phái sứ thần đến nói chuyện hợp tác.

Lần hợp tác này, đồ kinh tế và quân sự hai nước đều có tác dụng thật lớn, vì vậy, Đông Ly Thuần dùng thân phận hoàng tử tôn quý, đại biểu hoàng đế bốn quốc tự mình tiếp đãi sứ thần Kim quốc.

Vị sứ thần Mạch Lực Khang của Kim quốc, nhìn người cùng ngồi ở đây đều là một đám võ tướng, trong nội tâm rất là hèn mọn, văn nhân trời sinh trọng văn khinh võ và tự mình cảm giác tốt rất cao, vì vậy, hần tiêu sái mở ra quạt xếp, o o rung hai cái, trước khen Đông Ly Thuần một phen, sau đó lại đưa ra ba vấn đề xảo trá. Vị Mạch Lực Khang sứ thần Kim quốc nói, nếu như Đông Ly Thuần trả lời không được, kế hoạch hợp tác của hai nước, phương diện Đông Ly quốc chuyển vận binh khí sắt, phải cao hơn hai phần so với số lượng đã định.

Hai phần, tuy nhìn như không nhiều lắm, nhưng ở số lượng khổng lồ thì cũng không thể khinh thường.

Đông Ly Thuần không phải ngu ngốc, đương nhiên sẽ không đồng ý, chính là, đối phương lại đưa ra nếu như không muốn giảm xuống số lượng, cũng đúng, nhưng phải để công chúa Đông Ly quốc hoà thân Kim quốc làm hoàng phi cho hoàng đế.

Đông Ly Thuần tức giận cực kỳ, một bên liên quan đến sinh kế ích lợi mua bán của dân chúng, bên kia là hạnh phúc cả đời của muội muội hần, đương nhiên không muốn vì chính ba cái vấn đề mà chịu đối phương không chế, vì vậy, tiếp nhận giờ chiến thư — không chiến mà bại cũng không phải tác phong của hần.

Nhưng, Mạch Lực Khang này không biết cố ý hay là vô ý, ra đề mục xảo trá mà cổ quái, ba đề mục, mà ngay cả Mã Văn Trọng luôn học rộng tài cao đều trả lời không được, lại càng không nói những người khác.

Vốn, Đông Ly Thuần và Mã Văn Trọng thương lượng, chuẩn bị cho Sở Liên Nhi thay thế công chúa xuất giá, chính là, Sở Liên Nhi chỉ trích đúng, mình ước ở giữa hai nước, chỉ dựa vào nữ nhân, hiệp ước có thể duy trì hiệu lực sao?

Hiển nhiên không thể.

Sứ thần Kim quốc rõ ràng muốn làm khó dễ Đông Ly Thuần.

Chính là, biết rõ làm khó dễ, Đông Ly quốc cũng không khỏi không dày da đầu tiếp nhận.

Nhưng, không thể giảm xuống hai phần vật, càng không thể đụng đến nữ nhân, như vậy, chỉ có trả lời ba vấn đề mới có thể thôi.

Nhưng, mấy ngày qua, Đông Ly Thuần y nguyên trả lời không ra, nên sứ thần Kim quốc mừng hổng, bọn họ mượn cớ chơi xấu trong phủ không đi, tùy ý ăn hiếp nha hoàn mỹ lệ xinh đẹp trong phủ.

Đông Ly Thuần biết rõ đây là đối phương mượn cớ muốn xem cơ mật quân sự bốn quốc, lại bắt lực, vì thế, hần luôn dùng tính táo làm sở trường cũng không khỏi nóng nảy. Nhưng, ba vấn đề sứ thần Kim quốc đưa ra, hần cùng với phụ tá dưới trưởng nghĩ phá da đầu cũng đáp không ra, điều này làm cho hần oán hận không thôi. Không khỏi nổi trận lôi đình với việc Sở Liên Nhi dấy trẻ gần nửa canh giờ.

Hồng Nhi thấy sắc mặt Đông Ly Thuần không tốt, không khỏi âm thầm lo lắng Sở Liên Nhi, cẩn thận nói: “Chủ tử, Liên Nhi tỷ có thể là ngủ quên, nô tỳ lập tức gọi nàng tới.”

“Không cần, chính mình tự đi gọi nàng.” Sáng sớm hôm nay, Đông Ly Thuần lại bị sứ thần Kim quốc châm chọc khiêu khích một phen, tuy biểu hiện ra bất động thanh sắc, nhưng nội tâm tụ tập cơn tức rất lớn, tựa như một địa cầu tràn đầy khí, muốn hần hết tức, cũng cần một chỗ phát tiết mới có thể giải phóng quả cầu tức. Cổ tình Sở Liên Nhi lại thành chỗ phát tiết, Hồng Nhi không khỏi lo lắng thay nàng.

Đông Ly Thuần đang nhấc chân đi về phòng Sở Liên Nhi, một cái thanh âm thanh thúy đã cách bức rèm che vang lên.

“Không cần, ta đã rời giường.”

Đông Ly Thuần bình tĩnh khí, ngược mắt nhìn Sở Liên Nhi cùng ngày xưa rõ ràng bất đồng.

Nàng hôm nay, mái tóc nghiêng cột vào sau đầu, tóc mái che trán, tay áo xanh mơn mớn, cộng thêm áo trong ngắn màu tím nhạt, thân dưới mặc váy lụa ngắn xanh biếc thêu hoa bách hợp, đai lưng cùng màu lộ ra eo thon nhỏ.

Cổ nàng thật trắng, vòng tai xanh biếc ngọc bích bình thường mang trên người nàng, lại chớp động lên ánh khác thường. Thần thái của nàng chiếu người, da thịt làm cho ánh mắt trời ngoài cửa sổ vào nhu hòa hơn, ánh sáng hồng hào giống như bánh xốp dính trên răng sáng bóng, lông mi dưới mi mắt cũng ngạo mạn rung động, xinh đẹp động lòng người, thần thái bay lên.

Trong nội tâm Đông Ly Thuần vừa động, nàng hôm nay, thật không giống người khác, thay đổi cung kính khiêm tốn trước kia, biến thành kiêu ngạo lại tự tin.

Không giống nô tỳ biểu hiện một mực cung kính khi hầu hạ hần, ngược lại như là bộ dáng đàm phán tự tin khi cùng đứng cùng ngồi với hần

Nàng như vậy, làm cho hần nhớ tới năm đó, gặp nàng lần đầu tiên thì vẻ ngoài nàng có vẻ hơi non nớt, cũng là bộ dạng này. Cái cằm nâng lên, dùng ánh mắt vừa tỉnh táo vừa uy nghiêm bề ngễ mọi người ở dưới, cặp mắt phượng nhắm mở, đều có bộ dạng thủy mị trầm tĩnh, giống như chảy hương thơm, giống như thâm quyền rũ, mang theo phong thái trầm hương thâm ẩn, làm cho hần đến nay khó quên.

Đông Ly Thuần phát hiện máu toàn thân mình bắt đầu sôi trào lên, hai con ngươi phức tạp chăm chăm vào nàng, từ sau khi nàng rời khỏi thân phận cao cao tại tượng, hần có bao nhiêu lâu không nhìn tới bộ dạng thần thái ngạo nhân không giống người khác của nàng rồi?

39. Q.1 - Chương 39: Đối Chọi

Sứ thần Kim quốc, cầm đầu là một người nhìn qua hơn ba mươi tuổi, cũng không mặc triều phục, mà là một bộ đồ kiểu văn sĩ, đầu đội bát phượng khăn, trong tay còn đóng đưa một cây quạt trắng vẽ hình trúc xanh, đây là cách ăn mặc thịnh hành của nhà sĩ (người có học tao nhã) trong kinh, nhưng trong mắt Sở Liên Nhi, lại cổ hủ khoe khoang làm ra vẻ.

Lạc Nguyệt Hiền, phòng nghị sự rộng rãi, Đông Ly Thuần ngồi trên vị trí đầu não, Sở Liên Nhi thanh tú động lòng người đứng ở bên người hần, nàng không sợ hãi chút nào với tầm mắt dò xét phía dưới, trên mặt một mực bảo trì mỉm cười mê người, đáng yêu, hồn nhiên, giống như tiểu cô nương không hiểu chuyện đời.

Khi sứ giả Kim quốc và đám người Mã Văn Trọng biết được một nha đầu nhỏ nhỏ bên cạnh Đông Ly Thuần có thể trả lời ba vấn đề xảo trá Mạch Lực Khang đưa ra, tất cả đều vừa mừng vừa sợ, đều đến Lạc Nguyệt Hiền tìm tòi kết quả.

Nhưng, bọn họ tuyệt đối không có ngờ, vị nha đầu tài nữ này, lại là Sở Liên Nhi mà bọn họ chán ghét vô cùng.

Nhìn nàng thần khí nổi lên đứng ở bên cạnh Đông Ly Thuần, chán ghét và khinh thường trong nội tâm hoàn toàn biểu lộ không thể nghi ngờ.

Sở Liên Nhi và Đông Ly Thuần, một người đứng, một người ngồi.

Một người tuấn mỹ, một người xinh đẹp, một người trầm ổn nội liễm, khí độ phi phàm, một người tự tin bay lên, tuổi trẻ mỹ lệ, dường như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ bầu trời sinh ra, làm cho tất cả người ủng hộ Đông Ly Thuần mà chán ghét Sở Liên Nhi đều tức đỏ mắt.

Nàng Sở Liên Nhi là thân phận gì, có thể nào có tư cách xuất hiện ở đây? Còn có, nàng có cái gì năng lực trả lời ba vấn đề xảo trá kia?

Sứ thần Kim quốc Mạch Lực Khang cũng cực kỳ giật mình, hắn mới không tin một tiểu cô nương đáng yêu xinh đẹp như vậy có bản lĩnh đáp ra vấn đề căn bản không có khả năng trả lời, vì vậy, hắn không có ý tốt chăm chăm vào bộ ngực cao vút của Sở Liên Nhi, mê đắm nói: “Tiểu cô nương, ba cái vấn đề này cả nhị hoàng tử điện hạ tài hoa hơn người và danh nhân nhà sĩ Đông Ly quốc đều không thể trả lời, người có thể được sao? Nếu như trả lời không ra, vậy phải bị phạt nha.”

Cực kỳ chán ghét ánh mắt người này, Sở Liên Nhi thầm giận trong lòng, biểu hiện ra lại cười ngọt ngào: “Chưa thử qua làm sao biết ta không thể trả lời? Vị đại nhân này, mời ra đề a.”

Mạch Lực Khang thấy bộ dáng nàng khờ dại không biết chuyện đời, không khỏi cười thầm trong nội tâm, chẳng lẽ Đông Ly quốc thật sự không có ai sao?

Lại đem hi vọng đặt ở trên người tiểu nha đầu này.

Mã Văn Trọng phát hiện khinh miệt và khinh thường của Mạch Lực Khang, không khỏi âm thầm quăng cái ánh mắt cho Lý Hoa đứng ở sau lưng Đông Ly Thuần không xa.

Lý Hoa hiểu ý, nhẹ nhàng đi đến bên người Đông Ly Thuần, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Chủ tử, hai nước giao tranh, cũng không phải là trò đùa, nếu như Sở Liên Nhi có thể trả lời, đó là vinh hạnh của chúng ta, nhưng, ngộ nhỡ nàng ăn nói lung tung, khiến Đông Ly ta mất mặt trước Kim quốc. . . .”

Đông Ly Thuần quét mắt Sở Liên Nhi, con người trong trẻo lạnh lùng hiện lên sát ý lạnh lẽo.

Sở Liên Nhi ngẩng cái cằm lên hướng Lý Hoa khiêu khích, trả lời: “Nếu thật sự là như thế, vậy tất nghe xử trí.”

Lý Hoa cười lạnh: “Đây chính là người nói. Bây giờ còn kịp hối hận, bằng không, đợi lát nữa đừng trách ta vô tình.”

Sở Liên Nhi hừ lạnh một tiếng: “Nếu như ta trả lời ra, người phải dập đầu cho ta hai mươi bốn cái trước mặt mọi người.”

Lý Hoa cắn răng, tay nắm thật chắc chuôi kiếm ẩn lộ gân xanh, hắn từ trong kẽ răng bài trừ ra mấy chữ: “Được, một lời đã định.”

.

“Vấn đề thứ nhất, từ kinh thành Kim quốc đến kinh thành Đông Ly quốc, dùng đi bộ, cần bao nhiêu bước?” Mạch Lực Khang khinh miệt nhìn Sở Liên Nhi, nói ra vấn đề thứ nhất.

Sở Liên Nhi khinh thường liếc mắt hắn, nhẹ nhàng cười: “789562345623 bước.”

Mọi người kinh hãi, đều nhìn về phía nàng.

Mạch Lực Khang giật mình không nhỏ: “Người tự mình đi qua sao? Làm sao biết số này?”

Sở Liên Nhi không đáp hồi lại: “Vậy còn người, người vừa tự mình đi qua chưa? Người làm sao biết không phải số này?”

Mạch Lực Khang bị chấn á khẩu không trả lời được, trừng Sở Liên Nhi thật lâu. Kỳ thật hắn cũng không đi qua, ra vấn đề này, chỉ có điều muốn tận lực khó xử Đông Ly Thuần mà thôi. Biết rõ Sở Liên Nhi nói lung tung, nhưng hắn lại tìm không ra chứng cứ.

Bất quá, hắn có thể đưa ra vấn đề này, cũng chứng minh người này cũng là người xảo trá, vì vậy, con người hắn đảo một vòng, âm hiểm cười: “Người nào biết ta chưa từng đi, ta đã từng đi. Cô nương, người trả lời sai rồi.”

Trong nội tâm bọn người Đông Ly Thuần trầm xuống. Ánh mắt nhìn về phía Sở Liên Nhi mang thất vọng và sát ý.

Sở Liên Nhi không sợ hãi chút nào, tự nhiên cười: “Thật không, như vậy xin hỏi vị Mạch đại nhân này, người đi lúc nào, có nhân chứng, vật chứng không?”

Mạch Lực Khang đang muốn trả lời, Sở Liên Nhi vượt lên trước mở miệng: “Mạch đại nhân, chư vị ở đây cũng không phải là người bình thường, mà là hoàng tử điện hạ Đông Ly quốc, tùy ý lừa gạt, chính là tội mất đầu.” Nàng mỉm cười, nhìn sắc mặt hắn cứng ngắc, sung sướng nói: “Mạch đại nhân, nghĩ lại a.”

Mạch Lực Khang cứng ngắc nghiêm mặt, dưới ánh mắt chăm chăm bức người của mọi người, không thể không hậm hực mở miệng: “Được, lần này coi như người đáp đúng.”

Sở Liên Nhi mỉm cười mà chống đỡ, nhìn Đông Ly Thuần, ánh mắt đắc ý.

Đông Ly Thuần thần sắc phức tạp nhìn nàng, lòng bàn tay nắm chặt, lặng yên buông ra.

“Đề thứ hai!” Thua một lần khiến Mạch Lực Khang oán hận trừng mắt Sở Liên Nhi, hận không thể lột da của nàng, hắn không có ý tốt cười nói: “Vấn đề thứ nhất, tính cô nương may mắn trả lời, bất quá, vấn đề thứ hai không phải dễ trả lời, xin cô nương chuẩn bị tốt.”

“Cứ nói!”

“Xin hỏi cô nương, bầu trời này rốt cuộc có bao nhiêu vì sao!”

Quả thật là vấn đề xảo trá, bất quá, cái này há có thể làm khó Sở Liên Nhi?

Nàng nhìn Mạch Lực Khang. Nhẹ nhàng lắc đầu: “Thật có lỗi, Mạch đại nhân, vấn đề này, thứ cho ta không cách nào trả lời.”

Oanh! Một hồi tiếng ông ông vang lên, tay dần dần buông ra của Đông Ly Thuần lại nắm thật chắc, Lý Hoa chăm chú đề lại chuỗi kiếm bên hông, rất có hình thức Đông Ly Thuần vừa ra lệnh một tiếng liền chém đứt đầu Sở Liên Nhi.

Mạch lực Khang cười to, thanh âm đắc ý, khinh miệt.

“Bất quá. . .” Thanh âm tỉnh táo của Sở Liên Nhi xuyên thấu đại sảnh âm ỹ.

“Sao trên bầu trời này nhiều không kể xiết, ai có thể đếm rõ được, Mạch đại nhân, người thế này chẳng phải làm khó Đông Ly ta?”

“Cô nương nói vậy giải thích thế nào?”

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng cười, thanh âm lạnh như băng: “Bầu trời rốt cuộc có bao nhiêu vì sao, cả tiểu hài tử ba tuổi cũng biết, đây là không có khả năng trả lời, nhưng Mạch đại nhân thân là sứ thần Kim quốc, lại ra một cái vấn đề xảo trá như vậy, không phải cố ý làm khó dễ Đông Ly ta sao?”

Mạch Lực Khang nghe vậy sắc mặt khế biến, nhưng hắn đã trải qua nhiều tình cảnh, rất nhanh liền trấn định lại, cười ha ha: “Cô nương nói thế sai rồi, bởi vì không đếm ra được, cho nên bản quan mới có thể không ngại học hỏi kẻ dưới, muốn nhờ hoàng tử điện hạ tài học hơn người giải đáp thay bản quan.”

Sở Liên Nhi “uh” một tiếng, “Xin hỏi, Mạch đại nhân, ngài không ngại học hỏi kẻ dưới, đại biểu chính ngài, hay là đại biểu vua quý quốc?”

Mạch Lực Khang lại bị hỏi khó.

Câu hỏi của Sở Liên Nhi cũng cực kỳ xảo trá, nếu như nói phải, như vậy rơi vào tai hoàng đế, Mạch Lực Khang chính là đại bất kính, tự tiện vượt quyền.

Cổ đại xử phạt rất nặng với thần tử tự tiện vượt quyền, Mạch Lực Khang không dám nếm thử, bất đắc dĩ, chỉ đành phải nói: “Đương nhiên là đại biểu chính mình.”

“Đã như vậy, Mạch đại nhân, ta thay hoàng tử điện hạ chúng ta trình trọng nói cho ngài, nếu như Mạch đại nhân dùng vấn đề này làm điều kiện ký kết hiệp ước giữa hai nước! Thật xin lỗi, Mạch đại nhân. Trở về nói cho vua quý quốc, nếu như thật sự là thành tâm tiến hành hiệp ước với Đông Ly ta, vậy phải sứ thần khác đến.”

Sở Hận Ưu mẹ của Sở Liên Nhi là nữ cường nhân trên thương trường, đối với buôn bán đàm phán đã là quen việc dễ làm, từ tâm lý đối phương và điều kiện bản thân để xác định phân phối ích lợi. Nếu như đối phương tận lực làm khó dễ, biện pháp tốt nhất chính là dùng độc công độc! Gậy ông đập lưng ông. Mạch

Lực Khang rõ ràng tận lực làm khó dễ, như vậy, biện pháp tốt nhất, dùng xảo quyết chế xảo quyết. Trở lại chính là bứt ra trở lui! Sở Liên Nhi đại khái tính, Đông Ly quốc và Kim quốc tiến hành hiệp ước, thu lợi lớn nhất cũng không phải Đông Ly, mà là Kim quốc. Nếu như Đông Ly quốc bởi vậy bứt ra, như vậy tổn thất lớn nhất chính là Kim quốc. Mạch Lực Khang thân là sứ thần, hấn tận lực làm khó dễ, hiệp ước giữa hai nước thất bại, sau khi hấn về nước, cũng không có quả ngon để ăn.

Mạch Lực Khang thật hoảng hốt rồi! Kim quốc bọn họ đương nhiên kiệt lực hi vọng ký kết với Đông Ly quốc, chỉ cần ký hiệp ước, như vậy, địa vị của hấn sẽ càng thêm vững chắc. Nhưng nếu như không công mà lui, tiền đồ của hấn cũng hủy, nói không chừng! Còn có thể bị giáng tội.

Đông Ly Thuần bị Sở Liên Nhi nói như vậy, cũng mới thành linh phát hiện, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, Mạch Lực Khang làm khó dễ bị Sở Liên Nhi nhìn ra, nhưng mình lại trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thế cho nên mới để đối phương thừa cơ, mà khiến bên mình mất tiên cơ.

Nghĩ tới đây, lúc này Đông Ly Thuần bỗng hiểu ra, nhìn qua Mạch Lực Khang, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng tràn đầy nghiệt khí, hấn trầm giọng nói: “Mạch đại nhân, nếu như quý quốc thật sự là thành tâm ký kết, như vậy, dừng lại ở đây, nếu không. . .” Con người hấn một mảnh băng hàn, ngữ mang uy hiếp.

Mạch Lực Khang cân nhắc lợi hại, chỉ phải thôi, hấn tranh thủ thời gian cười nói: “Hoàng tử điện hạ chớ trách, hạ quan chỉ là chỉ đùa một chút thôi. Cô nương mồm miệng lạnh lợi, bản quan tình nguyện lép vế. Vấn đề thứ hai bỏ đi, mời cô nương trả lời vấn đề thứ ba.”

“Vấn đề thứ ba, cửa thành ở kinh thành quý quốc, mỗi ngày có tổng cộng bao nhiêu người ra vào cảnh cửa đó?”

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái, như thế nào, vấn đề xảo trá không xong, lại đột nhiên thay đổi sao? Nàng nhìn mọi người thần sắc khác nhau bên dưới, nháy mắt mấy cái: “Hai người.” Câu này ở Thanh triều đã có người trả lời ra, nàng liền mượn trí tuệ người này để ác chỉnh tên này mới được.

Hai người?

Mọi người kể cả Đông Ly Thuần ở bên trong đều trừng lớn mắt.

Mạch Lực Khang cười ha ha: “Cô nương, vấn đề này người dù sao cũng phải nhận thua a? Mỗi ngày người ra vào cửa thành đâu chỉ ngàn vạn, làm sao có thể nói hai người?”

Sở Liên Nhi thần nhiên cười: “Ai nói, ta nói hai người cũng không phải là người bình thường, mà là nam nhân, và nữ nhân, cộng lại, không phải hai người sao?”

“Ách, cái này. . .”

“Mạch đại nhân, người mỗi ngày ra vào cửa thành, ngoại trừ nam nhân, chính là nữ nhân, chẳng lẽ còn có người khác sao?”

“Cái này, cái này. . .” Biết rất rõ ràng đây là Sở Liên Nhi nói loạn, nhưng Mạch Lực Khang lại tìm không thấy từ phản bác, chỉ phải trừng một đôi mắt trâu! Cứng họng.

Sở Liên Nhi nhìn hấn bị chấn á khẩu không trả lời được, không khỏi cười: “Mạch đại nhân, ba vấn đề này, vấn đề thứ hai không tính. Vấn đề thứ nhất và vấn đề thứ ba, nô tỳ đều đáp đúng, Mạch đại nhân, người phục hay không?”

“Ta, ta. . .” Mạch Lực Khang muốn nói không phục, nhưng thấy được cái miệng lợi hại có thể nói đen thành trắng của Sở Liên Nhi, chỉ phải không cam lòng không muốn nói một chữ “Phục”.

Sở Liên Nhi nghe vậy cười khúc khích: “Mạch đại nhân, người phục ta, nhưng, nô tỳ chưa phục người a.”

“. . . Ách, cái này! Cái này. . . Cô nương muốn như thế nào?” Mạch Lực Khang cảm giác mình ăn trộm gà không thành ngược lại khoét trúng phân! Rõ ràng chính mình chiếm lấy ưu thế, nhưng sao một hồi cái cọ, hấn ngược lại trở thành bị động?

Sở Liên Nhi nói: “Không như thế nào! Mạch đại nhân đưa ra ba vấn đề cho Đông Ly ta, nô tỳ trả lời hai cái, xem như vượt qua kiểm tra, như vậy, có qua có lại mới toại lòng nhau, Mạch đại nhân, nô tỳ cũng muốn ra ba vấn đề, mời Mạch đại nhân đáp lại.”

“A, cái này. . .” Mạch Lực Khang bị nạn, kiến thức đến lợi hại của nữ nhân này, hấn sợ nàng ra vấn đề xảo trá hại mình xuống đài! Vậy sẽ bị mất mát.

Mã Văn Trọng nhìn bộ dáng cam chịu của Mạch Lực Khang, cuối cùng mở miệng ác khí, lập tức tiếp nhận lời Sở Liên Nhi..., ôm quyền nói với Mạch Lực Khang: “Mạch đại nhân, Sở cô nương nói rất có lý, có qua có lại mới toại lòng nhau, cũng xin Mạch đại nhân trả lời ba vấn đề Sở cô nương đưa ra kế tiếp.”

Những người khác lập tức phụ họa! Kiến thức phản công xảo trá chuyển bại thành thắng của Sở Liên Nhi, bọn họ cuối cùng tìm về mặt mũi và đặc ý. Nguyên lai, đối phó người xảo trá, phải dùng phương pháp xảo trá ứng phó, dùng biện pháp bình thường căn bản không thể thực hiện được! Bọn họ ngược lại rất ngạc nhiên, Sở Liên Nhi sẽ ra đề gì khiến đối phương khó xử đây?

“Cái này, cái này. . .” Mạch Lực Khang cái này thật sự bị nạn.

Sở Liên Nhi lại nói: “Yên tâm đi, Mạch đại nhân, nô tỳ ra vấn đề, nô tỳ đều có đáp án, nếu như Mạch đại nhân thật sự đáp không được, nô tỳ cũng sẽ không cười nhạo ngài, chỉ cần Mạch đại nhân đáp ứng để thêm hai phần lời trên hiệp ước cho Đông Ly ta là được.” Nàng vững vàng nắm giữ thắng lợi trong tay mình, cũng làm cho đối phương nếm thử cảm giác có khổ nói không ra lời.

Đông Ly Thuần nhìn Sở Liên Nhi, con người không hề lạnh như băng, mà là nhiều hơn hào quang khác, kinh dị, vui sướng, nhẹ nhàng tán thưởng. Hấn thấy Sở Liên Nhi đã nắm giữ chủ động, lại thấy sắc mặt thất bại của Mạch Lực Khang, không khỏi hả lòng hả dạ, yên lòng, để nàng hồ đồ đi.

Mã Văn Trọng thấy Sở Liên Nhi làm cho Mạch Lực Khang luôn luôn kiêu ngạo không xuống đài được, đều đang âm thầm vỗ tay bảo hay, rốt cục mở miệng ghét bỏ, đều có cảm giác hãnh diện. Bọn họ tạm thời đã quên thành kiến với Sở Liên Nhi, đều uy bức lợi dụ Mạch Lực Khang, nếu như không đáp ứng, vậy đừng mơ tưởng ký được hiệp ước..

Mạch Lực Khang không có ngờ tới sẽ có loại kết cục này đâm lao phải theo lao, chỉ phải kiên trì đáp ứng.

40. Q.1 - Chương 40: Đảo Khách Thành Chủ

“Vấn đề thứ nhất, trong biển rộng mênh mông, xa xa có một chiếc thuyền lái tới, xin hỏi, Mạch đại nhân, ngài nhìn đến buồm thuyền trước, hay là thân thuyền?”

“Ách, thân thuyền.” Vấn đề này rất dễ trả lời nha, Mạch Lực Khang nhẹ nhàng thở ra trong lòng, lập tức trả lời.

“Sai. Buồm thuyền.” Sở Liên Nhi mỉm cười, nàng cũng không tin dùng hiểu biết địa lý ở hiện đại đến thi với bọn nho sĩ cổ hủ này còn có thể thua.

“Sao lại là buồm thuyền, hấn là thân thuyền mới đúng.” Kể cả Mạch Lực Khang ở bên trong, bọn người Mã Văn Trọng cũng nhất trí cho là nhìn thấy thân thuyền trước, làm sao có thể nhìn đến buồm trước.

Không để ý tới mọi người chối bỏ, Sở Liên Nhi nhún nhún nhìn qua: “Cần đánh cuộc không?” Nàng nhìn Mã Văn Trọng, mỉm cười: “Mã tiên sinh, nếu như người không tin, chúng ta có thể đánh cuộc, không tin, người có thể đến bờ biển nhìn xem, thuyền từ phương xa lái tới, người nhất định sẽ thấy buồm thuyền trước, mà không phải thân thuyền.”

Thấy nàng nói kiên quyết, Mã Văn Trọng bắt đầu do dự. “Mạch đại nhân, nếu như ngài không tin, cũng có thể đi xem.”

“Cái này. . .”

Sở Liên Nhi lại nói: “Vấn đề thứ hai, xin Mạch đại nhân nghe kỹ, hai tảng đá, một tảng lớn, một tảng nhỏ, xin hỏi, bọn họ đồng thời từ chỗ cao rơi xuống, tảng đá nào sẽ chạm đất trước.” Thế kỷ mười tám đã xuất hiện lý luận vật lý, tin tưởng thắng bọn cổ hủ này cũng không phí chút sức lực nào.

Mạch Lực Khang lại ngạc nhiên lần nữa, nếu như dĩ vãng, hấn khẳng định thốt ra, chính là, trải qua đánh giá vừa rồi, hấn cũng mới phát hiện, loại vấn đề nhìn như đơn giản này, kỳ thật khó trả lời nhất.

“Mạch đại nhân, trả lời nha!” Sở Liên Nhi thúc giục.

Mã Văn Trọng trầm tư ở trong nội tâm, hai tảng đá không cùng sức nặng đồng thời từ chỗ cao rơi xuống, nhất định là tảng đá nặng chạm đất trước.

Chính là, có vết xe đổ, dùng cơ trí cùng xảo trá của Sở Liên Nhi, chắc hẳn là tảng đá nặng chạm đất trước. “Ách, hẳn là. . . Tảng đá nhỏ chạm đất trước.” Mạch Lực Khang kiên trì đáp lại. Nghĩ đến vấn đề vừa rồi ở trên biển nhìn đến buồm hay là thân thuyền trước, hẳn nghĩ vấn đề này hẳn là phải trả lời ngược lại.

Chỉ biết sẽ là đáp án này, Sở Liên Nhi cười đắc ý: “Sai, Mạch đại nhân, đáp án chính xác là, hai tảng đá đồng thời chạm đất.”

Lời của nàng vừa ra, mọi người đều không tin. Ngờ tới sẽ có phản ứng như vậy, Sở Liên Nhi tuyệt không kinh hoàng, nàng nhắm hướng Đông Ly Thuần nói: “Nhị hoàng tử, có thể làm thí nghiệm?”

Đông Ly Thuần thật sâu nhìn qua nàng, Sở Liên Nhi lúc này, hai con ngươi bởi vì tâm tình thật tốt mà chợt tỏa sáng, giống như trên châu lên màu, chân trời đầy sao, ánh sao lấp loè, thần thái chói lóa người, đôi mắt Đông Ly Thuần bị lóa mở mắt không ra, nghe được lời của nàng, hẳn vô ý thức gật gật: “Lý Hoa!”

Lý Hoa lập tức lĩnh mệnh, nhưng vẫn không nhìn qua Sở Liên Nhi, lúc này, tròng mắt của hắn không hề chán ghét, mà là mang theo kinh dị và bất an. Mọi người đều theo ra đại sảnh, đi vào sân nhỏ, nhìn đến Lý Hoa đứng ở chỗ cao trong tay cầm một tảng đá lớn một tảng đá nhỏ, yên tĩnh không tiếng động.

Lý Hoa đo đo sức nặng của tảng đá trong tay, hít một hơi thật sâu, hai tảng đá sức nặng không bằng nhau đồng thời rơi xuống mặt đất.

“A!” Mọi người trơ mắt nhìn hai tảng đá sức nặng không bằng nhau đồng thời chạm đất, không khỏi lên tiếng kinh hô.

Lúc này, Sở Liên Nhi đi đến trước mọi người, trên mặt mang thần thái tự tin ngạo nhân, ánh mắt chớp động lên ánh sáng không ai bì nổi, nàng thấy sắc mặt Mạch Lực Khang xám tro như đất, cười nói: “Mạch đại nhân, vấn đề thứ hai! Người lại đáp sai rồi. Mời đáp vấn đề thứ ba.”

Trên trán Mạch Lực Khang toát ra mồ hôi khắn trương, lần đầu tiên trong đời, hắn chưa bao giờ mất mặt như vậy, càng làm cho hắn oán hận chính là, người làm cho hắn mất mặt chỉ là một nha đầu nho nhỏ bên cạnh Đông Ly Thuần. Nghĩ đến. Nếu như chuyện này bị lan truyền về nước, tiền đồ của hắn liền hủy.

Nghĩ tới đây, con ngươi hắn trừng hướng Sở Liên Nhi dẫn theo nồng đậm sát ý.

Sở Liên Nhi ánh mắt hơn người, đương nhiên cũng phát hiện Mạch Lực Khang nhìn mình dẫn theo sát khí, bất quá, trước mặt mọi người, lại ở trên địa bàn Đông Ly quốc, chắc hẳn cũng không có cơ hội ra tay, vì vậy, nàng nói: “Mạch đại nhân, trước là hai vấn đề thông thường, ngài cũng không đáp chính xác, cái này ứng nghiệm một câu danh ngôn của cổ nhân, tự cho là thanh cao! Người đọc sách phần lớn đều tự ỉnh rất cao, đối với người không như mình đều mang theo khinh thị, chỉ tiếc, thật cao theo đuổi xa. Ngày hôm nay, ngài thua ở trong tay tiểu nữ tử! Trong lòng chắc là xấu hổ, hoặc là muốn giết tiểu nữ tử tiết hận?”

Mọi người tại đây, ngoại trừ một bộ phận văn nhân ra, phần lớn đều là võ tướng, bọn họ cực kỳ đồng tình lời nói của Sở Liên Nhi. Mã Văn Trọng quân sư của Đông Ly Thuần cũng xấu hổ cúi đầu xuống, xác thực, hắn từ nhỏ học hành hơn người, hơn nữa lại phụ tá Đông Ly Thuần, địa vị cao, đường thành ngạo khí và tự ỉnh rất cao của văn nhân như hắn, cho là người không bằng mình! Mặc dù không có không coi ai ra gì, mắt cao hơn đầu như Mạch Lực Khang, nhưng không kém đi nơi nào. Mà đoạn thời gian này, đối với vấn đề xảo trá của Mạch Lực Khang, hắn trả lời không ra! Còn đối hai vấn đề Sở Liên Nhi đưa ra cũng không hiểu, trong lòng thực xấu hổ. Mà giờ khắc này! Lại bị Sở Liên Nhi không lưu tình chút nào trào phúng, hắn mặc dù tức giận trong nội tâm, nhưng cũng đồng ý.

Hắn thật sâu nhìn Sở Liên Nhi, trong nội tâm cảm khái, quả thật là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (Ngoài trời này có bầu trời khác, người đã cao gặp người cao hơn) a, tự mãn tổn hại, khiêm tốn được lợi, chuyện đó xác thực không giả.

Đông Ly Thuần không có tâm tư xấu hổ như Mã Văn Trọng, khi hắn nghe được câu nói sau cùng của Sở Liên Nhi thì ánh mắt bắn về phía Mạch Lực Khang.

Mạch Lực Khang bị nói toạc ra ý nghĩ! Thẹn quá hoá giận, chĩa về phía nàng tức giận nói: “Tiểu nha đầu lừa đảo, giữ độc quyền giữ những trò không lịch sử? Có bản lĩnh, người liên đưa ra chuyện có lợi cho quốc gia, hừ, bản quan cũng muốn nhìn xem, tại liên quan đến dân sinh đất nước, thư sinh ta đây vẫn còn sánh không được người?”

Sở Liên Nhi cười hắc hắc: “Được, đây chính là mạch đại nhân ngài nói. Vấn đề thứ ba của tiểu nữ, không còn là vấn đề xảo trá, mà là thi học thức cả đời với Mạch đại nhân.”

“Được, mời ra đề!” Mạch Lực Khang đưa tay ưỡn ngực, hẳn cũng không tin, dùng sở học của hắn, còn có thể bị nha đầu kia lừa đảo làm khó.

Sở Liên Nhi mỉm cười, đứng ở trong sân, đứng chấp tay, một hồi gió xuân thổi tới, nghịch qua váy nàng, một hồi thảm cỏ xanh lay động, như lá xanh mùa xuân, tràn đầy sức sống.

Hồ hấp của Đông Ly Thuần lập tức xiết chặt, hai con người bất tri bất giác biến thành u ám.

Sở Liên Nhi nhìn mọi người chung quanh, mọi người lúc này, ánh mắt nhìn nàng không hề khinh thị chán ghét, mà là mang theo khẩn trương chờ mong, trong nội tâm không khỏi toan tính. Nàng thở sâu, chậm rãi nói: “Mọi người đều biết, Đông Ly quốc và Kim quốc, trên dưới một trăm năm qua, đều đề xướng sách lược trọng văn khinh võ, thế cho nên địa vị văn nhân ngày càng tăng lên. Mà truyền thống nguyên bản do võ tướng lĩnh quân cũng sửa do nho thần lãnh binh. Xin hỏi Mạch đại nhân, sách lược văn nhân lãnh binh này, lợi hay là hại?”

Cổ đại, quân vương sâu kị võ tướng lãnh binh sẽ cầm binh quyền, vì vậy, khiến cho văn nhân thay thế vị trí võ tướng, mỗi khi chiến sự xảy ra, quân vương sẽ bổ nhiệm một vị võ tướng làm thống soái, nhưng lại an bài một nho thần chức quan thấp hơn thống soái lãnh binh bên cạnh võ tướng, trên danh nghĩa là tham mưu, kì thực là làm giám quân.

Bởi như vậy, mặc kệ đánh thắng trận hay là đánh bại, cũng sẽ không ảnh hưởng địa vị nho thần, mà võ tướng, xác thực thấp xuống cơ hội cầm giữ binh quyền của hắn. Vì vậy, quốc quân hai nước Đông Ly quốc và Kim quốc đều đề xướng truyền thống do văn thần lãnh binh, cũng làm cho địa vị văn nhân cao hơn võ thần rất nhiều, thế cho nên sinh ra văn nhân tự ỉnh rất cao và tài trí hơn người.

Mạch Lực Khang là nho thần, hơn nữa là nhị phẩm Thượng Thư Kim quốc, địa vị cao cả, đối với bản thân là văn nhân khá tự hào. Hắn ngạo nghễ nói: “Văn nhân lãnh binh, đương nhiên lợi nhiều hơn hại. Chỉ nói võ tướng, bọn họ chỉ cần đánh thắng trận sẽ đã tâm bưng bưng mà muốn cầm giữ binh quyền, tạo thành cục diện quân phiệt cát cứ, điều này làm cho quân vương kiêng kị sâu. Còn nữa, kẻ cầm binh, hung khí. Thánh nhân có mây, lúc này lấy lòng từ bi đối đãi thiên hạ chúng sinh, nhưng võ tướng lại dùng lực cật mạnh thủ thắng, tạo thành dân chúng trôi giạt mất mát, vợ con ly tán, cửa nát nhà tan, được không bù mất, máu chảy thành sông, cái này quyết không là văn nhân chúng ta khởi xướng. Mà văn nhân chúng ta, mặc dù bác học lại lòng mang nhân từ, ngực mang thiên hạ chúng sinh, quyết sẽ không bởi vì cá nhân mà làm ra việc tàn nhẫn, văn nhân chúng ta chủ xướng dĩ hòa vi quý, cẩn trọng vì quân vương, đến chết không thôi. Cho nên, văn nhân chúng ta lãnh binh, chẳng những tránh khỏi bị kịch sanh linh đồ thán, còn tránh khỏi nguy cơ võ tướng cầm giữ binh quyền, càng có lợi cho quyền lợi chính trị và tập trung binh lực của quân vương, sách lược chính trị trăm lợi mà không có một hại.”

Mạch Lực Khang không hổ là người cầm bút, lời nói khẳng khái rõ ràng, hiên ngang lẫm liệt, nói ra tiếng lòng của nho thần Đông Ly quốc, nhưng lại làm ột đám võ tướng trợn mắt nhìn.

Sở Liên Nhi gật đầu, nói: “Mạch đại nhân giỏi tài ăn nói, theo lời ngài, xác thực là tiếng lòng của quân vương. Văn nhân lãnh binh, xác thực rất nhiều chỗ tốt. Vậy Mạch đại nhân đối quân sự cũng rất thích sao?”

“Không sai! Bản quan tuy là quan văn, nhưng từ nhỏ đi học phương pháp hành quân bày trận.” Mạch Lực Khang vẽ mặt ngạo khí.

“Được, đã như vậy, tiểu nữ tử liền so sánh với Mạch đại nhân.” Sở Liên Nhi vỗ tay, “Mạch đại nhân, ta và người cùng mang một trăm sĩ tốt đến thôn xóm không có tường, người công ta thủ, hai bên đều không có viện binh, xin hỏi! Người nên tiến công như thế nào?”

“Kẻ làm tướng, không nên dùng lực, lúc này dùng trí, đã hai bên thực lực tương đương, ta lấy hỏa công làm đầu!” Mạch Lực Khang tuy là văn thần, nhưng ở trên quân sự quả thật có một phen giải thích đặc biệt, đây cũng là nguyên nhân hắn được quân vương coi trọng. Hắn cũng không tin, từ nhỏ hắn quen đọc binh thư còn có thể thua ở trên người tiểu nha đầu lừa đảo này.

Mọi người đều nhìn qua Sở Liên Nhi, Mã Văn Trọng trầm tư, tưởng tượng nếu như hắn là Sở Liên Nhi, trả lời như thế nào.

Hoàng Duẩn Phong là võ tướng thì vụng trộm thâm nghĩ, nếu như bọn họ suất lĩnh trên dưới một trăm sĩ tốt làm thủ, đụng với đối phương dùng hỏa công, chính mình nên làm cái gì bây giờ? Nhất định là trước tránh đi mũi nhọn, cứu hỏa tuyệt đối không thể thực hiện được.

Đông Ly Thuần cũng nhìn Sở Liên Nhi, con người mỹ lệ trầm tĩnh như nước, nhìn không ra suy nghĩ, lặng lẽ chờ câu trả lời của nàng.

Sở Liên Nhi mỉm cười: “Nếu như Mạch đại nhân dùng hỏa công, như vậy, ta sẽ sai người đào đường dưới đất, tuy người thiêu thôn, nhưng thực lực của ta y nguyên tồn tại. Vào ban ngày chấp tay nhường cho, đến ban đêm ta lại dẫn người tiến hành đánh lên.”

Mạch Lực Khang á khẩu không trả lời được, Sở Liên Nhi lại nói: “Trận thứ hai, y nguyên ta thủ người công, song phương đều có một trăm sĩ tốt, mời người tiếp tục tiến công.”

Mạch Lực Khang chậm rãi nhìn Sở Liên Nhi, vẻ mặt ngưng trọng: “Y nguyên dùng hỏa công, sau đó chiếm lĩnh thôn rồi, ban đêm tăng mạnh phòng bị, nhóm đồng lửa để ngừa đánh lên.”

Sở Liên Nhi che miệng cười: “Ta bỏ thuốc nổ vào nước giếng trong thôn, một trăm sĩ tốt của người đều tiêu chảy, ha ha, không cần đánh lên! Chỉ ở ngày thứ hai đến trời người là được rồi.”

Chúng võ tướng đầu tiên là ngạc nhiên! Sau đó quá mức cảm giác thú vị, tất cả đều cười lên ha ha.

Chỉ có Mã Văn Trọng và Đông Ly Thuần thì nhíu lông mày, ánh mắt nhìn Sở Liên Nhi mang theo thần thái không giống như vậy.

Mạch Lực Khang đỏ bừng mặt, hắn không ngờ hắn đường đường nho thần uyên bác của Kim quốc, lại thua ở trên người một cô gái không có danh tiếng gì, tiếng cười của đám người Liễu Nhất Thanh giống như đang trào phúng sự bất lực của hắn, hắn cười lạnh phản bác: “Đề là người ra trước, trong lòng người khẳng định có đáp án, bản quan đương nhiên không phải là đối thủ của người. Bây giờ, do bản quan ra đề mục, cô nương đáp lại!”

“Hai bên đều dẫn năm vạn tinh binh đánh nhau ở miền quê hoang dã, công thủ tùy tâm, cô nương, người đáp đề trước.”

41. Q.1 - Chương 41: Không Thể Nhịn Được Nữa

Sở Liên Nhi nghĩ nghĩ, nói: “Mạch đại nhân nói vô cùng đúng, kẻ làm tướng, lúc này nên dùng trí, không nên dùng lực. Ta sẽ dụ binh lính đối phương trước, trước giả vờ bại sau đó dẫn quân vào trong hũ của ta, lại tiêu diệt một lần.”

Mạch Lực Khang cười lạnh: “Kế này mặc dù tốt, nhưng đối phó với tại hạ, hừ, chỉ có thể nói là khờ dại, Mạch mỗ ta trên chiến trường từ đó đến giờ chưa từng bị địch dụ lừa gạt, giảm đi kế dụ địch của người đi.”

Sở Liên Nhi mỉm cười: “Đã như vậy, ta đây vẫn án binh không ra, chờ người chủ động tới công.”

“Ha ha, đề nhất gan, nếu như địch quân án binh bất động, bản quan sẽ dẫn đầu trung phong, từ trong đánh ra, trước tiên phân quân địch một thành hai, sau đó sẽ dẫn tiên phong từ hai bên phóng ra, tiêu diệt từng bộ phận.”

Sở Liên Nhi cười khúc khích: “Đợi đến quân địch tiến đến chịu chết, ta một mực án binh bất động, là vì đang len lén đào đất, chờ các người chui đầu vào lưới a, ha ha!”

“Người.

Mạch Lực Khang cả giận nói: “Người ngoại trừ đào đất ra, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?”

Sở Liên Nhi nháy mắt mấy cái: “Có a, tích đất thành núi từ chỗ cao bắn tên. . . Nói ví dụ, người dẫn theo đại quân tiến đến, ta liền lui về phía sau, lại dùng hỏa công. Nếu không! Ta lại tác chiến vòng quanh, vòng phía sau quân địch, chặn lương thảo của địch quân. Tóm lại, người đừng tưởng rằng bên ta một mực an binh bất động! Liền thực cho rằng đang ngủ ngon đi?”

“Lại đến, bên ta vừa chiến vừa hàng, tận lực vứt xuống thức ăn, các người đuổi một hồi, khẳng định cũng đói bụng, sẽ nhặt lên ăn, không ngờ tới! Chúng ta đầu độc trong đồ ăn, bất kể như thế nào, người vẫn thua.”

Mạch Lực Khang bị kỹ xảo tác chiến vô cùng kỳ quặc của Sở Liên Nhi chặn một chữ cũng nhả không ra, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Đông Ly Thuần nghe được những mưu kế ra ngoài ý định này của Sở Liên Nhi thì trong nội tâm lại động, nheo lại mắt nhỏ, ánh mắt như ánh mặt trời giữa sáng sớm, như tơ mỏng, muôn hình vạn trạng, chăm chú cuốn lấy thân ảnh của nàng.

.

Hoàng đế Đông Ly quốc năm hai mươi chín, tháng giêng, ở mùa xuân đặc biệt sáng rõ trong nắng xuân, Đông Ly Thuần nhị hoàng tử Đông Ly quốc đại biểu Hoàng Dương đế, tự mình đi trước, chuẩn bị chính thức ký Hiệp ước liên minh với quốc quân Kim quốc, hai nước lấy Đông Lăng thành chỗ giao tiếp giữa hai nước làm địa điểm hội ngộ.

Lần này sở dĩ có thể thuận lợi ký kết, hơn nữa Đông Ly Thuần còn chiếm thượng phong, sứ thần Kim quốc ăn trộm gà không thành khoét đến phân, chẳng những nguyện vọng muốn cho Đông Ly Thuần khó chịu không thực hiện được, ngược lại còn bị phản một quân, bị nha đầu nhỏ nhả trong phủ chính mặt đỏ tới mang tai, á khẩu không trả lời được, tin tức rơi vào tai Kim quốc, hoàng đế Kim quốc cảm giác Đông Ly quốc nhân tài đông đúc, không thể khinh thường, chủ động thấp xuống một phần lợi ích phân phối, hơn nữa hạ thấp thân phận tự mình đi Đông Lăng thành, cùng Đông Ly Thuần tiến hành minh ước.

Thân là công thần thủ tịch lần này, Sở Liên Nhi chẳng những lấy hết danh tiếng, cũng được như mong muốn.

Khuất nhục Mạch Lực Khang, cũng làm cho Đông Ly Thuần một mực chiếm cứ thượng phong hơn đối phương ở tâm tư khâm phục và phức tạp, dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, đáp ứng việc Sở Liên Nhi đưa ra, thả nàng tự do.

Sở Liên Nhi rốt cục có thể khôi phục thân tự do, chỉ kém không có bay lên trời. Đáng tiếc, chân của nàng vừa mới nhảy dựng lên, câu tiếp theo của Đông Ly Thuần như một chậu nước lạnh giội tắt sự hưng phấn của nàng.

“Nhưng chung độc trên người của người ta tạm thời không cách nào cởi bỏ.”

“Cái gì?” Sở Liên Nhi còn chưa cao hứng đến trong nội tâm, nghe những lời này rồi, lập tức đứng thẳng bất động tại chỗ, mất hạnh trường trường: “Có ý tứ gì, người không phải người hạ chung sao? Chung độc đương nhiên nghe người sai sử, sao người không giải được?”

Đông Ly Thuần nhìn nàng, khuôn mặt bởi vì tức giận mà trắng hồng, như mang một tầng son hơi mỏng, xinh đẹp quyến rũ, thần thái động lòng người, trong cổ hần xiết chặt, thanh âm khàn khàn nói: “Loại độc chung này, vốn cũng không có phương pháp giải cứu, lúc trước, ta sở dĩ lựa chọn loại chung độc này, chỉ là muốn. . . .” Hần bỗng dừng dừng lại, trầm mặc không nói.

Cơn tức trong nội tâm Sở Liên Nhi, không thể dùng ngôn ngữ hình dung, tư vị thoáng cái từ thiên đường rơi xuống địa ngục, làm cho nàng rất khó vẽ mặt ôn hòa.

“Này, Đông Ly Thuần, người quý là hoàng tử, nói chuyện lý nên giữ lời, người đã đáp ứng ta, chỉ cần ta có thể đối phó sứ thần Kim quốc, người phải đáp ứng điều kiện ta đưa ra. Điều kiện của ta tuyệt không hà khắc, chỉ là muốn khôi phục thân tự do, và giải trừ chung độc trên người ta, như thế mà thôi. Ta lại không bảo người lấy ta, hoặc là bảo người cho ta núi vàng mỏ bạc. . . Người nên vừa lòng, nếu như cả điểm ấy đều không thể thỏa mãn ta, người tính anh hùng hảo hán gì, người tên khốn kiếp hèn hạ vô sỉ hạ lưu này.”

. . .” Sở Liên Nhi cực kỳ tức giận không khách khí chút nào mắng nhiếc hần, miệng nhỏ đỏ bừng khi đóng khi mở, giống như trân châu rơi xuống đất, dồn dập mà thanh thúy.

Lý Hoa đứng ở một bên nhíu mày rậm một cái! Tiến lên một bước, tức giận quát: “Câm mồm, yêu nữ, chủ tử há người có thể tùy ý khinh mắng?”

Sở Liên Nhi nhíu mày! Trùng mắt trùng mắt Lý Hoa, đang định nổi giận, bỗng dừng, nàng nghĩ tới điều gì, trông mắt đi lòng vòng, quét mọi người ở đây, hắc hắc cười duyên nói: “Lý thị vệ a, nam tử hán đại trượng phu, phải nói lời nói giữ lời nha.”

Lý Hoa nguyên bản còn muốn giận dữ mắng mỏ, đã thấy bọn người Liễu Nhất Thanh hướng hần nháy mắt liên tiếp, giờ mới hiểu được! Đột nhiên như cà khuấy sừng, thành bóng cao su xì hơi, không có lửa giận mới đến, hần rũ đầu, ấp úng nói: “Người muốn như thế nào?”

Sở Liên Nhi đắc ý hừ lạnh, mũi rống trào thiên: “Không như thế nào, chỉ là làm cho các hạ giữ lời hứa.”

Lý Hoa xấu hổ, ánh mắt xin giúp đỡ nhìn hướng Mã Văn Trọng, Mã Văn Trọng ho nhẹ một tiếng, chuyển ánh mắt, trong lòng của hần trầm xuống, lại nhìn về phía Liễu Nhất Thanh, Liễu Nhất Thanh bị hần chằm chằm không tự tại, chỉ phải ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Còn có thể như thế nào, dập đầu a.”

Lý Hoa đỏ bừng mặt, vừa tức vừa khó chịu, lại nhìn về phía chủ tử duy nhất có thể nói tốt thay hần, đáng tiếc, Đông Ly Thuần nhìn cũng không nhìn hần, bất đắc dĩ, hần xóc trường bào màu xanh, hai đầu gối chạm đất, hướng Sở Liên Nhi bính bính dập đầu hai mươi bốn cái.

Sở Liên Nhi yên tâm thoải mái tiếp nhận, Lý Hoa dập đầu hết, tức giận đứng dậy, khuôn mặt trướng màu đỏ bừng, hung hăng trừng Sở Liên Nhi, hận không thể nuốt hết nàng.

Sở Liên Nhi không để ý tới hần, chỉ là nhìn Đông Ly Thuần một thân áo vàng óng ánh thêu giao long, gương nanh múa vuốt la lối: “Đông Ly Thuần, trước mặt nhiều thủ hạ như vậy, người nói chuyện đi, muốn làm quân tử giữ lời hứa, hay là làm tiểu nhân lật lọng không có uy tín?”

Đông Ly Thuần nghe liên tiếp nhíu mày, nhưng mà chưa tức giận, chỉ là đợi nàng mắng xong, mới nói: “Chung độc đương nhiên có thể giải, chỉ là.

“Đã có thể giải, vậy còn không nói nhanh!” Sở Liên Nhi nũng nịu, hận không thể lập tức đem chung độc trong cơ thể ném đến trong miệng hần.

“. . . Có hai biện pháp, một là.” Đông Ly Thuần chần chờ nhìn nàng, phát hiện nàng trợn mắt hạnh lên, ngọc dung rạng rỡ, sắp nói ra lại mạnh mẽ nuốt xuống, thương nghị nói: “Chỉ là không biết người có thể ủy khuất chính mình hay không.”

“Người nói!”

“Chính là người phải gả.”

“Chủ tử.” Bọn người Mã Văn Trọng bỗng dừng lên tiếng, sắc mặt Đông Ly Thuần không mấy tự nhiên, ho một tiếng, nói: “Muốn cưới bỏ chung độc, phải ủy khuất người lập gia đình. Người nguyện ý sao?”

“Gả, lập gia đình?” Sở Liên Nhi lại mở to mắt lần nữa, nghẹn ngào thét lên: “Ta phải gả cho ai? Tùy tùy tiện tiện chó và mèo đều được sao? Ta không lấy chồng.”

“Làm càn, người thật to gan, muốn gả cho chủ tử cũng phải nhìn người có tư cách hay không. . .” Lý Hoa lại giận dữ mắng mỏ lần nữa.

Sở Liên Nhi nói: “Cái này thật kỳ, ta lại không nói muốn gả cho chủ tử nhà người, người tên tay sai này nổi điên làm gì?”

“Ý tứ chủ tử chính là. . . .

“Lý Hoa!” Mã Văn Trọng gọi hần lại, hần nhìn về phía Sở Liên Nhi, chấp tay nói: “Sở cô nương, chắc hần lập gia đình người không muốn, nhưng còn có biện pháp thứ hai.”

“Còn có biện pháp thứ hai sao? Còn không mau nói!”

Mã Văn Trọng nhìn Đông Ly Thuần sắc mặt khó coi, chần chờ nghĩ, cuối cùng cắn răng, như bất cứ giá nào, nói: “Biện pháp này chính là.”

“Văn Trọng!” Đông Ly Thuần thấp giọng gọi lại hắn, “Các người đều đi xuống đi.”

“Chính là. . .”

Sắc mặt Đông Ly Thuần lạnh lẽo, thanh âm lạnh lùng vô cùng, giống như lưỡi dao sắc bén, làm cho cả người người ta phát lạnh. Mã Văn Trọng đem lời nói bên môi nuốt trở vào, nhìn nhìn Sở Liên Nhi vẻ mặt không giải thích được, khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, rồi đi trước.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không biết làm sao. Sắc mặt Đông Ly Thuần ngăn lại, bọn người Liễu Nhất Thanh cũng đành phải lặng yên lui ra.

Duy nhất có Lý Hoa ở lại, hắn là thị vệ sát người của Đông Ly Thuần, theo lý thuyết có thể ở lại, nhưng dưới ánh mắt bức người của Đông Ly Thuần, không cam lòng không muốn lui đi ra ngoài. Trước khi đi, vẫn không quên đem ánh mắt cảnh cáo trừng hướng Sở Liên Nhi.

Mọi người đều lui ra rồi, Sở Liên Nhi liền không thể chờ đợi được mở miệng: “Rốt cuộc là cái biện pháp gì, nói mau!”

Đông Ly Thuần bình tĩnh nhìn qua nàng, thử mở miệng: “Nếu như biện pháp này khiến người. . . Vĩnh viễn không nhớ lại chuyện và người trong phủ hoàng tử, người còn nguyện ý không?”

Hai mắt Sở Liên Nhi sáng ngời, tranh thủ thời gian gật đầu: “Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý.” Phủ hoàng tử, có cái gì tốt hoài niệm, nàng còn ước gì vĩnh viễn không cần phải nhớ lại .

Thần sắc Đông Ly Thuần thoáng cái lạnh xuống, thanh âm hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như hồi âm phương xa bay tới: “Người đi xuống trước đi! Tiếp qua hai ngày, ta sẽ thay người giải trừ chung độc.”

.

Hai ngày này, Sở Liên Nhi ôm ý niệm lập tức muốn rời đi vẫn đang lấy thân phận đại a đầu, thay Đông Ly Thuần an bài tất cả sự vụ ở Bích Nguyệt tiên, tính làm giao phó trước khi đi.

Mọi người trong phủ đều biết nàng lập tức sẽ rời đi phủ hoàng tử, đối với nàng cũng khách khí, nhưng ở bên trong khách khí, lại mang theo coi thường, Sở Liên Nhi hồn nhiên không thèm để ý.

Đông Ly Thuần đã lên tiếng với nàng, hắn sẽ cho nàng một số ngân lượng lớn, cũng cho nàng một chiếc xe ngựa, làm cho nàng tự lựa chọn địa điểm đặt chân, từ nay về sau, hắn sẽ không còn can thiệp nàng.

Sở Liên Nhi cao hứng hồng rồi dùng lý do chưa quen thuộc địa lý lịch sử Đông Ly quốc, yêu cầu hắn, cho chọn vài cuốn sách ở thư phòng hắn mang theo trên người. Đông Ly Thuần không nói hai lời đáp ứng.

Trong thư phòng chứa rất nhiều sách, trên giá sách gỗ lộ ra một chồng lại một chồng sách dày, bất quá, nhiều nhất vẫn là sách thánh hiền cổ đại và đạo trị quốc của các triều đại cùng sách phương diện quân sự, Sở Liên Nhi tiện tay lật ra, nghĩ thầm! Đông Ly Thuần này thật đúng là người văn võ toàn tài, lên làm hoàng đế cũng không tính tiện nghi hắn. Đang chuẩn bị lựa chọn một vài sách đại chúng dễ đọc mang theo trên người.

Tùy ý lấy ra một quyển Quốc sử Đông Ly quốc xem nhập thần, đột nhiên một hồi tiếng bước chân vang lên, thanh âm Đông Ly Thuần: “Nhất Thanh, người đi chuẩn bị một chút thay ta, ba ngày sau liền lên đường.” Hả? Đông Ly Thuần cũng muốn rời đi kinh thành?

“Chủ tử, ngài thật muốn tự mình đi trước?” Một cái thanh âm bất mãn vang lên: “Chủ tử, hoàng thượng quá thiên vị. Những năm này người bỏ ra vì Đông Ly quốc nhiều như vậy, nếu như không có ngài, nói không chừng Đông Ly quốc sớm đã bị Hoa quốc thôn tóm. Hoàng thượng không có thưởng người thì thôi, có thể nào cho người rời kinh sư đi Tây Lăng không quen thuộc?” Nghe cái thanh âm này, hắn là Liễu Nhất Thanh. Hừ, một người miệng lớn siêu cấp, chủ tử nhà hắn đều không phân nân, hắn chen miệng gì.

Thanh âm Đông Ly Thuần bình thản: “Nhất Thanh, người nên biết, hiện tại tứ bề Đông Ly quốc báo hiệu bất ổn, thiên tai nhân họa không ngừng, binh lực xuống thấp, quốc khố hư không, trước mặt là biển đông, phía bắc là núi, hướng Tây Nam lại có Hoa quốc cùng Kim quốc đã tâm bưng bưng. . . Phụ hoàng cũng

sầu trắng tóc. Lần này để cho ta đi Đông lăng, chỉ là muốn ta tìm ít bạc thay quốc khố mà thôi. Một quốc gia cả kinh tế đều khó khăn, còn nói được là cường quốc sao?”

“Nói như vậy! Hoàng thượng là. . . . Một” Người nói chuyện là thống soái tam quân Hoàng Duẫn Phong dưới trướng Đông Ly Thuần.

“Ừ, đi thôi! Sớm làm chuẩn bị. Đúng rồi, lưu ý động tĩnh Hoa quốc một chút, hừ, lão thất phu họ Hoa! Chỉ cần có ta Đông Ly Thuần ở, hẳn đừng mơ tưởng bước vào một phần một hào quốc thổ Đông Ly quốc ta.”

A, người cả bạc cũng không có, lấy cái gì cho binh sĩ người giúp người chiến tranh a.

Bất quá, Đông Ly Thuần người này nghĩ được xa, chỉ là, người lại ít bạc.

“Chủ tử, ngài đi chuyến này, đường xá hung hiểm, để cho thuộc hạ và Lý Hoa cùng đi theo, để bảo vệ chủ tử.”

A, họ Liễu này chán ghét thì chán ghét, bất quá đối với Đông Ly Thuần ngược lại rất trung tâm .

Bất quá, Sở Liên Nhi lại nghiêng răng nghiêng lợi, Đông Ly Thuần này có cái gì tốt, vì sao những người này đều một lòng với hắn?

“Không cần, người ở lại kinh thành, tùy thời giám thị động tĩnh lão Tam lão Tứ.” Thanh âm Đông Ly Thuần y nguyên nhàn nhạt, “Còn có Lý Hoa, chính người mang một đội nhân mã, đi Tây Lăng a.”

“A? Vì cái gì?”

“Lần này ta bí mật ra kinh, cũng không thể cho người ngoài biết rõ. Mọi người đều biết, người là thị vệ sát người của ta, ta muốn người đem cờ hiệu của ta, giống trống khua chiêng đi Tây Lăng.”

“A, ty chức hiểu rõ, chủ tử là muốn minh tu san đạo, ám độ trần thương (sáng giả bộ sửa đường, tối lại đi con đường không ai nghĩ tới)?”

“Ừ.”

“Nhưng, Lý Hoa không ở bên người, ai tới bảo vệ chủ tử ngài?”

“Yên tâm đi, ta đã bảo Duẫn Phong ở chỗ tối các nơi an bài nhân thủ tiếp ứng, Văn Trọng cũng chọn xong {ám vệ} thay ta, hơn nữa võ công của ta, không có việc gì.”

“Chính là. . . .”

“Ở đây hết chuyện của người rồi, người trước xuống dưới chuẩn bị đi.”

“. . . Dạ!”

Lý Hoa đi rồi, một hồi yên tĩnh! Sở Liên Nhi chuyển dịch chân ngồi chồm hổm đến đau nhức, bỗng dưng, thanh âm Liễu Nhất Thanh lại vang lên:

“Chủ tử, ngài muốn đi Đông Lăng, yêu nữ Sở Liên Nhi làm sao bây giờ? Ngài thật muốn thả nàng rời đi?”

“Chuyện của nàng, người chờ hỏi đến.” Thanh âm Đông Ly Thuần lạnh xuống, mang theo cảnh cáo và không vui.

“Chủ tử, thuộc hạ biết không có tư cách can thiệp việc riêng của chủ tử, chính là, thuộc hạ vẫn không thể không nói, nữ nhân kia âm hiểm hèn hạ, quỷ kế đa đoan, nói không chừng, lần này cho nàng rời đi phủ hoàng tử, hoàn toàn là thả hổ về rừng.”

Sở Liên Nhi từ một nơi bí mật gần đó nghe được cảnh rằng, Liễu Nhất Thanh người giỏi, lão nương lại không đắc tội các người, tội gì gây khó dễ với nàng?

“Có lẽ a. Nhưng chuyện của nàng! Ta đều có chủ trương.” Thanh âm Đông Ly Thuần căng bằng, Liễu Nhất Thanh cũng không dám lẩm miệng, chỉ đành phải nói: “Chủ tử, lúc trước ngài rõ ràng hận nàng thấu xương, nhưng hôm nay lại. . .” Hoàng Duẫn Phong chần chờ nói.

“Duẫn Phong, người lại muốn nói cái gì?” Đông Ly Thuần thanh âm không nhin được.

“Chủ tử, Nhất Thanh nói đúng Sở Liên Nhi loại nữ nhân này thực không nên thả nàng rời đi, cho dù không giết nàng, cũng không thể thả nàng tự do.”

“Nhưng, lần này có thể ký hiệp ước với Kim quốc, cũng có thể đảo khách thành chủ, nhờ nàng nhiều. Ta cũng đã đáp ứng thả nàng tự do, người là muốn ta làm một tiểu nhân nói ra phản lại sao?” Sở Liên Nhi nghe được thanh âm tổn hơi thừa lời của Đông Ly Thuần, trong nội tâm có chút cảm động, hắc, người này mặc dù lạnh lùng chút, bạc bẽo chút, nhưng còn rất tuân thủ lời hứa.

“Nếu không như vậy, đợi sau khi nàng rời đi, ta lại phải {ám vệ} bí mật đem nàng bán vào giáo ti phường.” Thanh âm Liễu Nhất Thanh cực kỳ âm hiểm.

Giáo ti phường? Mụ nội nó, Liễu Nhất Thanh, người người này cũng quá hèn hạ vô sỉ. Nàng thật muốn nhảy dựng lên đánh ác hồn thành đầu heo, lại dám đem nàng bán vào cái loại địa phương đó.

Nàng nhịn!

“Bộ dáng của nàng, có thể bán bao nhiêu tiền?” Thanh âm Hàng Duẩn Phong không cho là đúng. Không thể nhịn được nữa, chớ nhịn nữa!

“Chết tiệt tên khốn kiếp, sĩ có thể giết, không thể nhục.” Sở Liên Nhi bất chấp như vậy lao ra sẽ bị bọn họ chém thành mảnh nhỏ, cũng bất chấp chung độc Đông Ly Thuần bỏ trong cơ thể nàng, nàng nhảy ra ngoài, cầm lấy cái chổi một bên liền đánh tới cái ót Hoàng Duẩn Phong.

Liễu Nhất Thanh đối diện nàng, nhìn đến Sở Liên Nhi, vẻ mặt sát khí, “Chủ tử chú ý.” Nói, một hồi ánh trắng hiện ra, cái chổi trong tay Sở Liên Nhi đã bị chém thành hai đoạn. Người cũng bị Liễu Nhất Thanh phi thân mà đến đập bay ra ngoài.

Thân thể Sở Liên Nhi như búp bê rách nát đụng vào trên tường phía sau, lại bắn ngược trở về, lăn xuống trên mặt đất.

Bị đánh cho choáng váng, phân không rõ Đông Nam Tây Bắc, chỉ là, bên tai lơ mơ nghe được một hồi tiếng hô dữ dội: “Chết tiệt, đây là cái gì?”

Sở Liên Nhi cố gắng mở ra hai con ngươi choáng váng, nhìn đến Đông Ly Thuần dùng sức lau áo choàng, chỉ thấy trên áo bào trắng trắng tấp thon dài, lộ nước đọng và vết bẩn, khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ, bị văng tối như mực, giờ phút này đang cực kỳ tức giận rũ tóc bị dính tro bụi.

Sở Liên Nhi há to miệng, nhìn bộ dáng chật vật của hắn, có chút áy náy, nàng rõ ràng ném Hoàng Duẩn Phong, sao ném ở trên người hắn? Đông Ly Thuần trợn mắt trừng nàng, há mồm muốn mắng, nhưng thấy nàng nằm trên mặt đất, trong mắt lại hiện lên một tia hào quang: “Người. . .

Liễu Nhất Thanh phi thân đến trước mặt Sở Liên Nhi, một phen nâng nàng lên, “Chủ tử, tiện nhân kia lại dám tập kích người, kiên quyết không thể lưu lại.”

Hai chân Sở Liên Nhi bay lên không! Phía sau lưng bị hắn vịn đến đau nhức, chửi ầm lên với hắn: “Thả ta ra, người đáng chết này chính là tay sai.” Nàng lại chuyển hướng Hoàng Duẩn Phong, mắng: “Người tên khốn kiếp này, lại dám nói ta bán không được bao nhiêu tiền? Mù mắt chó của người a? Lão nương dù nói thế nào! Cũng là một mỹ nhân, muốn đáng người có thân hình, cư nhiên bị người nói không đáng một đồng, người có biết hay không! Nữ nhân coi trọng nhất đúng là mỹ mạo và đáng người, người tên khốn kiếp này, lão nương không chỉ có thân hình tốt diện mạo đẹp, còn có đầu! Sao bị người nói không đáng một đồng, thả ta ra, ta muốn đầu một mình với người.” Hai chân nàng dùng sức đạp, nhưng giày không ra tay cứng của Liễu Nhất Thanh.

Hoàng Duẩn Phong cười lạnh: “Chỉ bằng người?”

Hai chân Sở Liên Nhi trên không, muốn nói chuyện, nhưng cổ áo sau bị Liễu Nhất Thanh vịn chặt, ghì chặt cổ, hô hấp lập tức không được, mặt xưng trương màu đỏ bừng.

Đông Ly Thuần thấy, lập tức khoát tay: “Nhất Thanh, buông nàng ra.”

Liên Nhi lại bị “bịch” ném đến trên mặt đất, lập tức rơi đến hai mắt thấy sao.

Hoàng Duẩn Phong nhìn nàng cả người chật vật! Thần sắc hiện lên hồ nghi, hỏi: “Nhất Thanh, vừa rồi người đá nàng thì dùng bao nhiêu lực?”

“Đối phó loại yêu nữ này, đương nhiên dùng toàn lực.”

“A?” Hoàng Duẩn Phong nhìn Đông Ly Thuần, con người tuấn tú thoáng hiện ý băng. “Công phu của Nhất Thanh ta rõ ràng, có thể đá ngã một đầu bò, huống chi, một nữ nhân bị phế võ công?”

Con người Đông Ly Thuần nháy mắt lạnh lùng.

Liễu Nhất Thanh phục hồi tinh thần lại, một phát bắt được, Sở Liên Nhi cả giận nói: “Thả ta ra, người ác nô này.”

Liễu Nhất Thanh dùng sức cầm lấy cổ tay của nàng, nhú lông mày: “Chủ tử, trong cơ thể nàng cũng không có nội kinh a.”

Ý lạnh trong mắt Đông Ly Thuần lập tức biến mất, lại nổi lên nghi hoặc.

Sở Liên Nhi sợ tới mức run lên, tranh thủ thời gian kêu lên: “Được rồi, ta căn bản không có võ công a, ta chỉ là, chỉ là mặc da trâu trên người mà thôi.” Nói, nàng giật ra một góc áo ngoài, lộ ra da trâu đen sẫm bên trong.

Nếu như không có da trâu hộ thân, nói không chừng, nàng sớm đã bị một cước của ác nô này đá đi gặp Diêm La Vương.

Bỗng dưng, Sở Liên Nhi lại nghĩ tới cái gì, một phát bắt được cổ áo Liễu Nhất Thanh, oán hận mắng: “Tên khốn kiếp, người lại dám đá ta, nam nhân đánh nữ nhân tính nam nhân gì, không có phong độ không có khí độ, ta khinh bỉ người. Còn có, thời điểm người đá, vì cái gì không dùng sức một chút, hại ta muốn chết cũng chết không thành. Tên khốn kiếp, người đi chết a.” Nói, nàng hung hăng đập hấn đang trợn mắt há hốc mồm một cước.

Nếu như một cước đá nàng chết rồi, như vậy nàng còn có cơ hội về với ông bà. Tên khốn kiếp đáng chết.

Liễu Nhất Thanh bị Sở Liên Nhi đá lão đảo, ổn định thân hình xong, không khỏi cả giận nói: “Người lại dám đá ta?”

“Đá người thì thế nào? Ta còn đánh người sao?” Nàng giơ tay lên.

“Dừng tay!”

Sở Liên Nhi xoay người, Đông Ly Thuần mặt dính vết bẩn, hai con người bắn ra ánh lửa thần kỳ, như được kỳ trân bảo bối, sáng đẹp mắt. Nàng bị ánh sáng này chói thiếu chút nữa mở mắt không ra, vô ý thức thốt ra: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a!”

Sắc mặt Đông Ly Thuần bỗng dưng khó coi: “Người thật to gan, lại dám. . . Dám. . .” Hắn có lẽ tức giận đến nói không ra lời, thật lâu, mới nói: “Da trâu này lấy được từ đâu?”

42. Q.1 - Chương 42: Tự Do

Ngoài cửa sổ bắn vào vài ánh mặt trời, ánh sáng chiếu lên cằm bào trắng nõn của Đông Ly Thuần, khuôn mặt tuấn tú giống như được khắc tỉ mỉ, bị độ một tầng ánh vàng. Hắn nhìn Sở Liên Nhi, thần thái của nàng cực kỳ phong phú, lúc buồn lúc vui, khi giận khi cười, giờ phút này nàng, nhìn như gương nanh múa vuốt, nhe răng mạnh miệng, kì thực phô trương thanh thế. Giống như mứt hoa quả thượng đẳng, dần dần tan vào nội tâm đậm đặc, bắt đầu tan chảy, biến thành nhỏ vụn mà ấm áp.

Sở Liên Nhi len lén liếc thần sắc nhìn không ra hỉ nộ của hắn, tiếng nói nho nhỏ: “Trộm trong phòng người.”

Đông Ly Thuần bỗng dưng giương lên hai tay, Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian ôm đầu, kêu lên: “Không phải có câu nói thẳng thắn khoan dung kháng cự nghiêm khắc sao? Ta thành thật trả lời rồi, người có thể nào còn muốn đánh ta?”

Khóe miệng Đông Ly Thuần run rẩy một hồi, bất quá, tay ngược lại buông xuống, Sở Liên Nhi nhả ra khí, Hoàng Duẩn Phong bên cạnh xót xa nói: “Thật to gan, đồ của chủ tử cũng dám trộm.”

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian nói: “Nếu như không ăn trộm, người liền phạm phải tội lớn.”

“Tội lớn gì?”

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian nói: “Nếu như ta không có mặc da trâu, nói không chừng sớm đã bị các người đánh chết, nếu như ta không có mặc da trâu, sớm đã bị một cước của ác nô kia đá chết rồi, nếu như ta chết đi, các người liền phạm phải tội lớn giết người. Nếu như ta chết đi, người sẽ không gặp được ta mỹ lệ vô cùng. Nếu như ta chết đi, hắc hắc, tổn thất của người sẽ càng thêm thảm trọng.”

Môi Hoàng Duẩn Phong cũng bắt đầu run rẩy, thật lâu đều nói không ra lời. Liễu Nhất Thanh tranh thủ thời gian nhảy ra quát: “Đều là nói bậy. Chủ tử thật hận người, hận không thể kéo gân của người lột da của người, người chết, chủ tử sẽ càng thêm vui vẻ.”

Sở Liên Nhi nhảy dựng lên, vươn tay ra, xoa xoa lồng ngực Đông Ly Thuần: “Ai da, người người này sao thích mang thù như vậy, trước kia ta hại người, nhưng bây giờ người còn sống chứ sao. Hơn nữa, hiện tại ta cũng bị người hại cực kỳ thảm a? Hiện tại ta không nhà để về, lại mất đi phu quân, còn hại ta muốn sống không được, muốn chết không xong, người còn muốn như thế nào nữa? Người người này sao không có độ lượng, bụng dạ hẹp hòi như vậy, người ta nói, trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền, người đường đường nhị hoàng tử, nghĩ thoáng một chút, bụng lớn một chút, cũng sẽ không thiếu khối thịt.”

Trên trán Đông Ly Thuần bạo động gân xanh, Sở Liên Nhi lại càng hoảng sợ, “Ai da, sao người còn tức giận a, số lần tức giận nhiều hơn, già nhanh hơn. Diện mạo người anh tuấn như vậy, trên mặt nhiều nếp nhăn hơn, sẽ không anh tuấn nữa”

“Liễu Nhất Thanh!” Hắn bỗng dưng hét lớn một tiếng.

.

Khuôn mặt Đông Ly Thuần trắng bệch tròng mắt đứng đậy, sắc mặt xanh lét tím ngắt, xem ra tức giận không nhẹ. Vừa nghe hắn gọi Liễu Nhất Thanh, Sở Liên Nhi sợ tới mức giật mình một cái, lúc này khiến hắn tức thành như vậy, không chết cũng lột da, tranh thủ thời gian kêu lên: “Người muốn giết ta? Ngàn vạn không cần, người đã đáp ứng của ta, thả ta tự do.”

Đông Ly Thuần còn chưa mở miệng, Hoàng Duẩn Phong đã giành nói: “Giết người cũng là cho người tự do.”

Sở Liên Nhi vỗ ngực một cái, nhìn con người lộ ra sát khí của hắn, lại liếc mắt Liễu Nhất Thanh đang làm động tác “Chỉ cần chủ tử vừa hạ lệnh liền lập tức giết nằng không cần hỏi”, nằng cố gắng làm sáng tỏ đầu sợ tới mức như nhũn ra, lấy lại bình tĩnh, nói: “Người không phải mới vừa nói muốn bán ta vào giáo ti phường đi sao? Đem ta bán ngược lại có thể có một bút bạc, nếu như giết ta, cả một xu cũng không có, còn phải tiêu pha đem ta mai táng, thật không có lời a.” Tục ngữ nói, chết tử tế không bằng sống, bị bán vào giáo ti phường làm kỹ nữ, tổng lưu lại một cái mạng. Bằng bản lãnh của nằng, tú bà sắc quỷ trong giáo ti phường cũng không thể làm gì nằng.

“Hơn nữa, nhị hoàng tử đã đáp ứng ta, muốn khôi phục thân tự do của ta, hiện tại lật lọng, ta xuống Địa Ngục cũng sẽ khinh bỉ các người.”

Đông Ly Thuần không nói gì, chỉ thật sâu nhìn qua nằng, ánh mắt chớp động lên ánh sáng đẹp mắt, như ngôi sao sáng chói, “Yên tâm đi, ta nói chuyện luôn luôn chắc chắn. Ngày mai, người có thể rời phủ.”

“Chủ tử. . .” Hai tiếng kinh hô đồng thời vang lên.

Đông Ly Thuần liếc bọn họ, thanh âm đậm mạc: “Nhanh như vậy liền quên nhiệm vụ ta đưa cho các người vừa rồi?”

Một câu, đuổi hai người xong, lúc này Sở Liên Nhi mới nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ Đông Ly Thuần tai mềm, bị bọn họ tẩy não.

.

Ba ngày sau, Sở Liên Nhi mang theo hành lý sớm đã đóng gói tốt, rời đi phủ nhị hoàng tử, nguyên bản nàng vui vẻ đến thậm chí ngủ cũng không ngon, sắp khôi phục thân tự do rồi, khỏi phải nói cao hứng biết bao nhiêu.

Nhưng buồn bực chính là! Nàng ở phủ hoàng tử cũng không có duyên với ai, lúc này rời khỏi, lại không có người để đưa tiễn, chỉ có một nha hoàn mặc áo xanh đưa nàng đến cạnh cửa.

“Cám ơn người có thể đến tiễn ta.” Một đường không nói chuyện, khi hai người cùng nhau đi đến thềm trước cửa lớn, lúc này Sở Liên Nhi mới nghỉ chân, cười cười với người nha hoàn lạ mặt này, trong nội tâm có chút xấu hổ, nàng cả người ta họ gì tên gì cũng không biết, nói không ra tên của người ta! Người ta lại chủ động tiễn nàng, cảm động không nói ra được. Nhưng lại gọi không ra tên của người ta, nghĩ đến thực thấy ngại.

Nha hoàn áo xanh tướng mạo thanh tú nhìn nàng cười cười: “Mọi người rốt cuộc chủ tớ một hồi, Liên Nhi, người đi chuyến này, chỉ sợ người và ta không có ngày gặp lại, người phải bảo trọng.”

“Ừ, ta sẽ . . . Ách, xem trí nhớ của ta, ở trong phủ hoàng tử lâu như vậy, cư nhiên còn không biết tên của muội muội người.” Sở Liên Nhi ngại ngùng cười cười: “Muội muội là vừa vào phủ hoàng tử sao, trước kia sao ta chưa từng gặp người?” Nàng ở phủ hoàng tử cũng bốn năm tháng, đại đa số nha hoàn cũng đã gặp rồi, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao, trong phủ đột nhiên nhiều hơn rất nhiều nha hoàn lạ mặt, cả chúng nha hoàn Bích Nguyệt hiền cũng thay đổi mấy lần, hại nàng một người đều không nhận ra.

Nha hoàn ngạc nhiên trừng lớn mắt, không thể tin kêu lên: “Liên Nhi, người, đầu người không phải hỏng rồi chứ, thậm chí ngay cả ta cũng không nhận ra rồi? Ta là Hồng Nhi a.”

“Hồng Nhi?” Sở Liên Nhi kinh hãi, “Sao người có thể là Hồng Nhi? Người, người lại là Hồng Nhi? Cái này, sao ta giống như chưa thấy qua người “Cái này, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nàng càng nói càng hồ đồ, rốt cục phát hiện chỗ không đúng.

Hôm nay nàng vừa xuống giường, liền cảm giác người trong phủ hoàng tử, mỗi người đều biết nàng, nhưng nàng lại một người cũng không nhận ra, nàng nguyên còn tưởng rằng trong phủ hoàng tử thay đổi một đám hạ nhân, không thể tưởng được. . . .

Hồng Nhi nhìn thần sắc của nàng, vẻ mặt nghi hoặc: “Liên Nhi, người thật sự không nhớ rõ ta?”

Hung hăng gật đầu, “Hồng Nhi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Vì cái gì đầu óc ta nhớ có người, nhưng vì cái gì cảm thấy mặt người xa lạ? Ta, ta hoàn toàn không nhận ra người. . . .”

Hồng Nhi nghĩ nghĩ, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra gật đầu, cắt đứt lời của nàng: “Cái này đúng rồi, Liên Nhi, người còn nhớ nhị hoàng tử hạ chung độc trong cơ thể người không?”

“Ừ, nhớ.”

“Bây giờ trong đầu người còn nhớ bất luận cái gì xảy ra trong phủ hoàng tử, nhưng lại không nhớ nổi những người từng gặp, nói rõ, chung độc đã giải trừ.”

“Giải trừ?” Sở Liên Nhi ngẩn ngơ, rốt cục nhớ tới tới hôm qua nàng chạy đi tìm Đông Ly Thuần, muốn hẳn thay nàng giải trừ chung độc, Đông Ly Thuần từ bên ngoài trở về, thần sắc đạm mạc trả lời nàng buổi sáng ngày mai chung độc sẽ tự giải trừ. Nàng nguyên lai tưởng rằng hẳn chỉ là đang gạt nàng, bởi vì, sáng sớm hôm nay, nàng rời giường, bốn phía tìm bóng người Đông Ly Thuần, nhưng không ngờ bị nha hoàn trả lời, Đông Ly Thuần đã rời phủ.

Hỏi tin tức của hắn, đáp án dĩ nhiên là Tây Lăng.

.

Sở Liên Nhi cười lạnh trong nội tâm, nàng vẫn còn nhớ ba ngày trước, đáp án nàng nghe lén ở thư phòng cũng không phải là cái này. Đông Ly Thuần tuyên bố với bên ngoài là đi Tây Lăng, nhưng thật ra là đi Đông Lăng a.

Hừ, yêu nam đáng giận.

Nhưng, nàng tuyệt đối không nghĩ tới, chung độc thật sự giải.

“Đúng, giải trừ, Liên Nhi, từ giờ trở đi, ngươi chính là thân tự do.” Hồng Nhi nhìn nàng vẻ mặt kinh hãi, thần sắc nhưng có chút cổ quái, mà Sở Liên Nhi đắm chìm trong cao hứng cũng không phát giác. “Liên Nhi tỷ, có câu ta không thể không nói với ngươi, tuy ngươi khôi phục thân tự do, nhị hoàng tử cũng đáp ứng bỏ qua ngươi, thay ngươi giải trừ chung độc trong cơ thể, nhưng, trước kia ngươi là thân phận Thái Tử Phi, chỉ cần ra cánh cửa này, có thể sẽ mang đến phiền toái cho ngươi, ngươi cũng phải cẩn thận mới được.” Hồng Nhi thấy biểu lộ không cho là đúng của nàng, bổ thêm câu: “Biết rõ Tam hoàng tử và tứ Hoàng Tử chứ? Bọn họ đối với ngươi cũng là hận thấu xương, hơn nữa, tuy trước mắt thế lực của bọn họ so ra kém nhị hoàng tử, nhưng muốn đối phó không hề có bối cảnh như ngươi, đơn giản giống như giết chết một con kiến. . .”

“Ta đây nên làm cái gì bây giờ?” Sở Liên Nhi trầm mặt, ai không sợ chết, nàng Sở Liên Nhi cũng không phải hảo hán, cũng là sợ chết. Thật vất vả bảo vệ một cái mạng, không sống đủ, sao lại nâng lên tâm kết trong mấy tháng này nữa?

“Cái này, nếu như ngươi không chê, ta có thể giúp ngươi, ta có một biểu ca bà con xa, hẳn làm việc dưới trướng nhị hoàng tử, ngươi không ngại đi theo bên cạnh hắn. Có hắn chiếu ứng ngươi, tin tưởng không có nguy hiểm.”

“Ta van ngươi, ta thật vất vả thoát ly khống chế của Đông Ly Thuần, ngươi còn muốn để cho ta dẫm vào miệng cọp à?” Vừa nghe nói chỗ dựa của nàng làm việc dưới trướng Đông Ly Thuần, đánh chết nàng cũng không nguyện ý.

Hồng Nhi cười cười: “Không sao, ca ca của ta thật lợi hại, tuy trên danh nghĩa hắn là thuộc hạ của nhị hoàng tử, kỳ thật thân phận rất siêu nhiên. Hắn chuyên môn làm việc bí mật thay chủ tử, ở bên cạnh nhị hoàng tử rất có phân lượng nói chuyện. Nhưng hắn và nhị hoàng tử cũng không thường gặp, cho dù ngươi ở bên cạnh hắn, nhị hoàng tử cũng sẽ không hỏi đến, cái này ngươi có thể yên tâm.”

Nghe ra, người ca ca này của Hồng Nhi còn rất lợi hại, nhưng, có một ca ca lợi hại như vậy, nàng thân là muội muội vì sao không dính lấy ánh sáng chứ, lại chỉ làm nha hoàn hạ đẳng ở phủ hoàng tử?

Sở Liên Nhi mang trên mặt dấu chấm hỏi! Dẫn đến Hồng Nhi nhẹ nhàng cười nhẹ: “Kỳ thật, ta cũng là thay nhị hoàng tử làm việc, chỉ có điều, không có cho ngươi biết rõ mà thôi.”

Giật mình gật đầu, Sở Liên Nhi không nói thêm gì nữa, nàng đã nói mà, người trong phủ hoàng tử, ngay cả đại bá quét dọn nhà xí! Đều có thân phận khác, huống chi, Hồng Nhi tướng mạo thanh tú?

43. Q.2 - Chương 1: Cuộc Sống Mới

Cự tuyệt ý tốt cho nàng nương nhờ vào ca ca của Hồng Nhi, Sở Liên Nhi mang theo hành lý, một mình rời đi phủ hoàng tử.

Mặc dù lúc này, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng không có bất luận chỗ dựa gì, nhưng nàng chính là Sở Liên Nhi a, làm sao có thể luôn trải qua ăn nhờ ở đậu?

Cho dù ca ca của Hồng Nhi sẽ thu lưu nàng, cho nàng một chỗ sống yên ổn, nhưng làm sao không muốn tìm được chỗ tốt từ trên người nàng? Dưới gầm trời này không có cơm ăn miễn phí, càng không có tiện nghi chiếm không.

Một người đi bộ trên đường cái phồn hoa, đây là lần đầu tiên nàng đi trên đường cái cổ đại, cảm giác cực kỳ mới lạ. Hai bên đường phố có đầy cửa hàng, đáng tiếc vắng ngắt, trong tiệm có ít người qua lại, nhưng chủ tiệm lại khúm núm, ăn nói khép nép, nếu như khách hàng mặc hoa lệ quan lại quyền quý thì thôi, nhưng mặc áo ngắn vải thô nhìn như anh nông dân cũng khẽ chào khúm núm, chắc hẳn chính sách nặng nông ức (ức chế) thương của Đông Ly quốc sớm đã xâm nhập nhân tâm?

Sở Liên Nhi bĩu môi, trách không được quốc khó Đông Ly quốc trống rỗng, kinh tế trượt, lực lượng quân sự cũng kém Hoa quốc. Triều đình này hàng năm ức chế công thương nghiệp phát triển, quốc gia như vậy làm sao thành công được? Trách không được thường xuyên bị người bắt nạt. Đông Ly Thuần ngược lại vẫn có thể xem là hoàng tử có thành tích, chỉ tiếc, lực lượng một mình hắn, có thể nào rung chuyển nho thần cổ hủ cả triều đình?

Đi ngang qua một gian cửa hàng thì chợt nghe có tranh chấp thanh âm, “Chủ tiệm! Đây là chữ gì a, chỉ là mấy chữ muốn năm mươi lượng bạc? Người hãm hại người a.”

“Hắc hắc, vị gia này, người đây có chỗ không biết, kinh thần chúng ta địa linh nhân kiệt, văn nhân nhã sĩ nhiều không kể xiết, nhưng số nổi danh thì chỉ có vài người, bộ chữ trên tay người là sáng nay Hộ bộ thượng thư Đình Hoàn Đình đại nhân tự tay ghi trong bộ, đáng giá a.” Một bộ tranh chữ có thể bán năm mươi lượng bạc? Sở Liên Nhi nhin không được dừng chân lắng nghe.

Tuy nàng không có nhiều khái niệm với giá trị bạc cổ đại, nhưng biết được một đồng tiền có thể mua một cái bánh bao, một lượng bạc thì có một ngàn văn tiền, nghĩ đến! Phân lượng năm mươi lượng bạc này cũng không thấp. Bằng không, nàng làm khổ dịch trong phủ hoàng tử! Một tháng cũng chỉ có trên dưới một trăm văn tiền làm công.

Nghĩ tới đây, Sở Liên Nhi không khỏi nhớ lại trên sách đã đọc lúc trước từng đề cập tới, một lượng bạc Đường triều tương đương hơn bốn nghìn nguyên của nhân dân tệ hiện nay, tương đương với thu nhập của một nhà ba người ở giai cấp trung bình.

Năm mươi lượng bạc, đối Sở Liên Nhi mà nói, đã xem như khoản tiền lớn.

“Chính là, năm mươi lượng cũng quá mắc tiền một tí. . . .”

“Người còn chê đắt? Người không biết chữ đương kim nhị hoàng tử Đông Ly Thuần điện hạ tự tay ghi đã bán được giá bao nhiêu rồi?”

Lỗi tai Sở Liên Nhi nhảy dựng, lập tức bị dựng lên.

“Một trăm lượng, một chữ một trăm lượng, hắc hắc, lúc trước vận khí ta rất tốt, bởi vì giúp nhị hoàng tử bắt gian tặc phản quốc dựng lên chút ít công, được nhị hoàng tử điện hạ ban ấy chữ tự tay viết xuống, có bao nhiêu danh nhân nhã sĩ muốn mua a, ta cũng không chịu bán. Ngày hôm qua còn có một phú hào kêu giá một ngàn lượng ta cũng không bán.”

Sở Liên Nhi nghe được chất lưỡi! Đông Ly Thuần yêu nhân kia, một chữ lại có thể bán nhiều tiền như vậy. . . . Nếu như, nếu như lấy được chữ hẩn viết để bán, chẳng phải nàng phát tài rồi?

Chính là, chính là. . . . Sở Liên Nhi dậm ngực dậm chân, sớm biết như thế, nàng không lấy mấy cuốn sách này, mang một ít bài văn hẩn viết rồi thường để trên kệ ra đây, vậy có thể bán cả đời không lo ăn mặc rồi?

Đang lúc nàng hồi hận không thôi thì bỗng dưng, bả vai đau xót, cánh tay bị một cổ đại lực lôi kéo đau đớn, nàng lắp bắp kinh hãi, còn không kịp phản ứng, hành lý đeo trên vai đã bị người đoạt đi rồi.

Sở Liên Nhi bị một kéo một cái lão đảo về trước mấy bước, chờ thân hình đứng vững rồi, đối phương đã tiến vào đám người.

Dưới ban ngày ban mặt, lại có người can đảm cướp bóc rõ ràng như vậy?

Nàng chưa bao giờ gặp gỡ loại sự cố đột phát này, thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, “Ăn cướp a, ăn cướp a. . . Dưới bàn chân phát động mã lực mười hai vạn phần, phóng vào trong đám người.

Trong bao quần áo chính là nàng cách phủ có châu báu ngọc sức nàng vụng trộm giấu đi, cũng có một trăm lượng bạc Đông Ly Thuần thưởng nàng, còn có một ít tiền nàng “Làm công”, đây chính là tiền treo mạng cả đời của nàng. Tuyệt đối không thể vứt, bằng không, đợi đến không khí a.

Thân thể Sở Liên Nhi rắn chắc! Chạy trốn cũng rất thành thạo, đáng tiếc, nàng đuối hăng say, cũng ngã thắm.

Đã quên vấy dài mặc trên người, một cước không cẩn thận dẫm lên vấy, ngã thành chó ăn cứt, khỏi phải nói bất trộm rồi! Có thể đứng lên cũng là một chuyện.

Đau quá, đầu gối, chỗ cổ tay đều đau nhức, Sở Liên Nhi cắn răng, đợi nàng cuối cùng từ trên mặt đất bò lên thì ở đâu còn có bóng dáng kẻ cắp?

“Làm sao bây giờ? Tất cả gia sản của ta a, bạc bị trộm, ta nên làm cái gì bây giờ?” Sở Liên Nhi nhìn qua người đến người đi, khóc không ra nước mắt.

Đang lúc nàng mờ mịt không biết làm sao thì bỗng dừng, phía trước truyền đến một hồi bạo động, một nam tử áo đen trong tay ôm theo một nam nhân thân hình hèn mọn bĩ ổi hướng bên này đi tới! Bên cạnh bọn họ, còn đứng thẳng một nam tử trẻ tuổi áo trắng.

Nam tử này thân hình thon dài, đứng giữa đám người, một bộ áo trắng hiển thị rõ ưu nhã và quý khí, nhưng trên đầu lại đội cái nón rộng vành! Rủ lựa trắng xuống! Che ánh mắt thăm dò của mọi người.

Bất quá, hơi thở quý tộc trên người hắn tản mát ra, y nguyên làm cho rất nhiều cô nương thiếu phụ dừng chân không tiến. Nếu như phối thêm tướng mạo tuấn mỹ, vậy thực sự có khả năng làm hoa thủy.

Bất quá, trên người nam tử này phát ra hơi thở đặc biệt, như cũ hút lấy ánh mắt Sở Liên Nhi thật chặt. Nàng luôn thích nhìn mỹ nam tử không khỏi nhìn ngây người, nam nhân đẹp quá, cứ như vậy đi ở trên đường cái, cũng quá không hiền hậu! Nhìn ánh mắt phái nữ tập trung trên người hắn hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn, chỉ ừm khuất nam nhân bên cạnh các nàng. Ánh mắt nguyên một đám như phát độc thẳng tắp bắn về phía mỹ nam.

Mặc dù khinh bỉ trong nội tâm, nhưng Sở Liên Nhi y nguyên nhìn không chuyển mắt mãnh liệt chăm chăm vào mỹ nam tử ngàn năm không gặp, không có chút nào phát giác chính mình đã bị ánh mắt chúng cô nương trừng thành lỗ thủng.

“Cô nương, hành lý thẳng nhai này đoạt là của người a? Thanh âm ôn nhuận như ngọc, tiếng nói nhu hòa như mang theo gió xuân, phát trúng một đám phái nữ chung quanh, thần hồn điên đảo.

Sở Liên Nhi y nguyên chăm chăm vào mỹ nam tử lúc này mới mạnh phát giác, mỹ nam tử lại đi đến trước mặt nàng rồi, hơn nữa, còn dừng lại, còn, còn nói chuyện với mình. . .

Đột nhiên đầu có chút choáng váng, không biết là vui sướng chóng mặt, hay là hạnh phúc chóng mặt, Sở Liên Nhi nhìn nam tử vóc dáng nhỏ bị hắn tử cao lớn vịn trong tay, ngơ ngác gật đầu.

Nón trắng của đối phương nhẹ lay động một hồi, kéo một hồi sóng trắng nhấp nhô, “Hành lý về nguyên chủ, xin cô nương cẩn thận nhặt, đừng cho kẻ xấu đoạt đi nữa.” Nam nhân này chẳng những có dáng người hoàn mỹ, còn có thanh âm dễ nghe, ôn nhuận như ngọc, nhu hòa như gió xuân tăng sáng, nghe thoải mái cực kỳ.

Tiếp nhận hành lý, Sở Liên Nhi nói không nên lời kinh hỉ trong lòng, loại vui sướng mất mà được, làm nàng nhẹn không được vui vẻ ra mặt, vội gật đầu: “Đa tạ công tử ra tay cứu giúp, đại ân đại đức, tiểu nữ tử cảm ơn vô cùng. Xin hỏi công tử họ tên gì, để tiểu nữ tử ghi nhớ vào lòng, vĩnh viễn không quên.” Trên TV trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân xong, mỹ nữ tổng yếu nói hai câu thể này a?

Công tử áo trắng nhẹ nhàng cười: “Cô nương, du côn ở kinh thành hoành hành, thói đời bạc bẽo. Một mình người độc thân bên ngoài, diện mạo lại là trẻ trung xinh đẹp, sợ gặp nguy hiểm: hay là sớm đi về nhà, để tránh sinh thêm sự cố.”

Sở Liên Nhi lắc đầu, thần sắc thống khổ đáng thương: “Công tử có chỗ không biết, tiểu nữ tử từng là nô tỳ nhà giàu có, bởi vì, bởi vì dung mạo. . . Mà bị chủ nhân thèm thuồng, ta chết mệnh phản kháng mặc dù giữ vững thân trong sạch, lại dẫn đến chủ nhân ghét bỏ, đuổi tiểu nữ tử ra khỏi nhà. Hôm nay, tiểu nữ tử lang thang bên ngoài mấy ngày, không nhà để về, trên người lại không có xu. . .” Nói, nàng làm ra một bộ dáng lả chã chực khóc, lại dùng con ngươi diễm đam đáng yêu lên nhìn hắn.

Lựa trắng trên đầu công tử áo trắng nhẹ lay động, kéo trận trận màu trắng cuộn sóng! Làm như thương cảm cảnh ngộ của nàng, hắn trầm giọng nói: “Cảnh ngộ của cô nương, tại hạ cảm thấy đồng tình sâu sắc. Tại hạ cũng muốn tận lực giúp cô nương một phen, nhưng tại hạ có chuyện quan trọng trong người. Ách, hôm nay ta rời kinh đi Đông Lăng, cô nương có đi cùng hay không?”

Sở Liên Nhi tranh thủ thời gian nói: “Đúng lúc tiểu nữ tử cũng muốn xuống Đông. . . Ách, ta có một vị bà con xa tại Đông Lăng, ta muốn đi nương nhờ hắn. . .”

Cng tử áo trắng khẽ cười một tiếng: “Đã như vậy, vậy là tốt rồi làm, cô nương liền cùng đường với tại hạ.”

Sở Liên Nhi thấy mục đích được thành, nào có không gật đầu đáp ứng, vội nghe lời nói cảm ơn.

Công tử áo trắng có lẽ mới ra đường, vô cùng đơn thuần dễ dàng tin tưởng người khác, không có chút nào hoài nghi đối với bài nói bừa của Sở Liên Nhi, chỉ là nhẹ nhàng cười.

Đi theo công tử áo trắng vào chỗ ở của hắn, một gian nhà trọ bình thường, vào sương phòng phía sau nhà trọ! Lúc này hắn mới gỡ nón xuống, Sở Liên Nhi mới thấy rõ tướng mạo của hắn, bỗng đứng ngược lại hít hơi.

Tướng mạo nam tử này cực kỳ tuấn mỹ, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, diện mạo dị thường đẹp mắt, có bản lĩnh làm hồng nhan họa thủy. A, đã quên, hồng nhan họa thủy chính là, kẻ họa thủy câu dẫn hồng nhân.

Ánh mắt của hắn đậm mạc, đôi mắt hẹp dài thoảng híp, khuôn mặt tuấn tú trắng ngọc không mang theo chút cảm tình nào nhìn phía trước! Nhưng khi nhắm mắt, đều có một cỗ uy nghi vô cùng, lại mang theo sắc thái hoa hồng, huyền sáng chói mắt.

Diện mạo nam tử này rất tuấn mỹ, là nam tử tuấn mỹ nhất Sở Liên Nhi nhìn thấy trong cuộc đời này. Càng làm cho nàng giật mình chính là, trên người hắn tản mát ra khí chất ưu nhã, tựa như tình nhân trong mộng của nàng. . . .

“Thành, Thành Vân. . . . Trong đầu lại thổi qua một đạo bóng trắng thon dài, tóc đen thật dài buộc ở sau ót, choàng khăn tám góc màu trắng, cầm ngọc tiêu trắng trong tay, đưa lưng về phía một mảnh biển trúc xanh biếc, đỉnh đầu trời xanh mây trắng, sau lưng, vách núi cheo leo, hắn lại tự nhiên, đón gió xuân ung dung, thổi ra tiếng tiêu dễ nghe. . . .”

Thành Vân chính là tình nhân trong mộng của nàng, tướng mạo tuấn mỹ, chiều cao thon dài, phong độ nhẹ nhàng không giống người phàm. Mà nam nhân trước mắt này, thần sắc, khí chất, thật sự giống hắn.

Công tử áo trắng nghe vậy kinh ngạc nhìn qua nàng: “Cô nương nào biết tên tại hạ?”

Lúc này Sở Liên Nhi thật sự cà lăm, nam nhân trước mắt này, thật sự gọi Thành Vân? Thật là tình nhân trong mộng của nàng?

Trong cổ Thành Vân phát ra cười khẽ, một bộ tính tình nhu hòa như tắm gió xuân, “Cô nương nào biết tên tại hạ?”

Sở Liên Nhi cười hắc hắc, ngại ngần gãi gãi da đầu, nàng sao không biết xấu hổ nói, nàng căn bản không có gặp hắn, cũng không biết tên của hắn, chỉ là trong đầu đột nhiên xuất hiện nhân vật như vậy, có lẽ là tình nhân trong mộng trước khi nàng mất trí nhớ cũng không chừng. Nàng gọi hắn Thành Vân, cũng chỉ bất quá là căn cứ thân ảnh bỗng bồng bềnh như mây của hắn mà lấy lung tung. Nghĩ thế, trên đời này liền thực sự trùng hợp như thế.

“Thành công tử, người, người biết thổi tiêu không?” Nàng dò xét hỏi. Nàng cũng chưa gặp qua bộ dáng đích thực của “Thành Vân”, hắn trong mộng, khuôn mặt như bị sương che khuất, sương mờ mờ mịt mịt một mảnh, chỉ nhìn sáu bảy phần.

Thành Vân nhẹ nhàng cười, trong ánh mắt lưu động sắc thái như ngọc, trơn bóng chói mắt. “Hơi biết.”

Sở Liên Nhi mừng rỡ như điên, thật là hắn, ông trời thật sự quá mở mắt.

Thành Vân nhìn thần sắc mặt mày hớn hở của nàng, nhịn không được nhẹ nhàng cười, nhưng ánh mắt đóng mở, lại lộ lên một đạo hung ác nham hiểm. Sở Liên Nhi quá cao hứng, không có phát giác.

“Cô nương quen tại hạ sao?” Hắn hỏi, thả tay bắt tri bắt giác buộc chặt trong tay áo ra.

44. Q.2 - Chương 2: Thân Phận Của Thành Vân

Sở Liên Nhi ấp úng đáp: “Ừ, ta là từ trong miệng người bên ngoài nghe nói qua đại danh của công tử, không thể tưởng được, ta quả thật gặp được người. Vận khí của ta thật sự quá tốt rồi.”

“Hi hi” bên cạnh có người buồn cười cười ra tiếng.

Sở Liên Nhi vội quay đầu lại, là người áo đen theo sau lưng Thành Vân, hắn là hộ sư (người bảo vệ) sát người của hắn... Nhân vật a, xem y phục của Thành Vân, hắn là thiếu gia một nhà giàu có. Phú hào Đông Ly quốc, đều có sở thích mời bảo vệ cho nhi tử nhà mình.

Ánh mắt Thành Vân quét qua, ánh mắt nguyên bản như tắm gió xuân hiện lên ánh sáng sắc bén, người áo đen vội vàng cúi đầu đi.

Sở Liên Nhi không có phát giác mờ ám của chủ tớ hai người bọn họ, vẫn vui vẻ nói: “Hôm nay có thể đồng hành cùng Thành Vân công tử đại danh鼎鼎, quả thật là vinh hạnh của tiểu nữ tử.”

Thành Vân hơi cười, thần sắc một bộ bình tĩnh nho nhã, nhưng tại Sở Liên Nhi chưa phát hiện thì ánh mắt lại hiện lên một tia tối tăm.

“A, nói nửa ngày! Ta cũng còn chưa tự giới thiệu.” Sở Liên Nhi thanh thanh cổ họng, “Ta họ sở, tên Liên Nhi, người kêu ta Liên Nhi là được.”

Thành Vân nhìn qua nàng, kinh ngạc nhíu mày: “Họ Sở? Sở Liên Nhi?”

“Ừ, người kêu ta Liên Nhi là được.”

Thành Vân cười khê: “Ừ! Ngày mai ta phải rời kinh đi Nam Lăng, sau đó lại đi Đông Lăng, nếu như người không chê! Thì đi cùng nhau.”

“Được!” Có thể cùng một chỗ với tình nhân trong mộng, mặc kệ đi nơi nào, nàng đều không quan tâm.

“Nhưng, bên cạnh biên giới Nam Lăng, là đại mạc, những man nhân (người dã man) Nữ Chân ở quan ngoại thường xuyên nhiễu loạn dân chúng, chuyển đi này, hung hiểm vạn phần. . .”

“Đó cũng là chuyện không có cách nào khác! Ai kêu ta chỉ có một nhà thân thích như vậy? Ai kêu ta từ đầu đã là cô gái yếu đuối không thể độ sức? Còn phải xin công tử chiếu cố nhiều hơn.” Cho dù Nam Lăng là hang hổ hang sói, nhưng có nam nhân tướng mạo mỹ lệ chất lượng tốt cùng ở bên người! Nàng đều chịu.

.

Thành Vân làm người thật đúng là không tệ, đối xử với Sở Liên Nhi rất là trọng hậu, nhưng đằng sau đối xử trọng hậu, lại là đậm mạc và lạnh nhạt.

Sở Liên Nhi mỗi lần muốn tiến thêm một bước nói chuyện với hắn, đều bị trả lời hữu lễ lại xa cách của hắn khiến ngượng ngùng không dám mở miệng nữa.

Bất quá, điều kiện gia đình của Thành Vân này hắn là cực kỳ tốt, nhìn hắn, chuyện gì đều không cần làm, đã có người hầu hạ, trừ cận vệ Lăng Bân bên cạnh hắn ra, còn có hai người thị vệ cùng một thư đồng. Xem thần sắc vừa cung kính vừa kính nể của những người này với Thành Vân, lường trước người này còn rất được hạ nhân kính yêu.

Đương nhiên đúng, diện mạo của Thành Vân vô cùng đẹp mắt, nam nhân đẹp như vậy, gia thế hạng nhất, mặc dù con người có chút lạnh lùng, còn có chút cao cao tại thượng, nhưng con cháu thế gia, người nào không có chút tính tình công tử? Chỉ cần không hung hăng kiêu ngạo cũng coi là chủ tử tốt.

Nhưng, không biết là cảm giác hay là tâm lý tác quái, Sở Liên Nhi tổng cảm giác ngoại trừ hai người thị vệ ra, Lăng Bân và tiểu đồng đối với nàng hình như cũng có mang địch ý, xa cách với nàng, thậm chí ở trước mặt Thành Vân, vẫn lời nói lạnh nhạt với nàng.

Sở Liên Nhi nghĩ, cũng phải, bọn họ hầu hạ chủ tử đều đã rất cố hết sức, hiện tại còn thêm sâu gạo như nàng, khẳng định gia tăng lượng công việc của bọn họ, chưa cho nàng sắc mặt tốt xem, cũng bình thường.

Ở kinh thành ngày người hai ngày, Sở Liên Nhi một mực ở trong nhà trọ, bất quá, nàng nghe khách bốn phía trọ nói, chiến sự biên quan căng thẳng, Hoa quốc lại bắt đầu rục rịch, nhị hoàng tử Đông Ly Thuần đã rời thân tín chạy tới Tây Lăng.

Sở Liên Nhi cười thần bí, Đông Ly Thuần mới sẽ không đi Tây Lăng đâu, ngày hôm qua, hắn đã bí mật đi Đông Lăng.

Sáng sớm ngày thứ ba, Thành Vân phân phó chuẩn bị lên đường. Hành lý của Sở Liên Nhi đã được thị vệ của Thành Vân đem lên xe ngựa trước. Tiểu thư đồng Thành Kiều tuổi chừng mười lăm mười sáu vịn công tử nhà mình lên xe ngựa, Lăng Bân cưỡi ngựa một mình, đi theo bên cạnh xe ngựa, hai người thị vệ đi ở phía sau. Sở Liên Nhi nhìn trái nhìn phải, cũng lên xe ngựa theo.

Trong xe rất rộng lớn, có bàn nam châm (chân có nam châm hút vào nền xe để khỏi ngã), vị trí gần cửa sổ, có một giường êm rộng một thước, dài sáu thước, bên trên trải một tầng chăn lông, cùng một gối đầu có hoa văn hoa mai và một cái chăn gấm.

Thành Vân ngồi ở giữa một chiếc ghế lê trải nệm êm dày, Thành Kiều ngồi trên một cái ghế thấp bé bên cạnh hắn, Sở Liên Nhi liếc giường êm mềm mại, ngại ngồi vào bên trên, nhưng trong xe cũng không ghế, nàng quan sát tiểu thư đồng nhìn nàng làm trò cười, lại nhìn Thành Vân vẻ mặt lạnh nhạt, đặt mông ngồi vào trên giường êm, chống lại gương mặt hỗn hển của Thành Kiều, không khỏi cười cười: “Không có vị trí, ngồi một chút thôi.”

Miệng Thành Kiều vừa há, đang định nói chuyện, Thành Vân ho nhẹ một tiếng, hắn phớt lờ miệng, không cam lòng mà xoay mặt một bên.

Xe ngựa thời cổ, dùng gỗ hoặc sắt để làm bánh xe, không có lò xo, cũng không có lốp xe, xe đi trên đường, người ngồi ở bên trong xe, không bị lặn qua lặn lại chết, cũng bị làm cho đau lưng.

Đi một đoạn lớn, cho dù dưới người kê dày đặc chăn lông và nệm, vẫn khiến Sở Liên Nhi làm không thẳng eo nổi. Nàng vịn chặt lấy hai bên tay vịn trên xe, nhíu chặt đôi mày thanh tú, nhìn Thành Vân vẫn ngồi thẳng tắp ở trên mặt ghế, Sở Liên Nhi rất muốn ngã vào trên giường ngủ quên trời đất, nhưng, tại ánh mắt vừa hèn mọn vừa trào phúng của Thành Kiều, nàng chỉ cắn chặt răng, thẳng lưng eo, không cho hắn chế giễu.

Đi nửa ngày lộ trình, xe rốt cục ngừng lại ở một quán trà bên đường.

Giống như đã thấy trên TV, một gian nhà ngói yên tĩnh bên cạnh cắm cây cột cờ, trên lá cờ có ghi chữ rượu trà..., đây là nhà người địa phương, chuẩn bị chút ít trà rượu đơn giản và chút điểm tâm cho người qua đường.

Sở Liên Nhi tiến vào quán, trên bảy tám bàn gỗ bên trong, đã ngồi đầy tám phần, thuần một màu áo vải thô đuôi ngắn, hẳn là phàm phu đầy tớ bình thường.

Bà chủ quán là nữ tử tướng mạo diễm lệ, trang điểm thật đậm, hơn hai mươi tuổi, trong mùa xuân hàn này, lại mặc áo lông cừu cổ thấp lộ ngực, lộ ra bộ ngực sữa, đi tới, hai luồng thịt tròn trắng bóng trước ngực run rẩy, Sở Liên Nhi bĩu môi trong nội tâm, xem bộ dạng thu tiền này, khẳng định không phải là nữ nhân đứng đắn gì.

“Ồ, vài vị gia, tiến đến ngồi một chút, nghỉ chân một chút, uống chút trà, nếm chút rượu, ăn chút ít điểm tâm lại đi a, tiệm chúng ta có bánh bao nóng hổi, sủi cảo, bánh hãm [1], khô bò, có thể đóng gói, lại có thể no bụng. . .” Chủ quán kia nhìn đến Thành Vân một bộ áo bào trắng, hai mắt sáng ngời, kẻ đến bên cạnh hắn, dùng bộ ngực no đủ cọ xát cánh tay của hắn, tiếng nói dịu dàng: “Vị gia này, người ở nơi nào a, lần đầu tiên tới bốn tiệm a, ta gọi Ngọc Đường Xuân, là. . .”

Thành Kiều nhanh chóng lách mình tiến lên, đơn giản đẩy nàng ki đến một bên, hắn nhìn cũng không nhìn nàng kia, như không có việc gì cung kính nói với Thành Vân: “Công tử, đi nửa ngày đường, ngài nhất định khát nước rồi, tiểu nhân pha trà cho ngài trước. Chủ quán, chỗ này của người có nước sôi không?”

Nữ chủ quán kia bị người cắt đứt chuyện tốt, có chút không vui, nhưng trên mặt lại bày ra cười duyên nói: “Có, chỗ này của ta nhiều năm cung ứng trà rượu, cái gì cần có đều có, mời các người ngồi, ta đi pha trà cho công tử.”

“Không cần, người chỉ cần lấy nước cho ta là được, nước sôi ở đâu? Ta đi lấy.” Thành Kiều vừa nói, đã chạy vào phòng bếp, nữ chủ quán ở đằng kia đang kinh hô “Phòng bếp đầy mỡ, sợ dơ tay tiểu ca. . .” Trong lúc nói, hắn đã mang theo một chung nước sôi đi ra.

Nữ chủ quán dậm chân một cái, chỉ phải mời Thành Vân ngồi xuống.

Thành Vân đi ở phía trước, đến trước bàn không người.

Thành Kiều không biết từ nơi nào lấy ra khối khăn lau, cực kỳ nhanh lau cái bàn xong một lần, mới nói với Thành Vân: “Công tử, xin mời ngồi.” Thành Vân đội nón, thông dong ngồi vào vị trí phía trên, Thành Kiều ở bên cạnh hắn hầu hạ, từ trong bao quần áo bên người lấy ra một cái bình và chung trà có vẽ hình

tùng xanh tinh sảo, đặt lên bàn! Dùng nước sôi rót trà, hắt lấy một muống nhỏ từ trong bình ra trước, nhẹ nhàng múc hai thìa lá trà vào chung trà, sau đó nhẹ nhàng rót nước sôi, lại nhẹ nhàng khuấy, rửa qua bằng nước trà, lại rót nước sôi vào, tiểu đồng cầm ấm trà trong tay, rót vào trong ly trà nhỏ. Động tác của một ột thấp, Sở Liên Nhi ngồi ở Thành Vân bên cạnh nhìn trong mắt, trước kia nàng từng học trà đạo với dì nhỏ! Đương nhiên cũng biết pha trà, động tác pha trà của tiểu thư đồng này! Tục xưng “Phượng Hoàng gập đầu ba cái”, phương pháp tinh phẩm trong trà đạo, phải nắm giữ lửa, nước ấm, độ cao của nước trà và phân lượng lá trà. Nàng thấy tiểu thư đồng làm thành thạo đến cực điểm, bộ dáng chuyên tâm nghiêm túc, thâm nghĩ, thật không nghĩ tới! Tiểu thư đồng này tuổi còn nhỏ, cư nhiên tinh thông đạo pha trà như thế.

Nữ chủ quán nhìn động tác của Thành Kiều, kinh ngạc nói: “Ai ơ, tiểu ca tuổi còn trẻ! Có thể hiểu được phương pháp pha trà, công tử thật phúc khí. Công tử, đường dài mệt mỏi, cần uống chút rượu nhuận nhuận cổ không? Trong tiệm chúng ta có rượu hoa mai nhưỡng, rượu hoa quýt lừng danh, hương thuần ngon miệng, mùi rượu thâm người. . .”

“Ừ, ột ít a.” Thành Vân nhàn nhạt nói.

Chắc là làm được một vụ buôn bán lớn, nữ chủ quán diễm lệ há miệng thật to, trả lời cực kỳ nhanh, thân hình liên lóe như rắn nước vào phòng bếp.

Lúc này, Lăng Bân đứng ở sau lưng Thành Vân nhìn quanh, cúi người ghé vào lỗ tai hắt giảm thấp thanh âm nói gì đó, chỉ nghe Thành Vân nhàn nhạt nói: “Không sao, mượn cơ hội làm việc.”

Sở Liên Nhi sững sốt, một đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển qua khách ăn trên bàn khác, quần áo của những khách này, đều là cách ăn mặc của phẩm phu đầy tớ, chỉ là, từ thần sắc của bọn họ xem ra, lại có chút không giống người thường, nhìn nhìn Lăng Bân mặt không biểu tình, và tiểu thư đồng đã lên thần sắc cảnh giới, Sở Liên Nhi cũng âm thầm nhắc nhắc tim lên.

Nữ chủ quán cầm rượu đi ra, bỏ lên trên bàn, Thành Kiều vội vàng từ trong ngực lấy ra ly ngọc trong suốt, bỏ lên trên bàn, tự mình lấy rượu trong tay nàng, tự mình rót vào trong ly, “Công tử, mời dùng!”

Sở Liên Nhi đương nhiên không có đãi ngộ tốt như Thành Vân, nhìn cái ly thấp kém trước ngực, len lén liếc mắt Thành Vân, chỉ thấy hắt nhẹ xóc lựa trắng trên đầu, nâng ly rượu, để vào bên môi. . . .

“Ai, người.” Sở Liên Nhi thấy hắt thật muốn uống xong, không khỏi nóng nảy.

Thành Vân nhìn nàng, nói với nữ chủ quán: “Lại lấy thêm chút ít rượu cho ta, ọi người uống thống khoái.” Nữ chủ quán vui vẻ đáp ứng, thân ảnh nhỏ nhắn lại tiến vào phòng bếp.

Thành Vân xoay người, cười khê với Sở Liên Nhi, hắt dùng ngón tay nhúng vào rượu, viết mấy chữ trên bàn: “Chút độc này, thả không ngã ta.”

Sở Liên Nhi nhìn chữ hắt ghi trên bàn, trong nội tâm càng thêm kỳ quái, trơ mắt xem hắt nâng cốc uống một hơi cạn sạch.

“Giả bộ như uống, đợi lát nữa hành sự tùy theo hoàn cảnh.” Thành Vân lại viết lên mấy chữ này trên bàn.

“Cô nương, sao người không uống?” Lúc này, nữ chủ quán cầm rượu ra, xem Thành Vân đã uống xong hai ly rượu, không khỏi nứt ra miệng, lại thấy rượu trước người Sở Liên Nhi chưa động mấy may, không khỏi thúc giục.

Sở Liên Nhi cắn răng, nâng ly rượu, dùng ống tay áo yểm hộ, làm cho rượu chậm rãi xâm nhập tay áo.

Nữ chủ quán nhìn Sở Liên Nhi nâng cốc uống, lại kêu gọi Lăng Bân uống rượu, Lăng Bân lại nghiêm mặt, không nói một lời.

Nữ chủ quán lại khuyên, Lăng Bân lại mây gió bất động, nàng lại đi đến trước người hắt, dùng bộ ngực sữa đầy đủ cọ cánh tay của hắt, Lăng Bân đỏ bừng mặt, lại chịu đựng không phát. Sở Liên Nhi gian xảo cười, nhìn bộ dáng Lăng Bân không biết làm sao.

Nữ chủ quán giận, chống nạnh nùng nịu: “Con bà nó, lão nương khuyên người uống rượu, xem trọng người, người không cần phải rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Đến nha, lên cho ta.” Nàng hung hăng ném ly rượu lên mặt đất một cái, phát ra tiếng vang vỡ tan.

Lập tức, khách nguyên bản uống rượu chung quanh “Chợt” xông tới, trong tay bọn họ còn cầm đao sáng loáng. Ánh mắt những người này sáng ngời, tất cả đều chăm chăm vào một mình Thành Vân, chắc là hướng về phía hắn mà tới.

Bọn họ không nói hai lời, liền giơ đao! Chém về phía Thành Vân. Một thanh kiếm vung lên chặn đao lại! Sau đó sẽ cực kỳ nhanh đẩy qua, tên thích khách kia đã bị đẩy qua một bên, Sở Liên Nhi định nhân xem xét, Lăng Bàn, trong tay hắn đã nắm lấy một thanh kiếm bén, giết chóc với mười mấy thích khách.

Tiểu thư đồng và Thành Vân có võ công hay không, Sở Liên Nhi không biết, nàng chỉ biết là, đao quang kiếm ảnh một hồi! Bản thân nàng không biết bị ai đẩy, mạnh mẽ bay đến bên ngoài quán rượu, làm bạn với cỏ xanh.

Bất quá, rất kinh dị là, cái móng của nàng cũng không có cảm thấy bất luận đau đớn gì. Nghĩ đến những thích khách này rất có tổ chức, cũng không muốn giết lung tung vô tội.

Lúc này, Lăng Bàn đã đánh thành một đoàn với bọn thích khách, một mình hắn đối phó sáu bảy thích khách, không thấy dưới chân mất trật tự chút nào, nghĩ đến thật là nhân tài.

Nhưng, thích khách còn dư lại?

Sở Liên Nhi bối rối nhìn vào trong tiệm, không ngờ, vừa nhìn, làm cho nàng quá sợ hãi.

Thân thể nhỏ gầy của Thành Kiều, giống như lá rụng trong gió thu, động tác nhanh chóng, tay chân lanh lẹ, hắn tả xung hữu đột, bàn tay trần đánh thành một đoàn với bọn thích khách, bọn thích khách thỉnh thoảng bị một chuồng của hắn đánh bay, hoặc là bị một cước đá ra, nằm trên mặt đất, rên rỉ nửa ngày đều không đứng dậy được.

Nhìn lại Thành Vân, hắn ở trong vòng chiến, dù cho trước mắt hiện lên đao quang kiếm ảnh, vẫn ung dung không bức bách ngồi ở trên ghế, thân hình hắn động cũng không động, vẫn uống rượu. Trông ảnh gió tanh mưa máu như thế, không có bối rối chút nào, lại không bức bách và thông dong, nhất định là đã trải qua quá nhiều loại chuyện xảy ra thế này.

Một ít thích khách đột phá phòng tuyến của Thành Kiều và Lăng Bàn, chạy vội tới trước mặt Thành Vân, xách đao liền chém, lại bị thị vệ sau lưng Thành Vân một đao đỡ lên, đánh lén không thành, bị chém đứt một cánh tay, máu chảy đầm đìa, vãi đầy mặt đất.

Sở Liên Nhi nhịn không được nôn mửa.

Lúc này, nữ chủ quán tướng mạo xinh đẹp thay đổi kiểu mỹ lúc trước, nàng rống một tiếng như sư tử Hà Đông, trên tay đã nhiều hơn thanh kiếm, hùng hổ đánh về phía Thành Vân.

Nữ chủ quán này võ công rất tốt, Thành Kiều và nàng dây dưa một hồi, bị khiến tay vội chân loạn, về sau vẫn là Lăng Bàn giải quyết tất cả thích khách rồi tiến lên gia nhập cuộc chiến, mới bắt giữ được nàng.

.....

Chiến sự đã xong! Trừ bỏ thích khách bị giết chết, còn có vài tên nằm trên mặt đất rên rỉ, kể cả nữ chủ quán kia.

Hai người thị vệ và Lăng Bàn đem thích khách còn sống nâng lên trước mặt Thành Vân, Thành Vân cách lựa trắng, nhìn không ra ánh mắt của hắn.

“Là ai phái các người tới?” Vài tên thích khách còn sống không phải chặt đứt tay, chính là trên người đã trúng vài kiếm! Toàn thân máu chảy đầm đìa, nằm trên mặt đất, bộ dáng bụm lấy vết thương cố nén đau, nhìn qua rất đáng thương.

Sở Liên Nhi đứng bên ngoài! Nhìn tất cả trước mắt, lại nhìn Thành Vân, người này rốt cuộc thân phận gì, tại sao lại có thích khách ám sát?

Những thích khách kia không đáp lời! Lăng Bàn oán hận hừ một tiếng, một cước dẫm lên chỗ đau của một tên thích khách, thấy trên trán thích khách kia chảy mồ hôi lạnh ròng ròng! Chắc hẳn xuống chân không nhẹ.

Bất quá, những thích khách này ngược lại thật sự là hán tử, bị Lăng Vân không lưu tình chút nào tra tấn, lại căn răng không la một tiếng, chỉ ngoại trừ nữ chủ quán kia.

Lăng Vân cười lạnh một tiếng: “Đừng tưởng rằng không lên tiếng ta liền không có biện pháp.” Hắn một phen kéo qua túi tiền bên hông thích khách, đưa đến trước mặt Thành Vân, “Chủ tử mời xem, túi tiền có thêu ứng, nhân mã của Tam hoàng tử.”

Tay dài nhỏ trắng nõn của Thành Vân nâng lên nhìn, không có mở miệng, ngược lại tiểu thư đồng bên cạnh hắn mở miệng: “Công thù không được tự nhiên, vụng về như vậy, rõ ràng là cố ý vu oan.”

Lăng Vân giật mình: “Không phải là tứ Hoàng Tử chứ.”

Trao đổi ánh mắt với Thành Kiều, Lăng Vân hỏi Thành Vân: “Công tử, những thích khách này làm sao bây giờ?”

Thành Vân nhàn nhạt quơ quơ ống tay áo, Sở Liên Nhi không rõ là ý gì, chợt nghe một hồi kêu rên, nàng giương mắt nhìn lại, thích khách trên mặt đất đều té ra, không nhúc nhích, trên cổ ồ ồ chảy máu tươi. . .

Bỗng dưng toàn thân phát lạnh, nàng ôm chặt hai tay, hoảng sợ nhìn qua Thành Vân vẻ mặt mây trôi nước chảy, hắn đối với tràng diện máu tanh trước mắt giống như việc không liên quan đến mình, vẫn đang nhàn hạ thoải mái nếm trà.

Những lời người không thể xem bề ngoài này, rốt cục chiếm được bằng chứng.

“Đợi chút, ta cùng với bọn họ không giống, không nên.” Lăng Vân giơ tay chém xuống, giết sạch tất cả thích khách còn sống, mang theo kiếm máu chảy đầm đìa đi về phía nữ chủ quán, nữ chủ quán vội hô to lên tiếng.

Lăng Vân dừng bước lại, nhìn Thành Vân.

Sở Liên Nhi cũng nhìn qua Thành Vân, nữ chủ quán này chắc là bị thích khách xúi giục hoặc là uy hiếp lợi dụ, chỉ là không biết Thành Vân sẽ xử lý ra sao.

Thành Vân lẳng lặng ngồi ở trên ghế, lúc này, trong phòng lại đi ra vài người, những nữ tử mỹ mạo, ngọc dung thâm đậm, mái tóc mất trật tự, bị một nhóm người kéo đẩy nhét vào trước mặt Thành Vân.

“Công tử, những cô gái này thần sắc như quỷ, thuộc hạ nổi lên lòng nghi ngờ, liền tiến lên tìm hỏi, ai ngờ các nàng không nói hai lời liền vùng kiếm đâm, vì vậy thuộc hạ trối các nàng. Nghe. . . Công tử xử lý.” Một hán tử cao lớn nhìn qua có phần khôn khéo chấp tay nói với Thành Vân.

Sở Liên Nhi càng khó hiểu, người này là từ địa phương nào xuất hiện? Sao lúc trước chưa từng gặp qua?

Ba nữ tử mỹ mạo như hoa ngã ngồi trên mặt đất, không nhúc nhích, có thể vùng kiếm cùng đâm, chắc là có công phu trong người, nhưng lại ngã ngồi trên mặt đất, lạnh run lấy bầy, quần áo hoa lệ đã rách mướp, chắc là bị đánh sợ rồi.

“Các người là ai phái tới?” Thanh âm ôn nhuận của Thành Vân vang lên, nghe không ra cơn tức chút nào, lại lạnh lùng như băng. Lần đầu tiên nghe được thanh âm lạnh như băng rét thấu xương của hắn, Sở Liên Nhi đột nhiên nhớ lại, cái thanh âm này, giống như đã từng nghe ở nơi nào.

“Công tử tha mạng a, chúng ta, chúng ta chỉ là bị đại hoàng tử.”

Sở Liên Nhi vùng trộm dò xét mấy vị nữ tử này, tuy đều là một bộ dáng nơm nớp lo sợ mặt không còn chút máu, nhưng diện mạo quả thật không tệ, eo eo, ngực ngực. Trời lạnh như vậy, còn mặc bạo lộ như thế, thân phận không nói mà rõ.

Thành Vân mặt không biểu tình, hắn mặc áo gấm tuyết trắng, đai ngọc thắt eo, bên trên buộc hồ phách vương năm màu sắc sỡ, tơ lụa kết giao, áo khoác màu vàng thêu kim tuyết, thêu cảnh thú điềm lành trông rất sống động, giường nanh múa vuốt, thật là uy nghiêm.

Hắn ngồi ở trên ghế, hai người thị vệ đứng thẳng sau lưng, hai người cầm đao mà đứng, thần sắc nghiêm nghị, uy phong凛凛.

Tiểu thư đồng vẻ mặt thanh tú, cung kính nâng khay ngọc trong tay, một chung trà màu xanh bên trên, “Công tử, mời súc miệng!”

Thành Vân nhẹ nhấc lụa trắng lên, lộ ra khoe môi cong, rỏ mắt xuống, nhúu mày, duỗi ra tay mảnh gầy, tiếp nhận chung trà trong tay tiểu thư động, nhẹ nhàng phe phẩy nắp trà, hớp một ngụm xong, lại giao vào trong tay Thành Kiều. Động tác kia, ưu nhã cực kỳ, giống như một đạo nghệ thuật, Sở Liên Nhi nhìn thấy thật đẹp.

Chỉ là, bộ dáng này của Thành Vân, giống như một người. Người kia cũng giống hần, thần sắc đậm mạc, cử chỉ ưu nhã.

Người đó là ai vậy?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một cái tên, nhưng rất nhanh nàng liền lắc đầu phủ quyết, Đông Ly Thuần đã qua Đông Lăng, như thế nào xuất hiện ở đây?

Thành Vân quét mắt tiểu mỹ nhân trên mặt đất, nói với hán tử kia: “Thanh Hằng, những mỹ nhân này, người thích người nào?”

Thanh niên gọi Thanh Hằng cung kính nói: “Thuộc hạ tạ ân điển của công tử. Kẻ hèn toàn tâm thay chủ tử làm việc, tạm không lo lắng thành gia (lập gia đình).”

Thành Vân nhàn nhạt nói: “Người bên ba bên ngoài nhiều năm, thành gia cũng tốt, miễn cho liễu mạng.”

Thần sắc Thanh Hằng kích động, quỳ một chân trên đất, nói: “Thuộc hạ tạ ân điển chủ tử, chỉ là, thuộc hạ thực không có ý cưới vợ, xin chủ tử thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Ngữ khí Thành Vân vẫn nhàn nhạt, “Cũng tốt, ta cũng không miễn cưỡng, chỉ là, những cô gái này là Tam Hoàng. . . . Từ tặng cho ta, ta liền mượn hoa hiến Phật, cho người một thị thiếp.”

Thanh Hằng sửng sốt một chút, quỳ xuống đất, tạ ơn. Từ giữa vài tên nữ tử chọn lấy một nữ tử trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp, vẽ mặt động lòng người. Nữ tử được chọn trúnng lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Thành Vân nhẹ nhàng phát tay áo về phía nàng một cái, nàng chấn động toàn thân, bỗng đứng nhẹ nhàng đứng lên, “Hầu gái tạ ân công tử không giết!”

Thành Vân lại nhẹ nhàng phát tay áo tuyết trắng về phía nàng một cái, bỗng đứng, nàng giống như bóng cao su bị xì hơi, như bông vải mềm té trên mặt đất.

Sở Liên Nhi kinh hãi, không rõ nàng làm sao vậy.

Chỉ thấy nàng trắng bệch mặt, giống như bị tháo hết nước, hữu khí vô lực hướng Thành Vân khóc hô: “Người thật ác độc, lại phế đi võ công của ta.”

45. Q.2 - Chương 3: Cách Sinh Tồn

Công phu khổ luyện hơn mười năm trong chớp mắt đã bị phế đi, Sở Liên Nhi nhìn gương mặt tuyệt vọng của nàng ần ần phát ra xanh trắng, trong nội tâm đồng ý lời nàng nói.

Thành Vân xác thực ác độc!

Lăng Bân hung hăng đá nàng một cước, quát: “Tiện nhân, công tử tha cho người một mạng, đã xem như phá lệ khai ân đối với người. Đừng không biết đủ.”

Nàng co rụt thân thể lại, nhìn đồng hành, liền cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

“Chủ tử, còn dư lại làm sao bây giờ?” Lăng Bân giải quyết việc chung hỏi, giống như những nữ nhân quỳ gối trước mắt không phải người, mà là vật phẩm, có thể tùy thời xử lý sạch.

Ngữ khí Thành Vân làm như không đếm xỉa tới: “Thời gian này chiến sự biên quan căng thẳng, các tướng sĩ cũng đủ thực vất vả, những cô gái này, đều đánh gãy gân chân, thưởng bọn họ làm quân kỹ a.”

“Thuộc hạ thay tướng sĩ biên quan tạ ơn chủ tử.” Nam tử được kêu là Thanh Hằng hướng Thành Vân ôm quyền, sau đó hô lên, một đám đại hán từ bên ngoài chạy đến, như vượn con gà con, vượn các nàng đang khóc sướt mướt lớn tiếng cầu xin tha thứ đi ra phía ngoài.

Cắt, xem nữ nhân như vật phẩm thưởng đến thưởng đi, còn là đại ân, dám ác ôn này.

Giết hết người, lại xử lý xong nữ nhân, đã có người bắt đầu thu thập chiến trường, chỉ chốc lát sau, quán rượu hoàn toàn thay đổi đã khôi phục nguyên dạng, chỉ là trong không khí còn bay mùi máu tươi, thật lâu không cách nào tản đi.

Sau khi thu thập xong, Sở Liên Nhi thấy hoa mắt, những người kia lên xuống vài cái, đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sở Liên Nhi ngây ngốc nhìn qua phương xa, lại nhìn nhìn qua Thành Vân.

Thành Vân đứng dậy, đi về phía Sở Liên Nhi, nàng nhìn qua hắn, ngây ngốc đặt câu hỏi: “Người là ai?”

.....

Nam Lăng xác thực rối loạn, ra khỏi khu vực núi xanh rậm, chính là một dãy núi hoang vu. Nơi này cũng không có bao nhiêu khối, nhưng trên đường quan, đã có rất nhiều xe ngựa cuộn cuộn đi về phía trước.

Xe lừa xe ngựa luân phiên chà đạp mặt đường lầy lội không chịu nổi, tốc độ đội ngũ đi về phía trước bởi vậy chậm trễ không ít.

Đây là đường quan duy nhất vận chuyển lương thực cỏ khô đến Nam Lăng, thông vận lương thực tram bị suốt nam bắc, xe ngựa không dứt, đường núi bằng đất vốn là bằng phẳng bền chắc đã tổn hại nghiêm trọng, lại trải qua tuyết đọng đè ép, gập ghềnh bất bình, trơn ướt khó đi.

Thành Vân nuôi thật nhiều bồ câu xinh đẹp, trên đường đi, hắn nhận được không ít bồ câu từ không trung bay tới! Sở Liên Nhi rõ ràng nhìn đến, trên vuốt của bồ câu, có buộc cuộn giấy.

Sở Liên Nhi khẳng định, thân phận của Thành Vân không phải một vị quan lớn trong triều đình, thì chính là người đắc lực bên cạnh một vị hoàng tử. Bằng không, hắn sẽ không bị nhân mã của tứ hoàng tử đuổi giết tại nửa đường.

Chỉ là, hắn bán mạng thay ai chứ?

Thái tử, chồng trước của nàng, đã chết rồi, hiện tại người có lực cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, chỉ còn lại nhị hoàng tử Đông Ly Thuần hai mươi bốn tuổi, tam hoàng tử Đông Ly Thanh hai mươi hai tuổi, và tứ hoàng tử Đông Ly Thao mười chín tuổi.

Trong ba vị hoàng tử thế lực của nhị hoàng tử Đông Ly Thuần lớn nhất, được thánh sủng nhất. Nhưng Tam hoàng tử lại được nhân mã của hoàng hậu ủng hộ, mà Lương gia của hoàng hậu, thế lực rộng lớn, ăn sâu bén rễ ở trong triều. Đông Ly Thuần nắm giữ hơn phân nửa binh mã Đông Ly quốc, cũng không khỏi không lá mặt lá trái (giả bộ lễ độ) với tam hoàng tử.

Tứ hoàng tử nhỏ tuổi nhất, thế lực cũng không có cường đại như hai vị ca ca, nhưng mẫu phi của hắn lại là sủng phi của hoàng đế, hoàng đế đối tiểu nhi tử này, cũng yêu thương vô cùng, ý vào mẫu phi được sủng ái, và hoàng đế yêu thương, bên cạnh tứ hoàng tử này tập hợp một đám nho thần đức cao vọng trọng ủng hộ.

Mà trái lại Đông Ly Thuần, đại đa số ủng hộ hắn trong triều đều là võ tướng, ngoại trừ Thái Phó Mã Văn Trọng ra, nho thần ủng hộ hắn không có một ai. Đây cũng là nguyên nhân hắn ỏ vào bị động trong triều.

Dựa vào ý kiến của Sở Liên Nhi, nho thần cầm giữ triều chính, Đông Ly Thuần ở trong triều cũng không thể lập nên công tích lớn, chắc hắn chỉ có phát triển bên ngoài, cầm giữ binh quyền mới là đạo lý cứng rắn, sau đó, chờ thời cơ chín muồi, thay đổi triều đại cũng không bị chỉ trích nặng. Dù sao, người nào không phải đoạt được để vương trong đường máu tanh?

Đông Ly Thuần cũng xác thực thông minh, nghênh ngang tránh khuyết điểm, hắn bỏ qua cơ hội giành quyền trong triều, sửa nắm giữ binh quyền và kinh tế Đông Ly quốc. Mà phụ tá bên cạnh hắn, thì phần lớn đều ở phía sau màn chủ trì. Thành Vân về mặt ưu nhả tuần mỹ này, không phải cũng có khả năng là người đắc lực bên cạnh Đông Ly Thuần à?

Sở Liên Nhi bắt đầu hoài nghi thân phận đích thực của Thành Vân, nhưng hắn lại cười không đáp.

Hừ, có cái gì thần bí, chờ đến Nam Lăng rồi, sẽ có lúc hấn giấu đầu lòi đuôi. Sở Liên Nhi trừng mắt Thành Vân đang cởi cuộn thư trên chân bồ câu xuống xem, trong nội tâm âm thầm thầm thì.

Đang nghĩ ngợi, bỗng dừng, xe ngựa đột nhiên ngừng lại, người ngồi ở bên trong xe bởi vì quán tính, tất cả đều ngã về phía trước.

Trùng hợp, bánh xe ngựa bị vùi trong một hố sâu, nửa bên bánh xe bị vùi lấp xuống, xe ngựa nghiêng qua bên trái, Sở Liên Nhi không có phòng bị không thể tránh né ngã về bên trái, “A ơ. . .”

Tiểu thư đồng Thành Kiều thân thủ lanh lẹ, rất nhanh liền ổn định thân hình, đã thấy Sở Liên Nhi ngã mặt đánh tới, lập tức xẹt qua bên cạnh, Sở Liên Nhi chỉ phải huy động hai tay, trợn trợn đâm vào trên vách xe.

“Đau quá!” Trong xe ngựa này, dùng gỗ lê hoặc cây lim rắn chắc, sang trọng hơn, sẽ khảm màn bố và trang sức bên trong xe, Sở Liên Nhi cứng rắn đâm vào tường xe, vận khí cực kỳ không tốt đụng vào góc cạnh, trên trán lập tức nổi lên cục u lớn, nàng bị đụng đến mắt thấy sao, đau đến nước mắt đều chảy ra.

Một bàn tay mạnh mẽ đỡ nàng dậy, bên tai vang lên một thanh âm ôn nhuận lo lắng: “Người không sao chứ?”

Sở Liên Nhi mượn cơ đồ vào trong ngực Thành Vân, đau đến nhũ đôi mày thanh tú, “Đau quá, đau chết, đầu của ta thật choáng váng.”

Thành Vân thấy nàng đau lợi hại, không khỏi không vui nhú mày kiếm, trầm giọng nói: “Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì đột nhiên dừng lại?”

“Công tử, phía trước đột nhiên toát ra một con thỏ hoang, tiểu nhân không đành lòng súc sinh này chết vào dưới vó ngựa, liền ngừng xe. Không nghĩ tới, bánh xe lại lâm vào vũng bùn, công tử, ngài không có sao chứ?” Bên ngoài vang lên đến thanh âm sợ hãi của xa phu (người đánh xe).

Thành Vân đang định đáp lại, Sở Liên Nhi lại lên tiếng, nàng quát xa phu: “Vì một con thỏ hoang liền không để ý an toàn của chúng ta, phu xe như người đánh xe thế nào?”

Sở Liên Nhi vừa nói ra khỏi miệng, liền phát hiện hào khí không đúng lắm, không khỏi nói: “Các người nhìn ta làm cái gì? Chẳng lẽ ta nói sai cái gì sao?” Nàng thấy thần sắc Lăng Bân khinh thường, giống như đang khiển trách nàng. Mà Thành Kiều, cũng là vẻ mặt khinh bỉ, mà Thành Vân. . . . Sau khi hấn lên xe ngựa, liền cởi nón trên đầu xuống, khuôn mặt tuần tú luôn luôn bình thản, lại lộ ra ánh mắt dày đặc, bắn Sở Liên Nhi toàn thân rét run.

“Này, các người nhìn ta như vậy làm gì? Chẳng lẽ ta nói sai rồi?” Chịu không được ánh mắt khiển trách thâm lãnh của bọn họ, Sở Liên Nhi không khỏi nổi giận, “Vốn là đúng, vì một con thỏ hoang, liền không để ý an toàn của người trong xe, có vì nhỏ mắt lớn như vậy sao? Muốn phát từ bi cũng không phải phát như vậy a?”

Sở Liên Nhi vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người lại thay đổi, Thành Vân chăm chăm vào nàng, chậm rãi mở miệng: “Chẳng lẽ người không cho rằng một con thỏ hoang cũng là tánh mạng sao?”

Cực kỳ kinh ngạc hôm trước hấn giết người không chớp mắt lại giảng hai chữ tánh mạng với nàng, nàng trừng lớn mắt: “Thỏ hoang cũng là tánh mạng, nhưng, so với mạng người, tính là cái gì?! Chẳng lẽ hấn cho rằng mạng người so với động vật, động vật còn quan trọng hơn sao sao? Vậy vì sao hấn phải ăn thịt? Dứt khoát lập địa thành Phật.

Sắc mặt Thành Vân biến thành rất kỳ quái, há mồm đang định nói chuyện, không ngờ, thân hình Lăng Bân đã đứng dậy, mọi người lại càng hoảng sợ, đều nhìn về phía thân ảnh cường tráng của Lăng Bân trên không trung.

Chỉ thấy giữa không trung, Lăng Bân đã vung kiếm chém về một hùng ưng (con ưng khoẻ mạnh).

Sở Liên Nhi mạnh chạy vội về phía trước vài bước! Hướng Lăng Bân kêu lên: “Lăng Bân, người muốn làm gì, dừng tay!”

Lăng Bân không để ý tới nàng, kiếm bén trong tay tiếp tục đâm về phía hùm ưng, hùm ưng phát ra tiếng kêu thê lương, bỏ nhào cánh, bỏ xuống động vật ở dưới móng bén, gào lên một tiếng, mạnh bay mất.

Sở Liên Nhi tức giận dậm chân, oán hận mắng: “Hỗn trưởng Lăng Bân, nhìn chuyện tốt người làm.”

Lăng Bân tiếp được động vật phía dưới lão ưng! Thân hình từ từ rơi xuống, lên xuống vài cái, đã trở lại trước mặt Sở Liên Nhi. Trong tay hắn là con thỏ hoang kia, chỉ thấy trên người nó có lưu dấu vết máu chảy đầm đìa, chắc là lão ưng lưu lại.

“Sở cô nương, chẳng lẽ người có thể trở mặt nhìn con thỏ đáng thương này bị ưng xảo quyết ăn hết sao?” Lăng Bân đem con thỏ chảy máu tươi đặt ở trước mặt Sở Liên Nhi! Thanh âm lạnh lùng ép hỏi.

Sở Liên Nhi hừ lạnh một tiếng: “Con thỏ này xác thực đáng thương, chính là, lại có biện pháp gì? Ưng ăn thỏ, điều này chính là quy luật sinh tồn của giới tự nhiên. Thân là nhân loại, chúng ta không cách nào phản kháng.”

Lăng Bân ngạc nhiên: “Chẳng lẽ, người có thể trở mặt nhìn con thỏ bị ưng ăn hết? Người không khỏi quá tàn nhẫn.”

Sở Liên Nhi cười nhạo: “Ưng ăn con thỏ! Quy luật thiên nhiên, đừng ngạc nhiên vậy được không?”

“Lời tuy nói như vậy, nhưng, cá lớn nuốt cá bé xảy ra ở trước mắt người, người cũng không có tí xiu lòng thương hại?” Nói chuyện không phải Lăng Bân, mà là Thành Vân đi tới. Hắn nhìn con thỏ trong tay Lăng Bân, lại nhìn Sở Liên Nhi về mặt không cho là đúng, thần sắc càng phát ra cổ quái.

“Có a, con thỏ không hề có sức phản kháng bị ưng bắt đi ăn hết, mặc cho ai nhìn đều cảm thấy nó đáng thương. Chính là, vậy thì thế nào? Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm nhỏ, những điều này là do cách sinh tồn của động vật trong giới tự nhiên. Người không cần phải nói với ta, người muốn thay đổi bọn họ.”

“Vì cái gì không thể?” Thành Vân hỏi lại.

Sở Liên Nhi nhìn hắn như xem người điên, “Ưng và thỏ là thiên địch, tựa như nhân loại, người lợi hại, cũng đều có thiên địch. Bằng không, nếu như cả đời người không có thiên địch, vậy sẽ phá hư cách sinh tồn. Ưng không ăn thỏ, nó sẽ chết đói, mà con thỏ không có thiên cổ (tai nạn thiên nhiên), chúng nó sẽ sinh trưởng tốt, như vậy, đối với nhân loại, đối với giới tự nhiên đều không có chỗ tốt. Hiểu không?”

“Tại sao không có lợi? Con thỏ cũng sẽ không ăn thịt người.” Lăng Bân không cho là đúng.

Bọn người cổ đại không hề có tri thức khoa học này! Sở Liên Nhi hừ hừ, nhẫn nại giải thích: “Có một quốc gia vì tích lũy tư sản nguyên thủy, xuất khẩu lượng thịt nai lớn ra các quốc gia khác, tước đoạt thức ăn của sói, sói ở quốc gia kia đều chết đói, bấy nai mất đi thiên địch nhanh chóng sinh sôi nảy nở, một năm hủy 4000 héc-ta rừng, rừng rậm bị hủy xấu, sẽ tạo thành hậu quả gì, các người biết không? Còn có một nhà giàu có, làm ra 28 con thỏ, để vào đồng cỏ, chỉ muốn đi săn chơi, không có ngờ tới chúng nó sinh sôi nảy nở rất mạnh, về sau con thỏ thành họa, hủy hoại diện tích thảo nguyên rất lớn, nghiêm trọng ảnh hưởng nghiêm chắn nuôi hiện tại. Mà “lòng tốt” cứu con thỏ của người, cũng không phải cứu nó, ngược lại hại ưng, còn hại nhân loại từ một cực đoan này đi về phía một cực đoan khác. Bảo vệ động vật thì phải là người thực tế khách quan xem quy luật tuần hoàn của thiên nhiên, mà không phải “Tự cho là đúng”. Hiểu chưa?”

Ánh mắt Thành Vân phức tạp nhìn nàng, con người mang theo suy nghĩ sâu xa.

“Nhân loại? Vậy nhân loại cũng không phải tràn đầy cá lớn nuốt cá bé sao? Chẳng lẽ, cũng muốn thuận theo tự nhiên?”

Sở Liên Nhi kỳ quái liếc hắn một cái, rất buồn bực hắn sẽ hỏi ra vấn đề như vậy, bất quá, nàng không chút nghĩ ngợi nói: “Giới động vật sinh tồn tàn khốc, nhân loại không phải sao? Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn tôm nhỏ! Đây đều là không thể tránh né. Nếu như thật muốn đáng thương cho người nhỏ yếu tổn thương bởi bất công..., biện pháp duy nhất chính là nghĩ biện pháp làm cho bọn họ cường đại lên.”

“Vậy bọn họ cường đại rồi nên làm cái gì bây giờ?”

“Cường đại rồi, còn cần đồng tình sao?” Sở Liên Nhi lườm hắn một cái, cảm thấy vấn đề hắn hỏi quả thực là vũ nhục chỉ số thông minh của nàng.

Thành Vân mỉm cười, tươi cười mang theo gì đó giống như giải thoát, ánh mắt nhìn nàng mang theo rất nhiều ánh sáng tràn ngập các loại màu sắc.

Người này rốt cuộc làm sao vậy, biến thành thật kỳ quái?

Bỗng dưng, trong đầu mơ hồ nhớ tới một đoạn ngắn, nữ tử mỹ mạo chỉ mặc áo sơ mi màu sắc, được ôm trong ngực của một nam tử xa lạ, ngữ khí làm nũng: “Dịch, Đông Ly Thuần so với người còn được phụ hoàng sủng ái hơn, chẳng lẽ người không lo lắng sao?”

Tướng mạo của nam tử gọi Dịch mơ hồ, thấy không rõ khuôn mặt, bất quá, trên đầu của hắn đeo mũ vàng ngọc có thể đoán ra là người trong hoàng thất.

“Có cái gì lo lắng, Nhị đệ luôn luôn không tranh quyền thế, cho dù thâm chịu phụ hoàng sủng ái, cũng sẽ không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với ta.”

“Làm hoàng đế uy phong như vậy, ai không muốn làm hoàng đế. Ta không tin, trong nội tâm Đông Ly Thuần không niệm bảo tọa kia?”

“Ngọc Nhi, người rốt cuộc làm sao vậy, vì sao luôn gây khó dễ với Nhị đệ?”

“Dịch, kể chuyện xưa cho người, từ trước có một hoàng đế, hắn yêu nhất tiểu nhi tử của mình, trong nội tâm cũng muốn lập hắn làm thái tử, nhưng, hắn là từ vị trí thái tử lên đến vị trí hoàng thượng, biết rõ tranh đấu giữa hoàng tử cực kỳ lợi hại, hắn không muốn cho tiểu nhi tử chết oan chết uổng. Vì vậy, hắn đã nghĩ một cái biện pháp, dựng lên một nhi tử không được sủng ái làm thái tử, làm cho thái tử này trở thành cái đích ọi người chỉ trích, vài năm sau, thái tử mới lập kia quả thật chết oan chết uổng, sau đó, hoàng đế liền sửa lập tiểu nhi tử làm thái tử. Mà ở mấy năm này, hoàng đế sớm đã thay tiểu nhi tử quét sạch chướng ngại, hắn mượn có báo thù thay thái tử, đem vài vị hoàng tử dưới gối, giáng chức ra ngoài hết. Mà nhi tử được sủng ái nhất thuận lợi ngồi trên ngôi vị hoàng đế.”

Nam tử rất khiếp sợ, hắn nhìn nàng, thanh âm run rẩy: “Ngọc Nhi, chuyện xưa này, có thật không?”

“Người cứ nói đi?” Nàng trợn mắt không còn chút máu, rời đi ngực của hắn, ngồi thẳng người, chuẩn bị xuống giường.

Thân thể bị ôm, nam tử kia ôm bờ eo của nàng, vẻ mặt khẩn trương “Ngọc Nhi, người nói, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nữ tử thuận thế lại ngã vào trong ngực nam tử, mặt mũi tràn đầy âm tàn: “Còn có thể làm sao? Đương nhiên là chiều lời của ta đi làm.” Rốt cục thuyết phục nam tử đối phó đệ đệ của mình rồi, lúc này nữ tử mới nhẹ nhàng thở ra, tại địa phương nam tử không nhìn thấy, trên mặt thỉnh linh lộ ra tươi cười âm tàn lãnh khốc.

Nàng vươn tay ra, đã nắm hoa mai trong bình gốm xanh, hung hăng nhéo một cái, hoa mảnh mai vô lực rơi vãi trên mặt thảm.

Đông Ly Thuần, chớ có trách ta lòng dạ ác độc, ta chỉ không muốn cho trượng phu của mình trở thành quân cờ trong tay người khác mà thôi.

Sở Liên Nhi đột nhiên cảm giác đau đầu đã lâu lại phát tác, ngực cũng rầu rĩ, tưởng khó chịu. Nàng che ngực, rất kỳ quái, thật lâu không có phát tác đau ngực sao hôm nay bỗng nhiên lại phát tác.

46. Q.2 - Chương 4: Chân Tướng Chung Độc Chợt Đến

Trong cổ ngai ngái một hồi, miệng Sở Liên Nhi hé ra, nhổ ra một ngụm máu tươi. Chất lỏng đỏ tươi, từ cặp môi đỏ mọng mỹ lệ tràn ra, ắn ra một đường dấu vết đỏ tanh trên cằm. Nhà ra trên mặt đất hồng hóc, đóa đóa đỏ sậm, như “tường vi máu” nở rộ, trầm trầm mà chói mắt.

Một đôi bàn tay vịn lấy thân thể lung lay sắp đổ của nàng, “Lại bắt đầu phát bệnh rồi?” Thanh âm Thành Vân cực kỳ quan tâm.

Thanh âm Thành Vân giống như mang theo ma lực nào đó, thanh âm hần vừa ra, đau đớn ở ngực Sở Liên Nhi dần dần biến mất không thấy gì nữa, con người nguyên bản mơ hồ đã rõ ràng, nàng nhìn qua Thành Vân, làn da hần trắng trẻo trong suốt, mày kiếm dày đặc, có một đôi con người đậm mạc, đôi mắt tinh tế thật dài hơi nhú, đại khái chính là đơn phong nhân trong truyền thuyết a. Đôi con người này mỗi lần nhìn mình thì luôn thanh tịnh như là bầu trời bao la trong xanh phẳng lặng, xanh thắm xanh thắm.

Nhưng, chỉ chốc lát sau, lại băng liệt như suối nước lạnh chảy róc rách, không có chút nhiệt độ nào, cảm giác mát thấm người.

Thành Vân bị nàng nhìn qua có chút không được tự nhiên, hần ho một tiếng, hỏi: “Vì sao nhìn ta như vậy?”

Sở Liên Nhi không có đáp lại, mắt hạnh y nguyên ngóng trông nhìn hần, trong mắt sáng hiện lên hoài nghi, nhất thời biến thành hoảng sợ và bất an.

Thành Vân chú ý tới biến hóa của nàng, sắc mặt có chút khấn trương, hần nhẹ nhàng hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy, người ngã bệnh?”

Rốt cục chuyển ánh mắt đi, Sở Liên Nhi nhìn về phía Lăng Bân và Thành Kiều, hai người bọn họ đều một bộ dáng chuyện không liên quan đến, chỉ có xa phu cỡ bốn mươi, vẻ mặt lo lắng nhìn vết máu bên môi Sở Liên Nhi, trong miệng la hét: “Cô nương sao lại học máu? Không phải là vừa rồi đụng ra nội thương chứ? Vậy phải như thế nào đây, chờ đến Nam Lăng, nên mời đại phu xem một cái.”

Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, quan sát Thành Vân, trên mặt hần mang theo lo lắng nhàn nhạt và phức tạp, nàng lại nhìn xa phu vẻ mặt áy náy, hướng hần cười cười: “Khả năng thật là bị đụng ra nội thương, đợi lát nữa đi Nam Lăng, thật muốn mời đại phu xem kỹ.”

“Bẩm công tử, phía trước chính là Lăng Bình quan quan khẩu (trạm kiểm soát của triều đình) duy nhất đi thông Nam Lăng, tiến vào trạm kiểm soát này, chính là ranh giới Nam Lăng.” Xe ngựa tiếp tục đi về phía trước! Qua hồi lâu, đã truyền đến thanh âm Lăng Bân ở phía trước.

Thành Vân nhàn nhạt lên tiếng trong xe, nói: “Tiếp tục đi về phía trước, tranh thủ trước lúc trời tối, đuổi tới Nam Lăng.” Hần nhìn Sở Liên Nhi, nàng đang co lại ngồi ở trên giường êm, lại ngồi vào trong góc thùng xe, cách hần rất xa, không khỏi nhú mày: “Phía dưới chỗ người ngồi đúng là bánh xe, cực kỳ xóc nảy, sao không ngồi tới chút ít?”

Sở Liên Nhi nhìn hần một cái, đáp: “Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.”

Thành Vân còn muốn nói điều gì, đã thấy con người phòng bị của nàng, đôi mắt có chút ít ảm đạm, tay dưới vãn tay áo tuyết trắng, trong lúc bất tri bất giác nắm chặt.

Thành Kiều an vị dưới chân hần, cảm giác được thân thể chủ tử căng cứng, không khỏi đem ánh mắt khiển trách hung hăng trừng hướng Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi bị trừng không giải thích được, cũng trừng mắt ngược về.

Thành Kiều giận tím mặt, há mồm đang định nói chuyện, Thành Vân nhẹ ho một tiếng, miệng Thành Kiều giống như bị nghẹn lại, liền không có ngôn ngữ, chỉ dùng một đôi mắt to lạnh lợi hung hăng khoét Sở Liên Nhi.

Lúc này, thanh âm xa phu vang lên: “Công tử, Sở cô nương, đường phía trước bị một ít đại thụ chặn, xe ngựa chỉ sợ không cách nào đi về phía trước.”

Sở Liên Nhi thăm dò ra cửa sổ, nhìn về phía phương xa, nơi này giữa một cửa ải trùng điệp, đôi mắt trông về phía xa, lúc này mặt trời lặn phía tây, ánh sáng nhàn nhạt, núi rừng chồng chất, bị bao phủ trong một vầng sáng màu đỏ.

Mà ở đây núi trùng điệp, cũng chỉ có một con đường rộng không đến năm thước, hai bên đường là núi đá vót nhọn, tăng thêm quan khẩu như cái cửa động kia, giống như lão hổ giương miệng to như chậu máu, lộ ra hai răng nanh thật dài, chờ con mồi tự động đưa lên miệng.

Mà trên mặt đất đường quan cách đó không xa, có mấy cây to nằm ngang, xe ngựa thì không cách nào đi quan bên trên, trừ phi dời đi cành cây chặn đường.

Chỉ là, Sở Liên Nhi cảm giác có chút kỳ quái, con đường này thường xuyên có lương thảo quan binh, và thương nhân tiền tệ Nam Bắc đi đi lại lại, vừa rồi có một đoàn xe mặt đối mặt đi qua bọn họ, cũng mới qua không đến năm phút đồng hồ mà thôi. Sao nhanh như vậy trên đường liền nằm cái cây? Mà lại là nằm ngang. Kỳ quái hơn chính là, nơi này cách chân núi, cũng còn một đoạn. . .

Đang lúc nàng sâu cảm giác kỳ quái thì bỗng dưng, nàng giống như nghe được thanh âm tên vạch phá không khí. “Không tốt, có người đánh lên. . .” Bên ngoài vang lên thanh âm biến hoá của Lăng Vân.

Sở Liên Nhi không kịp ngấm nghĩ nữa, thân thể đã bị một cổ lực mạnh kéo xuống, cũng bị nặng nề ép đến trên giường êm, sau đó, một cái âm thanh xé gió, lại sau đó, tên phá tan màn xe, bắn vào trên vách xe.

Sở Liên Nhi bị hù đến sắc mặt trắng bệch, ngẩng đầu, nhìn cây tên bằng rằng sói thiết chút nữa lấy mạng nhỏ của nàng, vẫn cắm chặt vào trên vách xe ông ông rung động.

Lại một đạo tên vang lên, “Nhanh nằm ngược lại!” Thành Vân hung dữ quát một tiếng, bàn tay đè lại đầu Sở Liên Nhi lần nữa, ép nàng đến trên giường, lần này nàng không có may mắn như vậy, khí lực Thành Vân rất lớn, Sở Liên Nhi mất trọng tâm, từ trên giường lăn xuống mặt đất, ngã nàng kêu đau liên tục, đang muốn bò lên, một cái bàn tay lại đè thân thể của nàng, “Cứ nằm như vậy, ngàn vạn không cần lên.” Chờ Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, Thành Vân và tiểu thư đồng đã không thấy, bọn họ từ ngoài cửa sổ phi thân đi ra ngoài, triển đấu cùng một chỗ với hắc y nhân không biết từ đâu xuất hiện.

Mục tiêu của hắc y nhân có thể là Thành Vân, thấy hắn đã rời khỏi xe ngựa, sẽ không bắn tên vào trong xe nữa, ngược lại xách đao chém tới Thành Vân.

Sở Liên Nhi từ xe trong khe lén nhìn tình hình chiến đấu bên ngoài, rất là kinh dị Thành Vân lại là người luyện võ, nhìn hắn tay không tác sát, lại đối phó năm sáu hắc y nhân tay cầm đao cứng, thân sắc thông dong, như mây bay nước chảy, không mang theo chút miễn cưỡng nào.

Thật không nhìn ra, công phu của Thành Vân lại lợi hại như vậy, nhìn hắn tại trong chớp mắt, dùng ống tay áo tuyết trắng kia nhẹ nhàng vung lên về phía một hắc y nhân, hắc y nhân kia liền miệng phun máu tươi, thân thể bay lui, nặng nề mà ngã trên mặt đất, không nhúc nhích.

Võ công Thành Vân tốt như vậy! Đối phó những hắc y nhân này, hắn là không có sao chứ.

Sở Liên Nhi an ủi mình như vậy, hai mắt gắt gao chăm chăm vào tình hình chiến đấu, lại phát hiện có thiệt nhiều hắc y nhân, rất nhanh, mấy người Thành Vân đã bị vây ở chính giữa, tình huống càng ngày càng không ổn a.

“Phốc!” Một thanh âm đao kiếm vạch phá da thịt, tim Sở Liên Nhi đều nhảy lên, nhìn đến một hắc y nhân bị Lăng Vân đâm trúng thân thể, nhưng bản thân của hắn cũng bị hắc y nhân khác đâm trúng một kiếm, bị thương trúng trên vai, bước chân Lăng Vân lảo đảo, sắc mặt tái nhợt, trên trán rịn mồ hôi, lại cắn răng huy kiếm tiếp cận Thành Vân bị nhiều hắc y nhân vây quanh hơn.

Sở Liên Nhi che miệng, nhìn động tác tiểu thư đồng toàn thân nhuộm máu càng ngày càng chậm, còn có xa phu, hai người thị vệ, trên người đều vết máu loang lổ, ngay cả Thành Vân ưu nhã, thân sắc bình tĩnh, trên người cũng dính chút ít máu, trên áo choàng tuyết trắng, nhiễm đóa đóa hoa mai, rất chướng mắt.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nếu như Thành Vân chết, ta cũng không sống nổi a? Sở Liên Nhi lo lắng, nàng muốn hỗ trợ, đáng tiếc, nàng không biết công phu, đi ra ngoài cũng chỉ có chịu chết.

Nàng nhanh chóng vò đầu bứt tai, nhìn trái nhìn phải trong xe, muốn tìm một ít vật nhỏ có thể dùng làm ám khí, trước kia nàng từng luyện qua phi tiêu một thời gian ngắn trong câu lạc bộ, thành tích cũng không tệ lắm, chỉ là không biết đối phó những hắc y nhân đi tới đi lui này hữu dụng hay không?

Nàng lung tung trong hành lý Thành Vân, hành lý Thành Vân không nhiều lắm, ngoại trừ quần áo đã giặt, cũng chỉ có một ít sách vở, căn bản không có thứ có thể dùng.

Rốt cục, nàng từ trong một túi vải tìm được một miếng ngọc vàng óng ánh hình vuông, bên trên khắc hoa văn phức tạp, nàng cẩn thận chu đáo nhìn, đặt ở trong tay đo đo, cảm thấy sức nặng có thể tiến hành, vì vậy liền nắm trong tay, chuẩn bị ném ra ngoài cửa sổ.

Nghĩ thế, cũng mới trong nháy mắt, tình hình chiến đấu bên ngoài lại có biến hóa mới.

Chẳng biết lúc nào, hắc y nhân áp đảo thắng lợi đã trở thành con cừu không hề có sức phản kháng, bị công kích liên tiếp lui về phía sau.

Mà mấy người Thành Vân lại bước đi thông thả qua một bên, nhìn hắc y nhân cực kỳ kịch liệt.

Một đám người áo xanh thân thủ gọn gàng không biết từ nơi này xuất hiện, rất nhanh liền đã khống chế cục diện, hắc y nhân lúc trước bị giết, còn có bị bắt giữ, nguyên một đám bị điểm huyết ném đến trước mặt Thành Vân.

Áo bào trắng trên người Thành Vân đã nhìn không ra màu sắc nguyên thủy rồi, lộ vẻ đỏ chói mắt, mùi tanh tươi yêu dị!

Một người đứng đầu rút kiếm đi đến trước mặt Thành Vân, Sở Liên Nhi định mắt nhìn lên, nguyên bản đúng là Thanh Hằng đã xuất hiện trong quán rượu, ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó bảo vệ Thành Vân. Hắc hươu Thành Vân quì xuống: “Thuộc hạ tới chậm một bước, làm cho công tử chấn kinh, xin công tử giáng tội!”

Thành Vân khoát khoát tay, ý bảo hắc hươu đứng dậy, ánh mắt của hắc hươu nhìn về phía hắc y nhân bị ném xuống đất, đôi mắt dài nhỏ một mảnh rét lạnh, lóe ra ánh sáng sắc bén, như Tu La khát máu, tuần mỹ, yêu tà!

“Người là người của ai phái tới?”

Người đứng đầu đá hắc y nhân nào đó, lục lọi trên người hắc hươu một hồi, từ đó lục soát một cái gì đó giống ngọc bài (thẻ bài bằng ngọc), đưa cho Thành Vân.

Thành Vân tiếp nhận, nhìn coi, lạnh lùng cười, vứt qua một bên, thanh âm mỉa mai: “Lão Tam cũng quá không tiến triển, đã là người lớn như vật, còn chơi kẻ giả hoạ vụng về này trước mặt của ta.”

“Công tử anh minh, ngọc bài này tuy là tín vật của tứ hoàng tử, nhưng hắc hươu cũng sẽ không dẫn đem tín vật của mình cho sĩ tử mang theo trên người để kẻ địch dễ phát giác. Đây rõ ràng là kẻ giả hoạ của Tam hoàng tử. Làm cho công tử ngài và tứ hoàng tử đánh nhau ngay mặt.”

Một mảnh yên lặng, chỉ có tiếng vang o o của gió lạnh thổi tới bên tai.

Thành Vân cười: “Lão Tam rất thông minh, hắc hươu sẽ không dẫn dùng chiêu số này. Theo ý ta, nhóm sát thủ này vốn là thủ hạ của hắc hươu.”

“A, chính là, chính là.”

“Những lời giấu đầu hở đuôi này người có từng nghe chưa?” Thành Vân cười lạnh: “Hắc hươu giấu đầu hở đuôi, ta liền tương kế tựu kế. Thanh Hằng, lệnh cho thuộc hạ của người, cởi y phục trên người, mặc vào quần áo của hắc y nhân, lại.”

Thanh âm Thành Vân phút chốc thấp xuống, Sở Liên Nhi trong xe ngựa nghe không rõ, chỉ thấy Thanh Hằng ầm ầm lên tiếng, sau đó cởi quần áo hắc y nhân, mặc ở trên người mình. Cuối cùng, Lăng Bán hỏi Thành Vân: “Công tử, những người này xử lý như thế nào?”

Thành Vân khoát khoát tay, thanh âm lãnh khốc, không mang theo chút cảm tình nào: “Quy củ cũ!”

Cái gì quy củ cũ? Sở Liên Nhi vẫn không rõ, đã nhìn thấy bọn người Lăng Bán mang đao chém xuống, sau một hồi tiếng kêu thảm thiết pháp phồng, lại quay về yên lặng.

Sở Liên Nhi bùm lấy môi, hoảng sợ nhìn qua Thành Vân khôi phục mây trôi nước chảy, trong nội tâm nhét vào rất nhiều tê cay, không nói ra được tư vị.

Con người lại bắt đầu mơ hồ rồi, một đám đoàn ngăn bay múa tại trước mắt, phóng qua hội trường lớn hoa lệ, lại phóng qua đình viện uốn lượn, đi vào một mật thất không thấy ánh mặt trời.

Một hồi sương mù dày đặc, chỉ thấy một người tướng sĩ mặc thiết giáp mang theo một thân đầm máu, đi vào trước mặt gian, đang quì xuống với cửa đóng chặt của mật thất: “Bẩm thái tử, Thái Tử Phi, một đám thích khách đến trong phúc, hiện tại đã bị bắt được, ty chúc xin chỉ thị Thái Tử Phi, những thích khách này xử trí như thế nào?”

Một giọng nữ âm u vang lên: “Cái này còn cần hỏi ta sao? Quy củ cũ!”

“Dạ! Thuộc hạ đi làm ngay.”

“Đợi chút, những thích khách này là ai phái tới ? Lão Tam, hay là lão Tứ?”

” Người của tam hoàng tử.”

“A? Lý do?”

“Bởi vì trên người mấy thích khách này đều có tín vật của tam hoàng tử. Ty chức đoán rằng, nhất định là người Tam hoàng tử phái ra.”

“Thật sự là hồ đồ, giấu đầu hở đuôi nghe nói qua chưa? Hừ, ta liền tương kế tựu kế, đến kế mượn đao giết người. Tổng Hưu!”

“Kẻ hèn tại!”

“Giết hết những thích khách này, sau đó, người tìm một tử sĩ tin được, hơn nữa tử sĩ này nhất định phải trung tâm đối với ta, còn có, cho hắn giả trang thành một trong số những thích khách này. Sau đó, người lại tuyên bố với bên ngoài, nói phủ thái tử bị ám sát, thích khách bị bắt, truyền càng xa càng tốt.”

“Thái Tử Phi có ý tứ gì?”

“Cái này người không cần phải hỏi, lập tức đi làm.”

“Dạ!” Tên tướng sĩ kia lui ra rồi, Sở Liên Nhi lại nghe đến giọng nữ kia vang lên: “Dịch, hiện tại cơ hội tới, chúng ta lập tức tiến cung.”

“Đều đã trễ như vậy, còn tiến cung làm cái gì?”

“Ngu ngốc, cho phụ hoàng làm chủ thay chúng ta a? Thái tử bị thích khách ám sát, đây chính là đại sự a.”

“A, ý của người là, làm cho tử sĩ trong phủ chúng ta giả trang thành thích khách, sau đó nói với phụ hoàng là bị lão tam chỉ điểm sao?”

“Đần, lão tam tính cái gì? Một tôm tép nhãi nhép, lão Nhị.”

“Lão Nhị?” Thái tử kinh hô, “Lão Nhị đi Tây Lăng, nghĩ như thế nào cũng không phải hắn. . . .”

“Ta nói người đần, người còn không tin. Cũng là bởi vì lão nhị không ở kinh thành, biểu hiện ra không có hiềm nghi giết người, nhưng ta nghĩ phương pháp trái ngược, làm ọi người tin tưởng đây là lão nhị làm.”

.

“Nôn!” Một ngụm máu tươi lại xì ra lần nữa, đầu Sở Liên Nhi đau muốn nứt, ngực trướng khó chịu, còn đau lợi hại hơn hồi nãy nữa, giống như có vô số con sâu cắn ngấm tọng lực phủ, mặt nàng trắng bệch, ôm chặt lấy ngực, đau cúi người xuống, trong cổ lại vọt tới một hồi ngai ngái, nàng lại phun ra một miệng lớn máu tươi lần nữa, nguyên lai tưởng rằng lúc này phun máu tươi ra rồi, ngực đau đớn sẽ biến mất, nhưng lúc này tới dị thường hung mãnh, chẳng những không có giảm đau đớn, trái lại còn đau toàn tâm.

Lại một cổ máu tươi xì ra, nhìn một vũng máu lớn trên vách xe, đầu nàng chóng mặt hoa mắt, hai mắt bắt đầu mờ, vô lực ngã vào trong xe, ý thức dần dần đi xa.

Thân thể giống như bị người kéo, nàng đổ vào một lồng ngực ấm áp, đáng tiếc, trong mũi truyền đến trận trận mùi gay mũi, nàng khó chịu nhúc nhích thân thể, muốn chạy trốn cách lồng ngực khó ngủ đó.

Đáng tiếc, nàng không cách nào như nguyện, thân thể bị ôm chặt lấy, sau đó, nàng cảm giác đôi môi ấm áp, một ngụm khí lạnh như băng từ phiến ấm áp kia tiết ra, chảy hết vào trong miệng của nàng, lại lướt qua trong cổ, đau đớn ở ngực đột nhiên biến mất không thấy, thay vào đó là một mảnh mát lạnh vô tận.

Đau đầu cũng biến mất không thấy, thật thoải mái, nàng thỏa mãn thở dài, muốn mở ra con ngươi, nhưng đau đớn kịch liệt vừa rồi, tháo hết khí lực toàn thân nàng, nàng cảm giác mình hỗn loạn bị bế lên, được đặt ở trên giường mềm mại, lại sau đó, trên người được phủ thêm chăn dày.

Hai tay lạnh buốt bị một đôi bàn tay ấm áp bao vây lấy, cặp tay kia rất mềm mại, lại cầm rất dịu sức, liếm tay của nàng, sau đó, nàng cảm giác tay mình được hẩn nhẹ nhàng vuốt ve. . . . Thân thể cũng dần dần ấm áp lên! Nàng không muốn mở mắt ra, mấy ngày ngựa xe mệt nhọc, thân thể cực kỳ mệt mỏi, nhưng vì không muốn làm cho Thành Kiều nhìn, nàng vẫn cố nén động tác nằm trên giường êm. Hiện tại tốt lắm, nàng bị bệnh, có lý do quang minh chính đại nằm ở trên giường .

“Công tử, cô nương này vừa học máu, xem ra bệnh không nhẹ a?” Trong mơ hồ, là ai đang nói chuyện? Sở Liên Nhi dựng thẳng tai nghe, hình như thanh âm xa phụ.

“Nàng đây không phải bệnh.” Sở Liên Nhi thoáng cái chợt nghe ra, thanh âm Thành Vân, cũng chỉ có thanh âm của hẩn thanh nhã, giống như không mang theo khói lửa nhân gian, tinh khiết không ô nhiễm.

“Nếu như không phải bệnh, sao thổ huyết? Nhìn nàng hôm nay liên tiếp phun ra hai lần, coi chừng sẽ kiệt máu mà chết a?”

“Lớn mật, ngươi lại dám rửa Liên Nhi của ta kiệt máu mà chết? Ngươi thật to gan.” Bỗng nâng cao thanh âm, mang theo lửa giận và sát ý nồng đậm, khiến Sở Liên Nhi giật mình nảy người, thanh âm giận tím mặt này, là của ai a? Hình như là Thành Vân, nhưng, làm sao có thể? Trong ấn tượng Thành Vân đều là một bộ vân đạm phong thanh tuần nhã, thanh thanh đạm đạm, giống như nước suối lạnh lẽo, mang theo tia tia lạnh buốt thấm người, nhưng vui mừng chảy giữa rừng núi, cùng chim ca hương hoa trong rừng, chỗ vách núi đá xa xa, lại là một cảnh thiên nhiên thật đẹp.

Huh, hẩn cũng sẽ rống như sư tử hà đông?

Thật không thể tin!

Nàng lại nghe đến tiếng cầu xin tha thứ kinh sợ của xa phụ, sau đó là thanh âm của Thành Kiều: “Công tử, ta thật không rõ, nữ nhân này sau khi chung độc phát tác, vốn là sẽ từ từ hết máu mà chết. Cái này ngài biết, tại sao còn muốn tức giận?”

Cái, cái gì?

Sở Liên Nhi lại giật mình lần nữa. Lần này nàng đau đầu đau ngực hơn nữa thổ huyết, đều là chung độc đưa tới?

Làm sao có thể, Đông Ly Thuần không phải đã thay nàng giải trừ chung độc sao?

47. Q.2 - Chương 5: Thân Phận Của Thành Vân

Một đám hắc y nhân mang theo đao, lặng yên tiến vào cửa Lăng Bình quan, trong chớp lát qua đi, từ bên trong truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, sau đó, một hồi thanh âm đao kiếm chạm vào nhau cũng mơ hồ truyền ra.

Sở Liên Nhi bị đánh thức, mở ra con ngươi mờ mịt, khuôn mặt tuần tú phóng đại của Thành Vân đang ở trước mắt.

“Tình? Cảm giác như thế nào?” Thanh âm Thành Vân ân cần, tiếng kêu thảm thiết bên tai không có ảnh hưởng hẩn chút nào.

Sở Liên Nhi ngơ ngác nhìn Thành Vân, trên người hẩn vẫn là áo choàng nhiễm máu, máu tanh máu tanh, chỉ là, khuôn mặt tuần tú trắng nõn y nguyên tuần nhã bất phàm, tròng mắt của hẩn, sâu thẳm không thấy đáy, giống như giếng không có sóng giếng, từ đó nhìn không tới gợn sóng và bọt nước phập phồng.

Môi của hẩn cực kỳ đẹp, đầy đặn, tươi đẹp ướt át, thân là nam nhân, lại có gương mặt so với nữ nhân còn đẹp hơn, thật sự là lỗi.

Bỗng dưng, hai con ngươi cảm thấy đau đớn, nàng trừng mắt nhìn, cảm giác hai cổ chất lỏng từ khoeo mắt chảy xuống.

Thành Vân vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, “Vì cái gì khóc, là ngực còn đau đớn sao?”

“Làm sao ngươi biết ngực ta đau đớn?” Sở Liên Nhi không đáp hỏi lại.

Thành Vân sững sốt, nhẹ nhàng cười: “Người ôm ngực coi bộ đáng thống khổ, chẳng lẽ là ta xem lầm rồi?”

Sở Liên Nhi bình tĩnh nhìn hắn, không nói gì.

Thành Vân cũng không mở miệng nữa, chỉ dùng cặp mắt dài nhỏ nhẹ nhàng nhìn nàng.

Lúc này, tiếng đánh nhau nơi xa đình chỉ, “Bẩm công tử, thích khách mai phục trong cửa Lăng Bình quan đã bị thanh trừ.”

Thần sắc Thành Vân nghiêm chỉnh, trên mặt khôi phục thần sắc lạnh lùng, hắn xốc rèm cửa xanh da trời lên, nói: “Truyền lệnh xuống, vào quan!”

“Dạ!”

Thành Vân buông rèm, tranh thủ thời gian đề Sở Liên Nhi đang giãy dụa đứng dậy xuống, làm cho nàng nằm ở trên giường, nói: “Thân thể người không khỏe, nên nằm a. Chờ đến Nam Lăng, ta bảo đại phu cho người ít thuốc bổ thân thể.”

Bánh xe ngựa từ từ di động, đi vào một lối vào tối đen, cảm giác trước mắt đột nhiên tối xuống, giống như không thấy năm ngón tay, nhưng trong mũi lại nghe đến trận trận mùi máu tươi gay mũi, Sở Liên Nhi che cái mũi, chờ thích ứng bóng tối rồi, lúc này mới phát hiện, Lăng Bình quan này thật là cửa quan dễ thủ khó công, cửa chật hẹp, một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

Kế địch của Thành Vân cho trăm người thích khách mai phục ở đây phục kích, nếu như Thành Vân xông vào, cho dù thị vệ bên cạnh hắn võ công cao cường, cũng chiếm không được tiện nghi.

May mắn những thích khách này có hai nhóm nhân mã, nghe lời nói của Thành Vân và Lăng Bình quan để đoán, những thích khách này hẳn là tam hoàng tử và tứ hoàng tử phái tới.

Lần này hai vị hoàng tử cùng chung chí hướng cùng nhau đối phó Thành Vân, nguyên lai tưởng rằng cầm chắc phần thắng, nhưng không ngờ chủ quan mất Kinh châu. Nhân mã của Tam hoàng tử quá mức cuồng vọng, nghĩ hơn mười người của hắn đối phó mấy người Thành Vân, nhất định sẽ giành được thắng lợi, đã chờ không được xe ngựa Thành Vân đến cửa Lăng Bình quan động thủ lần nữa, ngược lại trên đường phía trước đã có sẵn mai phục, bị giết không còn một móng, cuối cùng còn bị Thành Vân lấy ra lợi dụng, cởi xiêm y của bọn hắn, để cho thị vệ dưới trước mặc, tiến tới giả mạo thích khách của Tam hoàng tử, hội họp với nhân mã của tứ hoàng tử mai phục ở Lăng Bình quan

Kết quả có thể nghĩ, Thành Vân không uổng phí lực phá hủy, liền diệt trừ hơn phân nửa tử sĩ của Tam hoàng tử tứ hoàng tử tại Nam Lăng.

Ra cửa động dài dòng buồn chán, Sở Liên Nhi đứng dậy, xốc rèm cửa lên, nhìn về phía cửa động tối như mực ở phía sau, chỗ đó đang có một đám người quét dọn chiến trường.

Thành Vân kéo thân thể của nàng, nói: “Chỗ đó quá mức máu tanh rồi, người đừng nên nhìn.”

Sở Liên Nhi nghiêng đầu, nhìn Thành Vân vẻ mặt lạnh nhạt, nhin không được hỏi: “Thành Vân, người rốt cuộc là ai?”

Thành Vân nhìn nàng, nói nhỏ: “Ta đương nhiên là Thành Vân a.”

“Không!” Sở Liên Nhi lắc đầu: “Người còn có thân phận khác. Bằng không, người sẽ không năm lần bảy lượt bị Tam hoàng tử tứ hoàng tử đuổi giết.”

Thành Vân trầm mặc, hắn bình tĩnh nhìn qua nàng, thần sắc mang theo thăm dò cùng không xác định: “Vậy người cho rằng ta hẳn là thân phận gì?”

Sở Liên Nhi thở sâu: “Có thể làm cho hai vị hoàng tử đương triều lập làm kẻ thù lớn, người này không phải chương ngại vật cho ngôi vị hoàng đế của bọn họ, chính là cùng nhân mã của nhị hoàng tử đối địch với bọn họ. Người, có phải là thủ hạ của Đông Ly Thuần, đúng không?”

Thần sắc Thành Vân không thay đổi, ánh mắt lại lóe lóe, hắn nhẹ nhàng cười: “Vì cái gì nói ta là thủ hạ của hắn? Có lẽ hai vị hoàng tử xem ta không vừa mắt, có lẽ sự hiện hữu của ta, xác thực trở ngại con đường lên ngôi vị hoàng đế của bọn họ.”

“Nếu như người phía trước hai vị hoàng tử không đáng trọng cớ giống trông hao tổn tâm cơ để đối phó người như vậy. Nếu như ta là bọn họ, nhất định sẽ lung lạc người.” Sở Liên Nhi nhìn hần, “Thành Vân, đã đến bước này rồi, người còn muốn gạt ta?”

Thành Vân bất đắc dĩ cười: “Không thể gạt được người, ta xác thực là thay nhị hoàng tử làm việc.”

“Ngày đó ở kinh thành, ta bị cướp đi hành lý, cũng là một tay người an bài?”

“Dạ!”

“Là ai muốn người làm cái này? Đông Ly Thuần tên khốn kiếp kia?” Sở Liên Nhi nhin không được nâng cao thanh âm.

“Làm càn!” Ngoài xe truyền đến thanh âm vung kiếm.

Thành Vân ho nhẹ một tiếng, nói: “Không phải hần, phải . . . Hồng Nhi nhờ vả ta.”

“Hồng Nhi?” Sở Liên Nhi mở to mắt, trong óc đột nhiên nhớ lại Hồng Nhi từng nói với nàng qua một câu, không khỏi giật mình: “Nguyên lai, người chính là ca ca Hồng Nhi?”

Ánh mắt Thành Vân lóe lóe, thật sâu nhìn nàng, gạt đầu, “Đúng vậy, ta là ca ca Hồng Nhi!”

.

Thành Vân xác thực theo như lời Hồng Nhi, người có khả năng đắc lực bên cạnh Đông Ly Thuần, thâm thụ coi trọng. Hần được Đô Chỉ Huy Sứ Nam Lăng chính nhị phẩm tự mình tiếp kiến, hơn nữa an trí hần tại một gian sương phòng thượng đẳng trong chòi gác canh giữ, cũng có thể thấy được người này tại trong suy nghĩ Đông Ly Thuần ở vào địa vị tâm phúc.

Không biết Mã Văn Trọng so với Thành Vân, ai hơn một bậc?

Về phần Sở Liên Nhi, không biết Thành Vân nói lời gì bên tai vị giáo chỉ quân này, chỉ thấy vị tướng quân chừng năm mươi tuổi, một thân áo nhung, vẻ mặt cung kính nghênh nàng đến phòng chính, sau đó còn phái một nha hoàn Thu Nguyệt hầu hạ nàng.

Nghe nha hoàn Thu Nguyệt nói, gian phòng này là phòng hảo hạng tốt nhất trong chòi gác, chuyên môn tiếp đãi khách quý trong kinh, xem về mặt kính cẩn ánh mắt kính sợ của Thu Nguyệt, chắc hẳn nha đầu kia xem nàng thành một vị thiên kim quan lớn trong kinh.

Biên giới Nam Lăng, đây là vị trí hiểm yếu trấn thủ Đông Ly và Thát Yên ở quan ngoại, địa vị quân sự rất nặng, kiến trúc ở đây, toàn bộ nghiêng về thực dụng rắn chắc, cũng không hoa lệ như trong tưởng tượng, một gian phòng, ngoại trừ bàn ghế cơ bản ra, cũng chỉ có đao kiếm thương dài thực dụng.

Chỉ là, gian phòng này y nguyên nhìn ra bóng dáng phòng ngủ của nhà giàu có trong kinh, xem ra vị Đô Chỉ Huy Sứ nhìn như người già thô lỗ này cũng khéo léo.

Nam Lăng có ba quan khẩu quan trọng, phân biệt có trọng binh gác, quan tướng cao nhất trấn thủ Nam Lăng là chính nhị phẩm Phiêu Kỵ đại tướng quân Viên Vĩnh Hoa, chính là, Đông Ly quốc cũng không đổi được truyền thống dùng nho thần thay thế quan tướng, ngoại trừ đại tướng quân ra, còn có một quan văn chính tam phẩm quan văn làm tổng chế tam binh.

Vị Hồ Vĩnh tổng chế tam binh này cũng ở trong chòi gác, Thành Vân vừa đến, hần liền chủ động thoái vị, cho Thành Vân ngồi xuống thượng vị. Cái này cũng từ đó nhìn ra, mục đích thực của Thành Vân đến Nam Lăng.

“Thành Vân, người tới Nam Lăng muốn ở bao lâu?” Buổi chiều lúc ăn cơm, Sở Liên Nhi cắn bánh bột cứng ngắc như nước đá, phồng rỗng hỏi hần.

Thành Vân cũng ăn bánh bột cứng giống nàng, hần ăn thật chậm, khả năng bánh này hương vị không ngon, nhưng hần vẫn chậm rãi đem cả cái bánh nuốt vào bụng.

“Rất khó nói, năm trước, cả thảo nguyên lớn gặp phải một hồi trận tuyết lớn, mà qua năm sau, lại trải qua một trận sương mù đen, hiện tại, dịch chuột lại hoành hành, hoàn cảnh sinh tồn ở thảo nguyên cực kỳ ác liệt, Thát Yên, bộ lạc Nữ Chân đều gặp phải sinh tồn khó khăn.”

Sở Liên Nhi cong môi: “Người nói với ta những lời này có dụng ý gì?” Nàng nghĩ nghĩ, thấy ánh mắt hần nhìn qua, lập tức cười nói: “Người không phải muốn nói, cả thảo nguyên lớn này bị thiên tai thống khổ không chịu nổi, cho nên, suy nghĩ vì sinh tồn, Nữ Chân Thát Yên những man nhân trên thảo nguyên đã nghĩ đến Đông Ly chia một chén canh?”

Ánh mắt Thành Vân nhàn nhạt vui vẻ, gật đầu nói: “Không chỉ như thế, thảo nguyên thường xuyên gặp phải tuyết trắng và sương đen, những bộ lạc này thường xuyên không chiếm được ả no, bọn họ sẽ đem ánh mắt xâm lược chằm chằm hướng về phía Đông Ly giàu có hơn bọn họ.”

Đông Ly quốc rất giàu có sao?

Khó nói!

Nhưng so với thảo nguyên cả y phục đều mặc không ả áp bụng đều lấp không no mà nói, xác thực như thiên đường.

Sở Liên Nhi nói: “Vậy các người làm sao bây giờ? Theo tình huống trước mắt của Đông Ly quốc, chỉ sợ cũng không chịu nổi tiêu hao của cuộc chiến dài hạn này mang đến.” Đông Ly Thuần đồ yêu nhân kia biểu hiện ra nhìn như trấn tĩnh, kỳ thật trong nội tâm cũng bị làm cho sốt đầu mẻ trán đi? Không có bạc, cũng không đủ lương thực, tại triều đường lại không có nho thần nhất ngôn cửu đỉnh duy trì hần dùng binh, bên nào tính xuống, cũng không lợi cho xuất binh chiến tranh.

Thành Vân mỉm cười: “Cũng bởi vì như thế, cho nên, ta mới tự mình đi Nam Lãng, muốn nhanh chóng giải quyết.”

A, khẩu khí thật lớn.

Nam Lãng có mười lăm vạn binh, tướng quân có danh hiệu cao trong triều đều trấn thủ ở đây, còn không thể đuổi những man ly kia, hần một kẻ yếu đuối. . . . A không, cái thứ ngoài miệng không có râu có thể có bao nhiêu bản lãnh?

Sở Liên Nhi khinh thường trong lòng, nhưng trên miệng nàng lại nói: “Người rất lợi hại a, Đông Ly Thuần lại đưa cho người nhiệm vụ nặng nề như vậy.”

Thành Vân cười cười, không có trả lời.

Sở Liên Nhi lại nói: “Nghĩ ra biện pháp chưa?”

Thành Vân thật sâu nhìn qua nàng, nói: “Thát Yên bộ lạc thường tập kích quấy rối biên quan, cũng chỉ muốn ả no mà thôi. Ta nghĩ, nếu như làm cho bọn họ có ả no, cũng không đến quấy nhiễu nữa.”

Sở Liên Nhi gắt một cái: “Khờ dại!”

Thành Vân sững sờ, “Vì sao nói như thế?”

Sở Liên Nhi duỗi ra mười ngón, lại bỗng nhiên phát hiện cả bàn tay mình vừa đen vừa đỏ, khó coi chết đi được, vội co lại đến dưới đáy bàn.

Thành Vân khó hiểu động tác của nàng ý gì, dùng ánh mắt tìm hỏi nhìn nàng, Sở Liên Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhân yêu nam đáng chết, hại ta cũng không dám gặp người.”

“Nhân yêu nam?” Thành Vân và nha hoàn Thu Nguyệt cùng nhau kinh hô.

“Đúng vậy, tên khốn kiếp đáng chết hại ta nguyên bản mỹ lệ biến thành như vậy, người nói hần không phải yêu nhân?” Nàng duỗi tay cho Thu Nguyệt xem. Năm trước cả mùa đông đều vượt qua trong nước lạnh, cả đôi tay khéo léo đều bị đông lạnh nứt da rất nhiều, tuy hiện tại kéo màn, nhưng miệng sẹo biến thành đen sẫm, khó coi chết đi được. So với cặp tay trắng nõn như ngọc của Thành Vân, quả thực một cái trên trời, một cái dưới đất.

Thành Vân nhìn sang, hỏi: “Nhân yêu nam là có ý gì?”

“Ý là không phải nam nhân!”

“Không phải nam nhân? Ai a?” Thu Nguyệt hiểu kỳ, “Hoạn quan sao?”

Sở Liên Nhi ghen ngào cười nói: “Thu Nguyệt thật thông minh, biết rõ yêu nhân chính là hoạn quan.” Hoạn quan chính là chỉ thái giám, nam tử thân sạch được đưa vào cung Đông Ly quốc gọi là hoạn quan.

Từ thái giám là về sau ở Minh triều mới phát minh ra, hoạn quan có phẩm cấp mới gọi thái giám, không có phẩm cấp chỉ có thể gọi là nội thị, hoặc là Tiểu Hoàng môn.

Thu Nguyệt nghe vậy vẻ mặt ngạc nhiên: “Tiểu thư, hoạn quan kia âm độc như vậy, tra tấn ngài như vậy, chẳng lẽ, bằng thân phận của người, cứ mặc hấn hạ nhục sao?”

A, nha đầu kia thật sự là đơn thuần.

48. Q.2 - Chương 6: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (1)

Thành Vân là ca ca của Hồng Nhi, nhờ Hồng Nhi nhờ vả, bảo hấn chiếu cố chính mình. Sở Liên Nhi cho tới bây giờ, mới rốt cục suy nghĩ cẩn thận, đối Hồng Nhi lại sinh ra cảm kích một lần nữa.

Mặc kệ Hồng Nhi có phải là “Gian tể” Đông Ly Thuần an bài bên cạnh mình không, nhưng Hồng Nhi đối với mình xác thực rất tốt, mà ngay cả nàng rồi đi phủ hoàng tử, dưới tình huống đưa mắt không quen, không nhà để về, nàng đã nghĩ kỹ đường lui thay nàng.

Mà Thành Vân đối với mình cũng xác thực rất tốt, chẳng những an bài chỗ ở thượng đẳng, còn bảo Đô Chỉ Huy Sứ Nam Lăng phái nha hoàn hầu hạ nàng. Càng làm cho nàng kinh dị chính là, cả mở hội nghị quân sự với những tướng lĩnh khác thì Thành Vân đều dẫn theo nàng .

Bên ngoài chòi gác nhìn như đơn giản, bên trong cũng chia ra ba gian trong giữa ngoài, gian ngoài là chỗ hằng ngày tiếp khách và chỉ huy tác chiến. Chính giữa trống trải hơn, ngoại trừ một bộ địa đồ khổng lồ trên tường, một tấm bản đồ lớn trên vị trí chủ soái chính giữa không còn vật khác, là chỗ Hồ Vĩnh tổng chế tam quân và chư tướng nghị luận quân vụ chế định thể chiến, phòng trong thì là thư phòng của hấn và phòng ngủ. Mà lầu hai thì là chỗ của Thành Vân và Sở Liên Nhi, bởi vậy có thể thấy được, Thành Vân ở Nam Lăng, là nhân vật được hưởng độc quyền và quyền lực tuyệt đối.

Sở Liên Nhi đi theo bên cạnh hấn, xem như thơm lây.

Sau khi Thành Vân đến Nam Lăng, mấy ngày hôm trước đều đi cùng Hồ Vĩnh, quen thuộc tất cả phòng bị quân sự và quan ải ở Nam Lăng rồi, sau đó lại lệnh Hồ Vĩnh kích trống tụ họp. Ngày thứ hai, ba binh tướng sĩ cả Nam Lăng, từ thiên kỵ trưởng tới tướng quân đều đến đông đủ, bọn họ một thân nhung trang, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, đeo đao dắt kiếm ngồi ở trên vị trí, hiển uy phong lẫm lẫm.

Hồ Vĩnh mặc quan bào màu xanh có thêu ác diệu, mà Thành Vân, y nguyên một bộ áo bào trắng nhẹ nhàng, hấn cùng với Sở Liên Nhi ở mọi người nhìn, chậm rãi tiến vào đại sảnh, ưu nhã ngồi xuống cho chỗ cảm đầu.

Sở Liên Nhi đi theo phía sau hấn, bị mọi người chăm chú dò xét như hổ rình mồi, biến thành không được tự nhiên. Nàng thấy Thành Vân đã ngồi xuống, chính mình lại không biết nên ngồi vào ở đâu, không khỏi hoảng hốt.

Thành Vân chỉ một ngón tay về chỗ ngồi dưới tay bên cạnh, ý bảo nàng ngồi ở chỗ này. Trong tiếng hít không khí của mọi người, Sở Liên Nhi kiên trì, không để ý Hồ Vĩnh trừng to mắt, ngồi trên vị trí đối diện với tổng chế tam quân.

Trong ánh mắt dường như muốn cắn nuốt nàng của nhiều tướng sĩ, Sở Liên Nhi như đứng ngồi không yên, ngồi khó chịu. Mà ngược lại Thành Vân, khí định thần nhàn, thông dong bình tĩnh nhấp một hộp nước trà Thành Kiều chuyển tới. Hấn tại một đám tướng sĩ uy phong tám phía, khí lấn núi sông, hiển nhã nhậm nhơ nhã, phong độ nhẹ nhàng.

Không biết Thành Vân xuất thân cao quý không, bất quá, xem muội muội Hồng Nhi của hấn chỉ làm nha hoàn, chắc hấn trước kia hấn cũng chỉ là người thường mà thôi. Nhưng trên người hấn có cỗ khí độ làm người phục, có thể là trường kỳ ở vào vị trí à luyện nên uy nghi.

Chúng tướng hướng Thành Vân chào theo nghi thức quân đội rồi, thì phân biệt ngồi vào vị trí, nhưng ánh mắt bọn họ lại không tự chủ được nhìn về phía Sở Liên Nhi ngồi ở bên cạnh dưới Thành Vân. Trong nội tâm đều đoán, nữ nhân này có thân phận gì.

Nói là nha hoàn, nàng lý nên đứng ở sau lưng Thành Vân hầu hạ mới phải, nhưng nàng vốn lại ngồi, hơn nữa mặc không giống, cử chỉ cũng không giống.

Nói là thủ hạ của Thành Vân, cũng rất gượng ép. Quân sự trọng địa, có nữ nhân tham gia ý kiến sao?

Sở Liên Nhi bị chúng tướng dò xét thiếu chút nữa tìm một cái lỗ chui vào, nàng hung hăng liếc Thành Vân, trong nội tâm thầm mắng, cái tên bá đạo, hần muốn cùng chúng tướng mở hội nghị quân sự cưỡng kéo nàng tới làm cái gì? Nàng một nữ nhân, lại không có học qua binh pháp, so với bọn tướng sĩ dũng mãnh thiện chiến này, chẳng lẽ còn có thể lên trời sao?

Nhưng Thành Vân không muốn cho nàng, người này nắm giữ nhược điểm của nàng.

Nam Lăng tuy là cứ điểm quân sự, nhưng chỗ vắng vẻ lợi hại, bốn phía không phải núi chính là đồi, cây nông nghiệp rất khó phát triển, ở đây chỉ có lương thực phụ cùng một ít thức ăn làm bằng bột mì thô ráp khó có thể nuốt xuống, điều này làm cho nàng quen với gạo và rau dưa phương Nam căn bản không thích ứng được, thời gian mới ngắn ngủn vài ngày, nàng liền gây một vòng lớn, làn da cũng bởi vì thiếu khuyết nước mà biến thành khô vô cùng.

Suốt ngày than thở đối với cái gương bị Thành Vân phát hiện, tiểu nhân này liền lấy đây uy hiếp, cùng hần tham dự hội nghị phương án tác chiến đối phó Thát Yên, hần sẽ nghĩ biện pháp cho nàng ăn lương thực tươi đã lâu chưa nếm qua.

Suy nghĩ vì bụng mình, Sở Liên Nhi mạo hiểm bị chúng tướng sĩ xem thành động vật lạ mà thưởng thức, cũng phải kiên trì ngồi vào phía dưới Thành Vân.

Mắt Sở Liên Nhi trừng người đều quá dễ thấy, tất cả chúng tướng sĩ đều phát hiện, đều đang suy đoán quan hệ giữa nàng và Thành Vân.

Mà Thành Vân là người trong cuộc lại giống như không có việc gì, tinh tế quan sát bản đồ trước mặt, sau đó khen: “Địa hình, địa thế và hình dạng bề ngoài rất kỹ càng. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, Hồ đại nhân, bản đồ này, cả sông đều biểu thị đi ra, nếu giao chiến với man nhân ở thảo nguyên! Bộ địa đồ này liền giá trị mười vạn đại quân, Hồ đại nhân cho rằng phải không?”

Hồ Vĩnh cười nói: “Vấn công tử nói phải, luôn bị động chờ bọn hần đưa tới cửa, chúng ta lại chống cự, thành trì và quan ải chắc chắn hơn, tướng sĩ dũng mãnh hơn, lực lượng quân sự cường đại hơn nữa, cũng có một ngày bị công phá. Cho nên, lần này chúng ta không thể ngồi đợi đập chết nữa, chúng ta nên ra tay trước chiếm lợi thế, cho bọn hần một lần xuống ngựa.”

Sở Liên Nhi nhìn Hồ Vĩnh, người này tuổi chừng bốn mươi, mép đen mặt đen, có ba túm râu, nói như văn nhân, trái ngược với một đại hần, mặt thì nhìn như Bao công.

Nàng nguyên bản cực kỳ chán ghét nho thần lãnh binh, tại thấy Hồ Vĩnh khê đảo lí do thoái thác, lại đổi mới không ít đối với hần.

Có thể tọa trấn tổng chế tam binh Nam Lăng, chắc hần Đông Ly Thuần biểu hiện ra chán ghét nho thần lãnh binh, nhưng trong nội tâm nhất định là trải qua nghĩ sâu tính kỹ. Bằng không, thảo nguyên này là vị trí hiểm yếu của Đông Ly quốc, nếu như bị công phá, vậy có bao nhiêu dân chúng phải gặp nạn, Đông Ly vốn dĩ trong ngoài đều khôn đốn chỉ sợ càng liên tiếp gặp nạn.

Thành Vân có chút đồng ý, con người dài nhỏ có tán thưởng, làm như rất hài lòng ý thức quân sự vượt mức quy định của Hồ Vĩnh. Hần chậm rãi nói: “Các triều đại đổi thay, man tộc liền phạm biên giới ta, tăng tầng lớp lớp. Chúng ta một mực ở vào cục diện bị động, hiện tại chúng ta nắm giữ địa hình và chi tiết của bọn họ, chúng ta liền đối thủ thành công, triệt để tiêu diệt lòng mới họa lớn này, để dân chúng ở biên giới ta được an bình.”

“Lời công tử cực kỳ đúng. . . Chỉ là, bản đồ này, đều là ám vệ của công tử bí mật dùng muối ăn làm vật, nhử ra đối lấy chiến mã và hàng da của bọn họ, đi khắp thảo nguyên, vẽ địa đồ giấu dưới yên mang về. Lúc

sau Tổng Tướng quân đưa đến trong tay vì thần không chế!”

Ấm vệ? Sở Liên Nhi ngạc nhiên nhìn Thành Vân, thật không nghĩ tới, người này chẳng những là phụ tá tâm phúc của Đông Ly Thuần, còn là người đứng đầu đặc vụ a. Nhìn không ra, thật sự nhìn không ra.

Thành Vân phát hiện ánh mắt của nàng, mỉm cười với nàng, rồi hướng Hồ Vĩnh gật đầu, nói: “Lần này thảo nguyên phát sinh tuyệt lớn dữ dội, các bộ lạc thảo nguyên đều gặp phải tai hoạ ngập đầu, hơn nữa Khắc Mãnh Cáp Nhĩ thủ lĩnh Thất Yên một lòng nghĩ báo thù, đã tụ tập sáu Bộ Lạc lớn, cùng mười vạn đại quân Nữ Chân, Hung Nô xâm chiếm Đông Ly, nghe thám tử hồi báo, bọn họ cách Nam Lăng không đến trăm dặm. Trước kia tác chiến, đánh bại địch xâm chiếm, đuổi họ ra chính là đại thắng, nhưng ta cho rằng, so với bị động phòng thủ, còn không bằng chủ động phóng ra.”

Hồ Vĩnh và tướng sĩ nghe vậy tất cả đều hưng phấn mà lớn tiếng nói: “Bọn thần cung nghe công tử diệu kế.”

Thành Vân ho nhẹ một tiếng, nghiêng đầu, nhìn Sở Liên Nhi, “Người nói, hiện tại chúng ta có địa đồ chính xác nhất trên thảo nguyên, nắm giữ lai lịch của bọn họ, lần này xuất binh phần thắng có bao nhiêu? !”

Sở Liên Nhi không ngờ hần đột nhiên hướng mình đặt câu hỏi, không khỏi ngẩn người, đầu còn chuyển chưa tốt, đợi nàng rốt cục làm rõ ràng ý tứ của Thành Vân và lực lượng quân sự của Đông Ly quốc ở thảo nguyên rồi, lúc này mới phát hiện ánh mắt các tướng lĩnh nhìn mình mang theo khinh thường và khinh thị, trong không khỏi nổi lửa, một cổ ý nghĩ muốn cho bọn họ lau mắt mà nhìn tự nhiên sinh ra, nàng lớn tiếng nói: “Phần thắng rất lớn, nhưng tất phải trả giá 30 vạn binh lực.”

Mọi người đều ngạc nhiên, đều trợn mắt nhìn. Tướng sĩ ở đây, phần lớn tuổi đều ở ngoài bốn mươi, tại biên quan cơ hồ là ngựa chiến cả đời, sớm đã thân kinh bách chiến, có thể dùng một đỡ mười, lần này Khắc Mãnh Cáp Nhĩ mang mười vạn đại quân, cùng mười lăm vạn đại quân của bọn họ, cho dù cứng đối cứng, cũng là nắm chắc phần thắng. Nữ nhân này lại coi thường bọn họ, thật sự là tóc dài, kiến thức ngắn.

49. Q.2 - Chương 7: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (2)

Mọi người ở đây chỉ có Hồ Vĩnh và Thành Vân không tức giận, hai người liếc mắt nhìn nhau, do Hồ Vĩnh mở miệng, hần ôm quyền hỏi: “Lời này của cô nương giải thích thế nào, Khắc Mãnh Cáp Nhĩ chỉ có mười vạn đại quân, mà chúng ta có mười lăm vạn đại quân, hơn nữa mười lăm vạn đại quân này của chúng ta cũng không phải tôm chân mềm không có bản lĩnh, bọn họ nhiều năm trấn thủ Nam Lăng, có thể còn sống sót, không người nào không là lão binh thân kinh bách chiến. Bọn họ nhiều năm đối kháng với Thất Yên, cũng sở hữu tính nết bọn chúng, chẳng lẽ, chúng ta còn có thể thua bởi bọn họ sao?”

Sở Liên Nhi nhìn lại con người tinh xảo của hần, mấp máy môi, nói: “Bộ Lạc trên thảo nguyên, mọi người đều biết, bọn họ từ vừa ra đời đã lập tức lăn lộn, bọn họ bắn tên xa hơn chúng ta, chuẩn hơn chúng ta, hung ác hơn chúng ta, cái này, Hồ đại nhân, có thể thừa nhận sao?”

Hồ Vĩnh gật đầu, “Cô nương nói thật là như thế. Nhưng, chỉ bằng tài bắn cung xa chuẩn hung ác của bọn họ có thể định thắng thua sao? Không khỏi quá gượng ép.”

Sở Liên Nhi cười khê, lại nói: “Ngựa chiến trên thảo nguyên, nhìn như vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng không thể không thừa nhận, lực chạy của những con ngựa này mạnh hơn ngựa trong nước, hơn nữa chạy nhanh. Điểm ấy, Hồ đại nhân, ngài thừa nhận sao?”

Hồ Vĩnh gật đầu lần nữa, con người nguyên bản hoài nghi đã biến thành khâm phục.

Thành Vân không nói gì, chỉ là hai con người sáng trong nhìn Sở Liên Nhi, lúc nàng nói chuyện, ánh mắt lóe sáng, cặp môi đỏ mọng ngạo mạn có chút cong lên, dường như dưới bầu trời chỉ có nàng độc bá, đôi mắt hạnh của nàng, mỗi khi muốn cãi cò với người thì luôn sáng trong như bầu trời đầy sao, lóe ra ánh chiều tà sáng rực, chiếu sáng cả tòa đại sảnh.

Phát hiện ánh mắt Thành Vân, Sở Liên Nhi hướng hần cười cười, lại nói: “Khí hậu trên thảo nguyên, lạnh hơn, ác liệt hơn trong quan, nhưng bọn họ sinh hoạt trong hoàn cảnh ác liệt đó thời gian dài, dĩ nhiên quen. Bọn họ có thể qua tự nhiên trên mặt tuyết mênh mông, có thể ở dưới tình huống không có thức ăn, đào

chuột đất, ăn rễ cây. Xin hỏi, tướng sĩ trong quan, có chịu qua những nỗi khổ này chưa? Khi hai bên khai chiến, khi va chạm khí lực chính diện, chúng ta thua, chạy không qua ngựa chiến của người ta, bắn không qua, cũng tránh không khỏi tên nhọn của người ta, kết cục? Trái lại, bọn họ đánh không thắng chúng ta, bọn họ muốn bỏ chạy, bằng ngựa chiến của chúng ta, có thể đuổi theo kịp những ngựa tốt đó sao? Hơn nữa, ta nghe nói, những dân tộc du mục này, từng chiến sĩ đều có bản lĩnh vừa chạy vừa bắn lại, cũng có thể trăm phát trăm trúng. Thử hỏi Hồ đại nhân, chúng tướng sĩ, tinh binh mãnh tướng của các người, có thể có bản lĩnh này sao?”

“Cái này. . . .” Các tướng sĩ bị hỏi khó, đều trầm tư không nói.

Sở Liên Nhi không để cho bọn họ thời gian tự hỏi, dựng thẳng đầu ngón tay, trước mắt mọi người kiên định lắc, “Tổng hợp lại kể trên, tướng sĩ chúng ta, tác chiến chính diện với Khắc Mãnh Cáp Nhĩ thì phần thắng rất nhỏ.”

Mọi người không có phản bác, nhưng nhú mày, một vị tướng sĩ trong đó không phục đứng dậy, thở phì phì chất vấn: “Như vậy theo như lời người nói, chúng ta không thể giao chiến với bọn họ, cũng chỉ có núp ở trong quan, một mực ở vào bị động phòng thủ sao?”

“Muốn chiến thắng hơn nữa còn muốn giảm bớt thương vong bên ta, cũng không phải không có cách nào.” Hai tay Sở Liên Nhi vòng ngực, một bộ dáng “Ta là người tài ba ta sợ ai”.

Thành Vân buồn cười nhìn bộ dạng đó, ngón trở gõ trên mặt bàn, giống như không đếm xỉa tới hỏi: “Theo ý kiến của người, chúng ta nên thủ thắng như thế nào, mới có thể giảm miễn thương vong?”

Sở Liên Nhi thoả thuê mãn nguyện: “Người trên thảo nguyên, hàng năm xâm phạm biên giới, mục đích chính là cái gì, một là dã tâm, hai là âm mưu, là thứ hai, thì dễ xử lý, nhưng nếu là thứ nhất, vậy chúng ta không thể không xem trọng. Nhưng chúng ta bởi vì binh lực và điều kiện hạn chế, hàng năm chỉ có thể bị động phòng thủ, chẳng những hao người tốn của, cũng chỉ trị ngọn không trị gốc. Cho nên, theo ý ta, so với ngồi chờ chết, còn không bằng chính diện phóng ra, đánh bọn họ sợ, xem bọn họ còn dám lỗ mãng không.”

“Nhưng, vừa rồi người còn nói chiến lực của tướng sĩ chúng ta căn bản so ra kém bọn họ. . . .”

Sở Liên Nhi ngắt lời của hắn, “Thế lực của chúng ta mặc dù so ra kém người ta, nhưng chúng ta có đầu óc a?” Nàng chỉ chỉ đầu của mình.

”Dựa vào ý kiến của cô nương. . .” Chúng tướng sĩ tranh thủ thời gian dựng lỗ tai lên.

Sở Liên Nhi nhếch cái cằm lên, nói: “So với giết một trăm người trên chiến trường, còn không bằng giết người nhà bọn họ, như vậy chẳng những đả kích lòng quân bọn họ, còn có thể tránh đi yếu kém của tướng sĩ phe ta. Ý của ta nha, rất đơn giản, chúng ta không phải có địa đồ và lộ tuyến kỹ càng của đối phương sao? Lần này bọn họ tụ tập mười vạn đại quân tiến đến, phía sau khẳng định trống không, chúng ta căn cứ tình huống, an bài tốt đường lui, phái một chi kị binh nhẹ, một mình xâm nhập hậu doanh đối phương, hoàn toàn dùng phá hư làm mục đích, mà không phải dùng giết chóc làm chức trách. Chi kị binh nhẹ không chiếm được trợ giúp và cung cấp phía sau, bọn họ phải lấy lương thực và ngựa chiến từ chỗ kẻ địch, lấy chiến nuôi chiến. Người trong thảo nguyên dũng mãnh thiện chiến, nhưng phía sau bọn họ, tuyệt đối không có chiến lực, tất cả đều là lão nhược phụ nữ và trẻ em, bọn họ còn sống chính là gánh nặng của bọn chúng, cho nên chúng ta tận lực giữ lại tánh mạng của những người già yếu này. Chỉ thiêu hủy lương thảo của bọn họ, khiến ngựa chiến của bọn họ chết đói. Giết chết con của bọn họ, giữ lại người không còn dùng được, đả kích lòng quân của bọn chúng. Hừ, dân tộc du mục trên thảo nguyên, đều cho rằng cướp đoạt là thiên kinh địa nghĩa ! Cho nên, bọn họ không cách nào tự cung cấp thì sẽ chém giết những bộ lạc khác. Chúng ta mặc quần áo man nhân, hoành hành không sợ giữa những bộ lạc bọn họ, tin tưởng sau khi Khắc Mãnh Cáp Nhĩ trở về, trừ phi hắn có thể lấy ra đầy đủ lương thực, bằng không mơ tưởng dẹp những bộ lạc lớn làm khó hắn.”

Sở Liên Nhi nói xong một hơi rồi! Khát nước muốn chết, tranh thủ thời gian lấy ly nhỏ trên bàn trà hưng hăng hớp một ngụm. Tuy nàng không hiểu quân sự, nhưng biết rõ đạo lý nghênh ngang tránh chỗ yếu. Đánh không lại người ta, liền dùng trí.

Dân tộc du mục trời sinh liền giỏi cỡi ngựa bắn cung, hơn nữa bọn họ cũng xem cướp thành là thiên kinh địa nghĩa. So với đánh nhau chính diện trên chiến trường cùng bọn họ, còn không bằng phương pháp trái

ngược, ra tay từ chỗ trống phía sau bọn họ.

“Bọn họ thường xuyên quấy rầy biên quan nước ta! Giết chết dân chúng nước ta mà không hề hối hận, ngược lại coi là thiên kinh địa nghĩa. Vậy chúng ta cũng noi theo bọn họ, chém giết ngựa chiến của bọn họ, đốt rụi lương thực của bọn họ, giết chết người nhà của bọn họ. Xem bọn họ có thể đau lòng hay không?”

Như vậy, chẳng những đã kích lòng quân của bọn họ, còn có thể tăng trưởng sợ hãi và kính sợ của bọn họ với kẻ địch. Sách lược chiến đấu này cũng không phải Sở Liên Nhi nghĩ ra được, mà là trước kia nàng từng xem một quyển tiểu thuyết, chiến lược ghi bên trên có năm phần giống với cái này, vì vậy, nàng tiện tay nhật ra, hi vọng vị nhân vật kia không cần phải từ trong sách bay ra ngoài kiện nàng sao chép.

Sau khi Sở Liên Nhi nói xong chiến lược của mình, trong đại sảnh nhất thời yên tĩnh không tiếng động, mọi người đều khiếp sợ, sợ hãi, khâm phục, phức tạp nhìn Sở Liên Nhi. Làm cho nàng nhìn không thể không biết xấu hổ.

Nàng nghiêng đầu, nhìn Thành Vân có biểu lộ giống vậy, buồn bực: “Chủ ý của ta đây không tốt sao?”

Thành Vân thở sâu, nhìn nàng sau nửa ngày, mới chậm rãi nói: “Cái chủ ý này thật sự rất tốt. Chỉ là. . .” Hắn dừng lại, nhìn về phía Hồ Vĩnh, Hồ Vĩnh tiếp nhận lời nói: “Chúng ta làm như vậy, có thương đến lẽ trời hay không? Dù sao, những người đó đều là chút ít già yếu phụ nữ và trẻ em không có sức phản kháng. Mà kế này cũng thật sự. . .” Thần sắc hắn cổ quái nhìn Sở Liên Nhi, cô gái này nhìn như tuổi không lớn lắm, bộ dáng mười tám mười chín tuổi, diện mạo xinh đẹp, cười rộ lên, chất phác đáng yêu cực kỳ, không nghĩ tới, ý nàng ra lại độc ác như thế, thật đúng là đúng với những lời nhìn người không thể xem bề ngoài.

Sở Liên Nhi khẽ nói: “Ta biết rõ kế này, xác thực quá mức độc ác, nhưng, nhân từ không thể nắm binh. Nhân từ đối với kẻ thù chính là tàn nhẫn đối với bản thân. Những man nhân này phạm biên giới ta, vì phòng thủ bọn họ, Đông Ly quốc tiêu hết bao nhiêu bạc, ăn hết bao nhiêu tiền mồ hôi của dân chúng, chết bao nhiêu tướng sĩ? Còn có, nếu như chỉ nói những man nhân này chỉ vì ấm no cũng thôi, nhưng bọn hắn dù sao còn có dã tâm. Bọn họ vậy ở trên thảo nguyên hoàn cảnh ác liệt thời gian dài, ai không muốn vào trong bình quan, chiếm cứ núi sông tốt đẹp này? Nếu như chúng ta có lòng nhân từ đối với bọn họ, vậy ngày mai, chính là thê tử nữ nhi của chúng ta bị bọn họ làm nhục giết chóc.”

Trong lịch sử Trung Quốc, dân tộc du mục vẫn luôn không quá an phận, Sở Liên Nhi biết rõ, bằng không, Tần Thủy Hoàng sẽ không xây thành dài, Hán Vũ Đế sẽ không phái tướng quân viễn chinh Hung Nô, Đường triều sẽ không bình nhung gặp nhau nhiều lần với Đột Quyết, Tống triều cũng sẽ không bị Nguyên triều thay thế, cha con Chu Nguyên Chương Minh triều cũng sẽ không năm lần bảy lượt phái tướng lãnh viễn chinh bên ngoài.

Đáng tiếc, giữa thời kỳ Minh triều, bình Minh trên thảo nguyên dần dần mất đi cảnh giác, bằng không, cũng sẽ không có Thanh binh nhập quan, tiến tới làm cho Trung Quốc có trên trăm năm khuất nhục.

Thành Vân yên lặng nhìn Sở Liên Nhi, con người trong trẻo mỉm cười, giống như nước mực, bị vấy nhẹ, sẽ vấy ra bốn phía.

“Lên xà rút thang, rút củi dưới nồi. Cái chủ ý này rất tốt! Chư vị, ý kiến của các người?” Thành Vân nhìn mọi người chung quanh, con người nguyên bản tràn ngập các loại màu sắc đã biến mất, biến thành lãnh đạm mà uy nghiêm.

Sở Liên Nhi thề lưỡi, công phu trở mặt của người này thật đúng là nhanh.

.

Thành Vân, Hồ Vĩnh và các tướng lãnh đều đồng ý kế hoạch của Sở Liên Nhi, chuẩn bị phái một chi kỵ binh nhẹ một trăm người, một mình xâm nhập phía sau Thát Yên. Chúng tướng đều biết rõ, nếu như chi này có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ trở về! Như vậy, thắng quan tiền tước hẳn là không thiếu được.

Nhưng, chuyến đi này, cũng là cực kỳ hung hiểm.

Đầu tiên, thảo nguyên vừa qua khỏi nạn tuyết, cả tòa thảo nguyên trắng xóa một mảnh, bọn họ luôn luôn sinh hoạt trong quan có thể tự lực cánh sinh trên thảo nguyên hay không, cũng rất khó nói.

Tiếp theo, thời tiết thảo nguyên thay đổi thất thường, áo cơm không đủ. Tuy nói Khắc Mãnh Cáp Nhĩ đã tụ tập đại bộ phận binh lực thảo nguyên chặn ngang ngoài quan, phía sau kẻ địch hẳn là trống không, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất. Ngộ nhỏ, gặp gỡ quân đội những bộ lạc khác, hoặc là gặp gỡ chống cự mạnh mẽ. . . .

Nhưng cho dù nhiệm vụ lần này cực kỳ hung hiểm, vẫn có không ít tướng lĩnh chủ động xin đi giết giặc. Điều này làm cho Sở Liên Nhi cực kỳ khó hiểu, người không đều là sợ chết đấy sao? Một mình xâm nhập đại mạc chính là hung hiểm vạn phần, bọn họ không muốn sống nữa sao?

Cho dù bọn họ không muốn sống, bọn họ cam lòng bỏ người thân của mình sao?

Lúc ăn trưa, Sở Liên Nhi vừa ăn cơm thô trong chén, vừa đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Thành Vân.

Thành Vân dùng ngón tay bẻ xuống bánh bột cứng ngắc để vào trong miệng nhấm nuốt, lại hộp ngậm rượu sữa ngựa, lúc này mới giải thích nói: “Người tới Nam Lăng cũng có vài ngày rồi, cảm giác ở đây so với kinh thành, có khác nhau không?”

“Khác nhau, đương nhiên là có khác nhau rồi, còn khác nhiều.” Nói lên cái này, Sở Liên Nhi nhin không được khắc nước, “Ở đây tuy là trọng địa quân sự, đáng tiếc vật liệu quá nghèo nàn. Nhìn, người là thân phận gì? Thống soái tam binh tối cao ở Nam Lăng, cư nhiên còn ăn bánh bột và dưa muối. Đường đường chủ soái còn ăn thảm như vậy, vậy lại càng không phải nói những tướng sĩ bình thường kia. . . .” Nàng nói đến đây, bỗng dừng lại, nhìn thần sắc ảm đạm của Thành Vân, chợt nói: “Ý của ngươi là. . .”

Thành Vân mỉm cười: “Thông minh như ngươi, hẳn là cũng đã nhìn ra, thời gian của tướng sĩ biên quan vất vả ra sao.” Hắn dừng một chút, thả ra hơn phân nửa bánh bột còn dư lại trong tay, nghiêm mặt nói: “Tướng sĩ biên quan chẳng những lương tháng thiếu, còn không được bảo đảm tánh mạng, hơn nữa, bọn họ ăn mặc, so với cấm vệ quân, thành vệ quân trong kinh, quả thực một cái dưới đất, một cái trên trời.”

“Đã khổ cực như vậy, vậy vì sao bọn họ còn đóng tại chỗ này?” Sở Liên Nhi không hiểu.

Thành Vân mỉm cười: “Không có cách nào khác, bởi vì, người thân của bọn họ ở trong quan. Nếu như mất đi lá chắn như Nam Lăng, người thân của bọn họ đều gặp nạn.” Nói đến đây, trên mặt anh tuấn của Thành Vân xuất hiện lửa giận khắc cốt: “Những man nhân này giết người không chớp mắt, bọn họ thường xuyên cướp đoạt tài sản của dân chúng ở biên giới thì thôi, nhưng bọn họ còn đốt giết đánh cướp, không việc ác nào không làm. Tráng đinh bị bắt đi làm nô lệ, người già yếu và trẻ em vô tội bị tàn nhẫn giết chết. Nữ tử hơi có sắc đẹp, bị bọn họ lăng nhục đến chết. . . Hoa màu bị hủy xấu, dân chúng bị giết, nhà ở bị bọn họ đốt hủy, những man nhân này, quả thực không bằng cầm thú. . . Thù hận quốc gia và người thân của mình, so sánh với gian nan khốn khổ ở biên quan, trong mắt những người đàn ông có tâm huyết, lại tính cái gì. Bọn họ tình nguyện lựa chọn điều trước.”

Sở Liên Nhi biết, lần đầu sinh ra kính sợ và khâm phục với các tướng sĩ.

Tướng sĩ biên quan điều kiện vất vả, bọn họ làm sao không muốn sớm ngày đánh lui man nhân trở lại trong ngực người thân?

Nếu như chiến lược lần này thành công, như vậy, bọn họ sẽ cáo biệt cuộc sống hơn mười năm gian khổ.

Lại đến, cầu phú quý trong nguy hiểm!

Cùng với ở trên tường thành tác chiến với kẻ địch có một nửa cơ hội sống, còn không bằng bất cứ giá nào, còn không bằng độ sức ngay với kẻ địch.

Một mình xâm nhập đại mạc, nếu như thắng lợi hoàn thành nhiệm vụ, đây là công lao hạng nhất.

Thành Vân sớm đã buông lời, nhóm tướng sĩ này, trước khi lên chiến trường, sẽ cho họ mười lượng vàng để tiếp tế cho người nhà trước. Tướng sĩ hy sinh sa trường triều đình sẽ hậu đãi trợ cấp bạc rỗng cho người nhà hắn. Có thể còn sống trở về, tướng sĩ tấn chức ba cấp, binh lính bình thường, thưởng mười lượng vàng, một mẫu đất. Dưới tình huống đất bị sĩ hào thân sĩ vô đức nghiêm trọng chiếm lấy ở Đông Ly quốc, đây là vinh diệu cỡ nào?

“Đông Ly quốc không phải đề xướng nặng nông ức thương sao? Sao trái lại còn làm cho quốc gia càng nghèo? Nhìn một cái, người đường đường chủ soái tam quân, lại ăn loại thức ăn cả heo chó cũng không bằng.” Sở

Liên Nhi ghét nhìn bánh bột trong mâm của hần. Người ngu ngốc nào nghĩ ra chế độ nặng nông ức thương, quả thực ngu xuẩn chết.

Trong nội tâm Thành Vân vừa động, con người sáng trong nhìn nàng: “Người cho rằng nặng nông ức thương, lợi nhiều hơn hại, hay là hại nhiều hơn lợi?”

Sở Liên Nhi bĩu môi, hỏi lại: “Người là người sinh trưởng ở Đông Ly mà? Vậy người nên biết, tình hình đất đai của Đông Ly quốc, thích hợp dùng nông nghiệp phát triển làm việc chính sao?”

Thành Vân lắc đầu: “Bốn phía Đông Ly quốc là đồi núi, vùng núi khá nhiều, bình nguyên cực nhỏ, hơn nữa đất ít mầm sống, cho dù phí đủ sức lực, một mẫu, chỉ có tám gánh thu hoạch.”

“Cái này đúng rồi, đất đai Đông Ly cũng không chiếm cứ ưu thế, triều đình nên ngẫm lại biện pháp mới phải.”

“Muốn nghĩ như thế nào? Đất đai không ra lương thực, lại có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể dựa vào nhập khẩu. Nhưng, giá cả nhập khẩu lương thực Hoa quốc luôn quá mắc. . . .”

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái: “Thương gia có một câu lời lẽ chí lý, người không ta có, người có ta ưu. Hiểu ý tứ của những lời này không? Hoa quốc có lương thực, nhưng chúng ta cũng có nha, tuy không đủ ăn, nhưng chúng ta dù sao cũng phải nghĩ biện pháp tìm nhược điểm của bọn họ chứ sao. Nói ví dụ, Hoa quốc không am hiểu thuật luyện sắt và khai phát thủ nghệ, vậy chúng ta liền hướng phương diện này phát triển. Hai bên hình thành phương thức buôn bán, theo như nhu cầu, dùng lương thực bằng giá, đổi lấy vật liệu mà bọn họ thiếu, giao dịch công bình, chẳng những bổ sung quần trạng thiếu lương thực của bọn họ, cũng gia tăng ưu thế cạnh tranh giữa quốc gia, không đến mức ở vào địa vị bị đánh.”

Thành Vân nhìn về phía Sở Liên Nhi, ánh mắt tràn ra màu rực rỡ, nói: “Biện pháp người nói rất có ý mới, cũng đáng được thi hành. Chỉ là, chúng ta và Hoa quốc đã trở mặt, nếu lại tiến hành mua bán, chỉ sợ không dễ.”

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái: “Trở mặt thì thế nào? Đó là chuyện ở giữa quốc gia, liên quan dân chúng cái gì? Chỉ cần có lợi, dân chúng hai nước mới mặc kệ những thứ này, làm theo tiến hành giao dịch. Nếu như triều đình ngăn cản, bọn họ liền vụng trộm tiến hành. Cùng với cường hoành ngăn cản ngoài sáng, còn không bằng sáng suốt cho phép bọn họ khai trương thông thương. Bởi như vậy, dân chúng Hoa quốc chiếm được kỹ thuật thủ nghệ đã lâu, dân chúng Đông Ly cũng nhận được lương thực mơ ước đã lâu, hai bên cùng có lợi, có sao mà không làm?”

Thành Vân thông suốt đứng lên!

.

Một hồi hơi thở bao trùm trời đất mãnh liệt đánh về phía nàng, giống như khí phách, giống như sâm nghiêm. . . Giống như nguy hiểm. . . Sở Liên Nhi nhin không được giạt nảy người.

Nàng ngơ ngác nhìn qua hần, phát hiện khuôn mặt tuần tú của hần đỏ bừng, thần tình kích động, hai con người gắt gao nhìn mình chằm chằm, trong con người có ánh sáng cuồn cuộn hỉ phức tạp làm nàng không hiểu.

“Người, người làm sao vậy?”

Rất nhanh, tất cả hơi thở làm cho người bất an trên người hần biến mất không thấy gì nữa, hần khôi phục tỉnh táo thanh nhã trước kia, mỉm cười, nói: “Chủ ý này không tồi, ta sẽ bẩm báo phụ. . . Bẩm báo phía trên.”

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng thở ra, ý kiến của mình có thể được triều đình tiếp thu, đây chính là chuyện rất quang vinh. Nhất thời không tức giận phát tác, làm nàng nhin không được lại gà mẹ nói: “Đây chỉ là một trong những phương án mà thôi, ta còn có phương án tốt hơn.”

Hai mắt Thành Vân sáng ngời, chờ nàng nói tiếp.

Chủ soái tại trong phòng nghị sự uy phong lẫm lẫm, tỉnh táo bình tĩnh, chỉ huy chúng tướng sĩ lại có bộ dạng rửa tai lắng nghe với mình, thật to thỏa mãn lòng hư vinh của Sở Liên Nhi.

50. Q.2 - Chương 8: Xem Sự Lợi Hại Của Nàng (3)

Sở Liên Nhi vụng về thanh thanh cổ họng, nói: “Có câu nói hay, người khác có, muốn mình cũng có là đạo lý cứng. Đông Ly quốc nghèo nàn thóc gạo, không phải là trồng không ra lương thực sao? Vì sao chúng ta không thử những cây nông nghiệp khác. Nói ví dụ, trồng trọt bắp, khoai lang diện tích lớn... Không cần dùng lực quá nhiều, lại thu hoạch lương thực tốt?”

Thành Vân lắc đầu một cái: “Mặc dù sản lượng bắp cao hơn lúa nước, nhưng dù sao khẩu vị chưa đủ, mà khoai lang, là cái gì?”

“Bắp mặc dù so ra kém lương thực ngon, nhưng vẫn lấp đầy bụng chứ sao. Hơn nữa, so với lúa nước, bắp tương đối ổn định một chút, không dễ dàng xảy ra ôn dịch và tai hoạ như lúa. Đối với dân chúng nghèo khó và tướng sĩ biên quan, chỉ cần có thể có ăn, có thể lấp đầy bụng, mỹ vị ở tiếp theo. Khoai lang nha, cũng là một loại lương thực, vị ngọt, nấu ăn, nướng ăn, đều được, hơn nữa dinh dưỡng cũng rất phong phú. Còn có quan trọng hơn chính là, khoai lang dễ quản lý, không phí bao nhiêu tiền vốn và khí lực. Đáng quý hơn chính là, sản lượng so với lúa càng cao hơn. Nếu tốt, một mẫu sinh mấy ngàn cân. . .” Sở Liên Nhi trước kia từng ăn khoai nướng người nông thôn vào thành bán, mùi vị vừa thơm vừa ngon. Có lẽ là vật hiếm quý, ở nông thôn, khoai lang dùng để nuôi heo vào trong thành lấy mình một cái, thành món ăn ngon và điểm tâm trên bàn của bọn nhỏ. Sở Liên Nhi thỉnh thoảng ăn, thật đúng là khen không dứt miệng. Sau đó, nàng theo một vị bạn học về nông thôn chơi, lúc này mới chân chính thấy được khoai lang, cũng mới biết khoai lang chẳng những có thể cho người thành phố ăn, còn là người nông thôn dùng để nuôi heo.

Có một thời gian thật dài, nàng ghét không ăn khoai lang nữa. Nhưng cuối cùng đánh không mùi khoai lang nướng thơm ngào ngạt bán ở ven đường. Khoai lang ở nông thôn rất tiện nghi, một cân cũng mới mấy mao tiền, nhưng chuyển vào trong thành, khoai lang nướng ra, là phải nửa đồng một cân, Sở Liên Nhi tính toán, cho là khoai nướng bán rất kiếm tiền, xem xiu còn mở một tiệm bán khoai lang. Vì nàng đối với khoai lương sản lượng cao, mùi vị lại ăn ngon sinh ra yêu thích.

Thành Vân không nhịn được động dung: “Khoai lang như lời người nói thật có sản lượng cao vậy sao? Một mẫu sinh mấy ngàn cân.”

“Đúng rồi, nếu như dễ quản lý, mấy ngàn cân quyết không thành vấn đề, coi như không để ý, một mẫu sinh hai ngàn cân cũng tuyệt đối có thể.”

Cấp mắt Thành Vân nháy sáng, vội hỏi: “Loại khoai lang này nơi nào có? Mùi vị như thế nào? Sao ta chưa từng nghe nói?”

“Người chưa nghe nói còn nhiều lắm. Ta nhớ được, kinh thành có nhà nông trồng khoa lang, lúc ấy, ta còn phái Hồng nhi len lén đào để nướng ăn, nhưng vận khí không tốt, bị chủ nhân phát hiện, người ta cầm cái cuốc và một con chó săn tốt đuổi theo phía sau mông của chúng ta, ta sợ đến mất hết sáu hồn, cuối cùng ở bay qua một cái khe nước thì quần bị vướng, liền rơi vào khe nước. . . .” Nghĩ tới chuyện xấu hổ đó, Sở Liên Nhi liền không nhịn được buồn cười, liếc mắt Thành Vân, phát hiện thần sắc hắc cổ quái, không khỏi buồn bực, đầu chợt đau lợi hại.

Đáng chết, lúc nào thì nàng đi trộm khoai lang ăn? Lúc nào bị người đuổi theo, lúc nào thì nhảy qua khe nước nhỏ. . .

Bỗng dưng. . . . Nàng che đầu, tại sao lại đau rồi?

Ngực bắt đầu buồn buồn trướng trướng, thật khó chịu, giống như có con trùng bắt đầu khởi động, Thu Nguyệt đi vào dọn dẹp bàn ăn thấy trước tiên quan tâm hỏi: “Tiểu thư, ngài làm sao rồi?”

Lúc này Thành Vân đắm chìm trong suy nghĩ của mình mới phát hiện Sở Liên Nhi có cái gì không đúng, vội hỏi: “Thế nào?” Hắn thấy Sở Liên Nhi một tay che đầu, một tay che ngực, kinh hãi: “. . . . Có phải bệnh cũ lại tái phát hay không?”

Lần này cũng không phải rất đau, chẳng qua là đầu óc choáng váng, buồn buồn, ngực cũng trướng khó chịu, thật là muốn ói. Chỉ bất quá, sau khi Thành Vân nói, cảm giác khó chịu liền dần dần biến mất, ngực lại thay đổi mát mẻ thoải mái.

Thu Nguyệt thấy nàng che đầu, lập tức tiến lên thay nàng xoa bóp , “Tiểu thư, đầu không thoải mái sao? Nô tỳ đỡ ngài trở về phòng nghỉ ngơi một chút.”

“Ta không sao.” Sở Liên Nhi ngẩng đầu, nhìn Thu Nguyệt và Thành Vân vẻ mặt lo lắng, hướng bọn họ cười, sau đó cắn răng nghiêng lợi: “Thu Nguyệt, người đi tìm chút ngân châm và gỗ cho ta.”

“Tiểu thư, ngài muốn ngân châm và gỗ làm cái gì?” Thu Nguyệt không hiểu.

Sở Liên Nhi vốn muốn nói ra nguyên nhân, nhưng thấy Thành Vân ở một bên, liền đem lời nói nuốt trở vào, chẳng qua là hàm hồ nói: “Ta tự có chỗ dùng, không nên hỏi quá nhiều.”

Đuổi Thu Nguyệt rồi, Sở Liên Nhi như cũ cạo sạch sức lực, trong đầu mơ hồ thoáng qua chút ngất quăng, lại không nhớ nổi. . . “Không cần suy nghĩ nữa.” Thành Vân lên tiếng, dọa Sở Liên Nhi giật mình.

Nàng nhìn hắn, phát hiện sắc mặt hắn chắc băng, giống như đang tức cái gì, không khỏi kinh ngạc: “Người làm sao vậy?” Thất thường.

Thành Vân yên lặng nhìn nàng, muốn nói lại thôi, hồi lâu, hắn mới mở miệng: “Khoai lang như lời người nói vừa rồi. . . Lấy thân phận và hoàn cảnh của người. . . Nào biết cõi đời này có loại hoa màu như khoai lang?”

Sở Liên Nhi bật cười, không nghĩ tới người này thật đúng là chưa tới phút cuối chưa thôi a.

“Mới vừa rồi ta đã nói qua, Đông Ly quốc là có loại thu hoạch này, chẳng qua là còn chưa được dân chúng biết, rất nhiều người cũng còn không biết loại cây nông nghiệp này có thể dùng để chống thiếu lương thực. Vừa mới bắt đầu, ta cũng không biết Đông Ly quốc có khoai lang, sau đó, ta ở một trang viên trong kinh thành nhìn thấy loại cây nông nghiệp này, lúc này mới bắt đầu sinh ra ý nghĩ nếu trồng loại hoa màu này diện tích lớn, dân chúng liền nhất định có thể lấp đầy bụng. Mặc dù ăn lâu dài mùi vị không thấy ngon, nhưng tổng so ăn vỏ cây rễ cỏ tốt hơn rất nhiều. Còn có chính là, lá non của khoai lang, có thể dùng làm thức ăn, dinh dưỡng phong phú, cũng rất ngon, ăn không hết, còn có thể dùng để cho súc vật, có nhiều lợi ích, thật tốt.”

Thành Vân nhin xuống kích động trong lòng, hỏi: “Cái loại đó, còn có kỹ thuật vun trồng. . . .”

“Cái này qua loa là không được, mùa thu đào khoai lang tồn tại trong những cây nông nghiệp, đợi đến mùa xuân tháng ba tháng tư năm sau trồng vào trong đất, sau đó chờ nảy mầm rồi, có thể dời trồng vào trong ruộng, chỉ cần quản lý đơn giản, đợi đến mùa thu có thể cầm cái cuốc đi thu hoạch .”

“Không nghĩ tới, ngay cả kỹ thuật trồng người cũng hiểu.” Thành Vân nhìn nàng, con người đột nhiên tỏa sáng, hưng phấn và kích động giống như dân chúng nghèo khổ đi ở trên bàn chân, bỗng dưng bị bảo vệ đùm bọc phải.

“Người phát hiện ở kinh thành sao? Được, ta đây liền viết một lá thư, lệnh Mã Văn Trọng đi lục soát, nếu như trong kinh thật có trồng loại hoa màu này, vậy Đông Ly quốc ta cần gì lo việc no bụng nữa.”

Sở Liên Nhi cổ quái liếc hắn một cái: “Ta nhớ, Mã Văn Trọng là thủ lĩnh quân sư của Đông Ly Thuần, hơn nữa còn là Thái phó đương triều, địa vị cao thượng. . .” Hoàng đế Đông Ly quốc sợ thế lực trong triều quá mạnh, áp chế đến hoàng quyền, vì vậy liền hủy bỏ vị trí Tể tướng, chỉ thiết trí tam đại học sĩ, Thái sư, thái uý, Thái Phó, để cho bọn họ kiềm chế lẫn nhau, ngăn lẫn nhau. Mã Văn Trọng được phong nhất phẩm Thái Phó, ở trong triều cũng coi là quan dưới một người, trên vạn người mà. Mà Thành Vân, mặc dù năng lực siêu nhiên, thâm thụ Đông Ly Thuần coi trọng, nhưng cùng Mã Văn Trọng, tối đa cũng là đều bằng nhau, hắn có thể ra lệnh được hắn sao?

Sắc mặt Thành Vân biến hóa, nghênh hướng con người thăm dò của nàng, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Mã. . . Tiên sinh và ta xưa nay giao hảo, hơn nữa, hắn cũng hết sức ủng hộ nông nghiệp phát triển, để cho hắn đi lục soát địa điểm khoai lang, nói vậy hắn là sẽ không từ chối.”

Con người Sở Liên Nhi lóe lóe, thẳng tắp muốn nhìn hắn, nàng mới ha ha cười nói: “Nguyên lai là như vậy, người đáng dập lịch sự, một bộ thư sinh yếu đuối dễ khi dễ, cũng là chủ soái thống lĩnh tam quân uy phong lẫm lẫm. Mà Mã Văn Trọng đáng dập ngư ă đại (to lớn), mép đen mặt đen, lại là quan văn tài giỏi. Thật là lẫn lộn đầu đuôi.”

Thành Vân thấy nàng cười nhẹ nhõm, len lén thở phào nhẹ nhõm, hần hơi mỉm cười nói: “Người cũng không phải thế? Tuy là một nữ lưu, nhưng năng lực không thua nam tử chút nào.”

Sở Liên Nhi nháy mắt mấy cái, hỏi: “Người đây là đang khen ta sao?”

“Ừ.” Thành Vân gật đầu, “Trước kia, ta vẫn cho rằng nữ nhân không tài chính là đức. Nhưng từ khi thấy được năng lực đối phó vạn vật của người, cùng nói trúng tim đen chỉ ra nhược điểm trí mạng của Đông Ly ta, cũng có thể có biện pháp khắc chế và cải thiện. Cách nhìn của ta với nữ nhân cũng có thay đổi rất lớn.” Hần dừng một chút, thấy Sở Liên Nhi mặt không chút thay đổi, lại nói: “Mỗi khi gặp người cứng cỏi nói quốc gia đại sự, binh pháp mưu lược, triều chánh tể đoan, ta liền không nhịn được đáng tiếc thay người.”

“Đáng tiếc cái gì?” Sở Liên Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

51. Q.2 - Chương 9: Tên Xấu Vang Dội (1)

“Đáng tiếc cái gì?” Sở Liên Nhi lạnh lùng hỏi ngược lại.

Thành Vân không chút nào chú ý về mặt Sở Liên Nhi trả lời: “Nếu như người là nam nhân, vậy hẳn là tốt.”

Sở Liên Nhi hừ lạnh: “Cũng biết người sẽ nói những lời này.” Nàng xử lý mái tóc bên tai, hơn một tháng qua, tóc vốn bởi vì thiêu hủy mà bị cắt đã dài không ít, Thu Nguyệt mỗi ngày đều thắt nhiều kiểu mới cho nàng, thanh tú lại không mất xinh đẹp hào phóng, nàng thích cực kỳ.

“Làm nữ nhân có cái gì không tốt? Đàn ông các người cũng chỉ biết coi thường nữ nhân, cho là nữ nhân không tài chính là đức, hừ, thật là nam nhân heo đất tự đại. Các người có thể quên mất vất vả nữ nhân bỏ ra cho nam nhân và xã hội này, các nàng thay nam nhân sanh con dưỡng cái, hầu hạ cha mẹ chồng, lo liệu việc nhà, mệt mỏi giống như con chó. Nhưng các nàng lại không chiếm được một câu an ủi, ngược lại còn phải nhịn tức để cho trượng phu cưới vợ bé vào cửa. Nữ nhân không thể ngã bệnh, ngã bệnh cũng phạm vào thất xuất chi tội (bảy tội để bị bỏ). Không thể ghen tỵ, không thể không có vẻ thù mị, không thể không sanh hài tử, nếu không, liền phạm vào thất xuất chi tội. Nhưng nam nhân có nghĩ tới không, sanh con là chuyện hai người, có thể nào đem toàn bộ trách nhiệm đẩy vào trên người nữ nhân đây? Cho dù có vẻ thù mị thì như thế nào, chờ lâu năm sắc suy thì bị nam nhân một cước đá rơi xuống, danh dự thì viết, chính đáng bỏ vợ. Cất, những nam nhân này thật không phải thứ tốt. Nam nhân có năng lực nuôi gia đình còn có thể nói qua, nhưng cái loại thư sinh nuôi gia đình không được, lại tự cho là thanh cao, ngù cổ chẳng phân biệt được, còn phải nhờ nữ nhân tới nuôi, trực lợi nữ nhân thật tội tệ.” Nói đến nam nhân thời đại phong kiến, nhất là cái loại văn nhân ý mình rất cao, Sở Liên Nhi thật không có một chút hảo cảm.

Coi như Mạnh Tử đại danh鼎鼎 có tiếng tăm trên văn đàn lịch sử Trung Quốc, Đỗ Phủ được hưởng thi thánh ở Đường triều, đại từ nhân Tô Đông Pha Đại Tổng, Chu Hi nhà triết học trứ danh, năng vô cùng ghét. Những người này ở phương diện lễ nghĩa đạo đức nói đường hoàng, nhưng đối với đời nữ nhân so với đối súc vật còn không bằng. Mạnh Tử bỏ vợ chẳng qua là ở ngoài cửa sổ thấy thê tử ngồi chồm hổm chu mông trong phòng, lý do là, tư thế thê tử chường tai gai mắt. Đại thánh nhân một miệng đầy nhân nghĩa đạo đức như vậy, cũng có loại quan niệm cổ hủ này, còn dám giáo dục mọi người?

Tất cả bài thơ của Đỗ Phủ đều là khổ nạn và đồng tình đối với dân chúng tầng dưới, hẳn có lòng thương hại đối với dân chúng nghèo khó, nhưng đối với nữ nhân lại không có chút ý che chở. Chỉ bất quá mẫu thân không thích vợ, liền bỏ rơi vợ yêu đổi cưới vợ mới. Loại nam nhân mềm yếu vô chủ kiến này, ở trong quan trường có bao nhiêu thành tựu, có thể nghĩ.

Tô Đông Pha thì càng không cần nói, cưới sồ kỹ mười ba mười bốn tuổi về nhà làm thiếp, chờ chơi người ta chán lại vô tình bỏ người ta, lại đi tìm một tiểu thiếp trở lại. Cũng liên tục bỏ mấy người thiếp, còn vô sỉ viết xuống câu thơ “Mười năm xuân hót đổi lưỡi oanh, ba ngại già xấu đổi mỹ nhân”, người ngay cả đạo đức cá nhân cũng không sửa xong, không trách được không đặc ý trong quan trường.

Nhà triết học Chu Hi thì càng không cần nói, hoàn toàn có thể xem là điển phạm làm hư đạo đức.

Câu dẫn ni cô làm tiểu thiếp còn chưa đủ, còn mạnh mẽ chiếm đoạt con dâu của mình, loại người mở miệng thiên lý, ngậm miệng Đạo học, lại còn được cung phụng thành điển phạm người đọc sách ở lúc ấy. Nhưng tưởng tượng, phẩm tính văn nhân lúc Tống triều còn vận vẹo thành dạng gì.

Nhìn bộ dạng cảm giận bất bình của Sở Liên Nhi, Thành Vân bật cười: “Xem ra người đối với văn nhân có thật nhiều thành kiến!”

Sở Liên Nhi thừa nhận mình là có thành kiến, nhưng lời Thành Vân vừa mới nói không phải cũng là điển phạm trong văn nhân sao?

“Vậy còn người, lời người vừa mới nói không phải cũng là có thành kiến với nữ nhân sao?” Sở Liên Nhi trả lời lại một cách mỉa mai.

Nhìn vẻ mặt không phục của nàng, Thành Vân nhẹ nhàng cười, hần hòa nhã nói: “Ta thừa nhận, ta đối với nữ nhân có thành kiến, bất quá, kể từ sau khi nhìn thấy người, ta cũng chân chính mừng rỡ người là thân phận nữ nhân.” Vừa nói, hần dùng con người vô cùng sâu thẳm nhìn Sở Liên Nhi. Như một vũng nước hồ nhận nhạo sóng biếc, gió xuân phất một cái, sẽ kích khởi vô số rung động.

Bị ánh mắt của hần chăm chăm cả người không được tự nhiên, hần là có ý gì?

Sở Liên Nhi hơi cúi xuống, không dám nhìn ánh mắt của hần, phòng ăn vốn rộng rãi, chẳng biết tại sao, thay đổi thu hẹp. Ngay cả không khí cũng thay đổi thật mỏng manh.

Tại sao có thể như vậy?

Sở Liên Nhi cho là Thành Vân chẳng qua đang an ủi nàng mà thôi, mặc dù nàng đối với Thành Vân có ý nghĩ không an phận, hơn nữa nàng cũng yêu chết gương mặt tuấn mỹ kia, cùng khí chất bất kể chỗ nào cũng ưu nhã như gió xuân, đáng tiếc, thân phận của hần, cùng đại yêu nghiệt Đông Ly Thuần phía sau hần, cũng làm cho nàng không dám tiến.

Hần là thuộc hạ của nhân yêu nam Đông Ly Thuần a.

Mà nàng, là người đã gả qua một lần, còn là Thái Tử Phi trước bị hoàng đế ban cho cái chết có án trong người.

Còn có, Đông Ly Thuần hận nàng thấu xương, ngay cả nàng lập công lao lớn như vậy cho hần, cũng không thể đền cảm hận hần đối với nàng, xem ra, đời này, nếu như không gặp gỡ cao thủ giải chung, nàng vẫn phải sống giữa sự thống khổ của chung tộc.

Vừa nghĩ tới chung tộc trong người, lúc nào cũng có thể khiến nàng thống khổ, Sở Liên Nhi liền không nhận được muốn xé Đông Ly Thuần thành mảnh nhỏ.

Lấy tầm quan trọng của Thành Vân đối với Đông Ly Thuần, về sau Thành Vân cưới thê tử nhất định phải trải qua cửa ải của nhân yêu nam kia, nói không chừng, nhân yêu kia có cường thế, vận khí thật tốt lên ngôi làm hoàng đế rồi, còn có thể cưỡng bách chỉ hôn cho hần.

Mà nàng coi là cái gì?

Một yêu nữ người người thống hận, lại là kẻ địch nghiêng rặng của Đông Ly Thuần thế lực lớn, đường tình của nàng, còn chưa triển khai, cũng chỉ có thể dẹp bỏ.

“Đồ nhân yêu nam đáng chết, đi chết đi.” Càng nghĩ càng giận, Sở Liên Nhi không nhận được hận hận mắng.

“Tiểu thư, vị hoạn quan ghê tởm kia lại khi dễ người sao?” Trùng hợp Thu Nguyệt từ bên ngoài tiến vào, sau khi nghe Sở Liên Nhi nghiêng rặng nghiêng lợi mắng, lập tức hỏi.

Sở Liên Nhi hận hận trợn mắt nhìn Thành Vân một cái: “Đúng vậy, nhân yêu nam kia thật không phải nam nhân.” Đông Ly Thuần là chủ tử của hần, chủ tử thế nào thì sẽ có con chó thế đó. Xem ra, nàng thực sự chết tâm với Thành Vân mới phải.

Thu Nguyệt phát hiện ánh mắt Sở Liên Nhi, kinh dị nhìn Thành Vân một cái, phát hiện Thành Vân mím chặt môi, đáng vẻ làm như không vui, không khỏi mơ hồ, cuối cùng, nàng đáng tiếc nhìn Thành Vân, lại

một mặt hoảng sợ nói với Sở Liên Nhi: “Tiểu thư, ngài còn chưa nói, coi chừng, lại chọc. . . Vân công tử tức giận.”

Thu Nguyệt là sinh ra lớn lên ở Nam Lăng, nam lăng cũng có một vị hoàng thân đương triều, hơn nữa còn là một Vương gia, trong vương phủ cũng có nội thị tinh thân, những nội thị này phần lớn môi đỏ răng trắng, tuần tú động lòng người, nàng thấy Thành Vân tuần mỹ như thế, lại thấy Sở Liên Nhi cảm giận mắng hằn, có lẽ vị Vân công tử chủ tử mới của mình là hoạn quan được hoàng đế phái tới đây.

Sở Liên Nhi không biết ý nghĩ kỳ quái của Thu Nguyệt, bất quá, nàng suy nghĩ một chút cũng phải, nàng ở trước mặt người ta, mắng to chủ tử người ta không phải, bằng trình độ trung thành của Thành Vân đối với Đông Ly Thuần, nói không chừng sẽ len lén hướng nhân yêu nam đảm thọc cũng không chừng. Vì vậy, nàng ngoan ngoãn ngậm miệng, nói với Thu Nguyệt: “Ngân châm và gỗ đã chuẩn bị xong chưa?”

Thu Nguyệt giơ ngân châm trong tay, nói: “Cũng chuẩn bị xong, tiểu thư, ngài muốn những thứ này để làm gì?”

Sở Liên Nhi vội vàng nhận lấy, một phen ôm vào trong ngực, thấy Thành Vân cũng vẻ mặt mê hoặc, vội nói: “Không có gì, ta phát hiện có bộ y phục hư rồi, ta muốn tự sửa lại.” Nàng nào dám nói, nàng cảm những đồ chơi này là có cách dùng khác, trừ phi không muốn sống.

52. Q.2 - Chương 10: Tên Xấu Vang Dội (2)

Mùa xuân ở Nam Lăng tới đặc biệt trễ, đã tháng ba rồi, thời tiết vẫn rét lạnh, nghe nói thảo nguyên quan ngoại, càng tuyết tai không ngừng, người man tộc trên cả đại thảo nguyên, đã gặp phải khốn cảnh cực hạn.

“Kỳ thật, bỏ qua lãnh khốc khát máu và máu tanh cũng những man nhân (người dã man) này, bọn họ xác thực đáng thương, cả năm vì sinh tồn, đấu đá với ông trời, chiến đấu với người, đánh nhau với vận mệnh. Vì sinh tồn, bọn họ không thể không cỡi chiến mã, phủ thêm chiến bào, đeo lên cung tiễn, mang theo đại đao, đi xa ngàn dặm, tấn công nước khác. Bọn họ công thủ xâm lược, giết người như ngóe, trả giá tánh mạng một nửa trắng nam, chỉ vì ấm no của cha mẹ vợ con trong nhà mà thôi.”

Trong phòng nghị sự rộng rãi, Sở Liên Nhi ngồi ở dưới tay Thành Vân, đối diện tổng chế tam quân Hồ Vĩnh Bình, chậm rãi nói với trên trăm tướng sĩ.

Trải qua phương châm chiến lược đặc biệt và dự định đổi nông Sở Liên Nhi nói với Đông Ly Thuần lúc trước đã làm cho những tướng quân dũng mãnh này nhìn nàng với cặp mắt khác xưa.

Nửa tháng này, từ thảo nguyên phía sau không ngừng truyền đến tin tức sắp hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi của năm nghìn tinh binh xâm nhập một mình, làm cho cả tòa quân doanh Nam Lăng đều sôi trào lên.

Thành Vân quyết định thật nhanh, lập tức triệu tập chúng tướng, thương thảo chiến lược kế tiếp. Chúng tướng đều cho rằng, quân đội bên ta đã thành công phá hủy phía sau bọn họ, làm cho quân đội Khắc Mãnh Cấp Nhị lâm vào giữa tuyệt cảnh và hoảng sợ, lòng quân khảng định tan rã, nên quyết định thật nhanh, lập tức xuất binh, tới trận chiến, giết bọn họ không chừa mảnh giáp, đánh bọn họ về đại mạc, Khắc Mãnh Cấp Nhị bị đánh bại, không có từ chiếm được tiện nghi từ Đông Ly, ngược lại vứt bỏ ngàn vạn tánh mạng trắng nam, trở về phải gặp các bộ lạc lớn đang trong cảnh khốn quẫn nhà cửa tan nát. Muốn bình phục khốn cảnh trong ngoài vậy hăm lúc này, hẳn tất lưỡng cố gắng tay chân một hồi.

Mà Đông Ly, có thể nhân cơ hội này, hảo hảo tu sinh dưỡng khí một hồi. Bởi vì, tướng sĩ biên quan, đã suốt mười năm chưa về nhà.

Lại đến, trải qua mười năm thủ vệ chiến đấu, quốc khổ Đông Ly quốc hao tổn nghiêm trọng, đã không thể cung cấp nổi đồ dùng khổng lồ cho quân đội.

Thành Vân cũng biết rõ tình cảnh Đông Ly quốc, trong nội tâm cũng cho rằng, cái chủ ý này rất tốt. Nhưng hẳn vẫn đem ánh mắt tìm hỏi nhìn hướng Sở Liên Nhi, muốn nghe ý kiến của nàng.

Ở Nam Lăng lâu như vậy, Sở Liên Nhi đối với quần cảnh trước mắt của Đông Ly quốc cũng rõ ràng đương nhiên hiểu được, thừa dịp sau khi bên ta tập kích quấy rối phía sau người ta thành công, đại quân bên ta, có thể bỏ xuống gánh nặng tâm lý, chính diện đánh một trận với đối phương.

Nhưng, đây chỉ là trị ngọn không trị gốc a.

Mọi người thấy nàng nói chuyện thay địch nhân, lòng cũng không thích, cuộc sống man nhân xác thực thể thâm, nhưng, bọn họ vì sinh tồn lại đem thống khổ thành lập trên người dân chúng Đông Ly quốc vô tội, cái này công bình sao?

Vì vậy, Sở Liên Nhi lại nói: “Những người nhiều năm ở đại mạc lý, xác thực so với quan nội càng thêm vất vả. Bọn họ không thể làm nông, lại không bắt nổi nấu cơm, càng sẽ không chế quần áo chống lạnh. Chỉ có thể dựa vào trời ăn cơm. Vì sinh tồn, bọn họ cùng lúc, mạnh mẽ chiếm đoạt ở biên quan Đông Ly quốc, cùng lúc, bọn họ lại thông thương với thương nhân Đông Ly quốc, dùng chiến mã cùng dê bò, đổi lấy chảo sắt, quần áo thô căn bản không đáng tiền trong mắt Đông Ly quốc. Mà ở đại mạc, có thể có một chảo sắt, mấy bộ quần áo vải bố, coi như là giàu có.”

Một vị tướng sĩ thấy Sở Liên Nhi nói nhằm mấy việc không quan hệ với chiến lược, nhin không được lớn tiếng bác trách: “Sở cô nương, bây giờ chúng ta thảo luận chiến sự cùng đối phương, mà không phải nghe người đồng tình và thương cảm địch nhân. Người đối với mấy man nhân này còn có lòng dạ đàn bà, nhưng bọn hấn giết nhiều dân chúng chúng ta là sự thật, người không cần phải bởi vì bọn họ đáng thương muốn chúng ta đồng tình bọn họ, thương hại bọn họ.”

Mọi người đều gật đầu.

Sở Liên Nhi nhíu mày, “Vị tướng quân này, người cần thận nghe ta nói hết lời chứ.”

Nàng nhẹ nhàng cười với Thành Vân mặt không biểu tình, nói tiếp: “Mục đích ta nói nhiều như vậy, chẳng lẽ các vị tướng quân còn chưa rõ sao? Vì sao man nhân lại không tiếc bỏn ba ngàn dặm, đến dân chúng trong thành Đông Ly ta đoạt lương thực?”

“Đương nhiên là bọn họ không có ăn nha.”

“Đáp đúng.” Sở Liên Nhi mỉm cười, “Bởi vì sinh tồn, bọn họ xem cướp đoạt là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Chẳng lẽ chư vị tướng quân cho rằng, chúng ta hung hăng đánh tan bọn họ rồi, làm cho bọn họ tạm thời an phận một thời gian, bọn họ sẽ không ngóc đầu trở lại nữa sao?”

“Cái này.” Mọi người bị hỏi khó .

“Ta nghĩ, bọn họ chẳng những sẽ đến, hơn nữa còn rất nhanh.” Sở Liên Nhi nói

Hồ Vinh một mực không nói chuyện nhin không được hỏi nàng: “Cô nương nào biết bọn họ rất nhanh sẽ đến?”

“Rất đơn giản a, vì sinh tồn.” Sở Liên Nhi mỉm cười, “Nói một cách khác, có người, lương thực của hấn không đủ ăn, hấn nhất định sẽ mượn hàng xóm tới ăn. Khi số lần mượn nhiều hơn, hàng xóm sợ hấn không trả, sẽ không cho hấn nữa. Sau đó hấn sẽ làm sao? Theo như một loại cách sinh tồn, hấn mượn không được, sẽ đi trộm. Trộm không được, hấn phải đi đoạt. Khi hấn đoạt, gặp chủ nhân phản kháng, nói không chừng, hấn còn có thể nhẫn tâm giết chết đối phương. Ý ta kể chuyện này, chính là, vì sinh tồn, có thể sẽ không tiếc. Bằng không, Đông Ly quốc cũng sẽ không có nhiều cường đạo giặc cỏ như vậy.”

Mọi người trầm tư, Thành Vân nhìn nàng, con ngươi dài nhỏ ầm ầm áp áp, giống như khối ngọc tốt nhất, tản mát ra ánh sáng hoà nhã yếu ớt.

Sở Liên Nhi lại nói: “Man nhân cũng vậy, cho dù chúng ta giết chết một nửa con dân của bọn họ, bọn họ có lẽ sẽ hoảng sợ. Nhưng này chỉ là tạm thời, khi bọn hấn trở lại đại mạc, người thân chết, làm cho bọn họ bị ai, nhưng, khi không có thức ăn, bọn họ sẽ hóa đau thương thành lực lượng, sẽ ngóc đầu trở lại.”

Thảo nguyên tuyết tai thiên tai không ngừng, càng làm bọn họ áo cơm không đủ. Cho dù phía trước là hang hổ hang sói, vì sinh tồn của con cái và người nhà, bọn họ cũng sẽ liều mạng đến đoạt chúng ta.”

“Theo ý kiến của người?” Thành Vân nhin không được động dung, đồng ý lời nói của Sở Liên Nhi..., trên thực tế, có lẽ là lúc trước, phòng ngự xâm phạm của Thát Yên, chỉ có phòng thủ, hoặc là chủ động phóng ra đả bại bọn họ cũng không thể hoàn toàn trị tận gốc tai hoạ ngầm của biên quan. Muốn triệt để trị tận gốc, riêng lấy võ chinh phục là không thể nào.

Hắn cùng với Mã Văn Trọng đã sớm thảo luận qua, muốn triệt để quét dọn Thát Yên con hổ dữ này, dùng vũ lực áp chế, dùng văn hóa dung hoà, cho lợi ích buôn bán, lại đến di dân đồng hóa, đây mới là đạo giải quyết tận gốc.

Chỉ là không nghĩ tới, Sở Liên Nhi thân là nữ lưu cũng nghĩ đến phương diện này rồi, làm hắn kích động không thôi.

Sở Liên Nhi nhìn hắn, thần tình hắn kích động, lại có chút ít sâu xa khó hiểu, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, nam nhân thúì, hắn rõ ràng đã sớm nghĩ tới, Không nói ra, lại cho nàng làm chim đầu đàn bị đánh, thật sự là nam nhân âm hiểm.

“Ý của ta rất đơn giản a, xuất binh, giao chiến chính diện với bọn họ.”

“Ohh!” Chúng tướng nghe vậy nhin không được khinh khỉnh liếc về phía nàng, bọn họ còn tưởng rằng nàng có nhiều năng lực hơn, nói nửa ngày, còn không phải chỉ có biện pháp này. Thật sự là cổ lấy thần bí.

Thành Vân có chút ngoài ý muốn, đầu lông mày của hắn chớp chớp, hỏi: “Người cũng chủ trương xuất chiến?”

Sở Liên Nhi cười ngọt ngào: “Đúng vậy, xuất binh, giao chiến chính diện với bọn họ. Chẳng những phải hung hăng đánh, còn phải liều mạng đánh, khiến bọn họ sợ, đánh bọn họ đau đớn rồi, hắc hắc, khi đó, chúng ta lại phái người đi nói điều kiện với bọn họ. Cái này kêu là, trước binh hậu lễ.”

“Trước binh hậu lễ?” Chúng tướng kinh ngạc hỏi.

“Đúng!” Sở Liên Nhi nặng nề gật đầu, “Muốn triệt để chinh phục Thát Yên con hổ dữ này, chúng ta trước hết dùng ít thủ đoạn lời đình, hung hăng đả kích kiêu ngạo của bọn họ, làm cho bọn họ mang lòng sợ hãi với chúng ta. . . Kỳ thật, dùng vũ lực giải quyết chẳng qua là mới bắt đầu, quan trọng nhất, vẫn là điều kiện bàn bạc ở phía sau.”

“Bàn bạc điều kiện?” Hồ Vĩnh kinh ngạc nhìn qua nàng, có chút hiểu rõ: “Cô nương có ý tứ là, đối địch với bọn họ, còn không bằng lời kéo bọn họ?”

“Hồ đại nhân nói đúng một nửa.” Sở Liên Nhi nhẹ nhàng cười: “Dân tộc du mục trời sanh đã sùng bái anh hùng, bọn họ chỉ nặng thực lực, thực lực cường đại. Chúng ta trước hung hăng cho bọn họ một kích, làm cho bọn họ cúi đầu trước, thuận phục bọn họ liền cực kỳ dễ dàng.”

Dân tộc du mục nhiều năm sinh tồn hoàn cảnh ác liệt, bão cát, tuyết tai, ôn dịch, nạn sâu bệnh, khô hạn, tùy tiện một hồi tai nạn đều đủ để khiến bọn hắn lâm vào tuyệt cảnh. Bọn họ dựa vào chân thảo để duy trì sinh tồn, căn bản không cách nào cung ứng mâu thuẫn mãnh liệt dân số tăng thêm mang đến. Khi bọn họ không cách nào sinh tồn thì cướp đoạt cùng dã man trong máu sẽ bộc lộ ra .

Kỳ thật, so với người trong quan, bọn họ cũng muốn đổi lại hoàn cảnh, cũng muốn học mọi người trong quan, học tập phương pháp trồng trọt, muốn giống người trong quan, ở trong nhà rộng, mặc quần áo đẹp, vĩnh viễn không cần đấu với trời, xem sắc mặt ông trời ăn cơm.

Mà bọn họ trời sinh liền xem cướp đoạt là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bọn họ vì đạt tới mục đích, ngoại trừ cướp thành, vẫn là cướp đoạt.

Nếu như khiến bọn họ sợ, bọn họ sẽ lùi bước.

Nhưng, trong xương bọn họ vẫn không biết chịu thua, tương lai không lâu, bọn họ sẽ ngóc đầu trở lại.

Đối phó bầy tộc khổng lồ còn chưa có hoàn toàn tiến hóa thành nhóm văn minh, muốn dùng vũ lực triệt để tiêu diệt bọn họ hoàn toàn là không thể nào.

.

So với mỗi tướng sĩ thân kinh bách chiến ở đây, tài hoa ở phương diện quân sự của Sở Liên Nhi căn bản không đủ nói. Nhưng nàng nhiều kiến thức hơn bọn họ, nhìn xa nhiều hơn một ngàn năm lịch sử.

Dân tộc du mục ở trên quân sự cường đại, và dã tâm, không cần hoài nghi. Mà người Hán, gặp may mắn ưu thế địa lý, làm cho bọn họ thoả mãn hiện trạng. Khi bọn họ có ấm no rồi, bắt đầu sống an ổn không lo nguy, rất dễ dàng bị man dân nhìn như vô hại thiếu văn minh này xâm lược.

Điểm ấy, Sở Liên Nhi biết rõ, bằng không, thiết kỵ của Thành Cát Tư Hãn sẽ không quét ngang cả đại lục Á Âu. Tống Triều văn minh tăng trưởng, sẽ không bị người Nguyên "Dân ác vùng thiếu văn minh" tiêu diệt.

"Dám hỏi Sở cô nương, trước binh hậu lễ này, phải làm thế nào?" Hồ Vĩnh tuy là thống soái tam binh, tại trên quân sự cũng rất có giải thích, bằng không, hắn sẽ không thống lĩnh mười lăm vạn đại quân vượt qua bao nhiêu năm với Thát Yên.

Chiến tranh định ra sách lược, hấn lạnh nghề.

Dùng văn đầu, hấn cũng được.

Nhưng, hấn còn chưa từng nghe nói, trên chiến trường, còn có thể dùng chữ lễ thu phục những man nhân này.

Sở Liên Nhi không trả lời ngay, mà là nhìn về phía Thành Vân, hấn một mực lẳng lặng ngồi ở chỗ chủ soái, lắng nghe giải thích của nàng.

Thành Vân nhận được ánh mắt của nàng, hướng nàng mỉm cười: "Người có thượng sách gì, cứ nói đừng ngại."

Sở Liên Nhi dùng hai tay chống cái cằm, cười híp mắt nhìn hấn, vẻ mặt vui vẻ: "Chắc hấn trí dũng thông minh như Vân công tử, chỉ sợ sớm đã tính trước, làm gì cần tiểu nữ tử làm cái búa lớn trước mặt người?"

Thành Vân sững sốt, lập tức mỉm cười: "Người đã có ý tốt hơn xây toan tính?"

53. Q.2 - Chương 11: Bí Mật Của Thành Vân

"Thành Kiều!" Thành Vân quát khẽ, nhìn về phía Sở Liên Nhi, nói: "Đi thôi, thời điểm nên dùng bữa tối."

Sở Liên Nhi nhìn qua ông già vẫn đang cực kỳ cao hứng kể chuyện cổ tích trên đài, hai tay của hấn khoa trương múa máy, miệng lưỡi lưu loát nói: "... Nói về nhị hoàng tử điện hạ này, cũng thật đáng thương, từ nhỏ mẫu phi không nói, thường xuyên bị các huynh đệ khi dễ. Thái tử cưới Lâu Ngọc Nhi rồi, cuộc sống của hấn càng khổ sở. Mọi người đều biết, nhị hoàng tử điện hạ tương mạo tuấn mỹ, đảm phụ họ Lâu liền coi trọng hấn, tìm cách câu dẫn hấn, nhưng nhị hoàng tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, chẳng những không có bị nàng hấp dẫn, ngược lại còn chính nghĩa nghiêm trang cự tuyệt. yêu nữ liền ghi hận trong lòng, nhiều lần hãm hại nhị hoàng tử, về sau đã bị hoàng đế giáng chức ra kinh thành, tác chiến với Thát Yên hung mãnh ở biên quan, cứu tử nhất sinh. Yêu nữ họ Lâu vẫn không buông tha hấn, còn phái sát thủ đi ám sát hấn, nhị hoàng tử thân trúng bảy đao mười hai kiếm, may mắn được đường huynh của con rể lớn của hàng xóm của biểu muội ta nhặt được, bằng không. . . "

Hả, nói như là sự thật, nàng trước kia, thực sự lợi hại như vậy sao? Lại chinh nhân yêu nam thành thành như vậy?

Chỉ là, bình thường tranh đấu trong cung đình, dân chúng bên ngoài này cũng không thể biết nha, vì cái gì dân chúng biên quan đều nghe nói không ít? Nhất định là chuyện tốt của tên khốn khiếp Đông Ly Thuần làm.

"Đồ nhân yêu (gay) chết tiệt, lại phái người nói xấu ta khắp bốn phía." Nghĩ tới những ngày này, nàng chỉ cần vừa ra đường cái, sẽ nghe được rất nhiều người kể chuyện đang nói xấu Lâu Ngọc Nhi, nói Lâu Ngọc Nhi thành đại ác nữ thiên hạ vô song, không tội ác nào không làm.

Mà Đông Ly Thuần, tất bị khen thành đại anh hùng thâm chịu yêu nữ hãm hại, vẫn còn có thể không ngừng vươn lên, lại có thể tạo phúc dân chúng.

Nam nhân như vậy, chuyên làm công trình như bún, thật là một cái tiểu nhân.

“Người nói cái gì?” Thanh âm nàng nói rất nhỏ, Thành Vân không nghe hiểu được, chỉ nghe được mấy chữ “Đồ nhân yêu Đông Ly Thuần”. Thần sắc cổ quái cực kỳ.

Hồ Vĩnh ngồi ở bên kia cách Sở Liên Nhi gần nhất, khi hắn nghe được lời nói của Sở Liên Nhi, không khỏi kinh hãi, cổ quái nhìn Thành Vân, nhìn kỹ thần sắc của hắn, phát hiện trên mặt Thành Vân cũng không có thần sắc vui mừng, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện mình nói lỡ miệng, tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, hướng hắn cười cười: “Không có, không có gì. . . Khụ, khụ. . . Chữ lễ này của ta, chính là đồng hóa bọn họ. Làm cho bọn họ học tập lễ nghi Trung Nguyên, mở hàng thông thương với bọn họ, khiến man nhân này dùng đồ dùng của người Hán, làm cho bọn họ tiếp nhận tư tưởng cùng văn hóa của người Hán. Chúng ta dùng nông canh và thành thị làm cho bọn họ dần dần rời xa cuộc sống trước kia của bọn họ, con ngựa hoang thoát cương, sẽ biến thành một con cừu nhỏ ôn thuận.”

Toàn trường hít vào khẩu khí, đều dùng ánh mắt kính sợ chăm chăm vào Sở Liên Nhi vẻ mặt dương dương tự đắc. Nữ nhân này tuổi còn trẻ, làm sao nghĩ đến dùng loại thủ đoạn nhìn như ôn nhu nhưng thực tế lại còn ác hơn giết người?

.

Trở lại chòi gác, Sở Liên Nhi và Thành Vân ngủ lại chỗ ở, tiếp nhận chung trà Thành Kiều đưa tới, nhẹ nhàng hợp một ngụm, Thành Vân ngồi trên chiếc ghế đỡ bụng ly trà trong tay vuốt vuốt, cười dịu dàng nhìn qua nàng, nói: “Chúng ta cũng chỉ bắt quá muốn tiêu diệt phần tử dã tâm trên thảo nguyên, mà người lại muốn tiêu diệt cả dân tộc người ta. Xem ra, người so với trong tưởng tượng của ta còn lòng dạ ác độc hơn.”

Thu Nguyệt và Thành Kiều hầu hạ bên cạnh, một người hoảng sợ, một người phòng bị chăm chăm vào Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi ngồi ghé đối diện hắn như ngồi trên gai, tiếp nhận ly trà nhỏ Thu Nguyệt đưa tới, khuấy nắp trà, nhưng lại chưa uống, chỉ là cong môi nhìn hắn, liếc hắn, nói: “Kỳ thật trong nội tâm Vân công tử không phải nghĩ vậy sau?” Cuối cùng là ai tâm ác hơn a?

“A?” Thành Vân nhú mày, mặt mũi tràn đầy hứng thú nhìn qua nàng.

“Di dân trú mở, mua bán thông thương, văn hóa dung hợp. Lòng ham muốn của Vân công tử không nhỏ a, chẳng những muốn biến hổ dữ trên thảo nguyên thành con cừu nhỏ dễ bảo, còn muốn biến cả tòa thảo nguyên thành hậu hoa viên của mình. Vân công tử, ta nói đúng không?” Trước đó vài ngày, hắn đi giáo trường duyệt binh, nàng nhất thời không có chuyện, tâm huyết dâng trào, đến thư phòng của hắn, muốn tìm ít sách đến giết thời gian. Liên nhìn đến mặt hàm hắn đặt trên bàn trách. Bên trên ghi kỹ càng phương pháp xử lý đối phó Khắc Mãnh Cấp Nhĩ, đánh trước, kiềm chế sau, sau đó thu thập từng cái.

Hừ, trong đại sảnh nghị sự, hắn luôn không nói một lời, bộ dạng biểu hiện ra giống như không quá mức chú kiến, nhưng thật ra là người đại gian giả trụ ăn cọt.

Thành Vân không phủ nhận nhìn nàng, con người vui vẻ dạt dào: “Người nói rất đúng, cho tới nay, ta đều có cái ý nghĩ này.” Hắn ngồi thẳng người, thanh âm nghiêm nghị: “Đông Ly quốc ta trước mắt cũng là nguy cơ tứ phía, trong triều bè phái như rừng, tranh đấu hoàng quyền cũng cực kỳ kịch liệt. Mà thảo nguyên, vừa gặp tuyết tai mấy chục năm không gặp, cả thảo nguyên đã lâm vào tuyết cảnh, bọn họ vì sinh tồn, cho dù đánh cược tánh mạng, cũng sẽ không buông tha cho khối thịt béo Nam Lăng này. Ý của ta giống Sở cô nương, chính là thừa thời cơ này, triệt để tiêu diệt bọn họ.” Hắn nắm chắc nắm tay, thanh âm vang dội, trung khí mười phần, hào khí hiện hết.

Đã bị Thành Vân lay, Sở Liên Nhi cũng ngồi thẳng thân thể, nói: “Như lời người nói thật là chuyện rất tốt, chính là, đây cũng là một chuyện thời gian dài, một lát chỉ sợ không cách nào biết được.”

Thành Vân khen ngợi nhìn nàng, cười nói: “Không sai, nhất thời nửa khắc xác thực không cách nào giải quyết. Cho nên, chỉ có thể chậm rãi.”

“Chậm rãi?” Đầu lông mày Sở Liên Nhi nháy lên, giống như cười mà không phải cười: “Xin hỏi Vân công tử, chậm rãi này của người, là chỉ từ giờ trở đi thi hành, hay là chờ chủ tử nhà người leo lên ngôi vị hoàng

để rồi lại thi hành?”

Hai con mắt của Thành Vân híhíp, trầm giọng nói: “Lời này của ngươi. . . Giải thích thế nào?”

Sở Liên Nhi cười cười: “Ta không có ý tứ khác. Ta chỉ là muốn lên tiếng hỏi rõ, ngươi muốn hiện tại thi hành, hay là chờ Đông Ly Thuần đăng cơ làm hoàng đế mới thi hành?”

Thành Vân nhìn hẩn, trong nội tâm trầm ngâm một lát, thử hỏi thăm: “Vậy còn ngươi? Ngươi cho rằng, hiện tại thi hành, hay là đợi. . . Về sau thi hành, cái nào thỏa đáng?”

Sở Liên Nhi lườm hẩn một cái: “Ta làm sao biết, ta cũng không phải con giun trong bụng ngươi.”

Thành Kiều đứng ở sau lưng Thành Vân oán hận liếc nàng, kêu lên: “Lớn mật, có người nói chuyện với chủ tử như ngươi sao?”

Sở Liên Nhi liếc nhìn vẻ mặt tức giận của hẩn, nháy mắt mấy cái, ra vẻ không hiểu nói: “Không nói lời nào, chẳng lẽ muốn hát?”

“Ngươi.” Thành Kiều đỏ bừng mặt, tiến lên đạp một bước.

“Thành Kiều!” Thành Vân nhẹ ho một tiếng, bước chân Thành Kiều như dính vào trên mặt đất, quay đầu lại, ủy khuất kêu lên: “Công tử, nàng quá làm càn, lại dùng thái độ vô lễ này nói chuyện với nàng.”

Thành Vân trừng hẩn, trách mắng: “Làm càn gì đó, ta cùng với Sở cô nương thương nghị chính sự, ngươi chen miệng gì? Đi ra ngoài cho ta, tỉnh lại tỉnh lại.”

Thành Kiều há to miệng, khi thấy mặt Thành Vân trầm như nước, trong nội tâm run run, lặng yên ra khỏi. Đi ngang qua Sở Liên, nhin không được hung hăng trừng nàng. Sở Liên Nhi hướng hẩn giả làm cái mặt quỷ, nho nhỏ nói: “Đáng đời!”

Thành Kiều tức giận phát điên, một đôi con ngươi thanh tú trừng thành chuông đồng, hận không thể một ngụm nuốt nàng.

Thành Vân nhìn đến Sở Liên Nhi đáng yêu giả trang mặt quỷ, trong nội tâm bị hung hăng đụng phải, hướng Thành Kiều quát khê: “Còn không xuống dưới?” Thanh âm lạnh như băng mà lại tràn đầy uy nghiêm.

Sau khi Thành Kiều rời khỏi đây, lúc này Thành Vân mới áy náy cười cười với nàng: “Thành Kiều còn là một đứa trẻ chưa lớn lên, ngươi không cần phải để vào trong lòng.”

Sở Liên Nhi như không có việc gì khoát khoát tay: “Được, độ lượng của ta không có nhỏ như vậy, sẽ không nhớ thù. Nói chính sự quan trọng hơn.” Thành Vân nhìn nàng sau nửa ngày, lúc này mới hắng giọng, nói: “Ta cũng muốn sớm ngày thực hành mục tiêu này, nhưng căn cơ của ta ở trong triều không sâu, hơn nữa, loại sự tình này, còn phải thương nghị với đại thần trong triều, đó cũng không phải một chuyện dễ dàng, mà là hành động đụng tới toàn cục diện, một cái lấy không tốt, sẽ thất bại trong gang tấc, hiện tại thời cơ vẫn chưa tới, ít nhất phải chờ. . . Huống chi, trước mắt tình thế trong triều, cũng không lợi cho thi hành của ta. . . Còn phải chờ đoạn thời gian nữa.”

“Trước mắt ? Quyết định của ngươi trước mắt?” Sở Liên Nhi gật đầu, đồng ý lời của hẩn, hiện tại thế cục trong triều không rõ, ba hoàng tử tranh đấu gay gắt, hơn nữa đại thần trong triều ai không mở hai mắt, chăm chăm vào hoàng tử rất có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, sau đó chờ dựa vào hẩn để được lợi. Bọn họ mới không có tâm tư chú ý tình thế biên quan. Cho dù có những người này chú ý tới, chỉ sợ cũng bất lực, các hoàng tử cũng không thể tài cán vì chiến sự biên quan, mà trì hoãn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của mình.

“Trước mắt, đương nhiên là hung ác áp chế uy phong của Khắc Mãnh Cáp Nhĩ trước, làm hẩn tổn binh hao tướng, đuổi bọn họ về thảo nguyên, trong thời gian ngắn sẽ không tìm chúng ta phiền toái.”

Sở Liên Nhi nâng cằm lên, si ngốc nhìn hẩn thần thái phi dương, có chút mê, mỉm cười nói: “Ngươi cũng biết, bọn họ cũng không thể co lại ở thảo nguyên thời gian dài, chờ bọn họ phục hồi như cũ rồi, bọn họ sẽ chạy đến trước mặt chúng ta điều vô dương oai, đến lúc đó, sẽ khó thu thập.”

“Ngươi nói rất đúng.” Thành Vân buông chung trà sứ men xanh, thở dài: “Từ Đông Ly quốc ta kiến quốc đến nay, uy hiếp đến từ quan ngoại vẫn là họa lớn trong lòng chúng ta, chúng ta tổn binh hao tướng ở biên

quan, vì ứng phó chi tiêu, lương thảo đồ dùng của trú binh nhiều năm, liên hao tổn tiêu tan hơn phân nửa quốc khố. Cho tới bây giờ, lương tồn trong quốc khố triều đình, sớm đã hết. Cho nên, một trận chiến lần này, chỉ có thể thắng, không cho phép bại.” Hắn dừng một chút, nhìn Sở Liên Nhi, lại nói: “Bây giờ đang là mùa xuân, đúng là thời điểm gieo mùa, phần lớn tướng sĩ ở biên quan đều muốn về nhà hỗ trợ làm ruộng, binh sĩ thủ đóng vừa ít lại càng ít, ngộ nhờ Khắc Mãnh Cáp Nhĩ thừa lúc này ngóc đầu trở lại, vậy cũng không ổn. Cho nên, ta nghĩ, lúc này, chúng ta liền lôi kéo Bộ Lạc trên thảo nguyên, làm họ lớn mạnh, sau đó, chúng ta lại vùng trộm đạt thành giao dịch với bọn họ, duy trì bọn họ, làm cho bọn họ nội đấu với Khắc Mãnh Cáp Nhĩ, kiềm chế Khắc Mãnh Cáp Nhĩ.”

Sở Liên Nhi nghe mê mẩn, vội hỏi: “Chủ ý này không tồi, mượn đao giết người, không tệ không tệ.” Dứt lời, nàng dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, thầm nghĩ: “Nhìn xem, ta còn tưởng rằng người chỉ biết động giáo dùng kỹ năng, không có ngờ tới còn âm hiểm như vậy. Lại nghĩ ra chiến lược hèn hạ vô sỉ như thế. Bất quá, biện pháp này là kế sách tốt nhất kiềm chế Khắc Mãnh Cáp Nhĩ.”

Vì vậy, nàng thanh thanh cổ họng, hỏi: “Vậy người muốn lôi kéo bộ lạc nào? Nữ Chân? Hung Nô? Hay là Đóa Nhan Vệ?”

Ba Bộ Lạc này, thực lực mạnh nhất là Nữ Chân, Đóa Nhan là yếu nhất.

Nhưng lực lượng cường đại nhất trên thảo nguyên thì phải kể tới Tác Ta mà Khắc Mãnh Cáp Nhĩ cầm đầu. Bọn họ do sáu Bộ Lạc tạo thành, Khắc Mãnh Cáp Nhĩ dùng vũ lực chinh phục sáu Bộ Lạc, ngồi trên vị trí Khả Hãn, Tác Ta gần đây đã tâm bình气和, hắn một mực đổ mắt phiến thổ địa phì nhiêu của Nữ Chân và Hung Nô, lần tuyết tai này, người Nữ Chân tuy tổn thất cũng rất thảm trọng, nhưng bọn họ bởi vì trường kỳ bảo trì thông thương với thương nhân trong quan, ngược lại không đến mức chết đói.

Thành Vân cười nói: “Ba Bộ Lạc này, thực lực mạnh nhất thì phải kể tới Nữ Chân, tiếp theo Hung Nô, lại đến Đóa Nhan. Cho nên, chúng ta tuyển quân cừ, không thể quá yếu, Nữ Chân là suy nghĩ hàng đầu. Hơn nữa, người Nữ Chân rất thông minh, bọn họ cũng biết, chỉ dựa vào chặn thả thì không cách nào sinh tồn được, đã phải rất nhiều con dân vào trong quan học tập nông canh và kinh thương. Thông minh như thế, có thể nào đẩy bọn họ về hướng con hổ dần nhưng mãnh mẽ Khắc Mãnh Cáp Nhĩ?”

Sở Liên Nhi nhíu mày: “Người cam đoan người Nữ Chân sẽ một mực nghe lệnh chúng ta sao? Người trên thảo nguyên, không có người nào cam tâm bị người chế trụ, cho dù hiện tại bọn họ hợp tác với chúng ta, nhưng cũng không dám cam đoan nuôi hổ không có tai họa về sau, cánh chim đủ cứng còn có thể bay.”

Thành Vân đã tính trước nói: “Thế lực của người Nữ Chân bành trướng đến cường đại như Khắc Mãnh Cáp Nhĩ thì bọn họ cũng sẽ không an phận. Cho nên đến lúc đó, chúng ta liền tìm đồng minh khác, lại làm cho bọn họ tàn sát lẫn nhau. . . .”

Sở Liên Nhi ha ha cười: “Dù sao người chính là muốn một mực làm cho bọn họ nội đấu, mà không ai chú ý xâm nhập biên quan a?” Thật là một tiểu nhân âm hiểm.

Thành Vân buông buông tay, bất đắc dĩ nói: “Không có biện pháp, nếu như không làm như vậy, vậy chúng ta cũng chỉ có thể ở vào bị động. Lại đến, trên thảo nguyên là không thể làm cho bọn họ bình tĩnh, bằng không, chờ bọn họ thống nhất thế lực rồi, đã tâm sẽ nhìn về phía Đông Ly ta. Cho nên. . . .”

“Cho nên, cho dù thảo nguyên bình tĩnh rồi, người đều muốn tìm một chuyện cho bọn họ làm, đúng không?”

Sở Liên Nhi tiếp lời nói. Nàng nâng cái má, ra vẻ trầm ngâm: “Ta suy nghĩ, người sẽ dùng biện pháp gì làm cho bọn họ không bình tĩnh? Châm ngòi? Ly gián? Hay là dùng biện pháp âm hiểm khơi dậy bọn họ nội đấu?”

Thành Vân mỉm cười, không chút nào để ý với trào phúng của Sở Liên Nhi, “Cho nên, đây cũng là nguyên nhân ta đỡ người Nữ Chân. Chúng ta cùng bọn họ tiến hành giao dịch vật chất, bọn họ ngoại trừ dê bò ngựa, cũng chỉ có nhân sâm. Mà chúng ta có lụa, đồ sứ, nông cụ cùng lò cụ, đều là bọn họ tha thiết ước mơ. Chúng ta chẳng những phải cho nhiều, còn phải tận khả năng thỏa mãn bọn họ. Chờ bọn họ cơm no áo ấm rồi, chờ đợi bọn họ có thời gian an nhàn, tác Ta lại phải đổ mắt cướp đoạt. Đến lúc đó, mục đích làm cho bọn họ nội đấu chẳng phải đạt đến sao?”

Sở Liên Nhi xem thế là đủ rồi, không thể không dựng thẳng lên ngón cái dùng bày ra bội phục. “Người ta nói đuôi ong vàng có châm, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Không nghĩ tới, nam nhân âm độc ác, so với nữ

nhân còn ngoan độc hơn gấp trăm lần, một ngàn lần.”

Thành Vân lên tiếng cười dài, trong tiếng cười, có phóng khoáng, hiểu ý, còn có thần thái bay lên. Sở Liên Nhi nhất thời nhìn mê muội. Trái tim lập tức phịch phịch nhảy dựng lên.

Thắm, nàng giống như thật sự rơi vào.

.....

Bữa tối thì người hầu bắt đầu bày đồ ăn, đồ ăn của Thành Vân như cũ là bánh bột, rau cải ngâm nước và sợi củ cải khô. Nhìn thức ăn trong chén của hắn, Sở Liên Nhi nhìn không được nôn khan, đây là người ăn sao? Mỗi ngày ăn cái này, không sợ táo bón a?

Bất quá, nhìn đến đồ ăn nha hoàn bày ở trước mặt mình thì nàng nhìn không được sợ ngậy người, cơm trắng bóng sáng, còn có măng non chiên giòn, và thịt dê đỏ rực, cái này, đây là có chuyện gì?

Trùng mắt đồ ăn trên bàn khoảng nửa ngày nàng ngậy ngốc ngẩn đầu, nhìn về phía Thành Vân, trong con ngươi lóe dấu chấm hỏi.

Thành Vân cầm bánh bột, đưa vào trong miệng, cặp môi đỏ mọng đầy đặn lúc mở lúc đóng, theo nhấm nuốt mà sinh động, Sở Liên Nhi nuốt nuốt nước miếng, người này cho dù ăn một bữa cơm đều rất ưu nhã, động tác thật hoàn mỹ. Mỗi ngày nhìn hắn ăn cơm quả thực tựa như xem nghệ thuật. Người này không thể cứu được, diện mạo ưu tú như vậy làm gì vậy. Quả thực là có chủ tâm câu dẫn phụ nữ đằng hoàng mà.

“Người vì cái gì không ăn?” Thành Vân bị nàng nhìn chằm chằm nửa ngày, một chút cũng đều không xấu hổ hoặc là không được tự nhiên, chỉ là ngẩn đầu nhìn nàng.

Thu Nguyệt len lén đụng Sở Liên Nhi, lúc này Sở Liên Nhi mới hoàn hồn, ngượng ngùng cười, chỉ vào thịt và cơm trên bàn, “Đây không phải phương Bắc sao? Tại sao có thể có cơm? Có phải là đầu bếp làm?”

Thành Vân nhìn nàng cười cười: “Không có lầm, là ta phân phó bọn họ làm như vậy.”

“Vì, vì cái gì?” Bị không cùng dạng trong mắt của hắn nhìn khiến nàng mặt đỏ tim đập ngậy ngốc hỏi.

Thành Vân thả bánh bột trong tay ra, vươn tay ra, nhẹ nhàng xoa hai má của nàng, ngón tay ấm áp, mang theo ma lực không thể tin, làm cho toàn thân nàng run rẩy.

“Người sinh trưởng ở phương nam, ăn không quen mì phở phương bắc, nhìn người, mới thời gian vài ngày, liền gây một vòng lớn.” Thanh âm Thành Vân rất nhẹ, mang theo nhẹ nhàng ôn nhu không thể tin, như gió xuân ấm áp thổi qua, một dòng nước ấm tinh tế đầy đặc, làm dịu nội tâm khô cạn.

Sở Liên Nhi ngờ ngác nhìn qua Thành Vân, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm phản ứng gì.

Thu Nguyệt ở một bên hầu hạ đỏ mặt, mắt xem mũi, mũi nhìn tâm, giả vờ không nhìn thấy.

“Công tử, cơm lạnh.” Thành Kiều một mực nén giận cũng nhìn không được nữa, bước xa xông lên trước, bắt lấy tay Thành Vân đặt ở trên mặt Sở Liên Nhi, thân thể sẽ cực kỳ nhanh gần tại trước người Sở Liên Nhi, vừa dùng thân thể che khuất tầm mắt của hắn, thúc giục: “Công tử, bánh bột lạnh sẽ ăn không ngon. Ngài nhanh ăn đi, bằng không, bụng ngài lại đau.”

Chẳng biết tại sao, Sở Liên Nhi nghe thanh âm Thành Kiều có tức giận, còn có ghen ngào. Có chút khó hiểu, Thành Vân nói chuyện: “Nô tài lắm miệng!”

Thành Kiều dậm chân, xoay người hung dữ trừng mắt nhìn Sở Liên Nhi, đoạt lấy bánh bột trong mâm của hắn, cố ý lớn tiếng nói: “Công tử, ngài cũng thiết là, những ngày này, vừa phải duyệt binh, vừa phải vất vả quân vụ, còn phải cùng người không ồm mà rèn ăn cơm, suốt ngày đều không được nghỉ ngơi, nhìn người, người gây thành như vậy. Đại phu đã sớm nói ngài dinh dưỡng không đầy đủ, không cần phải ăn loại bánh bột vừa khô vừa cứng này, cần ăn nhiều thịt hơn mới phải. Ừ, thịt dê này phòng bếp làm ngược lại rất có trình độ, người nhanh ăn đi, miễn món ăn lạnh không thể ăn. Đối với dạ dày ngài cũng không nên.”

Lúc này Sở Liên Nhi mới bắt được một câu trọng điểm, nhìn về phía Thành Vân, hỏi: “Người có bệnh bao tử sao?” Cơ quan khó bảo dưỡng nhất trong thân thể con người là dạ dày, trên người mỗi người đều có bệnh

bao tử không lớn không nhỏ. Nàng không có ngờ tới, Thành Vân nhìn như hoàn mỹ, cũng sẽ có bệnh bao tử. Nghe lời Thành Kiều, hình như còn rất nghiêm trọng.

Thành Kiều giống như bị dẫm lên cái đuôi gà, chỉ kém không có nhảy dựng lên, hần ác thanh nói: “Đâu chỉ dạ dày không tốt, quả thực chính là. . .”

“Thành Kiều!” Thanh âm trầm thấp nhàn nhạt của Thành Vân sâu kín vang lên, Sở Liên Nhi đánh cái rùng mình, nhìn Thành Vân mặt trầm lại, chỉ thấy hần nhìn cũng không nhìn Thành Kiều, hơi hột : “Xem ra trừng phạt vừa rồi còn nhẹ, ngoài chòi gác có đường đá, người đến chỗ đó quỳ, làm cho đầu óc thanh tỉnh chút ít, biết rõ lời nào nên nói, lời nào không nên nói.”

Phạt quỳ? Vừa rồi Thành Kiều bị phạt quỳ?

Sở Liên Nhi hơi cúi đầu, lúc này mới phát hiện hai chỗ đầu gối của Thành Kiều, tối như mực .

Thành Kiều quỳ xuống, thanh âm nghẹn ngào: “Công tử, ta biết rõ ngài trách ta lười nhàn, nhưng, ngài dạ dày không tốt, đại phu đã nói rồi, ngài không có thể ăn thức ăn cứng, những ngày này ngài đều không nghe ta khuyên, nhìn nhai cả buổi tối đều đau dạ dày ngủ không yên, ta xem tâm không đành lòng a.”

Sở Liên Nhi ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện sắc mặt Thành Vân không tốt lắm, tái nhợt chút ít, tiều tụy chút ít, còn gầy chút ít, quầng thâm dưới mắt đều đi ra. Vừa mới bắt đầu nàng còn cho là hần cả ngày vất vả quân vụ, lao tâm lao lực, thể cho nên gầy.

Thần sắc băng lạnh của Thành Vân có chút động dung, Thành Kiều tiếp tục nói: “Ta biết rõ thức ăn Nam Lăng nghiêm trọng khuyết thiếu, ngài muốn đồng cam cộng khổ cùng các tướng sĩ, nhưng, ngài thân là chủ soái, ngàn vạn trách nhiệm tập một thân, cũng không thể vì điểm việc nhỏ mà làm trễ nãi thân thể của mình. Phải biết rằng, trên người ngài liên hệ tánh mạng của mười lăm vạn tướng sĩ, và tánh mạng của mấy trăm vạn dân chúng vô tội trong quan.” Nói đến đây, Thành Kiều lại hung dữ trừng mắt Sở Liên Nhi, nói: “Ta biết rõ ngài cũng ăn không quen thức ăn phương bắc, nhưng ngài thân là chủ soái tam quân đều có thể nhịn, vì cái gì nữ nhân này không thể nhịn?”

Lúc này Sở Liên Nhi mới nghe rõ, nguyên lai Thành Kiều một nửa là đau lòng chủ tử nhà mình, một nửa là đang trách tội Thành Vân đối với nàng thật tốt quá, thiên vị cho nàng.

Thật là một đứa trẻ đáng yêu, tình nguyện bị chủ tử trách phạt, cũng muốn giữ gìn chủ tử khỏe mạnh, đứa trẻ bao lớn a?

Thật sự là làm khó hần.

Thành Vân nặng nề buông đứa trúc, nghiêm mặt quát: “Thành Kiều, người vượt quy củ.”

Thành Kiều không sợ hãi chút nào nghe xem hần, thấy chết không sờn: “Ta biết rõ công tử không thích ta xen vào nhiều việc riêng, nhưng, cho dù hôm nay ngài đánh chết ta, ta cũng muốn nói. Chủ tử, nữ nhân này giữ lại không được, nàng là kẻ gây tai họa, diện mạo dụ dỗ, lúc trước mê xoay quanh thái tử trước, cái này ai chẳng biết a, chẳng lẽ ngài cũng muốn học thái tử trước bị nàng mê thần hồn. . .”

Sắc mặt Thành Vân càng ngày càng khó coi, không đợi hần nói xong, hần hung hăng vung tay áo lên.

Thân thể có chút gầy của Thành Kiều giống như điều bị đứt dây bay ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất, hơn nửa ngày đều không đứng dậy được.

Sở Liên Nhi kinh ngạc, nàng vội đứng lên, hướng Thành Vân rống to: “Nhìn chuyện tốt người làm, Thành Kiều chỉ là quan tâm người mà thôi.” Nàng kéo váy chạy về phía Thành Kiều, bộ mặt hần cúi xuống, không nhúc nhích, trong nội tâm nàng lo lắng, động thân thể của hần, vừa mới đụng phải thân thể của hần, đã bị Thành Kiều bỏ qua, “Bỏ đi, yêu nữ, không cần người làm bộ hảo tâm.” Thanh âm của hần rất yếu, cơ hồ nghe không được, bên môi hơi mỏng, tràn ra máu tươi.

54. Q.2 - Chương 12: Thời Khắc Tình Cảm Mãnh Liệt

Thành Kiều vừa tức vừa vội, muốn một chương đánh bay nàng, nhưng ngực đau lợi hại, hần chịu đựng toàn thân đau đớn sắp rã rời, nghiêng rống với nàng: “Người yêu nữ này, mau buông tay bản thủ của người ra.”

Sở Liên Nhi như nguyện buông cổ áo của hần ra, thân thể Thành Kiều đứng không vững, lại nặng nề té trên mặt đất, vùng vẫy nửa ngày cũng không đứng dậy được, không khỏi oán độc trừng mắt nàng, hận không thể xé nàng thành mảnh nhỏ.

Sở Liên Nhi trên cao nhìn xuống hần, chống eo, hướng hần hừ lạnh: “Ta biết rõ ngươi hận ta, chán ghét ta. Nhưng, ngươi ngoại trừ mắng ta yêu nữ hồ ly tinh ra, có thể mắng cái khác hay không?”

“Ngươi chính là yêu nữ, ác nữ, hồ ly tinh, câu dẫn chủ tử nhà của ta. . .” Khả năng nói quá mau rồi, dẫn phát vết thương trên người, làm hần nhin không được lại ho ra tiếng.

Sở Liên Nhi thờ ơ lạnh nhạt, xem xét Thành Vân, thần sắc hần lạnh nhạt nhìn Thành Kiều, khi phát hiện ánh mắt của nàng thì lại cười ôn nhu với nàng, hần chỉ vào thức ăn trên bàn: “Nhân lúc còn nóng ăn đi, lạnh sẽ không ăn ngon.”

Sở Liên Nhi lại liếc Thành Vân lần nữa, lại ngồi xổm người xuống, nhỏ giọng nói bên tai Thành Kiều: “Đáng thương, hảo tâm bị xem thành lòng lang dạ thú, chủ tử của ngươi không đá ngươi sao.”

Trong mắt Thành Kiều hiện lên một tia bị thương, lập tức tâm địa hung dữ mắng nàng: “Đều là ngươi hồ ly tinh này. . .”

“Ta là hồ ly tinh sao?” Sở Liên Nhi chỉ cái mũi mình.

“Đúng, ngươi là hồ ly tinh, hồ ly tinh đáng chết.”

“Ha ha, ta tự nhận mình không phải là hồ ly tinh, bắt quá, vì đáp ứng thân phận mới ngươi gia tăng trên người ta.” Nàng cúi người, ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Từ nay về sau, ta liền chuyên môn đi câu dẫn chủ tử nhà ngươi. Làm một hồ ly tinh lợi hại.”

Thành Kiều dương tay, lại bị nàng Chop trong tay, nàng cố ý hướng hần nháy mắt mấy cái: “Ai nha, đừng nóng giận, muốn ngăn cản ta, phải dưỡng tốt thương trên người ngươi mới được. Bằng không, ngươi cũng chỉ có thể tro mắt nhìn chủ tử nhà ngươi bị ta nuốt vào trong bụng, ha ha. . .”

“Ngươi, ngươi cái này. . .” Sở Liên Nhi không để ý tới hần nữa, vỗ vỗ tay, đứng dậy, ngồi vào trước bàn, dịu dàng nói với Thành Vân: “Thành Vân, hương vị thịt dê này không tồi, ngươi cũng ăn một miếng.” Nói, nàng dùng chiếc đũa của mình gắp lên một khối thịt dê, đưa vào bên môi hần.

Hai mắt Thành Kiều sắp trừng rớt ra.

Thành Vân nhìn nhìn Sở Liên Nhi, lại nhìn thịt dê bên môi một cái, há mồm, đem thịt nuốt vào trong bụng.

“Ừ, tốt, ăn một cái nữa.” Nàng lại gắp một miếng thịt lên, bị Thành Vân ngăn lại, đôi con ngươi dài nhỏ kia nhẹ nhàng mà tràn ra thần thái năm ánh mười màu, khẽ cười một tiếng với nàng: “Không cần, tự ngươi ăn.”

“Cái này, ta một mình ăn không vô, ngươi giúp ta ăn xong.”

Thành Vân muốn cự tuyệt, Sở Liên Nhi mắt húng, đẩy tất cả món ăn trước mặt tới trước mặt hần, vẻ mặt chán ghét: “Cái này phòng bếp làm món gì a, khó ăn như vậy. Ta không ăn.”

“Yêu nữ, ngươi không cần được một tắc lại muốn tiến một thước. . .”

Sở Liên Nhi lại nói: “Thành Vân, ngươi ăn hết tất cả cái này đi, ta ghét nhất ăn thịt dê, buổi tối, ta muốn nhìn đến thịt heo luộc, và canh rau tươi, còn có củ cải xào.”

Thành Vân hòa nhã nói: “Được, đều tùy ngươi.”

Sở Liên Nhi vẻ mặt ngang ngược: “Còn có, thịt heo ta chỉ ăn mỏng, không ăn dày, có một chút dày ta đây cũng sẽ không ăn. Còn có, xào củ cải nhất định phải mới lạ, những ngày này, một mực ăn củ cải già khô, đã chán ăn.”

“Được!” Thành Vân vẫn ôn tồn đáp ứng.

Sở Liên Nhi liếc Thành Kiều đã sắp tức đến trúng gió, Thành Vân đậm đậm quét mắt nhìn hần một cái, phân phó nói: “Thu Nguyệt, vịn Thành Kiều xuống dưới.”

Thu Nguyệt vội vàng lên tiếng, không để ý Thành Kiều phản kháng, cường nâng hấn, mang hấn ra nhà ăn. Trên đường đi, Thành Kiều còn đang mắng to Sở Liên Nhi.

“Yêu nữ, người chết không yên lành, người. . . Ngô ngô. . . Người thả ta ra, ta muốn. . . Ngô ngô. . .”

Sở Liên Nhi xem thế là đủ rồi, nàng cũng không biết rõ, Thu Nguyệt nhìn như nhu nhược, khí lực cũng không nhỏ, ôm theo Thành Kiều như vịn con gà con.

Thành Vân giống như nhìn ra nghi ngờ của nàng, nhẹ nhàng giải đáp thay nàng: “Thu Nguyệt từng học võ, một thanh kiếm dùng đến xuất thần nhập hóa, còn có, trên người nàng thường có chứa châm bạc, bách phát bách trúng, tuyệt không trật. Ba năm mươi đại hán bình thường, chỉ sợ cả thân còn chưa chạm được đã bị giải quyết. . .”

Hít. . . Thu Nguyệt, thực lợi hại như vậy sao?

“Còn có, trong lòng ta, người vĩnh viễn không phải hồ ly tinh, càng không phải là yêu nữ.” Nói lời này đồng thời, thanh âm Thành Vân cực kỳ ôn nhu, giống như trong mắt có thể chảy ra nước, tình tế mềm, mang theo mùi thơm xông vào mũi, chui thẳng vào trong mũi nàng, làm trước ngực nàng kích động.

Sở Liên Nhi chịu không được mãnh liệt thở hổn hển, không nghĩ tới, hấn luôn luôn lãnh đạm, vừa ôn nhu, thật có thể ngáy chết người.

“Người, người làm gì nói với ta những lời này?” Lời nói của Thành Kiều nàng cũng chưa bao giờ để ở trong lòng.

Thành Vân hướng nàng cười, thần sắc ôn nhu cực kỳ, hấn nhẹ nhàng mà kêu lên: “Liên Nhi.”

“Ừ?” Thân thể nàng tê tê, giường con người long lanh nhìn qua hấn.

Thành Vân cúi đầu, “Liên Nhi, ta cũng không nhận được nữa.”

Kết, hấn nói cái gì?

Phản ứng không kịp nữa, hô hấp của nàng đã bị cướp đi! Một đôi môi nhu mềm mút trên môi mình, mang theo dòng điện không thể tin, lan khắp toàn thân.

Hôn môi chợt tới, làm ất hạnh của nàng tròn xanh, tròng mắt khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mắt, hấn, hấn lại đang hôn nàng. . .”

.

Giống như hai kênh rạch đỏ không thể vượt qua, đột nhiên rẽ khom vào, hợp thành một thể, cái loại cảm giác này, rất kỳ quái, có kinh ngạc, bàng hoàng, ngưỡng ngùng, nhưng nhiều nhất là mừng rỡ.

Thành Vân, hấn nói hấn nhận không được.

Thành Vân, hôn nàng.

Hơn nữa là chủ động hôn nàng.

Mừng rỡ không nói ra được, nguyên lai tưởng rằng chính mình chỉ tương tự một phương, tận lực trông coi lý trí – đạo phòng tuyến cuối cùng, nào ngờ, tương tự đơn phương của nàng biến thành đôi tương tự, hai thân thể giống như nam châm, hấp chặt cùng một chỗ, như thế nào cũng chia không ra.

Đôi môi Thành Vân y nguyên trần trọc hút trên môi mình, nàng đột nhiên không chiếm được thỏa mãn, chủ động mở ra hàm răng tuyết trắng, hé đầu lưỡi tinh xảo trượt tiến đến.

Nguyên lai, gần bó như môi với răng tốt đẹp như vậy.

Trước kia, ôm nhau hôn với thái tử Đông Ly Dịch đều không có cảm giác tốt đẹp như vậy.

Nguyên lai, ôm hôn với nam nhân mình yêu mới có thể nhận biết cái gì gọi là hôn. . . .

Trên người Thành Vân có mùi hoa lê nhàn nhạt, xông vào mũi, hương thơm nhạt rơi vãi, tập vào trong mũi, chỉ có say mê vô tận.

Bỗng dưng, một hồi trời xoay vòng, lúc này nàng mới phát giác, Thành Vân đã ôm nàng ngang lên. . .

Khuôn mặt tuần tú của hân đồ bưng, hai con người ám trầm, nhưng nàng rõ ràng phát hiện, đáy mắt hân có lửa ham muốn nồng đậm đang nhảy nhót, nàng nhẹ nhàng gọi: “Thành Vân. . .” Trong cổ cực kỳ tất, đôi môi tê dại sưng, nàng muốn ngăn cản, cũng không nguyện buông tha thời gian tốt đẹp này.

Thành Vân nhìn nàng, thanh âm mang theo khàn khàn: “Ta muốn người.” Thanh âm của hân rất nhẹ, cũng rất kiên định, mang theo khí phách chân thật đáng tin, tựa như tuyên bố vật của mình.

Thành Vân lúc này, không hề tao nhã nho nhã, cũng không cười như tắm gió xuân, mà là khí phách nói muốn nàng.

Nam nhân như vậy, thật sự quá ưu tú, thân phận của hân, bối cảnh của hân, còn có thể lực sau lưng của hân, lý trí chút, nàng hân là cách hân thật xa.

Nhưng, trên người Thành Vân có tính chất đặc biệt làm cho người không cách nào cự tuyệt, nếu cự tuyệt, phải có rất nhiều dũng khí.

Sở Liên Nhi không muốn cự tuyệt hân, nàng cũng không có dũng khí cự tuyệt.

Vì vậy, nàng chủ động vòng lên cổ của hân, chủ động đưa lên môi thơm, tính làm mời mà không nói gì.

Thân thể Thành Vân chấn động, hai tay dùng sức, một phen ôm lấy nàng, đi đến trong phòng ngủ.

Rất nhanh, quần áo bong ra từng mảnh, xuân sắc khôn cùng, hai thân ảnh nhiệt liệt dây dưa, trong mùa xuân về hoa nở, trong rèm lam sáng, tận tình phóng thích tất cả.

Hai con người nhiễm lên vô tận tư quyến rũ, Sở Liên Nhi nằm ở trên giường mềm mại, nhìn Thành Vân cởi quần áo trên người mình, đầu tiên là áo ngoài màu đỏ thêu mai vàng, lại đến váy mỏng màu gạo trắng thêu hoa sen ở giữa, kế tiếp, lộ ra áo sơ mi tuyết trắng.

Giống như đang huỷ một tác phẩm nghệ thuật, Thành Vân di chuyển chậm, khí phách lại không mất ôn nhu. Đắm chìm bên trong ôn nhu khôn cùng của hân, Sở Liên Nhi động cũng không dám động, tùy ý hân cởi bỏ trói buộc trên người của mình.

Khi tầng tầng quần áo bong ra từng mảnh, tuột đến nơi bả vai, lộ ra xương quai xanh duyên dáng, cái cổ trắng nõn thon dài, cùng mảnh da thịt tuyết trắng lớn, còn có áo lót màu đỏ vẽ hình chim đậu đầu cành, viên tròn bóng kia cao ngất. . .

Trong cổ Thành Vân có gì là lạ, hân khó từ trong mảnh lớn da thịt mỹ lệ chói mắt ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Liên Nhi.

Nàng lúc này, mi nhãn như tơ, mặt đẹp như khói bay, có chút ngượng ngùng, lại có chút ít chờ mong.

Dưới cái cổ thon dài của nàng, một mảnh da thịt chói mắt lỏa lồ, mang theo ánh sáng màu hấp dẫn người, non mịn, trắng nõn, quần áo tuột đến dưới bờ vai, xương quai xanh duyên dáng và vai non mịn thu hết vào đáy mắt, trước ngực tuyết trắng của nàng, chỉ còn lại có một áo lót màu đỏ hơi mỏng. . . . Thân thể nữ nhân, đẹp cỡ nào cũng không qua vẻ đẹp thần bí muốn lộ còn ngưng.

Trong cổ Thành Vân nhẹ vang lên, vươn tay ra sau cổ nàng, buông lỏng ra một tầng trói buộc cuối cùng của nàng.

Vú tuyết trắng trước ngực Sở Liên Nhi, giống như mất đi khổng chế, như con ngựa hoang thoát cương, bật lên trước mắt hân, quảng vú động hoa mắt, làm mắt hân bị loá trắng sáng.

Tháng tư thì khí trời vẫn có chút rét lạnh, rút đi một tầng trói buộc cuối cùng Sở Liên Nhi cảm thấy một tia hàn ý, không biết là lạnh, hay là ngượng ngùng, nàng vươn tay bưng kín trước ngực.

“Không nên nhìn.” Thanh âm nhỏ như muỗi ngâm, nàng kinh ngạc, nguyên lai tưởng rằng nàng giống mẹ, nói chuyện gọn gàng linh hoạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rơi xuống đất có tiếng, không thể tưởng được, tại thời khắc khẩn yếu, cũng tránh không được thẹn và bất lực đặc biệt của nữ nhân.

Thành Vân lấy tay nàng để ở trước ra, gần xuống thân thể, chậm rãi bao trùm ở phiến trơn mềm trên thân thể mềm mại kia. . .

55. Q.2 - Chương 13: Trao Đổi Điều Kiện

Động tác của Sở Liên Nhi, nhìn ở trong mắt Thành Vân, chính là mỹ cảm muốn che còn lộ, treo ngược khẩu vị và dục vọng lên cao vô hạn của nam nhân.

Thành Vân thay đổi bề ngoài nho nhã thường ngày, một phen bắt được tay nàng che ở trước ngực, đặt ở hai bên gối đầu, chợt, ánh mắt của hắn liếc về phía một bên, ánh mắt rơi vào trên một vật thể xa lạ, “Đây là cái gì?”

Tay Sở Liên Nhi chợt bị đâm, cơ hồ cũng nhìn về bên trong gối đầu cùng lúc với Thành Vân, sau đó, nàng vội vàng giãy giụa tay thoát khỏi Thành Vân, khom xuống giấu nó vào trong quần áo, mặt khẩn trương: “Không có gì, là đồ chơi nhỏ bình thường ta nhầm chán nên làm.”

Thần sắc Thành Vân không thay đổi, “Đồ chơi nhỏ? Lấy ra cho ta nhìn một chút.” Hắn không để ý phản kháng của nàng, cường ngạnh từ trong ngực nàng cầm đồ chơi nhỏ ra ở trong tay, bỗng dừng, sắc mặt của hắn thay đổi mấy lần, “Đây là. . .”

Một khối hình người gỗ bị gọt thô ráp, bên trên cắm đầy ngân châm rậm rạp chằng chịt, nơi ngực người gỗ nhỏ, còn viết ba chữ Đông Ly Thuần xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đông Ly quốc luôn luôn kiêng kỵ vụ thuật, triều đình từng nghiêm lệnh cấm vụ thuật tồn tại và xảy ra, một khi phát hiện, không hỏi nguyên do, đều phải chịu cực hình. Không lạ khi sắc mặt Thành Vân sẽ đại biến. Huống chi, người trong cuộc lại là chủ tử hắn.

Sở Liên Nhi dĩ nhiên cũng biết kiêng kỵ của dân chúng Đông Ly, không dám nhìn tròng mắt của hắn, giống như đứa nhẻ đã làm sai chuyện, nhẹ nhàng nói: “Người cũng không phải không biết, chủ tử nhà người hạ chung độc cho ta, hại ta cầu sống không thể, muốn chết không được, ta đánh lại đánh không lại, phản kháng lại không phản kháng được, chỉ bất quá làm xả giận mà thôi.” Đông Ly Thuần đồ nhân yêu kia hiện tại cũng không sống thật tốt sao, chẳng những sống tốt, còn.

Nàng liếc Thành Vân một cái, ban đêm ánh sáng tối tối, không thấy rõ ánh mắt của hắn, nàng lại giải thích: “Ai da, giải thích cho người nhiều như vậy làm gì, dù sao, nếu như hắn không giải trừ chung độc cho ta, ta liền thề không lưỡng lập (đứng chung) với Đông Ly Thuần, hừ!”

Có vài người coi như đã làm sai chuyện, cũng sẽ không nhận sai. Sở Liên Nhi chính là dạng này.

Ánh mắt Thành Vân biến ảo không chừng nhìn người gỗ nhỏ một hồi lâu, bỗng dừng cười khê, nhìn ngân châm rậm rạp chằng chịt bên trên, mỉm cười nói: “Đã lớn thế này, còn tin cái này. Nếu như người thật muốn đưa hắn vào chỗ chết, vì sao không đâm vào bộ phận yếu hại?”

Trời bên ngoài đang tối xuống, bên trong nhà lại không thắp đèn, không biết có phải ảo giác hay không, Sở Liên Nhi cứ nhiên thấy con người Thành Vân nhanh chóng tỏa sáng, vừa tựa như mờng rờ, vừa tựa như phức tạp.

Nàng cầm lấy người gỗ nhỏ nhìn coi, từ mũi hừ một tiếng: “Nếu quả thật đâm hắn chết rồi, vậy chung độc của ta không phải vĩnh viễn cũng không cởi được.” Nếu như người thi chung đã chết, người bị hại như nàng không phải sẽ bị chung độc mất đi khổng chế dày vò chết tươi sao? Coi như hận hắn nữa, điểm lý trí này nàng vẫn phải có.

Thành Vân “uh” một tiếng, thử dò xét hỏi: “Nếu như hắn giải chung độc thay người, người còn có thể hận hắn không?”

“Lấy cái loại tính tình tiểu nhân kia, sẽ có khả năng này sao?” Nàng nói châm chọc.

Thành Vân không nói thêm gì nữa, vút người gỗ nhỏ xuống một bên, hình người nhỏ tầm thường lăn đến dưới giường, Sở Liên Nhi kinh hãi, muốn đi nhặt, lại bị Thành Vân ép đến trên giường, hai tay bắt đầu không an phận ở trên người nàng

Sở Liên Nhi muốn ngăn cản, nhưng hắn lại nắm hai tay của nàng, dùng thật thấp thanh âm, tựa như cầu xin nói: “Liên nhi, ta muốn người.”

Xương Sở Liên Nhi sắp mềm rồi, nàng không nghĩ tới, một đại nam nhân, làm gì học làn điệu có thể làm mềm xương người như nữ nhân để cầu xin nàng, không khỏi đỏ mặt, nhẹ nhàng néo lưng của hắn.

Giống như lấy được mệnh lệnh của tướng quân, binh sĩ đang chuẩn bị lập tức cầm vũ khí đấu tranh anh dũng. . . Một cuộc hoan ái tiêu hồn ăn xương bắt đầu ở bên trong rèm phủ dung ẩm. . .

Ban đêm này cực kỳ mê người.

Nửa vòm trăng giắt nơi chân trời, tà tà rơi vào bầu trời Nam Lăng, trên xà ngang có một tầng chói lọi màu bạc.

Gió nhẹ nhàng, thổi hiu hiu bên cạnh gốc cây đa nghe nói có năm trăm năm lịch sử bên cạnh chòi gác, vang sào sạt, giống như đang hát bài tình yêu.

Trên lầu hai, trong cửa sổ bền chắc, thông qua tầng tầng màn vải, xuyên qua bình phong màu trắng hình đầu chim, có thể từ rèm giường màu trắng dòm đến hai người thân mật ôm nhau.

Suốt đêm dây dưa, ép khô thể lực của Sở Liên Nhi. Nàng không ngờ tới, Thành Vân nhìn như “nhu nhược” ở trước mặt người một bộ công tử phong độ nho nhã, nhưng ở trên giường, lại dũng mãnh như kiêu tướng sa trường, nàng ở vui thích cực hạn, ngất xỉu rồi, tỉnh lại lần nữa, phát hiện hắn vẫn đang siêng năng tiếp tục công thành chiếm đất.

Cùng Thành Vân quen biết tới nay, đã có đã hơn hai tháng, hai tháng này, bên cạnh hắn chưa bao giờ xuất hiện qua cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, mà nàng, đại đa số thời gian cũng ở chung một chỗ với hắn, rõ ràng trạng huống của hắn nhất.

Có thể là cấm dục quá lâu, cho nên mới phải sinh mãnh liệt như vậy.

Bất quá, hoặc giả thân thể của nàng cũng bị cấm quá lâu, trận hoan ái này, như sa mạc hạn hán đã lâu, chợt được mưa to dài, mang lâm ly sung sướng, khiến cho nàng quên mất phải giữ vững thực nữ và hàm súc trước mặt hắn.

Vui thích cực hạn qua đi, Thành Vân giống như một mồi vô cùng, ôm lấy nàng ngủ thật say, bất quá, trong miệng hắn cũng hàm hồ mê mẩn: “Liên nhi, không nên hận ta. . .”

Cảm giác toàn thân ấm áp, buồn bực thường xuất hiện trong ngực biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảnh mát mẻ. Giống như mạch máu bế tắc, chợt lưu thông, tựa trong lồng ngực bền chắc của Thành Vân, nàng ngửi mùi thơm hoa lê đặc biệt của riêng hắn và mùi mồ hôi hoà lẫn vào nhau trên người hắn, hít sâu một cái, đầu ngón tay thon dài, vẽ vài vòng trên ngực hắn.

Một đôi bàn tay trắng nõn bắt được tay làm chuyện xấu của nàng, Sở Liên Nhi không phục đắc hân, chu mỏ nói: “Ghét, người cư nhiên giả bộ ngủ.”

Lồng ngực chấn động, Thành Vân khàn khàn cười, hắn lật người, đè Sở Liên Nhi ở phía dưới, xấu xa cười một tiếng: “Vốn là ngủ rất say sưa, nhưng trong ngực luôn có con mèo hoang trêu chọc” Hắn kêu rên, cầm tay làm chuyện xấu của nàng, vuốt vuốt địa phương bị đắc trước ngực, giả bộ giận: “Tốt thật, muốn mưu sát chồng a.”

Sở Liên Nhi cười khúc khích, đưa tay véo lồng ngực của hắn một cái: “Đi chết đi chồng, bát tự còn chưa có so qua đâu.”

Thành Vân nóng nảy, cầm mặt của nàng, mặt buồn bả: “Liên nhi, chẳng lẽ người ăn ta sạch sẽ cũng không muốn phụ trách?”

Sở Liên Nhi thiếu chút nữa bật cười, không nghĩ tới người này mặt ngoài một bộ đáng đạo mạo, không nghĩ tới sau lưng cũng là loại người hai mặt khôi hài này.

Thật là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu a.

Thành Vân đem mặt nàng đối với mình, con ngươi hẹp dài bị ánh trăng ngoài cửa sổ bắn tới chiếu một mảnh mờ lung, sáng trong lại mong đợi.

“Liên Nhi, chờ cuộc chiến này kết thúc, chúng ta trở về kinh, được không?”

“Hồi kinh? Hồi kinh làm gì?” Sở Liên Nhi không hiểu.

“Đương nhiên là thành thân a.” Thanh âm Thành Vân đương nhiên, hần hôn môi của nàng một cái, nói: “Chúng ta đều như vậy rồi, ngộ nhờ trong bụng có tiểu bảo bảo. . .” Hần dừng một chút, đưa tay chạy trên da thịt lộ ra của nàng, cuối cùng đi tới trên bụng bằng phẳng của nàng, thanh âm trầm thấp: “Ta muốn có một tiểu bảo bảo, là Liên Nhi sinh cho ta.”

Sở Liên Nhi giật mình trong lòng, giống như bị kéo vào nước xoáy, vô luận nàng cố gắng thế nào, đều không thể tránh được nước xoáy cuốn đi thân thể của mình.

“Thành Vân. . .” Thanh âm của nàng trần trụi căng lên, giống như ruộng cạn khô khốc đã lâu, coi như xuống chút nước mưa, như cũ không cách nào làm cho nó khôi phục dễ chịu như cũ. “Người muốn cưới ta?”

“Liên Nhi, ta là nghiêm túc, gả cho ta, được không?”

“Gả, gả cho người?” Sở Liên Nhi kinh ngạc, mắt hạnh của nàng trừng trừng, không thể tin nhìn hần, “Thành Vân, người không có sốt chút, người lại muốn cưới ta?”

“Ta không có sốt, Liên nhi, ta muốn cưới người làm vợ.” Thanh âm Thành Vân thật thấp, Sở Liên Nhi cảm giác tim của hần đập vô cùng mau, hần hôn lên mặt nàng, cuối cùng, hôn lên đôi môi của nàng, rừ rừ nói: “Liên Nhi, gả cho ta, được không? Ta bảo đảm để cho người làm tân nương hạnh phúc nhất trên đời.”

“Tại sao, tại sao muốn gả cho người?” Sở Liên Nhi biết cổ nhân bảo thủ, chỉ cần có chút mập mờ với nữ nhân, đều muốn lấy về nhà tỏ vẻ phụ trách. Huống chi, đã lên giường với nàng

Chẳng qua là, trong lòng có chút lạ, theo ý tưởng hiện đại, hần chỉ là vì phụ trách mà cưới nàng, luôn có chút không vui.

“Bởi vì. . .” Thành Vân nhìn nàng một hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Chẳng lẽ người không cho là chúng ta đã phát triển đến loại trình độ này, không nên thành thân sao?”

Quả nhiên!

Không nói ra được tư vị, Sở Liên Nhi cảm thấy ngực lập tức chận chận, “Liên nhi, ý của người thế nào” Thanh âm Thành Vân lộ vẻ vội vàng, “Trầm mặc liên đại biểu đồng ý? Thật tốt quá, Liên Nhi, chờ chiến sự vừa kết thúc, ta liền dẫn người hồi kinh, ta muốn chính thức cưới người.”

“Đợi chút, Thành Vân.” Sở Liên Nhi che môi của hần, cố gắng giữ vững đầu thanh tỉnh, nàng nhắc nhở hần: “Người là đại tướng tâm phúc của Đông Ly Thuần?”

Thành Vân ngớ ngẩn, “Liên nhi, thật ra thì ta có chuyện muốn nói với người. . .”

“Thành Vân!” Nàng cắt đứt lời của hần, “Trong cơ thể ta có chung độc, còn có, ta là Thái Tử Phi trước, nói vậy người cũng biết đi, người cưới ta, chính là chống lại cả thế giới, người phải suy xét kỹ.” Nàng là Thái Tử Phi trước của Đông Ly quốc, một Thái Tử Phi bị hoàng đế tự mình hạ chỉ ban cho cái chết, nàng họa quốc ương dân, lòng mang quỷ dữ, dân chúng cả Đông Ly quốc đều biết.

Nàng mặc dù không có chết được, nhưng là con cờ trong tay Đông Ly Thuần, như Đông Ly Thuần hận nàng, Thành Vân có thể nào cưới nàng đây?

“Người đang lo lắng cái này? Yên tâm, ta sẽ xử lý tốt.”

Sở Liên Nhi bắt lấy lời của hần: “Bao gồm giải trừ chung độc trên người ta?”

Thành Vân chần chờ chốc lát, gật đầu một cái.

“Trước kia, Đông Ly Thuần đã từng đáp ứng ta, nói muốn giải trừ chung độc, đáng tiếc, hần lừa ta, chung độc như cũ ở trong cơ thể ta, hơn nữa ta còn phát tác qua mấy lần, mỗi lần cũng làm cho ta sống không bằng chết. Cho nên. . .” Sở Liên Nhi ngược mắt, nhìn Thành Vân. Mặc dù trong đêm tối không thấy rõ vẻ mặt của hần, thanh âm của nàng vẫn như cũ lạnh như băng: “Ta ghét nhất người lừa gạt ta. Thành Vân, người cũng không nên học hần lừa gạt ta nha.”

Thân hình Thành Vân chợt chấn, hần nhẹ nhàng cười một tiếng, điểm cái mũi của nàng: “Người nha, chính là quá mức cố chấp. Ta nói có biện pháp thay người giải chung độc, sẽ giải, người tin tưởng ta được chứ?”

“Thật?” Mặt Sở Liên Nhi vui mừng, bắt lấy tay của hắn, vội hỏi: “Người có biện pháp giải? Lúc nào thì có thể giải?”

“Nếu như ta có thể giải thay người, người có thể gả cho ta sao?” Thành Vân không đáp hỏi ngược lại.

Sở Liên Nhi không chút nghĩ ngợi liền hung hăng gật đầu, nàng bắt lấy cổ hắn, in nhiều dấu hôn thơm lên mặt hắn, vui vẻ nói: “Nếu như người thật giải thay ta, ta liền gả cho người, sinh một chục hài tử cho người, có được hay không?”

Thành Vân bình tĩnh nhìn nàng, thanh âm nhẹ nhàng: “Được!”

56. Q.2 - Chương 14: Thật Là Thượng Sách

Trở thành vị hôn thê của Thành Vân là chuyện ngọt ngào mà tốt đẹp.

Quan tướng cả Nam Lăng nhìn thấy nàng, đều phải cung kính khom người hành lễ tại trước mặt nàng, sau đó tất cung tất kính gọi nàng một tiếng: “Sở cô nương mạnh khỏe!” Cả quan tướng cao nhất Nam Lăng tổn chế tam binh Hồ Vĩnh gặp nàng, cũng tươi cười đầy mặt, hướng nàng chào hỏi, có thể tưởng tượng, địa vị trong quân của Thành Vân.

“Tiểu thư, ngài nhìn, từ Vân công tử tuyên bố ngài là vị hôn thê của hắn với bên ngoài rồi, quan tướng Nam Lăng nào gặp ngài không cúi đầu cúi người với ngài? Tiểu thư, làm phu nhân đại soái uy phong không?” Thu Nguyệt vừa hỏi hã đi ở trên đường cái, trong ngực ôm được liệu chồng chất theo sát sau lưng Sở Liên Nhi, vừa hâm mộ nói với nàng.

Sở Liên Nhi dừng bước chân, quay đầu lại, cười như không cười liếc nàng, “Nha đầu chết tiệt kia, thật biết múa mép khua môi, xem ta không vặn nát miệng của người.”

“Hi hi, tiểu thư a, phong phạm thực nữ a, ngàn vạn không cần phải phá hết.”

Sở Liên Nhi âm thầm cắn răng, nha đầu chết tiệt kia, càng ngày càng kỳ cục rồi, lại dám cười trên đầu nàng.

Thu Nguyệt lại nói: “Tiểu thư, Vân công tử đối với ngài khá tốt, nhìn trên người của người mặc, cũng không phải là quần áo nhà rất giàu có bình thường mặc, đây chính là lụa đẹp thượng đẳng của phương Nam, giá trị ba mươi lượng bạc ròng, chính là chi phí một năm của dân chúng bình thường. . . Còn có, vòng ngọc và sai ngọc trên tay nàng, tất cả đều là Vân công tử bỏ tiền từ cửa hàng mua được, còn có viên trân châu này, vừa lớn vừa tròn, màu lại sáng, giá trị rất không thấp nha. . . Chỉ là, ta thật không rõ, Vân công tử tặng ngài nhiều đồ trang sức châu báu như vậy, vì sao ngài chỉ chọn đeo trân châu ngọc thạch?”

Sở Liên Nhi liếc nàng xem thường, “Ta chỉ yêu mến ngọc thạch và trân châu, như thế nào?”

“Tiểu thư, trước khi ra ngoài, Vân công tử từng phân phó ta, tiểu thư muốn mua gì, chỉ cần nói với chủ tiệm một tiếng, chủ tiệm sẽ sai người đem hàng hóa đến soái phủ, bạc đều không cần tốn, nhưng ngài mua những được liệu này làm sao sử dụng đây?” Thu Nguyệt khó hiểu.

Sở Liên Nhi vừa đi vừa đáp: “Ta nghĩ, người không nên gọi Thu Nguyệt, hắn là gọi Toái Nguyệt, lắm mồm dong dài. Ta muốn mua cái gì, còn cần lý do sao?” Dù sao Thành Vân nhìn qua rất có tiền, nàng không có gắng xài, làm sao đúng chuẩn với thân phận vị hôn thê của hắn.

Trên đường đi qua một tiệm tranh chữ, người bên trong đầu bắt đầu khởi động, Sở Liên Nhi nhất thời hiếu kỳ, nói: “Thu Nguyệt, buôn bán ở phòng tranh chữ này có vẻ rất không tồi, đi, chúng ta đi xem.” Không đợi Thu Nguyệt kháng nghị, đã kéo váy áo đi vào.

Chủ tiệm thấy quần áo của Sở Liên Nhi, cùng Thu Nguyệt theo sát sau lưng, lường trước là nhà giàu, vì vậy mặt tươi cười: “Vị cô nương này, ngài muốn mua tranh chữ sao? Tranh chữ ở đây của chúng ta bao quát bút tích của tất cả nhân vật lớn Đông Ly quốc, không biết ngài thích chữ của vị danh nhân nhà sĩ nào?”

Sở Liên Nhi tùy ý nhìn về phía tranh chữ dính trên vách tường, có rồng bay phượng múa, có bút lực mạnh mẽ, có mây bay nước chảy, tóm lại, các phong cách đều có, bắt quá, đối với thư pháp và hội họa, thường dân như nàng, cũng không thưởng thức được, chỉ biết là những chữ này đều rất dễ nhìn.

Chủ tiệm thấy nàng chỉ xem không hỏi giá, không khỏi nóng nảy, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, những tranh chữ này, chính là có thể gặp nhưng không thể cầu ở cả Đông Ly quốc, thiết nhiều nhà giàu có đều mua về sưu tầm. Tỷ như bộ này, là văn chương của Liên Tử Kiệt thái sư đương triều, giá trị ngàn vàng. Trong tiệm ta bán còn thừa một bộ cuối cùng thôi, nếu như ngài muốn, sẽ tính rẻ cho người. . .”

“Chủ tiệm, chữ này ai ghi, khó coi như vậy, cũng dám treo ở đây bán lấy tiền?” Sở Liên Nhi bỗng dừng chỉ vào một bộ tranh chữ, đây rốt cuộc là ai ghi a, khó coi như vậy, cả học sinh tiểu học ghi đều đẹp hơn hẳn, xiêu xiêu vẹo vẹo không nói, không nói đầu bút lông rồi, cả ngang đứng mỏng dày tối thiểu cũng không biết ghi, chữ viết mất trật tự không nói, còn ghi lệch đông lệch tây, hơn nữa ghi chữ bên trên lớn, phía dưới nhỏ, càng đáng xấu hổ chính là, cả sắp xếp nét đứng đều sai.

“Chủ tiệm, chữ này là ai ghi? Nói có bao nhiêu khó coi, thì có bao nhiêu khó coi, chỉ sợ hài tử ba tuổi ghi đều đẹp hơn hẳn, cứ nhiên còn dám treo ở đây để mất mặt xấu hổ? Ném không dọa người a?”

Chủ tiệm hắc hắc cười nhẹ, giảm thấp thanh âm xuống nói với nàng: “Cô nương có chỗ không biết, bộ tranh chữ này xác thực rất xấu, nhưng ta treo ở đây, cũng không phải vì bán lấy tiền, mà là vì làm nổi bật cho tranh chữ bên cạnh, cho khách so sánh. . .”

Sở Liên Nhi nghe rõ, thủ đoạn xúc tiến điển hình của thương gia, lấy thương phẩm vô cùng xấu bày ra cùng loại thương phẩm tốt này, khách nhân cầm hai thương phẩm tốt xấu này so sánh sơ, người hơi có đầu óc sẽ chọn thương phẩm chất lượng tốt, giá cả mắc chút cũng không sao.

Chỉ là, chữ này cũng ghi quá xấu a.

Sở Liên Nhi hỏi: “Chữ này là ai ghi ? Cháu của người?” chủ tiệm trên dưới bốn mươi, cổ nhân đều thành thân rất sớm, bình thường người bốn mươi tuổi cũng gọi gia gia.

chủ tiệm lắc đầu mạnh, vẻ mặt khinh thường: “Hử, có loại người này làm cháu của mình, ta sẽ chết sớm.”

Sở Liên Nhi càng thêm hiếu kỳ, nhìn một loạt chữ đậm nho nhỏ ở phía dưới: văn chương của Thái Tử Phi Lâu thị Đông Ly quốc Hoàng Dương đế năm mười tám.

Thái Tử Phi, Lâu thị?

Sở Liên Nhi ngạc nhiên, đầu như vào nước đục dơ, quấy rối bởi , “Lâu, Lâu thị. . . .”

Chủ tiệm giảm thấp thanh âm nói: “Đúng vậy a, đường đường Thái Tử Phi, diện mạo lại xinh đẹp xinh đẹp, đáng tiếc a, ghi chữ, ngay cả ta lão già thô kệch này cũng không dám khen tặng, cô nương, nghe khẩu âm của ngài, hình như từ trong kinh tới a, chắc đã nghe qua đại danh của nàng?”

Sở Liên Nhi há há miệng, gật đầu: “Nghe qua, đương nhiên nghe qua.” Trong nội tâm không biết là tư vị gì, chẳng lẽ mình trước kia, thực sự không được ưa chuộng như vậy sao?

“Chủ tiệm, chữ này, thật là ta. . . Thái Tử Phi kia ghi đấy sao?” Sở Liên Nhi thật sự không thể tin được chữ mình ghi sẽ xấu như vậy, tuy nàng chưa bao giờ cầm bút lông, cũng chưa luyện thư pháp, nhưng sẽ không dẫn ghi lung tung để cho người khác chế nhạo a?

Chủ tiệm méo miệng, mặt mũi tràn đầy khinh thường: “Đây chính là Lăng Thiên hộ tự mình đưa đến trong tiệm ta, còn có thể giả dối sao?”

“Lăng Thiên hộ?” Là ai?

“Nghe nói là một trong thân tín của đương kim nhị hoàng tử điện hạ, thiếp thân thị vệ của nhị hoàng tử, hẳn và Lý Hoa có danh xưng là mặt lạnh kiếm khách trên giang hồ cùng nhau xưng là Long Hồ Song Sát, thiếp thân thị vệ bên cạnh nhị hoàng tử, hai người này lúc sáng lúc tối,. Chúc Thiên hộ nhìn như chức vị rẻ tiền, nhưng chính là cấp nhân vật đặc biệt gặp quan nhất phẩm. . .”

Quả thật, nhân vật thân tín bên cạnh người cap, nhất định là đối tượng trên mọi người.

“. . . Bức tranh này, Lăng thiên hộ đưa tới khi nào. . .” Sở Liên Nhi nhin không được lên tiếng. Nghe nói Lâu Ngọc Nhi “chết” đã gần nửa năm, cứ nhiên còn có chữ tự tay nàng viết, thực kỳ lạ.

“Tiểu thư, canh giờ không còn sớm, nên trở về phủ.” Thu Nguyệt nghiêng qua lên tiếng.

Sở Liên Nhi ngẩn ngơ, nhìn Thu Nguyệt, “Oh” một tiếng, chợt nói: “Đúng vậy, không còn sớm nữa, nên trở về dùng bữa rồi, bụng ta đã đói. Thu Nguyệt, chúng ta đi thôi.”

“Ai, cô nương, người không mua bức tranh chữ về nhà thưởng thức sao?” Chủ tiệm ở phía sau đầu mảnh liệt gọi.

Sở Liên Nhi vừa đi vừa đáp: “Danh nhân Đông Ly quốc chẳng lẽ chỉ những thứ này sao, ta xem cũng không có cái gì rất giỏi.”

Chủ tiệm nghe xong sắc mặt có chút khó coi, không phục vội vàng kéo nàng, thấp giọng nói tại bên tai nàng: “Không đối gạt ngài, chỗ này của ta còn có tranh chữ càng thêm danh quý, cam đoan là nhân vật có tên cực kỳ tốt ở Đông Ly quốc ghi, chỉ là, văn chương của vị nhân vật lớn này là ngân vàng khó cầu. . .”

“Là của ai?”

“Đương kim nhị hoàng tử Đông Ly Thuần điện hạ.”

“A?” Khóe môi Sở Liên Nhi bỗng dựng cong lên, ánh sáng màu phấn hồng ở ánh mặt trời mùa xuân chiếu đến, mỹ lệ chói mắt.

“Chữ của hắn có thật nhiều người mua sao?”

“Đó là đương nhiên, năm trước trong tiệm ta may mắn nhận được chữ nhị hoàng tử tự tay viết, vừa treo g tiệm, vẫn chưa tới nửa ngày, thì có hơn mười vị khách ra giá, cuối cùng, giá thứ ba thét lên 1500 lượng ta đều không nỡ bán. . .”

Sở Liên Nhi mạnh bắt được tay chủ tiệm: “Chủ tiệm, chữ của Đông Ly Thuần thực sự tốt như vậy sao? Nhanh cho ta xem xem.” Trước kia nàng ở phủ hoàng tử khi thu thập thư phòng thì thường xuyên nhìn đến chữ yêu nhân kia ghi, như thế nào không biết a?

Chỉ có điều, kinh thành giống như cũng có cửa hàng giữ độc quyền về thu mua tranh chữ của Đông Ly Thuần, không thể tưởng được, tại phía Nam Lăng xa cũng có người hâm mộ hắn, hơn nữa tất cả người hâm mộ này đều là nhà rất giàu có, làm hoàng tử làm được tình trạng này, yêu nhân kia cũng thật lợi hại.

Chủ tiệm cẩn thận đánh giá Sở Liên Nhi: “Tranh chữ quý nhất của bốn tiệm không treo bán bên ngoài, cô nương muốn xem..., nên. . .” Hắn tự tay khoa tay múa chân tại trước mắt nàng.

Wow, thật là uy phong, muốn xem một bộ tranh chữ của nhân yêu nam còn phải trả phí vào cửa, thực biết làm ăn. Chỉ là, trong chuyện này, không biết có thể có dấu mờ ám hay không?

Vật được báo không hiếm cũng quý, thương nhân sở trường nhất đúng là lên giá hàng ào ào, nói ba hoa chích choè, đem hàng ế hàng nói thành sự vật và tên gọi trân quý có thể gặp nhưng không thể cầu, sinh ra một loại ảo giác tâm lý cho người tiêu thụ, nếu như người có tiền cũng không mua, tuyệt đối sẽ là tổn thất của người.

“Năm lượng bạc thì năm lượng bạc, chủ tiệm, đi lấy đến cho ta xem xem a.” Sở Liên Nhi cũng không quan tâm tiền vé vào cửa năm lượng bạc này, nàng chỉ muốn biết một chút, chữ của nhân yêu nam Đông Ly Thuần kia rốt cuộc ghi thành bộ dáng gì. Nếu như thật sự đáng giá, nàng bảo Thành Vân lấy thêm nhiều văn chương từ Đông Ly Thuần, dù sao Thành Vân là tâm phúc của Đông Ly Thuần mà? Muốn một hai bộ chữ viết, hắn là rất dễ dàng.

Thu Nguyệt tranh thủ thời gian kéo Sở Liên Nhi một cái, vẻ mặt lo lắng: “Tiểu thư, đi thôi, tranh chữ có cái gì tốt xem, hay là nhanh đi về a, bằng không để trễ ta sẽ bị mắng.”

“Gấp cái gì, có ta ở đây, ai dám chửi, mắng người.” Trong nội tâm đã tính toán nên Sở Liên Nhi cũng không muốn đi như vậy.

Nhưng Thu Nguyệt cũng không chú ý kháng nghị của nàng, lôi kéo nàng đi ra bên ngoài, Sở Liên Nhi đánh không lại khí lực của nàng, bị nàng ném ra cửa hàng, không khỏi tức giận: “Thu Nguyệt, người quá làm càn, rốt cuộc ai mới là chủ tử?”

Thu Nguyệt không để ý tới nàng, “Tiểu thư, để thời điểm ăn trưa rồi, chờ ăn trưa xong ta lại mang ngài đến xem, được không?”

Sở Liên Nhi lẩm bẩm một tiếng: “Đến lúc đó, nói không chừng đều bị cầm đi.”

“Người nói cái gì?” Trên đường cái, người đến người đi, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, Thu Nguyệt không nghe rõ ràng.

“Không có gì, tới giữa trưa a, Thu Nguyệt, buổi chiều ta lại đến một chuyến. Đến lúc đó, người cũng không thể ngăn cản ta nữa. Biết không?”

“Biết rồi, tiểu thư của ta.” Thu Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

.....

Trở lại soái phủ trong chòi gác, cửa lớn đứng thẳng mười mấy tên thị vệ cao lớn mặc giáp sắt, mỗi người vai thẳng tắp, khí nuốt núi sông, uy phong lẫm lẫm, bọn họ nhìn thấy Sở Liên Nhi, đều tránh ra một lối, cho nàng đi vào.

Để tránh quấy rầy hào hứng dùng cơm, nhà ăn thiết lập tại lầu hai, Sở Liên Nhi đập đập trên mặt đất lầu hai, tại góc cửa cầu thang, không ngoài dự tính đụng phải một đối đao thị vệ, Lăng Bân.

Lăng Bân nhìn thấy nàng rồi, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn nghiêng người cho nàng đi qua bên cạnh, lên lầu.

Trải qua bên cạnh hắn thì Sở Liên Nhi dừng bước lại, nhìn kỹ hắn, cười nói: “Lăng Bân, suốt ngày canh giữ ở bên cạnh Thành Vân, không nhàm chán sao?”

Lăng Bân hừ lạnh một tiếng, xoay mặt, “Công tử quân vụ bận rộn, ngày bận ngàn việc, cũng không nhiều thời gian rảnh chờ người dùng bữa. Từ nay về sau không có việc gì không cần phải chạy tán loạn khắp nơi.” A, không hổ là thuộc hạ trung thành và tận tâm, hắn là đang trách cứ nàng chỉ lo vui đùa, mà đau lòng Thành Vân bận rộn trong quân, còn bớt thời giờ đợi nàng ăn cơm?

Trượng phu mỗi ngày bận đến sắp chết, về đến nhà, còn phải đợi thê tử vui đùa xong trở về ăn cơm, chuyện này mặc kệ đặt ở cổ đại, hay là hiện đại, đều là chuyện không thể tha thứ.

Sở Liên Nhi cũng phát giác hôm nay có chút quá, vội le le lưỡi. Kéo váy tơ xanh mơn mớn, đi lên lầu.

Không hề ngoài ý muốn, trong đại sảnh rộng rãi, Thành Vân đang thảnh thơi ngồi, trước mặt hắn đã bày xong chén, nghe được tiếng vang, hắn ngược mắt, hướng Sở Liên Nhi mỉm cười, thanh âm ưu nhã, không có chút tức giận sinh ra vì đợi lâu.

“Chơi có vui không?” Hắn đứng dậy, lôi kéo nàng cùng nhau ngồi xuống, nâng chiếc đĩa, gấp khối đậu hũ giòn non ngon miệng bỏ vào trong chén nàng, “Đói bụng rồi, mau thừa dịp ăn nóng.”

Sở Liên Nhi vừa nuốt, vừa nhìn mặt bên duyên dáng của hắn, nam nhân này mặc kệ khi nào, nhìn trái, hay là nhìn phải, nhìn mặt bên hay là nhìn chính diện, bộ mặt hoàn mỹ không giống như nhân gian.

“Rốt cục bị ta mê hoặc?” Thành Vân nhìn nàng, ánh mắt ấm áp, nhu tình như xuân về hoa nở.

Sở Liên Nhi đỏ mặt, vội cúi đầu xuống, cố gắng mãnh liệt ăn món ăn trong mâm, Thành Vân vừa ôn nhu nhìn nàng, vừa gấp món ăn để vào trong chén nàng, Sở Liên Nhi vui đầu mãnh liệt ăn, bỗng dưng, nàng há to miệng, phun thức ăn trong miệng ra, cả gương mặt đẹp nhẵn thành khổ qua: “Đây là món ăn gì, đắng như vậy?” Tựa như thuốc Đông y.

Thành Vân nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ lưng của nàng, dùng thìa làm bằng bạc múc vào trong chén nàng, lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ: “Ngaoan, ăn nó đi, mới có lợi cho thân thể của người.”

Sở Liên Nhi mãnh liệt lắc đầu: “Thật đắng, đâu phải món ăn, rõ ràng chính là thuốc.” Đừng tưởng rằng nàng dẫn đến thuốc Đông y và món ăn đều phân không rõ.

Thành Vân nhàn nhạt cười, ánh mắt ôn nhuận mà mát lạnh: “Muốn cởi bỏ chúng độc trên người người không?”

Sở Liên Nhi mạnh ngẩng đầu, nhìn hắn, không thể tin: “Đây là giải được chúng độc?”

Tự mình nhìn Sở Liên Nhi một hơi đem một chén thuốc lớn uống vào bụng rồi, Thành Vân lại gấp một miếng gì ướp đường vào trong chén nàng, “Ăn miếng đồ ngọt, đề cay đắng.”

“Uh.” Sở Liên Nhi nghe lời há mồm, nuốt đồ ngọt vào, thì ra là khoai lang.

“Thành Vân, những ngày này quân vụ rất bận rộn sao?” Nhìn hắn mỗi ngày trời chưa sáng đã đi ra ngoài, trên người vẫn mặc giáp cứng, buổi tối trở về người đầy mùi mồ hôi phong trần, mặt cũng gầy một vòng.

Thời tiết trở nên ẩm áp, vụ xuân cày bừa cũng đến, Thành Vân cùng lúc phải chỉ huy nông dân gieo, cùng lúc phải tuyên truyền trồng khoai lang diện tích lớn, tư tưởng nông dân bảo thủ, cũng không đơn giản tin tưởng thu hoạch mới, muốn bọn họ tiếp nhận khoai lang, không biết phải phí bao nhiêu sức lực.

Còn có, chiến tranh với Khắc Mãnh Cáp Nhĩ hết sức căng thẳng, mỗi ngày Thành Vân còn phải đến sàn duyệt binh, thân là soái tướng cao nhất quân sự Nam Lăng, chẳng những phải xen vào để ý quân vụ, cả chính trị, kinh tế, thu nhập từ thuế, buôn bán sự vụ đều từ hắn để ý. Nghĩ đến phí sức lao động, coi như là thân thể làm bằng sắt chỉ sợ cũng ăn không tiêu.

Nàng bụm khuôn mặt tuần tú thon gầy của hắn, vẻ mặt đau lòng: “Nhìn người, đều gầy thành cái dạng gì rồi, Hồ Vĩnh, Viên Vĩnh Hoa, còn có Bồ Chính Sứ Nam Lăng? Bọn họ làm gì? Vì cái gì không thể chia sẻ thay người?”

Thành Vân nắm tay của nàng, đặt ở bên môi nhẹ nhàng hôn, “Những ngày này bọn họ cũng bận rộn chân không chạm đất, ta xem như rất thanh nhàn. Chủ yếu là muốn tiến hành hiệp nghị với tộc Nữ Chân, cho nên bận rộn. Liên Nhi, lại phải thua thiệt người một thời gian ngắn, chờ đánh bại Khắc Mãnh Cáp Nhĩ, ta liền có rất nhiều thời gian ở bên cạnh người.”

“Nhìn người nói, giống như người ta là nữ nhân tùy hứng không hiểu chuyện chỉ muốn trượng phu ở cùng.” Sở Liên Nhi không vui rồi, tuy nàng cũng hi vọng có hắn cùng một chỗ, nhưng không phải nữ nhân không biết nguyên tắc, có thể nào cho hắn vứt xuống công việc chỉ vì cùng nàng?

Hai mắt Thành Vân sáng trong sáng trong: “Liên Nhi của ta rốt cục thừa nhận ta là trượng phu người.”

Người không đứng đắn giả nhả nhận này!

Sở Liên Nhi lườm hắn một cái, nảy sinh ác độc cầm lấy đĩa đậu hũ và cả chén cá tươi đổ vào trong chén Thành Vân, oán hận nói: “Ăn xong hết tất cả cho ta, bằng không, mơ tưởng rời đi bàn ăn một bước.”

Thành Vân cúi đầu nhìn chén sứ bị nhét tràn đầy, ánh mắt sáng rõ, “Liên Nhi của ta đang quan tâm ta, sợ ta đói bụng.”

“Người cứ lẩm mồm lẩm miệng đi, hừ, ta không muốn nhiều lời với người.” Sở Liên Nhi vừa tức vừa thẹn, thẹn quá hoá giận dậm hần.

Không biết là Thành Vân thật sự đói bụng, gay bị Sở Liên Nhi ép, canh cá tươi trên bàn và đậu hũ xào củ cải sợi đều bị hắn ăn sạch trơn.

.....

“Đúng rồi, Thành Vân, người và Đông Ly Thuần thường xuyên gặp mặt sao?”

Ăn trưa xong, nha hoàn dâng nước trà lên, Thành Vân tại trong lúc lơ đãng hỏi Sở Liên Nhi buổi sáng đi chỗ nào, lúc này Sở Liên Nhi mới nhớ tới một chuyện.

Thành Vân nheo mắt lại: “Không có. Người hỏi cái này để làm gì?”

“A, không có gì.” Sở Liên Nhi dừng một chút, hai mắt chớp động lên hào quang: “Các người đã không thường gặp mặt, bình thường làm sao liên lạc?”

“Thư qua lại.”

“Dùng bồ câu đưa thư sao?”

“Ừ.”

Hai mắt Sở Liên Nhi sáng ngời, mạnh bắt lấy cổ áo hắn, “Thành Vân, triều đình không phải thiếu tiền sao? Ta tìm được một loại biện pháp kiếm tiền.”

57. Q.2 - Chương 15: Thánh Chỉ Chợt Đến

Buổi chiều lại đi cửa hàng bán tranh chữ, chủ quán kia vừa thấy được Sở Liên Nhi liền đưa khuôn mặt tươi cười nói với nàng: “Thật sự rất không đúng dịp, cô nương, tranh chữ của Nhị điện hạ đã bị người ra giá ua đi.”

Sở Liên Nhi có chút buồn bực, bỏ lại Thu Nguyệt, một mình trong cửa hàng ngầy người nửa ngày, sau đó lại phát phát ông tay áo, cùng Thu Nguyệt canh giữ ở bên ngoài trở lại soái phủ.

Hôm nay Thành Vân đi giáo trường duyệt binh đi, còn chưa trở về. Trong phòng chỉ còn lại Sở Liên Nhi dùng bữa một mình, Thu Nguyệt ở một bên hầu hạ nàng, thấy nàng cần chiếc đĩa thoáng động thịt ngựa trong mâm rồi lại không có động tác, không khởi thúc giục: “Tiểu thư, ngài không phải một mực nháo đời sao? Vì sao không ăn?”

Những ngày này, đúng là trước thời khắc đại chiến bạo phát, Thành Vân mỗi ngày đều duyệt luyện tam quân ở giáo trường, Sở Liên Nhi nhất thời hiểu kỳ, cũng đi theo, chỉ thấy cờ sao bông bành trong sân giáo trường, phần phật vang lên trong gió. Mà trong trận, kỵ binh, bộ binh, thay đổi liên tục dưới sự chỉ huy của chủ tướng, biến hóa trận hình khác nhau, trong lúc nhất thời, cát đèn sáng trưng, cờ rêu rao, chiêng trống rung động, kỵ binh ở đây tung hoành ngang dọc, xoáy cát vàng lên đầy trời, đánh tới trước mặt.

Cho dù thân ở đài chủ tướng cao ba trượng, cũng không thể may mắn thoát khỏi, Sở Liên Nhi bị cát vàng sặc liên tục ho khan, một cái khăn tay tuyết trắng đưa tới trước mặt, nàng không chút nghĩ ngợi liền tiếp nhận, dùng sức bao vây cái mũi, chính là, cát vàng đầy trời giống như sinh con mắt, chuyên môn đánh tới trước mặt nàng.

“Khụ khụ. . . Cát vàng đáng chết này. . .” Những cổ nhân này sao dần như vậy, biết rõ đất cát khô ráo, vì sao không vãi chút nước ở trên, như vậy, dưới gót sắt chà đạp, cũng sẽ không kích khởi bão cát lớn như thế.

Còn có, nàng thật sự không rõ, vì sao khi đang diễn tập, thiết kỵ phía trước chạy nhanh lên trước, rồi sau đó trên trăm thiết kỵ hai bên lại càng không ngừng chạy tại nguyên chỗ?

Nàng tự cho là đúng mà đem giải thích của mình nói cho Thành Vân nghe, nào ngờ Thành Vân lại cười cười nói: “Tại trong quân trường, giải thích của người ở phương diện quân sự thật nổi bật, suy nghĩ lí thú, vì sao đến lâm trận giết địch thì lại không biết mấu chốt chiến sự tối thiểu này?”

Như thế nào, cát vàng này là bọn họ cố ý kích khởi sao?

Nhìn ra không phục trong mắt nàng, Thành Vân cười giải thích: “Thiết kỵ phóng ra xoáy lên cát vàng đầy trời, cái này cho kẻ địch một loại ảo giác, làm cho kẻ địch cho rằng nhân mã ở phía sau chúng ta nhiều vô cùng.” Hắn giơ roi, chỉ hướng trên dưới một trăm thiết kỵ chạy qua lại, nói: “Khi binh lính ở sau chúng ta không đủ, muốn cho các tướng sĩ một loại ảo giác, một loại tuy binh lính ở phía sau của chúng ta không nhiều lắm, nhưng khí nuốt núi sông, uy phong tám phía, quân địch sớm muộn phải bại. Lại nói đến, trên dưới một trăm thiết kỵ này qua lại ở phía sau, mặt đất chấn động, liền cho quân địch một loại ảo giác, nhân mã phía sau của ta rất nhiều, bọn họ sẽ sinh lòng sợ hãi, sau đó thua chạy.”

Sở Liên Nhi giật mình, nói: “Thì ra là thế. Nhưng, nhưng, tro bụi này thật sự nhiều lắm, ta, ta. . .”

“Người một nữ tử yếu đuối, thực không nên tới loại địa phương này, người về nghỉ ngơi đi.” Thành Vân ngoắc, làm cho hai người thân binh của hắn hộ tống nàng trở về thành.

Vốn còn muốn biết một chút về tràng diện duyệt binh hùng vĩ, nhưng Sở Liên Nhi thật sự chịu không được tro bụi xông vào mũi này, theo hai người thân binh trở về thành.

Tại trên đường vào thành, ven đường nàng lại nghe đến không ít sự tích về Lâu Ngọc Nhi, vài ngày trước khá tốt, đem Lâu Ngọc Nhi mắng máu chó xối đầu, nhưng này cũng chỉ là mắng mắng mà thôi, nhưng hôm nay quá sức, nàng rõ ràng nghe được lão bách tính chạy bốn phía bẩm báo, nói Lâu Ngọc Nhi tuy chết, còn

âm hồn nát nát, lại đây quần lên Đông Ly Thuần, làm hại Đông Ly Thuần bị giáng chức đi Tây Lăng, mà hai vị hoàng tử khác tại phía xa kinh thành thì triển khai một hồi chiến oanh oanh liệt liệt tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nghe nói, Tam hoàng tử có nhân mã của hoàng hậu ủng hộ chiếm thượng phong, tứ Hoàng Tử bị giáng chức thành thứ dân, sung quân Nam Lăng, ở trên đường, tật bệnh mà chết.

Trước mắt người tranh đoạt ngôi vị hoàng đế chỉ còn lại nhị hoàng tử Đông Ly Thuần cùng Tam hoàng tử Đông Ly Thanh.

Nhưng nghe nói tình thế trước mắt cực kỳ bất lợi với Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần tại phía xa Tây Lăng, Đông Ly Thanh ở kinh thành cầm giữ hoàng quyền, bài trừ người chống lại, cho dù Đông Ly Thuần nắm giữ hơn phân nửa binh mã Đông Ly quốc, nhưng ngoài tầm tay với. Đầu tháng tư, hoàng đế băng hà, Tam hoàng tử Đông Ly Thanh kế vị, sửa quốc hiệu Vi Hoành, Đông Ly Thanh vừa đăng cơ, nhiệm vụ chủ yếu chính là phái người đi trước Tây Lăng, mệnh Đông Ly Thuần hồi kinh, bảo hấn thủ lăng thay tiên hoàng, đây là nguyện vọng trước khi tiên đế băng hà.

Sau đó, nghe nói Đông Ly Thanh lại phái người đi Nam Lăng, mệnh tam quân thống soái Thành Vân trả lại Hồ Phù, cũng bảo hấn lập tức khắc hồi kinh diện thánh.

Lâm trận đối sới, thật đã kích đối với quân tâm sĩ khí.

Sở Liên Nhi đã không nhớ nổi khuôn mặt Đông Ly Thuần rồi, tuy trước kia nàng từng hãm hại hấn, nhưng hấn cũng trả thù nàng, còn làm hại nàng bị độc chung giày vò, nợ giữa bọn họ nợ, xem như rõ ràng.

Hiện tại tân hoàng đăng cơ rồi, hơn nữa không thể chờ đợi được muốn đối phó Đông Ly Thuần, nếu như Đông Ly Thuần thông minh..., nên lập tức hành động, tụ tập binh mã cả nước, cùng nhau đi về kinh thành, quyết một trận tử chiến với tân hoàng vừa ngồi trên Long tòa, căn cơ còn thấp, bằng không, sau này hấn sẽ bị tân hoàng thôn tính, sau đó chết không toàn thây.

Nhưng, nếu như Đông Ly Thuần thắng lợi, nàng chẳng phải vĩnh viễn không ngày yên tĩnh?

Nhưng, nếu như Đông Ly Thuần chết, chung độc của nàng. . . Chẳng phải liên vĩnh viễn cũng không giải được? Cũng không biết chung độc này sau khi không người điều khiển, có thể điên cuồng mà chơi nàng trong người hay không?

Ai, nghĩ tới nghĩ lui, đều là lỗi của đồ nhân yêu nam này.

Bất quá, may mắn Thành Vân có thể thay nàng giải trừ.

Chỉ là, Thành Vân lại là thủ hạ của đồ nhân yêu nam kia, ngộ nhờ tên kia thật sự đăng cơ làm hoàng đế, Thành Vân thân là thủ tịch công thần. . . Dựa theo tính tình đế vương các triều đại, những thần tử cùng bọn họ giành chính quyền này, bị xem như cung tốt giấu đi thì còn là kết cục tốt, nàng sợ là, các triều đại có bao nhiêu công thần chiến tướng sau khi đưa đế vương lên bảo tọa hoàng đế, lại bị đế vương vô tình tru sát?

Tại đêm dài vắng người sau một hồi cơ thể giao triền, nàng đem sầu lo của mình nói cho ra Thành Vân nghe, nhưng hấn lại cười nhạt một tiếng, nói với nàng: “Yên tâm, không có một ngày như vậy.”

Thành Vân nói tự tin, nhưng nàng y nguyên không yên lòng, chính là, nàng cũng biết rõ, ở tình trạng nguy cấp này nói với hấn những lời như thế cũng không có chỗ tốt.

Những ngày này, dưới ánh mắt mỉm cười của Thành Vân, mỗi ngày nàng đều phải uống một chén lớn chén thuốc, đắng đắng, chát chát, mặc dù rất khó uống, nhưng vì mau chóng giải chung độc, nàng vẫn cắn răng uống xong.

Mỗi khi nàng uống xong thuốc rồi, Thành Vân sẽ ôn nhu cười với nàng, sau đó cho nàng một củ khoai lang ăn.

Nam Lăng chỗ khô hạn, một nửa là khu vực cồn cát, xuân về hoa nở thì trong đất cần rất nhiều nước tưới, vì giải quyết con đường nước chảy. Thành Vân sắp xếp thượng nghị, tổ chức dân chúng nghèo khổ và binh lính, trong một mảnh cát đá, mạnh mẽ đào một cái kênh đào từ Nam Lăng đến sông Thành Giang.

Bốn phái Thành Giang gặp phải nước, nhiều năm phát sinh nạn úng, lại chỉ cách Nam Lăng phần lớn luôn ở vào khô hạn một ngọn núi, đã thông con đường nước chảy hai vùng, giải quyết nông nghiệp khô cạn ở Nam Lăng, cũng tiêu trừ nạn lụt ở Thành Giang, ý nghĩa rộng lớn.

Nam Lăng khô hạn cho nên không trồng ra được khoai lang vị ngọt nhiều nước, nghe nói khoai lang này chỉ xuất hiện ở Đông Tây Lăng, cách Nam Lăng vài ngàn dặm đường, tại sao lại xuất hiện ở Nam Lăng, Sở Liên Nhi không được biết. Bất quá, mỗi lần ăn khoai lang thì thần sắc chúng nha hoàn đều kỳ quái, có hăm mộ, có đồ kị, còn có thanh âm nuốt nước miếng. . . Sở Liên Nhi hiểu được, khoai lang nhìn như không thể bình thường hơn này, tại Nam Lăng, cũng là món thượng đẳng cực kỳ hiếm.

Vì để cho nàng có thể uống thuốc, Thành Vân mất bao nhiêu khổ tâm, làm nàng nhịn không được cảm động.

Thu Nguyệt thấy nàng thoáng cái vận lông mày thống khổ, trong chốc lát lại vui vẻ không hiểu, không khỏi kỳ quái mà hỏi thăm: “Tiểu thư, suy nghĩ cái gì?”

Sở Liên Nhi nhìn nàng một cái, phát hiện trên mặt nàng lộ vẻ mặt hiểu rõ cười xấu xa, không khỏi lườm cái xem thường, “Nha đầu chết tiệt kia, mới bao nhiêu tuổi a, mà bắt đầu suy nghĩ lung tung, thật không đứng đắn.”

Thu Nguyệt che miệng cười nói: “Tiểu thư biết rõ trong lòng nô tỳ nghĩ đến cái gì?”

“Được, không nên nói nữa, đúng rồi, nghe nói kinh thành xảy ra chuyện lớn, không biết có thể ảnh hưởng đến ở đây hay không.” Trước mắt Sở Liên Nhi lo lắng nhất là cái này, Đông Ly Thuần chết hay sống nàng mới không muốn trông nom. Nàng lo lắng nhất là tình cảnh của Thành Vân, thân là đệ nhất tướng của Đông Ly Thuần, hẳn lại nắm giữ tất cả binh mã quyền to của Nam Lăng, sớm đã trở thành cái gai trong mắt hoàng đế, tân hoàng đế cho dù tạm thời không động được Đông Ly Thuần, cũng sẽ tìm diệt trừ tâm phúc và phụ tá của hắn trước. Mà Thành Vân tay cầm binh mã quyền to là người đầu.

“Tiểu thư, tại sao ngài lại không ăn, đây chính là phòng bếp cố ý chuẩn bị thay ngài nha, cả tòa thành, cũng chỉ có một phần này.”

Thanh âm của Thu Nguyệt mang theo trách cứ và hăm mộ, làm cho Sở Liên Nhi có chút tự trách, Thành Vân đều ăn cơm rau dưa, mà một mình nàng lại được thiên vị, như vậy có phải là rất xin lỗi phòng bếp?

“Thu Nguyệt, ta ăn no.” Nàng để đĩa xuống, đứng dậy.

Thu Nguyệt ngăn nàng lại, từ trên bàn bưng lên canh táo đỏ nguyên xi chưa đựng: “Ai, tiểu thư, ngài mới ăn một chút như vậy, không được đâu. Uống canh này đi, đây chính là Vân công tử cố ý giao phó, hẳn bảo nô tỳ mỗi ngày đều phải trông chừng ngài uống nó xong.”

Sở Liên Nhi ghét nhứ mày: “Mỗi ngày ăn những đồ này, ta đều sắp nóng giận. Không ăn.”

“Nhưng, Vân công tử nói thân thể ngài suy yếu, cần bồi bổ máu. . . .” Thu Nguyệt dò xét thần sắc nàng, nhỏ tiếng nói: “Nô tỳ nghe ngữ khí công tử, giống như thân tiểu thư có bệnh không tiện nói ra. . . .”

Nói đến đây, Sở Liên Nhi càng nổi giận, nếu như không phải chủ tử Đông Ly Thuần của hắn tiểu nhân lấy chung độc hại nàng, nàng vẫn mạnh mẽ khỏe khỏe, cần hắn mất bò mới lo làm chuồng sao?

.

Mùa xuân Nam Lăng khoan thai đến chậm, đã qua tháng tư, mới nhìn thấy mầm xanh nhọt mọc trên cành khô, nghe được tiếng kêu vui sướng của chim đầu cành.

Thám tử tiền tuyến hồi báo, năm nghìn tinh binh xâm nhập một mình, đã chiến thắng trở về, bọn họ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, khiến thảo nguyên nguyên bản đã nguy cơ trùng trùng, càng thêm sương trên tuyết.

Ở chân trời lộ ra màu trắng bạc như bụng cá thì Thành Vân đã dẫn tướng sĩ dưới trướng, nghênh đón nhóm tướng sĩ vất vả hơn công lao lớn hơn này.

Trung tuần tháng tư, tuyết đọng trên thảo nguyên bắt đầu hòa tan, mười vạn đại quân của Khắc Mãnh Cáp Nhĩ, đã xây dựng cơ sở tạm thời ngoài trăm dặm Nam Lăng.

Một hồi chiến tranh thanh thế to lớn trước nay chưa có, sắp triển khai.

Tướng sĩ Nam Lăng một nửa hưng phấn, một nửa không yên, lần này, bọn họ dưới sự chỉ huy của chủ soái, lần đầu tiên chiếm cứ thượng phong.

Bọn họ và Tát Ta giao chiến hơn mười năm, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ chủ động phóng ra. Bọn họ hứa bao giờ giao chiến chính diện cùng đại quân Tát Ta hung mãnh, trong lòng vẫn có chút bồn chồn.

Mặc dù Tát Ta người cao ngựa lớn, uy mãnh, một mũi tên long sói, bách phát bách trúng, tuần mã dưới háng, nhanh như sấm sét. Nhưng bọn họ y nguyên tràn đầy ý chí chiến đấu, bởi vì, nghe đồn, năm đó nhị hoàng tử Đông Ly Thuần điện hạ đã từng giao chiến chính diện với người Tát Ta, giết bọn họ mảnh giáp không còn, chạy trốn chết, tại nhân sĩ có lòng ủng hộ, các tướng sĩ đều hò hét trong nội tâm: người Tát Ta, cũng không đáng sợ.

Ngày hai mươi tháng tư, ánh nắng tươi sáng, trời trong nắng ấm, ba quan khẩu lớn ở Nam Lăng chậm rãi mở ra cửa thành trầm trọng, một chi tinh binh trọng kỵ, như sấm sét điện xẹt, chạy nhanh về phía thảo nguyên mênh mông.

Thành Vân đứng ở trên tường thành, mặc giáp màu bạc sáng, đầu đội một chùm tua đỏ, áo khoác ngắn tay lông cừu màu lửa đỏ, đang nhìn năm nghìn tinh binh đi xa.

Sở Liên Nhi một bộ áo xanh, áo khoác ngắn tay mỏng khảm lông hổ và áo choàng nhung gấm, đứng ở bên người Thành Vân, nhìn qua đại quân đã đi xa, không hiểu hỏi: “Không phải muốn giao chiến chính diện với Tát Ta sao? Vì sao phải phái năm nghìn tinh binh này đi xung phong trước?” Khắc Mãnh Cáp Nhĩ là ứng trên thảo nguyên, thống lĩnh sáu bộ lạc lớn trên thảo nguyên, tướng sĩ dưới trướng hắn, mỗi người dũng mãnh thiện chiến, nghe thám tử hồi báo, mười lăm vạn đại quân của hắn chia làm ba nhóm, tất cả phía trước đều là kỵ binh hạng nặng, Khắc Mãnh Cáp Nhĩ là binh lính chủ lực trung phong, rồi sau đó là mũi nhọn, nghe nói là hậu viện cung ứng lương thực cho bọn họ. Nhưng mặc kệ ba nhóm này thế nào, Thành Vân chỉ phái năm nghìn tinh binh đi đối kháng người ta, không thể nghi ngờ là lỏng trong miệng lão hổ, chịu chết chắc.

Thành Vân lần đầu tiên trong đời mặc vào khôi giáp, rút đi mặt nạ tao nhã nho nhã, hắn hiện tại, quanh thân sắc bén, một cỗ không gian mà uy nghiêm phát ra, Sở Liên Nhi quen thuộc với hắn ở trước mặt hắn cũng không dám tùy ý lơ đãng.

Hắn cúi đầu, hướng nàng cười cười: “Ta đều có cách hay.”

“Hừ, ra vẻ huyền bí.” Sở Liên Nhi bất mãn nhăn nhó cái mũi. Hắn cho rằng nàng không biết âm mưu của hắn sao? Năm nghìn tinh binh này mới sẽ không phái ra giao chiến chính diện với Tát Ta, chỉ sợ là kẻ giương đông kích tây.

Thành Vân nhìn nàng cong môi, cười nhẹ một tiếng: “Quên đi, vẫn là nói cho ngươi biết a. Năm nghìn tinh binh này, nhiệm vụ của bọn họ chính là nghi binh đánh Khắc Mãnh Cáp Nhĩ.”

“Khắc Mãnh Cáp Nhĩ không phải là ngu ngốc a? Năm nghìn binh mã này, chẳng lẽ hắn nhìn không ra có trá trong đó sao?”

Thành Vân khinh miệt cười: “Khắc Mãnh Cáp Nhĩ nhất định sẽ rút lui.”

“A, tự tin như vậy?” Sở Liên Nhi hiếu kỳ, mặt mày cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền đáng yêu: “Để cho ta ngẫm lại, tự tin của ngươi từ chỗ nào . . . Ừ, ta mới gặp năm nghìn tướng sĩ này đều có chứa nồi nấu cơm. . . Không phải ngươi muốn dùng những nồi này đến dụ dỗ Khắc Mãnh Cáp Nhĩ a?” Người trên thảo nguyên không hiểu kỹ thuật rèn sắt, bọn họ cũng không có điều kiện và vật liệu rèn sắt, bởi vậy nghiêm trọng thiếu nồi, bọn họ vì có một nồi nấu có thể cầm trăm đầu dê béo đối lấy nồi giá trị không đến trăm văn tiền với người trong quan. Thậm chí có một ít man nhân hơi có địa vị, khi gả con gái thì vì biểu hiện giàu có của mình, nhịn đau đem một nồi phân thành hai, dùng nửa nồi làm đồ cưới đều được cho rằng là cực kỳ giàu có. Thiệt nhiều nhà thay phiên xài chung một cái chảo, còn có, nhặt lên nửa miệng nồi người trong quan không cần cũng coi như bảo bối, đủ để chứng minh, năm nghìn tinh binh này sẽ cực kỳ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Ánh mắt Thành Vân chớp động, có mừng rỡ và tán thưởng: “Người luôn thông minh như vậy, nói với người, đặc biệt thoải mái. Một điểm liền thấu.”

Có thể được Thành Vân như thế khích lệ, mặc cho ai đều thụ sủng nhược kinh. Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, trong nội tâm nàng ngọt ngào, chủ động dựa tới gần hắn, vẻ mặt đặc ý: “Đó là đương nhiên rồi, nếu như ngay cả điểm ấy đều nhìn không ra, sao không phụ lòng mẫu thân của ta bồi dưỡng ta.”

“Mẫu thân của người?” Thành Vân kinh ngạc, “Người còn có mẫu thân sao?”

Sở Liên Nhi cảm thấy ảm đạm, nàng xuyên qua đây, đã có hơn ba năm rồi, mẹ, nàng hiện tại ra sao?

Lúc trước mẹ đã yêu một người không nên yêu, về sau lại cố ý sinh nàng, mẹ con các nàng sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm, cảm tình tốt không có lời nói, chính là, nàng đột nhiên chết đi. . . . Nàng rơi vào vách núi vạn trượng, tại trong suy nghĩ mẫu thân, chỉ sợ cũng cho là nàng chết sớm đi. Không biết mẹ thương tâm như thế nào?

“Mẫu thân của ta, đã rời ta đi nhiều năm .”

Một đôi tay lặng yên khoác vai của nàng, nàng ngẩng đầu, Thành Vân vẻ mặt ôn nhu nhìn nàng, lông mi thật dài chớp chớp, như hồ điệp nhẹ bay trần ra ý thương tiếc.

“Yên tâm, người còn có ta.”

Sở Liên Nhi hướng hắn cười sáng lạn, trong lòng uất ức cực kỳ, nàng chủ động tiến sát ngực của hắn.

Tay Thành Vân chần chờ, sau một khắc, lại cực kỳ dùng sức quán chặt nàng, “Liên Nhi, chờ chiến sự kết thúc, ta lập tức cưới người qua cửa.” Hắn nói nhỏ tại bên tai nàng, thanh âm mang theo kích động, vui sướng, còn có chờ mong.

Thân thể Sở Liên Nhi dựa vào trong lòng ngực của hắn run lên, nhẹ nhàng mà “Ừm” một tiếng, sau đó đem mặt vùi sâu vào trong lòng ngực của hắn.

.

Tường thành cao lớn, cờ bông bành.

Từng dãy tường sĩ đứng thẳng thủ thành, giống như pho tượng, sừng sững trên thành.

Dưới tường thành, có một sông đào rộng ba trượng bảo vệ thành, bên cạnh bờ sông, có hoa đại không biết tên, đang đón từng trận gió xuân, từng đợt mùi thơm đón gió mà đến xông vào mũi.

Phía sau tường thành, có một hàng cây cao to, nhánh cây dày đặc, có một vài thậm chí đổ tại trên tường thành, Thành Vân và Sở Liên Nhi đứng yên, trên đỉnh đầu đang có một cảnh cây nghiêng nghiêng. Cái nhánh cây này, nở đầy rất nhiều hoa trắng, đón gió phát phới. Đóa hoa trắng noãn, thành từng mảnh bay xuống, rơi tại trên đầu, trên người hai người ôm nhau.

Mấy tên thân binh hiệu úy đứng ở sau lưng Thành Vân, mặt mỉm cười, bất động thanh sắc nhìn chủ tử của bọn hắn.

“Bầu trời cao chiếu, trời anh không mây. Gió xuân ấm áp, cờ quạt bông bành. Anh hùng nam nhi, lạnh lùng như sắt, nữ tử nhu tình, quyến rũ chúng sinh. Vạn hoa non đang nở dưới tàng cây, muốn nói còn ngừng?” Cờ quạt bay bay, không biết là đào kép nào đang ca. . . . Tất cả tất cả, đều là tốt đẹp như vậy.

Bỗng dưng, một hồi thanh âm lạnh lạnh cao vút từ phương xa vang lên: “Thánh chỉ đến, tam binh thống soái thành Nam Lăng – Thành Vân tiếp chỉ!”

Sở Liên Nhi mạnh hoàn hồn, lo sợ không yên nhìn Thành Vân, khuôn mặt nguyên bản hồng nhuận thẹn thùng, nhìn hơn mười tên đại đao thị vệ dưới thành, chính giữa là một tên nội thị mặc áo đỏ sẫm, đầu đội khăn góc bẹt cỡ năm mươi tuổi, tay hắn cầm phát trần, ánh mắt âm chí, khóe môi hơi mỏng đặc ý giơ lên. Phía sau hắn, có bốn gã nội thị tuổi trẻ, trong tay bốn người đều có khay ngọc, dùng khăn gấm thêu rồng vàng sáng phủ lên, Sở Liên Nhi nhìn về phía khay ngọc của một người trong đó, sắc mặt chợt biến.

58. Q.2 - Chương 16: Hoài Nghi Chợt Đến

Tên nội thị kia có thể là Khâm sai truyền đạt thánh chỉ, bộ dáng cao ngạo, hơn nữa vóc người mập mạp, lỗ mũi hướng lên trời mắt liếc binh lính hai bên, vừa đi vừa ngạo mạn nói: “Ai là Thành Vân? Còn không mau quỳ nghe tiếp chỉ?”

Sở Liên Nhi vận chặc quả đấm, luống cuống nhìn Thành Vân.

Lão hoàng đế đã băng hà, tân đế lên ngôi, người thứ nhất muốn đánh, đương nhiên là Nhị hoàng tử Đông Ly Thuần. Nhưng, người có ngu nữa, cũng biết, muốn đánh thắng một cuộc đấu tranh chính trị, đầu tiên sẽ phải gạt bỏ cánh chim của hãn trước, khiến cho Đông Ly Thuần mất đi cánh tay.

Vừa vận thủ hạ của Đông Ly Thuần nắm giữ mười lăm vạn binh mã Nam Lăng, những quân ở biên giới này, hàng năm tác chiến với Tát Ta hung tàn, mọi người dùng mánh thiện chiến, năng lực tác chiến hơn xa với quân trong kinh hoặc những binh đội khác.

Mà Thành Vân, cũng là đầu não của quân biên cương chi viện này, hoàng đế quả nhiên muốn hành động.

Thần sắc Thành Vân không thay đổi, lạnh lẽo nhìn nội thị đến gần, đối phương cũng nhìn về phía hãn, đột nhiên hãn giống như gặp được quỷ, phút chốc trừng lớn mắt, chỉ vào Thành Vân nửa ngày đều nói không ra lời.

“Người, người.”

Thành Vân tiến lên một bước, sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng quát: “Hai quân đối chọi, bốn soái không nhận thánh chỉ ảnh hưởng sĩ khí lòng quân.” Hãn không cho đối phương cơ hội nói chuyện, lạnh lùng hạ lệnh: “Lâm trận không đối soát, thánh chỉ không đạt tam quân! Tướng ở bên ngoài, quân lệnh có điều không thụ (truyền thụ). Vì vững chắc lòng quân, tới đây, đem bọn người bụng dạ khó lường này giết chết ngay cho ta!”

Thành Vân thông suốt xoay người, ôm chặc lấy Sở Liên Nhi, đem nàng đặt tại trước ngực mình, không để cho nàng ngẩng đầu.

Bên tai nghe được từng trận tiếng vang chói tai nặng nề của đao kiếm đâm vào thân thể, cùng từng tiếng kêu thảm thiết và kêu rên — tất cả lại bình tĩnh lại.

Trong không khí truyền đến trận trận mùi máu tươi, Sở Liên Nhi đẩy lồng ngực Thành Vân ra, bị hãn ôm chặc lấy: “Không nên nhìn, Liên Nhi.”

Sở Liên Nhi ngẩng đầu, hướng hãn miễn cưỡng cười cười, sắc mặt tuyết trắng ở ánh mặt trời chiếu xạ, lộ vẻ trong suốt mà tái nhợt.

Nàng giùng giàng thoát khỏi lồng ngực của hãn, thấy một đám khâm sai truyền chỉ vốn là cao ngạo, uy phong lẫm lẫm, đã ngổn ngang nằm trên mặt đất.

Tên nội thị té ở trong vũng máu kia, vẫn mở cặp mắt hoảng sợ, gắt gao nhìn chằm chằm Thành Vân, giống như hãn còn đáng sợ hơn quỷ.

Thành Vân thật là tàn nhẫn, cả cơ hội để đối phương nói cũng không cho, cứ như vậy giết người ta đi. Công khai sát hại Khâm sai truyền chỉ, đã bị coi là làm phản, Thành Vân, hãn là được Đông Ly Thuần chỉ thị, muốn chuẩn bị tụ binh phản kháng sao?

Sở Liên Nhi kinh hồn táng đảm, trên đất, khăn gấm vàng sáng thêu rồng vàng trên mặt đất không tiếng động bay ra, trong khay ngọc, rơi xuống một quyển thánh chỉ, một thanh kiếm, một khối tựa như lệnh phù gì đó. Nàng nhặt thánh chỉ lên, mở ra nhìn lại. Quả không ngoài dự đoán, bên trên đường hoàng nói tân đế lên ngôi, cục diện chính trị không yên, nghe tiếng Thành Vân tổng soái biên quân đã lâu, bảo Thành Vân bỏ hết quân vụ Nam Lăng, lập tức hồi kinh, cùng nghị sự với đế vương.

Thật ra thì nói một cách thẳng thừng, còn không phải là muốn tịch thu binh phù của Thành Vân, dễ khiến Đông Ly Thuần mất quyền khống chế quân ở Nam Lăng.

Một đại tướng nhận được thánh chỉ như vậy, biết rõ trong đó có bẫy, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt tức, đi đổi mặt cách chức hoặc là hoạ chém đầu.

Thành Vân lại chọn lựa thủ đoạn cấp tiến, bảo toàn mình, cũng đưa mình vào Lương sơn (nôm na là chỗ khó).

Hắn đã đứng trên cùng một thuyền với Đông Ly Thuần, như vậy, con đường sau này của nàng, lại nên chọn như thế nào chọn đây?

“Liên Nhi?” Thành Vân nhẹ nhàng cầm tay của nàng, giọng nói quan tâm: “Người đang sợ?”

Sở Liên Nhi máy móc lắc đầu, Thành Vân không tin, nắm hai tay lạnh như băng của nàng, nói: “Liên Nhi, không phải sợ, tất cả có ta.”

Nàng nhìn hắn, hắn lại khôi phục bộ dáng ôn nhu, giống như người khát máu lạnh lùng vừa rồi không phải là cùng một người với hắn.

Sở Liên Nhi nhìn Thành Vân, nhẹ nhàng nói: “Thành Vân, ta nên tin tưởng người sao?”

Thành Vân hung hăng gật đầu, thanh âm không chút do dự: “Người phải tin tưởng ta, coi như đối địch với khắp thiên hạ, ta cũng sẽ không làm thương tổn người.”

Mơ hồ cười một tiếng, thanh âm nàng lạnh băng, bay bổng: “Ừ, ta tin tưởng người.”

Thành Vân thở phào nhẹ nhõm, ôm nàng.

“Thành Vân.” Thanh âm Sở Liên Nhi buồn buồn truyền vào màng nhĩ hắn, “Bất kể người đối tốt với ta cỡ nào, nhưng nếu như ta phát hiện người lừa ta, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ người.”

Thân thể Thành Vân chợt rung động, võ lưng của nàng nhẹ nhẹ, hòa nhã nói: “Liên Nhi, đừng nghĩ quá nhiều.”

Nàng ngẩng đầu, hướng hắn rực rỡ cười một tiếng: “Thành Vân, tình tình của ta, lừa gạt ta một lần, ta có thể tha thứ. Nhưng liên tiếp lừa gạt ta hai lần, liền đừng mơ tưởng ta sẽ tha thứ hắn.” Nàng tỉ mỉ nhìn thần sắc của hắn, đột nhiên nhẹ nhàng cười một tiếng: “Bất quá, ta nghĩ người sẽ không lừa gạt ta?”

Thành Vân gương mặt, muốn nói cái gì, cuối cùng lại cũng không nói gì, chẳng qua là ôm lấy nàng thật chặt.

Số lần Sở Liên Nhi uống thuốc bột đi, có lúc, một ngày uống một lần, nhưng có khi năm ba ngày mới uống, về sau, mười ngày nửa tháng mới uống một lần. Nàng hỏi Thành Vân: “Tại sao uống thuốc không quy tắc rồi? Ta nhớ được trước kia là một ngày uống thuốc một lần.”

Thành Vân nàng nhẹ nhàng cười một tiếng: “Chung độc của người đã giải không sai biệt lắm, không cần chuyên cần uống như vậy.”

Yên lặng chầm chầm hắn một hồi lâu, Sở Liên Nhi “uh” một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, chẳng qua là thúc giục hắn ăn thức ăn trên bàn.

“Thành Vân, ta thích ăn thức ăn nhẹ, còn có cơm phải nấu mềm, ta không thích ăn cứng. Về sau, người bảo phòng bếp tiếp tục làm nhé, được không?” Nữ nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, cũng thích tùy hứng và làm nũng.

Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ.

Thành Vân nhìn nàng, con ngươi hẹp dài, nhu nhu, mềm nhũn, giống như có thể chảy ra nước. Hắn nói: “Ta nhớ được trước kia người vẫn thích ăn cay.”

Sở Liên Nhi chu môi, phe phẩy cánh tay của hắn, sáng giọng: “Ai da, khẩu vị của người luôn phải đổi nha, hiện tại ta chỉ thích ăn nhẹ.”

Hắn nhìn nàng một hồi lâu, con ngươi ôn nhuận càng thêm mềm mại, hắn nhẹ nhàng nói: “Được”

“Đúng rồi, tân đế lên ngôi, người và Đông Ly Thuần thật muốn phản sao?” Nàng nhú lông mày. Từ xưa tới nay, con đường đế vương tranh bá đều là trong máu tanh và âm mưu mà đoạt được, nào có người không phải là bỏ ra từng sinh tồn tươi sống cùng vô số dân chúng làm giá lớn đối lấy. Ngai đế vương thật hấp dẫn người như vậy sao?

Ánh mắt Thành Vân trong trẻo lạnh lùng, như thu thủy hàn băng, khắc nghiệt mà lạnh lùng.

“Người ngồi trên thiên hạ, là chỗ của người đức độ. Đông Ly Thanh, hẳn không thích hợp làm hoàng đế Đông Ly quốc.”

Sở Liên Nhi nhú mày, bình thường mỗi người tranh đoạt đế vương sẽ nói người thống trị vô năng, mà khen mình như ông trời, chỉ vì lấy được ủng hộ của dân chúng và trung thành của phụ tá.

Thành Vân cười cười, giải thích cho nàng: “Tam hoàng tử từ nhỏ liền được ba vị Đại học sĩ dạy danh ngôn thánh nhân, học tập đạo trị quốc của thánh nhân. Ba vị Đại học sĩ đều là nho thần đọc đủ thứ thánh thư, học sinh dạy ra, dĩ nhiên cũng là miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, để vương tuân thủ đạo lý trị quốc của thánh nhân, trọng văn khinh võ, nặng nông ức thương. Chỉ biết dùng thành tựu về văn hoá giáo dục, mà không biết dùng vũ lực chấn tứ hải.” HGiọng nói của hắn có chút đậm đặc, hắn quay đầu, hỏi nàng: “Người cũng thấy đấy, lấy tình cảnh trước mắt của Đông Ly quốc, còn thích hợp loại phương châm trị quốc của thánh nhân sao?”

Sở Liên Nhi im lặng, quả thật, loạn trong giặc ngoài của trước mắt Đông Ly quốc, nặng nông ức thương, kết quả lâu dài xuống chính là trăm sinh càng sống càng nghèo, nông dân càng trồng càng ăn không đủ no cơm. Trọng văn khinh võ, lâu dài xuống, đem văn nhân càng mang càng cao, cuối cùng, ít đi chỉ sĩ có chí, lại nhiều nho thần giả thanh cao, tầm nhìn hạn hẹp. Mà mất đi võ tướng có thể chinh chiến, bảo vệ quốc gia.

Chẳng qua là, ở trong ấn tượng của nàng, Đông Ly Thuần có thể tốt hơn chỗ nào?

“Như vậy Đông Ly Thuần lên ngôi rồi, có thể cải thiện những thứ nghịch cảnh này sao?” Sở Liên Nhi hỏi ngược lại.

Thành Vân kiên định gật đầu, thanh âm đặc ý: “Trước giàu dân, sau cường quốc, nếu như làm được hai điểm này, vậy còn lo gì lòng muông dạ thú của Hoa quốc? Dân chúng bốn quốc lầm than?”

“Nói thật đơn giản.” Sở Liên Nhi hừ lạnh, trước giàu dân, sau cường quốc, đạo lý này ai không biết. Nhưng, mạnh miệng ai cũng sẽ nói, nhưng muốn xem thì hành cụ thể thế nào.

“Chúng ta trước tiên là nói về giàu dân đi, muốn như thế nào mới có thể giàu dân?”

Thành Vân không chút do dự: “Đạo lý thật ra thì cũng rất đơn giản, nông công thương ba nghiệp đủ cao, nông nghiệp làm cơ sở, kỹ nghệ làm chuyên môn, buôn bán làm hiệp trợ, ba nghiệp hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được. Hơn nữa chánh sách của triều đình bảo đảm, là dân phú là có thể thực hiện.”

Sở Liên Nhi trừng lớn con ngươi, không thể tin được nhìn hắn.

Nông công thương ba nghiệp đồng loạt lên, đây mới là mấu chốt của nước. Những lời này đặt ở hiện đại, ai cũng biết. Nhưng để ở cổ đại, có thể có người hiểu biết như vậy, vậy thì không thể so sánh nổi.

“Vậy cường quốc của ngươi?” Ánh mắt Sở Liên Nhi nhanh chóng tỏa sáng, vô cùng mong đợi giải thích của Thành Vân.

Thành Vân hớp miếng trà, khẽ mỉm cười, nói: “Cường quốc cũng rất đơn giản, có một bảo đảm dân giàu này, triều đình mà có thể ổn xây binh lực, thực lực quân sự lớn mạnh. Dân giàu, nước mạnh rồi, còn ai dám nghịch mũi nhọn?” Thành Vân nói chuyện, quanh thân tản mát ra khí phách quân lâm thiên hạ, cặp con ngươi màu đen tràn ra ánh sáng rực rỡ, diệt hết sáng rọi trong thiên hạ, làm Sở Liên Nhi không mở mắt được.

“Thành Vân, đây là ý tưởng của ngươi, hay là giải thích của Đông Ly Thuần?”

Ánh mắt Thành Vân chợt lóe, trầm giọng nói: “Đều là. Liên Nhi, đáy lòng ngươi rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Thân sắc vốn tự mãn của hắn bị sâu lo thay thế, hắn lau mặt của nàng, tỉ mỉ vuốt ve, than nhẹ một tiếng: “Liên Nhi, đằng hoàng nói cho ta biết, trong lòng ngươi rốt cuộc đang sợ cái gì?”

Sở Liên Nhi lấy làm kinh hãi, nhìn con ngươi sắc bén của hắn, miễn cưỡng cười một tiếng: “Không có a, có người ở đây, ta sợ cái gì nha?”

Thành Vân tỉ mỉ nhìn chăm chăm nàng, không buông tha bất kỳ phản ứng nào trên mặt nàng, một hồi lâu, hần mới thở dài một tiếng, ôm nàng vào trong ngực, thanh âm nỉ non: “Liên Nhi, nói cho ta biết lời thật, được không? Mấy ngày nay, người ở đây trước mặt của ta, luôn là miễn cưỡng cười vui. Nói cho ta biết, người rốt cuộc đang hoài nghi cái gì?”

Sở Liên Nhi kinh hãi, nàng không ngờ tới người mỗi ngày bận rộn trăm việc chân không chạm đất, lại còn có thể chú ý tới mờ ám của nàng.

Nàng cẩn thận từng chút, không chê vào đâu được len lén bố trí chuyện của mình, cứ nhiên bị hần phát hiện?

59. Q.2 - Chương 17: Kịch Tình Trước Khi Chiến Đấu

Sợ hãi nhàn nhạt trong tim núu Sở Liên Nhi lại thật chặt, trái tim nàng thay đổi thật nhanh, ngược mắt, đã khôi phục tỉnh táo, lộ ra một tiếng cười mê người với Thành Vân, gắt giọng: “Ghét, người ta dĩ nhiên muốn hoài nghi a.”

Mí mắt Thành Vân nhảy lên, bật thốt lên: “Hoài nghi gì?”

Sở Liên Nhi quay đầu, chậm chạp nói: “Đương nhiên là hoài nghi người a.” Cảm giác thân thể hần cứng ngắc, nàng rũ lông mi xuống, che kín dao động ở đáy mắt, giọng nói u oán: “Người ưu tú như vậy, chức cao quyền trọng, dáng dấp lại đẹp mắt, nam nhân như người vậy, quả là thí sinh rẻ rùa vàng trong mắt tất cả nữ nhân. Ta thì sao? Cái gì cũng không phải. Chẳng những là con chuột người người kêu đánh, còn là kẻ thù ghê rợn của Đông Ly Thuần chủ tử người. Ta thật sợ hãi, Thành Vân, ta sợ người có một ngày gặp gỡ nữ nhân đẹp hơn gia thế lại tốt hơn ta sẽ không muốn ta nữa, ta. . . .” Nàng mù quáng, cũng nói không được nữa.

Thành Vân đau lòng ôm lấy nàng, giọng mang mông trách: “Đứa ngốc, đây trong đầu đều là suy nghĩ lung tung. Liên Nhi, ta chỉ thích một mình người. Trong mắt ta, người mới là nữ nhân xinh đẹp nhất tốt nhất.”

“Có thật không?” Sở Liên Nhi nín khóc mà cười, ngay sau đó lại bủi môi: “Nói thì dễ dàng, người bây giờ yêu thích ta, là bởi vì bây giờ người cần bản bận rộn không dứt, cho nên không có ý định đi chú ý những nữ nhân khác. Nhưng chờ người công thành danh toại, chờ người trợ giúp Đông Ly Thuần lên đỉnh chí tôn rồi, người chính là khai quốc công thần của hần, đến lúc đó, vô tận mỹ nữ sẽ liên tục không ngừng thưởng đến chỗ ở của người, đến lúc đó, ta đã là thiếu phụ luống tuổi có chồng, trong mắt người đâu còn có bóng dáng ta?”

Thành Vân không chỉ ưu tú, hần thật chính là điển phạm hoàn mỹ, yêu nam nhân như vậy, sợ rằng sẽ là phiền não của cuộc đời nàng.

Giọng Thành Vân mang cương chịu nhìn nàng, điểm nhẹ mũi nàng một cái, cười cười: “Trong mắt ta, Liên Nhi vĩnh viễn cũng xinh đẹp.” Hần dừng một chút, nhìn vẻ mặt vẫn không phục của nàng, khẽ cười một tiếng: “Cần ta phát thẻ độc sao? Nếu như ta có phụ Sở Liên Nhi, cam nguyện bị trời giáng tội. . . .”

“Được rồi, ta tin người là được. Làm gì phát lời thẻ độc này.” Sở Liên Nhi che môi của hần, nhẹ nhàng hôn lên môi của hần, hỏi: “Đúng rồi, chung độc của ta giải ra sao?” Thời gian này uống thuốc cực ít, ba năm ngày mới uống một lần, không bằng mỗi ngày một lần lúc trước, không biết độc chung có phải đã giải hết hay không.

Thành Vân nói: “Bây giờ người còn cảm giác lòng buồn bực không?”

“Không có!” Đã có một đoạn thời gian rất dài chưa từng đau.

“Liên Nhi, giải hết chung độc rồi, người còn có thể hận hần không?”

Sở Liên Nhi nhìn thần sắc trịnh trọng của hần, chần chờ đáp: “Nghe nói trước kia ta đã từng làm chuyện xấu nhiều lần, hần trả thù ta, cũng là ta đáng bị. Nhưng hần khiến cho ta muốn sống không thể, muốn chết không xong, trên lý trí ta vẫn ghét hần. Bất quá, nếu như có thể giải chung độc..., ta liền tha thứ hần.”

Thành Vân khẽ mỉm cười: “Như vậy ta liền yên tâm.”

“Độc chung kia. . . .” Rốt cuộc giải ra sao.

“Đã giải không sai biệt lắm.” Hắc nhị hôn môi hồng của nàng, giọng nói nhẹ nhõm: “Tin tưởng ta, uống thuốc hai ngày nữa, người sẽ không sao.”

Thần sắc của hắc rất chân thành, ánh mắt nhìn mình cũng là nhu tình vạn tượng, Sở Liên Nhi không có lý do không tin. Nàng nhẹ gạt đầu, chủ động tựa vào trong ngực hắc, ngón trở mảnh mai vẽ nên các vòng tròn trước ngực hắc.

Thành Vân hít vào một cái, đưa tay cầm tay làm chuyện xấu của nàng, đặt ở trong tay nhẹ nhàng vuốt ve, trải qua thời gian điều dưỡng thêm hộ lý này, hai tay vốn là thô ráp của nàng đã khôi phục bộ dáng xanh miết trắng nõn, điều này làm cho hắc rất là hài lòng.

“Liên Nhi, không cần cố gắng chọc giận ta.” Hắc mê muội nhìn chằm chằm mị nhãn câu hồn khiếp người của nàng. Sở Liên Nhi trời sanh có một đôi mắt phượng hơi hẹp, mắt ngọc mây ngài, da thịt xinh đẹp. Ánh mắt của nàng vô cùng linh tính, sóng quang lưu chuyển, tự có một cổ phong thái câu hồn chói mắt.

Vẻ đẹp của nàng ở vào khoảng giữa kiều mỹ và phong tình, bộ dáng vừa giận vừa vui, vô cùng động lòng người. Nhưng khi nàng không cười thì tự có cổ trầm tĩnh uy nghi, đột nhiên sáng lên, nàng như vậy, xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông, rồi lại không dám tiết chút độc nào.

Thành Vân thích nàng như vậy, nhưng, nói lý ra, hắc thích vẻ mặt vui cười hơn. Mang theo yêu kiều của tiểu nữ nhi, kiêu phong tình và mị lực.

Mặc dù nàng quên quá khứ, lấy thân phận bình dân ở bên cạnh hắc, nhưng cử chỉ của nàng, mỗi tiếng nói cử động, như cũ có tiêu chuẩn đáng vẻ và cử chỉ uyển chuyển của đại gia khuê tú. Một loại uy nghi hồn nhiên thiên thành, cùng tự nhiên hào phóng như danh môn. Nhưng nàng so với những đại gia khuê tú đã trải qua lễ giáo nghiêm khắc dạy dỗ cơ hồ khô khan không thú vị, lại thêm phần khiêm tốn gây thơ ngọt ngào. Làm cho người ta nhớ tới vẻ đẹp cát bên suối, sen trong sóng xanh.

Mà nàng giờ khắc này, thay đổi thanh thuần như một dòng suối sâu, đột nhiên liền hóa thân một chén thuốc mê nồng thuần, câu hồn đục cốt, khiến cho hắc luôn luôn định lực mười phần cảm thấy không chịu nổi.

Nhưng mắt phượng hơi híp của nàng lại có phong tình vạn chủng, một loại động lòng người ở vào mị thái và thanh thuần, khiến cho hắc căn bản không cầm giữ được khát vọng đối với nàng.

“Người ta chọc giận người chỗ nào?” Sở Liên Nhi hơi thở như lan, mảnh mai dần nhẹ, vòng lên cổ của hắc, ngực cao vút, vô tình hay cố ý lê nhẹ qua ngực hắc, cảm giác thân thể Thành Vân vọt nóng bức như bốc cháy, không khỏi cười ha ha một tiếng. Con người chuyển một cái: “Thế nào, rất nóng sao? Ta cởi thay người, thật mát mau mau lạnh.”

“Liên Nhi.” Thành Vân gằm nhẹ, bắt được tay của nàng, muốn đẩy thân thể chọc người nóng của nàng ra, rồi lại không bỏ được rồi đi lồng ngực ấm áp như ngọc của nàng, hắc khẽ cắn răng, ngồi dậy, thuận thể ôm nàng đứng không vững ngang lên, gương mặt tuần tú dính vào một tầng sáng mờ mờ người, hắc thô ách nói: “Đây chính là bản thân mình tìm.” Khi nói chuyện, hắc đã lớn bước ôm nàng đi tới phòng ngủ.

Sở Liên Nhi cười đắc ý, cánh tay ngọc vòng quanh cổ của hắc, ôn thuần mà đem đầu vùi vào trong ngực hắc.

Áo xuân tước ra, phong tình nhộn nhạo, màn che buông xuống, xuân sắc vô biên, kèm thêm chấn động lúc cao lúc thấp của giường và rên rỉ bạc mắt hồn đục xương như chuông, làm cho người ta nghe đổ mặt tim đập.

Khổng Thánh Nhân có nói: vô lễ chứ nghe, vô lễ chứ nhìn, vô lễ chứ nói!

.

Sau cuộc mây mưa, phòng ngủ rộng rãi khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại dâm huy xuân ý vẫn lưu động ở trên không. Mấy ngày nay, Thành Vân bận rộn quân vụ, rất ít giao hoan với Sở Liên Nhi, hôm nay bị nàng chủ động đánh ra, kích phát tình dục hung mãnh núp ở trong cơ thể Thành Vân, thẳng dây vô nàng chỉ có thể thở gấp và há mồm rên rỉ, nàng lúc này, cũng không nhúc nhích, ngọc thể (thân thể ngọc) nằm lê lết, đổ mồ hôi đầm đìa nằm sấp nằm ở trong ngực Thành Vân.

Thành Vân lặng lẽ ôm lấy nàng, ôm vô cùng dùng sức, giống như là trân bảo trân quý nhất của hắn. Bàn tay thon dài của hắn dao động qua lại sau lưng tuyết của nàng, dẫn đến trong bàn tay truyền tới ấm áp và mềm mại.

“Liên Nhi.”

“Ừ!”

“Chưa tới hai ngày, đại quân sẽ phải lên đường, đến lúc đó, ta cũng muốn đích thân xuất chinh, người sống ở trong thành, nơi nào cũng không cần đi, được không?”

Sở Liên Nhi chợt ngừng đầu, ánh mắt lóe lóe, làm như không tha: “Nhanh như vậy?”

“Ừ, tháng tư rồi, tuyết đọng trên thảo nguyên đã bắt đầu hòa tan, sợ rằng Khắc Mãnh Cáp Nhĩ đã vội vã không kịp muốn tiến công vào Nam Lăng của ta.”

“Tại sao?”

“Trước mắt Khắc Mãnh Cáp Nhĩ đã xảy ra nội忧 ngoại hoạn. Ở bên trong, Bộ Lạc phía sau hắn bị quân ta phá hư hầu như không còn, đối ngoại, chủ lực phía trước của hắn cũng bị năm nghìn tinh binh ta phá ra làm cho tổn thất thảm trọng. Trước mắt con hổ dữ này, đã gặp phải lựa chọn sống hay chết.”

Sở Liên Nhi nghe rõ, năm ngoái thảo nguyên gặp phải tuyết tai, chết rét vô số dê bò ngựa, vốn khiến Tát Ta thật gian khổ, lại bị Thành Vân phái quân tiêu hủy số lượng lớn lương thảo dê bò sống ở hậu phương, hơn nữa mười lăm vạn đại quân của Khắc Mãnh Cáp Nhĩ cũng gặp phải tình huống bị thảm ăn không đủ nó, phía sau của hắn đã mất viện binh lương thảo, vì không bị đói chết, cũng chỉ có liều chết tiến công Nam Lăng.

“Thành Vân, bức một người đến tuyệt cảnh rồi, không những sẽ không khiến cho hắn sinh ra tuyệt vọng và sợ hãi, ngược lại còn có thể kích phát ra dục vọng cầu sống, phát huy ra tiềm lực vô cùng. Khắc Mãnh Cáp Nhĩ đã là dê dơi làm thịt, lui về phía sau, là chết, đi tới, vẫn là chết. Trời sanh trong xương những du mục này đã có tàn bạo máu tanh, khiến cho bọn họ căn bản không thể không chiến mà hàng. Nếu người đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh, sẽ chỉ làm bọn họ sinh ra ý tưởng chết chung với người. Hoàn toàn ngược lại a!” Theo phương án của binh gia để xem, Thành Vân ép địch nhân không tìm ra chút cơ hội sống nào, đây không phải là mưu kế không tốt, nhưng, đối phó man nhân trên thảo nguyên, loại biện pháp này chỉ kích khởi tàn bạo và khát máu của đối phương.

Thành Vân cười một tiếng: “Yên tâm đi, sức chiến đấu của bọn họ sớm bị ta đoán trước.” Hắn nhìn nàng, cười đắc ý: “Trước mắt ứng của thảo nguyên, lực chiến đấu sợ rằng còn không bằng ba phần binh lực của Nam Lăng ta.”

“Có ý gì?” Sở Liên Nhi không hiểu, thấy thần sắc đã tính trước của hắn, đầu lông mày nhướng lên, “Không phải là năm nghìn tinh binh người phái ra đã hoàn toàn thành công nhiệm đánh nghi binh?”

Ánh mắt Thành Vân sáng ngời, hắn nhẹ nhàng gật đầu, “Liên Nhi của ta thật thông minh, cái gì cũng không thể gạt được người.”

Nàng then thùng lườm hắn một cái, “Hãy chấm dứt việc đó, nói, lần này lại dùng mưu kế gì?”

Năm nghìn binh lực, mười lăm vạn tinh binh đối kháng của đối phương, coi như là đánh nghi binh (giả vờ tiến công), cũng không dám tưởng tượng. Tài năng quân sự của Thành Vân, chỉ có thể dùng tài quý để hình dung.

Thành Vân nói: “Ta có thể nghĩ ra mưu kế gì? Còn không phải là bị người dẫn dắt?”

“Ta?” Sở Liên Nhi chỉ lỗ mũi mình.

Thành Vân yêu thương chà cái mũi của nàng, khẽ mỉm cười: “Không tệ, chính là người. Liên Nhi, lần này tác chiến với Tát Ta lấy được thắng lợi huy hoàng, người không thể không có công.”

Sở Liên Nhi buồn bực, đối phó Tát Ta con cạp hung mãnh này, nàng căn bản không có ra sức gì.

“Trận chiến cũng còn chưa đánh, nói lời này có phải là hơi sớm một chút hay không?” Tự tin là một chuyện tốt, nhưng quá mức tự tin, chính là biểu hiện kiêu ngạo.

Kiêu ngạo tất hại, khiêm tốn có lợi.

Thành Vân khẽ mỉm cười, ánh mắt đều là khí phách mãnh liệt, lông mày của hắn nhướng lên, hôn cái trán của nàng một cái, giọng nói chắc chắn: “Người chờ, Liên Nhi, ba ngày sau, ta sẽ để người thấy được, biên quân chúng ta chém những con ưng thảo nguyên này chỉ đơn giản như chém rau cải trắng.”

Nhìn vẻ mặt tự tin tung bay của hắn, trong lòng Sở Liên Nhi vừa động, hắn như vậy, đặc ý phần chân cổ nào, khiến cho nàng mê muội cổ nào.

60. Q.2 - Chương 18: Thời Khắc Ấm Áp

Giữa tháng tư, tuyết đọng ở thảo nguyên đã tan, gió xuân khoan thai tới chậm, trên thảo nguyên dần dần khôi phục sinh khí.

“Lần này Tát Ta hành động quân sự quy mô lớn, mà hậu phương bọn họ đã bị quân ta phá hư hầu như không còn, nói vậy trên thảo nguyên sẽ có nhiều người thừa dịp cháy nhà hôi của. Chư vị, lần này xuất chiến, chúng ta chỉ cho phép thắng, không cho bại.” Trong phòng nghị sự rộng rãi, không bằng thường ngày tùy ý, mà tràn đầy khẩn trương cùng hưng phấn trước khi gặp đại địch.

Thành Vân một thân Tỏa Tử Giáp [1] bạc sáng, đầu đội nón sắt, đỉnh đầu cắm ba cọng lông thiên nga, nghiêm nghị ngồi trên ghế da hổ đẹp, làm bố trí quân sự cuối cùng đối với chúng tướng.

Hắn nhìn Lăng Bân một thân giáp sắt đứng thẳng phía sau, Thành Kiều là giả trang thị vệ thân binh, đứng bên người, cầm một thanh Long kiếm nằm vàng trong tay. Sở Liên Nhi đã từng thấy qua hai lần, lần thứ nhất là lúc điểm binh ở giáo trường kinh thành với Đông Ly Thuần thì tiên hoàng tự mình ban cho hắn.

Lần thứ hai là ra mắt trên khay ngọc của Khâm sai thái giám truyền thánh chỉ trong kinh hôm trước, mà giờ khắc này, lại bị Thành Vân chiếm vì đã có, hiệu lệnh tam quân.

Đây không phải là kiếm bình thường, mà là Long kiếm đại biểu vô thượng quân uy của thiên tử.

Thành Vân đứng dậy, anh tuấn rút ra Thiên Tử Long Kiếm, “Xoẹt” một tiếng, thân kiếm sáng như tuyết, như một vũng nước suối, chớp động ánh lạnh vô cùng.

Hắn vung kiếm chỉ trời xanh, lạnh lùng nói: “Bốn soái ở chỗ này hiệu lệnh tam quân, người lâm trận lùi bước, chém! Người không nghe hiệu lệnh, chém! Người phạm quân kỷ, chém! Binh lính lui quân, Bách phu trưởng chém! Bách phu trưởng lui, Thiên phu trưởng chém! Sĩ quan cấp cao lui, đao phủ thủ chém! Quân lệnh như núi, người làm tướng, làm trái với quân kỷ, Thiên Tử Long Kiếm của bốn soái chém!”

Một phen nói của Thành Vân đằng đằng sát khí, thanh âm sắc mật hung dữ, coi như chúng tướng thường thấy trận lớn cũng không nhận được biến sắc.

Sở Liên Nhi như bình thường, ngồi ở bên dưới hắn, len lén liếc Thành Vân mặt nghiêm nghị, trong lòng cảm thán, hắn thay một thân trang phục nho nhã, mặc vào giáp sắt, uy phong lẫm lẫm, lại đẹp trai đẹp mắt, giống như chiến thần Hy Lạp cổ, tuấn mỹ không thể tin được.

Mắt hẹp ôn nhu chuyên chú lại mang sừng nịch trong trí nhớ, biến thành hàn băng lạnh lùng như tuyết, sắc bén nhìn rõ vạn vật, khát máu đằng đằng sát khí, quả quyết chân thật đáng tin.

Thành Vân ăn mặc nho nhã, rất thích hợp cầm cờ quân múa.

Nhưng, hắn giờ phút này, thích hợp chiến trường hơn.

Mặc dù Thành Vân thoát nhìn thật gầy, nhưng khí thế bén nhọn quanh thân, khiến cho Sở Liên Nhi có loại ảo giác, nam nhân ở trước mắt, lập tức cách mình thật là xa.

Thành Vân an bài xong rồi, đứng dậy, rời đi ghế đẹp, kéo áo sắt trên người vang dội, thân hình hắn cao gầy, mặc dù giáp sắt thật hạn chế cũng không lộ vẻ mập mạp, giáp sắt bạc sáng đường cong lưu loát từ bên

hông đổ xuống, chân thon dài, khởi động váy lụa màu đen, ôm tròn mà thẳng tắp. Một đôi dày mềm da dê màu đen quân dụng đáy cứng đầu nhọn, khiến cho cả cái chân nhìn qua kính lực mười phần, khoẻ đẹp mà thon dài.

Hắn vươn tay, cầm lên từng dãy lệnh tiễn (cung tên) rằng sói trên bàn chủ soái, phát ra từng cái.

“Lý Thanh Sơn!”

“Có mặt tướng!” Một tướng sĩ trẻ tuổi lên trước, thân hình thẳng tắp, thần sắc lẫm liệt.

Thành Vân rút một cây lệnh tiễn ra, đưa cho hắn: “Bổn soái mệnh người làm tiên phong trọng kỵ binh, dẫn một vạn thiết kỵ. Chờ đợi hiệu lệnh!”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Hò Phi! Bổn soái ra lệnh làm thiên kỵ trưởng những đao phủ, nghiêm chỉnh quân kỷ. Có người phạm quân lệnh, không cần thương tấu, đao phủ chém!”

“Dương Lăng Phương, bổn soái cho người làm Thiên phu trưởng đao thuẩn thủ (lính cầm đao và khiêng), làm tiên phong, chờ đợi hiệu lệnh!”

“”

Sở Liên Nhi lắng nghe, nhìn Thành Vân không có chút miễn cưỡng, cũng không chút do dự bố trí, không khỏi nhìn ngây người.

Lần này xuất binh, Thành Vân cũng chỉ sai phái mười hai vạn đại quân, trong đó, kỵ binh hạng nặng ở trước giữa trái phải tiên phong tất cả bốn vạn, một ngàn đao phủ chuyên làm giám sát thì không nói, ba nghìn đao thuẩn thủ, ba nghìn trưởng thương doanh, một đám liên nỗ doanh (quân bắn bằng nỗ), ba doanh lớn này ra trận trước, sau đó là tứ đại kỵ binh hạng nặng, trở lại là một vạn Thần Cơ Doanh, sau đó là năm vạn bộ binh, căn ở phía sau chính là hai vạn khinh kỵ binh.

Tác chiến ở trên thảo nguyên, không có núi cao làm lá chắn, không có nơi hiểm yếu dựa vào, hai quân đối chọi, chỉ có giao phong chính diện bên ngoài, không còn cách nào. Chủ yếu dựa vào là chiến lược, lòng quân, tinh thần, cùng lòng tin khích lệ đối với tướng soái.

Loại bố trí này của Thành Vân, thật ra thì cũng không có chỗ độc đáo gì, rất nhiều hai quân ngay mặt giao chiến phần lớn cũng áp dụng loại bố trí này, ở thế tới hung mãnh của quân địch, binh lính phe ta trước án binh bất động, đầu tiên là quân ném trường thương dài, đánh loạn trận hình kỵ binh của quân địch, trở lại là đao thuẩn thủ làm che chở, trăm nỗ vừa chạy vừa bắn, bắn chết kỵ binh quân địch dưới vó ngựa, ngăn trở kỵ binh quân địch. Trở lại, cung tiễn thủ phe ta bắt đầu thay phiên bắn, đợi thêm trận hình kỵ binh đối thủ tán loạn rồi, kỵ binh hạng nặng phe ta đều xuất động, phân tứ đại trận doanh, từ trong cắt đứt viện quân và trận hình của đối phương, chia ra giết.

Chờ kỵ binh hai bên giết nhau khó hoà giải thì Thần Cơ Doanh phe ta mở nỗ phát huy công dụng, tất cả Thần Cơ Doanh đều là người bắn nỗ giỏi, bách phát bách trúng, trộm bắn tên chết địch nhân, lòng quân địch bị đả kích lớn, lại phát động bộ binh ra trận, đến chiến thuật biến người, trên chém kẻ địch, dưới chém đùi ngựa.

Chờ chiến trường chuẩn bị kết thúc, quân địch bại lui, là do khinh kỵ binh đánh ra đuổi giết.

Loại chiến lược này an bài tốt thì tốt, nhưng phải có thực lực quân sự cường đại hơn so với đối phương. Lần này Thành Vân chỉ phái chín vạn kỵ binh, ba vạn bộ binh xuất chinh, đối phó mười lăm vạn kỵ binh Tất Ta, nghĩ đến liền cảm giác không thể nào.

Bất quá, thấy bộ dáng Thành Vân đã tính trước, Sở Liên Nhi nghĩ thầm: “Nghĩ đến là Khắc Mãnh Cấp Nhĩ đã bị năm nghìn tinh binh Thành Vân phái ra đánh lén thành công, hoặc là. . . Năm nghìn tinh binh kia, rốt cuộc đã giở thủ đoạn gì? Để cho Thành Vân cư nhiên làm ra loại bố trí quân sự dè vào miệng cộp này?”

Bất quá, nhìn phân nửa mặt hoàn mỹ của hắn núp ở giáp sắt, thanh âm của hắn uy nghiêm lãnh khốc, bộ dáng phát hiệu lệnh, đẹp trai cực kỳ. Trong lòng cũng có quang vinh thỏa mãn cùng đắc ý.

Rốt cục muốn khai chiến.

Trong lòng có loại thiêu đốt như cơm sôi. . . . Sở Liên Nhi phát hiện, mình thật không phải là người nhân từ, thân là nữ nhân, cư nhiên thích chiến tranh.

.

“Liên Nhi, ngày mai ta phải ra khỏi chiến, người sống ở trong thành, chờ ta trở lại.” Bữa tối hôm nay dĩ thường phong phú, một ngày trước khi chiến đấu, bình thường toàn quân tướng sĩ đều phải ăn một bữa ngon, Thành Vân và tướng sĩ đều ăn uống xong, mới về đến hậu đường, cùng Sở Liên Nhi dùng bữa.

Sở Liên Nhi tựa vào hắn, hắn đã cởi giáp sắt nặng nề xuống, trên người chỉ áo tơ lụa trắng, cùng quần dài màu đen, giày quân màu đen tăng thêm kiên cường cùng tuần lãng cho gương mặt tuấn mỹ nho nhã của hắn.

Vươn tay ngọc, nàng xoa gương mặt tuấn tú của hắn: “Nhìn người, thời gian này dùng não quá độ, gầy không ít. Vân, ngày mai ta cũng muốn cùng người đi.” Nàng cũng muốn đi xem, lực chiến đấu của ưng thảo nguyên đến tột cùng lợi hại đến trình độ nào. Đông Ly quốc dùng trăm năm cũng không cản được họ, không phải là chiến lược của Đông Ly thấp xuống, mà là người trên thảo nguyên từ nhỏ đã sống ở trong sự chiến đấu.

Thành Vân lắc đầu: “Dao kiếm không có mắt, người một cô gái yếu đuối, ta có thể nào cho người đi mạo hiểm đây? Ngoan ngoan trong thành chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại.”

Sở Liên Nhi cắn môi, mắt đẹp liếc hắn, bỗng dừng đỏ mắt, “Người cũng muốn tự mình ra trận giết địch sao?” Bây giờ nàng khó có thể tưởng tượng bộ dáng hung thần ác sát, khi hắn vỏ tuần mỹ nho nhã, phong độ nhẹ nhàng giết người.

Thành Vân cười khê, lắc đầu một cái: “Ta chỉ điều độ ở hai tuyến, sẽ không tiến lên trận. Người không cần phải lo lắng ta sẽ bị tên bắn lén, lại càng không cần phải lo lắng quân ta sẽ thất bại. Có Lăng Bân bảo vệ ta, còn có mười hai tên thân binh cùng một ngàn thân vệ của ta, những binh lính này, tất cả đều là chọn kỹ lựa khéo ra ngoài, có bọn họ bảo vệ, bảo đảm không có ngộ nhỡ. Hơn nữa, võ công của ta cũng không kém a. Ta không có việc gì.”

Thân là chủ soái, không cần phải lâm trận giết địch, cái này Sở Liên Nhi biết. Nhưng, hắn lại có một ngàn thân vệ bảo vệ hắn, có phải quá khoa trương hay không?

“Vây, đánh giặc xong, chúng ta mà thể hồi kinh sao?” Sở Liên Nhi hỏi.

Thành Vân khê vuốt đôi mày thanh tú chau lại của nàng, an ủi: “Không cần phải sợ, có ta ở đây, không ai dám động tới người. Coi như tân hoàng cũng không thể.” Mày kiếm của hắn nhứ lại, sát khí tấ hiện, một loại sát khí uy nghi lóe ra trong mắt họ.

Trái tim Sở Liên Nhi rét, rừ mặt đẹp xuống, nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, ta sẽ chờ người trở về.”

“Phải ngoan, biết không?” Hắn nhẹ mở môi của nàng, lưu luyến không rời buông nàng ra, “Chờ ta đánh bại Tát Ta rồi, ta dẫn người đi xem cảnh vật thảo nguyên một chút.”

~[1] Toả Tử Giáp: là loại giáp được làm từ rất nhiều mắc xích sắt nhỏ nối chằng chịt vào nhau, thường mặc ở trong và có thêm giáp sắt khác ở ngoài nữa.

Sở Liên Nhi mừng rỡ gật đầu, nàng cũng rất muốn thấy “Trời xanh xanh, đồng minh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê”.

“Nhưng, Thành Vân, mười lăm vạn đại quân chỉ chứa thủ ba vạn ở quan nội, ngộ nhỡ, chờ sau khi người dẫn đại quân xuất quan. Người mở cửa đánh chó trước, mà hoàng đế mới đang phóng hoả ở hậu viện. . . .”

Thành Vân nhẹ cười một tiếng, nhẹ mở môi của nàng, vui vẻ nói: “Liên Nhi của ta thật lợi hại, ngay cả cái này cũng nghĩ đến.” Thần sắc hắn nghiêm chỉnh hơn, thanh âm hời hợt: “Ngôi vị hoàng đế trước mắt của Đông Cách Thanh chỉ sợ cũng sẽ không quá an ổn.”

“A, tại sao?” Sở Liên Nhi tò mò, “Không phải là đảng Nhị hoàng tử của các người cho hẳn chuyện tốt để làm chứ?” Muốn cho địch thủ không cách nào phân thân, biện pháp thường thấy nhất chính là tìm một chút chuyện làm cho hẳn.

Thành Vân nhẹ nhàng cười một tiếng: “Không hổ là Liên Nhi của ta, thật là một chút liên tấu. Bất quá, chúng ta cũng không cần thiết gây chuyện làm cho hẳn. Bởi vì Nam Lăng và Tát Ta khai chiến, những người trong giang hồ cho là có cơ hội thừa cô, đã lấy lý do ‘thanh quân trắc, giết hôn quân, trừ gian nịnh’, đã tụ tập mười vạn dân chúng tạo phản.”

Sở Liên Nhi le le lưỡi: “Không thể nào, thậm chí vậy? Vậy cũng là khởi nghĩa nông dân rồi. Tại sao dân chúng muốn tạo phản? Nhất định là triều đình sưu cao thuế nặng quá nhiều, thuế phú xa dịch quá nặng. Địa phương phủ phổ loạn trạch dân mà gây ra. Theo ta được biết, dân chúng ở dưới quân vương thống lĩnh là an phận nhất. Chỉ cần để cho bọn họ có phần cơm ăn, có áo mặc, bọn họ chính là lương dân ôn thuận. Nhưng nếu như ngay cả ấm no cũng không để ý tới, còn phải bị triều đình bóc lột, bị địa phương áp bách, bị thân sĩ vô đức khi dễ, người hèn yếu, cũng sẽ bị kích ra lửa giận.”

Nhìn chung lịch sử, khởi nghĩa nông dân nào không phải là bị triều đình ép? Đông Ly quốc nội ưu ngoại hoạn (loạn trong giặc ngoài), ruộng đất lại nghèo nàn, rất nhiều dân chúng cũng không có nhà để về, bụng ăn không no, áo quần rách rưới, lâu dài bị đàn áp, có thể không phản kháng sao? Hơn nữa Đông Ly dựng quốc tới nay, trên dưới một trăm năm qua chánh sách trọng văn khinh võ, nặng nông ức thương, trừ biên quân Nam Lăng có chiến lược ra, lực lượng quân sự những địa phương khác yếu kém không thể tưởng.

Mà nặng nông ức thương sinh ra mâu thuẫn xã hội cũng tăng lên, văn nhân đáng vẻ thư sinh nghiêm trọng, chỉ đọc sách thánh hiền cũng không chuyện sản xuất, thương nhân bối cảnh tha hương nuôi sống người nhà cũng không được tôn trọng, nông dân mặc dù có trồng trọt, lại bị địa chủ ác độc chiếm đoạt ruộng tốt. Buôn bán bị nghiêm trọng ức chế, quốc khổ lâu dài trống không, một thiên tai nhân họa, triều đình ngay cả kinh phí chống đỡ căn bản cũng cầm không ra, sao không ép dân chúng tạo phản?

Nam Lăng thì bị Tát Ta gây chiến, Tây Lăng có Hoa quốc thường xuyên quấy nhiễu, Đông Lăng lại luôn gặp đạo tặc, duy nhất Bắc Lăng không có ranh giới, lại gặp phải biển rộng, bị giặc oa tên biển cướp bóc, cuộc sống này, phải qua thế nào?

Thành Vân nhú lông mày, lạnh lùng cười một tiếng: “Đông Ly ta, đúng là. . . Ai, làm hoàng đế có cái gì uy phong. Buồn cười Đông Cách Thanh vì ngôi vị hoàng đế, không tiếc mang tiếng xấu giết cha giết huynh trên người. Nếu như hẳn có thân là quân vương có năng lực cũng thôi, bọn ta cũng sẽ không phản hẳn. Đáng tiếc, hẳn như cũ đi. . . đường của Tiên hoàng, không tự cải tiến, không nặng dân sự, nhẹ thương khinh võ, thích làm lớn, vừa đẳng cơ liền cường chế quan viên các địa phương nạp cống ngàn người mỹ nữ vào cung cho hẳn hưởng lạc. Mà những quan viên địa phương kia, vì nịnh bộ hẳn, chung quanh thu nạp mỹ nữ, có thậm chí còn đoạt. Một cô gái trong đó, nghe nói còn là thê tử của sơn trại vương Chung Tú Thiên ở Tây Lăng. . . Chung Tú Thiên kia vốn có ý tạo phản.”

Sở Liên Nhi bừng tỉnh hiểu ra, lắc đầu thở dài: “Mà những quan địa phương tầm nhìn cận hẹp đoạt thê tử của người ta, liền cho hẳn một lý do, dựng thẳng cờ tạo phản.”

Nàng nhìn hẳn một cái, nghi ngờ trong lòng: “Chẳng lẽ Đông Cách Thuần cũng không quản sao? Liền tro mắt nhìn bọn giặc tạo phản ngày từng ngày lớn mạnh?” Coi như hẳn đoạt được giang sơn, cũng phải dọn dẹp cục diện rồi rảnh kia?

Thành Vân thật sâu cười một tiếng, vỗ nhẹ vai của nàng, cười nói: “Yên tâm, đám ô hợp này, tựa như điều trên trời, mặc hẳn bay cao hơn nữa, nhưng dây điều, vẫn bị nắm ở trong tay chúng ta. Muốn nó cao, nó liền cao, muốn nó thấp, nó phải thấp.”

Thành Vân nói chuyện, giọng nói không tự chủ lạnh lẽo vô tình, Sở Liên Nhi nhìn trái tim đập mạnh, ý tứ của hẳn đã rất rõ ràng. Chung Tú Thiên kia tụ tập chúng tạo phản, chỉ sợ cũng chẳng qua là thay người làm mà thôi.

Chẳng qua là, vì kiềm chế Đông Cách Thanh ở sau lưng giữ trò quỷ, cần gì phải làm ra thanh thế lớn như vậy?

Giặc cướp tạo phản, bị thương tổn sâu nhất, vẫn là dân chúng a.

“Chẳng lẽ chỉ vì kiểm chế Đông Cách Thanh, lại không để ý dân chúng vô tội sao sao? Bất kể khống chế con điều Chung Tú Thiên kia khá hơn nữa, nhưng binh giặc giao chiến, bị thương tổn sâu nhất, là dân chúng. Vụ xuân cày bừa phương Nam vừa qua khỏi, hoa màu trong đất mới xuống đất, binh giặc giao chiến, phải phá hư hoa màu trong đất. Đông Ly quốc vốn là thiếu hụt lương thực, người chẳng phải là tự cắt đường lui sao?”

Thành Vân thường thức nhìn nàng, ánh mắt thoáng hiện nụ cười: “Người luôn ngoài ý muốn nghĩ đến những góc chết chúng ta không nghĩ tới.” Hần ngưng chút, nói: “Không tệ, bất kể Chung Tú Thiên khống chế khá hơn nữa, dân chúng luôn sẽ bị thương tổn. Nhưng, ta đã nghĩ xong các biện pháp bổ túc.”

“A? Bổ túc thế nào?”

Thành Vân nhẹ gõ mặt bàn, thanh âm âm trầm vang lên: “Mã Văn Trọng từ kinh sư viết thư cho ta, nói hẳn đi quan sát chỗ trồng khoai lang của nhà kia, phát hiện loại thức ăn này, sản lượng quả thật cao, chẳng những không cần phải cố ý quản lý, cũng không chọn đất, lại càng không có ôn dịch côn trùng phát sinh, vị cũng không tệ lắm. Quan trọng hơn là, cái này thu hoạch rất dễ giữ, chỉ cần để trong hầm dưới đất là có thể giữ vững một mùa đông. Cho nên, ta nghĩ, nếu như trồng trồng khoai lang trên diện tích lớn, lo gì dân chúng không có ăn?”

“Trở lại, nhìn chung Đông Ly ta, đất đai bần cùng, mà dân số lại không ngừng tăng trưởng, đất đai ở trong quan, đã không thỏa mãn được nhu cầu của dân chúng. Mà Tát Ta mấy bận xâm lược biên quan, còn không chính là vì ám no sao? Dân chúng bên trong đã có một bộ phận di chuyển đến biên qua, đặc biệt làm giao dịch với Tát Ta, cầm vật phẩm giá rẻ lại phổ biến của chúng ta đổi lấy ngựa dê bò của bọn hắn, hút hết tài nguyên có sẵn của bọn họ.”

“Trước mắt tộc Nữ Chân và tộc Tát Ta thế lực lớn nhất, ta liền kéo một bên, cho bọn họ tài nguyên cùng điều kiện, để ột bên khác đỏ mắt, tiến tới chém giết đoạt bọn họ. Sau đó chờ quan hệ của bọn họ xấu hơn, quanh năm xảy ra nội chiến, mà không chú ý xa hơn, điều này cũng đạt tới mục đích làm yếu thực lực của bọn họ.”

Hần dừng một chút, nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa: “Đến lúc đó, Đông Ly ta đã nuôi một nhóm dũng sĩ thiện chiến, có thể thả vào thảo nguyên giết chóc cùng bọn họ. Chờ đuổi bọn họ chạy về chỗ sâu thảo nguyên, hoặc là tiêu diệt. Đến lúc đó, ta liền có thể mang theo người, bdi xem quang cảnh xinh đẹp của thảo nguyên.”

Sở Liên Nhi hít vào ngụm khí lạnh, nam nhân thật là đáng sợ, nam nhân mượn đao giết người, nam nhân nham hiểm, nam nhân mặt ngoài tao nhã này, thật ra thì trong xương đều là ước số cướp đoạt. Tát Ta hung mãnh còn qua không kịp.

“Thành Vân, này, những ý nghĩ này, người làm sao nghĩ ra?”

Thành Vân híp mắt một cái, tựa như đang nhớ lại: “Thật ra thì. . . Biện pháp này cũng không phải là ta nghĩ ra.”

“Vậy là ai nghĩ ra được?” Nàng quá bối phục người kia, hoàn toàn xưng là quý, một quý tài âm hiểm.

Thành Vân hướng nàng cười một tiếng: “Người muốn biết không? Muốn biết..., gả cho ta, ta liền nói cho người biết.”

Sở Liên Nhi lườm hắn một cái, chu môi lâu bầu một tiếng: “Đồ nam nhân keo kiệt.”

Thành Vân cười khê, ôm nàng vào trong ngực, cảm chà xát đỉnh đầu của nàng, thanh âm nỉ non: “Liên Nhi, ta thích người, thật thật thích người. Ta thật muốn lập tức xuất binh đánh Khắc Mãnh Cấp Nhĩ về thảo nguyên, sau đó thành thân cùng người, để cho người làm thê tử của ta. Sau đó, sinh một đồng tử con cho ta.”

Sở Liên Nhi đầm hần, thanh âm kiều giận: “Làm như ta là heo a, còn một đồng tử? Hừ, ta một cũng không sinh cho người.”

Thành Vân mím môi cười nói: “Không sinh cũng được, chỉ có ta và người, không có hài tử vương bận, cùng nhau đến già, cho dù ai cũng chia không ra chúng ta. Điều này cũng rất tốt?” Thanh âm của hắn rất có

nhẹ nhàng khoan khoái, thật thấp trầm trầm, như một khối lụa tơ tằm thượng hạng, từng sợi trơn bóng, nhẹ nhàng ôn nhu, như lông thiên nga phất qua gò má mang đến mềm dính và dãn nhẹ. Rất xuôi tai, như âm nhạc duyên dáng, nghe lâng lâng .

Sở Liên Nhi liếc hắt, kéo dài thanh âm: “Ta từng nghe qua một câu nói, nam nhân nói lời ngon tiếng ngọt, là nam nhân không chịu trách nhiệm nhất. Thành Vân, người trước kia chưa bao giờ nói qua loại lời buồn nôn này..., thế nào hôm nay lại thuận miệng như vậy

61. Q.2 - Chương 19: Quyết Chạy Đi

Mười tám tháng tư, cảnh xuân tươi đẹp, trên thảo nguyên xuân sắc vô biên, một mảnh cảnh tượng gió nhẹ nắng ấm.

Hôm nay chính là ngày tỉ thí với Khắc Mãnh Cáp Nhĩ, Thành Vân để lại ba vạn tướng sĩ trấn thủ ba quan Nam Lăng, dẫn dắt mười hai vạn đại quân, chậm rãi từ cửa nam lên đường,

Ở trong một mảnh xuân sắc mê người, cờ quạt bay bay, thương dài đứng thẳng, tiếng trống thùng thùng.

Sở Liên Nhi đứng ở trên tường, nhìn Thành Vân bên cạnh, dưới ánh mặt trời, hắt một thân giáp tuyết trắng, áo khoác màu đen, trên nón giáp màu trắng có ba chùm tua đỏ, uy phong lẫm lẫm, khí thế dâng trào.

Sở Liên Nhi mặc một áo kệp không tay [1] , bên trong là váy lụa tuyết trắng thêu bách hợp, áo khoác lông chồn lửa đỏ, đầu búi hai búi tóc, tai mang hoa tai bảo ngọc tinh xảo xanh biếc, lay động trong gió, chớp động thanh thúy như lá non.

Thành Vân đứng bên cạnh nàng, nắm tay của nàng thật chắc, mười ngón tay quần quít, cảm thụ ấm áp từ lòng bàn tay của mình truyền tới.

Cửa thành, ba vạn bộ binh đang chậm rãi từ dưới thành xuyên qua, chạy thẳng tới thảo nguyên rộng rãi. Mà tám vạn thiết kỵ, ngay từ lúc canh năm đã lên đường.

“Bẩm đại soái, đại quân đã đi ra toàn bộ!” Một hiệu úy có bộ dáng thân binh cung kính nói với Thành Vân.

Thân thể mềm mại của Sở Liên Nhi run lên, không thể tự chủ ôm lấy thân thể Thành Vân, giáp trên người hắt lạnh như băng khiến hai tay nàng lạnh như băng, nhưng nàng lại không cảm giác được lạnh lẽo, trong lòng chỉ có kiên định và lực lượng vô cùng.

Thành Vân sắc mặt buồn bã, kích động ôm Sở Liên Nhi, thấp giọng bẩm ở bên tai nàng: “Liên Nhi, chờ ta trở lại.”

“Ừ! Ta sẽ chờ người trở về.” Nàng không có ngẩng đầu, chẳng qua là chôn đầu thật sâu vào trong ngực hắt.

“Phải ngoan, đừng đi loạn chung quanh, ta để cho Lăng Bân ở bên cạnh người bảo vệ người.”

Thân thể mềm mại của Sở Liên Nhi run lên, ngẩng đầu, lắc đầu: “Người không cần như vậy, ta có thể chiếu cố tốt mình.”

Thành Vân che môi của nàng, ngăn nàng nói chuyện: “Chủ ý của ta đã định, cứ như vậy đi. Để một mình người ở trong thành, ta không yên lòng.”

Sở Liên Nhi không cam lòng không muốn quét mắt Lăng Bân đứng ở cách đó không xa, sắc mặt hắt thối thúi, làm như không muốn bảo vệ nàng. Nhưng thấy ánh mắt Thành Vân nhìn sang, lại lập tức làm ra một bộ dáng cung kính. Sở Liên Nhi thấy tức giận trong lòng, tiểu nhân hai mặt.

“Thành Vân, để cho Lăng Bân đi theo bên cạnh người đi. Không có hắt ở bên cạnh người, ta cũng không yên lòng.” So công phu mặt mũi, nàng chẳng lẽ còn thua bởi hắt sao?

Thành Vân hướng nàng cười cười: “Không, ta còn có Thành Kiều, người không cần phải lo lắng ta.”

“Thành Kiều? Hắt một đứa con nít chưa mọc lông, đi chiến trường làm gì? Hơn nữa, hắt ngay cả người cũng đánh không lại, có thể nào bảo vệ người tốt. Dứt khoát vẫn là để hắt ở lại chiếu cố ta đi.”

Thành Kiều một bên đã nhảy lên, “Người chớ có nói bậy, ai nói ta không bảo vệ tốt công tử? Người không nên xem thường người.”

Sở Liên Nhi trả lời lại một cách mỉa mai: “Chính là xem thường người thì thế nào.” Nàng nhìn Thành Vân, mặt ngang ngược: “Ta bất kể, ta không muốn Lãng Bân, để cho Lãng Bân bảo vệ người, có được hay không? Thành Kiều tay chân vụng về, có thể làm được chuyện lớn gì? Thành Vân, đáp ứng người ta chứ sao.” Hai tay nàng lôi kéo tay của hắn, vừa làm nũng vừa bốc đồng, khiến Thành Kiều và Lãng Bân cực tức giận..

Trên trán Lãng Bân nổi gân xanh, hung hăng nhìn chằm chằm Sở Liên Nhi, hận không thể khoét nàng cho hả giận.

Thành Kiều không phải vậy, hắn nhảy dựng lên, chĩa về phía nàng rống giận: “Người đừng được voi đòi tiên, ý vào công tử sủng ái người liên vô pháp vô thiên. Ta sẽ không ở lại, muốn cho ta ở lại bảo vệ người, ta tình nguyện đi tìm chết.”

“Vậy người đi chết đi, ta cũng không cần người bảo vệ ta.” Sở Liên Nhi không cam lòng yếu thế, rống lên trở về. Nàng bất cứ giá nào, hướng Thành Vân hạ thông điệp cuối cùng: “Cho người hai cái lựa chọn, một là ta và người cùng đi chiến trường, một là để cho Thành Kiều ở lại.”

Thành Vân bất đắc dĩ, xoa xoa trán ê ẩm, cuối cùng đầu hàng ở dưới làm nũng vừa điêu ngoa vừa đáng yêu của Sở Liên Nhi, hắn bất đắc dĩ thở dài: “Thành Kiều, vậy người ở lại chiếu cố tốt Liên Nhi đi.”

“Công tử.” Giống như bị kêu án tử hình, Thành Kiều vừa giận vừa sợ.

Thành Vân hơi cảnh cáo liếc nhìn hắn một cái, lúc này Thành Kiều mới không cam lòng không muốn im lặng, hận hận nói: “Biết.”

Sở Liên Nhi mưu kế được như ý hướng hắn giả trang cá mặt quỷ, dựa vào Thành Vân không tha nói lời từ biệt cuối cùng, nhìn thân ảnh thon dài của hắn ngồi trên lưng ngựa, sau đó vội vã đi.

Thành Vân dẫn mười hai tên thân binh cùng đội thân vệ hơn ngàn người, vó ngựa trần trần, đạp cả vùng đất nổ vang, đất rung núi chuyển. Rất nhanh, ở đây trời gió bụi, áo lông cừu màu máu đặc biệt kia, đã biến mất ở cuối chân trời, giống như chạy vào nắng sớm sáng rõ, dần dần biến mất trong mắt.

Dưới cửa thành lại khôi phục sự yên lặng thường ngày, cờ quạt trên thành đón gió tung bay, còn sót lại tướng sĩ thủ thành, tất cả đều thẳng vai. Bốn phía trừ cờ xí bị gió thổi vang lên vù vù ra, chỉ còn lại cô tịch trầm ngâm.

Thành Kiều đã không thể chờ đợi mở miệng: “Mọi người đi xa, còn nhìn cái gì. Cần phải trở về.”

Sở Liên Nhi thu hồi ánh mắt, nhìn mặt khinh thường tức giận của hắn, cười nhạt: “Còn sớm, ta muốn ở thêm một lát, không được sao?”

“Người.” Thành Kiều tức đỏ mặt, không lựa lời nói: “Nói cho người biết, ở trên đời này, trừ công tử ra, ta mới sẽ không nghe lệnh của người thứ hai. Người nữ nhân âm hiểm này đừng mơ tưởng ra lệnh cho ta.” Vừa nói, hắn đi tới một bên, thở phì phò nhìn phương xa, mọc lên khó chịu.

Sở Liên Nhi nhún nhún vai, cố ý lớn tiếng nói: “Nơi này quả thật không có gì hay chơi, nữ nhân âm hiểm ta đây phải đi về.”

Bước xuống tường thành trước, cưỡi một con ngựa, thật nhanh hướng chòi gác chạy đi.

Thành Kiều hận hận trợn mắt nhìn bóng lưng của nàng một cái, không cam lòng không muốn theo sát ở phía sau, cưỡi ngựa hướng phía sau nàng chạy tới.

Không biết là Sở Liên Nhi cố ý, hay là hồi lâu không trời mưa, cát vàng trên quan đạo Nam Lăng, bị vó ngựa vội vã chà đạp cát vàng nổi lên bốn phía, Thành Kiều đi theo sau lưng bị sặc một lỗ mũi đầy bụi, tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, nảy sinh ác độc, quất mạnh roi ngựa, con ngựa kiêu tuấn gào thét một tiếng, thật nhanh chạy vội tới bên cạnh Sở Liên Nhi, Thành Kiều chạy song song với nàng, bỗng dưng hướng nàng âm hiểm cười một tiếng, sau đó hai chân dùng sức kẹp bụng ngựa, trong miệng khiển trách: “Giá!” Con ngựa như mũi tên vội vã đi, dầm bụi bặm đầy đất, khiến Sở Liên Nhi sặc sẩm.

Cuộc đời Sở Liên Nhi chịu không nổi bụi bặm nhất bị sắc ho khan liên tiếp, vội vàng khống chế con ngựa dừng ở ven đường.

Chờ bụi bặm biến mất không sai biệt lắm, lúc này Sở Liên Nhi kéo cương định đuổi theo mới phát hiện, chiến mã phía trước đã chạy là không thấy thân ảnh, chỉ để lại bụi bặm đầy trời, nàng vừa ghì chặt cương ngựa, vừa chờ bụi bặm rơi xuống, lúc này mới giương mắt, hử, phía trước đâu còn có bóng người?

Trùng hợp trước mắt có hai cái ngã ba, tất cả đều là đường cát vàng khô héo, Sở Liên Nhi nhìn chăm chăm này hai cái quan đạo một hồi lâu, giương mắt nhìn về phía phương xa, trái tim thay đổi thật nhanh, nàng cẩn môi, sờ sờ một xấp ngân phiếu giấu ở trong dây lưng, đây là ngày đó, nàng từ chỗ Thành Vân lấy tới văn chương, sau lại nàng lên Thu Nguyệt, đem mấy bài văn nghe nói của danh nhân giá trị nhất Đông Ly quốc bán cho ông chủ tiệm tranh chữ với giá một ngàn lượng bạc một bài.

Sờ sờ một khối ngọc cùng một cây trâm tím trong ngực, đây là Thành Vân tặng cho nàng, lấy ánh mắt phẩm giá bảo ngọc của ngọc, giá trị khối thúy ngọc và trâm vàng này không thấp.

Nếu như cảm đi đổi — bằng bản lãnh của nàng — nghĩ đến đây, Sở Liên Nhi hít sâu một cái, trong đầu đã có quyết định, mãnh liệt kẹp bụng ngựa, kéo cương thẳng ngựa, quyết định chạy đi về đường phía tây.

Mèo Garfield [2] từng nói, không có tình yêu vĩnh hằng, chỉ có thịt heo cuộn [3] vĩnh viễn.

[1] Áo kẹp không tay: là dạng áo có gài nút ở một bên hoặc gài nút ở chính giữa

[2] Mèo Garfield: trong bộ phim hoạt hình mèo Garfield

[3] Thịt heo cuộn: món ăn ưa thích của mèo Garfield, ở đây được ví với tiền tài, cái ăn... Ý chỉ lợi ích quan trọng hơn tình yêu.

62. Q.3 - Chương 1: Chân Tướng Rõ Ràng (1)

Mùa xuân tháng tư, tốt đẹp mà mát mẻ, vạn vật hồi phục, cùng nhau đi tới, đều là cảnh tượng tràn đầy sức sống bừng bừng.

Ba ngày đã qua, Nam Lăng đã truyền đến tin tức tướng sĩ Đông Ly đánh bại Tát Ta, cả nước phấn chấn.

Sở Liên Nhi đơn độc một mình dắt ngựa, đi trên đường cái, nghe nhiều nhất là chiến dịch lần này, khiến cho nguyên khí Tát Ta tổn thương nặng nề, trong mười năm không cách nào xâm lược Đông Ly.

Nghe nói, Tát Ta bị phái của Nhị hoàng tử đánh không hề có lực hoàn thủ, các tướng sĩ lên chiến trường, hoàn toàn nhẹ nhõm giống như chém gậy cây củ cải. Không biết là Đông Ly Thuần cô ý khuếch đại, hay là người này thật có danh vọng ở dân gian, một đường đi tới, nghe được đều là tin tức của cái đồ nhân yêu đó, không có giảm xuống. Chỉ có ca công tụng đức, thậm chí còn có người lớn mật nói thẳng: “Nếu như do Nhị điện hạ lên ngôi xưng đế, bằng bản lĩnh của hử, không tới ba năm, quân sự của Đông Ly quốc tuyệt đối sẽ bao trùm trên ba quốc.”

Mỗi khi nghe đến mấy cái này, Sở Liên Nhi tổng luôn lạnh lùng cười một tiếng, Đông Ly Thuần có lẽ có tài hoa, nhưng người quá mức lạnh lùng, coi như làm hoàng đế, chỉ sợ cũng không phải là phúc của dân chúng.

Mà Thành Vân —

Bỗng dừng, ngực của nàng đau xót.

Nhẹ chau đôi mày thanh tú, nàng hô hấp thật sâu, lại đi, kể từ sau khi rời đi Nam Lăng, mấy ngày trước cũng bình an vô sự, nhưng qua bốn năm ngày, ngực của nàng luôn đau đốn dị thường, có lúc đau lợi hại, đầu cũng đau theo, vừa ngất vừa choáng, đưa đến toàn thân vô lực, dị thường khó chịu.

Tìm được một tiệm thuốc, nàng do dự một hồi lâu, đi vào.

Đại phu là một lão nhân tuổi chừng bảy mươi, hắc cẩn thận bắt mạch thay nàng rồi, lông mày bạc trắng nhíu lên.

“Đại phu, bệnh của ta, rất nghiêm trọng sao?” Nhìn thần sắc đại phu, đáy lòng Sở Liên Nhi trầm xuống. Một cổ dự cảm xấu từ chân duỗi lên.

Đại phu mặt tiếc hận nhìn nàng, lắc đầu: “Cô nương, xin thứ cho lão phu y thuật nông cạn, không nhìn ra cô nương có bệnh gì.”

Sở Liên Nhi mở to con ngươi: “Đại phu, đầu của ta choáng, ngực cũng đau, khó chịu tựa như vạn tiễn xuyên tâm, sao người không nhìn ra đây?”

Đại phu đỏ mặt lên, biện minh: “Thể chất cô nương rất là cổ quái, bất quá, lão phu không dám mạo hiểm, xin cô nương mời inh khác đi.”

Trái tim chợt lạnh. Sở Liên Nhi cảm giác toàn thân trên dưới, toàn thân đều lạnh, chung độc, tuyệt đối là chung độc.

Đông Ly Thuần lừa nàng, Thành Vân cũng lừa nàng.

Đông Ly Thuần đồ nhân yêu nam kia lừa nàng, cũng thôi, dù sao nàng không trông cậy vào hắn thật giải ra thay nàng.

Nhưng Thành Vân — ngực lại đau xót, lời nhẹ nhàng ầm ập, nhu tình như nước, thề non hẹn biển mà Thành Vân nói với nàng mấy ngày nay..., giống như vẫn còn vang lên ôn tình chân thành ở bên tai.

Nhưng, quay đầu lại, vẫn là một cảnh mộng hoa lệ lại hư vô.

Hắn lừa gạt nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần lừa gạt nàng.

Đau lòng chết lặng, vô lực tràn ra toàn thân, hắn không chỉ lừa nàng, còn lợi dụng nàng. Tiểu nhân hèn hạ này.

“Cô nương, cô nương?”

Sở Liên Nhi hồi hồn, miễn cưỡng cười cười với đại phu, nói: “Đại phu, chung độc của ta, thật rất lợi hại sao? Rốt cuộc là chung độc gì? Có thể giải không?”

Đại phu lắc đầu: “Xin thứ cho lão phu y thuật nông cạn, vô năng chữa trị. Lão phu chỉ biết là trong cơ thể cô nương có chung độc, hơn nữa loại độc chất này dị thường hung ác tàn bạo, một khi phát tác, đau đến không muốn sống, máu kiệt mà chết. Về cách giải, cô nương mời inh khác đi.”

Sở Liên Nhi tuyệt vọng, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Đại phu, thật chẳng lẽ không có biện pháp giải cứu sao?”

Lão Đại phu nhìn gương mặt tiều tụy của nàng, làm như không đành lòng, vuốt râu chậm rãi nói: “Lão phu có một sư huynh, mở tiệm thuốc ở thành Tây, y thuật của hắn vô cùng inh, có thể chữa người chết thành sống, chung độc của người nói không chừng hắn có thể chữa trị thay người.”

Cặp mắt Sở Liên Nhi sáng lên, hỏi đường, vội vàng chạy tới thành Tây.

.....

“Cô nương, người có phải mất đi một đoạn trí nhớ hay không?” Tiệm thuốc không đông như thấy hội như vị đại phu trước, chỉ đơn sơ, một lão giả hoa râu rìa vuốt râu, ngồi đối diện ở trước người Sở Liên Nhi, trầm giọng hỏi.

Từ thành đông một đường đi tới thành tây, chịu đựng ngực trường buồn bực, sau khi tìm đến lão đại phu đặc biệt chữa trị nan y chứng lạ này, cả thân thể Sở Liên Nhi cơ hồ không đứng nổi.

Nghe nói tính tình lão đại phu kia cổ quái, kinh thường chữa trị những loại bệnh nhẹ đau nhẹ, hắn đánh ra khẩu hiệu, chuyên trị nan y chứng lạ. Hắn thấy Sở Liên Nhi một cô nương đến chạy chữa, vốn không muốn để ý tới, lại thấy sắc mặt nàng tiều tụy, hai gò má hãm sâu, vẻ mặt uể oải không chịu nổi. Lập tức đoán ra nàng bệnh không nhẹ, vì vậy lúc này mới tiếp đãi nàng.

Hữu khí vô lực nâng lên một đôi con ngươi mất đi thường ngày thần thái, Sở Liên Nhi đáp: “Đúng vậy a, y. . . Đại phu, ta quả thật mất trí nhớ.”

Đại phu nghe lời của nàng, ngược lại trầm mặt, cẩn thận quan sát Sở Liên Nhi, lại hỏi: “Cô nương giờ phút này có phải toàn thân hư mềm, ngực buồn bực đau, người không thăng bằng, cả người không làm được gì, hơn nữa còn từng nôn máu tươi hay không?”

“Đúng vậy, đại phu, làm sao người biết?” Con người tràn đầy chờ mong của Sở Liên Nhi thăng tấp bắn về phía hắn.

Đại phu này nói cũng không giả, nàng giờ phút này đúng là toàn thân hư mềm, ngực buồn bực đau, người không thăng bằng, cả người không làm được gì, chẳng lẽ đời này nàng phải sống ở trong lòng bàn tay của Đông Ly Thuần sạp? Nhân yêu nam đáng chết, nàng mắng cả nhà hắn. Sinh con không có lỗi gì.

Đại phu lắc đầu một cái, nói: “Cô nương, trước mắt người có yêu mến nam tử hay không?”

Thần sắc Sở Liên Nhi buồn bã, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt thâm tình chân thành, con người hẹp dài ánh sáng lung linh, nhu tình như nước, mỗi ban đêm, bọn họ liêu chết triền miên, cơ thể giao triền mây mưa trong thiên đường hưởng thụ khoái cảm tiêu hồn thực cốt.

Hắn ôm nàng thật chặt, giống như nàng là trân bảo trân quý nhất thế gian, hắn bảo người làm thức ăn nàng thích ăn.

Thành Kiều nói hắn có bệnh bao tử rất nghiêm trọng, nhưng hắn lại cùng các tướng sĩ ăn cơm rau dưa, thiên vị cho nàng.

Hắn phái người chế y phục xinh đẹp cho nàng, hắn ngày bận trăm việc, cũng muốn cùng nàng dùng cơm.

Giết người như ma, máu lạnh khát máu, đối với mình lại ôn nhu vô cùng, hắn ôm lấy nàng, che kín hai mắt của nàng, không để cho nàng nhìn thấy máu tanh cùng tàn sát trước mắt, hắn nói với nàng: “Liên Nhi, coi như là địch với người trong thiên hạ, ta cũng sẽ không cô phụ người.”

Ở trên cao trước một khắc ra chiến trường, hắn còn lưu luyến không rời ôm nàng, ôn nhu nói ở bên tai nàng: “Liên Nhi, người nhất định phải chờ ta trở lại.”

“Liên Nhi, chờ đánh bại Khắc Mãnh Cấp Nhĩ rồi, ta liền dẫn người đi du lãm phong cảnh thảo nguyên.”

Nhưng, tất cả tất cả, giống như hoa trong nước trắng trong kính. Tất cả nhu tình vạn tượng hắn đối với nàng, tất cả đều là giả, giả.

“Cô nương. . .” Đại phu vuốt râu ria, nhìn vẻ mặt si sùng sờ phức tạp của nàng, đã có đáp án.

Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, con người ngốc lảng nhìn lão Đại phu, chờ hắn nói: “Đại phu, ngài nói với ta lời thật đi, chung độc này rốt cuộc còn có phương pháp giải cứu không?”

Đại phu chậm rãi nói: “Loại chung độc này hung mãnh dị thường, nuôi loại chung này cũng phí rất nhiều công, hơn nữa phí tổn cao, lão phu chỉ gặp qua một lần ở sách thuốc, lão phu còn tưởng rằng loại chung độc này đã thất truyền. Không nghĩ tới, còn có thể nhìn thấy nó trong đời. Bất quá, phàm là chung độc, bá đạo hơn hung tàn hơn, cũng đều có phương pháp giải cứu. Nhưng, nếu cô nương đã có nam tử yêu thích, chung độc này, chỉ sợ cũng. . .”

“Nên cái gì? Đại phu, phiền toái người nói rõ hơn?” Đáy lòng Sở Liên Nhi trầm trầm .

“Cô nương, người biết người thì chung sao?”

Sở Liên Nhi gật đầu.

“Cô nương, loại độc chất này còn có một tên khác, gọi tình chung.”

Sở Liên Nhi đột nhiên cả kinh, trái tim thoáng qua sợ hãi.

Lão đại phu nhìn kỹ thần sắc của nàng, chậm rãi nói: “Cô nương là người thông tuệ, cũng đoán được kết quả đi. Cô nương, người yêu người thì chung, đúng không?”

Sở Liên Nhi muốn há mồm phản bác, rồi lại không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể chán nản rũ bỏ vai, thanh âm trầm thấp: “Đại phu, ý của người ta đều hiểu.” Nàng ngước mắt, nhìn lão đại phu, thanh

âm buồn rầu, “Độc chung này chẳng những khống chế trí nhớ của ta, còn khống chế tình cảm của ta, đúng không?”

“Cô nương, người thi chung này rốt cuộc có thâm thù đại hận gì với ngươi, cứ nhiên dùng biện pháp âm độc như thế sửa trị ngươi?” Đại phu thở dài, “Chung độc này có thể khiến người trúng chung mất đi trí nhớ, sau đó bị người thi chung khống chế. Chỉ cần người thi chung không động độc chung, chắc là sẽ không phát tác. Nhưng nếu như người thi chung động độc chung, đầu và ngực cũng sẽ kịch liệt đau đớn, sau đó nôn máu tươi. Nếu người thi chung không ngăn lại..., sẽ máu kiệt mà chết, bị đau đớn kịch liệt tươi sống hành hạ đến chết.”

Trái tim Sở Liên Nhi chợt lạnh, run sợ lạnh lẽo từ lòng bàn chân lên tới nơi tim, toát ra hàn khí.

Đông Ly Thuần, thật là tiểu nhân âm hiểm.

Đại phu lại nói: “Dĩ nhiên, nếu như ngươi cố ý nhớ tới chuyện trước kia, chung độc cũng sẽ tự động phát tác, bởi vì loại độc chung này vốn là ức chế trí nhớ của ngươi. Cho nên, vì chung độc không nữa phát tác, ngươi ngàn vạn đừng vọng tưởng chuyện trước kia.”

Sở Liên Nhi cười khổ, nàng đối với thân vận và chuyện từng xảy ra trước kia cũng đã không quan tâm, nhưng, nàng luôn bất tri bất giác nhớ lại chuyện trước kia, sau đó chung độc liền phát tác.

“Đại phu, chung độc của ta có biện pháp giải sao?”

“Có hai loại biện pháp.”

“Có biện pháp giải cứu? Đại phu, ngươi mau nói đi.” Mắt Sở Liên Nhi sáng lên, không thể chờ đợi hỏi.

“Biện pháp theo lời của lão phu, chỉ có thể tạm thời ức chế chung độc phát tác. Chỉ cần chung độc phát tác, lập tức uống thuốc này là có thể ức chế chung độc phát tác.”

Sở Liên Nhi ngẩn người, hoa hồng? Đó không phải là thuốc nạo thai sao? Một loại trong thanh lâu, loại thuốc này là dùng để làm thành thuốc tránh thai.

“Uống thuốc hoa hồng là có thể ức chế chung độc sao?”

“Có thể, bất quá, uống nhiều, chung độc sinh ra kháng thể, uống lâu dài hiệu quả cũng không lớn. Hơn nữa, còn có thể khiến cho ngươi mất đi cơ hội sinh con.”

Đầu Sở Liên Nhi trống rỗng, Đông Ly Thuần, thật là người ác độc.

“Đại phu, chẳng lẽ trừ loại biện pháp này ra, cũng không có biện pháp khác sao?” Không muốn mất đi cơ hội làm mẫu thân, Sở Liên Nhi chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Dĩ nhiên cũng có biện pháp khác.” Lão đại phu nhìn nàng, nói: “Biện pháp duy nhất có thể hoàn toàn giải trừ chung độc, chính là, giao hoan với người thi chung, sau đó mang thai hài tử của người thi chung, hơn nữa sinh ra. Chung độc liền mất hiệu lực.”

63. Q.3 - Chương 2: Chân Tướng Rõ Ràng (2)

Thất hồn lạc phách ra khỏi tiệm thuốc, Sở Liên Nhi hoảng hốt mà nghĩ đến những lời thâm tình chân thành của Thành Vân: “Liên Nhi, ta thích ngươi.”

Hắn điểm nhẹ cái mũi của nàng, sủng nịch cười với nàng một tiếng: “Ngươi nha, chính là quá mức cố chấp. Ta nói có biện pháp thay người giải chung độc, sẽ giải ra, ngươi tin tưởng ta được chứ?”

“Nếu như ta có thể thay người giải ra, ngươi có thể gả cho ta không?” Giọng nói của hắn tràn đầy cầu xin và vội vàng.

“Liên Nhi, ngươi phải ngoan ngoãn chờ ta trở lại, chờ ta trở lại rồi, liền cưới ngươi làm vợ.” Hắn lưu luyến không rời nói với nàng.

“Liên Nhi, ta thích ngươi, thích không ngừng, còn ngươi? Ngươi cũng yêu thích ta chứ?”

“Liên Nhi, sinh tiểu bảo bảo cho ta được không?” Hấn che bụng của nàng, ôn nhu trong mắt giống như có thể chảy nước.

.

Tên lường gạt, đều là tên lường gạt.

Sở Liên Nhi buồn cười, lại cười không lên tiếng. Đầu chóng mặt, nàng loáng thoáng thấy Thành Vân mặc một bộ áo bào trắng đang từ trên nhìn xuống nàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, giống như nước thu lạnh lẽo, lạnh như băng mà thấu xương.

Hấn lạnh lùng cười một tiếng với nàng, trên ngọc quan buộc ở trên đầu, hai rồng to lớn giành châu sáng lấp lư đau nhói mắt của nàng.

Hấn lạnh lùng cười một tiếng đối với nàng, ánh mắt lạnh lẽo, kẹp hận ý vô cùng. Trong tay hấn vuốt vuốt chung sử tình mỹ tuyết trắng, bên cạnh hấn đứng thẳng một thị đồng nhỏ thấp, Sở Liên Nhi cố gắng mở to hai mắt, rốt cục thấy rõ, tiểu thị đồng này, chính là Thành Kiều luôn luôn chán ghét nàng.

“Lâu Ngọc Nhi, ngươi cũng có hôm nay!” Một thanh âm mát lạnh xuyên phá màng nhĩ của nàng.

Nàng ngậy ngốc không phát ra được thanh âm nào, ánh mắt lại mơ hồ, nàng giống như thấy trước mắt có một cung điện hào hoa xa xỉ, rường cột chạm trổ, tráng lệ.

Sở Liên Nhi còn chứng kiến Đông Ly Thuần cả người sát khí dẫn dắt đại đội nhân mã xông vào bên trong phủ. Lớn tiếng quát với một cô gái trẻ tuổi tướng mạo đẹp, một thân hoa phục, ngồi ngay ngắn ở chủ vị: “Thánh chỉ đến, Thái Tử Phi Lâu thị tiếp chỉ.”

Trong tầng tầng mây mù, Sở Liên Nhi không biết nàng kia là ai, chỉ cảm thấy nàng kia khi gặp phải tình cảnh sống còn thì vẫn mặt không đổi sắc, lòng yên tĩnh như nước. Nàng cũng không nhúc nhích, vuốt ve móng tay bén nhọn dài trên ngón tay, lạnh lùng cười một tiếng, khuôn mặt tuyệt mỹ quyến rũ một mảnh lãnh tiêu (lạnh lùng tiêu điều), đôi môi nàng khẽ mở, thanh âm chất chứa mà lại mượt mà: “Đọc đi.”

Đông Ly Thuần hận hận hừ lạnh một tiếng, Thành Kiều bên cạnh đã mở ra thánh chỉ vàng óng ánh, lớn tiếng đọc: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế triệu viết: Đông Ly quốc ta dựng nước tới nay, mấy bận giao chiến với Tát Ta, hàng năm hao binh tổn tướng, Đông Ly quốc ta và Tát Ta thề không đứng chung. Nhưng trăm nghe thấy thái tử âm thầm cấu kết với Tát Ta, đồng hành phản quốc, tội không thể tha. Triều hội hôm nay đã bắt lại thái tử, bỏ chức vị thái tử, đánh vào Thiên Lao. Mà Thái Tử Phi Lâu thị cấu kết với nhau làm việc xấu, đều xử tử, ban thưởng một ly rượu ngon. Tất cả tội tớ phủ thái tử đều đánh vào giáo ti phường, cả đời ti tiện, thị vệ còn sót lại người đầu hàng không giết, sung vào dưới trướng Nhị hoàng tử, khâm thủ.”

Thành Kiều đọc thánh chỉ xong, Đông Ly Thuần đã lạnh lùng cười một tiếng, cười lạnh với Lâu Ngọc Nhi: “Người yêu nữ này cũng có hôm nay, hừ!” Vừa nói, uy phong lẫm lẫm hét lớn: “Tối a, bắt phạm phụ Lâu thị lại cho bốn cung. Cũng bắt lại một đám nô tài trong phủ thái tử hết, nữ bán vào giáo ti phường, nam đồng loạt xử tử.”

“Dạ!” Một đám cấm vệ quân lập tức âm âm lên tiếng, lập tức có hai tiến lên bắt Lâu Ngọc Nhi.

“Chậm!” Lâu Ngọc Nhi quát lên, giờ phút này nàng đã mặc vào triều phục Thái Tử Phi vàng rực, làn váy màu vàng kim, có thêu hình mây năm màu, một áo choàng có thêu hình phượng hoàng màu vàng hơi đỏ sẫm vai, tay áo thật dài, áo choàng thêu hình phức tạp, hoa lệ phi phàm, trên đầu nàng đeo lên kim phượng trăm cùng bát bảo lạc anh châu màu vàng, cái trán sáng bóng, một khóa bảo thạch to lớn lấp lờ rực rỡ, mắt phượng mày liễu, mũi ngọc môi xinh, xinh đẹp không nói ra được. Nàng nhắm hướng Đông Ly Thuần hừ nhẹ: “Thắng làm vua thua làm giặc, Lâu Ngọc Nhi hôm nay chết, cũng không oán được người nào, không nhọc chư vị động thủ, nâng cốc ra.”

Lâu Ngọc Nhi mười bốn tuổi thành Thái Tử Phi, ba bốn năm qua, luyện được một loại uy nghi vô cùng khi ở vị trí cao lâu dài, con người mang uy của nàng khiến thái giám lớn nhất trừ hoàng đế ra thì không sợ trời không sợ đất cũng không nhìn được run sợ, một thái giám run rẩy bưng lên ly ngọc đặt trên khay gấm vàng sáng trong khay ngọc, hai tay đưa cho nàng.

Lâu Ngọc Nhi một tay chấp tay áo, một tay nhận lấy, nhìn rượu đỏ như máu, cười nhạt, đem ly ngọc thả vào đôi môi bên, nhắm mắt, uống một hơi cạn sạch.

Sở Liên Nhi há to miệng, nhìn nàng kia đem rượu độc uống một hơi cạn sạch, đang muốn ngăn cản, bỗng dừng, nàng cảm giác trong bụng liền mở lên một cổ quặn đau. . . Giống như có cảm ứng với nàng kia, nàng uống xong rượu độc rồi, bụng của mình liền lập tức đau.

“A, thật là đau!” Trong hoảng hốt, nàng giống như nghe được một thanh âm lạnh như băng vang lên: “Lâu Ngọc Nhi, ngươi cũng có hôm nay.”

Nàng đau nói không ra lời, chỉ có thể ôm bụng thật chặt, trên trán đầy đặc mồ hôi rịn.

Rất nhanh, ý thức của nàng bắt đầu bay xa, hô hấp thay đổi mỏng manh, hai ngón tay mảnh dài dùng sức nhéo cổ của mình. . .

“Tiện nhân đáng chết, để cho ngươi chết như vậy tiện nghi ngươi. Ta đem ngươi bầm thây vụn đoạn mới giết ngươi.”

Lực đạo trên cổ tăng thêm, hô hấp càng thêm khó khăn. Hơn nữa đau đớn trên bụng, khiến cho giây giữa của nàng càng ngày càng vô lực, cuối cùng chìm vào trong bóng tối vô biên —

Ở trong cuộn cuộn kinh khủng, chỉ có bóng tối vô biên và cảm giác âm lãnh. Giống như loại cảm giác này đã sớm trải qua một lần, cả người lạnh buốt, nói không được, chỉ có thể mặc cho bóng tối xâm nhập mình.

Loại cảm giác này giống bị người ném vào trong hồ, nàng không biết bơi lội, chỉ có thể hút từng ngụm từng ngụm nước, chờ nước rưới vào từ trong lỗ mũi, rót no bụng rồi, cũng đã không thể hô hấp nữa, cũng chỉ có thể quơ múa hai tay, muốn vung hết cảm giác hít thở không thông cản người.

Bỗng dừng, hai tay cảm giác quơ múa đụng phải vật gì đó, ầm ập ầm ập .

Vậy là cái gì đây?

Bóng tối vẫn như cũ, nhưng vì cái gì bắt đầu có sáng sáng?

Còn có, vì sao bên tai ầm ỹ như vậy?

“Cô nương, cô nương tỉnh. . .” Trong ánh trăng mờ, Sở Liên Nhi cảm giác có người đập gương mặt của nàng, nàng nhắm chặt mắt, cười khổ một tiếng trong lòng, cũng đã chết, còn có thể tỉnh lại sao?

“Cô nương, cô nương, ngươi làm sao, tỉnh, mau tỉnh lại.” Cảm giác có người dùng sức vỗ vào gò má của mình, Sở Liên Nhi liền mở to mắt, nhìn chăm chăm người đánh nàng, cả giận nói: “Ta cũng đã chết, ngươi còn không bỏ qua cho ta. Ngươi người này thật nên xuống địa ngục.”

Người nọ sững sốt một chút, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, nói: “Cô nương, ta thấy ngươi đang đi lại ôm bụng té xỉu ở ven đường, ngươi có phải thân thể không thoải mái hay không?”

Hả?

Sở Liên Nhi trừng lớn con ngươi, nhìn người trước mắt, cảm giác bên tai loạn rầm rầm, lúc này mới phát hiện, nàng nằm ở trên đường cái, chung quanh có thật nhiều người vây xem chỉ chỉ chỗ chỗ mình, nghị luận ầm ỉ.

Nàng ngây ngẩn cả người, nàng tại sao lại ở chỗ này?

Đầu thật là loạn, nàng nhìn chăm chăm từng khuôn mặt xa lạ, nhìn bốn phía một chút, lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra là, nàng lại mơ thấy mình trước kia, Lâu Ngọc Nhi.

“Loại chung độc này chính là khổng chế trí nhớ người, một khi mạnh mẽ nhớ lại chuyện xưa, chung độc sẽ phát tác. . .”

“Một khi chung độc phát tác, người trúng chung sẽ nôn mửa máu tươi. Chờ trí nhớ trước kia khôi phục rồi, cũng chính là kỳ chết của cô nương.”

Sở Liên Nhi hít vào một hơi, rốt cuộc hiểu rõ, vì sao mỗi lần nghĩ đến chuyện trước kia sẽ miệng phun máu tươi, Đông Ly Thuần, căn bản cũng không muốn cho nàng sống.

Suy đi nghĩ lại, Sở Liên Nhi làm rõ nguyên nhân hậu quả. Thì ra là, mình xuyên qua thời không mà đến, vừa tới nơi này thì không phải lấy thân phận Sở Liên Nhi mà sống, mà gọi Lâu Ngọc Nhi, còn là Thái Tử Phicao cao tại thượng, sau đó, Lâu Ngọc Nhi và Đông Ly Thuần gây cương, nhưng Lâu Ngọc Nhi cuối cùng thảm bại, bị Đông Ly Thuần thiết kế dùng rượu độc độc chết.

Bỗng dưng, ngực lại đau xót, giống như ngũ tạng lục phủ bị trùng cắn ăn, co thành một đoàn thật chắc, ngực buồn nôn ghê tởm, nơi cổ họng ngai ngái. . . “Phụt!” Nàng không nhịn được há mồm phun ra.

Một hồi máu tươi đỏ thẫm nhất thời xì ra, người vậy xem sợ vội vàng né tránh, rồi rít giật mình chạy ra.

“Không tốt, nữ nhân này khẳng định mắc phải tuyệt chứng, sắp sửa rời đi nhân thế, chúng ta cách xa một chút, tránh cho dính vào uế khí.”

Sở Liên Nhi cười một tiếng, tuyệt chứng gì, nàng chỉ bắt quá trúng chung độc mà thôi.

“Nôn!” Lại một hồi ghê tởm, nàng phun một vũng máu tươi lớn lần nữa, người chung quanh sợ chạy xa xa, rất nhanh, trên đường cái náo nhiệt, không còn một người, vắng ngắt như cánh đồng hoang vu tịch mịch.

“Ai da, nữ nhân này sắp chết rồi, chúng ta phải cách xa một chút, miễn cho bị quan phủ hỏi tội.”

Nàng sẽ chết sao?

Nhìn một ít bãi lớn đỏ tươi chói mắt trên đất, Sở Liên Nhi thở hổn hển, phun nhiều máu như vậy, cũng cách kỳ chết không xa rồi.

Còn có, nàng tự mình thoát đi Thành Vân, Thành Vân có thể tức điên đi, cho nên, mới thúc giục chung độc trong cơ thể phát tác. Thì ra, đại phu nói đều là thật, chung độc này vô cùng bá đạo, coi như người thi chung xa cuối chân trời, chỉ cần ý niệm thúc giục, người bị thi chung cũng sẽ phát tác chung độc, sống không bằng chết. Bất quá, nghe đại phu nói, xem như người thi chung này hạ thủ lưu tình, tình huống phát tác của nàng như vậy, chẳng qua là trừng phạt nho nhỏ mà thôi. Nếu như gia tăng ý niệm thúc giục, chung độc sẽ bắt đầu khởi động điên cuồng ở trong người, gặm nuốt ngũ tạng lục phủ, tới máu kiệt mà chết, quả nhiên lợi hại vô cùng.

Đầu thật choáng váng!

Có thể là mất máu quá nhiều gây ra. Nhìn bãi máu trên đất, người thường chỉ cần bị rút đi một ngàn CC máu cũng sẽ suy yếu vô cùng, nàng ói thể này sợ rằng không chỉ một ngàn CC máu.

Cặp mắt bắt đầu mơ hồ, cổ chống đỡ không nổi sức nặng của đầu, hai tay cũng dần dần vô lực, thân thể từ từ té xuống đất. Trước mắt một mảnh ánh trắng chói mắt, nàng muốn mở mắt ra, làm thế nào cũng không mở ra được, tựa như người ba ngày không được chợp mắt, muốn mạnh mẽ tỉnh lại, lại đánh không lại xâm nhập của buồn ngủ.

Ý thức còn chưa hoàn toàn mơ hồ, nếu không, nàng như thế nào cảm giác có người đến gần nàng, sau đó còn dùng chân đạp thân thể nàng.

Đối phương mang chính là ủng da nhon, nam nhân Đông Ly quốc đều thật biến thái, đại đa số nam nhân nhà phú quý đều thích ủng da nhon, như vậy đá người sẽ rất đau.

Thật là đau, cảm giác xương sườn muốn gãy lìa, Sở Liên Nhi rên rỉ một tiếng, tên khốn kiếp nào đá nàng?

Nàng muốn chửi, cũng muốn nhảy dựng lên xua đối phương, đáng tiếc, lực bất tòng tâm.

“Lăng thiên hộ, nữ nhân này chẳng lẽ đã chết?” Một thanh âm kinh hoàng vang lên.

“Không biết.”

“Nhưng nhìn bộ dáng của nàng, gần chết, còn phun nhiều máu như vậy.”

“Chẳng qua là chung độc phát tác mà thôi, không chết được.”

Trong hoảng hốt, Sở Liên Nhi cảm giác mình bị ôm lên không, sau đó, bị ném vào một chiếc xe ngựa, sau đó nữa, xe ngựa khởi động, nàng tự giấu cười một tiếng ở trong lòng, uống tự thông minh không ai bì nổi,

nhưng ở trong tay Đông Ly Thuần, mình chưa bao giờ từng chiếm thượng phong. Trốn tới bỏ chạy, tính hết mưu kế, vẫn chạy không khỏi con lòng bàn tay nhân yêu kia.

Thật là đạo ột thước, ma ột trượng a.

64. Q.3 - Chương 3: Gặp Mặt Lần Nữa

Lấn vào kinh hãi ý thức dần dần hồi phục, Sở Liên Nhi cảm giác mình đặt mình trong một vũ trụ không có sức nổi, nổi lên trầm xuống, thân thể bỗng bệnh tự nhiên, giống như lông vũ, nhẹ bay bay theo gió, chuyển chuyển, bay thấp đầy đất.

Sau đó, nàng tỉnh.

Cảm giác quanh thân đều chấn động, thì ra là, nàng nằm ở trong xe ngựa. Sườn xe dùng gỗ lê bền chắc làm ra, rộng rãi mà chất phác, nằm ở trên giường mềm mại, nhìn nữ tử áo đỏ ngồi ngủ ở trước mắt, nàng nhớ lại tất cả.

Nàng trốn ra Nam Lăng, sau đó lại phát tác chung độc, té xỉu ở trên đường cái, bị nhân mã Đông Ly Thuần phái tới bắt về. Lúc này, nàng bị bắt trở về, không biết Đông Ly Thuần đồ nhân yêu kia sẽ hành hạ nàng thế nào!

Nàng thử giật giật thân thể, cảm giác toàn thân ê ẩm. Đầu không có hôn mê nữa, đau đớn ở ngực cũng đã biến mất, nhưng người lại mất sức lợi hại.

Giống như bị rút sạch khí lực và máu, cảm giác quanh thân đau đớn bủn rủn mất sức.

Động tác của nàng khiến nữ tử áo đỏ thức tỉnh, nàng đột nhiên mở mắt, nhìn nàng: thanh âm lạnh như băng: “Tỉnh? Tự vị chung độc phát tác rất khó chịu đi.”

Sở Liên Nhi nhìn lạnh như băng và châm chọc trong mắt nàng, trong lòng không khỏi trầm xuống: “Người là ai?”

Nàng kia hừ lạnh một tiếng, đưa ra ngón tay mảnh mai nắm cầm của nàng, dùng sức ngắt, Sở Liên Nhi nhú lông mày, quát cường nhìn chăm chăm nàng.

Nàng kia từ trên nhìn xuống trừng nàng một hồi lâu, phút chốc lên tiếng: “Quả thật là bộ dạng dụ dỗ, không trách được có thể khiến cho Nhị hoàng tử nhìn trúng người, chỉ tiếc, thân phận của người nhất định người chỉ có phần làm con cò.”

Sở Liên Nhi không để ý tới chê cười của nàng, hỏi: “Người là ai? Tại sao muốn bắt ta?”

Nàng ha ha cười một tiếng, thanh âm bén nhọn chói tai: “Ta là ai không quan trọng, quan trọng nhất là, ta phải đem người đầy đủ không sót mẻ đến bên cạnh Nhị hoàng tử.”

Ngực Sở Liên Nhi cứng lại, thanh âm lạnh như băng lại âm chí của Đông Ly Thuần trong trí nhớ giống như dao găm, từ từ lẳng trì thần kinh của nàng, “Bây giờ Đông Ly Thuần đang ở đâu?”

Một bàn tay quét tới, thanh âm chất chứa cực kỳ, đánh vào trên mặt, đau đớn nóng rát, hàm răng phá môi, lộ ra mùi máu tươi.

“Tên tục của nhị hoàng tử người có thể gọi sao? Tiện nhân, không biết điều, vì bắt người trở về, chân cô nài nài cũng sắp chạy gãy.”

Mắt lạnh nhìn bộ dáng tức giận như điên khùng của nàng, Sở Liên Nhi không nói gì, bằng trực giác cảm thụ, nữ nhân này phải là thủ hạ của đồ nhân yêu Đông Ly Thuần kia, rồi lại len lén yêu Đông Ly Thuần.

“Vậy người muốn dẫn ta đi đâu?” Dáng dấp ỡn nhân này thật không tệ, trang phục tì nữ, đai lưng thắt chặt, cách ăn mặc của nữ nhân giang hồ, chắc là người luyện võ, đừng quá kích thích nàng, tránh cho bị nổi khổ da thịt không cần thiết.

Thần sắc nàng khê biến, hận hận nói: “Đương nhiên là dẫn người đến bên cạnh Nhị hoàng tử nhận tội.” Nàng cười không có ý tốt, liếc xéo nàng, hừ lạnh một tiếng: “Người cũng biết hấn đối với người thoát đi tức

giận đến cỡ nào, người cũng nên cẩn thận. Sở Liên Nhi, a không, phải gọi người Lâu Ngọc Nhi, không biết da thịt mịn màng này của người, có thể chống lại bao nhiêu hình pháp.”

Hàm rằng bỗng dừng run lấy lấy, Sở Liên Nhi cắn chặt môi, len lén sờ soạng túi hương trên cổ, trong lòng thoáng qua chủ ý nào đó.

.....

Đông Lăng!

Hoàng đế mới vừa đi lên ngai rồng, liền không thể chờ đợi đã kích phe khác, thứ nhất muốn trừ chính là thế lực cây sâu của Đông Ly Thuần.

Đáng tiếc, thế lực của Đông Ly Thuần quá mức khổng lồ, hoàng đế chưa có đánh tới hần, ngược lại còn bị quân chế, trước mắt ngủ ở trong thành cung trùng điệp, không dám làm gì. Chỉ sợ hông cẩn thận, liền đưa tới một dây quân phản loạn Đông Lăng do đại binh của Đông Ly Thuần dẫn đầu sẽ tiếp cận.

Mà mọi người cả Đông Ly quốc biết, Nhị hoàng tử Đông Ly Thuần tay cầm trọng binh, thời gian trước vừa hung ác đánh lui Tát Ta luôn tập kích biên giới Đông Ly, cũng tiến hành hiệp ước với tộc Nữ Chân, thành công ức chế một bước tiến lớn mạnh của Tát Ta. Đông Ly Thuần ở trong suy nghĩ của dân chúng đã bị thần hóa.

Trước mắt, Đông Ly Thuần nắm giữ tam đại quân lực quan trọng ở cửa khẩu Nam Lăng, lại có hoàng đế nước láng giềng Kim quốc toàn lực ủng hộ. Mặc dù quân phản loạn bên trong khổng lồ, nhưng nghe nói đều ở trong bàn tay của Đông Ly Thuần.

Dân chúng cả Đông Ly quốc đều đồn đãi, bằng thế lực trong tay Đông Ly Thuần, muốn cướp lấy ngôi vị hoàng đế, đơn giản chính là dễ như trở bàn tay, luyện binh ở Tây Lăng, sau đó đại quân đi về kinh thành, nhiều nhất chỉ cần một tháng là có thể thay đổi triều đại.

Đáng tiếc, Đông Ly Thuần lại theo như binh pháp khuyên, vẫn trấn thủ ở Tây Lăng, thần long không thấy đầu đuôi.

Sở Liên Nhi không hiểu nguyên nhân Đông Ly Thuần đã có ba điều kiện lớn thiên thời địa lợi nhân hoà, lại vẫn an binh bất động.

Bất quá, nàng cũng không cần biết. Bởi vì nàng cũng là Nê Bồ Tát [1] qua sông, tự thân khó bảo toàn.

Dọc theo đường đi, Hoa Dung Dung tự xưng là nữ thuộc hạ duy nhất bên cạnh Đông Ly Thuần luôn không cho nàng sắc mặt tốt nhìn. Đoàn người trừ Hoa Dung Dung ra, còn có Lăng Bân cùng một phu xe, tất cả mọi người không có cho nàng sắc mặt tốt nhìn, mơ hồ còn lộ ra cười nhìn có chút hả hê, Sở Liên Nhi thở dài, Đông Ly Thuần sẽ đối phó nàng thế nào, nàng cũng không ôm hy vọng.

Thừa dịp Hoa Dung Dung đi trong rừng thì nàng cởi túi hương trên cổ ra, từ trong đổ ra một viên thuốc màu đen, cẩn thận bỏ vào một chỗ nếp uốn trong cổ áo.

“Đến, cho ta xuống xe.” Xe ngựa dừng lại, Hoa Dung Dung thô lỗ ném Sở Liên Nhi ra xe ngựa.

Sở Liên Nhi bị chung độc hành hạ toàn thân vô lực nâng lên con người sắp tan rã, nhìn phủ đệ này, và thủ vệ vấn đề phòng sâm nghiêm, âm thầm nuốt nước miếng.

Thân thể bị đẩy nặng nề, “Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không đi vào gặp chủ tử?”

Sở Liên Nhi đầu choáng váng không có phòng bị, cả người té nhào vào trên đất, kích khởi bụi bặm đầy đất, sắc nàng ho khan liên tiếp.

“Thật vô dụng, nhẹ nhàng đẩy một cái đã như vậy. Thật không biết chủ tử nhìn trúng người điểm nào.” Hoa Dung Dung mất lạnh nhìn Sở Liên Nhi giãy giụa bò dậy trên mặt đất, khinh thường hừ lạnh.

Lăng Bân dọc theo đường đi đều im lặng không lên tiếng thờ ơ lạnh nhạt nhìn nàng thảm hại, trên mặt nghiêm túc lãnh băng không có chút vẻ mặt nào.

Sở Liên Nhi biết tình cảnh mình về sau, cắn răng đứng dậy, đợi nàng thật vất vả mạnh mẽ chịu đựng choáng trong đầu, cùng với vô số sao trong mắt, từ từ bò dậy thì lại thấy cửa đổ thối bên cạnh được mở ra, mấy

tên thị vệ kéo mấy người cả người là máu đi ra, sau đó hung hăng ném tới giữa đường, vẫn không quên đạp mấy đá, lớn tiếng quát: “Đây chính là kết quả dám can đảm tự tiện xông vào phủ.”

Sở Liên Nhi giương mắt nhìn lại, chỉ thấy người trên đất, từng người một bị chặt đứt tay chân, có còn bị móc con người, có người cả khuôn mặt đều phồng, còn có người ngay cả ruột cũng chảy ra.

Máu tanh đầy đất, thân Sở Liên Nhi một mảnh lạnh như băng, nàng che ngực, quay ngược lại mấy bước, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nàng nhìn ruột ngựa nguỵ trên đất, hít vào một hơi, nơi cổ họng khác thường, một búng máu phụt chốc xì ra.

Hoa Dung Dung khinh miệt liếc nàng một cái, hừ lạnh: “Thấy được chưa, đối phó kẻ địch, chúng ta chủ tử luôn luôn cũng không nương tay. Ha ha, Sở Liên Nhi, ta thật mong đợi kẻ tiếp người sẽ ứng đắc kết quả.”

Sở Liên Nhi lung la lung lay đứng thẳng người, nàng nắm lấy cổ áo thật chắc, thừa dịp người không chú ý thì từ nếp uốn cổ áo, lấy ra một viên thuốc thật nhỏ, sau đó bóp ở trong tay thật chắc, nàng nhoẻ miệng, trong mắt cũng không e ngại, chỉ có khinh miệt cười lạnh.

Hoa Dung Dung giận không thể át, giơ lên bàn tay liền cầm tới, trong miệng mắng: “Tiện nhân, chết đã đến nơi còn dám mạnh miệng, nhìn ta không đánh nát miệng của ngươi.”

Sở Liên Nhi muốn tách rời khỏi bàn tay nàng, nhưng thân thể chậm lụt, không có tránh thoát, bị đánh qua, thân thể không yên, người cũng ngã xuống đất theo.

Nửa bên mặt nóng rát đau đớn, tê tê, thì ra người khí lực lớn cũng có chỗ tốt, đánh người đánh đặc biệt đau.

“Đứng lên cho ta, chớ nằm trên đất giả chết.” Hoa Dung Dung thấy nàng nửa ngày không bò dậy nổi, có chút hoảng hốt, một phen kéo lấy xiêm y của nàng, mạnh mẽ nói.

Sở Liên Nhi nguyên rửa chết nữ nhân này trong lòng, chịu đựng choáng mãnh liệt, đi theo sau Hoa Dung Dung, nhìn thủ vệ sâm nghiêm, và cửa lớn đỏ thẫm uy nghiêm lạnh như băng, trong óc nghĩ tới, sau khi Đông Ly Thuần gặp nàng, cũng sẽ xử trí nàng giống như đối đãi những người này sao?

Nghĩ tới đây, choáng váng đầu lợi hại hơn rồi, bước chân nàng lảo đảo, mềm nhũn té ở trên đất, một thị vệ đỡ nàng, nàng ngước mắt, người mặc trang phục màu đen trước mắt, nam tử cầm bảo kiếm trong tay, nàng nhìn rất quen thuộc, từng lớn con người càng ngày càng tan rã, nàng chần chờ kêu lên: “Lý, Lý Hoa, là, là người sao?”

Lý Hoa lạnh lùng, từ trên nhìn xuống Sở Liên Nhi vẻ mặt chật vật, cười lạnh một tiếng: “Mới thời gian vài ngày, Sở cô nương liền trở thành bộ dáng này, cuộc sống bên ngoài không tốt qua?”

Sở Liên Nhi cười thầm trong lòng, nguyên rửa chết hồn trưởng này, thông đồng làm bậy với Đông Ly Thuần, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Nàng nắm lòng bàn tay thật chắc, nhếch miệng cười một tiếng: “Hoàn hảo, nhờ hồng phúc chủ tử nhà ngươi, ta còn lại một hơi.”

Lý Hoa cười lạnh một tiếng: “Muốn gặp chủ tử nhà ta sao? Xin lỗi, chủ tử đang có chuyện quan trọng, sợ rằng trong thời gian ngắn sẽ không gặp người.”

Sở Liên Nhi thở phào nhẹ nhõm, nhưng Lý Hoa lại nói: “Chủ tử có lệnh, người đã đến rồi liền mang người tới hậu viện. Đi thôi.”

“Hậu viện? Lý Hoa, người nghe lầm rồi, nữ nhân này tự mình trốn khỏi chủ tử, chủ tử tức giận không dứt, trước tiên đem nàng nhốt vào trong địa lao mới phải.” Bộ mặt Hoa Dung Dung kinh ngạc.

Lý Hoa lạnh lùng thốt: “Nếu như người không phục lệnh của chủ tử, tự mình đi hỏi đi.”

“A, hậu viện, hậu viện ở địa phương nào?” Sở Liên Nhi không nhịn được lên tiếng, hai tay nắm tay áo đến khớp xương cũng trắng bệch. Đông Ly Thuần không ném nàng vào địa lao, mà là để cho nàng đi hậu viện, hẳn muốn xử trí nàng thế nào?

Đầu càng ngày càng choáng, ngực cũng càng ngày càng phiền muộn, Sở Liên Nhi cũng nhịn không được nữa, “Oa” một tiếng, từ nơi cổ họng bắn ra một đạo máu tươi, ói ở thị vệ trên y phục.

Nàng cũng nhịn không được nữa, mềm nhũn té xuống đất.

Lý Hoa bị ói cả người là máu, thúc địa quay ngược lại mấy bước, nhìn trước ngực vết máu, coi lại nhìn nằm trên mặt đất cũng không nhúc nhích Sở Liên Nhi, không khỏi đổi sắc mặt nói: “Không thể nào, nhanh như vậy sẽ chết, chủ tử không phải nói nàng sẽ không dễ dàng chết đi sao?”

Hắn nhẹ nhàng đi tới Sở Liên Nhi trước người, dùng màu đen mây đen quân giày đá đá thân thể của nàng, Sở Liên Nhi cũng không nhúc nhích, Lý Hoa gấp gấp rồi, vội vàng hướng người bên cạnh thị vệ phân phó: “Mau, mau đưa nàng mang tới đi, xem một chút còn có thể không thể cứu.”

Sở Liên Nhi ngất ngất trầm trầm đảm nhiệm hai người thị vệ giống như kéo người chết một dạng, kéo vào hoàng tử phủ, cánh tay bị bọn họ nắm hướng phía trước kéo, cặp chân khoác lên trên đường, cần ở cứng rắn trên thềm đá, đau vào tim gan.

Nhưng nàng toàn thân cũng nữa không động dậy nổi, chỉ có thể mặc cho bọn họ giống như đối đãi chó một dạng, vẫn từ đại môn thiên môn kéo vào nội viện.

“Tốt lắm, để lại ở chỗ này đi.” Một cái thanh âm như thế nói, Sở Liên Nhi có hạn trong trí nhớ, nghe được đây là Lý Hoa thanh âm, nàng hãy nói đi, hẳn đường đường một hoàng tử phủ thị vệ thống lĩnh, có thể nào khúc liền làm một người thủ vệ đây? Nguyên lai là cố ý đợi nàng, không trách được nàng chạy trốn sau, Đông Ly Thuần không có phái người theo đuổi bộ nàng, nguyên lai là chắc chắn nàng sẽ bị bắt trở lại.

Nàng bị”Đụng” một tiếng ném ở lạnh như băng phiến đá rồi, té hôn mê đầu, cũng cần phá bàn tay, sẽ thân phẳng phát tán giá tựa như, nàng nằm trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, đảm nhiệm xóc xếch tóc đen xòa, che ở cả khuôn mặt.

“Các người cũng đi xuống đi, ta đi thông báo chủ tử!” Lý Hoa lại đá đá Sở Liên Nhi, phát hiện nàng còn có khẩu khí, cũng yên lòng.

“Dạ!”

Cho đến tiếng bước chân đi xa sau, Sở Liên Nhi lúc này mới mạnh chống đỡ khẩu khí, chống lên thân thể, nhìn chung quanh, bích lục thúy trúc, trắng lệ hành lang, viện khúc chiết, viện trước nhất phương bích lục ao nước, thì ra là nơi này là Đông Ly Thuần viện.

Không khỏi cười khổ, không biết lúc này Đông Ly Thuần xử trí nàng như thế nào?

Trong đầu lại nhớ lại ánh mắt đám người Liễu Nhất Thanh, Mã Văn Trọng, Lăng Bán, Lý Hoa nhìn nàng, chán ghét, thù hận, còn có khinh thường.

Nàng thật thật muốn biết, trước kia nàng còn làm chuyện xấu gì, khiến cho bọn làm võ tướng này căm hận như thế?

Nàng nhớ tới Đông Ly Thuần một thân lãnh đạm, hẳn không cười thì như nổ mạnh làm người ta khó bụi bay diệt, hẳn cười như ánh mặt trời ấm, mang theo ánh sáng lung linh.

Nàng liền nghĩ tới mấy người áo đen bị ném ra ngoài như đồ nổ, bị chặt đi tay chân cào nát khuôn mặt moi ruột ra ngoài, không khỏi linh hồn rùng một cái. Ông trời, nàng thể nào xui xẻo như vậy, cứ nhiên xuyên qua đến loại địa phương mặc người chém giết này.

Phía trước có một ao, khe dao động, nước xanh xanh, lam lam, những ngày qua bị Hoa Dung Dung một đường đuổi gấp, cũng chưa tắm một lần, mấy ngày dầm mưa dãi nắng, trên người bắn giống tên ăn xin, rất muốn đi tắm. . .

Ngày đã mau tối, Đông Ly Thuần còn chưa xuất hiện.

Có thể hẳn đang ở chỗ tối nhìn nàng làm trò cười, hoặc giả đang xử lý công vụ.

Hoặc giả, hẳn đang suy nghĩ, kế tiếp nên xử trí nàng như thế nào.

Trong đầu không khỏi liên nghĩ tới lời của đại phu: “Người thi chung khổng chế chung độc, người sẽ giống như bị trúng độc. Nhưng một khi người thi chung thúc giục chung độc phát tác, chung độc sẽ hành hạ người sống không bằng chết, mỗi ngày miệng phun máu tươi, cuối cùng máu kiệt mà chết.”

Máu kiệt mà chết? Có thể đi, những ngày qua, nàng phun thật là nhiều máu rồi, hiện tại cũng còn có thể sống, thật đúng là may mắn.

Nàng từ từ bò đến ao bên cạnh, nhìn nước xanh trong hồ, nước này thật rất trong trẻo, có thể thấy tảng đá ở đáy ao.

“Bùm” một tiếng, nàng đâm đầu vào ao.

Ao này thật rất sâu, mặc dù bên bờ còn có thể thấy rõ tảng đá đáy ao, nhưng, một đầu ghim xuống, mới phát hiện, độ sâu nước ao, sâu đến mấy mét.

Muốn giãy giụa, nhưng, lực bắt tòng tâm.

Vì vậy, Sở Liên Nhi từ từ nhắm hai mắt lại, mặc nước ao rót vào tai mũi, lại từ trong lỗ mũi rót vào trong phổi, nàng không thể hít thở, ai kêu nàng không biết bơi đây?

Coi như biết bơi, chỉ sợ cũng không làm nên chuyện gì .

.

Một mảnh trong trẻo lạnh lùng sâu sắc, Sở Liên Nhi ở trong thế giới lạnh như băng không che không cản này, cảm nhận được tử vong đã vô cùng gần nàng. Nước lạnh như băng bao quanh nàng, không hơi không tiếng, nước gợn ôn ôn nhu nhu rót đầy cả thân thể, sát khí vô cùng dần dần ép hướng nàng, nàng không tự chủ được chìm trong nước, ý thức dần dần bay xa. . . .

.

Cảm thấy toàn thân bị đưa thân vào trong một thế giới âm u, không biết là người nào đang dùng lực chèn ép nàng, bụng và lồng ngực của nàng bị ép thật khó chịu, trong lỗ mũi, trong miệng, bị buộc sắc ra rất nhiều chất lỏng lạnh như băng, không biết là người nào đang vỗ vào mặt của nàng, thật là đau.

Bên tai có người đang nói chuyện, giọng nói rất gấp, rất hung ác , hần nói rất nhanh, nàng không nghe rõ ràng, sau đó, lại một loạt tiếng bước chân vang, nàng cảm giác thân thể bị ôm lấy, như cưỡi mây về gió, cảm thụ thấy không khí lạnh như băng.

Nữa sau đó, nàng cảm thấy bị đắp ở trong hải dương ấm áp, đuổi đi lạnh lẽo, toàn thân thật thoải mái, như khi rất nhỏ còn chưa ra đời, nàng cuộn rúc vào trong bụng mẫu thân, có nước ối ấm áp bao quanh, cảm nhận được quan tâm và che chở đầy đủ của mẫu thân đối với mình, có thể an tâm ngọt ngào ngủ. . .

.

Từ trong ngủ say thật sâu tỉnh lại, bên tai luôn có thanh âm kỳ kỳ quái quái đang gọi nàng, tổng có người ở bên tai nói chuyện, có khí phách, có thở dài, còn có tức giận. . . Sở Liên Nhi vẫn ngủ thật sâu, chán thật thoải mái, thật mềm mại, không có nhấp nhô run rẩy, không có giường nhỏ đến cả người cũng không dám lật, Sở Liên Nhi cuộn thân thể thành một đoàn, như trẻ nít sống ở trong bụng mẫu thân, thoải mái nhắm hai mắt, hưng hăng ngủ thoải mái.

Cho đến cánh môi có xúc cảm vô cùng mềm mại vô cùng ấm áp, mang theo mùi quen thuộc.

Nàng như thế nào cảm giác có cổ mùi thơm nhàn nhạt xâm nhập trong mũi.

Cổ mùi thơm này rất đặc biệt, là mùi thơm ngát nhàn nhạt, mang theo vị cỏ xanh, lại có chứa mùi vị sáng khoái nào đó. Không nói ra cảm giác, mùi thơm rất quen thuộc, quen thuộc đến như muốn chết, cũng không thể quên mất đây là mùi thơm cơ thể đặc biệt của người nào.

Sẽ là hần sao?

Không phải, nếu quả thật là hần, nàng có thể nào ngủ thoải mái như thế.

Không tự chủ được mở ra con ngươi mê hoặc, liền thấy gương mặt phóng đại trước mắt, gương mặt này nàng chưa từng thấy. Không khỏi giật mình, nàng đẩy ra hấn, người cũng ngồi dậy theo. Nhưng không ngờ đầu truyền đến mãnh liệt choáng, thân thể nặng nề té xuống.

Không đau đớn như tưởng tượng, là một đôi tay có lực đỡ nàng, Sở Liên Nhi nhìn người trước mắt, sững sờ đặt câu hỏi: “Người là ai?”

Nam tử ngớ ngẩn, con ngươi thay đổi, cuối cùng, hấn nhẹ nhàng mở miệng: “Ta là Đông Ly Thuần!”

[1] Nê Bồ Tát: nhân vật đưa lời tiên tri Thành cũng Phong Vân, bại cũng Phong Vân cho Hùng Bá trong phim Phong Vân.

65. Q.3 - Chương 4: Lừa Minh Đối Người (1)

Dáng dấp của hấn nhìn rất đẹp, mày kiếm khéo léo thật dài, giống như vẽ ra, mắt đẹp hẹp dài, như bảo thạch, đen trầm lóng lánh, sống mũi thẳng đứng, ôm trọn đôi môi hồng diễm, tươi ướm ất, giọng nói của hấn thoải mái trong trẻo, dễ nghe cực kỳ.

Nam tử ưu nhã giống như bạch mã hoàng tử trong truyện trước mắt này, cư nhiên chính là Đông Ly Thuần?

Sở Liên Nhi cảm thấy đầu dường như muốn nổ tung, trong lòng thật sợ, hoảng sợ, sợ, còn có nhiều hơn thất vọng.

Bởi vì chung độc, nàng cũng không nhớ tới diện mạo của Đông Ly Thuần. Mặt mũi trước mắt này dị thường quen thuộc, chính là Thành Vân chung đụng cực kỳ hoà hợp với nàng.

Đông Ly Thuần trong ấn tượng, một thân ưu nhã, quý khí xa cách, luôn là nửa rũ mắt theo thói quen, từ trong tay nàng nhận lấy ly ngọc tinh xảo, rũ xuống lông mày mắt hẹp, ưu nhã khẽ gắt một hớp, sau đó xúc miệng rồi, lại đưa cho nàng, vẻ mặt trong trẻo lạnh lùng, như sương trắng mùa thu, thuần khiết, rồi lại bằng hàn.

Hấn đưa ly ngọc cho nàng rồi, sẽ nhân nhặt phân phó: “Truyền lệnh.” Thanh âm của hấn vĩnh viễn trong trẻo lạnh lùng, mang theo lãnh đạm xa cách, tư thái cao cao tại thượng, lại thiên kinh địa nghĩa.

Hấn luôn thích dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn chăm chăm nàng, sau đó phân phó nàng làm việc.

Mà Thành Vân, hấn luôn hướng nàng ôn nhu cười yếu ớt, sau đó dùng con ngươi nhu tình như nước nhìn chăm chăm nàng, sáng sớm mỗi ngày, hấn luôn nhận lấy ly ngọc từ trong tay nha hoàn, tự mình đưa tới bên mép nàng, thanh âm dần nhẹ, tư thái yêu thương: “Liên Nhi, súc miệng.”

Đông Ly Thuần trong trẻo lạnh lùng, lãnh khốc âm ngoan, đối với nàng cho tới bây giờ đều là chán ghét và khinh thường.

Mà Thành Vân, mặc dù cũng âm ngoan sắc bén, đối với nàng nàng cũng là ôn nhu và che chở sinh ra từ trong xương.

Trong thời gian ở chung với Thành Vân, nàng rốt cuộc vượt qua trong mâu thuẫn hoảng sợ và vui sướng.

Mắt hẹp ôn nhu của Thành Vân, khuôn mặt nhu hoà kia, luôn thích thân mật nỉ non ở bên tai nàng, bao nhiêu ban đêm, Thành Vân giao triền như si như say với cơ thể nàng, nàng cỡ nào hi vọng hấn thật gọi Thành Vân.

Đáng tiếc, Thành Vân căn bản cũng không tồn tại trên đời này, Thành Vân, chẳng qua là ảo ảnh trong lòng nàng mà thôi.

Đông Ly Thuần, hấn có thể nào hèn hạ như thế, khiến ước vọng của nàng tan vỡ.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần lên tiếng.

Sở Liên Nhi thu hồi con ngươi ngây ngô si, nhìn hấn trước mắt, con ngươi ôn nhu như cũ, khuôn mặt nhu tình như nước, và động tác êm ái, trong tay hấn chẳng biết lúc nào bưng một chén thuốc, bên người hấn, một nha hoàn cung kính đứng thẳng.

“Liên Nhi, đại phu nói thân người cực độ suy yếu, uống thuốc.” Thanh âm của hắn mang theo ôn nhu không thể bỏ qua.

Sở Liên Nhi theo dõi con người hẹp dài của hắn thật lâu, bỗng dừng một phát bắt được hắn, chu môi: “Thành Vân, tại sao muốn giả trang Đông Ly Thuần?”

Hắn nhìn nàng, con người như đứng lại, nửa ngày không động.

Sở Liên Nhi lại nói: “Thành Vân, người là ăn no rồi việc, tại sao muốn giả trang Đông Ly Thuần, rất nguy hiểm, người có biết hay không?”

Nha hoàn bên người không nhịn được mở miệng: “Cô nương, công tử nhà ta là Nhị hoàng tử, không phải là giả trang.”

Con người Sở Liên Nhi ngẩn ngơ, nhìn hắn trước mắt, hắn cũng đang nhìn mình, con người đen trầm, không có bất kỳ tâm tình.

Giống như trái tim bị đào một góc, thất bại trống không, đau không chịu nổi. Sở Liên Nhi ngây ngốc nhìn Đông Ly Thuần mặt không chút thay đổi, hắn không phải là Thành Vân, không phải là Thành Vân yêu nàng cứng chịu nàng lại thương nàng. Hắn là Đông Ly Thuần thù hận nàng, một mực lợi dụng nàng.

Chợt cảm giác trái tim rối loạn, nàng buồn cười, cười mình là con đà điểu, rõ ràng trong lòng đã sớm biết cõi đời này căn bản không có Thành Vân tồn tại, lại vẫn lừa mình dối người, nhận định Thành Vân là tồn tại.

Cảm giác tựa như khi còn bé, mẫu thân bận rộn nhiều việc, luôn không thể rút ra thời gian rảnh cùng nàng qua sinh nhật. Mỗi lần nàng phong trần mệt mỏi trở lại, luôn giải thích với nàng đang tức giận là: “Hôm nay mẹ bị con cộp lớn bắt được rồi, thiếu chút nữa liền không thể thoát thân ra được, thật may là mẹ đào thoát. Liên Nhi, xin lỗi, mẹ không có kịp thời chạy về chúc mừng sinh nhật con.”

Khi đó nàng năm tuổi đã biết con cộp lớn chỉ trong vườn thú mới có, biết rõ mẹ là đang dối gạt nàng, lại vẫn nói theo mẹ: “Con cộp lớn thật ghê tởm, mẹ, về sau mẹ nhất định phải cẩn thận.” Sau đó, mẹ sẽ mặt cảm động áy náy ôm nàng mãnh liệt hôn, trong miệng nói: “Liên Nhi của mẹ thật hiểu chuyện, mẹ thật vui vẻ.”

Sau đó, nàng cũng ôm mẹ, cố làm vui vẻ.

Biết rõ mẹ đang gạt nàng, nhưng Sở Liên Nhi vẫn thích sống ở trong thế giới cổ tích.

Nàng biết rõ Thành Vân chính là Đông Ly Thuần, vẫn hi vọng Thành Vân không phải là hắn.

Đáng tiếc, mộng của nàng, vẫn không cách nào tiếp tục, bị nha hoàn ghê tởm này vô tình đánh nát.

Sở Liên Nhi nhìn chằm chằm nha hoàn này, hung tợn: “Mất người mù, ai nói hắn là Đông Ly Thuần, hắn là Thành Vân, có biết hay không?” Giống như đang nói với mình, rồi lại không thuyết phục được mình, Thành Vân trước mặt mơ hồ, khuôn mặt lạnh như băng âm chí của Đông Ly Thuần xuất hiện ở trước mắt, cũng vung không ra nữa. Nàng muốn mở to mắt nhìn kỹ Thành Vân, nhưng thế nào ngay cả mặt của Đông Ly Thuần cũng mơ hồ theo.

“Liên Nhi, Liên Nhi, người làm sao vậy?” Là ai đang gọi nàng? Thanh âm nóng nảy, mang theo lo lắng, Sở Liên Nhi chợt cười một tiếng, nắm tay của hắn thật chặt, nỉ non: “Người không phải là Đông Ly Thuần, người là Thành Vân? Đúng không, người là Thành Vân.”

Đối phương trầm mặc một hồi, thật lâu, hắn mới mở miệng: “Nếu như người hi vọng ta là Thành Vân, như vậy ta chính là.”

Sở Liên Nhi thở phào nhẹ nhõm, giống như tâm nguyện đạt thành, mang theo cười ngọt ngào chìm vào mộng đẹp.

.....

Giường hẹp mềm mại, chăn thư thích nhu hòa, lần này nàng ngủ rất say, rốt cục đạt thành mong muốn, Thành Vân của nàng không có biến mất, như cũ trở lại bên người nàng, nàng ngủ thật ngon.

Nàng nhìn thấy Thành Vân đang thổi tiêu, bài hát nghe rất cảm động, hân thỉnh thoảng còn hướng nàng cười một tiếng, nụ cười cực kỳ xinh đẹp, nàng còn chứng kiến hắn đi về phía nàng, ôm nàng, sau đó, hôn môi của nàng, môi của hắn thật mềm mại, mang theo hương thơm cỏ xanh, từng chút chui vào trong mũi, nàng thoải mái nhắm mắt lại, hưởng thụ rung động hân cho nàng.

Xúc giác vô cùng mềm mại, dần dần vĩnh mở đôi môi của nàng, đầu lưỡi ảm áp chui vào trong miệng của nàng, khuấy động ở trong miệng nàng, tay của hắn rất không an phận chui vào y phục của nàng, cách áo lót, kéo nắm mềm mại trước ngực, thân thể nàng khẽ run, toàn thân bị buộc làm cho tê dại khó nhin, nàng kim lòng không được uốn éo người, hai tay len lén vòng lên cổ của hắn, nàng nhắm mắt, thân thể tựa vào hắn. Hưởng thụ cảm giác mất hồn hân cho nàng.

Bên tai nghe được hân gầm nhẹ một tiếng, sau đó hân hôn sâu hơn, thẳng hôn nàng không thở nổi, hân cỡi ra y phục trên người nàng, hai chân bị hân tách ra, sau đó, hân động thân, mãnh liệt tiến vào nàng.

Dị thể đâm vào, trong cơ thể thư trống cuồng nhiệt dục hỏa, nàng kim lòng không được rên rỉ lên tiếng, động tác của hân rất ôn nhu, cẩn thận, chỉ sợ làm thương nàng, nhưng, nàng thích hân mãnh liệt tiến vào, dùng tốc độ càng thêm mãnh liệt — nàng rất muốn hân yêu nàng.

Nàng khẩn cấp chủ động, kích thích hân, vì vậy hân không còn ôn nhu, mà là tăng nhanh tốc độ, giống như tướng sĩ đấu tranh anh dũng, tùy ý luật động ở trên người nàng.

Thân thể đã sớm quen thuộc tình dục theo động tác của hân mà nhẹ nhàng nhảy múa, Sở Liên Nhi không nhin được thở gấp lên tiếng, theo tiến vào càng ngày càng mãnh liệt của hân, nàng bắt đầu thét chói tai: “Thành Vân.”

Thành Vân lập tức cứng lại, giống như bị điểm huyết đạo.

Đang phiêu dang ở tận trời, lập tức bị buộc hạ xuống, Sở Liên Nhi tức giận, mở ra con ngươi, chất vấn hân: “Tại sao chợt ngừng. . . .”

“Ngươi.” Giống như bị điểm huyết cam, Sở Liên Nhi há to miệng, sắc mặt Thành Vân khó coi, đen đen xanh xanh, nàng ngoan ngoãn cam miệng, không kịp quần áo mình xốc xếch, nàng chần chờ vươn tay, vuốt ve gương mặt tuấn tú của hân, lắp bắp nói: “Thế nào? Ngươi thật giống như không vui bộ dạng.”

Hân nhẹ nhàng rời tay của nàng, lật người qua nàng, nâng chặn đầy thân thể mềm mại của nàng, sau đó xuống giường, sửa sang lại y phục trên người.

Sở Liên Nhi đứng người dậy, luống cuống nhìn hân: “Thành Vân, ngươi đang tức giận!” Mặc dù hân không có sừng mặt lên, cũng không có hung thần ác sát trừng nàng, nhưng nàng chính là cảm giác được, hân đang tức giận.

Cẩn môi, nàng luống cuống nhìn hân để ý tốt y phục rồi, từ trên bàn bưng chén qua đưa tới bên mép nàng.

“Đây là cái gì?” Nàng nhìn chăm chăm nước thuốc đen như mực trong chén, một cổ vị đắng nồng nặc truyền vào trong mũi, nàng ghét cau mày.

“Thuốc, đại phu nói dinh dưỡng của ngươi không đầy đủ, mất. Thể chất suy yếu, phải uống thuốc bổ nhiều chút.”

“Thân thể của ta rất tốt, ta không muốn uống.” Nàng xoay đầu qua một bên.

Một bàn tay xoay mặt của nàng, sau đó, thuốc lại đưa tới bên mép nàng, nàng cắn môi, nhìn Thành Vân mặt không chút thay đổi, ngoan ngoãn đem thuốc uống.

Thuốc đắng tiến vào nơi cổ họng, đắng buồn nôn, nàng nôn khan một tiếng, thật là muốn ói.

Một khối đường trắng muốt đưa tới bên mép, nàng không chút do dự há mồm ngậm, mùi vị ngọt chua lan tràn ở khoang miệng, áp đảo đắng đầy trong miệng.

Nàng cắn đường, hướng hân cười cười: “Cám ơn ngươi, Thành Vân.”

Thành Vân vẫn mặt không chút thay đổi, hần cầm chén để qua một bên, sau đó, thay nàng kéo y phục trượt đến dưới bờ vai, Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện, y phục của mình sớm bị tróc tuột đến dưới bờ vai, lộ ra cánh tay ngọc tuyết trắng cùng xuân quang trước ngực.

Trên mặt bay qua một đám mây đỏ, nàng kéo y phục thật nhanh, sau đó dùng chăn bao thân thể thật chắc, chỉ lộ ra một cái đầu.

Đem động tác của nàng nhìn ở trong mắt, Thành Vân rũ con ngươi, lông mi thật dài chớp chớp, hần đứng dậy, đi hai bước, lại dừng, quay đầu, nói với nàng: “Đói bụng rồi chứ, ta bảo người làm mức ít thức ăn cho người.”

Nhìn thân ảnh thon dài của hần biến mất ở sau tấm bình phong xanh biếc mai hoa đón xuân, Sở Liên Nhi cúi đầu vào trong chăn.

Làm sao bây giờ? Thành Vân tức giận.

.....

Đại phu lại tới chẩn mạch cho nàng mấy lần, sau đó lại nói thân thể còn rất yếu, cần nằm trên giường nghỉ ngơi..., rồi rời đi. Nha hoàn hầu hạ nàng gọi Xuân Hồng, một cô gái không nói nhiều nhưng làm việc lưu loát.

Không biết là cá tính nàng cứng nhắc, hay là xem lời của đại phu như thành thánh chỉ, một ngày ba chén thuốc, bất kể Sở Liên Nhi cầu khẩn thế nào cũng không được.

Thành Vân giống như biến mất, liên tiếp hai ngày cũng không tới trong phòng nàng, Sở Liên Nhi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng lại mất mát, nàng không hiểu mình rốt cuộc thế nào, chỉ có thể làm bộ như đã điều chỉnh quan tâm, trải qua cuộc sống quần áo tới đưa tay cơm tới há mồm.

Chung độc trong cơ thể vẫn không có phát tác, Sở Liên Nhi yên lòng, cảm giác thể lực khôi phục không sai biệt lắm, nàng rốt cục có thể xuống giường đi lại .

Sắp tháng sáu rồi, thành Tây Lăng đã bắt đầu nóng, trừ sáng tối còn có chút lạnh lẽo ra, buổi trưa đã mặc vào quần áo mùa hè xinh đẹp.

Nha hoàn Xuân Hồng nói với nàng, chủ tử mời nàng đến phòng trước dùng bữa.

Lần đầu tiên xuất hiện ở địa phương ngoài phòng, lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện, kiến trúc Tây Lăng điển nhã tinh xảo. Hành lang khép léo, khúc chiết mà sâu u, vườn hoa xinh đẹp, mặc dù không lớn, lại bố trí mỹ quan hào phóng, Mùi vị vườn Giang Nam vô cùng nồng hậu, ngay cả bọn nha hoàn trong phủ đi bộ cũng lướt nhẹ trên đất, trên mặt mang mỉm cười điềm tĩnh thanh thản, ôn nhu nhẫn nại như nước.

Ngay cả Xuân Hồng cũng là ôn nhu yếu ớt, tư thái đi bộ, giọng nói chuyện, mềm giọng khả ái.

Sở Liên Nhi luôn luôn cầu thả cũng không nhận được nói nhỏ nhỏ, đi bộ bước nhỏ bước nhỏ .

Xuyên qua một hành lang dài dáng dấp cong cong, lại đi qua hai vườn hoa, mới tiến vào phòng trước, dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có hai ba nha hoàn đi qua bên ngoài, cũng không thấy những sinh vật nam khác phái.

Sở Liên Nhi yên lòng, đi theo sau lưng Xuân Hồng, đi tới phòng trước, Thành Vân đã ngồi ở trước bàn, tóc buộc thành một bó, dùng sợi tơ màu trắng cài chặt, trên người mặc áo bào trắng thêu đồng tiền đơn giản, ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn, ưu nhã lại quý khí. Hần nhìn thấy Sở Liên Nhi rồi, con ngươi chặt chẽ nhìn chăm chăm nàng.

Sở Liên Nhi bị hần chăm chăm không tự tại cực kỳ, không nhận được kéo quần áo mùa hè mới mặc trên người, hỏi: “Thế nào, y phục này khó coi sao?”

Thành Vân thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Nhìn rất đẹp. Chẳng qua là mặc ít như thế, cũng không sợ cảm lạnh.” Vừa nói, hần quét Xuân Hồng một cái.

Xuân Hồng vội vàng nói: “Công tử, khí trời bắt đầu nóng bức, các tiểu thư trong thành đã sớm mặc vào y phục mùa hè.”

Sở Liên Nhi mãnh liệt gạt đầu, phụ họa lời của Xuân Hồng.

Sắc mặt Thành Vân vẫn khó coi, “Lộ quá nhiều, thân người vẫn chưa có hoàn toàn khỏe.”

Sở Liên Nhi ngẩn người, cúi đầu nhìn y phục trên người một cái, trong tủ quần áo có thật nhiều y phục, màu sắc loại nào đều có, nàng lựa bộ váy màu xanh biếc liền người này, nơi nào lộ? Chỉ bất quá cổ áo trước ngực mở hơi thấp mà thôi, nhưng chẳng qua là lộ chút da thịt. Y phục mềm mại rất tốt, cũng rất vừa người, trừ phi khom lưng, nếu không căn bản là không thấy được bất kỳ xuân sắc. Nha hoàn trong phủ đều mặc thế này, so với nàng còn lộ hơn.

Nàng tự động mà xem lời của hắc hủ như biểu hiện quan tâm nàng, vì vậy hướng hắc hủ cười cười: “Khí trời nóng như vậy, không có gì đáng ngại.”

Thành Vân không lên tiếng nữa, để cho nàng ngồi xuống dùng bữa.

Sở Liên Nhi nhìn trước bàn chỉ còn lại một vị trí, nàng cắn môi, đi tới trước người hắc hủ ngồi xuống, sau đó đi động ghế xích qua bên cạnh.

Ánh mắt Thành Vân nhìn tới đây, nàng vội vàng giải thích: “Trời nóng nực, quá chen lấn không tốt.”

Thành Vân không có nói cái gì nữa, chẳng qua là phân phó nha hoàn hầu bên cạnh: “Truyền lệnh.”

Kinh tế Tây Lăng tuyệt đối tốt hơn Nam Lăng, trên bàn bày vài món ăn, hương vị phối hợp, màu sắc cũng đẹp, chọc ngón trở Sở Liên Nhi động, nhưng nàng thấy Thành Vân ưu nhã chấp đũa, lại ưu nhã đưa vào trong miệng, xem xét lại mình, tựa như quỷ đói đầu thai, không khỏi đỏ mặt lên, vội vàng thả chậm tốc độ, học dáng vẻ thực nữ dùng cơm.

“Dùng xong cơm rồi, Xuân Hồng dẫn người làm quen hoàn cảnh trong phủ một chút, buổi tối ta trở về dùng bữa với người nữa.” Làm thực nữ, lại thua ở trong món ăn ngon miệng, Sở Liên Nhi bỏ qua tình tiết thực nữ, lại ăn ngấu nghiến.

Đợi nàng ăn không sai biệt lắm rồi thả chậm tốc độ, Thành Vân đã cầm lên khăn tuyết trắng nha hoàn đưa lau lau miệng, nói với nàng như thế.

Trong miệng có đồ không thể nói chuyện, điểm này Sở Liên Nhi vẫn biết, nàng vừa nuốt món ăn, vừa phồng má gạt đầu.

“Thành Vân, Thành Kiều đâu? Hắc hủ không phải là thị đồng của người sao? Sao không đi theo bên cạnh người?” Ngay cả Lăng Bân đều ở bên cạnh hắc hủ, vì sao không thấy Thành Kiều?

Thanh âm Thành Vân nhàn nhạt: “Ta đã cho hắc hủ ở Nam Lăng sung quân.”

“Sung, sung quân?” Sở Liên Nhi cà lăm hỏi: “Tại sao muốn sung quân, Đông Ly quốc không phải là quy định nam tử không tới mười tám, không thể sung quân sao?”

“Đó là ngoại lệ.” Thành Vân quét nàng một cái, “Hắc hủ không có hoàn thành nhiệm vụ ta cho hắc hủ, dĩ nhiên phải bị trừng phạt.”

“Nhiệm vụ?” Tim Sở Liên Nhi hoảng hốt, dự cảm xấu khiến cho nàng bật thốt lên hỏi ra: “Hắc hủ không hoàn thành nhiệm vụ gì? Đáng giá người nóng tính như thế.”

Thành Vân nhìn nàng, ánh mắt mang theo khiển trách: “Hắc hủ không có trông người tốt.”

Sở Liên Nhi giống như bị đánh một quyền, đau khó chịu, một hồi lâu, nàng mới thốt ra lời nói: “Cũng bởi vì ta tự mình chạy trốn, cho nên, người trách tội trên người hắc hủ?”

Thành Vân không nói gì, coi như là cam chịu.

Sở Liên Nhi cắn môi, ngược mắt, nhìn hắc hủ, “Thành Vân, là một mình ta chạy trốn, không liên quan chuyện Thành Kiều, người, người bỏ qua cho hắc hủ, được không?”

Thành Vân vẫn không có lên tiếng.

Sở Liên Nhi nóng nảy, mềm thanh âm cầu nói: “Thật xin lỗi, về sau ta không bao giờ chạy trốn nữa.”

Ánh mắt Thành Vân nhìn tới đây.

Sở Liên Nhi cắn răng, “Người rót cuộc muốn như thế nào nha, rõ ràng là lỗi một mình ta, người phải xử phạt, xử phạt ta là được, vì sao phải liên lụy người không liên quan đây? Người không phải là muốn hoàn thành bá nghiệp sao? Người đối đãi người bên cạnh như vậy, chẳng phải rét lạnh lòng của bọn họ?”

Ánh mắt Thành Vân lấp lánh nhìn nàng, trầm giọng nói: “Nếu như ta thả hần, người sẽ không chạy trốn nữa?”

Hồ hấp nhất thời hít thở không thông, Sở Liên Nhi nhìn hần, trông mắt của hần đen kịt, không nhìn ra suy nghĩ.

Thành Vân tỉ mỉ nhìn chòng chọc nàng một lát, hần rũ xuống con ngươi, thanh âm không khỏi lạnh lùng: “Hần đã nhận tội, đã không cần thiết kêu hần về bên người nữa.”

Sở Liên Nhi hít sâu một cái, nói: “Ta đáp ứng người, về sau ta sẽ không trốn nữa.”

Thành Vân nhìn nàng, Sở Liên Nhi cũng nhìn lại hần.

Hần bỗng dừng mím môi cười một tiếng, ánh mắt bắt đầu tiết trời ảm lại, như tuyết đọng bị mặt trời hòa tan, dần dần mất đi lạnh đậm, hần nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng: “Nhớ kỹ lời hứa của người.”

Sở Liên Nhi máy móc gật gật đầu, chỉ cần hần vĩnh viễn là Thành Vân của nàng, nàng cũng sẽ không chạy trốn.

66. Q.3 - Chương 5: Lừa Minh Dối Người (2)

Ăn trưa xong, Xuân Hồng mang theo Sở Liên Nhi đi dạo một vòng trong phủ, nghe Xuân Hồng nói, phủ đệ này là điểm dừng chân của Thành Vân ở Tây Lăng, Thành Vân ở chỗ này có chuyện phải làm, nghe nói phải ở một đoạn thời gian rất dài.

Sở Liên Nhi không biết Thành Vân ở Tây Lăng có chuyện gì quan trọng, mà sau lưng ôn nhu của Thành Vân đối với nàng là mục đích gì, nàng cũng làm bộ như đã điều không biết là được.

Phủ đệ này thật ra thì không rộng lớn lắm, kém xa so với phủ hoàng tử ở kinh thành, nhưng bố trí lại khéo léo đẹp đẽ, tinh xảo đặc biệt, buổi trưa đi dạo một chút ở trong hoa viên, bây giờ Sở Liên Nhi không chịu nổi Xuân Hồng nhăm mắt theo đuôi theo sát ở bên cạnh mình, bất kể nàng đi nhà cầu, hay là ngủ trưa, nàng một tắc cũng không rời. Sở Liên Nhi cảm tức, cũng không dám bảo nàng đi ra. Bởi vì nàng biết, Xuân Hồng chẳng qua là nha đầu Thành Vân phái ở bên người giám thị mình mà thôi.

Toàn buổi chiều, Sở Liên Nhi cơ hồ lục hết cả phủ, chỉ trừ một gian thư phòng, Xuân Hồng nói, đây là quy củ của Thành Vân, bất luận kẻ nào, không có lệnh, không thể tự tiện xông vào thư phòng.

Thành Vân thư phòng có thật nhiều bí mật quan trọng, người bình thường không thể tùy ý tiến vào, Sở Liên Nhi dĩ nhiên rõ ràng, cũng không kiên trì nữa, lại đứng dậy trở về phòng của mình.

Mặc dù Thành Vân hạn chế tự do của nàng, nhưng đối với nàng thật rất không tồi.

Hần chẳng những phái Xuân Hồng ngày ngày đi theo nàng, còn phái hai nha hoàn khác ỉn tùy thời sai sử, hơn nữa còn phái người đo đạc may quần áo ỉn, bà may kia vừa thấy nàng, liền khen nàng thành thiên tiên mỹ nữ, nói đến Sở Liên Nhi xấu hổ.

“Sở cô nương thật có phúc khí, bây giờ, trừ những người đại phú đại quý ra, còn có ai còn chịu làm nhiều y phục đắt giá cho nữ nhi của mình như vậy, hơn nữa còn một hơi làm mười hai bộ, thật làm cho người hâm mộ.”

Sở Liên Nhi sưng sốt một chút, vuốt vật liệu may mặc trong tay, mềm mại trơn nhẵn, như da thịt trẻ nít, mịn màng sáng khoái, nàng hỏi: “Y phục này rất đắt sao?”

Một cô gái trẻ tuổi bên cạnh bà kia nhướng mắt, tức giận nói: “Dĩ nhiên đắt, cuộn vải này, cũng không phải là người bình thường mặc, giá tiền này là tương đương với tiêu xài một năm của dân chúng bình thường.

Cô nương không ra cổng trước, không bước cổng trong, không biết dân gian khó khăn, không biết vì một thân tiêu xài của người, tương đương với một nửa thuế thu của nông dân thành Tây Lăng.”

Nàng kia nói chuyện môi lưỡi ca tụng, Sở Liên Nhi dĩ nhiên đã hiểu, trong lòng rất không vui, vô ý thức sờ quần áo trong tay, nhìn về phía Xuân Hồng, nói: “Xuân Hồng, người đưa bọn họ ra phủ đi, ta không làm quần áo.”

Bọn họ sợ hết hồn, Xuân Hồng vội nói: “Tiểu thư, đây là công tử phân phó xuống. Người cũng không thể khiến cho nô tỳ chịu phạt a.”

Sở Liên Nhi kinh hoàng trong lòng, giọng nói của Xuân Hồng, giống như cũng coi nàng là chủ nhân ác độc ăn tươi nuốt sống, nhìn thần sắc nàng kinh khủng, nàng nuốt trở vào lời ở khoé miệng, nói với cô gái trẻ tuổi đã sợ đến sắc mặt trắng bệch kia: “Y phục mặc như vậy, làm nhiều như vậy cũng lãng phí, làm ít đi mấy bộ đi.”

Nàng kia không có oán hận và ghen tỵ mới vừa rồi, đang muốn gật đầu, lại bị bà bên cạnh hung hăng nhéo, nàng kia thần sắc chần động, đang muốn nói chuyện, bà kia đã cười mở miệng: “Tiểu thư có điều không biết, y phục này, Chu quản gia đã trả tiền. Ngài chột nói ít làm mấy bộ, ngài bảo lão thân làm sao giao phó với Chu quản gia.”

“Chu quản gia?” Sở Liên Nhi nhìn về phía Xuân Hồng.

Xuân Hồng trả lời: “Chu quản gia chính là quản gia trong phủ chúng ta.”

Sở Liên Nhi “uh” một tiếng, liền không nói thêm gì nữa.

Giờ lên đèn, Thành Vân trở lại, vẻ mặt trong sáng tuần nhã, giữa hai lông mày lại có chứa vẻ uể oải, hẩn hướng Sở Liên Nhi cười cười, ngồi ở bên nàng, Sở Liên Nhi thấy hẩn ăn cực ít, không nhịn được hỏi: “Thế nào, có phải gặp gỡ chuyện phiền toái hay không.”

Thành Vân nhìn nàng một cái, vô ý nói chuyện nhiều: “Không có gì, qua trận là có thể giải quyết.”

Sở Liên Nhi mấp má môi, không nói thêm gì nữa.

Bữa cơm này ăn cực tĩnh, thỉnh thoảng chỉ nghe được tiếng bước chân nha hoàn đi lại và thanh âm Thành Vân khuyên nàng dùng bữa, hồi lâu, lúc này Sở Liên Nhi mới cắn môi nói: “Thành Vân, ta cũng không phải là thiên kim tiểu thư gì, người làm gì thay ta chế nhiều y phục như vậy, quá lãng phí, mặc không hết.” Hôm nay cho tới trưa, người hầu trong cả phủ, từ vị Chu quản gia kia, cho tới tạp dịch trong phủ, nhìn lom lom y phục trên người mình, dường như muốn chăm chăm ra cái động. Sở Liên Nhi biết Thành Vân liêu lĩnh thay mình làm mới rước lấy rất nhiều người ghé mắt.

Một mặt, nàng không hy vọng hẩn đối với nàng quá tốt, mặt khác, nàng lại mừng rỡ hẩn đối tốt với nàng.

Nàng không hiểu tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy.

Thành Vân nhìn quần áo mới trên người nàng, vạt áo lụa màu vàng nhạt thêu hoa trên ngực, tôn băng cơ ngọc phu (da thịt đẹp) của nàng càng thêm xuất sắc, đan xen mỹ cảm đẹp đẽ giữa thanh thuần và quyến rũ, làm nơi cổ họng hẩn không nhịn được nhấp nhô.

Hẩn mỉm cười: “Những y phục này người mặc rất đẹp mắt.”

Sở Liên Nhi thần nhiên cười: “Thật, ta mặc quần áo này thật đẹp mắt không?”

Thành Vân nhẹ nhàng gật đầu, Sở Liên Nhi không kìm được vui mừng, chống lại con người trầm tĩnh của hẩn, nói: “Thành Vân, ta cả ngày sống ở trong phủ, buồn bức sợ, người có thể dẫn ta ra ngoài dạo dạo hay không?”

Thành Vân nhìn nàng.

Nàng đón ánh mắt của hẩn, cầu khẩn: “Van người, có được hay không, người ta ở chỗ này ngày ngò thật buồn bức, ngày mai người có thể dẫn ta đi ra ngoài hay không, chỉ một ngày là tốt rồi.”

Thành Vân nhìn nàng, vẫn không có nói chuyện, con người khê chớp động.

Sở Liên Nhi cắn môi, thất bại thì thầm: “Thôi, làm như ta chưa nói là được.” Nàng thế nào quên, Thành Vân bây giờ, không còn là Thành Vân trước kia cứng chịu nàng, mặc cho nàng làm xằng làm bậy.

Thành Vân lên tiếng: “Người ăn quá ít, ăn một chén cơm nữa.”

Xuân Hồng vội vàng múc cơm vào trong chén của nàng, Sở Liên Nhi nhìn chăm chăm trong chén cơm, một miếng sườn xào chua ngọt được gấp đến trong chén mình, Thành Vân nói: “Ăn chén cơm này, ngày mai ta liền dẫn người đi chơi.”

Cặp mắt Sở Liên Nhi sáng lên, kim lòng không được chột ôm lấy hần, hôn lên mặt hần một cái, trong miệng kêu lên: “Thành Vân, người tốt nhất.”

Thân thể Thành Vân cứng ngắc, thần sắc cổ quái nhìn nàng.

Sở Liên Nhi cũng phát hiện mình quá mức phóng túng, không khỏi đỏ mặt lên, chột thu tay lại, bưng chén ăn cơm thật nhanh.

Ăn quá gấp, bị một miếng rau củ nghẹn nửa chết nửa sống, một bàn tay vỗ nhẹ lưng của nàng, sau đó một ly ngọc đưa tới bên mép, một thanh âm trách cứ vang lên: “Lại không người giành với người, từ từ ăn.”

Ngượng ngùng nắm lên ly ngọc uống miếng nước, miễn cưỡng dè xuống cảm giác nghẹn ngào nơi cổ họng, Sở Liên Nhi không dám nhìn hần, vẫn vùi đầu mãnh liệt ăn. Chờ nuốt hết cơm vào trong miệng rồi, nàng đã đứng dậy, mồm miệng không rõ nói: “Ta ăn no, ta, ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi.” Vì vậy, không đợi Thành Vân phản ứng, nàng đã chạy xa.

.....

Sở Liên Nhi chạy đến trong phòng thật nhanh vỗ ngực thở phà phò, nàng không biết mình là thế nào, tại sao phải sợ Thành Vân đây? Hần rõ ràng đối với nàng rất tốt, ngay cả tơ lụa bông vải chỉ có vài người giàu ở Tây Lăng mặc cũng cho nàng mặc, đã nói rõ hần đối tốt với mình, nhưng tại sao còn nàng vẫn không nhận được sinh ra ý sợ hãi từ đáy lòng đây?

“Tiểu thư, hiện tại ngài muốn tắm rửa không?”

Sở Liên Nhi giật mình, nhìn Xuân Hồng chẳng biết lúc nào đã đi tới sau lưng, vỗ vỗ ngực, chưa tỉnh hồn nói: “Xuân Hồng, người đi bộ cũng không có thanh âm sao?”

Xuân Hồng không có biểu cảm gì mà nói: “Tiểu thư, ngài muốn tắm rửa không? Nô tỳ thay người chuẩn bị.”

“A, tốt, tốt.” Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện, đoạn đường này chạy đi, toàn thân mồ hôi nhơn nhớt, vật liệu may mặc mềm mại dính vào trên người, ngứa khó chịu.

Chỉ chốc lát sau, Xuân Hồng đã chỉ huy bốn nha hoàn mang một thùng nước vào phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ, bốn phía bên trong đều là màn tơ thật dày, đây là địa phương đặc biệt cho chủ nhân tắm rửa.

Không có thói quen bị người phục dịch tắm, Sở Liên Nhi vẫy lui Xuân Hồng, nhưng không ngờ Xuân Hồng căn bản cũng không nghe nàng, vẫn nghiêm mặt tắm rửa thay nàng, không đợi Sở Liên Nhi đồng ý, liền buồn bực không lên tiếng chà xát lưng cho nàng.

Toàn thân núp ở trong nước, Sở Liên Nhi còn chưa quen phơi bày ở trước mặt người khác nên không được tự nhiên cực kỳ, nàng nhìn Xuân Hồng mặt không chút thay đổi, nghĩ thâm, ngay cả tắm rửa đều muốn thô chân vào, không biết là Thành Vân nghiêm khắc huấn luyện tốt nô tài, hay Xuân Hồng làm việc chính là cẩn thận đến làm cho người ta không tìm được lỗi, cho nên mới được Thành Vân phái tới phục vụ trông chừng mình.

Nhưng, có chịu khổ trước đó vài ngày, nàng còn dám trốn sao?

Thành Vân không khỏi quá xem trọng nàng.

Đang suy nghĩ, bỗng dưng nghe được một cái thanh âm: “Tham kiến công tử.”

“Ừ, nàng đâu?” Là thanh âm Thành Vân.

“Sở cô nương đang tắm rửa.”

“Biết, các người đi xuống đi.” Tim Sở Liên Nhi sắp nhảy ra ngực rồi, nàng cảm giác Thành Vân mặc dù không có đi vào, lại cảm giác hấn cách mình thật là gần, thật là gần. Ngay cả trong không khí đều có tiếng hô hấp của hấn.

“Xuân Hồng, hấn, hấn thế nào tiến vào. . .” Nàng luống cuống hỏi Xuân Hồng, hai tay không tự chủ được che trước ngực.

Xuân Hồng liếc nàng một cái, nhàn nhạt trả lời: “Đây chính là phòng của công tử.”

Oanh! Toàn bộ mạch máu toàn thân của Sở Liên Nhi hướng đầu phóng tới, cả khuôn mặt vừa đỏ vừa xấu hổ, nàng lắp bắp mà nói: “Này, đây là gian phòng hấn, vậy, vậy dạo này, hấn đều ngủ ở đâu?”

“Còn có thể nào? Đương nhiên là ngủ gian phòng này.”

.

Cảm giác thân thể trần truồng của mình bị người thấy hết, gương mặt Sở Liên Nhi nóng đến có thể nướng chín một cái trứng gà. Mặc dù đã làm rất nhiều lần với Thành Vân, khi thân thiết ở Nam Lăng nàng cũng chưa từng xấu hổ giống vậy. Cũng không biết vì sao, nàng tổng cảm giác không được tự nhiên. Xấu hổ và luống cuống giống với toàn thân trần truồng của nàng bị một người xa lạ quan sát.

“Tiểu thư, nước sắp lạnh, có thể đứng dậy rồi.”

Sở Liên Nhi giật mình, cảm thấy Thành Vân vẫn còn ở trong này, mặc dù hấn vẫn còn ở sát vách, nhưng nàng tổng cảm giác chỗ tối có một đôi mắt đang ngó chừng mình, bất tri bất giác, nàng cảm giác chỗ kín của mình nóng lên, miệng đắng lưỡi khô, trong đầu lại nghĩ tới chuyện chưa làm xong với Thành Vân kia.

Trong ánh trăng mờ, nàng giống như cảm giác được Thành Vân nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Hấn đang hôn nàng, đầu lưỡi vĩnh mở đôi môi của nàng, đầu lưỡi ẩm áp chui vào trong miệng của nàng, khuấy động ở trong miệng nàng, tay của hấn rất không an phận chui vào y phục của nàng, vuốt ve mềm mại trước ngực.

Thân thể nàng khê run, toàn thân bị buộc làm cho tê dại khó nhịn, nàng kim lòng không được uốn éo người, hai tay len lén vòng lên cổ của hấn, nàng nhắm mắt, thân thể tựa vào hấn. Hưởng thụ xúc cảm mất hồn hấn cho nàng.

Nàng còn cảm giác hấn cởi ra y phục trên người nàng, hai chân bị hấn tách ra, sau đó, hấn động thân, mãnh liệt tiến vào nàng.

“Tiểu thư, nước cũng lạnh, người nên dậy.” Thanh âm của Xuân Hồng đem Sở Liên Nhi đánh về tại chỗ. Nàng mở con ngươi mông lung, nhìn mặt Xuân Hồng không chút thay đổi, hận không thể chui vào trong nước.

Ông trời, diệt nàng đi, nàng cứ nhiên, cứ nhiên đang tắm thì suy nghĩ cái loại chuyện mắc cỡ đó, nếu để cho nàng biết, nói không chừng cười nhạo nàng ở trong lòng.

“Liên Nhi, nước lạnh không nên tắm nữa. Mau ra đây.” Là thanh âm Thành Vân.

Sở Liên Nhi giật mình, biết rất rõ ràng hấn vẫn còn ở sát vách, nhưng vì sao nàng tổng cảm giác toàn thân nóng rát, trong lòng vừa xấu hổ, vừa sợ, Thành Vân, hấn sắp đến.

Đây là gian phòng của hấn, còn có, nàng đang không mảnh vải che thân mà tắm, còn có, đợi lát nữa, nàng phải làm sao? Đi chỗ khác ngủ, nhưng đây là địa bàn cả Thành Vân, hấn có thể chấp nhận nàng để cho nàng đơn độc ngủ một phòng sao?

“Tiểu thư, ngài còn muốn tắm sao? Nước cũng lạnh.” Xuân Hồng lại nhắc nhở lần nữa.

Nước quả thật lạnh, cảm giác nước lạnh như băng từ da thịt xâm lấn, theo mạch máu, xâm nhập thân thể, thân thể rùng mình một cái, trong mũi một nhột, nàng nhảy mũi một cái vang dội.

“Liên Nhi.” Thanh âm Thành Vân vang lên, Sở Liên Nhi còn không kịp nghi ngờ vì sao thanh âm của hắn cách mình gần như vậy thì thân thể đã bị một cổ lực lượng kéo lên, sau đó, thân thể trần truồng đã bị ôm vào trong ngực.

Nữa sau đó, thân thể bị quấn vào một cái khăn tắm khổng lồ, tiếp theo, thân thể đã bay bổng lên, Thành Vân đã ôm ngang nàng, hướng ra ngoài đi, đặt nàng ở trên giường. Không đợi nàng phản kháng, một cái chăn mềm mại đã bao trùm ở trên người nàng.

Đầu trống rỗng, Sở Liên Nhi đã hoàn toàn đặt mình trong ở trạng thái ngốc lãng, rút đầu một cái, hết sức đem đầu rúc vào trong chăn.

Ông trời, nàng thật không mặt mũi gặp người.

Hắn, hắn cứ nhiên ngay trước mặt Xuân Hồng, ôm mình toàn thân trần truồng. . . .

“Liên Nhi.” Cảm giác chăn đệm mềm mại vui lấp, chăn trên đầu bị kéo ra, thanh âm Thành Vân có chút bất đắc dĩ: “Làm sao rồi, người trước kia cũng không phải là như vậy.”

Trước kia nàng dĩ nhiên không phải như thế, nàng có thể thoải mái mặc hắn ôm, cũng có thể không chút thẹn thùng mặc hắn thưởng thức thân thể trần truồng — nhưng, nhưng đó là trước kia a. Hiện tại, nàng chính là không nhịn được xấu hổ, nàng chẳng những xấu hổ, còn có thể không được tự nhiên.

Hơn nữa, hắn cùng với nàng, còn có thể trở lại trước kia sao?

Không biết là Thành Vân biết ý tưởng của nàng, vẫn là tối nay hắn không có hứng thú đối với nàng, chỉ nghe hắn thở dài: “Người xác định cứ như vậy ngủ sao? Nước còn chưa có lau không, hay là trước đưa khăn lông cho ta, nếu không sẽ cảm lạnh .”

Sở Liên Nhi đỏ mặt, ở trong chăn cởi xuống khăn lông đưa cho hắn, sau đó đem chăn bọc lại mình thật chắc.

Thành Vân nhìn cái chăn cuộn thành một tòa núi nhỏ một hồi lâu, thanh âm nghe không ra vui buồn: “Người trước ngủ đi, ta còn có chuyện phải làm, ta sẽ bảo Xuân Hồng canh giữ ở bên cạnh người.”

Cảm giác trong không khí không có hơi thở của Thành Vân, lúc này Sở Liên Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, len lén lộ chăn ra nhìn một chút, Thành Vân quả thật đi, bên trong phòng không có một bóng người, chỉ có cây nến trên bàn đang “Hưng phần” thiêu đốt.

Gian phòng không có Thành Vân, đột nhiên thay đổi trống trải, Sở Liên Nhi cảm giác thân thể có chút lạnh, chợt kéo chắc chắn.

Nàng nhìn bình phong cảnh mai trước giường, suy nghĩ xuất thần, nàng không hiểu, sau khi Thành Vân đi, sao trái tim lại nhanh chóng hiện mất mát.

Không tiếng động nằm xuống, lại tổng cảm giác chăn không có ấm áp, trên người lạnh buốt, run run xuống giường mặc áo sơ mi lại lên giường, lại tổng cảm giác thân thể lạnh buốt.

Xuân Hồng tiến vào, nàng xem trên giường một cái, cầm một khối hương liệu trong tay, bỏ vào trong lò đốt, chỉ chốc lát sau, hương lượn lờ từ trong lò phát ra, Sở Liên Nhi chỉ cảm thấy mùi thơm ngọt ngào tràn ngập trong mũi, sau đó cả người đột nhiên buông lỏng, một cổ mỗi một nồng đậm đánh tới, nàng chìm vào giấc ngủ.

.

Ban đêm, lạnh lẽo thấu người, mặc y phục thật mỏng Sở Liên Nhi bị đông cứng run rẩy bầy, tuy là khí trời tháng sáu, nhiệt độ ban đêm chênh lệch trong ngày vẫn rất lớn, trên người chỉ đắp có cái chăn thật mỏng, Sở Liên Nhi tổng cảm giác thân thể không ấm áp, rất muốn đứng dậy tìm chăn đắp, lại đánh không lại buồn ngủ, mí mắt cực kỳ nặng nề, chỉ đành phải rúc thân thể thật chắc, cầu ấm áp.

Bỗng dưng, nàng cảm giác bên cạnh có một vật thể ấm áp, trong lòng vui mừng, nàng lập tức tựa vào cổ ấm áp kia, rất nhanh, vật thể kia cứ nhiên dài ra cái tay, cả một cánh tay cũng vây quanh nàng.

Là Thành Vân.

Mắt mát và lạnh như băng trong ngực lập tức bị điền tràn đầy, nàng cảm giác toàn thân ấm áp lên, tứ chi càng thêm tựa vào hắn thật chặt.

Bên tai loáng thoáng nghe được một chút tranh chấp: “. . . Trong kinh đã có người biết sự tồn tại của nàng rồi, muốn giết nàng. . .”

Cảm giác thân thể lập tức bị ôm càng chặt, nàng nghe được một thanh âm khắc chế trên đầu: “Có ta ở đây, bọn họ sẽ không thực hiện được.

“Nàng rốt cuộc có cái gì tốt, đáng giá người như vậy. . . .”

Thật ồn ào, phiền chết rồi, ngủ cũng không được an bình. Sở Liên Nhi lật người, một bàn tay thay nàng kéo kéo chăn, một thanh âm thấp hơn vang lên: “Người trước đi xuống đi. . .”

“. . . Tây Lăng cũng không quá an toàn, tốt nhất để cho nàng sống ở trong phủ, nơi nào cũng không cần đi. . .”

“Ừ, ta biết.” Cuối cùng không có thanh âm phiền lòng rồi, Sở Liên Nhi xoay người lần nữa, đem mặt tựa vào lồng ngực ấm áp.

“. . . Quân dụng của chúng ta đang lúc căng thẳng, người còn làm nhiều y phục cho nàng như vậy. . .”

Ghét, thật là ồn chết, làm gì nhiều lời như vậy a, còn lớn tiếng như vậy, cố ý không để cho người ngủ a. Sở Liên Nhi nhủ lòng mày, xoay người lần nữa, muốn đem thanh âm đáng ghét kia để qua ngoài não.

“Tốt lắm, ta biết, người đi xuống đi.” Qua một lát, bên trong phòng không có bất kỳ thanh âm gì, rốt cục có thể ngủ thật ngon, nàng lại lật người, tựa vào trong ngực của hắn.

Cảm giác hắn lại thay nàng đem chăn dịch chặt, thân thể ấm áp hơn rồi, Sở Liên Nhi ôm thân thể ấm áp của hắn thật chặt, rốt cục ngọt ngào chìm vào mộng đẹp.

Chẳng qua là chẳng biết tại sao, bên tai lại nghe được một hồi thở dài, vừa tựa như nỉ non, thanh âm quá thấp, nàng không có nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe được một cái thanh âm: “Liên Nhi, ta nên làm sao với người bây giờ?”

67. Q.3 - Chương 6: Chợt Lạnh

Sáng sớm, ánh mặt trời ấm áp từ song cửa sổ bắn tới, một cuộc sống tốt đẹp mà đầy nắng.

Từ đang ngủ say tỉnh lại, Sở Liên Nhi vừa mở mắt ra, hai tay đã theo bản năng sờ sờ bên cạnh, không có một bóng người, trái tim thoáng qua mất mát nào đó nói không rõ. Thì ra là, tối hôm qua chỉ là mộng mà thôi, một giấc mộng ấm áp lại hư vô.

Xuân Hồng tiến vào, tay nàng bưng bồn rửa mặt, bộ dạng khí nóng lượn lợ, ánh mắt nàng phức tạp nhìn Sở Liên Nhi một cái, nói: “Tiểu thư tỉnh, công tử đã chờ ở phòng trước.”

Sở Liên Nhi ngược mắt, hỏi: “Thành Vân hẳn tối hôm qua, tối hôm qua. . .”

Giống như nàng đã ngờ tới Sở Liên Nhi sẽ hỏi lên như vậy, Xuân Hồng không đợi nàng nói hết lời, đã đáp: “Tối hôm qua công tử ngủ ở thư phòng.”

Nói không ra khó chịu, thất bại trống không trong lòng, nếu như thuỷ triều mãnh liệt hung hăng đụng vào trái tim, một loại đau bị xé rách.

Thành Vân, hẳn đối với mình rốt cuộc còn có tâm tư gì?

Nàng thật muốn hỏi, rồi lại hỏi không được.

Nàng sợ ngộ nhỡ hỏi, lấy được đáp án nàng lại không thể chịu đựng.

Đi tới phòng khách, Thành Vân đã chờ nàng, nhìn thấy nàng rồi, hướng nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, ánh mắt sáng ngời, khiến ặt trời ở chân trời đều phải mất sắc ba phần.

Hắn đứng dậy, lôi kéo nàng ngồi vào bên cạnh: “Dùng bữa xong rồi ta liền dẫn người ra ngoài dạo.”

Trong lòng Sở Liên Nhi vừa động, nàng cắn môi, ánh mắt phức tạp theo dõi hắn: “Thành Vân, ta không muốn đi ra ngoài.”

Thành Vân ngưng ngẩn: “Ngày hôm qua ngươi không phải nói muốn đi giải sầu sao?”

“Ngày hôm qua là ngày hôm qua, nhưng bây giờ ta không muốn đi ra ngoài.” Nàng nói, “Khí trời rất nóng, ta lười đi. Huống chi, trong phủ cũng rất thú vị.”

Ánh mắt Thành Vân lấp lánh nhìn chằm chằm nàng, nàng bị hắn chằm chằm trên mặt bốc khói, vội vàng cúi đầu, mãnh liệt ăn cơm.

Thành Vân nhìn nàng một hồi lâu, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, Sở Liên Nhi lại mở miệng nói: “Thành Vân, cái đó, cái đó ngươi ở Tây Lăng có chuyện gì muốn làm sao?” Mặc dù Thành Vân cái gì cũng không có nói cho nàng biết, nhưng trực giác cho là, là có liên quan với tiền.

Thành Vân nhìn nàng, chậm rãi nói: “Tiền!”

Sở Liên Nhi kinh ngạc: “Ngươi không có tiền sao? Vậy ngươi làm y phục đắt giá như vậy cho ta. . .” Lời nói vừa nói ra khỏi miệng nàng liền hối hận, ở trước mặt hạ nhân trực tiếp hoài nghi chủ nhân người ta không có tiền, là chuyện cực kỳ thất lễ.

Huống chi, Thành Vân là nam nhân, nam nhân mặt mũi quan trọng nhất, nàng ngay trước người làm mất mặt mũi của hắn, đổi lại một nam nhân khác sẽ tức giận.

Thành Vân cũng không tức giận, chẳng qua là cười khẽ hai tiếng, đưa tay vén sợi tóc bên má nàng đến sau tai, thanh âm cứng chiu: “Nuôi một quân đội quả thật có chút khó khăn, nhưng nuôi một mình ngươi còn dư dả, Liên Nhi, ta biết ngươi quan tâm ta. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi chịu khổ.”

Sở Liên Nhi lấp bắp mà nói: “Người nào, người nào quan tâm đến ngươi, ta, ta chỉ là sợ tay ngươi không có tiền, không nuôi nổi ta. . .” Ở bên trong ánh mắt mỉm cười của Thành Vân, nàng lại phát hiện mình nói sai, áo não cắn môi, chợt bật thốt lên: “Ta cũng không muốn ngươi nuôi, ta có thể tự nuôi sống mình.” Nàng thấy con ngươi tràn đầy nụ cười của Thành Vân, bộ dạng làm như không tin, rất là tức giận, “Ngươi hoài nghi ta không có năng lực nuôi sống mình sao?”

Thành Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, tiếp lời nói: “Liên Nhi có năng lực nuôi sống mình ta cũng không hoài nghi.” Hắn có điều ngụ ý, “Dù sao ngươi có thể đem mấy tờ giấy vụn đổi thành ngân phiếu mấy ngàn lượng, sợ rằng đôi mắt cả Đông Ly quốc, cũng không có người có thể bằng một nửa ngươi.”

Sở Liên Nhi há mồm cười khúc khích: “Ngươi, ngươi làm sao biết?” Nàng làm bí ẩn như vậy, hắn làm sao phát hiện?

“Nếu muốn ngươi không biết, trừ phi mình đừng làm.” Thanh âm Thành Vân nhàn nhạt, nghe không ra vui buồn.

Trong lòng Sở Liên Nhi hỗn loạn, len lén dò xét hắn một cái, cẩn thận nói: “Ngươi đang tức giận sao?”

Thành Vân ghé mắt, giọng nói không chút để ý: “Ta tức cái gì a?”

“Giận ta len lén rời đi Nam Lăng.” Nàng nhỏ giọng nói, mặc dù ánh mắt hắn vẫn nhàn nhạt, nhưng nàng quyết sẽ không quên, trong quán rượu kia, lời hời hợt của hắn liền quyết định sống chết của mấy người phụ nữ, ở trên tường thành Nam Lăng, hắn bất động thanh sắc hạ lệnh chém giết hơn mười người khâm sai hoàng đế phái tới, tàn nhẫn của Thành Vân nàng đã biết, biểu tình càng lãnh đạm càng phải cẩn thận.

Sở Liên Nhi len lén chú ý thần sắc Thành Vân, quả nhiên, hắn nghe được câu này thì con ngươi lạnh nhạt thoáng qua một tia lạnh lùng, bén nhọn như hồ lang hung tàn, mang theo hung bạo máu tanh và sát khí.

Linh hồn Sở Liên Nhi rùng một cái, thì ra hắn đối với việc nàng chạy trốn vẫn rất tức giận, nhưng vì cái gì, ở trước mặt nàng, hắn lại một chữ cũng không nói đây?

Trong lòng hắn, lại đang đánh cái chủ ý gì?

Thành Vân rất nhanh liền khôi phục thần sắc, hẩn nghiêng đầu, nhìn nàng, con ngươi lại có nụ cười vãn đạm phong khinh, “Ta quả thật rất tức giận.”

Sống lưng Sở Liên Nhi lạnh run.

Thành Vân lại mở miệng: “Bất quá, ngươi đã bị trừng phạt, tạm thời tha cho ngươi một lần.”

Thì ra cảm giác trọng sinh chính là loại cảm giác này, Sở Liên Nhi trộm lau mồ hôi trên trán, nhưng, hẩn đây là có ý tứ gì?

Nàng đã bị trừng phạt, lúc nào thì bị trừng phạt? Nhưng nàng không có can đảm hỏi, chẳng qua là cười khan nói: “Về sau, về sau ta sẽ không bao giờ chạy ra nữa, ngươi yên tâm, ta bảo đảm.” Dưới ánh mắt cười như không cười của hẩn, nàng vội vàng giơ hai tay lên bảo đảm, “Lừa gạt ngươi là chó nhỏ.”

Thành Vân nhìn bộ dáng ca múa đều tốt của nàng mà bật cười, hẩn cười lắc đầu, nhẹ vỗ về gương mặt non mịn của nàng, nói nhỏ: “Liên Nhi, ngươi thật là một vật nhỏ bướng bỉnh, làm cho người ta vừa hận vừa yêu.”

Lời của hẩn tựa như đang nỉ non, vừa tựa như đang thở dài, ánh mắt nhìn mình mang theo phức tạp, có thương tiếc, có ôn nhu, còn có nhàn nhạt phức tạp.

Sở Liên Nhi phát hiện đầu đã đập mạch, không dám nhìn ánh mắt của hẩn, cúi đầu, lắp bắp nói sang chuyện khác: “Thành Vân, làm sao ngươi biết ta len lén lấy chữ của ngươi đi đổi tiền đây?” Nàng tự nhận làm vô cùng bí ẩn, ngay cả Thu Nguyệt lúc ấy vẫn theo bên người cũng không biết, hẩn làm sao phát hiện.

Thanh âm của Thành Vân vẫn thanh nhã, không lộ thanh sắc, “Ông chủ tiệm tranh chữ kia, thật ra thì chính là cộc ngầm ta phái ở Nam Lăng.”

Sở Liên Nhi sững sờ lần nữa, thì ra là, nàng tự nhận thông minh lợi hại, ở trong mắt Thành Vân, vĩnh viễn đều là con tôm tép nhãi nhép.

Nàng nguyên tưởng rằng làm chuyện không chê vào đâu được, đối với hẩn mà nói, cũng chỉ bất quá là một đĩa đồ ăn.

Sở Liên Nhi có cảm giác giống như Tôn Ngộ Không luôn chạy không khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai... Bất đắc dĩ và e ngại.

Đột nhiên, Sở Liên Nhi cảm giác được nản lòng thoái chí, có phải thông minh và trí khôn nàng biểu hiện ở trước mặt hẩn, đều là không trị giá nhắc tới như vậy hay không?

Nhìn mặt Thành Vân vẫn lạnh nhạt ưu nhã, luôn không lộ thanh sắc, luôn ưu nhã tràn đầy quý khí, luôn lịch sự giả làm nhân vật văn nhân, nhưng, cường hãn, quả quyết, lãnh khốc, tàn nhẫn trong lòng hẩn, cuối cùng trong lúc lơ đãng, hiển lộ ra vô cùng tỉ mỉ.

Có từ hình dung, chính là tốt đến trên điểm mấu chốt. Anh tuấn của Thành Vân, là anh tuấn đến trên điểm mấu chốt, ưu nhã của hẩn, cũng ưu nhã đến trên điểm mấu chốt.

Nhưng, cường hãn và tàn nhẫn của hẩn cũng đến trên điểm mấu chốt .

Bỗng dưng, Sở Liên Nhi cảm giác nam nhân ở trước mắt lập tức cách mình thật là xa, thật xa lạ. Tựa như đứng ở trên nóc nhà, nhìn sao đầy trời, nguyên tới nay đưa tay vẫn có thể hái đến, nhưng lại cách xa vạn dặm.

Nam nhân như vậy, có thể nào ở lại bên cạnh mình đây?

“Thế nào?” Thành Vân cảm giác được xa cách và kính sợ trong ánh mắt nàng.

Sở Liên Nhi theo bản năng xê dịch chỗ ngồi, kéo kéo miệng: “Quá chen lấn.”

Thành Vân không có nói nữa, chẳng qua là trầm mặc.

Sở Liên Nhi chà xát cánh tay, rõ ràng bên ngoài ánh mặt trời đang dâng lên thật cao, làm sao lại chợt rét run rồi?

68. Q.3 - Chương 7: Rốt Cuộc Phải Giải Thích Nghi Hoặc

Ăn xong đồ ăn sáng, Thành Vân rời đi rồi, cảm giác nói không ra lời, Sở Liên Nhi cảm giác hẫng xa cách với mình, trái tim chẳng biết lúc nào đã xông lên mất mát, có loại đau đớn xé rách.

“Tiểu thư, đây là điểm tâm người thích ăn nhất, tại sao ngài một miếng cũng không ăn?” Xuân Hồng thấy bánh Bảo Linh Lung được bưng lên vẫn bất động ở trong mâm, không khỏi buồn bực, ngày hôm qua Sở Liên Nhi ăn liên tiếp rất nhiều cái vì sao hôm nay cả ngón tay đều lười động đây?

Sở Liên Nhi ngồi ở trên băng đá vườn hoa nâng cằm lên, nhìn hoa hồng nở tươi trước mắt sững sờ, lười biếng nói: “Còn no bụng lắm, không muốn ăn.”

“Nhưng ăn trưa ngài cũng không ăn bao nhiêu nha?” Xuân Hồng có chút kỳ quái, chung sống hai ngày với Sở Liên Nhi, phát hiện nàng và nữ nhân vô sỉ âm ngoan trong miệng Hoa Dung Dung căn bản không chút dính dáng, thật ra thì còn rất dễ hầu hạ, liền từ khi dễ lúc trước biến thành tiếp nhận, lời nói cũng nhiều.

“Không có khẩu vị.” Sở Liên Nhi thẳng thắn thân thể, thấy một cô gái mặc áo đỏ đi về phía mình, không khỏi sững sờ.

Nữ tử áo đỏ đó Sở Liên Nhi nhận ra, không phải là Hoa Dung Dung bắt nàng trở lại dọc theo đường đi cũng không cho nàng quả ngon để ăn sao? Chỉ thấy nàng sải bước đi hướng mình, từ trên cao nhìn xuống nàng, trong ánh mắt mang theo khinh bỉ và ghen tị rõ ràng.

“Ta nguyên tưởng rằng chủ tử sẽ hung hăng trừng phạt người, không nghĩ tới. . .” Nàng nhìn thấy quần áo mùa hè bằng tơ tằm màu lam nhạt thêu bách hợp tay áo dài có thắt lưng mà Sở Liên Nhi mặc trên người, nụ cười cơ hồ vạn vẹo.

Theo ánh mắt của nàng, Sở Liên Nhi rốt cuộc biết đích ý của nàng đối với mình từ đâu mà đến, không khỏi có chút buồn cười, nhưng thân là nữ nhân lòng hư vinh cũng nhận được thỏa mãn, nàng thảnh thơi ung dung vén tóc bên má, miễn cưỡng nói: “Khiến cho người thất vọng, ta chẳng những không có bị trừng phạt, còn trôi qua rất tốt, còn có nha hoàn hầu hạ đây.” Nàng thấy Hoa Dung Dung trừng đến sắp rút con ngươi ra, thêm dầu thêm mỡ, “Hắn đối với ta rất tốt a, chẳng những nhường gian phòng của mình cho ta ngủ, còn làm rất nhiều y phục xinh đẹp cho ta.”

Hoa Dung Dung thét chói tai: “Cái gì, người cư nhiên ngủ ở trong phòng công tử?” Nàng xông lên phía trước, muốn xé nát mặt Sở Liên Nhi, lại bị Xuân Hồng ngăn lại, “Hoa cô nương, tiểu thư là khách quý của công tử, xin chú ý thái độ của ngài.”

Hoa Dung Dung đẩy Xuân Hồng ra, giận dữ mắng mỏ: “Tiện tỵ càn rỡ, bốn cô nương há là kẻ hạ nhân như người có thể đụng? Cút qua một bên cho ta đi.”

Sở Liên Nhi cau mày, đỡ Xuân Hồng bị đẩy trên đất dậy, bộ mặt không vui nhìn chằm chằm Hoa Dung Dung: “Ta xem nên cút phải là người đi? Ta nhớ đây là nội viện, những người không có nhiệm vụ không được đi vào, Hoa cô nương, người là thuộc hạ của Thành Vân, cũng không phải là người nhà của hắn, xin chú ý thái độ của người.”

Hoa Dung Dung cả giận nói: “Còn người? Người liên hệ thế nào với chủ tử, người nhà? Hừ, chủ tử không nói muốn cưới người, lại vô liêm sỉ ở phòng chủ tử, tiện nhân không biết liêm sỉ.”

Sở Liên Nhi nhìn xuống lửa giận trong trái tim, cười ngọt ngào: “Vậy thì thế nào? Là chủ tử nhà người ngủ ở chỗ của hắn, người không thích, có thể kháng nghị với chủ tử nhà người.”

“Người đừng đắc ý quá sớm, người cho rằng người rất giỏi? Ý vào mấy phần vẽ thùy mị liền dám điều vô dương oai ở trước mặt của ta rồi? Hừ, sớm lắm, chờ chủ tử chơi chán người rồi, ta muốn nhìn một chút người còn phách lối thế nào.”

Sở Liên Nhi lạnh nhạt nói: “Vậy thì mời Hoa cô nương chờ ngày đó đến đi.” Không muốn dây dưa vô vị với nữ nhân nổi điên này, Sở Liên Nhi xoay người, đi về phía gian phòng của mình.

Hoa Dung Dung vượt qua nàng: “Người không được đi, lời của ta còn chưa nói xong đâu. Người hồ ly tinh này, họa quốc ương dân, không biết liêm sỉ, côi đời này thế nào có loại nữ nhân như người tồn tại. . .”

Sở Liên Nhi hất nàng ra, trả lời lại một cách mỉa mai: “Cõi đời này có thể sinh ra loại nữ nhân như ta, dĩ nhiên cũng sinh ra nữ nhân như ngươi.”

“Có ý tứ gì?” Hoa Dung Dung ngẩn người.

“Ta là nữ nhân không biết liêm sỉ, vậy Hoa cô nương chính là nữ nhân chính phái duy trì trinh tiết.”

“Đó là đương nhiên, ta há cũng y như ngươi, không biết liêm sỉ câu dẫn chủ tử. . .”

Sở Liên Nhi ngắt lời nàng: “Nếu như ta không câu dẫn Thành Vân, vậy có thể nào đúng với mấy chữ không liêm sỉ đây.”

“Ngươi. . . Vô sỉ cực kỳ!” Hoa Dung Dung thiếu chút nữa tức dữ dội.

Sở Liên Nhi nhún nhún vai, cố ý tức chết nàng: “Ta vô sỉ cũng được, hạ lưu cũng tốt, cũng không liên quan chuyện của ngươi, bắt quá, ta tự nhận mình còn chưa tới trình độ theo lời cô nương. Cho nên, vì ấn chứng theo lời nói của cô nương, ta quyết định, từ nay về sau, mỗi ngày ta đều phải câu dẫn chủ tử nhà ngươi.”

Nàng cười ngọt ngào với Hoa Dung Dung đã giận đến sắc mặt tím tái, giảm thấp thanh âm xuống: “Chờ ta câu dẫn chủ tử nhà ngươi lên giường rồi, ngươi trở lại mắng ta cũng không muộn.”

Một cái tát đánh qua nàng, Sở Liên Nhi vội vàng không kịp chuẩn bị, bị đánh qua, Hoa Dung Dung là người luyện võ, lực đạo lại lớn, một tát này, đánh Sở Liên Nhi thiếu chút nữa bay ra ngoài, thật may là Xuân Hồng chặt chẽ bắt được nàng.

Sở Liên Nhi bị đánh đến đầu óc choáng váng không còn kịp đứng vững, thân thể đã bị kéo vào trong ngực, sau đó, chỉ nghe một tràng pháo tay chát chúa vang lên, một tiếng thét chói tai, một quát khê: “Là ai đưa cho ngươi lá gan, dám đánh Liên Nhi của ta?”

Thanh âm đè nén lửa giận, thanh âm nghe cảm động, lại âm chí giận dữ, là Thành Vân.

Sở Liên Nhi bụm mắt, gương mặt chôn thật sâu vào trong ngực Thành Vân, đầu cũng không dám ngẩng.

Hoa Dung Dung bị đánh ngã trên mặt đất, trên gương mặt trắng nõn rõ ràng in lại năm dấu tay, khóe miệng cũng chảy máu, bàn tay này của Thành Vân thật không nhẹ.

Hoa Dung Dung bị đánh cho choáng váng rồi, bụm mặt ngơ ngác nhìn Thành Vân, trên mặt đều là bi ai và tuyệt vọng không thể tin.

Thành Vân ôm lấy Sở Liên Nhi, thấy nửa bên mặt đã sưng lên thật cao của nàng, trên mặt thoáng qua tức giận và đau lòng, hẩn tron mắt nhìn Xuân Hồng một cái: “Còn lo lắng cái gì, truyền đại phu.”

Xuân Hồng trắng bệch mặt, nâng váy chạy ra thật nhanh.

“Chủ tử, nữ nhân này có cái gì tốt, đáng giá ngươi đối với nàng như vậy sao?” Hoa Dung Dung lệ rơi đầy mặt, thanh âm tức giận.

Gương mặt tuấn tú của Thành Vân hiện đầy mây đen, hẩn sa sầm mặt, thanh âm lạnh như băng: “Nhớ kỹ thân phận của ngươi, chuyện riêng của ta còn chưa tới phiên ngươi tới hỏi.”

Hoa Dung Dung cười thầm một tiếng: “Ha ha, thân phận của ta trừ là nữ thị vệ trưởng của ngươi ra, chẳng lẽ cũng không có gì khác?”

Thành Vân cau mày: “Bộ dạng này của ngươi, xem ra cũng không thích hợp làm thị vệ trưởng rồi, Lãng Bân!”

Một bóng người lắt mình ra ngoài thật nhanh, đứng ở trước mặt Thành Vân, thanh âm cứng nhắc: “Công tử.”

Hoa Dung Dung trắng bệch mặt, nhìn chằm chằm Lãng Bân xuất hiện, trên mặt hoảng sợ.

Thành Vân ôm lấy Sở Liên Nhi, vừa đi vừa nói: “Hoa Dung Dung tự tiện rồi cương vị, lại dĩ hạ phạm thượng, đã không thích hợp chức vụ thị vệ trưởng, từ giờ trở đi, giải trừ tất cả chức vụ trong quân đội của nàng, trả về quê hương đi.”

Sau lưng truyền đến tiếng thét chói tai không cam lòng của Hoa Dung Dung, Sở Liên Nhi nhẹ nhàng kêu lên: “Thành Vân.” Nàng ngấm vào con người âm u của hắn, khẽ cắn môi: “Thôi đi, nàng chỉ là ưa thích người mà thôi.”

Hoa Dung Dung sau lưng bỗng dưng cũng không nhúc nhích.

Thành Vân không quay đầu lại, như cũ đi về phía trước, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vô tình: “Đó là chuyện của nàng. Nàng mạo phạm đến người, thì phải bị trừng phạt. Không có chém một cánh tay đã coi như là phá lệ thì à!”

Sau lưng truyền đến một hồi thanh âm cười thắm thê lương, một hồi tiếng gió vang lên, Sở Liên Nhi kinh hãi nhìn Hoa Dung Dung bay lên nhào tới, trên mặt của nàng đều là sát khí dữ tợn và oán độc.

“Sở Liên Nhi, ta muốn giết người.” Mắt thấy chướng phong của Hoa Dung Dung sẽ phải vỗ tới trên đầu nàng.

Sở Liên Nhi hét lên một tiếng, nhắm mắt lại chờ chết.

Nháy mắt, chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, bên tai liền nghe đến một tiếng vỗ tay chất chứa, trở lại, một tiếng kêu rên vang lên, sau đó, là tiếng vang nặng nề của vật thể nặng té xuống đất.

Sở Liên Nhi chưa tỉnh hồn, bên tai vang tới thanh âm cắn răng nghiêng lợi của Thành Vân: “Lăng Bàn, chặt nàng cho chó ăn cho ta.”

Sở Liên Nhi lặng lẽ mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến cho nàng kinh ngạc há to miệng, chỉ thấy Hoa Dung Dung nằm trên mặt đất, áo xóc xếch, hơi thở mong manh. Mà Thành Vân, gương mặt tuần tú vẹn vẹn lợi hại, hai tay vội vàng lau mặt của hắn, thì thầm: “Thành Vân, đừng phá hư hình tượng hoàn mỹ trong cảm nhận của ta.”

Tim của Thành Vân đập mạnh và loạn nhịp nhìn nàng, Sở Liên Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng với hắn, thanh âm nhẹ nhàng: “Người nóng giận thật là đáng sợ.”

Thành Vân cười với nàng, “Liên Nhi, ta sẽ không tức giận đối với người.”

Lúc này, Lăng Bàn đã chỉ huy thị vệ không biết từ lúc nào nhô ra kéo Hoa Dung Dung đi xuống, ánh mắt Thành Vân lạnh như băng nhìn hắn: “Lăng Bàn, người quá làm ta thất vọng.”

Thân thể Lăng Bàn chấn động, hai đầu gối cuống quýt quỳ xuống đất, đầu chôn thật sâu đến trước ngực.

Sở Liên Nhi kinh ngạc nhìn Lăng Bàn, hắn lại phạm lỗi gì? Nàng thấy thần sắc Thành Vân vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt ẩn có dấu hiệu bão táp, không khỏi ôm sát cổ của hắn, kêu nhỏ: “Thành Vân, mặt của ta thật là đau.”

Thành Vân vội vàng kéo về ánh mắt, thấy nửa bên mặt đã sưng cao của nàng, mấp máy môi, hừ lạnh một tiếng với Lăng Bàn quỳ trên mặt đất: “Đừng ở chỗ này chướng mắt, đến tiền viện hảo hảo suy nghĩ đi.”

Sở Liên Nhi ôm cổ Thành Vân, thấy Lăng Bàn đứng lên nhìn mình, ánh mắt mang theo oán hận và sát ý, không khỏi rùng mình một cái.

Tại sao mỗi thủ hạ của Thành Vân đều ghét mình?

.....

Lòng ngực của Thành Vân thật là ấm áp, rất bền chắc, Sở Liên Nhi ôm chặt cổ của hắn, vùi mặt vào cổ của hắn, ngửi hương cổ xanh đặc biệt trên người hắn, say mê.

Trở lại gian phòng, Thành Vân khẽ đặt nàng ở trên giường, đại phu đã xách theo cái hòm thuốc tiến vào, đưa một cái bình nhỏ cho Thành Vân liền lui xuống.

Thành Vân đổ nước thuốc ra từ trong bình, nhẹ nhàng vẽ loạn ở trên mặt nàng, nhìn gương mặt vừa đỏ vừa sưng, lửa giận lại đốt lên lông mi. Sở Liên Nhi khẽ kêu một tiếng, hắn vội hỏi: “Rất đau sao?”

Nàng lườm hắn một cái: “Ta đánh người một cái tát, xem người có đau hay không?”

Thần sắc Thành Vân áy náy, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Thật xin lỗi, là lỗi của ta, không có bảo vệ người tốt.”

Sở Liên Nhi dựa vào trong ngực hắn, buồn buồn nói: “Điều này có thể trách người? Cõi đời này chó điên còn nhiều mà, ta nghĩ đến, bọn họ càng muốn tới cắn ta.” Hoa Dung Dung kia giống đại đa số nữ nhân không lý trí, khi không chiếm được chú ý của nam nhân mình coi trọng, liền đem tức giận phát ở trên người nàng, thật là ngây thơ.

Thành Vân bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng hôn gương mặt của nàng: “Người yên tâm, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như vậy nữa.”

Sở Liên Nhi nhẹ ư một tiếng, vùi mặt vào cổ của hắn, thân thể cố ý tiến sát trong ngực hắn, dựa tới thật sát, nàng nghe được một hồi thanh âm hút không khí, trong lòng đắc ý cười, nàng cười ngọt ngào với hắn: “Thành Vân, Thành Vân, nếu như người vĩnh viễn là Thành Vân của ta thì tốt.”

Thân thể Thành Vân cứng đờ, ngay sau đó vỗ nhẹ lưng của nàng, nói nhỏ: “Liên Nhi, chỉ cần người nguyện ý, ta vĩnh viễn đều là Thành Vân của người.”

Sở Liên Nhi chu môi: “Nhưng mấy hôm nay người đều không để ý người ta.”

Thành Vân bất đắc dĩ cười một tiếng: “Ta nào có không để ý tới người, rõ ràng là người không để ý tới ta. . .”

“Nói vậy, rõ ràng chính là người không để ý tới người ta.” Sở Liên Nhi phát huy bản lĩnh bốc đồng của nữ nhân khi yêu, không thể không ép hắn nhận sai.

Thành Vân cương chịu điểm cái mũi của nàng, khẽ hôn ở môi nàng: “Chuyện những ngày qua rất nhiều, có thể sẽ không để ý tới người, người ngoan ngoãn ở trong phòng ngủ, được không?”

“Được!”

Thần sắc Thành Vân lại khẩn trương: “Liên Nhi, không được qua loa ta. Ta hi vọng người là thật lòng đáp ứng ta, không được rời đi ta.”

Sở Liên Nhi nhìn hắn, “Vậy còn người, người cũng đừng qua loa với ta nữa, sẽ giải trừ chung độc thay ta.”

Sắc mặt Thành Vân cứng đờ.

Mắt Sở Liên Nhi khép hờ, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Thành Vân, trong mắt người, ta cuối cùng tự cho là đúng, đặc chí thông minh tài trí, thật ra thì trong mắt người, chẳng qua là thông minh nhỏ nhặt thôi?”

Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn, khẽ động môi: “Nhưng, dù ta đàn thể nào, dù ngu thể nào, nhưng rõ ràng giải được và canh hoa hồng khác nhau.”

Thành Vân trừng lớn con ngươi, không thể tin nhìn nàng.

Sở Liên Nhi quẹo rũ cười một tiếng: “Thật ra thì, lần đầu tiên người bưng thuốc cho ta uống thì ta liền biết. Mặc dù ta chưa bao giờ uống canh hoa hồng, nhưng người chưa từng thấy heo đi đường, cũng đã ăn thịt heo rồi. Thành Vân, tại sao người muốn làm như vậy?”

Thành Vân nhìn nàng, thanh âm tĩnh mịch khổ sở: “Thì ra là, vào thời điểm kia, người cũng đã hoài nghi.” Hắn bỗng dưng cười, khổ sở, tự giễu: “Thì ra là, ta thật đánh giá bản thân rất cao.”

“Không!” Sở Liên mới nói, “Là người đánh giá ta quá thấp. Thật ra thì, ở trên đường đi Nam Lăng, ta đã có hoài nghi đối với người.”

Thành Vân kinh giật mình.

Sở Liên Nhi cười khế, đưa tay trắng mịn ra, lướt mái tóc bên má đến sau tai, chậm rãi nói: “Còn nhớ rõ chuyện xảy ra trong quán rượu lúc đó không? Bà chủ đó nói là Tam hoàng tử phải tới đối phó người. Lúc ấy ta liền suy nghĩ, vì sao Tam hoàng tử vô duyên vô cớ đối phó người? Trừ phi người trở ngại đường lên ngôi vị hoàng đế của hắn, cho nên muốn diệt trừ người. Nhưng theo ta được biết, đối thủ cạnh tranh duy nhất của Tam hoàng tử chỉ có Đông Ly Thuần và Tứ hoàng tử. Mặc dù người nói là thuộc hạ của Đông Ly Thuần, nhưng ta biết, không có chủ tử nào cho thuộc hạ của mình nắm giữ quyền lực lớn như vậy. Lăng

Bân là thị vệ của người, Thành Kiều là thư đồng của người, còn có những ám vệ đi theo bảo vệ người, dọc theo đường đi nhân mã của Tam hoàng tử đuổi giết người, Thành Vân, mặc dù người che giấu không chen vào đâu được, nhưng tổng có chỗ sơ hở. Đó chính là, người không nên nói, người sẽ trừ chung độc thay ta.” Lấy tính tình cảm hận vô cùng của Đông Ly Thuần đối với nàng, như thế nào để cho người khác biết chung độc trong cơ thể nàng là tùy thời có thể giải.

Thành Vân chợt cười khổ: “Thì ra là, người luôn hoài nghi thân phận của ta.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt tán thưởng, phức tạp: “Nói, người còn diễn trò hơn ta, ta vẫn cho là, người đối với ta, là có tình cảm.”

“Ta đối với người đương nhiên là có tình cảm.” Sở Liên Nhi nhận lấy lời nói, “Nhưng, cũng bởi vì có tình cảm đối với người, cho nên ta mới có thể thống khổ. Ta biết rõ người chính là Đông Ly Thuần, nhưng ta hi vọng người không phải là hắn, chỉ là Thành Vân của ta. Như vậy, ta sẽ không đau khổ.”

Quá khứ gặp dịp thì chơi giữa bọn họ, hôm nay cuối cùng phải giải nghi hoặc, nhẹ nhõm không nói ra được, nhưng một cổ tâm tình trầm nặng hơn lại thăng lên trái tim.

69. Q.3 - Chương 8: Múa Với Bầy Sói

Mỗi người đều có thời điểm lừa mình dối người, biết rất rõ ràng người trước mắt cũng không thương nàng, đối với nàng chẳng qua là gặp dịp thì chơi, nhưng trong tiềm thức vẫn tin tưởng, hắn yêu nàng, đối với nàng đặc biệt, điều này cũng tạo thành căn nguyên thống khổ.

Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, nàng chẳng những lừa mình dối người, còn tự cho là đúng, ở trên đường đến Nam Lăng, nàng đã đoán được thân phận của Thành Vân khả nghi, nhưng, nàng không có dũng khí thừa nhận phỏng đoán của mình.

Bởi vì Thành Vân khi đó, không có lạnh băng và chán ghét như ở trong phủ hoàng tử, chỉ có vô tận ôn nhu và bình thản, hắn đối xử rất tốt, tốt đến khiến cho nàng mất đi lý trí và tỉnh táo xứng đáng. . . Đáng tiếc, ở Nam Lăng, thái độ tổng chế tam binh Hồ Vĩnh, thậm chí tất cả tướng sĩ Nam Lăng đối với Thành Vân cũng khiến cho nàng không thể không gõ vang chuông báo động.

Biết rất rõ ràng thân phận của hắn, biết rất rõ ràng hắn đối với nàng có mục đích khác, nhưng, nàng không có dũng khí thừa nhận, nàng vẫn giống như đã điều, hưởng thụ ôn nhu của hắn, như thiêu thân nhào vào lửa, đổ vào trong ngực hắn không cách nào tự thoát.

Mà kết quả của thiêu thân nhào vào lửa cũng chỉ có một, đó chính là bị lửa cháy bùng bùng đốt hết, thay đổi không đáng giá một đồng, thế gian không còn có bóng dáng của nàng.

Sở Liên Nhi không muốn biến thành như vậy, nàng hết sức thoát khỏi tình cảnh thiêu thân, lợi dụng tài trí của mình bày mưu thay hắn, nam nhân ngu xuẩn sợ nữ nhân thông minh, mà đàn ông thông minh là thích nữ nhân thông minh.

Nàng đang đánh cuộc, Thành Vân, là người sau.

Nàng đánh cuộc thành công, Thành Vân, hắn là đàn ông thông minh, mà đàn ông thông minh cũng thích nữ nhân thông minh. Khi nhìn ánh mắt hắn nhìn mình đã biết.

Ở trên giường, bọn họ hết sức dây dưa, liều chết triền miên, ở trước mặt người, hắn đối với nàng, tất cả tướng sĩ Nam Lăng cũng đã nhìn ra.

Nàng nguyên tưởng rằng, nàng cuối cùng thành công, vững vàng bắt được tâm Thành Vân, dùng thông minh của mình, phá vỡ thù hận của hắn đối với nàng.

Nhưng, một chén thuốc đưa tới trước mặt thì nàng tỉnh mộng.

Thành Vân nói với nàng, đây là thuốc giải trừ chung độc, nhưng, nàng biết, đây rõ ràng chính là thuốc hoa hồng, một loại thuốc nữ nhân dùng để nạo thai ngừa thai, uống nhiều quá sẽ làm bị thương thân thể, đưa đến cả đời vô sinh. Mặc dù nàng chưa bao giờ uống thuốc hoa hồng, nhưng trong tiềm thức, nàng đối với loại thuốc này rất quen thuộc.

Hoặc giả, nàng ở khi làm Thái Tử Phi thì đã từng uống loại thuốc này, cho nên, nàng biết loại thuốc này.

Mà khi nàng nhớ tới chuyện cũ trước kia thì đầu của nàng lại bắt đầu đau đớn, ngực lại bắt đầu trường buồn bực, nàng biết, chung độc phát tác.

Nhưng, chỉ một cái chớp mắt như vậy, chung độc lại bị ngăn lại. Nàng cảm giác được, bởi vì, người khổng chế chung độc phát tác, đang ở trước mắt, nam nhân mặt ôn nhu khuyên nàng uống xong chén thuốc.

Nàng thật muốn cười, lại thật muốn khóc, Thành Vân, Thành Vân trong cảm nhận của nàng, vẫn phản bội nàng.

Nàng uống xong thuốc hoa hồng, may mắn, bên trong chén thuốc, thành phần hoa hồng rất ít, sẽ không tạo thành nguy hiểm cả đời vô sinh, nàng biết, tới hôm qua, bọn họ liều chết triền miên, rất có thể sẽ mang thai, hẳn chỉ là cho nàng uống thuốc tránh thai mà thôi, cũng không phải là thuốc giải chung độc gì.

Thành Vân ngoài mặt yêu nàng, thích nàng, sủng nàng, nhưng lại không muốn để cho nàng mang thai hại tử của hắn, điều này nói rõ cái gì?

Kể từ lúc đó, Sở Liên Nhi liền bắt đầu trong ngoài bất nhất, ngoài mặt, nàng vẫn ngọt ngào với hắn, nhưng chỗ sâu trong lòng, nàng đang tính toán, tính toán, nên rời đi nam nhân đáng sợ này như thế nào.

Ban ngày, nàng ra mưu tìm cách về việc quân sự cho hắn, ban đêm, nàng dựa vào trong ngực hắn, câu dẫn hắn, phần lớn thời gian, hắn đều không thể cự tuyệt sự nhiệt tình của nàng, nhưng ngày thứ hai, nàng tổng hội uống xong một loại thuốc tên thật gọi hoa hồng, nàng mệt mỏi, uống loại thuốc này nhiều quá, cũng sẽ tạo thành tổn hại thân thể, nàng không muốn vì nam nhân âm ngoan này mà khiến mình thảm hề hề.

Vì vậy, nàng không hề câu dẫn hắn nữa.

Hoặc giả Thành Vân còn có một chút lương tâm, cũng biết loại thuốc này không thể uống nhiều, cho nên, trong những ngày sau này, hắn cách mỗi mấy ngày mới thân thiết với nàng một lần.

Cũng có lẽ Thành Vân căn bản cũng không quan tâm nàng, cho nên hắn không thường xuyên thân thiết với nàng nữa, chẳng qua là thân thể mệt nhọc mà thôi, đoạn thời gian kia, quân vụ, chính trị, kinh tế Nam Lăng đều là một tay hắn gánh tại trên vai, dưới áp lực quá lớn, nam nhân đứng mãi đi nữa cũng không thể hàng đêm sên ca.

Thành Vân lãnh binh đối kháng Tát Ta, thời cơ của nàng rất cuộc đã tới, nàng cố ý giữ Thành Kiều lại chiếu cố mình, lấy hận ý và chán ghét của Thành Kiều đối với nàng, hắn đối với mình nhất định là sẽ không để ở trong lòng, khi đó, kế hoạch chạy trốn của nàng liền thành công một nửa.

Quả nhiên, chủ quan chán ghét của Thành Kiều để cho nàng tìm đúng thời cơ chạy trốn, nàng rất nhanh liền chạy khỏi Nam Lăng, mang theo những châu báu đồ trang sức đeo tay ngày đó Thành Vân tặng cho nàng, và văn chương chữ viết nàng từ trong thư phòng của Thành Vân len lén lấy ra, đưa chữ kia đến ông chủ tiệm tranh chữ đổi ngân phiếu, có những ngân lượng này, ăn mặc cả đời của nàng đều không lo.

Đáng tiếc, nàng đắc ý quên hình, quên mất chung độc trên người, nàng bị chung độc hành hạ chết đi sống lại, có thể là sau khi Thành Vân nghe nói nàng chạy trốn, cho nên thúc động chung độc trong cơ thể phát tác.

Nàng không thể tránh khỏi bị Thành Vân bắt trở về, nàng nguyên tưởng rằng hắn sẽ nghĩ hết mọi thủ đoạn hành hạ nàng, đáng tiếc, nàng đã đoán sai.

Thành Vân đối với nàng rất tốt, tựa như ở Nam Lăng, đối với nàng ôn nhu cực kỳ, nàng lại lừa mình dối người một lần nữa, nàng tự cho là đúng, coi như hắn là Đông Ly Thuần, nhưng hắn cũng không có trừng phạt nàng, hành hạ nàng, mong rằng là có cảm tình đối với nàng, cho nên, nàng hi vọng hắn chỉ là Thành Vân của nàng.

Nàng không biết trong lòng hắn nghĩ thế nào, hắn cư nhiên đáp ứng nàng, chỉ làm Thành Vân của nàng.

Mặc dù trong lòng nàng cảm động, cũng ôn nhu, nhưng trong tiềm thức, nàng vẫn rất sợ.

Hắn căn bản cũng không phải là Thành Vân, hắn xác xác thật thật là Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần chán ghét nàng, vô cùng căm hận nàng, đương kim Nhị hoàng tử, nam nhân đã tâm bình气和, tay cầm trọng binh kia.

Bất quá, nàng cũng thật bội phục hấn, cảm hận nàng như thế, lại có thể giữ vững khuôn mặt ôn nhu như thế, này phải có khôn ngoan lợi hại cỡ nào mới có thể làm được?

Nàng suy nghĩ một chút cũng cảm giác buồn cười, mấy ngày qua, nàng bị bề ngoài của hấn lừa gạt.

Đông Ly Thuần, nam nhân tuấn mỹ cỡ nào, ưu nhã cỡ nào. Hấn có vóc người hoàn mỹ, gương mặt hoàn mỹ, khuôn mặt trắng nõn, anh tuấn nho nhã, nhẹ nhàng phong thái, nàng vẫn cho hấn chỉ là thư sinh yếu đuối rất có cơ trí.

Nhưng, nàng sai lầm rồi.

Sai thái quá!

Hấn mặt ngoài yếu đuối, nhưng trình độ lòng dạ ác độc, không thua gì lão tướng chinh chiến sa trường nhiều năm, nàng còn quên, hấn sinh ra ở hoàng gia, hấn là chánh trị gia tiêu chuẩn.

Trên đời có mấy chánh trị gia lòng dạ không ác độc?

Khi không có việc gì, nàng luôn ngồi ở trong sân, hướng về phía viện đặc biệt bố trí trang nhã nhẹ gõ đầu của mình, Sở Liên Nhi, người thật là đàn ghê gớm, tự cho là đúng chỉ cộng sự với một con thỏ vô hại, không biết, người vẫn luôn đang cùng múa với sói!

Nhưng, biết rõ nàng đang cùng múa với một con sói, mỗi lần nhìn đến gương mặt ôn nhuận như ngọc của hấn, nàng lại trầm luân.

.....

“Ta không phải là rất ngu, biết rất rõ ràng người không phải là Thành Vân, vẫn còn vọng tưởng để cho hấn thay thế người.” Nàng nhìn hấn, Đông Ly Thuần một chữ cũng không thể nói, chẳng qua là dùng con người thâm u, mệnh mệnh như biển nhìn chằm chằm nàng.

Thần sắc Đông Ly Thuần thanh tĩnh, thanh âm trầm trầm, “Liên Nhi, người nói rõ, Thành Vân đến tốt cùng là người nào?”

Nàng nhìn hấn, thần sắc hấn nhàn nhạt, giọng nói nhẹ nhàng, trên mặt không nhìn ra suy nghĩ, nhưng chung đụng đã lâu, nàng cũng biết nội tâm hấn đã nổi sát khí.

Nàng có chút buồn cười, rồi lại không biết nên giải thích thế nào, vì vậy, nàng lựa chọn trầm mặc.

“Liên Nhi, người vẫn không trả lời ta.” Hấn nhìn nàng, ánh mắt không còn trong trẻo, mà là một mảnh u ám.

Sở Liên Nhi buông tay: “Ta không biết nên giải thích thế nào — Thành Vân coi như là tình nhân trong mộng của ta mà thôi.”

“Tình nhân trong mộng?” Hấn ngơ ngẩn.

Nàng gật đầu, nàng cũng chưa thấy Thành Vân, nhưng, trong ý thức, trong đầu luôn có người này tồn tại, nhưng cụ thể là người nào, nàng cũng nói không rõ ràng lắm.

Bỗng dưng, thân thể bị một đôi cánh tay sắt có lực ôm lấy, sau đó, một cái hôn rơi xuống, khí phách mà lại tức giận giãy xéo môi hồng của nàng, Sở Liên Nhi muốn giãy giụa, vừa vặn bị ôm gần hơn, đôi môi bị hôn hoàn toàn, hấn thật là bá đạo, sói hoang núp ở trong xương cốt bị kích phát ra, hấn mạnh mẽ đẩy nàng té ở trên giường, thân thể thon dài đè ở trên thân thể mềm mại của nàng, đôi môi lại hôn lên môi của nàng, trần trọc bú, hai tay cũng không có ở không, dao động qua lại ở trên người nàng, vừa xé rách y phục mỏng như cánh ve trên người nàng, rất nhanh, trong tiếng áo tan vỡ, nàng không mảnh vải che thân hiện ra ở trước mặt hấn, ánh mắt Đông Ly Thuần càng thêm thâm u, cúi đầu nhìn hai khoả đào ngọt thành thực mê người trước ngực nàng, bởi vì thở gấp mà nhảy đánh, hai khoả tiểu anh đào đỏ hồng lóe ra ánh sáng mê người, hấn không chút do dự há mồm ngậm một khoả trong đó, dùng sức mút.

“A . . .” Trước ngực truyền đến một hồi khí nóng, bị gặm cắn đau đớn, Sở Liên Nhi vẫn không ngừng đẩy hấn, lại uống công vô ích, hai tay nàng bị hấn cầm chặt hai bên đỉnh đầu, sau đó, nàng nhìn thấy mặt của

hắn từ hai vú của nàng ngẩng lên, gương mặt tuần tú đã trưởng màu đỏ bừng, con ngươi hẹp dài có lửa tình dục thật sâu và tia lửa tức giận.

Hắn hung tợn nhìn chằm chằm nàng, gầm nhẹ: “Liên Nhi, ngươi chỉ có thể là của ta.” Nói xong, hắn lại hôn lên môi của nàng, Sở Liên Nhi cảm giác được bá đạo và tuyệt vọng của hắn, động tác của hắn cuồng dã mà thô lỗ, lại mang đến vui thích và kích thích không lời để tả cho thân thể của nàng.

Nam nhân thích tìm được khoái cảm khi chinh phục nữ nhân, mà nữ nhân cũng được đến vui thích khi bị chinh phục.

Làm với Đông Ly Thuần rất nhiều lần rồi, đã sớm quen thuộc thân thể lẫn nhau, hắn quen thuộc mỗi một tấc da thịt của nàng, càng quen thuộc chỗ mẫn cảm của nàng, hắn hôn môi của nàng, một đường xuống dưới, tiến công cổ thon dài tuyết trắng, một dòng khí nóng từ nơi cổ truyền đến, Sở Liên Nhi không nhịn được khẽ rên lên tiếng. Dưới thân thể ý thức cong hướng hắn, hai luồng mềm mại trước ngực tựa vào hắn.

Cảm nhận được thân phục và chủ động của nàng, Thành Vân buông lỏng tay của nàng ra, nhưng không có chậm động tác lại, mà là càng thêm bá đạo đoạt lấy nàng. Hắn đang rong ruổi trên người nàng, như kèn thổi lên, tướng sĩ đấu tranh anh dũng, cầm vũ khí hung mãnh, dũng mãnh mà khí phách chà xát đâm vào nàng.

Khi ham muốn bắn ra bốn phía, Sở Liên Nhi như một chiếc thuyền lá trong kênh đào sóng biển, bị thủy triều mãnh liệt đến làm kinh hãi nhảy múa theo sóng, rên rỉ vang vọng thật cao trong núi sóng đó.

70. Q.3 - Chương 9: Ai Âm Hiểm Hơn (1)

Người mặt ngoài nho nhã, khi phát động giận, so với núi lửa bộc phát còn đáng sợ hơn.

Hiện tại Sở Liên Nhi đã hoàn toàn cảm nhận được.

Trước kia công phu ở trên giường của Đông Ly Thuần là dũng mãnh mà lại cuồng dã, nhưng đối với nàng lại rất ôn nhu, làm rất đủ bước đầu, để cho nàng cảm nhận cảm giác được che chở.

Nhưng, nàng bây giờ, thân thể bị hắn mãnh liệt hút vào, dục vọng bị kích phát ra đang gọi ồn ào, như kích động trong biển sâu, bị thủy triều hung mãnh cuốn lên trời, một giây kế tiếp, lại bị hung hăng ném vào đáy biển, mặc cho vô tận nước cắn nuốt mình. Nàng cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể theo động tác của hắn mà phối hợp hắn.

Cảm nhận được phối hợp của nàng, Đông Ly Thuần thả chậm động tác không ít, nhìn mắt quẩn rũ như tơ của nàng, hắn hôn nàng một cái thật sâu, tùy ý giày xéo đôi môi sưng đỏ của nàng. Nửa bên má nàng thũng sưng, vẻ mặt quẩn rũ, môi đỏ mọng khẽ nhếch, tựa như động vật sắp chết, đáng thương lại mang mỉa mai hoặc vô cùng không thể ức chế.

Nơi cổ họng Đông Ly Thuần bật ra một hồi gầm nhẹ, hắn xoa nắn hai vú của nàng, hỏi: “Nói, hắn rốt cuộc là người nào?”

Sở Liên Nhi mở đôi mắt quẩn rũ mờ mịt, lắc đầu: “Ta không biết.” Nàng nói hữu khí vô lực, theo động tác của hắn mà thở gấp liên tiếp, động tác của hắn rất lớn, rất mạnh, nàng nhú đôi mày thanh tú, khẽ đẩy hắn: “Thật là đau, nhẹ một chút.” Ánh mắt của nàng đau đớn, bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

Nhưng Đông Ly Thuần không muốn thương tiếc nàng, chỉ muốn hung hăng đoạt lấy nàng, triệt triệt để để khi dễ nàng. Hắn tức nàng coi hắn như thể thân của một người đàn ông khác.

Sở Liên Nhi cũng không sanh được lòng phản kháng nữa, nàng cũng không muốn phản kháng, nữ nhân thích khoái cảm bị chinh phục, Đông Ly Thuần từ trước tới nay cuồng bạo, khiến cho nàng cảm thấy bị cưỡng làm đau đớn, rồi lại mâu thuẫn cảm nhận được vui thích tràn trề.

Nàng cảm giác Đông Ly Thuần hút vào một hồi sau, cuối cùng đã tới biên giới nổ tung, hai tay hắn nâng móng ngọc của nàng, càng thêm hung mãnh cắm vào trong cơ thể nàng. Một hồi khoái cảm như sóng biển lan khắp toàn thân, Sở Liên Nhi hét lên một tiếng, nước mắt và toàn bộ khóc thút thít rên rỉ phún ra, nàng

cảm giác trước mắt một mảnh sáng trắng, giống như bị đưa lên tận trời, lại cuốn vào đợt sóng vô lực, khiến cho nàng ở trong thủy triều mê mông, thét chói tai, khóc thút thít.

Sau cuộc mây mưa kịch liệt, Sở Liên Nhi mệt mỏi vô cùng, di động tứ chi bủn rủn, đầu chôn thật sâu vào trong chăn mềm.

Đông Ly Thuần kéo chăn của nàng qua, ở trong chăn ôm thân thể mềm mại trần truồng của nàng, hắn thấy dấu vết xanh xanh tím tím trên người nàng, có chút áy náy, “Liên Nhi, làm đau người?”

Sở Liên Nhi then thùng không dám nhìn hắn, nàng rõ ràng là hận hắn, hận sự vô tình của hắn, hận sự lừa gạt của hắn, càng hận hơn hắn để cho nàng bị chung độc hành hạ chết đi sống lại. . . Nhưng, nàng luôn không hận hắn nổi.

Nàng nghĩ tới hắn tốt với nàng, ôn nhu với nàng. . . Nghĩ đến một tầng cảm giác khác, nàng thật là muốn khóc.

“Liên Nhi, thật xin lỗi, ta là quá tức giận, cho nên mới. . .” Thanh âm của Đông Ly Thuần rất áy náy, lại rất tự trách. Sở Liên Nhi cũng không nhúc nhích, che chăn, buồn buồn nói: “Người tránh ra đi.” Bây giờ nàng không muốn gặp hắn, mới vừa rồi giống như vẫn còn vang vọng ở trong đầu, nghĩ đến liên cảm giác mặt đỏ tim đập, nàng có thể nào la lớn tiếng thề, sợ rằng mọi người toàn bộ phủ đệ biết, nàng lên giường với chủ tử bọn họ.

A, ông trời, nàng thật không muốn gặp người.

Tuy nói ở Nam Lăng mỗi ngày nàng và hắn đều ở cùng nhau, nhưng, lúc ấy thân phận của hắn chẳng qua là Thành Vân thống soái tam quân. Mà hắn bây giờ, không còn là Thành Vân của nàng, không biết thế nào, kể từ sau lần gặp mặt lại, nàng đối với hắn luôn có xa lạ và sợ không nói ra được.

Nàng luôn sợ hắn ở sau lưng ôn nhu có mục đích khác, nàng càng sợ hắn đối với nàng chỉ là một lúc mới mẻ hoặc là trả thù, nếu quả thật là như vậy, bây giờ nàng không dám tưởng tượng.

“Liên Nhi, thế nào, tại sao phát run?” Đông Ly Thuần ôm nàng, thân thể ấm áp dán lưng của nàng, cảm nhận được da thịt non mềm và mồ hôi của nàng, hắn không nhịn được hôn vành tai của nàng, nói: “Liên Nhi, ta bất kể trong lòng người nghĩ như thế nào, dù sao, cả đời này, người nhất định là của ta.”

Tuyên bố thật khí phách lạnh lùng, Sở Liên Nhi rút cục tìm về thanh âm của mình: “Đông Ly Thuần, người không phải vẫn hận ta sao? Tại sao còn phải lên giường với ta?”

Đông Ly Thuần dừng lại chốc lát, nói: “Liên Nhi, ta chỉ muốn lên giường với người.”

Tâm Sở Liên Nhi run lên, những lời này của hắn là có ý tứ gì? Nàng không dám nghĩ loạn.

“Đông Ly Thuần, người lừa gạt ta nhiều lần lắm rồi, ta không muốn tin tưởng người nữa.”

Cảm giác được thân thể hắn cứng ngắc, nàng nói tiếp: “Ta đã từng nói với người, lừa gạt ta một lần, ta có thể tha thứ, nhưng liên tục lừa gạt ta lần thứ hai, vậy thì đừng mơ tưởng ta sẽ tha thứ người. Đông Ly Thuần, người nói, người đã lừa gạt ta bao nhiêu lần?”

Đông Ly Thuần trầm mặc.

Sở Liên Nhi còn nói: “Người đại bại hoại này, ta không muốn tin tưởng người nữa. Đừng tưởng rằng dùng chung độc khổng chế ta liền có thể muốn gì được nấy, nói cho người biết, ta sẽ không để cho người như nguyện.”

Đông Ly Thuần kêu nhỏ: “Liên Nhi. . . .”

Nàng đem chăn che đầu: “Tránh ra! Không nên gọi ta. Ta hiện tại không muốn gặp người.”

Đông Ly Thuần nhìn nàng một hồi lâu, ánh mặt trời bên ngoài đang nóng, chính là lúc nóng bức nhất trong ngày, khí trời Tây lăng tháng sáu rất nóng, nàng lại còn che chăn. . .

Hắn than nhẹ một tiếng, nói: “Được, ta đi ra ngoài trước, người đừng che chăn nữa, sẽ ngột ngạt hư.”

“Ai cần người lo.”

Đông Ly Thuần liếc nhìn nàng một cái, trầm mặc rồi đi.

Cảm giác không khí lập tức thanh tĩnh, Sở Liên Nhi lại không thể thích ứng, trở mình ngồi dậy, nhìn cửa phòng đóng chặt, rất là kinh dị, Đông Ly Thuần, nam nhân kiêu ngạo lại tự phụ đó, bảo hắn đi, hắn quả thật liền đi?

.....

Một lát, Xuân Hồng tiến vào, nàng cúi đầu, không dám nhìn thân thể Sở Liên Nhi, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, ngài muốn tắm rửa không?”

“Còn chưa tới buổi tối, tắm cái gì?” Coi như nước nhiều cũng không thể lãng phí như vậy. Sở Liên Nhi rất muốn nói như vậy, nhưng thấy gương mặt Xuân Hồng ửng đỏ, lúc này mới phát hiện toàn thân mình trần truồng, trên dưới toàn thân đều là vết hôn và máu ứ đọng, ở trên da thịt tuyết trắng lộ vẻ vô cùng bắt mắt.

Đỏ mặt, nàng vội vàng nắm chắn lên bao lấy toàn thân, Đông Ly Thuần đáng chết, ban ngày, tại sao phải bộc phát thú tính ăn nàng sạch sành sanh, hại nàng không mặt mũi gặp người.

Đề xuống nổi giận trong lòng, Sở Liên Nhi nói: “Xuân Hồng, nhặt y phục trên đất lên, ta, ta không muốn tắm rửa, ta muốn bơi lội.” Thật lâu không có bơi lội, thân thể cũng sắp biến hình, phương pháp vận động để giữ đường cong tốt nhất chính là bơi lội.

Xuân Hồng kinh ngạc ngẩng đầu: “Tiểu thư, cái gì gọi là bơi lội?”

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện, cổ nhân còn chưa có từ bơi lội này, vì vậy đổi lời nói: “Chính là phù thủy (bơi nước).”

Xuân Hồng cả kinh thất sắc, vội vàng lắc đầu: “Tiểu thư, một cô nương, làm sao đi bơi giữa ban ngày ban mặt đây, dễ bị cảm lạnh.”

Sở Liên Nhi trợn mắt một cái, giải thích: “Người cho rằng ta muốn đi ra ngoài bơi sao? Ta mới không có hăng hái lớn như vậy, ý của ta là, ở trong phủ. Đúng rồi, trong phủ không phải là có một ao nhỏ sao? Nước nơi đó trong trong sạch sẽ.” Nàng nhớ nàng bị mang vào trong phủ thì liền gặp được một ao nước rất trong trong, còn đi xuống tắm rửa mà, chẳng qua là lúc đó toàn thân không có khí lực gì, thiếu chút nữa bị chết đuối.

“Bơi trong phủ?” Xuân Hồng nói rộng con người, “Tiểu thư, đây cũng là không được.”

“Cái này cũng không được, vậy cũng không được, vậy ta còn sống có ý tứ gì.” Sở Liên Nhi nổi giận, “Trong phủ này từ trên xuống dưới đều là nữ nhân, lại không nam nhân nhìn thấy, hơn nữa, ta đi tắm, người nào có lá gan tới quan sát, sống không nhận được?” Dù nói thế nào nàng cũng là nữ nhân của Đông Ly Thuần, những người khác dám nhìn lên nàng tắm sao? Không bị Đông Ly Thuần bổ mới là lạ.

Xuân Hồng nói: “Tiểu thư, nô tỳ không phải là không để cho ngài đi tắm, chẳng qua là, chẳng qua là ao nước đó đã bị huỷ.”

“Huỷ?” Sở Liên Nhi hỏi: “Tại sao phải huỷ, lần trước ta mới tắm chứ sao.” Nước kia vô cùng trong trong sạch sẽ, ở hiện đại đã tìm không ra chất nước tốt như vậy. “Mới bắt quá hai ngày, làm sao bị huỷ đây?”

Bây giờ nàng không nghĩ ra.

“Là công tử phân phó người ta lấp đây.”

“Tại sao muốn lấp?”

Xuân Hồng ập a ập ứng, Sở Liên Nhi không nhận được thúc giục: “Nói mau, nếu không, ta liền nói với Đông Ly Thuần, người thất trách.”

Xuân Hồng sợ hết hồn, vội vàng nói: “Nô tỳ cũng không rõ lắm, ao xinh đẹp như vậy nói lấp liền lấp. Sau đó, ta nghe đầy tớ trong phủ nói, hình như ao kia bị nhiễm kịch độc, hơn nữa độc lợi hại vô cùng, một khi dính vào thì phải chết không nghi ngờ. Cho nên, chủ tử mới sai người lấp ao.”

Kịch độc? Sở Liên Nhi kinh dị, hỏi: “Kịch độc gì, dính vào thế nào?” Sao nàng không biết, chuyện khi nào a?

“Nô tỳ cũng không rõ ràng, bắt quá, nghe đầy tớ A Khánh nói, hình như là loại độc tên Xích gì Huyền gì. .”

“Xích Cửu Huyền Âm độc.” Sở Liên Nhi sửa đúng.

“Đúng đúng, chính là Xích Cửu Huyền Âm độc. . . Hả, tiểu thư, ngài làm sao biết?”

Sở Liên Nhi cười hắc hắc, chột dạ nói sang chuyện khác, nói: “Nếu ao nước kia bị lấp rồi, ta cũng không đi tắm, dứt khoát, người đi chuẩn bị nước nóng , ta, ta tắm một cái là được.” Nàng cũng không có yếu ớt đến một ngày tắm hai lần, chẳng qua là giữa hai chân bị làm ướt nhờn nhờn , đặc biệt khó chịu, thậm chí khắp phòng cũng tràn đầy mùi dâm ô, ở trước mặt Xuân Hồng cái hoàng hoa đại khuê nữ này, nàng thật thấy có lỗi.

.....

Xuân Hồng rất nhanh liền đem nước nóng trở lại, Sở Liên Nhi xuống giường, hai chân mới vừa chạm đất, thiếu chút nữa mềm nhũn ngã xuống, Xuân Hồng vội vịn nàng, “Tiểu thư, thế nào?” Bất quá, nhìn thần sắc đỏ bừng của nàng đã biết tại sao hai chân nàng lại như nhũn ra.

Sở Liên Nhi cũng đỏ bừng mặt, cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Ta chỉ là lòng bàn chân trơn mà thôi.” Đông Ly Thuần đáng chết, đều là hấn hại nàng bêu xấu.

Tắm rửa xong, mặc bộ đồ mới, lúc này Sở Liên Nhi mới đi cùng Xuân Hồng, ra khỏi gian phòng. Một đường vô sự, đi lại chung quanh, bắt tri bắt giác đi tới tiền viện, hậu viện là chỗ ở của Đông Ly Thuần, trừ người làm quét dọn hầu hạ ra, những người khác không có đồng ý là không thể tùy tiện tiến vào.

Sở Liên Nhi ra khỏi hậu viện, đi tới tiền viện, liền thấy nhiều người hơn, người làm đi ngang qua nhìn thấy nàng, trên mặt cũng treo cười mập mờ, chọc mặt Sở Liên Nhi vừa giận vừa nóng.

“Sở cô nương, thân thể ngài tốt chứ?”

Khi một đồng người làm ôm quyền hành lễ với nàng thì Sở Liên Nhi không chịu được, nổi giận dè dè xoay người, “Không chơi, trở về hậu viện đi.” Ánh mắt của những người này mặc dù không mang ác ý, ánh mắt lại mập mờ khiến cho cả người nàng không được tự nhiên.

Đông Ly Thuần đáng chết, làm gì làm loại chuyện đó với nàng vào ban ngày.

Xuân Hồng theo sát ở sau lưng nàng, vừa đi vừa gọi: “Tiểu thư, vừa mới ra ngoài, tại sao lại trở về đây? Ai, đó không phải là Lăng thị vệ trưởng sao? Sao hấn quỳ trên mặt đất a?”

Theo ngón tay Xuân Hồng, Sở Liên Nhi thấy trong đình viện phía trước, đang quỳ một người, nàng nhìn kỹ một chút, không khỏi lấy làm kinh hãi, quả thật là Lăng Bán.

Mặt trời rất lớn, nung toàn thân người nóng rát, cả người Lăng Bán bao chiếu ở dưới ánh mặt trời, hai vai và hai chân cũng rất trắng tấp , Sở Liên Nhi nhìn đến dưới đầu gối hấn quỳ, có một đồng đá cuội vỡ lớn, không khỏi kinh hãi, Lăng Bán này phạm vào sai lầm lớn gì, cư nhiên bị phạt quỳ.

Nàng đến gần Lăng Bán, Lăng Bán cũng phát hiện nàng, lạnh lùng liếc nàng một cái, trong mắt có chán ghét và khinh thường, hừ lạnh một tiếng, lại mở to mắt.

Sở Liên Nhi chột thật tò mò, hỏi: “Là Đông Ly Thuần phạt người quỳ? Lăng Bán, người phạm vào lỗi gì?”

Lăng Bán không để ý tới nàng, vẫn quỳ thẳng.

Sở Liên Nhi chưa từ bỏ ý định, tiến lên một bước, “Nói chuyện nha, ta không có ác ý.”

Lăng Bán hung tợn trừng nàng: “Yêu nữ, còn không phải là người làm hại.”

Sở Liên Nhi chỉ mình: “Ta? Người nói sai rồi đi? Ta hại người thế nào?”

Lăng Bán lười để ý nàng, không nhìn thẳng, lúc này Xuân Hồng mới giải thích nói: “Tiểu thư, chủ tử tức Lăng thị vệ trưởng không có bảo vệ ngài tốt, khiến cho ngài bị Hoa. . . . Dung Dung đã thương mặt, cho nên mới phạt hấn quỳ chỗ này.”

Sở Liên Nhi bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Lăng Bân, rảnh rang đặt câu hỏi: “Ta nghĩ, Đông Ly Thuần không phải là tức người không có bảo vệ tốt ta, mà là giận người để mặc cho Hoa Dung Dung tổn thương ta đi?”

Lăng Bân nhìn về phía nàng, đôi môi mím chặt, chợt từ trong lỗ mũi hừ lạnh một tiếng.

Sở Liên Nhi nhún nhún vai: “Ha ha, Lăng Bân a, người so Hoa Dung Dung còn ác liệt hơn. Hoa Dung Dung nữ nhân ngu xuẩn đó tát ta một cái, người chưa kịp cứu, ta không trách người, nhưng, Hoa Dung Dung bay lên tung một chưởng kia, là sai lầm của người rồi.” Nàng ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng hắn, “Ta nhớ được, lúc ấy Đông Ly Thuần ôm ta thì người đang ở bên cạnh Hoa Dung Sung, bằng công phu của người, không có đạo lý có thể để cho nàng có rãnh rỗi đánh ta bất ngờ, này nói rõ rồi, người muốn mượn Hoa Dung Sung đưa ta vào chỗ chết.”

“Vậy thì thế nào?” Lăng Bân rốt cục nói chuyện, thanh âm lạnh như băng.

“Không như thế nào! Lăng Bân a, ta biết người ghét ta, nhưng ta cuối cùng phải biết, nguyên nhân người ghét ta chứ.” Nàng thật không hiểu, tại sao thủ hạ của Đông Ly Thuần, mọi người đều ghét nàng, nàng tự nhận không có phạm phải tội lớn ngập trời, đáng dấp mặc dù không phải là nghiêng nước nghiêng thành, nhưng là như hoa như ngọc a, không có đạo lý để cho bọn nam nhân này chán ghét đến muốn đưa nàng vào chỗ chết chứ.

Lăng Bân hừ lạnh một tiếng: “Người yêu nữ này ngoài mặt cố làm nhu nhược khiến chủ tử đồng tình, nhưng bụng trộm lại làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, yêu nữ ác độc như người, ta có thể nào không hận?”

“Ta làm chuyện thương thiên hại lý lúc nào, ta thế nào không biết?”

“Còn dám nói không có.” Lăng Bân tức đỏ mặt, “Ngày đó, người không phải là rơi vào trong hồ sao? Chủ tử cứu người, không tới thời gian một chung trà, liền toàn thân biến thành màu đen, toàn thân như nhũn ra, lỗ mũi chảy máu, là dấu hiệu trúng kịch độc. Sau đó đại phu tới chẩn bệnh, mới phát hiện đây là độc Xích Cửu Huyền Âm lợi hại nhất, thật may là chủ tử từ nhỏ ăn vào số ít vật độc, không có lập tức bị mất mạng, nhưng ở trừ độc thì cũng bị thống khổ rất lớn. Đại phu tìm nguyên nhân độc chung quanh, lại phát hiện, ao nước vốn là trong trẻo kia thay đổi đen tuyền, mà người vừa mới từ trong ao vớt lên, vì sao chủ tử trúng độc, mà người lại không có. Sau đó, đại phu từ trên thân người phát hiện, toàn thân người cũng bôi có độc Xích Cửu Huyền Âm, độc tính nồng nặc đến đem cả ao nhiễm thành kịch độc. . . Người yêu nữ ác độc này, mục đích của người không nói mà rõ.”

71. Q.3 - Chương 10: Ai Âm Hiểm Hơn (2)

Lăng Bân nói xong thật nhanh, lại dùng con ngươi hung tợn nhìn chằm chằm Sở Liên Nhi, bộ dáng hận không thể bầm thây nàng vạn đoạn, Sở Liên Nhi vội trấn rên rĩ, sao nàng làm chuyện xấu luôn bị phát hiện.

Trước kia nàng luôn không chút kể hờ chính kẻ địch thâm hê hê, sao mỗi lần gặp phải Đông Ly Thuần, luôn xảy ra chuyện, thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Là vận khí của nàng quá xui, hay là Đông Ly Thuần có thần linh hộ thể, một lần hai lần ba lần đều để cho hắn tránh thoát “Độc thủ” của nàng.

Ở trong phủ hoàng tử, nàng luôn tăng thêm rất nhiều hương liệu vào trong quần áo của đám người Tú Mai Thanh Hà luôn khi dễ nàng, khiến cho toàn thân các nàng ngứa ngáy, cuối cùng đưa đến da thối rữa, Tú Mai thảm nhất, cuối cùng bởi vì sự ác chính của nàng mà bị Đông Ly Thuần đuổi ra khỏi phủ hoàng tử.

Nhưng, nàng thật không nghĩ ra, hương liệu giống nhau, hữu dụng với Tú Mai, vì sao đối với Đông Ly Thuần sẽ vô dụng đây?

Còn có lần này, nàng chạy ra khỏi Nam Lăng rồi, liền vợ vết vật độc chung quanh, theo trí nhớ mà hái hoa cỏ để luyện chế kịch độc, có đôi khi, khi ăn rau cải và thực vật nào đó chung với nhau sẽ ngộ độc thức ăn, lúc trước nàng từng học phối hợp thức ăn, dĩ nhiên biết rau cải gì có thể cùng ăn với những phần hoa nào, mà có ít phần hoa ăn chung sẽ đưa tới ngộ độc thức ăn.

Nàng cũng biết, chung độc trong cơ thể mình không để cho nàng có thể thoát đi khống chế của Đông Ly Thuần, chờ vắt vả luyện chế được một viên thuốc độc nho nhỏ, chuẩn bị khi tìm được hắc, trước độc chết hắc, sau đó nàng liền tự do.

Đại phu từng nói, loại chung độc này, trừ mang thai đứa trẻ của người thi chung có thể giải độc ra, còn có một loại biện pháp chính là uống máu nơi trái tim hắc để giải độc. Đông Ly Thuần võ công cao cường, bên cạnh lại có thị vệ bảo vệ, nàng ở đâu ra bản lãnh uống máu của hắc, biện pháp duy nhất chính là độc chết hắc, sau đó sẽ uống máu của hắc.

Khi nàng bị Hoa Dung Dung tìm được thì len lén nắm viên thuốc độc ở ngực trong lòng bàn tay, chuẩn bị vừa thấy được Đông Ly Thuần, thì kế để cho hắc bớt phòng bị, nàng liền cắn thuốc độc vào trong miệng, sau đó hoà nước miếng ói vào trên mặt hắc. Loại kịch độc này, chỉ cần tiến vào từ đường hô hấp, sẽ bị mất mạng.

Đáng tiếc, nàng tính toán tốt thì tốt, lại thấy được một ao nước trong không nhìn được nhảy vào trong ao tắm, thiếu chút nữa bỏ mất mạng nhỏ của mình không quan trọng, viên thuốc độc trong tay cũng bị nước mất đi hết, ao cũng bị ô nhiễm.

Cả ao nước pha loãng độc, lại độc không chết Đông Ly Thuần. Ai, tính sai.

Nàng thở dài một tiếng, ngồi xổm người xuống, nhìn con người Lăng Bân, nàng bắt đầu dĩ cười một tiếng: “Lăng Bân, nếu như có một người muốn giết người, người sẽ ngoan ngoãn đưa cổ để cho hắc chém chứ?”

Lăng Bân hừ lạnh một tiếng, không có đáp lại.

Sở Liên Nhi lại nói: “Người là thị vệ bên cạnh Đông Ly Thuần, theo như chuyện giữa ta và hắc, người cho là, ta sẽ ngoan ngoãn để hắc giết sao?”

Lăng Bân thô thiển nói: “Nhưng chủ tử căn bản không giết người, hắc đối với người tốt như vậy, vì sao người còn không chết tâm, lặp đi lặp lại nhiều lần đều muốn đưa hắc vào chỗ chết?”

“Liên tiếp?”

“Người đừng giả bộ nữa, ở Nam Lăng thì người cư nhiên len lén đâm tiểu nhân, người đừng cho là ta không biết, người nữ nhân ác độc này, thiết thời chủ tử đối tốt với người như vậy.”

Sở Liên Nhi kinh hãi, nàng đâm tiểu nhân cũng bị Lăng Bân biết? Xem ra nàng thật không thể làm chuyện xấu.

Nàng bắt đầu dĩ thở dài: “Làm ơn, ta cũng không phải là bà đồng, đâm tiểu nhân nhất định có thể đâm chết Đông Ly Thuần sao? Người cũng quá đánh giá cao ta.” Nàng chỉ bắt quá nuốt không trôi khẩu khí kia, xả giận mà thôi. Nếu như Đông Ly Thuần thật bị đâm chết, đó mới là đầm rồng hang hổ.

“Người không phải là bà mo, nhưng người là yêu nữ, một lòng muốn độc hại chủ tử, nhưng chủ tử biết rõ người muốn giết hắc, cũng không nhẫn tâm giết người, nhất định là người dùng yêu thuật mê hoặc hắc, nếu không, chủ tử cũng sẽ không phái ta âm thầm bảo vệ người khi ra ngoài.”

Sở Liên Nhi liếc xéo hắc một cái: “Vậy kết quả người bảo vệ? Ta thiếu chút nữa bị Hoa Dung Dung đánh chết.”

Lăng Bân nghe vậy càng thêm khinh bỉ: “Nếu như không phải là người cố ý kích thích nàng, nàng sẽ đánh người sao? Hừ, ta xem người là cố ý để cho nàng đánh người, để chủ tử thay người hả giận, người nữ nhân âm hiểm.”

Bên cạnh truyền đến tiếng hít không khí của Xuân Hồng, Sở Liên Nhi bắt đầu dĩ liếc nhìn nàng một cái, thở dài: “Ngay cả cái này người cũng biết, ai, xem ra ta thật không có tiềm chất làm chuyện xấu.” Nhanh như vậy đã bị phát hiện.

Lăng Bân lại nói: “Chủ tử vì người không trọng dụng Hoa Dung Dung nữa, đây đã là trừng phạt lớn nhất đối với nàng, nhưng người vẫn còn cố ý kích thích nàng, chọc giận nàng, khiến nàng không chú ý tất cả mà giết chết người. Người đã sớm coi tốt lắm, ở trước mặt chủ tử, võ công Hoa Dung Dung cao hơn nữa, cũng không thể làm được gì, điều này cũng để cho người được như nguyện rồi, một cái kế mượn đao giết người

thật inh.” Hần cắn răng nghiêng lợi nói, “Đáng thương Hoa Dung Dung đi theo bên cạnh chủ tử mấy năm, luôn luôn trung thành cẩn thận, quay đầu lại, lại bị vài ba lời của người khiến cho hậu quả là xác cũng không còn, người thật ác độc.”

Bên tai truyền đến tiếng hút không khí của Xuân Hồng lần nữa, Sở Liên Nhi ngấm nàng một cái, Xuân Hồng liền tiếp lui về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ.

Sở Liên Nhi nhún nhún, không để ý tới nàng, hào phóng thừa nhận với Lăng Bân, “Vậy còn người, người không có hoàn thành trách nhiệm bảo vệ ta mà Đông Ly Thuần giao ới bị phạt phải không? Còn có, người biết rất rõ ràng Hoa Dung Dung ghét ta, vẫn còn để cho nàng đến gần ta, người cũng không phải là muốn mượn tay của nàng giết ta sao? Nói cho cùng, người mới là mượn đao giết người inh.” Lăng Bân đỏ bừng mặt.

Sở Liên Nhi nói tiếp: “Người cũng thấy đấy, Hoa Dung Dung tát ta một cái, liền bị Đông Ly Thuần các chức, nếu như nàng thật giết ta, kết quả của nàng, lại là dạng gì đây?”

Lăng Bân nắm chắc quả đấm, không tiếng động khép hờ mắt.

Sở Liên Nhi tiếp tục đâm kích hần: “Nói cho cùng, người cũng là người lòng dạ độc ác. Vì đối phó ta, cư nhiên nhẫn tâm bỏ qua tánh mạng đồng liêu. Nếu như ta thật sự bị nàng giết chết, Hoa Dung Dung có hậu quả thê thảm, vậy còn người? Người bị phải tới bảo vệ ta, cũng ở dưới mí mắt của người để người được như ý, không biết Đông Ly Thuần sẽ xử phạt người như thế nào.”

Lăng Bân hít vào một hơi, không thể tin nhìn chằm chằm nàng.

Sở Liên Nhi lại nói: “Hiện tại kết quả của Thành Kiều như thế nào? Chỉ vì không có trông ta tốt, khiến cho Đông Ly Thuần phạt hần sung quân ở Nam Lăng, đứa trẻ thật thanh tú, nhỏ như vậy, đã phải đi sung quân, Nam Lăng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, một đứa trẻ như hần, không biết phải bị khổ bao nhiêu, ai, ta không giết bá nhân, bá nhân lại liên lụy vì ta.” Nàng thở dài một tiếng lần nữa, vẻ mặt áy náy.

Lăng Bân tức giận bóp tay vang khanh khách, Sở Liên Nhi đứng dậy, bộ dáng cười duyên, dưới ánh mặt trời, mắt nàng chớp động như trần châu, nhưng thanh âm lại lạnh như băng vô tình: “Lăng Bân, con người của ta, luôn luôn lấy thái độ người không đụng ta, ta không phạm người. Nhưng người phạm ta, ta tuyệt đối sẽ bội thường lại hần gấp bội. Cho nên, người nhớ, chỉ cần có người uy hiếp tánh mạng của ta, ta nhất định sẽ không chậm trễ chút nào dọn dẹp hần.”

Nàng dừng một chút, lại nói: “Ta biết người trung thành cẩn cẩn đối với Đông Ly Thuần, luôn cho là ta muốn hại hần, nhưng, ta là nữ nhân yếu đuối, không nơi nương tựa, ta dĩ nhiên cũng hi vọng hần có thể cho ta một địa phương che gió che mưa. Nếu như hần thật rất tốt với ta, ta cũng sẽ thu hồi móng vuốt sắc bén đối đãi thật tốt, nhưng nếu là. . .” Nàng nhìn hần, cố ý kéo dài thanh âm.

Lăng Bân cả giận nói: “Chủ tử đối với người tốt như vậy, người còn cảm giác không ra sao? Người nữ nhân tham lam này, đừng được voi đòi tiên.”

Sở Liên Nhi cười, vỗ tay: “Cũng bởi vì hần rất tốt với ta, cho nên ta mới không đành lòng hạ độc thủ, nếu không, người cho rằng tại sao ta muốn nhảy vào trong hồ tắm? Ta cũng không biết bơi, hừ!” Nàng cau lỗ mũi.

Nàng cũng không phải ngu ngốc, ao nước kia trong trẻo có thể nhìn thấy tảng đá trong đáy ao, mặc dù nàng học vật lý không giỏi, nhưng vẫn biết, nguyên lý chiết xạ ánh sáng, ao kia sâu cỡ hai người, đủ để chết đuối nàng. Hơn nữa, khi đó toàn thân nàng vô lực. Nhảy xuống, không qua ba phút, tuyệt đối chết lênh bả lênh bênh.

Bất quá, nàng cũng đang đánh cuộc, đánh cuộc Đông Ly Thuần sẽ đến cứu nàng.

Bởi vì, nếu như Đông Ly Thuần thật muốn giết nàng hoặc là hành hạ nàng, quả quyết sẽ không để cho người mang nàng tới hậu viện. Hậu viện là địa phương nào? Những người nhà giàu cổ đại, đều ở tại hậu viện, hưởng chi, Đông Ly Thuần nam nhân thích sạch sẽ đó, cho dù muốn giết người, cũng sẽ không mang người đến hậu viện giết. Cho nên, nàng kết luận, Đông Ly Thuần cũng không muốn giết nàng.

Hơn nữa nàng cực kỳ chật vật, toàn thân bần thủ, đầu tóc hôi hám, quần áo xốc xếch, nàng là người kiêu ngạo, mới không muốn để mặt mũi này đi gặp hân, huống chi, nàng không biết nên đối mặt hân như thế nào, cho nên, nàng một mặt làm đà điệu, một mặt lại đang đánh cuộc Đông Ly Thuần sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nhưng nàng làm sao nghĩ đến, trong tay nàng còn nắm một viên thuốc độc, ý định nho nhỏ của nàng cũng bị bại lộ, thật là người định không bằng trời định.

Lăng Bân hồ nghi nhìn chăm chăm nàng, cười lạnh: “Mặc ngươi nhanh mồm nhanh miệng, cũng không cải biến được sự thật Hoa Dung Dung bởi vì ngươi mà chết.”

Sở Liên Nhi khẽ cười một tiếng, thanh âm chất chứa như trân châu rơi vào khay ngọc, trong trẻo mà thanh thoát.

“Lăng Bân a, ngươi thật không hiểu tâm tư của nữ nhân. Hoa Dung Dung và ta không thù không oán, vì sao nàng phải chạy tới sẵn giọng với ta? Còn không phải là ghen ghét ta đoạt nam nhân nàng yêu mến. Ý định muốn đưa ta vào chỗ chết của nàng, chỉ có thân là nữ nhân như ta mới có thể cảm giác ra. Nếu như nàng không chết, như vậy, về sau sẽ đến phiên ta chết.” Nàng nhìn hân, nói từng chữ từng câu: “Ta nói rồi, bất kể là ai, chỉ cần là người uy hiếp tính mạng của ta, ta cũng sẽ không chút nào nương tay xử lý hân.”

Lăng Bân hít vào một hơi, “Ngươi là nữ nhân ác độc.”

“Đúng, ta chính là ác độc. Cho nên ngươi đừng trở lại chọc ta, coi chừng chết thể nào cũng không biết.” Nàng liếc xéo hân một cái.

Mặt trời đã ngã về tây, nhưng vẫn nóng khiến da thịt đau nhức, nàng thấy Lăng Bân vẫn quỳ thẳng trên đá, trước kia nàng đã từng quỳ gạch, biết rõ loại trừng phạt nhìn như ôn nhu này lại rất lợi hại, thấy thân hình hân lão đảo muốn ngã lại vẫn cố gắng chống đỡ, nàng lại có chút không đành lòng, vì vậy nói: “Quỳ lâu như vậy, cũng coi là trừng phạt, ngươi đứng lên đi.”

Lăng Bân không để ý tới nàng.

Sở Liên Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Thôi, ngươi muốn quỳ cứ tiếp tục quỳ đi. Bất quá, ngàn vạn đừng quỳ hỏng, Đông Ly Thuần còn cần ngươi đấy. Mặc dù ta cũng chán ghét ngươi, bất quá, nhìn ở phần thượng người mạnh khỏe có thể làm việc, ta liền tạm thời tha cho ngươi một cái mạng. “Nàng nhìn Xuân Hồng một cái, Xuân Hồng vội vàng lui về phía sau một bước, ánh mắt mang theo xa cách và sợ hãi. Sở Liên Nhi cười khẽ, nàng thật đáng sợ như vậy sao? Thiệt là. Nàng cũng không để ý tới nàng, trực tiếp đi ra ngoài.

Xuân Hồng chần chờ một hồi lâu, vẫn đi theo.

Lăng Bân nhìn bóng lưng Sở Liên Nhi, ánh mắt phức tạp.

.....

Trở lại gian phòng, Sở Liên Nhi tự giam mình ở trong phòng, đôi mày thanh tú nhẹ chau lại, trong lòng hận nghiêng rằng, Đông Ly Thuần này thật đúng là không thể khinh thường .

Nhất cử nhất động của nàng, mờ ám sau lưng hân cũng bị hân nhìn ở trong mắt. Đáng chết, sao nàng càng ngày càng có loại cảm giác Tôn Ngộ Không trốn không khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai?

Chuyện nàng chuẩn bị hạ độc hân, hân cũng biết rõ ràng, nhưng tại sao hân không vạch trần nàng hoặc là không xa cách nàng đây?

Hân là hoàng tử, ở trong đấu tranh của cung đình chính trị, trên tay đã sớm dính đầy máu tanh, đối đãi một người muốn độc chết mình, hân chắc chắn sẽ không nhân từ nương tay. Tựa như ngày đó nhìn thấy mấy thích khách kia ở bên ngoài phủ, bị đánh gãy gân chân, bộ dáng thoi thóp một hơi, đây mới là lãnh khốc cùng vô tình đặc biệt của một người thân là đế vương.

Nhưng, hân rõ ràng biết nàng muốn độc chết hân, tại sao bất động thanh sắc, còn giả vờ không biết đây? Hơn nữa còn đối tốt với nàng như vậy, còn để cho nàng ngủ ở phòng của hân.

Hân lại vì Thành Kiều không có trông tốt nàng mà phạt hân ở Nam Lăng sung quân, Hoa Dung Dung muốn giết nàng, hân không chút do dự hạ lệnh lột thịt nàng, ngay cả Lăng Bân đi theo bên cạnh hân nhiều năm

cũng không thể may mắn thoát khỏi. Từ tình cảm nói, một người đàn ông làm đến loại trình độ này, phải là biểu hiện yêu nàng.

Nhưng, từ trên lý trí nói, nàng lại không tin tưởng, Đông Ly Thuần sẽ yêu nàng.

Nam nhân thích sạch sẽ như vậy, biết rõ nàng không phải là xử nữ, biết rõ nàng từng là hoàng tẩu của hắn, biết rõ nàng không phải là nữ nhân tốt, hơn nữa nàng cũng biết, nàng trước kia, còn từng đưa hắn vào chỗ chết mấy lần.

Trải qua tình tình có thù oán phải trả của Đông Ly Thuần, sao còn có thể yêu nàng đây?

Nhưng, hắn đối tốt với mình, lại giải thích thế nào đây?

Hắn đối tốt với nàng, nàng không thể không nhìn ở trong mắt, cũng có cảm động không nói ra được. Nhưng, đáy lòng nàng vẫn sợ, sợ sau lưng tình yêu này, còn có âm mưu lớn.

Sẽ là âm mưu gì đây? Sở Liên Nhi nghĩ đến nát óc cũng nghĩ không ra.

Tối nay, Đông Ly Thuần trở về rất khuya, Sở Liên Nhi đã ngủ rồi, hắn cũng còn chưa trở lại. Ở trên giường ngủ không yên lần qua lộn lại, ban ngày giao hoan mây mưa kịch liệt với hắn, lại chiếu lên trong đầu như một bộ điện ảnh, nướng đến toàn thân nàng nóng hừng hực.

Mặc dù giường đã đổi lại chăn mền và đệm mới, nhưng, cảnh tượng quen thuộc, hơi thở quen thuộc, còn hình ảnh cuối cùng kia cứ thoáng qua đầu không lái đi được. Trên gối đầu còn dây dưa giữ lại mùi thơm cỏ xanh đặc biệt đó, vọt vào trong mũi nàng, nàng cảm giác trong cơ thể có nai con đang đung, đáng chết, nàng lại đang nhớ hắn.

Che mặt, toàn thân nóng rát, sao khí trời nóng như vậy a, mới tháng sáu mà.

Ngồi dậy, cởi quần áo trong trên người xuống, lộ ra áo lót bông vải thêu hoa màu hồng và quần lụa trắng mỏng.

Đáng chết, cổ đại này không có quần lót, hạ thân lạnh lạnh, tám mặt sinh gió, đều đã lâu như vậy, nàng đã quen cuộc sống chỉ mặc quần dài, nếu không, nàng thật muốn cởi cả quần dài ra.

Bên ngoài ánh trăng dày đặc, một mảnh màu bạc trút xuống, vung cả vùng đất, khiến phòng ốc thêm sáng bạc.

Nhìn trăng tròn đã bay lên ngọn cây, nàng biết, đêm, rất sâu.

Nằm ở trên giường lần nữa, nàng nhắm mắt lại, đếm một con dê, hai con dê. . .

Bỗng dưng, cửa bị nhẹ nhàng mở ra, ban đêm hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm tuy nhỏ, nhưng vẫn lọt vào tai rõ ràng, Sở Liên Nhi mở mắt ra, nhìn về phía bên ngoài.

Gian phòng của Đông Ly Thuần rộng mở, nhưng, giường và cửa lại cách vài tấm bình phong, bình phong đẹp tinh xảo cách ra khỏi mấy khu vực, nàng chỉ có thể từ bình phong nhìn người tới.

Tiếng bước chân vô cùng nhẹ, nếu như không dựng thẳng tai lắng nghe, căn bản không cảm giác được, nàng còn cảm giác đối phương đi vô cùng chậm, tựa như làm trộm, như cố ý thả chậm thanh âm.

Tâm lập tức nâng lên cổ họng, Sở Liên Nhi nắm chặt chăn, thích khách?

Lúc này nàng mới nhớ tới, đây là phòng Đông Ly Thuần, sẽ không phải là kẻ thù của hắn phái thích khách tới ám sát hắn, nếu như nàng nhận lấy cái chết thay hắn, nàng chẳng phải oan uổng?

Sở Liên Nhi cảm giác sau lưng bình phong, xuất hiện một đạo bóng người, thật cao gầy teo, bước rất chậm, nàng lại khẳng định người đi vào là thích khách. Đầu nàng thay đổi thật nhanh, người làm thích khách võ công cũng rất cao, hiện tại nàng gào thét đã không kịp. Cho nên, nàng chỉ có thể tự cứu.

72. Q.3 - Chương 11: Mưu Kế Âm Hiểm (1)

Nàng len lén vươn tay ra, nắm chần, thân thể chậm rãi di động tới phía trước, thật may là buổi tối trước khi ngủ nàng đều có một thói quen, thích đặt một cái ghế để y phục trước giường. Nàng dời thân thể mình đi, nhẹ nhàng đứng phải cái băng ghế, nàng hơi yên lòng một chút.

Cách ánh trăng, nàng nhìn thấy cái bóng kia đã lướt qua bình phong đi về phía trước giường.

Lòng của nàng nâng thật cao, hai tay siết chặt chần, túm đến lòng bàn tay sinh ra mồ hôi cũng không tự biết.

Bóng người kia nhìn người nằm ở trên giường một cái, ngừng tạm, lại đi tới giường, Sở Liên Nhi trừng lớn mắt phượng, chờ hần vừa kề bên giường, liền bò dậy, chần đã đáp xuống người nọ. Sau đó nàng xuống giường thật nhanh, cầm lên cái băng ghế bên giường liền đánh mạnh xuống đối phương. Trong miệng đã thét chói tai: “Cứu mạng a, cứu mạng a. . . Bắt thích khách, bắt thích khách. . .”

Sợ hãi, từ bản năng cầu sinh, kích phát ra bản năng của Sở Liên Nhi, nàng dùng hết toàn bộ khí lực, ghế gỗ này đều là dùng gỗ lê bền chắc làm thành, đánh vào người không mất nửa cái mạng mới là lạ. Cảm giác tên thích khách này thật vô dụng, mới bị nàng đánh hai cái đã gục ở trên mặt đất, Sở Liên Nhi gan lớn lên, thật là người không dùng được.

“Cứu mạng a, người mau tới a, bắt thích khách a. . .” Sở Liên Nhi vừa thét chói tai, vừa liều mạng đánh. Rất nhanh, bên ngoài đã vang tới tiếng bước chân, và tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ.

“Thế nào? Thích khách ở đâu?” Rất nhanh, một hộp quet bị nhóm lên, Sở Liên Nhi chỉ vào người té trên đất nói với Lăng Bân chạy như bay đến: “Chính là hần, vọng tưởng lên vào phòng muốn giết ta.”

Lăng Bân thấy Sở Liên Nhi chỉ mặc một áo lót thật mỏng, chỉ có thể che kín ngực, lộ ra tảng lớn xuân quang trước ngực và hai cái cánh tay trắng non mềm, mặt “Vọt” đỏ, vội xoay mắt qua, nhìn về phía tên thích khách kia.

Lúc này, người té xuống đất nói: “Đáng chết, ta là Đông Ly Thuần.”

“Thích khách” trên mặt đất, giùng giàng chần đáp trên đầu, lộ ra mặt vết máu loang lổ, hần gầm nhẹ: “Đáng chết, ta là Đông Ly Thuần!”

“A”

Sở Liên Nhi kêu lên một tiếng, chột che đôi môi.

Lăng Bân trước hết phản ứng kịp, bước một bước dài tiến lên, đỡ Đông Ly Thuần dậy, thanh âm khẩn trương cực kỳ, “Chủ tử, người không sao chứ?”

Đông Ly Thuần lung la lung lay đứng dậy, hần một tay che đầu, một tay che vai trái, cười khổ một tiếng: “Hoàn hảo, không có chết.” Nhìn về phía Sở Liên Nhi đã sợ choáng váng, chậm rãi bước đi về phía nàng.

“Chủ tử, vết thương của người lại chảy máu.” Lăng Bân cả kinh, Sở Liên Nhi hồi hồn, lúc này mới phát hiện cả vai trái Đông Ly Thuần đều là máu đỏ, trong ánh nến hoàng hôn, áo tuyết trắng của hần bị nhuộm kinh người, còn có trên đầu của hần cũng máu chảy đầm đìa, xem ra mới vừa rồi nàng đánh không nhẹ.

Nàng theo dõi áo nhuộm đỏ của hần, che môi, lui về phía sau mấy bước, thanh âm suy yếu: “Ta không phải cố ý.”

Lăng Bân hung tợn nhìn chằm chằm nàng, quát lên: “Yêu nữ, người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đã thương chủ tử. Nạp mạng đi.” Nói xong, giờ kiếm chột hướng nàng đâm tới.

Đông Ly Thuần gầm lên một tiếng: “Dừng tay!” Hần tự tay giựt mạnh tay dùng kiếm của hần, thanh âm vội vàng giận dữ: “Không cho phép tổn thương nàng.”

Lăng Bân nhắm hướng Đông Ly Thuần rống to: “Chủ tử, người tỉnh đi, yêu nữ này rõ ràng muốn ám hại người.”

Thần sắc Đông Ly Thuần lạnh như băng, máu nhỏ trên mặt khiến gương mặt tuần tú của hắn lộ vẻ dữ tợn, hắn trầm giọng nói: “Liên Nhi không phải cố ý, nàng cho ta là thích khách.”

“Nhưng.”

“Đủ rồi, hiện tại ngươi đi ra ngoài cho ta, gọi đại phu, vết thương của ta rách rồi.” Hắn che vai trái, ngã ngồi tại mép giường.

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện vai trái hắn có tảng vết máu lớn, chợt chạy lên trước, nắm cánh tay của hắn, thanh âm nóng nảy: “Đông Ly Thuần, ngươi bị thương? Thương ở nơi nào?”

Đông Ly Thuần cười với nàng, đang muốn nói chuyện, chợt thấy y phục của nàng, nháy mắt bế nàng ở trong ngực, hướng một đám thị vệ bên cạnh rống to: “Xoay người sang chỗ khác cho ta.” Bỗng dưng, thân hình hắn lay động, bị Sở Liên Nhi ôm cổ, “Này, ngươi làm sao vậy? Ngươi không nên làm ta sợ a.”

Lăng Bân kinh hãi, vội tiến lên, bị Đông Ly Thuần hét ngừng: “Ngươi bảo bọn hắn đi ra ngoài, lưu lại Liên Nhi, còn có, đi gọi đại phu.”

Lăng Bân đang muốn nói chuyện, lại thấy Sở Liên Nhi bị hắn mãnh liệt ôm vào trong ngực, trên lưng của nàng chỉ buộc một dây tơ màu đỏ, cả lưng ngọc tuyết trắng lộ hết ở trong không khí, tiếp thu được ánh mắt giết người của Đông Ly Thuần, trong lòng không khỏi rét, vội vàng cúi đầu, kêu lên: “Ty chúc đi gọi đại phu.”

Lăng Bân mang theo bọn thị vệ rời khỏi, lúc này Sở Liên Nhi mới tránh ra lồng ngực của Đông Ly Thuần, nhìn trên trán trên đầu hắn, đều là vết máu, không khỏi gấp khóc, tay không biết nên để ở nơi đâu, chỉ có thể vô dụng khe khẽ khóc: “Đông Ly Thuần, ngươi không sao chứ? Vết thương có đau hay không? Trời, thật là nhiều máu. . .” Nàng quan sát thương trên đầu hắn, lại muốn nâng tay áo của hắn quan sát vết thương của hắn. Bị Đông Ly Thuần ngăn trở, hắn miễn cưỡng cười nói với nàng: “Liên Nhi, ta không sao, ngươi mau mặc quần áo vào, coi chừng cảm lạnh.”

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát giác trên người mình chỉ mặc áo lót nhỏ nhỏ, không khỏi đỏ bừng mặt, vội vàng từ trên đất nhặt quần áo trong lên phủ thêm, sau đó diu hắn nằm ở trên giường. Đang muốn nói gì, bên ngoài lại vang tới tiếng bước chân, một đồng nha hoàn ma ma đã chạy vội vào, ở giữa còn có một lão Đại phu.

Đại phu xem thương thế cho Đông Ly Thuần, nói là đầu và cái trán đều bị thương, bất quá, vết thương sâu nhất là kiếm ở vai trái, vết thương cũ bị ghề gỗ lên bên chắc nặng nề đập xuống, vết thương chẳng những rách ra máu, vết thương cũng sâu hơn.

Khi Sở Liên Nhi thấy tay áo bị cởi xuống, một vết kiếm thật sâu và dài, bị dọa cho sợ, ô ô khóc lên.

Đông Ly Thuần nâng tay phải không có bị thương đưa ra mời nàng: “Liên Nhi, tới đây.”

Sở Liên Nhi chần chờ nhìn hắn, vết máu trên mặt hắn đã được lau đi, cái trán được băng lại, sắc mặt tái nhợt, cởi áo nhuộm máu xuống, chỉ mặc quần áo trong màu trắng, hắn nằm ở trên giường, nhìn tới lại không hư nhược.

Nàng đi về phía hắn, nửa ngồi trước giường, vẻ mặt vừa ủy khuất vừa ảo não, thanh âm sợ hãi: “Thật xin lỗi, ta không phải cố ý, ta cho ngươi là thích khách.”

Đông Ly Thuần lau nước mắt của nàng, mỉm cười: “Ta không có trách ngươi, là ta không tốt, về trễ.”

Sở Liên Nhi chu mỏ: “Ai bảo ngươi trễ như thế mới trở về, đi bộ lại không thanh âm, hại ta cho là thích khách. Đúng rồi ngươi làm sao bị thương.” Nàng nhìn vai trái quần vải bố thật dày của hắn, nước mắt lại bùng lên.

Đông Ly Thuần cười cười: “Không cần thận bị người đâm bị thương. Ngươi đừng lo lắng, ta không sao.”

“Ta mới sẽ không lo lắng đâu, ta chỉ là sợ ngươi chết, vậy ta nhất định sẽ bị Lăng Bân ăn tươi nuốt sống.” Hắn bị thương, nàng lại dồn sức đánh cái ghế lên người hắn, thêm sương trên tuyết, đại phu nói cần nghỉ ngơi mấy ngày, nếu như không phải Đông Ly Thuần ngăn Lăng Bân lại, nói không chừng nàng đã sớm phơi thây tại chỗ.

Đông Ly Thuần bật cười: “Có ta ở đây, không ai dám thương tổn người.”

Nàng dấm lồng ngực của hắn: “Ghét, đi làm gì không tiếng không hơi, hại ta cho là thích khách.”

Hắn nhìn nàng: “Ta cho là trẻ thể này người đã ngủ.” Hắn nhìn thấy quần áo trong bằng lụa trắng của nàng chưa cài kỹ, da thịt ngọc phấn và rãnh ngực thật sâu, con mắt dài hẹp híp lại.

Sở Liên Nhi nhìn sắc mặt hắn tái nhợt cơ hồ không có huyết sắc, con người đen như trân châu, có bóng mờ nhạt, tâm bị kéo nhẹ, đau như gai đâm, nàng kim lòng không được lau mặt của hắn, nói: “Vậy còn người, tại sao trẻ như thể mới trở về.”

Giọng nói của nàng có nhàn nhạt oán trách, Đông Ly Thuần ngẩn người, chần chờ nói: “Liên Nhi, người đang chờ ta sao?”

“Ai nói ta đang đợi người, người ta chẳng qua là không ngủ được mà thôi.” Sở Liên Nhi phản bác thật nhanh, khiến cho con người của Đông Ly Thuần sáng lấp lánh, đen như bảo thạch, chói mắt rực rỡ. Hắn híp mắt cười: “Thì ra Liên Nhi là nhớ ta nhớ đến không ngủ được.”

Sở Liên Nhi tức giận trừng hắn, khẽ gọi: “Ai nói ta đang nhớ người a? Ít dấn vàng lên mặt mình. . . Khí trời quá nóng, ngủ không yên.” Nàng thấy nụ cười bên mép hắn sâu hơn, có loại cảm giác “Giấu đầu lòi đuôi”, vì vậy cảm giận trừng hắn, cuối cùng không cam không nguyện thỏa hiệp: “Tốt lắm, ta thừa nhận, người ta đang đợi người. Nhưng làm gì trẻ như thể mới trở về, làm hại người ta. . .” Nàng không có nói tiếp, bởi vì đôi môi nàng đã bị mãnh liệt hôn lên.

“Ồ. . .” Đôi môi bị bá đạo chiếm lấy, Sở Liên Nhi sửng sốt một chút, ngay sau đó hai tay vòng lên cổ của hắn, thân thể mềm mại dính sát hắn, Đông Ly Thuần dùng tay phải không có bị thương của hắn vòng quanh eo nhỏ của nàng thật chắc, trần trọc bú môi nàng, đầu lưỡi nhảy múa đùa giỡn với đầu lưỡi của nàng trong miệng thơm của nàng, cảm giác quả bom tình dục trong cơ thể bị nổ tung, khí nóng lan khắp toàn thân, mạch máu bắt đầu sôi trào.

Đông Ly Thuần hôn thuần túy chưa đủ, một tay kia chuẩn bị cởi xuống trói buộc trên người nàng, nhưng không ngờ khẽ động vết thương, thấp rên ra tiếng.

Sở Liên Nhi lập tức thức tỉnh, thật nhanh rời đi ngực của hắn, nàng nhíu mày kiểm, nóng nảy: “Thế nào, vết thương lại đau sao?”

Đông Ly Thuần từ từ cười: “Không có sao, Liên Nhi, đầu ta choáng.” Ngón tay phải của hắn xoa huyệt Thái Dương.

Sở Liên Nhi nghĩ, mới vừa rồi khẳng định đánh hắn thành não chấn động, rất là áy náy, vội diu nằm xuống: “Choáng váng đầu đi nằm ngủ, ta xoa xoa thay người.” Hai tay nàng bắt đầu thay hắn xoa huyệt Thái Dương, bị hắn bắt được, Đông Ly Thuần nhìn nàng, hướng nàng hô: “Liên Nhi đừng xoa, nếu không vết thương của ta lại bị vỡ.”

“Ta sẽ tránh ra vết thương của người.”

Đông Ly Thuần hướng nàng cười một tiếng: “Người đối với ta như vậy, hô hấp của ta sợ rằng không thuận.”

Nàng kỳ quái nói: “Tại sao, ta lại không che lỗ mũi của người.”

Đông Ly Thuần cười khở một tiếng, chỉ lỗ mũi mình: “Liên Nhi, ta chảy máu mũi.”

.

Ánh nắng sáng sớm xinh đẹp bắn vào từ ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua bình phong vẽ trúc xanh, lưu loát rơi vào trên giường che màn màu trắng, trên ngọn cây bên ngoài có tiếng kêu chít chít của chim nhỏ, lại là một sáng sớm tốt đẹp mà yên lặng.

Sở Liên Nhi vừa mở mắt, liền nhìn đến đầu tơ màu lam, bên trong nhà một mảnh tĩnh mịch, vị cỏ xanh lượn quanh trong mũi khiến cho nàng thoải mái lật người, chân đạp trên vai bị rút xuống, lộ ra vai và tảng lớn da thịt tuyết trắng mềm mịn, cảm giác có chút lạnh lẽo, nàng lấu bầu kéo chân bằng gấm, nhưng đã có người thay nàng dịch tốt chân, cảm giác được động tác của đối phương chậm lụt, nàng không vui cau mày,

đang muốn mắng hấn tay chân vụng về, lại nhớ ra cái gì đó, đột nhiên mở mắt ra. Chống lại một đờ con người sáng trong, bật thốt lên: “Thành Vân. . .”

Động tác của Đông Cách Thuần cứng đờ, lại tiếp tục kéo tốt chăn thay nàng, Sở Liên Nhivội từ trong chăn đưa ra cánh tay ngọc tuyết trắng ngăn lại động tác của hấn, “Không nên cử động, coi chừng lại động vết thương.”

Đông Cách Thuần tránh thoát tay của nàng, đem chăn kéo tốt, đẩy bả vai và cánh tay của nàng, “Thời gian không còn sớm, người ngủ tiếp một lát.” Nói xong, hấn rút ra cánh tay phải dưới cổ của nàng.

Lập tức rời đi lồng ngực ấm áp bền chắc của hấn, Sở Liên Nhi có chút không thích ứng, đưa tay ôm lấy hông của hấn, kêu lên: “Không muốn, ngủ tiếp một lát, người xem người, sắc mặt vẫn kém như vậy.”

Thần sắc Đông Cách Thuần thay đổi ôn nhu, hấn cúi đầu, hôn một cái ở trên trán nàng, cười nói: “Liên Nhi không nên cử động, nếu không, ta sợ chẳng những sẽ kéo rách vết thương, sợ rằng còn có thể muốn mạng của ta.”

Sở Liên Nhi nghe không hiểu ý tứ của hấn, bất quá thấy con người của hấn tối lại, và cảm giác được cứng ngắc của hấn thì mặt vọt đỏ, nàng ưm một tiếng, dầm lồng ngực của hấn, “Sắc lang!” Trong miệng mắng thì mắng, nhưng trong đầu liên nghĩ tới trận mây mưa giao hoan kịch liệt chiều hôm qua, chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân nóng hổi.

“Liên Nhi cũng nghĩ tới ta rồi?” Đỉnh đầu truyền đến một tiếng đùa giỡn, ngay sau đó, đôi môi đã đầy đặn kia đã đè xuống nàng, không khí phách giống với ngày hôm qua, hấn giờ phút này, ôn nhu như gió nhẹ nghịch liễu, vừa định há mồm, đầu lưỡi ủa hấn đã dò xét vào, hôn hết hô hấp của nàng.

Đầu chóng mặt, chìm đắm trong ôn nhu nhỏ vun của hấn, dùng tư thái gần như triền miên dây dưa quấn quít với nàng, ôn tình nhẫn nại làm cho người ta tung bay thành tiên.

Trước kia không thể không tiếp nhận hôn của người ta, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể mang cho nàng hấp dẫn như hấn, nụ hôn của Đông Cách Thuần thỉnh thoảng khí phách, thỉnh thoảng triền miên, thỉnh thoảng ôn nhu, thỉnh thoảng trần trọc, luôn mang theo tình biển cuồng triều tuyệt vời cho nàng.

Qua hồi lâu, Đông Cách Thuần cuối cùng kết thúc nụ hôn triền miên tỉ mỉ này, Sở Liên Nhi mở ra con người mông lung như nước, nhìn gương mặt tuần tú gần ngay trước mắt, nàng ôn nhu nói: “Đông Cách Thuần, người là hoàng tử, bên cạnh lại có nhiều tướng sĩ tài ba như vậy, ta gọi tên của người, có phải rất đại nghịch hay không?”

Mặt mày của hấn cũng chứa nụ cười: “Chỉ cần người thích, muốn gọi thế nào cũng có thể.”

Sở Liên Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Suy nghĩ vì mặt mũi và uy nghiêm của người, ta vẫn nên gọi người Đông Cách Thuần. Nhưng tên gì đây? Thuần? Tiểu thuần, hì hì. . .” Nhị hoàng tử uy phong lẫm lẫm bị nàng gọi như con cừu nhỏ, nghe vào trong tai không được tự nhiên vô cùng.

Đông Cách Thuần véo nhẹ chóp mũi của nàng, cười nói: “Chỉ cần người vui vẻ, muốn kêu thế nào thì kêu.”

Sở Liên Nhi vui vẻ nheo mắt lại: “Đây chính là tự người nói a, về sau ta liền kêu người Thuần.”

Hấn nhìn nàng, con người trong trẻo, thanh âm nhẹ nhàng: “Được!”

Nàng chợt vòng cổ của hấn, hung hăng hôn một cái trên mặt hấn, bị hấn ôm vào trong ngực thật chắc, “Nên rời giường, ta gọi người vào thay quần áo cho người.”

“Trước không vội vàng, tối hôm qua không phải đại phu nói phải một ngày thay thuốc một lần sao? Trước thay thuốc rồi thay quần áo.”

“Được, ta đi gọi người làm vào thay thuốc cho ta.”

“Không muốn, ta tối thay cho người.” Sở Liên Nhi xuống giường, cầm thuốc nước từ trên bàn trà qua.

Đông Cách Thuần tựa vào trên giường, sau lưng kê gối đầu, y phục trên người tuột đến dưới vai, lộ ra da thịt trắng nõn và vải bó quần dày, Sở Liên Nhi nhẹ nhàng cởi vải ra, nhìn vết sẹo vừa dài vừa sâu trên vai hấn, đã biến thành vết thương đỏ sạm, không khỏi kêu lên.

Đông Cách Thuần nói: “Hừ đến người?”

Sở Liên Nhi lắc đầu một cái, nhẹ nhàng bôi thuốc, vừa cảm giận mà nói: “Là chuyện tốt tên khốn kiếp quỷ đoạn mệnh nào làm, cứ nhiên hạ nặng tay như vậy.” Thật nên bị thiên đao vạn quả.

Đông Cách Thuần cười cười: “Trong lòng Liên Nhi thương ta sao?”

Sở Liên Nhi lườm hắt một cái, tức giận nói: “Bây giờ ngươi là người của ta, thân thể dĩ nhiên cũng là của ta, cứ nhiên không có trải qua sự đồng ý của ta tới tổn thương người, hừ, thật là quá đáng.” Cẩn thận pha thuốc, lại lấy nước rửa vết thương cho hắt, lại cẩn thận băng lại.

Đông Cách Thuần bởi vì nàng chi phối mình, đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu.

Lúc này Sở Liên Nhi xõa tóc, khuôn mặt trắng nõn có đỏ ửng vừa ngủ dậy, nhìn qua phần trắng nõn nà, rồi lại ngây thơ ngọt ngào, lông mi thật dài chớp chớp, ở dưới ánh mắt lưu lại hai hàng bóng ma, nàng thỉnh thoảng vòng vỏi qua thân thể hắt, mềm mại trước ngực chống đỡ trên ngực trần trụi của hắt, cảm nhận được lửa cháy kích thích và rung động.

Trên người nàng mặc thật mỏng, áo lót nho nhỏ, không che nổi đầy đặn trước ngực, lộ ra hơn phân nửa hai vú trước mắt hắt, hô hấp của Đông Cách Thuần tăng nhanh, từ góc độ này, vừa lúc có thể thấy vô số cảnh tượng dưới áo lót nàng, ngọn núi sâu thâm trắng nõn, nụ hoa phấn hồng, đứng thẳng lại đầy đặn, nàng thỉnh thoảng cúi đầu, hai luồng tuyết trắng theo động tác của nàng mà lay động, khiến mạch máu toàn thân hắt tăng nhanh, hầu kết không tự chủ được lên xuống.

“Liên Nhi.” Hắt khó khăn mở miệng.

“Ừ?” Sở Liên Nhi ngẩng đầu, phát hiện đôi mắt hẹp dài của hắt đang nhìn, ánh mắt trong suốt như nước suối, lông mi khẽ chớp động, giống như hai cây quạt ngạo nghễ ưỡn lên, nồng nặc đầy đặc, lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện, người này toàn thân trên dưới, không một chút không hoàn mỹ, không gì không tinh trí. Hắt nửa thân trần, tựa vào trên cột giường, mang cười mỉa hoặc trên mặt, ánh mắt nhìn chăm chăm mình, một chân duỗi thẳng, một cái chân khác cong lên, lồng ngực trắng nõn, tinh tráng mà bền chắc, nước còn chưa lau sạch giắt trên người, lại càng hấp dẫn xinh đẹp mỉa hoặc — hảo một bộ đồng cung mỹ nam đồ.

Nàng chợt vươn tay ra, nắm mặt của hắt, hắt hắt nói: “Đông Cách Thuần, tại sao đáng dấp người đẹp như vậy, người có biết hay không, người so với ác ma còn tội ác tày trời hơn.” Nàng lại duỗi tay đâm lồng ngực của hắt, ngón tay cảm thấy có lỗi lõm, không khỏi để sát vào nhìn, lúc này mới phát hiện, lồng ngực của hắt cũng không hoàn mỹ, ẩn có dấu vết màu trắng, hình như là vết sẹo từ đao, xem màu sắc vết sẹo, phải là hồi lâu trước kia đã lưu lại.

“Đây là cái gì?” Nàng hỏi.

“Vết thương.”

“Làm sao bị thương?” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve, chẳng biết tại sao, trong lòng chợt rất đau. Khó chịu như bị gai đâm.

“Bị thích khách làm thương.” Hắt nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa.

“Có thích khách, Đông Cách Thuần, những thị vệ kia của người thật nên đối cái người, luôn để cho người bị thương.” Nàng thật không rõ, võ công của Đông Cách Thuần cũng không kém a, công phu của đám người Lăng Bán, Thành Kiều, Lý Hoa cũng rất lợi hại, còn có thị vệ ẩn thân ở trong bóng tối, nhiều người bảo vệ như vậy, sao còn có thể bị thương. Thật là tặc trách.

Đông Cách Thuần khẽ cười một tiếng: “Không liên quan chuyện của bọn họ, đây là bị thương trước kia.”

Nàng lại sờ sờ vết thương trắng bệch, nói: “Những vết thương này thật là khó nhìn, về sau không cho phép bị thương nữa, biết không?”

Đông Cách Thuần nhìn nàng, ánh mắt nhu hoà “Được!”

Sở Liên Nhi mặt mày hớn hờ, đưa tay kéo tốt y phục cho hắt, lại tìm trường bào mặc vào cho hắt, vừa mặc vừa nói: “Ta phát hiện người luôn thích mặc màu trắng, màu trắng có cái gì tốt, vừa đơn điệu vừa dễ bán, người đành tâm khiến cho hạ nhân không dễ chịu sao?”

Đông Cách Thuần nhìn trường bào màu xanh trên người, nói: “Liên Nhi không thích ta mặc đồ màu trắng?”

“Không phải là không thích, mà là người nên đổi màu sắc. Màu trắng quá rõ ràng, rất dễ dàng trở thành mục tiêu công kích của thích khách.” Nàng lung tung tìm lý do. Đông Cách Thuần mặc đồ trắng thật rất đẹp mắt, nhưng lại làm cho người ta có khoảng cách, tựa như không biết khói lửa nhân gian, nàng mới không cần hẳn không biết lửa khói. Mà màu xanh là màu sắc đậm, cũng là sắc điệu nguội lạnh, mặc ở trên người hẳn, lại trung hòa trong trẻo lạnh lùng trên người của hẳn, thay đổi nhu hòa mới mẻ.

Nàng mặc quần áo tử tế cho hẳn rồi, hài lòng gật đầu, vỗ tay: “Nhìn, màu xanh này rất đẹp mắt chứ sao.” Đông Cách Thuần cười cười: “Ừ, về sau quần áo của ta đều do Liên Nhi mặc được không?”

“Được, chỉ cần người không ngại động tác của ta thô lỗ.” Nàng lôi kéo hẳn đi tới trước bàn trang điểm, để cho hẳn ngồi xuống, thay hẳn sửa sang lại tóc dài, lúc này, bên ngoài vang tới tiếng gõ cửa.

Đông Cách Thuần lên tiếng: “Đi vào.”

Đi vào là một người hầu mười lăm mười sáu tuổi, da đen kịt, cũng mặt mày thanh tú, Sở Liên Nhi phát hiện hẳn nhìn rất quen mắt, nhìn nửa ngày, mới giật mình hô: “Thành Kiều?”

Thành Kiều liếc nàng một cái, thanh âm cứng nhắc nói: “Ta là Tô Kiều.”

“Nhưng người rõ ràng chính là Thành Kiều, là thư đồng của Đông Cách Thuần.” Sở Liên Nhi rốt cục nhận ra hẳn.

“Ta tên là Tô Kiều, là thư đồng của chủ tử không giả, nhưng ta không gọi Thành Kiều.” Hẳn cũng không thèm nhìn tới Sở Liên Nhi một cái, đi về phía Đông Cách Thuần, nói: “Chủ tử, ta chải đầu cho ngài.”

Đông Cách Thuần lên tiếng: “Thành Kiều, lúc nào thì người đổi tên rồi?”

Tô Kiều buông động tác trong tay, trừng mắt, nhìn Đông Cách Thuần.

Đông Cách Thuần khẽ cười một tiếng, nghiêng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn hẳn, thanh âm nhẹ nhàng: “Thành Kiều, người chải đầu cho ta, Liên Nhi, người đi phòng bếp, bảo bọn họ bưng đồ ăn sáng tới, chúng ta dùng bữa ở trong phòng.”

.....

Sở Liên Nhi nhìn Thành Kiều một cái, lại nhìn một chút Đông Cách Thuần, uh một tiếng, đi ra ngoài. Chờ hẳn trở lại thì phát hiện Đông Cách Thuần đã ăn mặc thỏa đáng, đã ngồi ở trên cái bàn tròn chờ nàng. Mà Thành Kiều đứng một bên, đối với Sở Liên Nhi đã mất cố ý mới vừa rồi, có chút ngạc nhiên, lại không ra cái gì.

Lúc đang ăn, Lăng Bân tiến vào, hậm hặn trợn mắt nhìn Sở Liên Nhi một cái, nói với Đông Cách Thuần: “Chủ tử, Liễu Tướng quân dùng bồ câu đưa tin tới.”

Đông Cách Thuần trầm giọng nói: “Nói!”

Hẳn nhìn Sở Liên Nhi một cái, nói: “Xem ra đại hộ (gia đình giàu) rất có thể là gian tế Hoa quốc phái tới.”

Đông Cách Thuần để đũa xuống, “A, nói thế nào?”

“Xem đại hộ ngoài mặt là thương nhân bán lương thực đơn thuần, giá tiền bán cho dân chúng luôn thấp hơn thương nhân thường, cho nên buôn bán vẫn tốt đẹp. Nhưng, Liễu Tướng quân nói, hẳn phát hiện người này rất là khả nghi.”

“A?” Đông Cách Thuần nhướng mày.

“Nếu như chỉ là gạo đơn thuần, vì sao giá tiền lại thấp hơn thương nhân khác? Còn có, lương thực ở trong Đông Ly quốc rất khó mua được trên thị trường, hẳn từ đâu mà đến? Trừ phi là từ Hoa quốc nhập khẩu. Huống chi, hẳn chỉ là thương nhân gạo đơn thuần, lại quanh năm dính dáng tinh luyện kim loại sắt và thu nhận thợ rèn, Liễu Tướng quân phỏng đoán, Trương đại hộ rất có thể là gian tế Hoa quốc phái tới.”

Đông Cách Thuần gật đầu, trầm giọng nói: “Nhất Thanh phân tích vô cùng có đạo lý.”

Lăng Bân vội vàng nói: “Chủ tử, vậy ngài còn chờ cái gì đây? Trực tiếp mang binh đi giữ phủ đệ của hần. Đại hộ là phú thương nổi danh vùng này, trong phủ hần khẳng định ẩn dấu không ít vàng bạc châu báu, hắc hắc, chúng ta giữ nhà của hần, có thể quang minh chánh đại sung gia sản của hần làm quân phí.”

Sở Liên Nhi thiếu chút nữa bật cười, Lăng Bân này cũng không phải là chánh nhân quân tử, bất quá, hần lại là tiểu nhân khả ái.

Đông Cách Thuần liếc hần một cái, nhàn nhạt hỏi: “Có chứng cứ xác thật sao?”

“Này.”

Đông Cách Thuần nheo mắt: “Xem ra đại hộ mặc dù khả nghi, nhưng, nếu như không có xác chứng cứ thực, người muốn ta dùng lý do gì làm khó dễ hần? Hả?”

“Liễu Tướng quân nói, binh khí sắt đại hộ sản xuất ra và thợ rèn được nhận khẳng định đang ở bên trong phủ hần. Chủ tử, chỉ cần ngài mang binh xông vào trong phủ hần, nhất định có thể tìm ra bảo bối.”

Đông Cách Thuần trừng mắt nhìn hần: “Quan binh bắt giặc thiên kinh địa nghĩa, nhưng cũng phải nói chứng cứ Không bằng không có, lại có thể nào tùy ý tới cửa lục soát? Xem ra danh tiếng của đại hộ ở vùng này khá tốt, nếu như tùy ý mang binh lục soát, chỉ sẽ đưa tới dân chúng ghé mắt, đây đối với thanh danh của ta rất là bất lợi, phải có một lý do quang minh chánh đại mới phải.”

“Này. . .” Lăng Bân gãi gãi da đầu.

Sở Liên Nhi bên cạnh không nhịn được lên tiếng: “Xem ra đại hộ đúng là gian tế sao?”

Lăng Bân nhìn nàng một cái, không cam không nguyện mà nói: “Mặc dù còn chưa được chứng thực, nhưng tám chín phần mười.”

Sở Liên Nhi nâng cằm lên, mắt phượng đi lòng vòng, kể lên đầu: “Cho nên, các người căn bản là lấy không ra chứng cứ xác thực chỉ chứng hần, cũng không tiện tùy ý đến cửa lục soát phủ đệ của hần, đúng không?”

“Đúng!”

Hai tròng mắt của Sở Liên Nhi thoáng qua không có ý tốt: “Cứ khách khí hoài, không có chứng cứ, vậy chúng ta tự mình tìm chứng cứ không phải được.”

“Tự tìm? Nếu như có thể tìm, còn cần người tới nói sao. Liễu Tướng quân lợi hại như vậy, tìm khắp không tới chứng cứ.”

Lăng Bân khinh bỉ liếc nhìn nàng một cái.

73. Q.3 - Chương 12: Mưu Kế Âm Hiểm (2)

Những hôn quan cổ đại có người nào không phải không tìm chứng cứ, nhưng Đông Ly Thuần khác, hần muốn cướp lấy ngôi vị hoàng đế, sẽ phải lấy được ủng hộ của dân chúng. Nếu như mạnh mẽ phái binh lục soát phủ đệ dân chúng, tìm được chứng cứ vậy còn dễ nói chuyện, ngộ nhỡ không có tìm được cán của người ta, đó chính là bị người đề xướng sống lưng.

Đông Ly Thuần chiếm cứ ba cửa khẩu lớn quan trọng của Đông Ly quốc, quân đội Nam Lăng, lương thực Đông Lăng, kinh tế Tây Lăng, đại bộ phận quân đội và lương thảo cũng chuẩn bị xong, nhưng chỉ là quân thưởng cho binh lính đánh giặc còn chưa có.

Tây Lăng thương nhân đông đảo, tùy tiện nhéo một ra, đều là gia tài Bạc Vạn, theo cách nói của Lăng Bân chính là, chỉ cần thành Tây Lăng có một phần ba phú hào ủng hộ, mỗi người hiến một phần mười gia sản của bọn họ là có thể chống đỡ quân thưởng cho hai mươi vạn đại quân nửa năm và cung cấp tiền chết cho người thân của quan binh thương vong.

Cho nên trước mắt Đông Ly Thuần án binh bất động, cũng là bởi vì nguyên nhân bạc, nếu khai chiến, đó chính là ngàn vạn thương vong, mỗi binh sĩ ra chiến trường đều phải phát trước một trăm lượng bạc làm thù lao. Mà binh lính chết trận còn phải chia đầy đủ tiền chết cho người thân, nếu không, sao người có thể bảo người ta bán mạng thay người? Đây cũng là mục đích Đông Ly Thuần tự mình trấn giữ Tây Lăng.

Tây Lăng là kinh thành buôn bán lớn nhất Đông Ly quốc, tuy nói Đông Ly quốc nặng nông ức thương, nhưng không khí buôn bán nơi này vẫn phồn hoa dị thường, bọn phú hào Tây Lăng nhiều không kể xiết, lấy bạc từ nơi này chính xác không sai.

Nhưng, để lôi kéo những phú hào này, phải cho lợi trước, sau đó sẽ dùng hết ân uy, cho nên, bọn phú hào này vụn vặt không thể đắc tội. Coi như đại hộ là gian tế Hoa quốc phái tới, đang không có chứng cứ xác thực, cũng không dám khinh thường vọng động. Nếu không chọc giận những phú hào này, vậy mất nhiều hơn được.

Ai, thì ra hoàng đế cũng không phải dễ làm như vậy.

Trương đại hộ là một trong phú hào nổi danh ở Tây Lăng, gia tài bạc vụn, hơn nữa nhân duyên ở Tây Lăng vẫn còn rất tốt, loại người mặt ngoài giả nhân giả nghĩa này không dễ dọn dẹp sửa trị nhất. Nếu như không thể một lần bắt được yếu điểm của hắn, đến lúc đó, Đông Ly Thuần cũng chỉ có thể ở vào địa vị bị động.

Sở Liên Nhi nhìn Đông Ly Thuần, nhẹ nhàng cười một tiếng, con người quay vòng, xinh đẹp không nói ra được: “Nếu Trương đại hộ đã bị chứng thật là gian tế Hoa quốc phái tới, cũng chỉ thiếu một chứng cứ xác thực, chúng ta tìm không ra, vậy thì tự chế tạo đi.”

Ba đạo ánh mắt nhìn về phía nàng, trong mắt cũng mang theo nghi vấn.

Nàng cười cười, hỏi Lăng Bản: “Trương đại hộ có sở thích gì đặc biệt không? Tỷ như yêu tài a, yêu sắc a, hoặc là những thứ khác.”

Lăng Bản suy nghĩ một chút, trả lời ngay: “Trương đại hộ cũng có ham mê mọi người đều biết, đó chính là đặc biệt yêu mỹ nhân, chỉ cần thấy nữ nhân nào bộ dáng mỹ lệ, bất kể là phụ nữ hay là cô nương, đều muốn tìm lấy vào phủ. Cho tới bây giờ, Trương đại hộ đã có hai mươi thê thiếp.”

Đầu lông mày của Sở Liên Nhi nhảy lên: “Những cô nương kia là tự nguyện, hay bị ép?”

Lăng Bản lắc đầu: “Trương đại hộ rất khôn khéo, cũng không lưu lại sơ hở, mỗi thấy mỹ nhân, cũng sẽ không dùng sức mạnh, hắn sẽ dùng thủ đoạn uy bức lợi dụ để cho người nhà cô nương đồng ý gả con gái cho hắn.”

“Như vậy a. . .” Sở Liên Nhi kéo dài thanh âm, mắt phượng chuyển động, trong đầu đã có chủ ý, nàng nhìn Đông Ly Thuần, cười ngọt ngào: “Thuần, người xem ta đẹp không?”

Đông Ly Thuần híp híp mắt: “Liên Nhi, đừng đùa lửa.”

Nàng cong môi: “Người ta chơi lửa chỗ nào, ta chỉ là muốn giúp người thôi.” Nàng lôi kéo ống tay áo của hắn, mắt sáng long lanh: “Đối phó Trương đại hộ, ta đã có ý kiến hay.” Nàng đem miệng tiến tới bên lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói thầm.

Đông Ly Thuần nghe, nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu mới “Phi” một tiếng cười nói: “Người a, loại chủ ý này cũng nghĩ ra.”

Sở Liên Nhi dương dương tự đắc: “Vậy thì có cái gì, đối phó loại người giả nhân giả nghĩa này, không thể dùng biện pháp bình thường đối phó, phải dùng đạo của người trả lại cho người.”

Mắt Đông Ly Thuần mang cười, ôn nhu nhìn nàng, tròng mắt đen như trân châu sáng lên, óng ánh trong suốt, hắn nhìn về phía Lăng Bản, nói: “Lăng Bản, bây giờ người lập tức đi ra bên ngoài tìm hai nữ nhân, cho các nàng thật nhiều ngân lượng, để các nàng làm nhân chứng. . .” Đông Ly Thuần nói đơn giản, Lăng Bản thiếu chút nữa trờn rớt con người.

Sở Liên Nhi lại nói: “Còn có, an bài gia quyến của những người làm việc trong phủ chúng ta đến quán rượu Như Ý ngồi đây tầng dưới của quán, nhớ, nhất định phải đẩy khiến cho người ngoài không vào được, ha ha, sau đó, chúng ta nữa. . .” Nàng nói vài việc với Lăng Bản rồi, lại không nhịn được đắc ý cười: “Ngày mai, chúng ta liền diễn quan lão gia lấn áp “lương dân”, hắc hắc. . .”

Lăng Bản nhìn chăm chăm Sở Liên Nhi, thiếu chút nữa trờn rớt con người đi ra, Thành Kiều cũng giống vậy, nhìn Sở Liên Nhi cười như hồ ly tinh, bỗng dưng phát giác thân thể lạnh buốt.

“Nhưng, nhưng ngộ nhỡ không lực soát ra chúng có trong phủ hấn vậy phải làm thế nào?” Lăng Bân lo lắng nhất là điểm này.

Sở Liên Nhi chẳng hề để ý: “Luc soát không ra tới cũng không có gì, chúng ta cũng có thể tuyên bố với dân chúng, Trương đại hộ cường đoạt dân nữ, bị người tố cáo, Nhị hoàng tử điện hạ chẳng qua là thuận theo dân chúng, phải người đi lực soát chúng có mà thôi. Nếu như có chúng có thì càng tốt, tịch biên gia sản điều tra muốn mạng nhỏ của hấn, không có, để cho Nhị hoàng tử điện hạ dạy hấn đôi câu, hấn còn dám nói cái gì nữa?” Nàng nhìn Đông Ly Thuần, cười liếc mắt: “Dù nói thế nào, đường đường Nhị hoàng tử điện hạ trước mặt hấn vẫn phải chịu, ngậm bồ hòn cũng chỉ có thể nuốt.”

Đông Ly Thuần cười khế, không nhìn được lắc đầu, cười nói: “Người a, cũng chỉ biết nghĩ ít đường ngang ngộ tắt.”

Sở Liên Nhi lè lưỡi, nghiêm trang nói: “Bất kể mèo đen hay là mèo trắng, chỉ cần hoàn thành mục tiêu chính là mèo tốt.” Nàng liếc hấn: “Đáng tiếc” hoàng tử điện hạ quang minh chánh đại, lại không thể không áp dụng ‘đường ngang ngộ tắt’ của ta, ha ha, người là năm mươi bước cười ta một trăm bước.” Rõ ràng là bộ dáng hoàn toàn vui vẻ đồng ý, lại cứ muốn ra vẻ đạo mạo một phen, haizz!

Đông Ly Thuần như cũ đang cười, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rơi vào, cửa lớn cũng mở rộng ra, ánh mặt trời diễm lệ đa tình chiếu vào bên trong phòng, ánh cả phòng sáng lấp lư, mặt trắng nõn của Sở Liên Nhi cũng bị độ tăng ánh vàng. Ánh mặt trời khúc xạ vào mắt phượng của nàng, năm sắc rực rỡ mỹ lệ.

Nàng cười, liễu lĩnh không thể một đời, lại giao hoạt như hồ ly, nhưng, nụ cười của nàng, khéo léo ôn nhu như ngàn sợi tơ, từ từ trùn hấn lại, tim của hấn, dần dần trầm luân về phía nàng, không cách nào tự thoát.

.....

Hôm nay quán rượu Như Ý cực kỳ náo nhiệt, từ ông chủ chưởng quỹ, cho tới tiểu nhị bồi bàn, cũng bận rộn xoay quanh, hai tầng trên dưới quán rượu Như Ý đều ngồi đầy khách, lầu hai là một phòng trang nhã, giá tiền khá cao, là chỗ khách hơi giàu chọn, tầng dưới thì là dân chúng bình thường ngồi, không biết hôm nay là ngày mấy, sáng sớm hôm nay, quán rượu Như Ý ngồi đầy khách, khiến tiểu nhị thật mệt mỏi.

Mà đối diện quán rượu Như Ý, cũng có một gian quán rượu, quán rượu này lớn hơn, hào hoa hơn, cũng ngồi đầy người, nhưng so với khách thường áo ngắn quần ngắn trong quán rượu Như Ý, tất cả khách bên quán rượu này đều là cẩm y tơ lụa, dải lụa tơ trắng.

Thoáng hỏi thăm, cũng biết đây là Trương đại hộ nổi danh Tây Lăng bao cả hai lầu, nghe nói hôm nay là đại thọ năm mươi của hấn, sáng sớm quán gia Trương gia đã tới bao cả quán rượu. Giờ phút này, mặt trời lên cao, Trương đại hộ mặt mày hồng hào ở một đám gia đình hộ viện bảo vệ đi vào lầu hai quán rượu, một đám oanh oanh yến yến đã vây lại, nhìn các nàng phục trang đẹp đẽ, quần áo rực rỡ, kiều diễm như hoa, đây chính là một đám thê thiếp của Trương đại hộ.

Dân chúng trong thành cũng nghe thấy thê thiếp Trương đại hộ kiều diễm như hoa, dân chúng đi ngang qua cũng không nhìn được ngẩng đầu nhìn lên mỹ nhân tựa trên lan can gỗ đỏ lầu hai, những mỹ nhân này ăn mặc đẹp đẽ sang quý, thính thoảng vút mị nhân về phía người đi đường, chọc người đi đường cả con đường đều dừng chân nhìn quanh. Rất nhanh, cả con đường đã bị chen đầy tràn.

Đúng vào lúc này, một chiếc xe ngựa hoa lệ xuyên qua đám người, dừng ở trước quán rượu Như Ý, hai tuần mã cao lớn ngẩng đầu mà bước, có thể tưởng tượng, chủ nhân xe ngựa này cũng cực phú quý. Bọn mỹ nhân này không nhìn được nhìn chằm chằm người đang xuống xe, chỉ thấy một người thư sinh mặc cẩm bào màu trắng, đầu đội khăn bát phương cùng màu, eo đeo đai ngọc từ trong xe xuống, thư sinh kia diện mạo tuấn nhã, thân hình thon dài, tác phong nhanh nhẹn, khuôn mặt trắng nõn ở ánh mặt trời chiếu xạ, như độ một tầng vàng sáng thần thánh.

“A. . .” Mỗi mỹ nhân trên lầu đều khoa trương kêu lên, tất cả đều chen chúc trước lan can quan sát thư sinh kia, ánh mắt như lang như hổ nhìn thư sinh kia.

Sau khi thư sinh xuống tới, một tỳ nữ mặc áo lam tuổi trẻ cũng từ trong xe xuống, hầu gái kia dung mạo diễm lệ, khéo cười tươi đẹp làm sao, sóng mắt lưu chuyển, mắt ngọc mây ngài, tuy là bộ dáng nha hoàn,

nhưng eo thon nhỏ không đầy nắm tay kia, khéo léo thật xinh đẹp, ở dưới mặt quần áo thật mỏng, như bách hợp thanh thuần, tận tình nở rộ thanh xuân mỹ lệ.

Bên cạnh nữ tỳ đẹp trẻ tuổi còn có một thư đồng, hai người xuống xe, nhẹ lặng lẽ đi theo sau thư sinh trẻ tuổi, ở chưởng quỹ của quán rượu Như Ý cung nghênh, tiến vào lầu hai, thư sinh kia chọn cái bàn gần cửa sổ, ưu nhã ngồi xuống.

Nữ tỳ trẻ tuổi và thư đồng cung kính đứng sau, không cần nói tử mỉ, thư sinh trẻ tuổi này chính là Đông Ly Thuần, nữ tỳ đẹp trẻ tuổi chính là Sở Liên Nhi giả trang.

Nay muốn đào hầm chờ Trương đại hộ nhảy, vậy thì phải làm đến giống như.

Đông Ly Thuần mặc dây gấm đen, đầu đội khăn bát phương đơn giản, áo bào màu trắng mặc dù đắt tiền, cũng không rêu rao, thêm bề ngoài của hần, thân hình thon dài, liền càng thêm khí độ, khiến hần giống như quý công tử tung tăng trần thế, sau lưng đứng thẳng một đôi tỳ nữ thư đồng, bộ dạng này, không khác những công tử của nhà giàu trong thành Tây Lăng.

Trên lầu đám mỹ nhân đối diện lú rú nhắm hướng Đông Ly Thuần chỉ chỉ chỗ chỗ, đều suy đoán trong lòng, đây là thiếu gia nhà nào, đáng đáp tuần tú như vậy, trước kia sao chưa từng thấy qua.

Sau khi Đông Ly Thuần ngồi xuống, ghé mắt nhìn ra những chỗ khá ctronq quán rượu Như Ý, khách trong quán rượu này đều là nhân mã Lăng Bân an bài, có ám vệ, còn có gia quyến của thị vệ trong củ, ngồi đầy nhóc trong quán, không cho người ngoài chen vào.

Bồi bàn bưng rượu và thức ăn lên, Sở Liên Nhi ra vẻ nha hoàn vội vàng rót rượu thay hần, Đông Ly Thuần nhìn nàng, con người đen kịt nhu hòa nhẹ ấm, nói nhỏ: “Trương đại hộ tới, Liên Nhi, hôm nay liền xem người biểu hiện.”

74. Q.3 - Chương 13: Mỹ Nhân Kế (1)

Sở Liên Nhi ngẩng đầu nhìn mặt Trương đại hộ một cái, lại quét khách ngồi đầy chung quanh, cố ý cong cong lông mày cười cười, môi ngọc của nàng vểnh lên, lộ ra hàm răng trắng noãn, cười nói với những thị vệ giả trang làm khách ngồi chung quanh: “Cũng tốt, các vị cần phải nghe cẩn thận, đợi lát nữa tùy cơ ứng biến.” Nàng đứng thẳng người, hít một hơi thật sâu, đưa ánh mắt nhìn các mỹ nhân đối diện, và Trương đại hộ ngồi ở chính giữa, bước lên tục nhẹ nhàng, đi tới trước lan can, thanh thanh cổ họng, bắt đầu ngâm xướng:

[1] Nhìn bầu trời mây còn có mộng

Nhìn sinh mệnh đường về nhà dài đằng đẵng

Nhìn trời đầy mây năm tháng càng trôi càng xa

Phương xa nhớ về nụ cười của anh

Trời tối đường mịt mờ trong lòng bàng hoàng

Không có do dự phương hướng

Hy vọng đôi cánh cuối cùng mở ra

Bay lượn bầu trời

Nhìn không trung chim bay còn có mộng

Nhìn gió thổi giống như dẫn đường thổi tan sương mờ

Nhìn tuyết buồn mùa đông càng ngày càng xa

Ngày hôm qua em đây đã từng mỉm cười

Trời tối đường mịt mờ trong lòng bàng hoàng

Không có do dự phương hướng

Hy vọng đôi cánh cuối cùng mở ra
Bay lượn bầu trời
Tách ra sầu não do dự muốn bay
Có ngày bay ra tưởng tượng
Trong lòng có một mơ ước cầu vòng sau mưa
Vẽ trên bầu trời

Bài hát này lời ca đẹp dễ, bài hát cũng viết hay vô cùng, Sở Liên Nhi luôn luôn không thích nghe ca cũng thích cực kỳ, thanh âm của Sở Liên Nhi cực tốt, âm sắc không linh, coi như không có nhạc kèm, thanh âm cũng trong trẻo như hoàng anh xuất cốc, thanh âm kỳ ảo sâu thẳm thẳng đến lòng người, kêu gọi linh hồn trong lòng người nghe.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả quán rượu cũng không có tiếng thở, yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người ngược cổ vểnh tai lắng nghe là người phương nào hát. Không lắng lơ phù phiếm như đào kép hát, đạo tiếng hát này mang theo chất chứa và linh tính, giòn giã vang ở trong lòng mọi người, như một món ngon nhẹ nhàng khoan khoái, bất đồng với người khác, khiến ọi người quen sơn trân hải vị thịt cá, lập tức bị món ngon rõ ràng đặc biệt này làm kinh ngạc.

Tất cả khách trong quán rượu Như Ý đều là nhân mã của Đông Ly Thuần, Sở Liên Nhi bắt đầu biểu diễn thì vô cùng phối hợp thanh tĩnh lại. Đây mới khiến tiếng hát duyên dáng của Sở Liên Nhi bay vào trong tai Trương đại hộ ở đối diện.

Trương đại hộ nghe được tiếng hát, trong lòng kích động, thật nhanh kéo hai tiểu thiếp ra, ở chỗ lan can nhìn quanh, khi thấy Sở Liên Nhi trong quán rượu đối diện, một đôi mắt hạt đậu tà dâm mở thật to, hai mắt chớp cũng không chớp, nhìn gương mặt mềm mại như hoa của Sở Liên Nhi, nuốt nước miếng một cái.

Sở Liên Nhi hát xong rồi, phát hiện tất cả mọi người nhìn nàng, có chút ngượng ngùng, khẩn trương hỏi Đông Ly Thuần: “Ta hát được không?”

Đông Ly Thuần lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt lóe ánh sáng đủ màu rực rỡ, làm choáng mắt của nàng, hấn gật đầu: “Rất êm tai.”

“Nhưng. . .” Nàng nhìn quanh, vẻ mặt đau khổ: “Nhưng tại sao không có tiếng vỗ tay.”

Đông Ly Thuần sững sốt một chút, cười khê: “Bởi vì người hát thật sự quá hay rồi, tất cả mọi người quên vỗ tay.”

“Là thế này phải không?” Không còn kịp suy tư nữa, một tràng pháo tay đã vang lên. Sở Liên Nhi nghiêng đầu, là Thành Kiều và Lăng Bán, mà đang lúc ấy thì, tất cả tràng pháo tay cũng vang lên theo, thanh âm cổ ý trầm trồ khen ngợi của tất cả “khách” trong quán rượu Như Ý, đình tai nhức óc, thiếu chút nữa ném đi quán rượu.

Trương đại hộ thấy tiếng hát của tỷ nữ xinh đẹp trẻ tuổi cứ nhiên đả động người cả quán rượu, mừng rỡ như điên, ánh mắt nhìn Sở Liên Nhi cũng nhiều cuồng nhiệt hơn.

Sở Liên Nhi bị tiếng vỗ tay như sấm làm sợ hết hồn miệng há thành hình “o” nhỏ, nàng chưa bao giờ ca hát ở trước công chúng, không nghĩ tới, lần đầu tiên liền thành công. Sớm biết như thế, ban đầu giáo sư âm nhạc đề cử nàng đến học viện chuyên âm nhạc ở Bắc Kinh, nàng đã gật đầu đáp ứng, nói không chừng, lúc này nàng đã trở thành ca sĩ.

“Giọng hát hay như vậy, tiếp một bài, tiếp một bài.” Lúc này, có người nổi lên dụ dỗ, Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi liếc nhau một cái, Sở Liên Nhi gật đầu, lắng đọng ý định, lại há mồm hát lên:

[2] Trời cao bao nhiêu đường dài hơn lòng lớn bao nhiêu

Ngàn nước sông ngàn Giang Nguyệt nơi nào là nhà

Hướng vì lộ mộ vì mưa nhước tức nhước ly

Lạnh phong ẩm phong giao chi triều tịch Y Nhân không gặp gỡ Minh Nguyệt vô ích lưu luyến
 Trường tương thủ mãi tương tư Y Nhân không có ở đây lúc xuân quang vì ai si San San (khoan thai) tới chậm
 Ngày cao bao nhiêu đường dài hơn lòng lớn bao nhiêu
 Ngàn dòng sông ngàn ánh trăng nơi nào là nhà
 Sớm là sương chiều là mưa như gần như xa
 Gió lạnh gió ẩm giao hoà thuỷ triều
 Không gặp người ấy không quyến luyến trăng sáng
 Trường tương thủ mãi tương tư
 Người ấy không ở đây ánh xuân vì ai si khoan thai tới chậm
 Trời cao bao nhiêu đường dài hơn lòng lớn bao nhiêu
 Ngàn dòng sông ngàn ánh trăng nơi nào là nhà
 Sớm là sương chiều là mưa như gần như xa
 Gió lạnh gió ẩm giao hoà thuỷ triều
 Trời cao bao nhiêu đường dài hơn lòng lớn bao nhiêu
 Chân trời góc bể khắp nơi là nhà
 Sớm là ti chiều là tuyết hợp tan quyến luyến
 Hỉ lệ bi lệ kêu gọi nắng sớm
 Không gặp người ấy không quyến luyến trăng sáng
 Trường tương thủ mãi tương tư
 Người ấy không ở đây ánh xuân vì ai si khoan thai tới chậm
 Không gặp người ấy không quyến luyến trăng sáng
 Trường tương thủ mãi tương tư
 Người ấy không ở đây ánh xuân vì ai si khoan thai tới chậm
 Đông Ly Thuần thẳng tắp nhìn Sở Liên Nhi, tiếng hát duyên dáng, mang theo cảm giác phong phú, giống như một đạo sấm sét, phá vỡ bầu trời đêm giăng đầy mây đen, hung hăng bổ về phía nội tâm hắn.
 Tiếng hát ngừng, khách lại bộc phát một hồi tiếng vỗ tay như sấm, Đông Ly Thuần si ngốc nhìn Sở Liên Nhi, bất tri bất giác nắm chắc quả đấm.
 Sở Liên Nhi bị tiếng vỗ tay của mọi người làm cho bay bổng, mặc dù biết những khách này ngay từ đầu đã âm thầm được chỉ điểm tốt, nhưng vẫn mừng hân hoan cười lên. Nàng nhướn lông mày cúi đầu nhắm hướng Đông Ly Thuần nói: “Gia, nô tỳ hát dễ nghe không?”
 Đông Ly Thuần đưa mắt nhìn nàng một hồi lâu, cười túm túm nói: “Rất tốt, hoàng anh xuất cốc, châu ngọc lạc bàn, xưng là tiếng trời cũng không quá đáng.”
 Sở Liên Nhi mím môi cười một tiếng, thần sắc đều là tự hào, đây là, nghe tiếng “Hu” của Lăng Bân: “Con cá mắc câu.”
 Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi liếc mắt nhìn nhau, rồi rít nghiêng đầu nhìn về phía đối diện, chỉ thấy Trương đại hộ đã mang theo mấy tên đại hán vạm vỡ đi xuống lầu, đi tới quán rượu Như Ý, không khỏi nhìn nhau cười một tiếng.

Trương đại hộ mặt mập tai rộng rãi, bình thường đều là bộ dáng cười mỉ mỉ, tựa như phật Di Lặc từ thiện, hơn nữa hắn thích làm vui người khác, xây cầu lót đường, tiếp tế hương lý đều có phần của hắn, hưởng chi, gạo hắn bán đều rẻ hơn một phần so với những thương nhân khác, đây cũng là nguyên nhân hắn được dân chúng hoan nghênh sâu. Coi như hắn thích sắc đẹp, nhưng bởi vì chưa bao giờ làm ra chuyện cưỡng đoạt dân nữ, cho nên trong mắt dân chúng ở đây coi như là một đại thiện nhân (người rất tốt), rất nhiều nhà nghèo khổ còn hi vọng nhà mình có một nữ nhi dung mạo xinh đẹp, có thể được vị đại thiện nhân này yêu thích, vậy thì không lo ăn mặc.

Sở Liên Nhi chính là mượn ham mê của người này để thiết kế vừa ra mỹ nhân kế, lấy mình làm mồi nhử, móc ra bộ mặt thật của người này. Nàng thấy Trương đại hộ quả thật làm tiếp, đi về phía nàng, đáy lòng mơ hồ dâng lên ánh sáng hưng phấn.

Mà Trương đại hộ hồn nhiên không biết đã có người đào tốt cái hố chờ hắn nhảy, run thật béo cả người, cười híp mắt bước lên cầu thang, thẳng tắp đi về phía Đông Ly Thuần, nhắm hướng Đông Ly Thuần chấp tay: “Công tử rất có phúc khí, lại có nô tỳ xinh đẹp như vậy hầu hạ, lão phu hâm mộ.”

Đông Ly Thuần đứng dậy, khách khí chấp tay nói: “Đâu có, đâu có, Trương viên ngoại cũng không kém a, hơn hai mươi thê thiếp xinh đẹp, mọi người như hoa như ngọc, mắt của tiểu đệ cũng không có chỗ phóng.”

Trương đại hộ ha ha cười dài, lại khách khí một phen, một đôi mắt sắc mỉ mỉ nhìn về phía Sở Liên Nhi, khoảng cách gần quan sát, phát hiện nữ tỳ này mắt ngọc mây ngài, da tuyết thịt ngọc, vóc người khéo léo, không mập không gầy, nhìn thật đẹp mắt, mặt cũng là gương mặt trái xoan hắn thích nhất, cười thì cặp mắt to xinh đẹp cong thành một mặt đường vòng cung, sáng trong sáng trong, nhìn da thịt của nàng vô cùng mịn màng không biết sờ có phải rất bóng láng hay không.

Trương đại hộ đang muốn trong lòng, tay đã đưa tới, bị Đông Ly Thuần một phát bắt được, hắn nhàn nhạt cười nói: “Nữ tỳ này tiểu đệ thích, xin Trương viên ngoại bao dung.”

Trương viên ngoại thu tay lại, trên dưới quan sát chủ tớ ba người Đông Ly Thuần một cái, thử dò xét: “Công tử nói đúng lắm, lão phu không tìm được, ha ha. . . .”

“Nghe khẩu âm của công tử, giống như không phải là người địa phương?”

Đông Ly Thuần cười nói: “Tiểu sinh là nhân sĩ kinh thành, gia phụ Lý Thanh Hòa, lần này tới Tây Lăng du ngoạn, thấy mỹ thiếp của viên ngoại như mây, nhất thời muốn trở tài, nên để nô tỳ nhà mình ca hát trợ hứng, nếu quấy rầy nhã hứng của viên ngoại, xin chớ trách móc.”

Trương đại hộ gật đầu, không nghi ngờ chút nào, bình thường công tử nhà giàu kinh thành đều yêu du ngoạn chung quanh, bên cạnh cũng sẽ mang theo một hai mỹ tỳ và thư đồng, hắn thấy Đông Ly Thuần diện mạo tuấn mỹ, ăn mặc kiêu thư sinh yếu đuối, nghe giọng nói cũng đúng là công tử nhà giàu ở kinh thành, nghĩ đến không có giả. Hơn nữa trong kinh quả thật có vị thương nhân họ Lý, tên gọi là gì hắn cũng quên. Vì vậy hắn vượt rào quan sát trang phục đơn giản nhưng không mất phẩm vị của Đông Ly Thuần, lại nhìn về phía Sở Liên Nhi và Thành Kiều phía sau hắn, Sở Liên Nhi diện mạo xinh đẹp, vừa giận vừa vui, mà Thành Kiều cũng mặt mày mục tử, giữa hai lông mày lộ ra cổ anh khí bừng bừng, không nhịn được hỏi: “Trong phủ công tử quả thật không giống bình thường, chỉ là thư đồng tiểu tỳ cũng tuấn tú thế này, thật làm cho lão phu hâm mộ a.”

Đông Ly Thuần cười nhạt: “Viên ngoại quá khen, tiểu đệ nghe nói viên ngoại cũng là đại thiện nhân đại danh鼎鼎 ở Tây Lăng, mỹ nhân chủ động ngã vào lòng nhiều không kể xiết, cũng làm tiểu đệ khâm phục không dứt.”

Sở Liên Nhi mím môi cười trộm, nàng không nghĩ tới, Đông Ly Thuần nhìn như đứng đắn nói càn cũng không viết nháp.

Trương đại hộ đắc ý cười to, đem ánh mắt đâm ô nhìn về phía Sở Liên Nhi, thở dài nói: “Không nghĩ tới đáng kiếp nô tỳ của lão đệ người linh lung như vậy, đắm thiếp trong phủ lão ca cũng không bằng a.”

Hắn nhìn về phía Đông Ly Thuần, nói: “Trong nhà lão đệ cũng là buôn bán chứ? Cũng biết người Tây Lăng chúng ta sáng khoái nhất, thương lượng, nếu như lão đệ chịu bỏ những thứ yêu thích, đem nô tỳ này tặng cho lão ca, lão ca nguyện ra một ngàn lượng bạc mua nàng làm thiếp, lão đệ, người xem thế nào?”

Thần sắc Đông Ly Thuần lóe lóe, ha ha cười nói: “Đa tạ ý tốt của đại nhân, cõi đời này mỹ nhân tuy nhiều, nhưng có thể khảm đàn ca xướng, chăm sóc cả người ta đây sáng khoải thì cõi đời này cũng rất khó tìm ra vị thứ hai, nô tỳ này tiểu đệ rất thích, không nỡ tặng nàng cho người.”

Hắn nói tới chỗ này, lời lại chuyển, phất tay áo, bộ dáng cao ngạo như con cháu nhà giàu: “Hơn nữa, Lý gia ta thiếu ít bạc như vậy sao? Cần lấy nô tỳ của mình để đổi tiền?”

Sắc mặt Trương đại hộ trầm xuống, mấy tên hán tử tráng kiện sau lưng áp bách đi về phía trước một bước.

Đông Ly Thuần cố làm e ngại, lắp bắp nói: “Các người, các người muốn làm gì?”

Trương đại hộ đuối thủ hạ, chấp tay áy náy nói với Đông Ly Thuần: “Đều là người thô lỗ, dọa sợ lão đệ, xin hãy tha lỗi.”

Đông Ly Thuần cố làm vẻ sợ hãi nhìn đại hán tựa như tháp sắt phía sau hắn một cái, miễn cưỡng cười cười: “Tiểu đệ còn có việc, đi trước một bước.” Nói xong, hắn vội vàng lôi kéo Thành Kiều và Sở Liên Nhi đi ra ngoài.

“Lão đệ gặp cái gì.” Trương đại hộ ngăn lại đường đi của hắn, sắc mặt nhìn Sở Liên Nhi, từ trên eo cưỡi xuống một khối ngọc bội, đưa tới trước mặt nàng, nói: “Có thể gặp mặt cô nương một lần cũng coi là chúng ta có duyên, mặc dù không thể cùng chung hồng trần với cô nương, nhưng xin cô nương nhận lấy khối ngọc bội này của lão phu, coi là một chút tâm ý của lão phu.”

Sở Liên Nhi nhìn ngọc bội trên tay hắn, trong lòng có chút thất vọng, Trương đại hộ này sao mau buông tha vậy? Chẳng lẽ mình biểu hiện chưa đủ tốt, hay là đáng đáp không đủ mỹ?

Nghĩ tới đây, nàng thân nhiên cười với hắn, thanh âm quyến rũ, vươn tay ra nhận lấy, cố ý nắm tay Trương đại hộ, nhẹ nhàng ngắt, thanh âm mềm mại đáng yêu: “Nô tỳ đa tạ viên ngoại ban thưởng.”

Trương đại hộ nghe đến xương cũng mềm ròi, hơn nữa bị tay nhu nhược không xương của nàng “có dụng ý khác” sờ qua, nơi cổ họng hoạt động, kìm lòng không được vuốt tay của nàng, vuốt ve yêu thích không buông tay, ha ha cười một tiếng: “Tiểu mỹ nhân, đây là gia thưởng ngươi, khối ngọc bội này cũng không phải là ngọc thường, đây chính là Lam Điền Ngọc [3] thượng đẳng, giá trị liên thành a, ngàn vạn chớ làm hư. . . A. . .” Trương đại hộ vừa rút tay, ngọc trong tay bị ném trên mặt đất, nát thành mảnh vụn.

“A. . .” Sở Liên Nhi che môi, duyên dáng kêu to một tiếng, nhìn mảnh vụn trên đất.

Mặt Trương đại hộ liền biến sắc, hung tợn nhìn chằm chằm Sở Liên Nhi: “Tốt, gia có ý tốt tặng ngươi ngọc bội, ngươi cư nhiên không ặt mũi mà lên mặt, cư nhiên làm vỡ ngọc bội của gia.”

Sở Liên Nhi bị hắn hung dữ như vậy, thân thể sợ co rút lại, diềm đầm đáng yêu nhìn về phía Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần cũng cố làm hốt hoảng, vội kéo nàng đến phía sau, hướng Trương đại hộ mặt tức giận chấp tay nói: “Viên ngoại cần gì vì khối ngọc mà tức giận đây? Không phải là khối ngọc sao, bao nhiêu tiền, báo cái giá, tiểu đệ đền là được.”

“Đền? Ngươi đền nổi sao?” Trương đại hộ không còn thân thiết mới vừa rồi, thay đổi giọng nói và vẻ mặt đều nghiêm khắc, hắn chỉ vào ngọc bể trên đất, cả giận nói: “Khối ngọc này cũng không phải là ngọc thường, đây chính là Lam Điền Ngọc thượng đẳng, giá trị liên thành a.”

Thân thể Đông Ly Thuần rút một cái, có chút mất chí khí: “Vậy ngươi nói bao nhiêu tiền?”

“Hừ, cái giá này.” Trương viên ngoại tính một chút, thần sắc ngạo mạn: “Niệm tình ngươi không phải là người địa phương, lão phu cũng không nguyện mang danh tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, giá tiền. . . Coi như một nửa giá ban đầu ta mua vào.”

“Một vạn lượng?”

“Sai, là một triệu lượng.”

Đông Ly Thuần há hốc mồm cứng lưỡi: “Một, một triệu lượng? Ta nào có nhiều bạc như vậy.” Vẻ mặt hắn đưa đám.

Sở Liên Nhi cười trộm trong lòng, không nghĩ tới người này diễn kịch cũng có dáng có vẻ thật.

Trương viên ngoại cười đắc ý: “Lão phu cũng không phải là người không hiểu lẽ, nhìn vẻ mặt lão đệ, chỉ sợ cũng không lấy ra một triệu lượng bạc được, nếu không như vậy đi, đem nô tỳ này cho lão phu, chúng ta liền rõ ràng, người xem thế nào?”

“Này. . .”

Trương đại hộ phát tay áo, thần sắc không vui: “Lão đệ, chỉ là một nô tỳ có thể đáng một triệu lượng sao? Người xuất thân từ nhà buôn bán, chút tính toán này phải biết chứ?”

Đông Ly Thuần hừ lạnh một tiếng, kéo Sở Liên Nhi lãnh đạm nói: “Rõ ràng chính là người cố ý thả hư ngọc bội, còn chơi xấu trên người ta, người rõ ràng muốn lừa ta.”

Da mặt Trương đại hộ run lên: “Lừa người, người nào nhìn đến ta lừa người rồi?” Hắn nhìn chung quanh, thần sắc ngạo mạn, mang theo cảnh cáo. Trương đại hộ hắn ở thành Tây Lăng dặm chân một cái đều muốn chấn động nửa bầu trời, ai dám không mua mặt mũi của hắn?

Huống chi, nhìn quần áo những khách này cũng chỉ bất quá là nhà người thường, dám đối nghịch với hắn?

Sở Liên Nhi thấy độ lửa đã không sai biệt lắm, nháy nháy mắt với Lăng Bân.

75. Q.3 - Chương 14: Mỹ Nhân Kế (2)

Mỹ nhân kế của Sở Liên Nhi rất là thành công, khiến cho Trương đại hộ tự động nhảy vào trong hầm Đông Ly Thuần đào tốt cho hắn.

Trương đại hộ bị trói gô quỳ trên mặt đất, trên cổ còn bị đặt binh khí bén nhọn, mặt như màu đất, một đôi mắt như hạt đậu của hắn nhìn chằm chằm Đông Ly Thuần đã từ Lý công tử kinh thành lác mình một cái thành thân phận Nhị hoàng tử, lụn bại cúi đầu.

Thủ hạ của Đông Ly Thuần biểu hiện cũng vô cùng tốt, nhất là Thành Kiều, không nghĩ tới tiểu tử này còn nhỏ tuổi, bản lĩnh diễn trò cũng rất mạnh, thay thế Lăng Bân nói chuyện lấp bắp, nghiêm trang chỉ huy bọn thị vệ ngờ ngạc ngây ngốc bắt Trương đại hộ lại.

Sau khi đám người Lăng Bân bắt Trương đại hộ và thủ hạ lại, đã tạo thành oanh động và hoảng sợ ở cả quán rượu, thê thiếp của Trương đại hộ ở đối diện nhìn thấy lão ba nhà mình bị đao kiếm dày đặc đè lên cổ, tất cả đều sợ thét chói tai, tiếng thét chói tai của nữ nhân không thể so sánh bình thường, cả con đường cũng bị chấn động, dân chúng đi đường rồi rít dừng chân ngăm nhìn.

Bọn họ vừa thấy Trương đại hộ danh tiếng tốt nhất thành Tây Lăng bị Nhị hoàng tử lung bắt, bọn họ cũng không biết nội tình, từ kính yêu đối với Trương đại hộ, rồi rít mắng những người làm quan này không phải là thứ tốt, chuyên môn khi dễ người tốt.

Đông Ly Thuần mắt lạnh nhìn Trương đại hộ, thanh âm uy nghiêm, lạnh như băng: “Trương đại hộ, lừa gạt bổn hoàng tử, phải bị tội gì?”

Trương đại hộ này không hổ là đại thương nhân lạnh lợi gian trá, con người hắn đi lòng vòng, nhìn thế trận, đã biết đối phương có chuẩn bị mà đến, nhưng hắn cũng đã gặp qua tình cảnh lớn, rất nhanh liền ổn định tâm, cười hắc hắc, lớn tiếng nói: “Sao nhị hoàng tử có thể nói thảo dân lừa gạt ngài đây? Khối ngọc bội này đúng là thảo dân tốn một triệu lượng mua được, không tin, ngài có thể đi hỏi thăm một chút. Phàm là vật xa xỉ ra từ Trương phủ ta, có cái nào không là giá trị liên thành?” Hắn cố ý nói lớn tiếng, chính là muốn cho dân chúng bên dưới biết hắn là vô tội. Dân chúng bình thường so với quan binh quả thật lực lượng không bằng, nhưng dân chúng đoàn kết lại cũng rất đáng sợ. Hắn quanh năm kinh doanh ở Tây Lăng, đã sớm tập hợp được giao thiệp như núi, hắn cũng không tin, vị Nhị hoàng tử nước lửa không dung với hoàng đế mới này dám mạo hiểm sai lầm to lớn vô sự lại gây chuyện để gây khó khăn cho hắn hay sao?

Đông Ly Thuần cảm vừa kéo, lạnh như băng cười một tiếng: “Cái này tạm thời không nói, chỉ bằng vào người dụng bổn hoàng tử, còn muốn vô lễ với nô tỳ của ta trước mặt bổn hoàng tử, đây giải thích thế nào?”

Trương đại hộ cố làm “Ngạc nhiên” nói: “Thảo dân vô lễ với nô tỳ của Nhị hoàng tử? Thảo dân oan uổng a, thảo dân thậm chí cũng chưa đụng tới cô nương, coi như ngài là hoàng tử, cũng không thể an bài tội danh cho người lung tung. Mọi việc phải luôn luôn nói chứng cứ.” Dân chúng thành Tây Lăng cũng không giống những địa phương khác, nơi này dân phong của dân chúng hung hãn, hơn nữa có thực lực kinh tế hùng hậu làm hậu thuẫn, ngay cả Tuần phủ vùng này cũng không dám tùy ý bắt người an bài tội danh. Hắn cũng không tin Nhị hoàng tử này lại vô cớ lòng bất hảo.

Đáng tiếc, Trương đại hộ chỉ đoán đúng nhất thời, hắn vừa nói dứt lời, một đám nam nữ già trẻ không biết từ nơi nào nhô ra, rồi rít chỉ vào hắn: “Chúng ta có thể làm chứng!”

Những người này là người nhà của thị vệ ra vẻ nhân chứng, chỉ vào Trương đại hộ, ồn ào xôn xao nói tội ác của hắn, Lăng Bản thấy dân chúng bên ngoài đã bắt đầu ầm ỹ, vô cùng bất an. Lấp bắp nói: “Chủ, chủ tử, bên ngoài có phụ nhân tố cáo. . .” Chưa bao giờ làm chuyện hèn hạ âm hiểm như thế, Lăng Bản rất là xấu hổ, hơn nữa còn phải ở trước mặt thủ hạ, cảm giác tựa như làm việc gì trái với lương tâm, nói chuyện cũng lấp bắp, nói xong lời cuối cùng, bây giờ hắn không cách nào nói tiếp, không khỏi đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Sở Liên Nhi.

Sở Liên Nhi liếc nhìn dân chúng tụ tập ở trên đường cái, cơ hồ chen chúc chật cả con đường, những người dân này không bằng dân chúng Nam Lăng, một mực cung kính đối với quan, buôn bán ở thành Tây Lăng phát triển tốc độ, dân chúng cũng giàu có hơn, thì ngược lại quan phải nhìn sắc mặt của bọn họ, vì vậy bọn họ cũng rất là bất mãn đối với việc Đông Ly Thuần vô duyên vô cớ bắt Trương đại hộ, rồi rít ở phía dưới máng.

Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi liếc nhau một cái, sau đó, lại cho Lăng Bản một cái ánh mắt.

Đông Ly Thuần như có chuyện lạ nói: “Phụ nhân kia trạng cáo người phương nào?”

“Cáo. . . Cáo Trương đại hộ cường. . . Cường đoạt dân nữ.” Hắn đem ánh mắt khiển trách trừng hướng Sở Liên Nhi, đều là chủ ý tốt của yêu nữ này, để cho hắn làm loại chuyện hạ lưu này. Về sau hắn làm sao gặp người.

Sở Liên Nhi cảnh cáo trừng mắt nhìn hắn, tuyệt không chuyên nghiệp.

Đông Ly Thuần phát tay nói: “Dân chúng tố cáo, đến nha môn đi cáo, sao chạy đến chỗ ta đây?”

Trên trán Lăng Bản lấm tấm mồ hôi, Sở Liên Nhi đồng tình nhìn hắn, thật là thương hại hắn, hán tử này rốt cuộc là cây rỗng ruột, chỉ thích hợp quyết chiến quang minh chính đại, quyết không thích hợp dùng âm mưu, chỉ có một câu mà hắn cũng nói thành như vậy.

“Hai vị phụ nhân kia nói, nói Trương đại hộ thế lớn cây sâu, các nàng không chỗ nương tựa, quan phủ cũng không biết, cho nên, cho nên. . .”

Đông Ly Thuần nhìn hắn một cái, không tiếng động lắc đầu, gật đầu: “Đã như vậy, vậy thì mang các nàng lên đây đi.”

“Dạ, vâng. . .” Lăng Bản lấp ba lấp bắp đi.

Sở Liên Nhi nhìn bóng lưng của hắn, chợt có cổ dự cảm xấu.

Lăng Bản đi xuống, mang đến hai nữ nhân chịu hại. Bọn thị vệ rồi rít tránh ra một lối, hai nữ nhân tới cáo trạng Trương đại hộ cường đoạt dân nữ với Nhị hoàng tử, vừa nói vừa cắn răng nghiêng lợi, khóc lóc nước mắt, thẳng nói Trương đại hộ thành đâm côn (côn đồ đâm đặng) lớn nhất trên đời.

Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi ngạc nhiên nhìn hai người phụ nhân quỳ trên mặt đất, khóc nước mắt nước mũi một đồng, hai người liếc nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương thấy được không biết nên khóc hay cười.

Sở Liên Nhi lắc lắc thân thể, sát vào lỗ tai Đông Ly Thuần, nói: “Ông trời của ta, đây là ‘nhân chứng’ tìm được từ chỗ nào, không khỏi quá mức chút. . .”

Đông Ly Thuần cười khở một tiếng, bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Lăng Bản một cái.

Lăng Bân có chút chột dạ, vội vàng đi chậm tới đây, khom người, giảm thấp xuống thanh âm: “Không có cách nào, nữ nhân hơi có vẻ thù mị vùng này đều không nguyện làm chuyện như vậy, ty chức tìm thật lâu, mới tìm được hai người đàn bà này, đây là ty chức uy bức lợi dụ. . .” Hắn nói cũng rất ủy khuất.

Sở Liên Nhi vội vàng che miệng.

Đông Ly Thuần bắt đầu cười một tiếng, lắc đầu một cái: “Thôi, cùng xuống đi.”

Sau khi Sở Liên Nhi nghe xong, chợt khom lưng.

Đông Ly Thuần kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, phát hiện nàng thống khổ ôm bụng, không khỏi mấp máy môi, hắn ho khan một tiếng, đứng dậy, ôm quyền nói với dân chúng xem nào nhiệt ngoài cửa: “Trương đại hộ dụng bốn hoàng tử, và vô lễ với nô tỳ của ta, bốn hoàng tử nguyên bốn định trừng phạt nhẹ vậy thôi. Mà bây giờ lại có người cáo trạng Trương đại hộ cưỡng đoạt dân nữ, hơn nữa hai vị. . . . Cô nương còn chỉ chứng bên trong phủ Trương đại hộ còn nhốt đông đảo nữ nhân đáng thương. Chuyện này nếu bị bốn hoàng tử dụng phải, ta cũng không thể không để ý tới.”

Phía dưới vang lên thanh âm thổn thức, Đông Ly Thuần ngừng tạm, lại nói: “Nếu như chuyện này đơn thuần oan uổng, vậy bốn hoàng tử sẽ trị hai vị phụ nhân này tội vu cáo, nếu như là thật, vậy bốn hoàng tử cũng chỉ có thể xử lý công bằng. Xin các hương thân chờ, đợi nhân mã của bốn hoàng tử lục soát Trương phủ rồi mới quyết định.”

Bách tính cho dù có ý kiến, nhưng còn có thể thế nào, vạn ác đâm cầm đầu, nếu Trương đại hộ này như thật là người như vậy, cũng chỉ có thể tự chịu diệt vong.

Bất quá, chúng dân chúng đối với Trương đại hộ rất có hảo cảm, cũng không quá quan tâm tin tưởng Trương đại hộ dưới tình huống thế thiệp như vậy, còn có thể làm ra chuyện cưỡng đoạt dân nữ, nhưng người ta đường đường Nhị hoàng tử lại vô duyên vô cớ lung tung bắt người lục soát phủ sao?

Không có lửa làm sao có khói, hay là trước xem một cái rồi hãy nói.

Đông Ly Thuần vừa nói xong, từ trong ngõ hẻm bên quán rượu Như Ý đã tuôn ra một nhóm người ngựa, đồng loạt chạy về phía Trương phủ ven ven cách một phố.

Trương đại hộ cũng là người từng trải việc đời, thấy tình cảnh này, cũng biết vị Nhị hoàng tử này là hướng về phía mình, đầu tiên là cho hắn xuống ngựa, lại an trí tội danh lung tung cho hắn, sau đó mượn lục soát phủ, xem ra, lần này hắn xong đời.

Sở Liên Nhi nhìn Lăng Bân, hé miệng cười trộm, cười rơi nước mắt rồi, Lăng Bân đáng thương, lần đầu làm chuyện âm hiểm, còn bị cười nhạo, nhưng hắn không dám nói ra, chỉ có thể dùng ánh mắt hung tợn trừng người.

Đông Ly Thuần trầm tĩnh ngồi trên vị chủ, gương mặt tuấn tú không chút biểu tình, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, nhân mã đi lục soát Trương phủ trở lại, dẫn đầu là Tả thị vệ trưởng Lý Hoa, hắn ở dưới lầu lớn tiếng nói: “Bẩm Nhị hoàng tử, ty chức từ trong địa lao Trương phủ tìm được chín nữ nhân, còn có tìm được mấy phong mật hàm trong thư phòng hắn, còn có, trong mật thất Trương phủ có thợ rèn sản xuất rất nhiều binh khí sắt, bọn họ thiếu chút nữa đã bí mật vận chuyển đến Hoa quốc. . . .”

Hoa quốc và Đông Ly quốc, mặt ngoài có lui tới buôn bán, nhưng âm thầm đã sớm lửa nước không dung, Hoa quốc thường khi dễ dân chúng Đông Ly Quốc, dân chúng có người nào không biết. Mà Trương đại hộ lại muốn đem binh khí sắt và thợ rèn chỉ có ở Đông Ly quốc chuyển đến Hoa quốc, lợi hại trong đó, bách tính đều đã hiểu, rồi rít tức giận mắng Trương đại hộ giặc bán nước, không thể tha thứ, đáng thiên đao vạn quả.

Lần này kể gài tang vật giá họa lấy được thành công viên mãn, Đông Ly Thuần rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm. Nếu như không có nhận được chứng cứ từ Trương phủ xác thật, vậy thật không dễ giao phó với mọi người.

Bí mật của Trương đại hộ bị phát hiện, tự biết kỳ chết không xa, thôi xám cả mặt, chán nản không nói.

Quán rượu đối diện càng thêm nào loạn, tội phản quốc, vậy phải giết cứu tộc, cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, những thê thiếp xinh đẹp này sợ hoa dung mất sắc, rồi rít loạn thành một đoàn, tất cả đều thét lên chạy trốn tứ phía.

Đông Ly Thuần lạnh lùng nhìn nháo kịch đối diện cửa, lại nhìn Trương đại hộ sắc mặt thảm hại một cái, cười lạnh một tiếng, phân phó với Lý Hoa: “Trương đại hộ cường đoạt dân nữ, tư thông với địch phản quốc, chứng cứ phạm tội xác thật, lý nên bị tử hình. Hôm nay bổn hoàng tử nhúng tay quản lý chuyện này, sẽ để cho các hương thân một câu trả lời thỏa đáng. Hiện tại, bổn hoàng tử tuyên bố, tạm thời bắt giữ Trương đại hộ, tịch thu tất cả tài sản của Trương phủ. Về phần những người khác trong Trương phủ. . . .” Hắn trầm ngâm, thanh âm lạnh như băng: “Tất cả tôi tớ Trương phủ tróc bỏ quê hương, đánh vào dân đen, đẩy đi biên cương sung quân, trong vòng ba đời không còn quê quán. Thê thiếp con cái, đồng loạt xử trảm. Người thân cận, tất cả giải vào đại lao, chờ đợi xử trí.”

Sở Liên Nhi há mồm, thê thiếp con cái Trương đại hộ nói ít ra có ba bốn mươi người, tất cả đều bị chém, thức sự quá ác độc rồi, nhưng, đây chính là chính trị, tội phản quốc ở cổ đại đều là giết cứu tộc, Đông Ly Thuần phạt như vậy, cũng coi là nhẹ nhất. Nàng vốn định cầu cạnh, nhưng lại không biết nên nói gì.

Bởi vì Đông Ly Thuần là đang lập uy, lót đường cho việc kiếm tiền về sau.

Trương đại hộ là một trong phú hào lớn nhất Tây Lăng, Đông Ly Thuần đối phó hắn, những phú hào khác khẳng định sợ không dám ra cửa, tuy nói lòng bắt Trương đại hộ nhìn như danh môn nói thuận, nhưng không thể gạt được nhân sĩ có lòng.

Lần này giết gà dọa khỉ, chẳng những phải làm giòn, còn phải hung ác, mau, chính xác, cắm thẳng vào cổ họng.

.

Mỹ nhân kế lần này, lấy được thành công chưa từng có, Đông Ly Thuần cũng bởi vì hung ác tịch thu nhà Trương đại hộ mà kiếm một khoản quân thưởng phí dụng.

Trong kho phòng Trương đại hộ có lương thực chất đống như núi, còn có vàng bạc châu báu xếp thành núi nhỏ, tất cả cửa hàng thuộc về Trương gia, cũng bị Đông Ly Thuần phái người thay thế. Trong một đêm, Đông Ly Thuần từ giai cấp vô sản đã biến thành cấp bậc có tài sản.

Sở Liên Nhi hình dung như thế, tiền của Trương phủ quả thật đủ nhiều, nhìn đồng kim ngân ngọc khí thành núi nhỏ kia, khiến người nhìn đến cặp mắt đăm đăm, không dời mắt được.

Lập tức lấy được tài sản nhiều như thế, Sở Liên Nhi đại khái đoán được, cộng lại tất cả tài sản của Trương đại hộ, đủ chống đỡ quân thưởng nửa tháng cho hai mươi vạn quân dưới trướng hắn.

Vuốt vuốt vòng mã não màu máu Đông Ly Thuần tặng cho nàng, Sở Liên Nhi cười híp mắt nói: “Thế này người đã có thể phát đạt, ha ha, những tài sản tịch thu này, cũng tạm thời giải quyết vấn đề quân thưởng vô cùng cấp bách rồi?”

Đông Ly Thuần cười nhạt, nhìn trân bạc ngọc bích trên châu nàng cảm nghiêng trên tóc, cây trân này so với đồ trang sức khác, cũng không danh quý, nhưng trong đồng đồ trang sức hắn cho là thích hợp với nàng, nàng lại chỉ lựa chọn cây trân và một vòng mã não ngọc thành, lúc này hắn mới phát hiện, đồ trang sức Sở Liên Nhi thích nhất là trân châu và ngọc thạch.

Từ trong đồ trang sức thành núi cao, hắn chọn lựa đồ trang sức ngọc thạch và trân châu ra ngoài, thả vào trong một rương sắt, những thứ khác để cho đám người Thành Kiều nhất nhất bỏ vào cái rương.

Hắn khẽ cười một tiếng: “Những thứ này nhìn như quý báu, giá trị liên thành, nhưng làm sao đáng yêu như bạc. Liên Nhi, ta còn phải nghĩ biện pháp, đem những châu báu này biến thành bạc.”

“Đổi thành bạc?” Sở Liên Nhi kinh ngạc, rất nhanh liền hiểu, loại châu báu danh quý này, dùng để ban thưởng binh lính lại ngại nhiều, đổi thành ngân lượng là đúng nhất.

“Người muốn đổi thế nào?”

“Còn chưa nghĩ ra, trừ hiệu cầm đồ ra, bây giờ ta không nghĩ ra biện pháp khác.” Đông Ly Thuần lắc đầu một cái, lại nhặt một trâm hoa ngọc thạch lưu ly lên đặt ở lòng bàn tay, Trương đại hộ không hổ là đại hộ, đồ trang sức thu nạp, chẳng những thành phần tốt, lại to lớn, lại sáng trong, không có cái nào không phải là cực phẩm.

“Liên Nhi, trâm hoa này rất đẹp mắt, rất xứng da thịt của người, người đeo một cái thử một chút.”

Sở Liên Nhi rên rỉ một tiếng: “Xin nhờ, đại gia của ta, trên đầu ta, trên tay, trên cổ tất cả đều treo đầy đồ trang sức, người còn muốn ta đeo, cổ của ta cũng nặng chết đi.”

Lúc này Đông Ly Thuần mới phát hiện, cả đầu nàng, quả thật châu lỏng lách, nhìn đầu nàng đeo đầy đồ trang sức dờ dờ ương ương, không khỏi cười: “Trước để đi, về sau người từ từ đeo.”

Sở Liên Nhi lắc đầu một cái “Không cần, ta không quen mang quá nhiều đồ trang sức, cầm đi bán đi.”

“Nhiều như vậy, cũng không phải là nhất thời là có thể bán hết .”

“Ai nói bán không hết?” Sở Liên Nhi cười hắc hắc, con người lại thoáng hiện thần thái sáng trông suốt . Đông Ly Thuần nhìn nàng, “Người nghĩ đến biện pháp sao?”

Sở Liên Nhi hơi vênh môi đỏ mọng, giơ ngón tay lan hoa lên, dương dương đắc ý nghênh cầm: “Đó là đương nhiên rồi, ta bảo đảm, chỉ cần một tháng, ta có thể đem những châu báu này đổi thành bạc. Hơn nữa chỉ có nhiều, không có ít.”

76. Q.3 - Chương 15: Bát Tiên Qua Biển [1]

Đông Ly Thuần đối phó Trương đại hộ nổi lên tác dụng giết gà dọa khỉ, ngày thứ hai sau khi giải Trương đại hộ vào đại lao, một nửa phú ông ở thành Tây Lăng đã tới kính thăm hân.

Đông Ly Thuần đến tiền sảnh giao thiệp với bọn họ, bỏ lại một mình Sở Liên Nhi ở hậu viện đùa bốn châu báu đồ trang sức, và các loại ngọc khí đồ cổ đặt ở trên cái bàn tròn.

Xuân Hồng và Lăng Bân ở một bên giúp một tay, Thành Kiều cùng Đông Ly Thuần đến tiền sảnh, mà Lăng Bân lại ở lại cùng Sở Liên Nhi phân loại các trang sức, bỏ vào trong các rương nhỏ.

“Tiểu thư, người xem chủ tử tín nhiệm ngài đến cỡ nào, nhiều châu báu như vậy cũng giao cho người phụ trách.” Xuân Hồng vừa giúp một tay, vừa hâm mộ nói.

Sở Liên Nhi hừ hai tiếng, không nói gì, chẳng qua là đặt châu báu trong nước rửa sạch từng cái, sau đó dùng khăn lông lau sạch sẽ, mới bỏ vào cái rương.

“Đúng rồi, tiểu thư, nhiều đồ trang sức như vậy, ngài muốn xử trí thế nào?” Xuân Hồng vừa dùng khăn lông lau bụi bặm phía trên, vừa hỏi.

“Đương nhiên là bán.” Sở Liên Nhi ngồi ở trước bàn, trước mặt để văn phòng tứ bảo, nàng một tay chấp bút, một tay nhìn ngọc bội xanh biếc trong tay, tỉ lệ khối ngọc này tốt vô cùng, nhưng ở giữa lại có một mặt đỏ thắm, ngưng mắt suy nghĩ một hồi lâu, kéo bút trên giấy xoạt xoạt viết xuống bốn chữ to.

“Tiểu thư, ngài viết cái gì vậy?” Xuân Hồng cũng nhận được chữ, chẳng qua là nhìn một hồi lâu vẫn không nhìn ra rốt cuộc nàng viết cái gì.

Sở Liên Nhi xấu hổ, chột dạ nói: “Máu đào lòng son.”

“Mấy chữ này là — máu đào lòng son sao?” Lăng Bân vẫn không lên tiếng nhìn chung quanh nửa ngày, đột nhiên lên tiếng.

Sở Liên Nhi thẹn quá thành giận, “Vậy người cho rằng là chữ gì?”

“Này không thể coi là chữ.” Lăng Bân lại nhìn một hồi lâu, nói như thế.

“Không tính là chữ, vậy coi là cái gì?”

Lăng Bân nghiêm trang nói: “Chữ như gà bới.”

Trên mặt Sở Liên Nhi tối ba vòng.

Đông Ly Thuần ở tiền sảnh thương lượng với đám phú thương kia không biết kết quả như thế nào, bất quá, Sở Liên Nhi nghĩ, chắc là có thu hoạch, nếu không, Đông Ly Thuần sẽ không mở tiệc khoản đãi ở tiền sảnh.

Đông Ly Thuần đang bàn việc công, Sở Liên Nhi không muốn đi quấy rầy, nhưng lại không muốn buồn bực ở trong phòng nhận cười nhạo của Lãng Bân, chỉ đành phải đi tới trong sân, nhìn chăm chăm vườn hoa thất thần.

Trong ngày mùa hè, hoa nở trong vườn hoa cực kỳ tươi, có Violet tím sáng xinh đẹp, hoa hồng nhiệt tình không bị cản trở, bách hợp hàm súc thuần khiết, mẫu đơn cao quý rực rỡ — trong không khí, làn gió thơm thoảng qua hoa rụng lả tả, ngồi chơi ở trên ghế lạnh làm từ trúc, đỉnh đầu là một gốc cây cổ thụ cành lá rậm rạp che trời, cành lá nồng đậm, che mặt trời nóng bỏng sau giữa trưa ở đằng sau, chỉ còn lại nhiều vệt sáng loang lổ từ lá cây hở ra rơi xuống, dưới bóng cây mát mẻ như thế, gió nhẹ phất, trong mũi cảm thụ mùi thơm mê người, khiến người buồn ngủ.

Sở Liên Nhi từ từ nhắm mắt lại, lại cảm giác có một bóng người nhẹ nhàng bước về phía nàng, không khỏi mở mắt ra, bị dọa giật mình, chỉ thấy trước mắt đứng thẳng một bóng người thon dài, áo mỏng trắng nõn như tuyết, đai lưng ngọc, đầu đội mào đầu [2] đính ngọc lưu ly, tóc đen đen nhánh, bị buộc ở trong mào đầu, đôi mắt hần ảm áp, mắt hẹp dài lấp lánh long lanh như trân châu, da tay của hần trắng trẻo cơ hồ trong suốt, môi đỏ mọng đầy đặn, đỏ như hoa hồng, khe cong lên, gợi cảm đến mức diệt hết ánh sáng.

“Liên Nhi.” Hần khẽ kêu một tiếng.

Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, sắc mặt khẽ biến thành không được tự nhiên, vội vàng để hai chân ở trên ghế lạnh xuống, luống cuống tay chân bỏ quần nhấc lên xuống, muốn che chân ngọc loã lồ. . . .

Một đôi tay thon dài thon cầm chân của nàng, đặt ở lòng bàn tay tỉ mỉ vuốt ve, Sở Liên Nhi đỏ bừng mặt, nhiệt độ trong lòng bàn tay của hần, từ chân trái truyền đến, xuyên thấu qua mạch máu, thẳng đến trái tim.

Dùng sức lùi chân của mình về, lại bị hần nắm vững vàng ở trong tay.

“Đông Ly Thuần, buông chân ta ra.” Sở Liên gọi nhỏ, cảm giác hai gò má đã đầy máu.

Đông Ly Thuần không để ý tới nàng, hai tay nhẹ nhàng nắm chân ngọc trong tay, chân tuyết trắng, trắng trắng mềm mềm, nắm ngón chân khả ái cuộn tròn, hần nhìn nàng cười một tiếng: “Liên Nhi, người người đẹp, chân cũng đẹp.”

Không chịu nổi, Sở Liên Nhi che ngực, trái tim nơi đó nhảy đập thành thịch, “Sao người đi ra? Bàn với những phú thương kia thế nào rồi?”

Ánh mắt Đông Ly Thuần chợt lóe, môi cong lên: “Liên Nhi quả thật thần cơ diệu toán.”

Cặp mắt Sở Liên Nhi sáng lên, vội hỏi: “Thành công không? Bọn họ đáp ứng giúp người tạo. . .” Bây giờ nàng nói không ra hai chữ tạo phản.

Đông Ly Thuần cười một tiếng với nàng: “Không phải là giúp, mà là hợp tác.”

“A?” Sở Liên Nhi nhướn mày.

Hần khẽ mỉm cười, từ trên mặt đất nhặt giày thêu lên tự tay mang vào cho nàng, nói: “Bọn họ ra tiền, ta ra lực, chờ sau khi chuyện thành công, ta lấy danh nghĩa triều đình tiến hành hợp tác lâu dài với bọn họ.”

Hần nói ngắn gọn, nhưng Sở Liên Nhi đã hiểu đại khái.

Đông Ly quốc từ lập quốc tới nay, thi hành chính sách nặng nông ức thương đến nay, địa vị thương nhân thấp bé, bọn phú hào này mặc dù giàu có trong nước, nhưng địa vị chính trị so với nông dân còn thấp hơn, hơn nữa triều đình còn quy định, phạm là nhà buôn bán, trong vòng ba đời không được vào triều làm quan, cho dù có tài hoa khá hơn nữa, khát vọng lớn hơn nữa, cũng chỉ có thể chịu thiệt vì thân phận thương nhân thấp kém.

Mà Đông Ly Thuần hợp tác với bọn họ, chỉ cần hấn thành công, về sau địa vị thương nhân cũng là nước lên thì thuyền lên. Tuy nói Đông Ly Thuần có thể thành công hay không cũng còn chưa biết, nhưng thương nhân thích làm đầu tư mạo hiểm, chỉ cần có một nửa cơ hội thắng lợi, cũng đáng giá mạo hiểm theo vào.

Đông Ly Thuần hợp tác với bọn họ, trăm lợi mà không có một hại, ít nhất trước mắt là như thế.

Sở Liên Nhi lại nói: “Chuyện quân thường đã được giải quyết, có phải sẽ khai chiến hay không?” Nhân tố quyết định chiến tranh là quân thường, lương thảo, binh lực, tinh thần, dân tâm, đều đã sẵn sàng.

Đông Ly Thuần không nói lời nào, lại nhặt một chiếc giày khác lên, giống như mang giày thay nạng, còn quan trọng hơn đoạt giang sơn.

Nam nhân cổ đại tự mình mang giày thay nữ nhân, là chuyện cực kỳ không thể tin được, nhưng Sở Liên Nhi lại không nghĩ tới điều này, lại vẫn cảm giác e lệ, bởi vì nhìn kỹ ngón tay hấn, thật thon dài, tự tay mang vớ cho nạng, lại tự mình buộc dây vớ, cổ đại thì vớ không có co giãn, đều phải dùng sợi tơ buộc chặt mới sẽ không chảy xuống, từ trên chân cảm giác được vết thô trên tay hấn, trong thô ráp mang theo uất ức làm người ta ảm áp. Như một dòng nhỏ, ảm ảm áp áp từ chỗ chân, ào ạt chảy về tứ chi bách hài.

Bên tai nghe được có tiếng bước chân vang lên, Sở Liên Nhi vội tránh thoát bàn tay của hấn: “Người buông ra, có người tới rồi.”

“A. . . Công tử, người làm cái gì?” Một tiếng kêu kinh thiên động địa vang lên, chỉ thấy Thành Kiều nhìn chăm chăm Đông Ly Thuần như tròng quái vật, ánh mắt thẳng tắp hướng về mắt cá chân còn chưa mang giày của Sở Liên Nhi, mắt kinh ngạc cũng sắp rớt ra .

Từ trong ánh mắt Thành Kiều có thể thấy được, nạng lại để cho Đông Ly Thuần làm một chuyện kinh thế hãi tục. Giờ nạng mới hiểu được, nữ tử thời cổ đại, sao có thể mặc cho nam nhân mang giày thay mình, huống chi, nam nhân này cũng không phải người bình thường.

Đông Ly Thuần bắt được chân của nạng, không để cho nạng rút về lại, tự tay mang tốt giày thêu cho nạng, thanh âm nhàn nhạt: “Chuyện gì?”

~~[1] Bát tiên qua biển: Bát tiên trong truyện Đông Du Ký, hồi 48 có đoạn: “Tám vị tiên đến biển Đông, Lã Động Tân nói: ‘Mỗi người tự trở phép thần thông mà qua biển được không?’”. Ý nói mỗi người có cách riêng của mình, hoặc mỗi người dùng bản lĩnh của mình để cùng nhau đưa tài

[2] Mào đầu:

Thành Kiều bị kinh sợ không nhẹ, thật lâu đều nói không nên lời, ánh mắt hung thần ác sát nhìn chăm chăm Sở Liên Nhi, hấn hít khí, cung kính nói: “Chủ tử, các chương quỹ các nơi đều đưa tới sổ sách tháng trước, cần ngài đi xem.”

Đông Cách Thuần “Ừ” một tiếng, đứng dậy, nói với Thành Kiều: “Ta biết, người đi xuống trước đi.”

Thành Kiều cũng không nhúc nhích, Đông Cách Thuần nhìn về phía hấn, đôi mắt hẹp dài híp lại.

“Công tử, một đồng sổ sách lớn như vậy, đều cần người xem qua, không có một ngày rưỡi, là xem không hết.”

Đông Cách Thuần vẫn không mảy may không nhặt nói “Uh” một tiếng: “Cái này ta biết.”

Thành Kiều nóng nảy: “Công tử, thời gian của ngài không nhiều lắm — binh mã của Lạc Thanh vương, cách nơi này chỉ có bốn mươi dặm .”

Sở Liên Nhi không nhịn được hỏi: “Lạc Thanh vương là ai?”

Thành Kiều liếc nhìn nạng một cái, lạnh lùng đáp: “Là đường huynh của công tử, vương gia mới do hoàng thượng phong, kiêm Đại nguyên soái binh mã Đông Ly quốc.” Hấn dừng một chút, lại thêm câu: “Tam hoàng tử đã biết ngài đang ở Tây Lăng, đã phái Lạc Thanh vương thống lĩnh hai mươi vạn đại quân binh hạ Tây Lăng. Trước mắt đại quân tiên phong có tám vạn thiết kỵ, đã đi đến Thông châu, cách Tây Lăng chỉ có một sông.”

Sở Liên Nhi hít một hơi, mặc dù nàng không có rõ ràng địa thế Đông Ly quốc, nhưng biết một sông có nghĩa như thế nào, nàng mãnh liệt nắm tay áo Đông Cách Thuần, hỏi: “Vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đông Cách Thuần, người ở Tây Lăng có bao nhiêu binh lực?”

Đông Cách Thuần cười cười với nàng: “Liên Nhi yên tâm, ta sẽ không để cho người gặp nguy hiểm. “Hắn trợn mắt nhìn Thành Kiều một cái, “Người đi xuống trước, cho đòi Nhất Thanh và Hoàng Duẩn Phong tới gặp ta.”

“ . . . Dạ!” Thành Kiều trầm mặc, nhìn Sở Liên Nhi một cái, lấy hết dũng khí: “Công tử, người. . . Có thể nào không để ý tôn quý làm ra chuyện mất thân phận. . .”

Lời của hắn còn chưa nói xong, thanh âm buồn bực của Đông Cách Thuần đã vang lên: “Thành Kiều, ta không thích người lắm mồm.”

Thân hình Thành Kiều run lên, mau ngậm miệng không nói, hận hận trừng mắt Sở Liên Nhi, đi thật nhanh.

Đông Cách Thuần quay đầu, lại khôi phục gương mặt âm áp lực ngọc, hắn mới nói với Sở Liên: “Liên Nhi, đừng lo lắng, ta sẽ không khiến người gặp nguy hiểm.”

Sở Liên Nhi phức tạp liếc hắn một cái, nàng cũng không lo lắng Đông Cách Thuần sẽ có nguy hiểm, tay nhỏ bé nhẹ nhàng dò hướng vai trái sưng của hắn: “Nhưng người còn có thương trong người, có thể nào ra chiến trường đây?”

Hắn nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của nàng, đặt ở bên mép hôn một cái, cười khê: “Người yên tâm, ta chỉ chỉ huy ở trung tâm, chuyện đấu tranh anh dũng, giao cho Hoàng Duẩn Phong và Nhất Thanh.”

Sở Liên Nhi yên lòng, “Vậy coi sổ sách sao đây? Chỉ một mình người sao? Tại sao không để cho người làm thay người.”

“Liên Nhi là đang quan tâm ta sao?” Ánh mắt Đông Cách Thuần sáng như sao, đen như bảo thạch, ngay cả ánh mặt trời nóng bỏng cũng bị so kém hơn.

Nàng liếc hắn một cái, đầm nhẹ lồng ngực của hắn, sáng giọng: “Ta mới không quan tâm người. Người ta chỉ là nghĩ, nếu như người không có thời gian làm, có thể mời người làm, nói thí dụ như, mời ta.”

“Liên Nhi biết tính toán?” Đông Cách Thuần rất kinh ngạc.

Sở Liên Nhi nhăn nhăn nhí nhí: “Ừ, vẫn ăn uống không, còn không làm chút chuyện, ta sợ sẽ bị những thụ hạ của người xem thường bắn chết.”

Đông Cách Thuần phát ra tiếng cười từ trong cổ: “Liên Nhi của ta cái gì cũng không cần làm, chỉ cần chiếu cố tốt mình là được.”

Sở Liên Nhi mãnh liệt lắc đầu: “Vậy cũng không được, trận chiến sắp đánh rồi, một mình người lại phải chỉ huy chiến trường, lại phải phụ trách lương thảo quân dụng, còn phải phụ trách cung cấp quân thưởng, quá mệt mỏi. Ta cũng biết rõ lương thảo quân dụng quan trọng, người không yên lòng cho bất kỳ một thủ hạ nào. Nhưng, nhưng người tin tưởng ta. . .” Vừa nghĩ tới nàng đã từng lừa gạt hắn, thanh âm không khỏi nhỏ xuống.

Đông Cách Thuần nâng mặt nàng lên, chống lại mắt phượng ảm đạm của nàng: “Liên Nhi thật muốn giúp ta?”

Sở Liên Nhi nặng nề gật đầu.

Đông Cách Thuần bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, “Được, chẳng qua là, người biết xem sách sao?”

“Chỉ cần viết mà không phải quỵ vẽ bùa, ta đọc được.” Vừa nói đến chữ như gà bới, Sở Liên Nhi lại suy sụp mặt, “Thôi, ta vẫn nên trở về phòng đi.”

Đông Cách Thuần cười cười, kéo nàng vào trong ngực, “Không sao, chỉ cần người có thể xem hiểu là được.”

.

Sở Liên Nhi là lần đầu tiên tới thư phòng Đông Cách Thuần, không lớn bằng thư phòng trong phủ hoàng tử ở kinh thành, diện tích nhỏ hơn, nhưng bố trí vô cùng chỉnh tề, bàn và giá sách đều không thiếu. Trên bàn sách gỗ tử đàn, bày một đồng hồ sách thật đầy, nghe Thành Kiều nói, là các chương quỹ thành Tây Lăng mới sai người đưa tới.

Sở Liên Nhi tiện tay lật sổ sách, yên lòng, quyển sách vẫn còn minh xác, chẳng qua là, nàng cũng không thể đánh bàn tính lưu loát lại chất chứa giống như Đông Cách Thuần..

Nàng căn bản cũng không biết tính toán, trước kia đều là dùng máy tính, nhìn chữ chẳng chút rậm rạp trong tay, Sở Liên Nhi không nhận được thở dài, thì ra tính toán thật không dễ dàng.

Trước kia nàng chỉ quản lý một tiệm cơm nhỏ mười mấy nhân viên, sổ sách rất dễ dàng quản lý, tạch tạch đề xuống máy tính là được, nhưng, các khoản này, vừa dày vừa lớn, hơn nữa toàn bộ đều là chữ vuông, lúc này nàng mới phát hiện, cổ đại này, còn chưa phát minh số chữ Ả Rập.

Xuân Hồng ở một bên mài mực thay nàng, nàng cầm bút lông sói dính mực nước lên, lại chán nản đề xuống.

“Tiểu thư, thế nào?”

“Không có sao.” Sở Liên Nhi chìm thân thể vào ghế thái sư, trợn mắt nhìn bút lông lớn nhỏ không đều đặt trên giá bút, hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Xuân Hồng cẩn thận nhìn thần sắc của nàng, hỏi: “Tiểu thư, ngài không cần tính toán sao?”

“Ta không biết.” Nàng đẩy bàn tính ra, trong lòng vô cùng bội phục trí khôn của cổ nhân.

Xuân Hồng mở to mắt: “Tiểu thư không biết tính toán, vậy làm tính thế nào? Nhiều quyển sách như vậy, ngài muốn tính thế nào?”

“Không biết tính toán thì thế nào?” Sở Liên Nhi không có bỏ qua cho chút hả hê và phòng bị chột lóe rồi biến mất trong đáy mắt nàng, nàng cũng rõ ràng nàng là Thành Kiều cố ý phái tới, nói là hiệp trợ nàng, nhưng nói một cách thẳng thừng chính là giám thị mình.

“Xuân Hồng, người đi phòng bếp lấy mỡ heo cho ta. Cho ta thêm chút giấy đỏ, còn có. . . Tờ trắng nhẹ nhàng trong suốt, nhanh đi.” Không muốn bị người coi thường, Sở Liên Nhi đề xuống không vui trong trái tim, nàng không biết tính thì thế nào? Bằng phép tính nàng đã học ở hiện đại, còn làm khó nàng sao?

Xuân Hồng nửa tin nửa ngờ vào phòng bếp lấy ít mỡ heo, lại tìm tấm giấy đỏ, Sở Liên Nhi nhận lấy, nhìn chung quanh, cúi xuống một cây trâm bạc từ mái tóc, cười nói với nàng: “Xuân Hồng, từ giờ trở đi, ta muốn dùng phéo tính Sở thị của ta để làm tính, bảo đảm làm còn tốt hơn chủ tử nhà ngươi.”

Bát Tiên qua biển, các hiền thần thông, Đông Cách Thuần biết tính toán, Sở Liên Nhi nàng cũng không kém đâu.

77. Q.3 - Chương 16: Lâm Chiến

Giờ lên đèn, bóng tối thống trị ban ngày. Bầu trời màu lam đậm, lấp lánh vô số ánh sao, ánh sáng như chuỗi trần châu, lóng lánh ở trên trời. Ngày mai, lại là một ngày trong sáng.

Bên trong thư phòng, dấy lên ánh nến, ánh nến trên mấy ly nhỏ thủy tinh khắc phượng, một vài ngọn lửa, chiếu sáng khuôn mặt chuyên chú của Sở Liên Nhi, sắc mặt trắng bệch, có thần thái mị người mờ nhạt.

Sổ sách rất nhiều, đề cập rất nhiều ngành nghề, bắt quá lớn nhất là hàng gạo, hàng vải và tiền trang, sổ về ba ngành này là nhiều nhất, trong đó hỗn tạp nhất là ngành xe ngựa. Xe ngựa cổ đại chính là hậu cần theo lời hiện đại, hành nghề chuyển phát, xe ngựa trải rộng Đông Ly quốc, có gần nửa đã móc nối với Đông Ly Thuần, Đông Ly Thuần cũng không ra mặt kinh doanh, hẳn chỉ là đại biểu triều đình hợp tác cùng những thương nhân này, mỗi tháng từ trong lợi nhuận được phân một phần lời. Địa vị của thương nhân Đông Ly quốc thấp, xe ngựa là ngành dưới ba ngành lớn nhất, có Đông Ly Thuần tay cầm trọng binh làm núi dựa, đâu còn e ngại quan phủ địa phương áp bách?

Mà Đông Ly Thuần liền lợi dụng thời cơ hợp tác với bọn họ, tiến hành đầu cơ trục lợi chuyển vận hàng hóa, tỷ như, từ Tây Lăng mua vào vật xa xỉ, lợi dụng xe ngựa làm xe đi, chuyển đến Nam Lăng hoặc là kinh thành mà vật chất nghèo nàn hơn, kiếm lấy giá chênh lệch. Hoặc là từ kinh thành vận ra các loại tranh chữ cổ của quan lại quyền quý bán, lại bán cho thương nhân Tây Lăng thích cao nhã, bình thường chuyển một cái như vậy, thật là có thể tăng trưởng ích lợi gấp bội, tuy nói những thứ này có chuyên gia phụ trách, nhưng Đông Ly Thuần, hẳn không làm thương nhân, thật sự là đáng tiếc.

Sở Liên Nhi không ngờ tới dưới trướng Đông Ly Thuần cũng có nhiều sản nghiệp như vậy. Tính được nhiều vô số, số tiền cao gần hàng tỉ lượng bạc, không trách được Đông Ly Thuần từng nói với nàng, hẳn không nuôi nổi hai mươi vạn đại quân, nhưng nuôi nàng là dư dả.

Bầu trời màu lam đậm dần dần chuyển thành đen, Sở Liên Nhi hồn nhiên không phát giác đã qua thời gian dùng bữa vẫn vui đùa khổ lắm, nên trên bàn sách, đã đốt không còn bao, nàng sai Xuân Hồng đi đổi cái mới.

Lúc này, Đông Ly Thuần tiến vào, “Liên Nhi, còn đang bận sao?”

Sở Liên Nhi ngẩng đầu, con ngươi hơi mệt mỏi nhìn đến cây nến trong tay hắn, một đôi mắt phượng xinh đẹp thoáng qua nụ cười: “Ừ, nhiều sổ sách vậy, không biết phải xem mấy ngày mấy đêm đây.”

Đông Ly Thuần đi về phía nàng, đốt nến lên, nhìn quyển sách để ở một bên, hơi híp mắt: “Những thứ này đều đã xem rồi?”

“Ừ, người xem qua một chút đi, xem có lầm lẫn hay không.”

Đông Ly Thuần cầm một quyển lên mở ra nhìn, không khỏi cau mày: “Liên Nhi, này, này viết là cái gì, sao ta chưa từng thấy?”

Sở Liên Nhi ha ha cười một tiếng, nhận lấy quyển sách, chỉ vào chỗ rỗng giải thích: “Đây là chữ số ta tự phát minh. Các người có thói quen dùng chữ vuông, nhìn đến hoa mắt, ta liền đổi những chữ này thành số Ả Rập. Ừ, cái này đọc 1, cái này đọc 2, hai con số tăng lên, chính là 12, cái này đọc 3, ba con số tăng lên 123, cái này đọc. . .” Nàng chỉ vào chữ số bên trên giải thích từng cái.

Đông Ly Thuần thật thông minh, chỉ nói một lần, đã hiểu.

Hắn nhìn từ trên xuống dưới, cuối cùng hai mắt sáng trong nhìn nàng, trong mắt lóe không thể tin: “Liên Nhi, không nghĩ tới người lợi hại như vậy.”

Sở Liên Nhi hắc hắc cười không ngừng: “Lợi hại, cũng không đến nỗi, ta chỉ bắt quá thay đổi chút mà thôi. Bây giờ người nhìn các số đó, có phải rõ ràng hay không?”

“Rất rõ ràng, vừa xem hiểu ngay.” Ánh mắt Đông Ly Thuần không có rời mắt của nàng: “Liên Nhi, người không cần bàn tính, sao tính chuẩn như vậy?”

“Dùng tay làm.” Nàng chỉ vào giấy đỏ trên bàn sách.

Hắn nhìn giấy đỏ một cái, nghi ngờ: “Đây là cái gì?”

Sở Liên Nhi đắc ý cười không ngừng, cầm giấy đỏ lên và trâm bạc quơ quơ trước mắt hắn, “Ta gọi cái này là giấy nháp vạn năng, không cần văn chương, chỉ cần một trang giấy, là có thể viết lên rất nhiều rất nhiều chữ. Viết lên rồi, nhẹ nhàng xé tờ trắng trong suốt bên trong giấy ra, tờ trắng khôi phục nguyên trạng, lại có thể tiếp tục viết chữ. Chờ tràn ngập rồi, lại kéo tờ trắng xuống, rồi trải lên giấy, lại có thể viết. . . Nàng vừa dùng trâm bạc tùy ý vẽ bên cạnh, sau đó vừa làm mẫu.

(Nguyên lý rất đơn giản, giống như những món đồ chơi nhỏ bày bán đều có loại hình này, chỉ bắt quá, hiện đại dùng là màng mỏng [1] , cổ thì không có màng mỏng, Sở Liên Nhi dùng tờ trắng trong suốt thay thế, hiệu quả cũng rất tốt. Không biết độc giả có từng thấy chưa)

Đông Ly Thuần khiếp sợ nhìn nàng, nhìn gương mặt tự tin tung bay của nàng, ánh sáng rực rỡ trong mắt phượng áp đảo cả ánh nến, thanh khiết động lòng người, hàn súc chói lợi sâu xa.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần kích động ôm nàng, tự lẩm bẩm: “Không trách được. . . Từng nói với ta, có người, tuyệt đối thắng được mười vạn đại quân.”

Thanh âm của hắn cực thấp, Sở Liên Nhi không nghe rõ ràng, bất quá, được nam nhân lợi hại này khích lệ như thế, vẫn cảm giác vui vẻ.

.....

Thành Tây Lăng, bốn phương thông suốt, tin tức linh thông, mặc dù xa kinh thành, hơn nữa đường thể đi thông kinh thành cần qua sông, sông Tây Lăng có mười vạn đại quan tiếp cận, đập vào mặt liền hoảng sợ, dân chúng cả thành đều cuốn gói.

Sở Liên Nhi cũng nghe nói chuyện này, tâm hoảng thật vất vả trấn áp quân phản loạn, lại không để ý cục diện nổi khổ nơi nơi, dân chúng lầm than thể lương, và lúng túng khi quốc kho trống không, tập hợp mười vạn binh, phái Giang Lạc vương lãnh binh chinh phạt đảng Đông Ly Thuần phản bội.

Binh lực ở Tây Lăng của Đông Ly Thuần có hạn, có thể nào đối kháng mười vạn đại quân tiếp cận Lâm Giang? Không khỏi nóng nảy, nhưng nàng thấy Đông Ly Thuần khí định thần nhân, nhà rồi thường thức trà làm tính, thần sắc lo âu chuyển thành nghi ngờ.

Mười ngón tay của Đông Ly Thuần vừa tính toán thật nhanh, vừa giương mắt nhìn nàng một cái, cười nói: “Liên Nhi có chuyện gì sao?”

Sở Liên Nhi thất thần nhìn mười ngón tay của hắn như bay, một tay đùa bốn trên bàn tính, một tay khác lật sổ sách, rất là bội phục, phép tính nhanh nàng dùng so với cách tính của hắn, miễn miễn cường cường ngang tay.

“Mười vạn đại quân của Giang Lạc vương áp Tây Lăng, sao ngươi tuyệt không lo lắng?” Coi như Đông Ly Thuần lợi hại hơn nữa, nhưng binh mã của hắn ở Tây Lăng còn chưa đủ một vạn, có thể nào đối kháng mười vạn đại quân của người ta?

Đông Ly Thuần cười cười, động tác trong tay vẫn như bay, “Nên lo lắng là bọn hắn.”

“Ngươi đã có kế hay đánh lui binh?”

Đông Ly Thuần cười cười, ngừng lại động tác trong tay, cười nhìn nàng: “Liên Nhi, nếu như ta là người, nên làm như thế nào?”

Sở Liên Nhi cau mày, nàng không biết đánh giặc, nàng làm sao biết, “Trên người người có thương tích, bên cạnh lại không bao nhiêu binh lính, khẳng định không thể cứng đối cứng. Chẳng lẽ, ngươi muốn cho vệ binh thành Tây Lăng đi kháng địch? Phần thắng cũng quá nhỏ.” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cặp mắt sáng lên: “Hử, ta nhớ được Nam Lăng rất gần kinh thành, không phải sao?”

Ánh mắt Đông Ly Thuần chớp động, ánh sáng rõ ràng, dòng tơ như sóng, sóng dữ cuộn cuộn, cuộn cuộn nổi lên ngàn đồng đá.

“Liên Nhi, ngươi thật thông minh.” Thanh âm của hắn tán thưởng.

Sở Liên Nhi lườm hắn một cái, sắc giọng: “Ta đã nói xong đâu, ngươi hiểu ta muốn nói gì sao?”

Đông Ly Thuần đứng dậy, ôm lấy nàng ngồi xuống, hắn cúi đầu hôn môi đỏ mọng kiều diễm của nàng, trần trọc bú: “Ngươi có thể có câu hỏi này, nói rõ ngươi cũng nghĩ đến bố trí quân sự của ta.”

Hai tay Sở Liên Nhi chống đỡ trước mặt hắn, ngửi mùi cổ xanh đặc biệt trên người hắn, hít sâu một cái, lại vùi mặt vào lồng ngực của hắn, mười ngón tay vẽ các vòng tròn trên ngực hắn, “Vây Ngụy cứu Triệu [2] ? Chủ ý này không tệ. Chẳng qua là, ngươi không tự mình chỉ huy, làm được hử?”

Đôi môi hồng hồng của Đông Ly Thuần cong lên, diệt hết khí phách và tự phụ thiên hạ. Hắn hít mũi lại, thanh âm nhàn nhạt: “Thân là tướng soái, cũng không phải cần lên sân tự mình chỉ huy, đối với ta mà nói, bồi dưỡng tướng tài mãnh liệt mới quan trọng.” Hắn cúi đầu, ánh mắt nhu hòa như tơ: “Dưới trướng của ta có Mã Văn Trọng, Hoàng Duẩn Phong, Liễu Nhất Thanh, Tống Hưu, Hà Thành, người nào không phải tướng tài một mình đảm đương một phía? Có bọn họ ở đây, ta cần gì phải phải tự mình khoác áo ra trận? Ta chỉ cần ở phía sau màn chỉ huy là được.”

Phương thức chỉ huy rất đặc biệt, bố trí nhân nhả nhất, cũng hung hiểm nhất. Mặt ngoài nhìn như đơn giản nhẹ nhõm, thật ra thì trong nội tâm, lại bao hàm quá nhiều nhân tố không xác định. Đầu tiên, phải có

tín nhiệm tuyệt đối với tướng sĩ thủ hạ, tiếp theo, chủ soái còn phải có tầm lòng rộng lớn, biết tài để dùng, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người là mấu chốt. Trở lại, các tướng sĩ phải tín nhiệm và trung thành đối với chủ soái. Ba thứ này thiếu một thứ cũng không được, từ cổ tới nay, có bao nhiêu chủ soái chỉ ở phía sau màn chỉ huy mà không ra chiến trường như vậy?

Đông Ly Thuần, hần làm được, nàng đã sớm cảm nhận được tôn kính và kính yêu của tướng sĩ thủ hạ với hần, cho nên mới hận nàng thấu xương. Chẳng qua là, hần làm sao được?

Sùng bái nhìn hần, ngón tay Sở Liên Nhi vô ý thức đùa bỡn vạt áo trước của hần, “Người điều đại bộ phận phần binh lực Nam Lăng đi kinh thành, vậy chẳng phải cho Tát Ta có cơ hội có thể dùng?” Nàng cũng không quên Nam Lăng có quân sự địa lý vô cùng quan trọng, bên ngoài Nam Lăng lại có Tát Ta hung mãnh như hổ, tuy nói đã bị hần đánh không còn lực trả lại, nhưng thực lực vẫn không thể khinh thường.

Đông Ly Thuần khẽ mỉm cười: “Khắc Mãnh Cáp Nhĩ tổn thất gần mười vạn, hơn nữa ta hợp tác với Nữ Chân, ta âm thầm phái một vạn thiết kỵ ngoài mặt là trợ giúp bảo vệ Nữ Chân, thật ra thì chỉ muốn cho bọn họ đấu bên trong. Binh lực tộc Nữ Chân có hạn, nhưng cộng thêm một vạn thiết kỵ của ta, binh lực đã sớm áp đảo tàn binh bại tướng của Khắc Mãnh Cáp Nhĩ. Khắc Mãnh Cáp Nhĩ hai mặt chịu địch, hần còn dám tiến binh Nam Lăng, trừ phi hần có thiên thần che chở.” Thần sắc của hần cười cười: “Trên thảo nguyên luôn xưng Khắc Mãnh Cáp Nhĩ là sứ giả của thần, thật ra thì, lời này chỉ có thể nói cho những người dân còn chưa văn minh kia, từ xưa tới nay, người thành vương, không phải đều dùng máu tanh và võ lực cướp lấy ? Thiên thần? Hừ, chẳng qua là lừa gạt mấy người ngu ngốc mà thôi.”

Sở Liên Nhi trừng lớn mắt, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, hần sẽ nghĩ ra biện pháp — hèn hạ như thế. Không khỏi buồn cười đâm lồng ngực của hần: “Người a, thật là người âm hiểm, cố ý làm cho người ta nội chiến, mà mình lại ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.” Biện pháp này rất độc, rất âm, cũng hung ác, nhưng. . . Nàng thích.

Chẳng qua là, vì sao nàng lại cảm thấy quen thuộc đây?

Đông Ly Thuần buồn cười véo cái mũi của nàng: “Tát Ta ngày càng cường đại, lấy chiến lực của Đông Ly quốc, thực bất lợi giao phong chính diện. Cho nên, ta kết minh với Tát Ta chết đi đối đầu Bộ Lạc Nữ Chân, sau đó sẽ phân hóa thế lực của bọn họ. Người trên thảo nguyên coi lược đoạt là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta sẽ ăn miếng trả miếng, lấy đạo của người dùng cho người. Một vạn thiết kỵ ta phái ra, ngoài mặt trợ giúp Nữ Chân binh lực cách xa, thật ra thì, vụng trộm, lại đánh lén phía sau Tát Ta không có chút phòng bị, thiêu hủy cỏ khô của bọn họ, ăn hết bò dê ngựa của họ, buông tha những người già và trẻ con để tăng gánh nặng cho họ, để cho bọn họ đối diện nghèo khó.” Hần nhìn nàng, khẽ mỉm cười, con người lại một mảnh lạnh như băng, như lưỡi dao mỏng, thoáng qua lạnh lẽo mãnh liệt: “Cứ như vậy, Khắc Mãnh Cáp Nhĩ cường đại trở lại, cũng chỉ có thể bị Đông Ly ta xơi tái nuốt trôi.”

Nhìn mặt mũi lăm lăm liệt lại khí phách của Đông Ly Thuần, Sở Liên Nhi bỗng cảm thấy một hồi hôn mê đánh tới, căng đau đã lâu lại đánh úp về phía ngực.

[1] Màng mỏng: cái này quen lắm, mà ta ko bik gọi là gì nên để theo QT ~.

~[2] Ngụy cứu Triệu: năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu ‘vây Ngụy cứu Triệu’ để làm phương pháp tác chiến

78. Q.3 - Chương 17: Trí Nhớ — Chân Tướng

Trong hoảng hốt, đi tới một nơi quen thuộc.

Trước mắt là phủ thái tử trong trí nhớ, vẫn trắng lệt, rường cột chạm trổ.

Nhưng lần này, Sở Liên Nhi tổng cảm giác có ý vị nghiêm trang và đáng vẻ hào sảng, ngói lưu ly trên mái hiên kia, giống như mất đi màu sắc ngày xưa, chỉ còn lại tịch mịch và ảm đạm tái nhợt.

Xuyên qua hành lang thâm u khúc chiết trong phủ đệ, đi tới tiền sảnh quen thuộc, một mỹ nhân đang ngồi ở trong nhà chính xanh vàng rực rỡ, nàng mặc váy màu đỏ tím bên ngoài, váy trong đỏ tươi đính kim tuyến thêu chim bay đầu cành màu vàng kim, nhẹ nhàng rũ xuống mặt đất, mớ hồ lô ra giày thêu màu đỏ. Nàng ngồi ngay ngắn ở trên ghế quý phi gỗ lim thượng đẳng, hai tay đặt ở trên đầu gối, trên đầu mang châu ngọc anh lạc và trâm phượng đơn giản, khẽ lay động, vang động thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Mặc dù mặc đơn giản, nhưng quanh thân nàng tỏa mát ra quý khí cùng với uy nghiêm bén nhọn, khiến cho người bình thường tự nhiên cúi đầu. Ngày thường mặt mày nàng như ngọc, mị thái hồn nhiên thiên thành, thậm chí nữ nhân thấy cũng không nhịn được nhìn lâu mấy lần.

Giờ phút này nàng, ngọc dung lạnh lẽo, mắt phượng một mảnh lạnh như băng.

Nàng vươn cổ tay trắng thon dài, ống tay áo màu vàng, một cổ tay tuyết trắng, lướt mái tóc bên tai đến sau tai, mới sâu xa nói: “Nên tới, vẫn phải tới.”

“Thái Tử Phi?” Một tướng sĩ trẻ tuổi mặc giáp sắt quỳ một gối xuống ở trước người của nàng, đầu đội mũ tua đỏ, cầm đao trong tay ngọc nhiên ngẩng đầu.

Mỹ nhân cười nhạt: “Tổng thống lĩnh, người đi theo ta đã có ba năm, vào sinh ra tử, khổ cực người.”

Tổng thống lĩnh nghe vậy vội vàng quỳ hai đầu gối xuống đất, thanh âm run rẩy, “Ty chúc vĩnh viễn theo Thái Tử Phi, sinh tử bất kế. Bảo vệ Thái Tử Phi là chức trách của ty chúc, nói gì khổ cực.”

Thái Tử Phi yên lặng liếc hắt một cái, đôi mắt đẹp chuyển động, xinh đẹp mà quyến rũ, cũng là âm lãnh trầm hương thâm mị. Một hồi lâu, nàng thăm đạm lên tiếng: “Người có lòng như thế là tốt, chỉ tiếc, hôm nay chính là ngày đại nạn của ta. Đã không cần người tài ba như Tổng thống lĩnh, người vẫn nên trở lại bên cạnh chủ tử của người đi.”

Vị Tổng thống lĩnh kia xoay lưng với Sở Liên Nhi, nàng xem không tới mặt của hắn, chỉ cảm thấy giọng nói và bóng lưng của người này đều rất quen thuộc.

Nàng thấy Tổng thống lĩnh mang vẻ sợ hãi cả kinh, lo sợ không yên cũng quỳ một đầu gối khác trên mặt đất, dùng thanh âm sợ hãi nói: “Thái Tử Phi có gì nói ra lời ấy, ty chúc. . . Ty chúc, chỉ có một chủ tử là Thái Tử Phi. . .”

Thái Tử Phi cắt đứt lời của hắn, lãnh đạm nói: “Nếu như những lời này bị chủ tử người nghe được, không biết nghĩ như thế nào đây. Hồng nhi.”

Thị nữ áo đỏ bên cạnh lập tức đáp một tiếng: “Thái Tử Phi.”

Thái Tử Phi nhàn nhạt nói: “Đỡ ta đi vào, thay ta tắm rửa thay quần áo.” Thị nữ gọi Hồng nhi cùng hai người thị nữ đều đỡ nàng tiến vào nội thất.

Mà tướng sĩ quỳ trên mặt đất vẫn cung kính quỳ trên mặt đất, không nói một lời, chẳng qua là, từ bóng lưng kinh hãi của hắn đến xem, hắn vô cùng sợ hãi Thái Tử Phi này.

Chỉ chốc lát sau, Thái Tử Phi lại đi ra, nàng đã thay phục sức đẹp để đất tiền, mặc vào triều phục Thái Tử Phi ánh vàng rực rỡ, trên người là áo thêu hoa nước xanh, làn váy hạ thân là trăm chim hướng phượng đám mây ngũ sắc, một tấm lụa màu vàng đỏ có thể đồ án phượng hoàng đính kim tuyến sấn vai, tay áo thật dài, phía trước thêu đồ án phức tạp, hoa lệ phi phàm, trên mái tóc cao vút của nàng cắm cây trâm phượng màu vàng có tua, đầu quần châu bát bảo, cái trán trơn bóng, một khóa bảo thạch to lớn lập lòe rực rỡ, mắt phượng mây liễu, mũi ngọc môi đỏ, xinh đẹp không nói ra được. Hộ giáp [1] dài nhọn vàng óng ánh bạc sáng của nàng, mềm mại vô lực được Hồng nhi vuốt, nàng thông dong ngồi ở vị trí vừa ngồi bên trong, nói: “Tổng thống lĩnh, ta cũng biết rõ đạo lý đều vì chủ của mình, người không cần sợ, Bồn cung sẽ không giết người.”

Tổng thống lĩnh ngọc nhiên ngẩng đầu.

Thái Tử Phi than nhẹ, châu hoa bên má rực rỡ, kim điện bảo châu rũ xuống trên vai, theo động tác của nàng mà lắc lư ra tiếng vang trong giồng. “Người cho rằng, Bồn cung thật khát máu vậy sao? Đang ở vị cao, nếu như ta không giết người, cũng sẽ bị người khác giết chết. Chủ tử của người, không phải là ví dụ sống sờ sờ sao?”

Thái Tử Phi lại nói: “Ngày đó, ta ngồi trên cao, hôm nay là tù nhân, xem ra thật đúng là báo ứng khó chịu. Ta cũng làm tuyệt chuyện xấu, hôm nay chịu chết, cũng coi như trừng phạt đúng tội. Chỉ bất quá, trước mắt Đông Ly quốc cũng tràn ngập nguy cơ. Tống Hưu, mặc dù ta cùng với Nhị hoàng tử không đội trời chung, nhưng trong lòng vẫn có lẽ dân bách tính. Phiền người chuyển cáo hân, trước mắt Tát Ta phương Bắc càng lúc càng cường đại, lấy chiến lực của Đông Ly quốc, thực bất lợi giao tranh chính diện. Phải kết minh với Bộ Lạc Nữ Chân sau Tát Ta, sau đó sẽ phân hóa thế lực của bọn họ. Tát Ta bày tỏ chiếm đoạt là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta có thể ăn miếng trả miếng, gây ông đập lưng ông. Phái ra kì binh, đánh lên phía sau không có chút phòng bị của bọn họ, thiêu hủy cỏ khô của bọn họ, ăn hết bò dê ngựa của họ, tha cho người già và trẻ con của bọn họ, gia tăng gánh nặng của họ, để cho bọn họ đối mặt nghèo đói.”

Tống Hưu, thì ra là hân là Tống Hưu.

Sở Liên Nhi che miệng, nhìn bóng lưng một mực cung kính đó, khiếp sợ không nói ra được.

Thái Tử Phi dừng một chút, lại nói: “Còn có, bình nguyên và dãy núi chiếm đa số ở Đông Ly quốc, ruộng đất ít ỏi, bất lợi cho nông canh, dân chúng không no bụng, Hàng năm Đông Ly quốc nhờ lương thực Hoa quốc duy trì, lâu dài sẽ sinh ra lệ thuộc, bây giờ bất lợi cho phát triển kinh tế. Mời chuyển cáo Nhị hoàng tử, có thể đề nghị hân để cho dân chúng đổi loại lương thực sản lượng cao như khoai lang và cây ngô. Những thứ này thu hoạch mặc dù không ngon miệng như gạo, nhưng có thể lót dạ, gặp gỡ thiên tai thì cũng không khẩn cấp.”

Tống Hưu nhìn Thái Tử Phi một cái, vâng vâng.

Thái Tử Phi lại nói: “Hoa quốc cũng mắt nhìn chăm chăm Đông Ly quốc, quân sự cũng cực kỳ lợi hại, phần lớn lấy kỵ binh làm chủ, chiến lực cực mạnh, Đông Ly quốc ta phần lớn lấy bộ binh làm chủ, tới giao tranh chính diện, thực không thể làm. Nếu như có thể gian lận ở trên binh khí, cũng có thể phản bại phản thắng.”

Tống Hưu lắng nghe, mừng rỡ như điên, hỏi: “Binh khí làm sao động tay chân?”

Thái Tử Phi rảnh rang cười một tiếng: “Nhị hoàng tử cũng thành thạo quân sự, cái này không cần ta tới quơ tay múa chân.”

Bỗng dưng, tất cả mặt mũi cũng mơ hồ.

“Liên Nhi, Liên Nhi. . .” Là ai đang gọi nàng? Sở Liên Nhi muốn đáp, nàng không tìm được cửa ra, chung quanh đều là sương mù trắng xóa, tìm không ra bắc, nàng muốn há mồm, ngực lại tê liệt đau đớn một hồi, so với trước càng thêm hung mãnh càng thêm tàn nhẫn đau đớn, như lửa đốt, như dao găm đang Lãng Trì, hô hấp không vận lên được, nàng che ngực, không còn kịp rên rỉ lên tiếng, đã chán nản ngã xuống.

“Liên Nhi. . . .” Bên tai loáng thoáng nghe được một hồi thanh âm sợ hãi rỗng, ý thức đã lâm vào một mảnh bóng tối.

.

Chung đột hồi lâu không phát tác lại phát tác, hơn nữa so dĩ vãng càng hung mãnh bén nhọn hơn.

Choáng váng trầm trầm tỉnh lại, cảm giác quanh thân vô lực, choáng váng đau lợi hại, có loại cảm giác vô lực vì mất máu quá nhiều. Tựa như trước kia mẫu thân xảy ra chuyện, Sở Liên Nhi thân là nữ nhi duy nhất, mạnh mẽ cho nàng tám trăm CC máu cho nên sinh ra triệu chứng ngất xỉu suy yếu.

Khó khăn mở mắt, quét liếc chung quanh, phát hiện, trong nhà rất tối, có ánh nến vàng đang chớp động, thử giật giật thân thể, phát ra tiếng vang hơi nhỏ, một cái đầu xuất hiện ở bên giường, là Xuân Hồng.

“Tiểu thư, người đã tỉnh, thật tốt quá, chủ tử biết khẳng định cao hứng.” Xuân Hồng mở cặp mắt máu đỏ mặt mừng rỡ chạy như bay đi ra ngoài. Tốc độ của nàng nhanh đến khiến Sở Liên Nhi muốn ngăn cản cũng không kịp.

Rất nhanh, một hồi tiếng bước chân vang, một bóng người đã thoáng hiện ở trước mặt giường, là Đông Ly Thuần.

Trên người hân cư nhiên mặc giáp màu đen lạnh như băng, một đầu tóc đen thui, buộc ở đỉnh đầu, quả thật tuần mĩ đáng chết.

Hắn thấy Sở Liên Nhi trợn tròn mắt, con ngươi đen nhánh thoáng qua kích động và mừng rỡ, đứng ở trước giường, nắm tay của nàng thật chặt, “Liên Nhi, ngươi rất cục tính.”

Sở Liên Nhi kinh ngạc nhìn nhìn hắn, không nói năng gì, cứ như vậy, thẳng tắp nhìn chăm chăm con ngươi Đông Ly Thuần.

Đông Ly Thuần bị nàng chăm chăm dần dần ngừng nụ cười ấm áp, chỉ còn lại kinh hoàng và bất an, “Liên Nhi”, hắn cẩn thận kêu lên, cẩn thận nói chuyện: “Ngươi không thoải mái chỗ nào?”

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng nói một chữ: “Tim!”

Thần sắc Đông Ly Thuần cứng lại, mắt đen nhánh nửa rũ xuống, không thấy rõ cảm xúc ở đáy mắt hắn, chỉ có lông mi thật dài như hai hàng cây quạt, rắc hai đạo bóng ma nồng đậm ở dưới mắt.

Nàng nhìn giáp trên người của hắn, chạm tới giáp sắt lạnh như băng của hắn, sắp tháng bảy, khí trời nóng hừng hực, nàng lại cảm giác một hồi lạnh lẽo mãnh liệt từ đầu ngón tay đánh úp về phía trái tim, sắt cứng rét lạnh, trong trời đất băng tuyết, không tìm được một tia ấm áp.

“Liên Nhi?” Đông Ly Thuần ngẩng đầu, ánh mắt mang theo phức tạp nào đó, có áy náy, còn có sợ hãi nhiều hơn.

Sở Liên Nhi bình tĩnh nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên cười, một đôi mắt phượng cong lên, nàng nhẹ nhàng nói: “Trong lúc ta ngủ, lại bỏ lỡ bao nhiêu chuyện tốt?”

Hắn nhìn nàng một hồi lâu, nói: “Ngươi ước chừng ngủ mê ba ngày.”

Sở Liên Nhi kêu lên, không dám tin, “Lâu như vậy, ta đây sao có thể ngủ?”

Đông Ly Thuần cúi đầu, “Liên Nhi, thật xin lỗi.” Hắn dừng một chút, dùng ánh mắt thận trọng nhìn nàng, “Chung độc này, rất bá đạo, ta sẽ tìm cách giải cho ngươi.”

“Chung độc này, không có phương pháp giải cứu sao?”

Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng, vẫn nói chuyện: “Có là có, chỉ là ta sợ ngươi sẽ càng thêm hận ta.”

“Hận?” Sở Liên Nhi cười cười, “Ngươi có thể giải thay ta, ta đã rất cảm tạ ngươi, sao còn hận ngươi?”

Mắt hắn khép hờ, “Liên Nhi, ta sợ. . . Sợ giải cho ngươi rồi, ngươi sẽ nhớ lại chuyện trước kia, sau đó. . . Sẽ hận ta.”

Một hồi trầm mặc!

Đông Ly Thuần ngẩng đầu, ánh mắt bắt đầu khởi động cuộn cuộn, hắn nắm tay của nàng: “Liên Nhi, có phải. . . Nhớ ra cái gì đó hay không?”

Sở Liên Nhi nhìn hắn, một nhọc giống như vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trên người hắn, hắn ở dưới ánh nền mờ nhạt, vẫn tuần mỹ như thiên thần, chiếu chiếu đoạt đi hô hấp và ánh mắt của nàng.

Nàng khẽ mỉm cười: “Đông Ly Thuần, ngươi có thể nói cho ta, phương án đối phó Tát Ta, là ai nghĩ ra thay ngươi?”

Đông Ly Thuần nhìn nàng, thật lâu, mới nói: “Là Liên Nhi.”

“Oh.” Sở Liên Nhi khép hờ mắt, thu hồi tay bị hắn nắm chặt, chống lại ánh mắt của hắn, nàng nhẹ nhàng giải thích: “Rất nóng.”

“Liên Nhi.” Tay lùi về trong chăn, lại bị hắn vội vàng siết trong tay, “Liên Nhi, có phải ngươi hay nhớ ra cái gì đó không?”

“. . . Đông Ly Thuần, có phải bởi vì ta nghĩ ra phương án đối phó Tát Ta, cho nên, ngươi mới lưu lại ta hay không?”

Đông Ly Thuần cứng đờ.

Nàng lại hỏi: “Là bởi vì cái này, cho nên ngươi mới không giết ta?”

Miệng hần há ra, không trả lời.

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, rút tay về, thanh âm không tự chủ được thấp xuống: “Đầu ta thật choáng váng, muốn ngủ tiếp.”

Đông Ly Thuần từ từ đứng dậy, giáp sắt mang theo rào rạc vang dội, nện vào đầu Sở Liên Nhi, như chùy nặng, vốn là kỳ vọng và nguyện vọng, bị đập phá thành mảnh nhỏ.

“Thân thể người yếu, uống chút canh, sau đó nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta trở lại.” Hần nói xong, rời đi.

Không khí lập tức lạnh xuống, băng hàn thấu xương, sắt cứng băng hàn. Che kín chắn, mãnh liệt xoa xoa tay cánh tay, phát hiện chắn này thật mỏng, che ở trên người hoàn toàn không có cảm giác. Lần nữa kéo mền qua đỉnh đầu.

“Tiểu thư, lạnh không?” Xuân Hồng ở bên giường kêu lên.

“Ừ, lạnh quá, Xuân Hồng, lấy thêm chăn cho ta.”

“Cũng sắp tháng bảy, trời nóng bức vậy, chúng ta không còn đắp chăn.” Xuân Hồng vừa nói, vừa đi ra ngoài.

Sở Liên Nhi giương con ngươi nhìn chằm chằm đỉnh đầu lửa đỏ, sắp tháng bảy sao? Thế nào nàng lại chỉ cảm thấy lạnh. Như hằm băng, toàn thân không có chút nguồn nhiệt.

.....

Trong giấc mộng, luôn không quá an ổn, đau đớn nơi ngực dần dần tiêu tán, lại tổng cảm giác có đồ vật gì nắm kéo thần kinh, khó chịu. Trong mộng, chợt xuất hiện kỵ binh chưa từng thấy, và đàng đàng sát khí.

Võ đạo sắc bén, một đôi con ngươi như lang như hổ, mang theo hận ý sâu sắc, đang lăng trì thần kinh của nàng.

Một áo dài có thêu trời xanh mây trắng mây năm màu xuất hiện ở trước mắt, thật uy phong, mắng xà màu vàng kim, gương nanh múa vuốt, mở mắt âm trầm, mắt nhìn chằm chằm, giống như tùy thời có thể bay vào trên người, xé rách cắn nuốt nó.

Trong sương mù, nàng nghe được một thanh âm âm lãnh vang lên: “Tổng Hưu, kế hay đối phó Tát Ta, thật là từ trong miệng tiện nhân đó ra?”

“Đúng vậy, chủ tử, ty chức nghe rõ ràng.” Người gọi Tổng Hưu một mực cung kính trả lời: “Thái. . . . Lâu Ngọc Nhi nói với ty chức, muốn đối phó Tát Ta hung mãnh, lấy chiến lược Đông Ly quốc, thực bất lợi giao tranh chính diện. Phải làm kết minh với Bộ Lạc Nữ Chân đối đầu với Tát Ta, sau đó sẽ phân hóa thế lực của bọn họ. Tát Ta bày tỏ chiếm đoạt là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta có thể ăn miếng trả miếng, gây ông đập lưng ông. Phái ra kì binh, đánh lên phía sau không có chút phòng bị của bọn họ, thiêu hủy cỏ khô của bọn họ, ăn hết bò dê ngựa của họ, tha cho người già và trẻ con của bọn họ, gia tăng gánh nặng của họ, để cho bọn họ đối mặt nghèo đói. Chủ tử, ty chức cho là, thái. . . . biện pháp này của Lâu Ngọc Nhi vô cùng tốt, mấy chục năm qua, chúng ta vẫn thủ nhiều hơn công, một mỗi ứng đối, nếu như chọn lựa biện pháp của nàng, cũng có chút hành động.”

“Vậy sao?” Một thanh âm tự lẩm bẩm vang lên, “Thật không nghĩ tới, tiện nhân kia ở biên phòng còn có giải thích đặc biệt như vậy.”

[1] Hộ giáp: chú ý các ngón tay của mấy vị trong hình, cái vật nhọn bọc ngón tay đó

79. Q.3 - Chương 18: Chân Tướng Như Thế

Trong giấc mộng, luôn không quá an ổn, đau đớn nơi ngực dần dần tiêu tán, lại tổng cảm giác có vật gì đó đang kéo thần kinh, khó chịu. Trong mộng, chợt xuất hiện kỵ binh chưa từng thấy qua, và đàng đàng sát khí.

Võ đạo sắc bén, một đôi con ngươi như lang như hổ, mang theo hận ý sâu sắc, đang lăng trì thần kinh của nàng.

Một cái áo có thêu trời xanh mây trắng măng xà bốn màu xuất hiện ở trước mắt, thật uy phong, măng xà màu vàng kia, giường nanh múa vuốt, mở con người âm trầm, mắt nhìn chăm chăm, giống như tùy thời có thể bay nhào vào trên người, xé rách căn nuốt nàng.

Trong sương mù, nàng nghe được một thanh âm âm lãnh vang lên: “Tổng Hưu, kẻ hay đối phó Tát Ta, thật là từ trong miệng tiện nhân này nói ra?”

“Đúng vậy, chủ tử, ty chức nghe rõ ràng.” Người gọi Tổng Hưu một mực cung kính trả lời: “Thái. Lâu Ngọc Nhi nói với ty chức, muốn đối phó Tát Ta hung mãnh, lấy chiến lược Đông Ly quốc, thực bất lợi giao tranh chính diện. Phải làm kết minh với Bộ Lạc Nữ Chân đối đầu với Tát Ta, sau đó sẽ phân hóa thế lực của bọn họ. Tát Ta bày tỏ chiếm đoạt là thiên kinh địa nghĩa, chúng ta có thể ăn miếng trả miếng, gây ông đập lưng ông. Phái ra kì binh, đánh lên phía sau không có chút phòng bị của bọn họ, thiêu hủy cỏ khô của bọn họ, ăn hết bò dê ngựa của họ, tha cho người già và trẻ con của bọn họ, gia tăng gánh nặng của họ, để cho bọn họ đối mặt nghèo đói. Chủ tử, ty chức cho là, thái. biện pháp này của Lâu Ngọc Nhi vô cùng tốt, mấy chục năm qua, chúng ta vẫn thủ nhiều hơn công, một mỗi ứng đối, nếu như chọn lựa biện pháp của nàng, cũng có chút hành động.”

“Vậy sao?” Một thanh âm tự lẩm bẩm vang lên, “Thật không nghĩ tới, tiện nhân kia ở biên phòng còn có giải thích đặc biệt như vậy.”

.

Chung độc hồi lâu chưa từng phát tác, lúc này đang dùng tư thái mãnh liệt, hung hăng tập kích ngực Sở Liên Nhi, đau chết đi sống lại, nơi cổ họng luôn có một đồng chất lỏng từ ngực tràn vào trong miệng, lại từ trong miệng xông ra, một cỗ mùi máu tươi lan tràn tất cả không gian có thể hô hấp.

Một thanh âm lo lắng cuối cùng rống giận bên tai, đáng tiếc, đau đớn hút đi tất cả trí nhớ của nàng, một chữ nàng cũng không nghe ra.

Ở trong nửa mộng, nàng nhìn thấy mình, bị ném như đồ bỏ, bị ném vào địa lao ẩm thấp, nàng loáng thoáng có thể cảm giác, từng trận gió lạnh trong địa lao, và chuột gián hoành hành chung quanh, còn có một gương mặt hung thần ác sát và một đôi ánh mắt xem thường.

Bỗng dưng, ngực lại đau xót, đau đớn tan lòng nát dạ, như dao găm chậm chậm cắt da thịt, sau đó đâm vào cốt tủy.

“Liên Nhi, đừng suy nghĩ nữa, đừng suy nghĩ nữa, có nghe hay không. . .” Bên tai vang một hồi kêu gọi lo lắng, đau đớn ở ngực, được một ngón tay dùng sức vuốt ve, đau đớn thoáng giảm bớt.

Khóe miệng lại ngai ngái, lật mũi vô cùng, hữu khí vô lực cúi gằm đầu, Sở Liên Nhi nghĩ, lúc này phun nhiều máu như vậy, thật sự là Đại La thần tiên cũng không cứu được.

Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, tổng cảm giác có ngón tay vuốt ve trước ngực của nàng, đau đớn ở ngực sẽ dần dần biến mất, đau đớn kịch liệt và mất lượng máu lớn, khiến cho nàng không mở mắt ra nổi, chỉ có thể mặc cho bóng tối căn nuốt sạch mình.

.

“Chủ tử, giải thích của nàng trên biên phòng thật là mới nghe lần đầu, theo ý kiến của ty chức, cái biện pháp này không thể tốt hơn.”

“Chỉ bằng vào điểm này, Tổng Hưu, người cho là nên miễn đi tội chết của nàng sao?” Thanh âm buồn bực, lãnh khốc mà vô tình.

“Đúng vậy, Tổng thống lĩnh, ý của người là, nữ nhân này ra một chủ ý tốt cho chủ tử, là có thể miễn đi những tội nàng từng phạm vào sao?” Một tiếng hừ vang lên, thanh âm này cũng rất quen thuộc, nhưng không nhớ nổi.

Tiếng Tổng Hưu phản bác: “Ta không phải là ý này, ý của ta, nữ nhân này mặc dù ác độc, thường xuyên đối nghịch với chủ tử, nhưng cơ trí của nàng cũng là nhân tài hiếm có. cho nên, ty chức hi vọng chủ tử có thể tạm thời tha nàng một mạng.”

Một hồi tiếng chê cười vang lên, thanh âm Tống Hưu vội vàng: “Chủ tử, nữ nhân này quả thật đáng hận, khiến cho ngài hận không thể giết cho thống khoái, nhưng, nàng chẳng những có kế hay đối phó Tắt Ta, còn giải quyết vấn đề thiếu hụt lương thực của Đông Ly ta. . . .”

“Bấp theo như người nói, ta đã nghe nói, nhưng khoai lang, là thứ gì, một câu nói, người coi như thật? Tống Hưu, người chẳng lẽ bị yêu nữ này mê hoặc, không nỡ để cho nàng chết?”

“Họ Liễu, người đừng ngậm máu phun người!”

“Ta ngậm máu phun người? Hừ, hôm nay chính là ngày chết của tiện nhân này, nhưng người muốn ngăn chủ tử, không để cho chủ tử giết nàng, nói gì nàng còn chỗ hữu dụng, chết đáng tiếc. Tống Hưu à Tống Hưu, người là không nỡ để nàng chết, hay là thật tâm suy nghĩ thay chủ tử, chỉ có trong lòng của chính người rõ ràng.”

“Họ Liễu, người tiểu nhân này. . . .”

“Đủ rồi, đừng cãi nữa.” Thanh âm lạnh như băng lại vang lên, uy nghiêm chân thật đáng tin: “Tống Hưu, người nói, tiện nhân kia chính miệng nói khoai lang, bấp có thể giải quyết vấn đề thiếu hụt của Đông Ly ta với người?”

“Đúng vậy, chủ tử.”

“Vậy, khoai lang, chỗ nào có?”

“Này, nàng chưa nói.”

“Hừ, nàng còn nói gian lận ở trên binh khí có thể đánh bại thiết kỵ tinh nhuệ của Hoa quốc?”

“Dạ, đúng vậy.”

“Vậy phải làm sao? Nàng có nói không?”

“Không có, không có.”

Một hồi trầm mặc đi qua, một thanh âm lạnh như băng quả quyết vang tới: “Văn Trọng, người tuyên bố Thái Tử Phi Lâu thị đã dền tội với bên ngoài. Dẫn Phong, người phái tâm phúc bí mật mang nàng vào trong địa lao của phủ hoàng tử.”

“Chủ tử. . . .” Một hồi tiếng kinh hô vang lên.

“Chủ tử, ngài thật muốn lưu nàng lại?”

“Tạm thời lưu nàng lại đi, Tống Hưu nói đúng, nàng còn có giá trị lợi dụng.”

.

Một mảnh bóng tối, không thấy năm ngón tay, ở chìm nổi như sóng biển, cảm giác ngực bị hung hăng va chạm, đau đớn kịch liệt, một cổ ngai ngái lại từ nơi cổ họng bùng lên.

“Nôn. . .” Bây giờ không có khí lực đứng dậy, nàng đang nửa tỉnh nửa mê, mặc cho ngai ngái kia từ khoe miệng chảy xuống, theo cằm, thấm ướt y phục và chân.

“Nguy rồi, lại học máu, làm sao bây giờ. . . .” Một thanh âm kinh hoàng, một cái khăn lông lau vết máu ở cằm.

Một thanh âm khác vang lên: “Ta đi gọi đại phu .”

“Vô dụng, đại phu nói đây là chung độc đưa tới, ngay cả chủ tử cũng sắp không chế không được rồi, chớ nói chi là đại phu.”

Không có cách nào sao?

Ngay cả Đông Ly Thuần cũng không chế không được sự hoành hành của chung độc, xem ra nàng thật đại nạn sắp đến.

Trong giấc mộng, vẫn không quá an ổn, luôn có rất nhiều cảm xúc ảnh hưởng nàng, rốt cục mở mắt, phát hiện chung quanh đen như mực, chỉ có một cây nến nhỏ mờ mờ trên bàn cách đó không xa đang cháy. Cây nến đã thiêu đốt hơn phân nửa, trong nến, chất đóng một tầng lại một tầng sáp nến.

Chẳng biết tại sao, điều này làm cho Sở Liên Nhi nghĩ tới điểm cuối sinh mạng. Khi cây nến thiêu đốt mình, chỉ còn lại những sáp nến loang lổ, từng có ai thương tiếc hoặc là cảm kích không?

Sợ rằng không có!

Chợt phát giác, mình và cây nến này giống nhau, đốt hết tâm huyết bày mưu ra thay Đông Ly Thuần, nguyên tưởng rằng phải nhận được tiếng vỗ tay và ca ngợi, lại không nghĩ rằng, cũng là kết thúc sinh mạng và biến mất.

Chung độc phát tác đã không sai biệt lắm, ngực mặc dù không còn đau nữa, nhưng buồn buồn trướng da, toàn thân không động dậy nổi, mặc dù đối với chưa hiểu rõ hết những chuyện trước khi mất trí nhớ, nhưng mỗi một lần chung độc phát tác, lại để cho nàng biết đại khái.

Trong hai tròng mắt mê mang, nàng lại thấy được Đông Ly Thuần, vẫn tuấn mỹ như vậy, không ôn nhu sẵn sọc nàng như trước kia, hẳn giờ phút này, lạnh lùng như tuyết, hai tròng mắt kết băng sương thật dày, tản mát ra ý lạnh và sát khí nồng đậm.

Hắn giơ tay áo, mặt lạnh như băng, hiện lên cười lạnh, “Tiện nhân, thời điểm nên lên đường.”

Một thái giám run rẩy bưng lên ly ngọc đặt ở trong khay ngọc lót khăn gấm vàng sáng lên, hai tay đưa cho nàng.

Nàng một tay chấp tay áo. một tay nhận lấy, nhìn rượu máu đỏ, cười nhạt, thả ly ngọc vào bên môi, khép mắt, uống một hơi cạn sạch.

Rượu độc xuống bụng, trong bụng liền dâng lên một cổ quỷ đau, nàng ôm bụng, cười khổ một tiếng, hi vọng độc tính hạc đỉnh hồng rất mạnh, để cho nàng lập tức chết đi.

Mẹ từng nói, bất kể khi nào chỗ nào, nhất định phải chú ý tôn nghiêm của mình, coi như bại, cũng phải bại có tôn nghiêm.

Cho dù chết, cũng thế!

.....

Sau khi chân tướng rõ ràng, tất cả đều thật tái nhợt vô lực.

Sở Liên Nhi biết trước kia khi nàng là Thái Tử Phi, đã chinh Đông Ly Thuần vô số lần, sau đó, Đông Ly Thuần chuyển bại thành thắng, mình bị giết chết, cũng là nàng nhận báo ứng, nàng đã chuẩn bị thông dong chịu chết.

Đáng tiếc, nàng không có chết được.

Trước khi chết, nàng quỷ thần xui khiến, cư nhiên nói đạo đối phó Tát Ta, kế lớn giải quyết việc nước việc dân với Tống Hưu mà Đông Ly Thuần phái nằm vùng ở bên mình, hơn nữa còn đưa ra đề nghị gian lận trên binh khí với gian tế Tống Hưu này.

Có thể Tống Hưu bởi vì đề nghị của nàng rất đặc biệt rất hữu hiệu, liền đề nghị với Đông Ly Thuần đã lên cửa chuẩn bị giết nàng, tha nàng một mạng.

Sau đó, Đông Ly Thuần bỏ qua nàng, ngoài mặt là cho nàng uống rượu độc ban cho cái chết, tuyên bố với bên ngoài Thái Tử Phi Lâu thị đã đền tội.

Nhưng vụ trộm, hẳn cứu nàng, lại hạ chung độc cho nàng, khống chế trí nhớ và tâm thần của nàng, khiến cho nàng sau khi mất trí, bày ra mưu kế cho hắn, sau đó chờ lợi dụng nàng xong, chính là kỳ chết của nàng.

Chung độc khiến nàng mất đi trí nhớ khi làm Thái Tử Phi, chỉ nhớ lại thân phận trước khi mình xuyên không. Cho là mình xui xẻo xuyên qua mà đến chỉ là một nha hoàn đề tiện trong phủ hoàng tử, rất là khó chịu, bằng bản lãnh của nàng, sao ba năm vẫn chỉ là nha hoàn nhỏ nhoi? Không phục, nàng cố gắng khiến

cho Đông Ly Thuần coi trọng mình, nàng bằng vào thông minh nhỏ của mình, khiến cho Đông Ly Thuần không còn xem nàng như nha hoàn nữa, mà là thân phận phụ tá, phần tử cao cấp có thể ra mưu thay hần.

Đang giao tranh với Hoa quốc, tài năng của nàng phát huy đầy đủ, nguyên tưởng rằng Đông Ly Thuần sẽ đối đãi mình khá tốt. . . . khi đó, nàng đã có tình yêu mong lung với hần.

Đáng tiếc, ý vào công lao của mình, nàng bắt đầu thay đổi trong mắt không có người, biết được Đông Ly Thuần khao tất cả phụ tá, lại duy chỉ không tưởng thưởng mình, tức giận, nàng mang theo bọc quần áo liền chạy lấy người. Sau khi bị bắt trở về, cũng là bắt đầu tất cả khổ nạn.

Nàng mơ hồ biết thân phận trước kia của mình, cũng không dám xác định, nhưng một lần lại một lần bị người làm trong phủ hoàng tử chán ghét khi dễ, nàng đã biết quá khi mình tuyệt đối có một thân phận làm người ta ghét.

Nàng thay đổi khổ sở, rồi lại không cam lòng, nhưng nàng biết, mình không có lực lượng chống lại hần, vì vậy, nàng ngoài mặt yếu thế, vụng trộm lại tiến hành hành động trả thù, đám người Tố Mai bị nàng chính đuổi khỏi phủ hoàng tử, mà mình cũng thay thế địa vị Tố Mai, vốn nàng nghĩ không tiếng động độc chết Đông Ly Thuần, biết rõ hần hận mình thấu xương, lại mỗi lần đến cửa khẩu quan trọng, lại luôn hạ thủ không được.

Vì vậy, nàng nghĩ tới rồi đi.

Thân phận của nàng, không cho phép rời đi phủ hoàng tử, phủ hoàng tử phòng bị sâm nghiêm, ngay cả con ruồi cũng không ra được, huống chi người.

Nhưng trời không tuyệt đường người, Kim quốc sai phái sứ thần, để cho nàng tìm được cơ hội hạ thủ.

Nàng bằng vào xảo trá và thông minh của mình, thành công khiến cho Đông Ly quốc lấy lại mặt mũi và ích lợi, bàn tốt điều kiện với Đông Ly Thuần, nàng có thể quang minh chánh đại rời khỏi phủ hoàng tử.

Không ngờ tới, Đông Ly Thuần lại vẫn không buông tha nàng, ở trước khi nàng rời đi, ngoài mặt nói giải trừ chung độc thay nàng, vụng trộm, rồi lại sửa trí nhớ của nàng, khiến nàng có thể nhớ chuyện xảy ra ở phủ hoàng tử, cũng rất cuộc không nhớ nổi dung mạo những người trong phủ.

Nàng rời đi phủ hoàng tử rồi, gặp được Thành Vân, một nam nhân tuấn mỹ từng xuất hiện trong mộng, cặp mắt nàng sáng lên, tuấn mỹ và ưu nhã, ôn nhu và chung tình của Thành Vân, khiến cho nàng lập tức lâm vào lưới tình.

Đáng tiếc, vừa mới hôm vào, nàng liền phát hiện tất cả đều không đúng lắm.

Thành Vân là thủ hạ tâm phúc của Đông Ly Thuần, hần bị nhân mã của Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đuổi giết, hần biết chung độc trong cơ thể nàng. Hần còn biết phương pháp giải chung, hơn nữa, hần có thể điều động tất cả tướng sĩ Nam Lăng, hần có uy nghi cao nhất ở Nam Lăng có, thủ hạ của hần, và thủ hạ của Đông Ly Thuần giống nhau, mỗi người đều chán ghét và khinh bỉ nàng.

— tất cả tất cả, đều nghi điểm nặng nề.

Nàng một mực hoài nghi, Thành Vân chính là Đông Ly Thuần.

Khi nàng chân chính xác định Thành Vân chính là Đông Ly Thuần rồi, nàng tức giận, nhưng nàng nhin xuống, ngoài mặt ân ái dịu dàng với hần, vụng trộm lại bố trí tất cả. Thừa dịp Thành Vân lãnh binh xuất chinh, nàng chạy trốn, nhưng nàng quên, chung độc trong cơ thể nàng vẫn khổng chế mình, nàng lại bị mang về.

Chung độc hành hạ và Đông Ly Thuần lại lừa gạt lợi dụng nhiều lần, khiến cho nàng cực kỳ giận dữ, chuyện từ gan sinh ra, nàng hái rất nhiều dược liệu và phấn hoa, chế biến một loại lập kịch độc tức thấy hiệu quả, chế thành viên độc, bóp ở lòng bàn tay, chuẩn bị thừa dịp hần chưa chuẩn bị thì ngậm trong miệng, chỉ cần phun lên mặt hần cùng nước miếng, tiến vào đường hô hấp, hần sẽ bị mất mạng.

Nhưng, nàng cảm giác Đông Ly Thuần cũng không có đưa nàng vào chỗ chết, mang theo nghi ngờ cùng từng tia mong đợi, nàng lại khuất phục một lần nữa.

Kế tiếp, Đông Ly Thuần đối với nàng rất tốt, nàng biết, hần đang cần bạc thưởng trả lương quân phí lớn, nhưng hần lại kiệt lực phản bác, chế xiêm áo quý cho nàng, nàng cũng biết, tân đế đối với hần rất là dễ phòng, đã chỉ mũi nhọn vào nàng, hần vì bảo vệ nàng, để cho thị vệ của mình âm thầm bảo vệ nàng, nhưng hần lại bởi vì không có thị vệ bảo vệ mà bị thương.

Trong lòng khó chịu, cuối cùng nghi ngờ và đau buồn âm thầm, bị vết thương thâm sâu trên vai của hần làm biến mất không thấy gì nữa. Chỉ để lại vô tận nhu tình và cảm giác áy náy.

Khi đó, nàng cho là hần yêu nàng, có yêu, nàng đối với hần cực kỳ tốt, thay hần ra mưu, thay hần phân ưu giải lao. Ở mưu kế của nàng, Trương đại hộ gian tế Hoa quốc phái tới bị nắm, tất cả tài sản của Trương phủ khiến hần có quân thưởng chống đỡ tiền tuyến, nàng quản lý sổ sách thay hần, thương lượng biện pháp đối phó tân hoàng với hần. . . . Đáng tiếc, ở một câu quen thuộc của hần, lại gọi lên chung độc trong cơ thể nàng phát tác, trí nhớ không trọn vẹn quá khứ đứt quãng, khiến nàng nhớ lại tất cả.

Thì ra là, hần đối tốt với nàng, chỉ là vì lợi dụng nàng.

Giao tranh với Hoa quốc quân sự cường đại, hần thắng lợi, hơn nữa còn chiếm được lương thực có thể duy trì Đông Ly quốc ba năm. Danh vọng của hần trong nước lập tức đề cao không ít.

Đối kháng Tát Ta, hần không uống lực phá hủy liên thu phục, khiến cho danh vọng của hần ở trong quân đội như mặt trời ban trưa.

Hần cổ động người ta trồng trọt khoai lang, khiến cho nông dân nghèo khó tầng dưới giải quyết ẩm no, danh vọng của hần ở dân gian tiến một bước đề cao.

Ở thành Tây Lăng, hần không đối sắc bắt được gian tế Hoa quốc, thành công xoay chuyển tổn thất kinh tế khó có thể thống kê, khiến cho hần lấy được sự ủng hộ của hơn phân nửa phú ông ở Tây Lăng —— tất cả, đều làm hần có đủ tư cách tranh bá đế vương.

Con cờ như nàng cũng bị lợi dụng không sai biệt lắm, cho nên, cũng nên là thời điểm nàng xuống đài khom người chào.

80. Q.4 - Chương 1: Thật Lòng, Vô Tâm?

Tháng tám, chính là mặt trời mãnh liệt cao chiếu, tháng khí trời sôi trào.

Mặt trời chói chan nhô lên cao, mặt trời rực rỡ cao chiếu, trong không khí, hiện đầy nóng bỏng đập vào mặt. Nghe nói hôm nay là tháng bảy, là một niên đại vô cùng nóng bức, người bình thường cũng tình nguyện sống ở trong tiểu viện nhà mình thừa lạnh, phe phẩy cây quạt giải nóng.

Chung độc không hề phát tác nữa, Sở Liên Nhi có thể xuống giường đi lại chung quanh, nhưng, bên ngoài nóng kỳ cục, trong phòng hoàn hảo, lạnh lạnh sung sướng, chẳng qua là, vừa ra cánh cửa này, khí nóng liền đập vào mặt, nhất là nàng chịu không nổi nóng chỉ phải lộn trở lại phòng. Ở tại trong phòng lại buồn bức, nàng lại muốn ra ngoài dạo dạo, nhưng mỗi lần nhẹ nhàng mà sung sướng đi ra, rồi lại một thân mồ hôi ướt trở lại, cả người cực kỳ khó chịu, sau đó Xuân Hồng suy nghĩ biện pháp, khi nàng đi ra ngoài đi dạo thì vừa đi vừa lệnh những nha hoàn khác ở bên cạnh quạt cho nàng. Cây quạt làm từ lông khổng trước, nhẹ nhàng quạt ở trên người, thật đúng là thoải mái. Sở Liên Nhi rất có hảo cảm đối với nha hoàn quạt, liền chủ động nói chuyện với nàng: “Người cũng rất nóng, không cần phải quạt.”

Nha hoàn kia mặt không chút thay đổi, vẫn máy móc quạt, nhưng trong miệng lại khạc ra lời nói quái gở: “Thân thể tiểu thư ngàn vàng, nô tỳ sao dám chậm trễ?”

Sở Liên Nhi nghe được bất mãn trong giọng nói của nàng, có chút ngạc nhiên: “Ta lại không bảo người quạt, người có thể không quạt.” Nàng cũng không phải là chủ nhân ăn thịt người, cũng không làm khó người làm .

Tiểu nha hoàn lại phát cáu tức giận, hung tợn nhìn chằm chằm nàng: “Người mà tốt bụng, nếu như người thật tốt bụng, vì sao không để cho chủ tử tốt hơn, chủ tử đối với người tốt như vậy, nhưng người lại là nữ nhân lòng lang dạ thú, không có tim không có phổi, đáng đời bị ốm đau hành hạ, ông trời cũng đang trừng phạt người.”

Sở Liên Nhi mở to mắt, nha đầu này là đang bắt bớ thay Đông Ly Thuần sao? Không khỏi quá buồn cười.

Đông Ly Thuần lợi dụng nàng, coi nàng như con cờ để lợi dụng, vì đạt tới mục đích, ngay cả tình cảm của mình cũng có thể bán, ở trong mắt những nha hoàn này, mình lại là người không biết cảm ơn, y vào sủng ái của chủ tử mặc sức làm xằng làm bậy.

“Tú Liên, người thật to gan. Sao có thể nói những lời đại bất kính này với tiểu thư?” Xuân Hồng bên cạnh cúi đầu trách, nhưng trên mặt lại không có lửa giận, nói vậy trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy.

Sở Liên Nhi đã hiểu, bất kể chân tướng sự tình như thế nào, dù sao Đông Ly Thuần đều là đúng, coi như Đông Ly Thuần chẳng qua là đang lợi dụng nàng, lợi dụng tình cảm của nàng, nhưng ở trong mắt những nha hoàn này, chủ tử của các nàng vĩnh viễn là đúng.

Để cho thủ hạ mền mê như thế, Đông Ly Thuần thật lợi hại, lên ngôi làm hoàng đế, hẳn quả thật đúng quy cách, có thể đem lòng người đùa bỡn trong bàn tay, chính là làm hoàng đế.

Lại một lần nữa thấy được đáng sợ của Đông Ly Thuần, là địch với khác, không khác gì lấy trứng chọi đá.

Dọc theo đường đi, thỉnh thoảng có mấy thị vệ nha hoàn đi qua, có vài người cách nàng gần, hành lễ vãn an với nàng, nhưng không chấp nhận trên mặt bọn họ, vẫn không có tránh được cặp mắt của Sở Liên Nhi. Có mấy người cách xa, liền làm bộ như không nhìn thấy, vội vã mà qua.

Chợt rất là mệt mỏi, cảm giác như Tôn Ngộ Không vĩnh viễn cũng chạy không thoát lòng bàn tay của Phật Như Lai, thật là tẻ hết biết rồi.

Mắt hững hờ trở lại trong phòng, lại cái gì cũng không thể làm, Xuân Hồng thấy nàng sau khi trở lại từ bên ngoài, vẫn buồn buồn không vui, liền cẩn thận nhỏ nhẹ nói: “Tiểu thư, Tú Liên luôn luôn ruột để ngoài da, thật ra thì, nàng cũng không có ác ý gì.”

Sở Liên Nhi nhìn nàng, miễn cưỡng di động ánh mắt, lúc này mới phát hiện, y phục trên người Xuân Hồng thay đổi.”Xuân Hồng, lúc nào thì thăng làm đại nha hoàn rồi?”

Xuân Hồng có chút ngượng ngùng, lại có chút đắc ý: “Là chủ tử phân phó “

Sở Liên Nhi không nói thêm gì nữa, nhìn chung quanh một chút, lại hỏi: “Tú liên đâu? Sao không thấy nàng?” Ngày hôm qua đều ở trong phòng làm việc vất .

Thần sắc Xuân Hồng không được tự nhiên, mãnh liệt cúi đầu: “Tú Liên phạm vào phủ quy, bị chủ tử đuổi đi.”

Tú Liên phạm phủ quy? Sở Liên Nhi thật tò mò, nhưng không nghĩ hỏi nhiều, nàng cũng không quên ngày hôm qua Xuân Hồng đối với mình cũng là một loại vẻ mặt xem thường.

“Tiểu thư, hiện tại mát mẻ chút, sao không ra ngoài dạo?” Xuân Hồng nhiệt tâm đề nghị.

Sở Liên Nhi cười nhạt: “Thôi, đi ra ngoài cũng là chọc người ngại,” vẫn là sống ở trong phòng tốt lắm.

Xuân Hồng ngốc trệ, lại nói: “Vậy tiểu thư có muốn thêu hay không?”

Thêu, đây cũng là chủ ý tốt để giết thời gian.

Đáng tiếc, chưa có thêu ra đoá hoa trên cái khăn, đã làm cho tay của mình bị đâm chảy máu nhiều lỗ, hôm sau, chỉ thấy Xuân Hồng thu lại toàn bộ đồ may vá.

Sở Liên Nhi kháng nghị với nàng, Xuân Hồng lại nói: “Châm kia luôn đâm vào tay tiểu thư, nó tỳ nghi, ngài vẫn đừng nên đụng đồ chơi kia.” Một câu nói khiến Sở Liên Nhi buồn bực, nàng nhìn Xuân Hồng, chẳng biết tại sao, hôm nay nàng chợt cung kính đối với mình.

Nàng lại bảo Xuân Hồng tìm đến văn phòng tứ bảo chuẩn bị luyện tập thư pháp, thù lần trước bị Lăng Bân cười nhạo là quỷ vẽ bùa nàng còn chưa báo nữa.

Nhắc tới Lăng Bân, Sở Liên Nhi cũng nhớ tới một chuyện: “Xuân Hồng, thời gian này Lăng Bân đi đâu? Tại sao ta không thấy hắn?”

Xuân Hồng trả lời: “Lăng thị vệ trưởng bị chủ tử phái đi làm việc.”

Thì ra là như vậy, Sở Liên Nhi lại nhấc bút, suy nghĩ một chút, lại ngừng lại: “Lăng Bân đi làm chuyện gì, Đông. . . Hắn cũng đi ra ngoài?”

“Đúng vậy. Thời gian này chủ tử bận rồi nhiều việc, mỗi lần ta đều là rất khuya mới nhìn đến hắn từ bên ngoài trở lại.”

Nguyên lai là như vậy.

Trước kia Xuân Hồng không nói nhiều, là nữ tử rất trầm mặc, cũng không biết khi nào, nàng cũng dính vào tạt xấu nói nhiều, cả ngày lẫn đêm luôn ôm sòm không ngừng ở bên tai.

Sở Liên Nhi không chịu nổi, liền nói: “Xuân Hồng, cả ngày người vây quanh ta, không mệt mỏi sao? Đi đi đi, một mình ta trong phòng, người đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Xuân Hồng nháy mắt mấy cái: “Tiểu thư, nô tỳ thích sống ở chỗ này, vừa truyền là đến, không tốt sao?”

“Tốt thì tốt, nhưng người nói nhiều quá.”

“Vậy, ta không nói nhiều, tiểu thư không nên đuổi ta đi.” Lời này của Xuân Hồng thật kỳ quái, Sở Liên Nhi nhìn nàng, con người có cảnh giới: “Ta phát hiện, cả ngày người đều ở chỗ này, ngay cả buổi tối ngủ, tình nguyện ngã ra đất nghỉ, đều không nguyện trở về phòng của mình, tại sao?” Không phải là Đông Ly Thuần phải nàng giám thị nàng chứ? A, hắn cũng quá cẩn thận, nàng đã là người dùng xong, còn giám thị làm gì?

Xuân Hồng lắc đầu: “Tiểu thư, bây giờ khí trời nóng quá, phòng hạ nhân của chúng ta, nóng giống như lồng sủi, gian phòng của tiểu thư thật mát, nô tỳ dính về vang của tiểu thư, mới có thể không cần trở về phòng hạ nhân.”

Sở Liên Nhi nháy mắt mấy cái, phòng của nàng thật lạnh thoải mái sao? Suy nghĩ một chút, quả thật, phòng này luôn là lạnh lạnh sung sướng, tạo thành đối nghịch với không khí nóng bỏng bên ngoài. Không trách được Xuân Hồng thật thích sống ở bên người nàng.

“Phòng này là ai thiết kế, rất có bản lãnh nha, bên ngoài nóng như vậy, nhưng trong phòng lại tuyệt không nóng.” Chẳng qua là không biết mùa đông thì có thể thay đổi ấm áp hay không.

Xuân Hồng tròn to mắt nói: “Tiểu thư, chẳng lẽ ngài không có phát hiện, trong phòng này thả rất nhiều đá sao?”

“Đá?”

Xuân Hồng chỉ vào tất cả tượng đá lớn nhỏ trong nhà, nói: “Đúng vậy, khí trời rất nóng, cho nên chủ tử liền sai người rút đá ra từ trong hầm ngầm đặt trong phòng tiểu thư, cho nên mới mát mẻ.”

Sở Liên Nhi nhìn trên vách tường, trên khay trà, đặt đá đủ hình dáng, có chút ngạc nhiên, “Đây là Đông Ly Thuần để?” Chuyện khi nào?

“Trời ạ, tiểu thư, sức quan sát của ngài cũng quá chậm chạp.” Giọng nói của Xuân Hồng oán trách, “Ngay từ tháng trước, chủ tử đã phái người đem đá thả vào, trong thời gian này cũng đổi rất nhiều đá rồi, không nghĩ tới, người đến bây giờ cũng còn chưa có phát hiện. Người. . .” Nàng chột miệng.

“Ta thế nào?” Sở Liên Nhi kỳ quái nhìn nàng, phát hiện ánh mắt nàng nhìn mình mang theo khiển trách, giống như nàng làm chuyện gì không thể tha thứ. Thứ ánh mắt này nàng gặp qua rất nhiều lần, trên người Lăng Bân có, chỗ Tú Liên cũng có, còn có đám người Thành Kiêu. Thế nào, mỗi người đều cho rằng, là nàng phụ Đông Ly Thuần sao?

“Không có gì, tiểu thư, sắp đến giờ ăn tối, ngài muốn ăn chưa?”

Nhìn sắc trời, không còn sớm, mặt trời cũng xuống núi, “Cũng tốt, chúng ta dùng bữa trước, sau đó đi ra ngoài dạo một vòng, cả ngày sống ở trong phòng, cũng sắp buồn chết.”

Dùng qua bữa tối, Sở Liên Nhi thừa dịp Xuân Hồng đi tắm, một mình chạy ra khỏi phòng, đi dạo, lúc này chung quanh, người làm trong phủ cũng đi dùng bữa, dọc theo đường đi, không có đụng phải người. Bất tri bất giác, đi tới thư phòng Đông Ly Thuần.

Cửa thư phòng không đóng, từ bên trong loáng thoáng nghe được một chút tiếng vang, nghe thanh âm kia, phải là thanh âm những món vàng bạc đụng nhau phát ra, không khỏi tò mò, thế nào, Đông Ly Thuần đánh thắng trận, còn chiếm được vàng bạc châu báu hay sao?

Nàng thả chậm bước chân, nhẹ lặng lẽ đi về phía trước mấy bước, đi tới phía trước cửa sổ, muốn tìm tòi đến tột cùng, lại nghe được bên trong có người đang nói chuyện.

“Này, Thanh Lam, khối ngọc Hòa Điền này thật là trắng, không có chút tạp chất nào, dùng chỉ tơ vàng xuyên thành, hình dáng như trái tim, nên cho danh hiệu gì đây?”

Thanh âm than thở của nam tử gọi Thanh Lam vang lên: “Ai, người ta nói, sách đến thời gian sử dụng chỉ hạn ít, mặc dù ta so ra kém Mã tiên sinh tài trí hơn người, nhưng coi như là học thức uyên bác, không nghĩ tới, lại thua ở trên việc đặt tên nho nhỏ này.”

Thành Kiều cười nói: “Đây còn phải nói, có thời điểm ta cũng nhưc đầu.”

Thanh âm Thanh Lam mang theo bất mãn: “Những châu báu này, rõ ràng kêu ngọc Hòa Điền, trân châu, ngọc lục bảo thạch, ngọc Lam Điền, yêu nữ họ Sở kia làm gì lại thay đổi tên? Luôn nghĩ mấy thứ ngớ ngẩn đến dần vật.”

Sở Liên Nhi giật mình trong lòng, tại sao lại kéo đến trên đầu nàng?

Thành Kiều cười nói: “Sở Liên Nhi mặc dù ghê tởm, nhưng không thể phủ nhận, chủ ý này của nàng tốt vô cùng.”

“Tốt, có gì tốt, ta người ở chỗ này muốn phá da đầu không nói, còn làm liên lụy tới chủ tử. Chủ tử cả ngày bận việc công, trên người lại có chứa thương, còn mỗi ngày đều phải rút ra đi xem yêu nữ kia, sau đó còn phải đến thư phòng viết tên ổi món châu báu, chủ tử cần gì khổ cực như vậy.”

Sở Liên Nhi kinh ngạc há to mồm, mỗi ngày Đông Ly Thuần đều đến xem qua nàng? Sao nàng không có cảm giác?

Thanh âm của Thành Kiều lại vang lên: “Ai, ai kêu người ta là thịt trái tim của chủ tử, sợ ngậm trong miệng tan, lại sợ đặt ở lòng bàn tay nắm .”

“Thật không biết chủ tử nghĩ thế nào, trước kia giữ nàng một cái mạng, rõ ràng nói xong, chẳng qua là lấy ra lợi dụng, nhưng sao chủ tử ngược lại làm thật, cung nàng thành như thiên kim.”

“Được, Thanh Lam, những lời này ngàn vạn không để cho nàng nghe được, hiện tại cũng là bởi vì hình như Sở Liên Nhi nhớ lại chút chuyện trước kia, hồ hững đối với chủ tử, hiện tại chủ tử khó chịu, người còn muốn thêm dầu vào lửa, coi chừng chủ tử muốn mạng của người.” Thành Kiều lại tăng thêm câu, ghé vào lỗ tai hần nhỏ giọng nói: “Lúc trước có một nha hoàn oán trách nàng quá ác tâm đối với chủ tử, chọc cho nàng mất hứng, sau khi chủ tử biết, liền đuổi nha hoàn kia ra phủ.”

81. Q.4 - Chương 2: Tựa Như Ảo Mộng

Mặc dù không còn mặt trời chói chan nữa, vào ban đêm cái nóng biến mất dần, nhưng khí nóng trong không khí vẫn nướng người đến tâm phiền ý loạn, Sở Liên Nhi núp sau núi giả, cũng bị khí nóng trong đá tản mát ra làm cho nóng rang khó chịu.

Thanh âm Thành Kiều tuy thấp, lại vẫn bay vào trong tai nàng, nàng chột che môi, ngây ngốc không phát ra được thanh âm nào. Đầu thành một mảnh hỗn loạn.

Mồ hôi từ trán nhỏ xuống, khí trời bây giờ nóng khó chịu, không khỏi hoài niệm băng thoải mái mát mẻ mê người ở vườn Bích Trúc.

Rón rén trở về theo đường cũ, từ thư phòng đến phòng có một khoảng cách, đều là áp dụng đá xanh nền gạch, người làm trong phủ thật là chịu khó, bất kể lúc nào ra ngoài, cũng thấy mặt đường quét dọn sạch sẽ.

Đến vườn hoa thì chợt phát hiện trong vườn hoa có thật nhiều thị vệ, từng người một thần sắc hốt hoảng nhìn chung quanh, giống như đang tìm cái gì, không khỏi tò mò, chẳng lẽ trong phủ lại xuất hiện thích khách?

“Này, Trương hộ vệ, tìm được chưa?” Sở Liên Nhi nghe được một người thị vệ kêu một thị vệ khác, sau đó có một thị vệ quay đầu lại, kêu lên: “Không có tìm được.”

“Có thể là đi những địa phương khác, đi tìm một chút nữa.”

Lập tức, thị vệ trong vườn hoa đi sạch sẽ.

Sở Liên Nhi từ sau núi giả ra ngoài, tìm thấy “thành thích”, trong phủ thật có thích khách?

Đông Ly Thuần lập tức phải trở về kinh lên ngôi làm hoàng đế rồi, còn có thích khách tới hành thích, có thể là con cờ cuối cùng của hoàng đế bị vây ở kinh thành. Chợt nhớ tới lời nói của người gọi Thanh Lam đó, hẳn nói Đông Ly Thuần lại bị thương.

Trong lòng chợt nhéo lên, không biết là cảm giác gì, dù sao đau đớn lo âu, sao hẳn lại bị thương? Nam nhân lợi hại cường thế như vậy, bên cạnh nhiều thị vệ như vậy, mọi người võ nghệ cao cường, còn có, trận đoạt trịch tranh giành thanh thế thật lớn này, hẳn cũng không ra chiến trường tự mình tác chiến, sao lại bị thương?

Giày gấm thêu hoa mẫu đơn tinh xảo đạp dồn dập ở trên gạch đá xanh, Sở Liên Nhi xách theo váy ngắn xanh nhạt thêu bách hợp, chạy thật nhanh về trước, trên đường đụng phải một người, là Lăng Bân, hẳn cũng nhìn thấy Sở Liên Nhi.

“Người cư nhiên ở nơi này?” Lăng Bân chợt lướt ở trước người của nàng, thanh âm nghiêm nghị, khí thế như cầu vồng.

sắc cùng một màu, tay áo đen tuyền, Lăng Bân không mặc giáp sắt, nhưng cũng mặc áo đen.

“Lăng Bân, Đông Ly Thuần ở đâu?”

Ánh mắt Lăng Bân lạnh lùng, mặt đen lại nói: “Người đã chạy đi đâu? Chủ tử đang tìm người chung quanh.”

“Tìm ta?”

Lăng Bân hận hận khoét nàng một cái: “Chủ tử còn tưởng rằng người trốn, đang phái người tìm người chung quanh.”

Sở Liên Nhi ngây người, đám kia thị vệ mới vừa rồi, không phải là bắt thích khách, chẳng qua là đang tìm nàng?

Lăng Bân lại hung tợn gầm nhẹ: “Sở Liên Nhi, người có thể không để cho chủ tử quan tâm?”

“Ách? Quan tâm?” Nàng không hiểu, nàng khiến cho Đông Ly Thuần quan tâm lúc nào?

Sắc mặt Lăng Bân đen thui lù, quả đấm nắm hết sức chặt, tựa như đang chịu đựng cái gì, hẳn thô lỗ kéo cổ tay của nàng, sai bước đi về phía vườn Bích Trúc.

“Lăng Bân, người đi chậm một chút, ta đuổi theo không kịp.” Sở Liên Nhi bị hắn kéo đi, dọc theo đường đi bước theo sát, trời nóng vô cùng, mọi người lười động, còn phải chạy đi, chịu nhiều tội.

“Câm miệng.” Lăng Bân hung tợn gầm nhẹ, “Không trở về, nha hoàn bên cạnh người đều phải bỏ mạng vì người.”

Có ý tứ gì? Sở Liên Nhi muốn hỏi, nhưng hẳn lại không để ý tới nàng nữa, kéo nàng, sai bước đi về phía trước.

Đi tới trên đường, Sở Liên Nhi không kịp đuổi theo bước chân của hắn, tránh không được tay của hắn, chỉ đành phải uy hiếp: “Lăng Bân, người không buông ta ra, ta liền hô vô lễ.”

Lăng Bân chợt ngừng bước, sắc mặt khó coi tới cực điểm. Nhưng tay nắm chặt nàng lại buông lỏng ra.

Sở Liên Nhi khôi phục tự do chợt bỏ rơi tay, đáng chết, chỗ cổ tay cũng sưng đỏ, nam nhân thô lỗ, không trách được một đồng tuổi vẫn tìm khắp không tới cô nương.

“Lăng Bân, người thật là quá đáng, mệt chết ta.” Nàng lấy tay làm quạt, dùng sức quạt, một chút mát mẻ khiến cho nàng tốt hơn chút, thẳng lưng, đang muốn nổ sừng với hắn, coi như nàng chỉ là con cò của Đông Ly Thuần, nhưng cho tới bây giờ, Đông Ly Thuần cũng còn chưa động nàng; hắn gấp cái gì đây?

“Ta biết các người đều ghét ta, hận không thể giết ta cho thống khoái. Nhưng ít ra phải chờ tới chủ tử nhà người chán ghét ta rồi, các người động thủ cũng không muộn a.” Sắc mặt Lăng Bân càng đen hơn. Sở Liên Nhi dương dương đắc ý, rốt cuộc tìm được xương sườn mềm của hắn, “Trước mắt, ta đối với chủ tử nhà người còn có giá trị lợi dụng, hắn tạm thời còn chưa định đến ta. Cho nên, cũng chỉ có thể ủy khuất người gương cười đối với ta tiếp.” Tức chết người, tức chết người, như vậy tốt nhất. Hừ!

Lăng Bân quả thật tức giận gân xanh nổi lên trên trán, quả đầu bị hắn cầm vang khanh khách, hắn từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Thật là yêu nữ không biết điều.”

Sở Liên Nhi mất hạnh trường trường, Lăng Bân hận hận nói: “Thật không biết người là cố làm không biết, hay là chậm lụt chưa có phát hiện chân tâm chân ý của chủ tử đối với người?”

“Người luôn xem mình là người bị hại, nhưng người cũng không suy nghĩ một chút, cũng là bởi vì người, chủ tử sống có bao nhiêu thống khổ.”

Đông Ly Thuần thống khổ?

Người cũng sắp làm hoàng đế rồi, uy phong lẫm lẫm, quân lâm thiên hạ, nắm giữ quyền sinh sát dân chúng thiên hạ đại, còn có thể bởi vì nàng mà thống khổ sao?

Thật là nói đùa.

“Lăng thị vệ trưởng, tìm được Sở cô nương chưa?” Nơi xa một người bộ dáng thị vệ chạy tới, vừa chạy vừa gọi.

Lăng Bân nhìn sang, nói: “Tìm được người, ở chỗ này.”

Lúc này tên thị vệ mới thấy Sở Liên Nhi, mặt đầy mồ hôi hiện lên vui mừng, “Sở cô nương, rốt cuộc tìm được người, cảm ơn trời đất, ngài nhanh đi cứu tỷ tỷ ta đi, nàng sắp bị chủ tử đánh chết.”

Sở Liên Nhi kinh hãi, Lăng Bân liếc mắt giải thích: “Tỷ tỷ của hắn là Xuân Hồng, bởi vì người âm thầm chạy trốn, không biết giờ phút này có phải đã bị chủ tử giết hay không?”

Sở Liên Nhi mạnh kinh hãi, chạy thật nhanh về vườn Bích Trúc.

Vườn Bích Trúc, tên như ý nghĩa, bởi vì đủ loại trúc xanh thanh tú trồng ở đó mà được đặt tên, trúc xanh bố trí xa hoa, tinh xảo điển nhã, tuy là nhà chính của Đông Ly Thuần, nhưng vẫn bị Sở Liên Nhi chiếm, Sở Liên Nhi cũng yêu viện này, mát mẻ thoải mái, tinh xảo tỉ mỉ, mỗi góc đều tràn đầy trang nhã và khéo léo của vườn Giang Nam.

Vườn Bích Trúc bao phủ ở dưới màn đêm, lúc này đèn dầu sáng rõ, viện trước, hai hàng đuốc chiếu rọi bầu trời sáng sửa.

Mới vừa nhảy vào ngưỡng cửa, Sở Liên Nhi đã cảm giác được trận âm khí mãnh liệt đang mang lửa giận dời núi lấp biển chạm mặt nhào tới, chuyện gì xảy ra?

Xách theo váy, thật nhanh từ trước viện chạy vào trong sảnh, di, Đông Ly Thuần đã trở về?

Chợt dừng bước lại, nàng sửa sang lại áo ướt mồ hôi, lại để váy xuống, và hai búi tóc sắp sai lệch, chậm rãi đi vào nhà.

Chỉ nghe được trong phòng có tiếng vang chát chúa, phải là thanh âm chung trà bị vung trên mặt đất, ngay sau đó, một thanh âm âm lãnh vang lên: “Tối mau, kéo những tiện tỳ làm việc không đắc lực này ra ngoài chém cho ta.”

Trong nhà lập tức vang lên tiếng xin tha. Tiếng khóc này, rõ ràng là đám người Xuân Hồng.

“Chủ tử tha mạng a, chuyện không liên quan nô tỳ, chủ tử tha mạng a. . .” Sở Liên Nhi thấy hai thị vệ vịn chặt cánh tay Xuân Hồng tựa như bắt con gà con, thô lỗ đi về phía nàng, không khỏi căng thẳng trong lòng, vội vàng tiến lên ngăn bọn họ, hỏi: “Đứng lại, Xuân Hồng phạm vào lỗi gì, sao muốn giết nàng?”

Mặt đầm lệ của Xuân Hồng vừa thấy Sở Liên Nhi, trên mặt lập tức nổi vui mừng, mãnh liệt kêu lên: “Tiểu thư, ngài đã trở lại.” Nàng tránh thoát tay giữ chặt của thị vệ, tiến lên chột ôm lấy nàng, “Tiểu thư, ngài đi đâu? Ngài rốt cục trở lại, ô ô. . . Nếu ngài không trở lại, nô tỳ thật sự sẽ bị chủ tử chặt đầu.”

Những nha hoàn khác bị kéo ra nhìn thấy Sở Liên Nhi, cảm giác chết mà sống lại, các nàng rốt cục cảm nhận được, cũng không nhận được quỳ đến trước chân nàng anh anh khóc.

Bên trong phòng khách có một đạo bóng người vội vàng lướt ra ngoài, một phen ôm qua Sở Liên Nhi, “Đáng chết, người đi đâu?”

Sở Liên Nhi bị ôm vào trong ngực thật chặt đầu trống rỗng, lồng ngực quen thuộc, hơi thở cổ xanh quen thuộc, cả hô hấp của đối phương cũng thật quen thuộc.

Đông Ly Thuần ôm nàng thật chặt, hai cánh tay buộc chặt, hận không thể hoà tan nàng vào trong thân thể, “Đông Ly Thuần, người buông ta ra.” Sở Liên Nhi buồn buồn nói ở trong lòng hần.

Đông Ly Thuần không có buông nàng ra, tăng thêm lực đạo, buộc chặt cánh tay, “Lại muốn chạy trốn? Người không thể ngoan ngoãn sống ở bên cạnh ta sao?”

Sở Liên Nhi buồn bực cực kỳ, nàng muốn chạy trốn khi nào? Nàng chỉ là ra ngoài dạo mà thôi. Nhưng nàng không có kịp nói cái này, nàng kêu lên: “Đông Ly Thuần, sao người gầy, xương của ta thật là đau.”

Thân thể Đông Ly Thuần cứng đờ, nhẹ nhàng buông nàng ra, con người đen bóng thoáng qua tia sáng kỳ dị.

Sở Liên hơi cúi đầu, không dám nhìn hần, chỉ nhìn chằm chằm giày thêu của mình, nhỏ giọng nói: “Gầy vậy, ôm vào tuyệt không thoải mái.”

Xuân Hồng đã ôm chân của nàng, kêu khóc: “Tiểu thư, van cầu người, người đừng bỏ trốn nữa, nô tỳ sẽ bị người hại chết.” Nàng nhìn Đông Ly Thuần, sắc mặt sợ hãi, “Tiểu thư, nếu như người trở lại trễ một bước nữa, nô tỳ thật không thấy được ngài.”

Sở Liên Nhi nghe vậy, rất không tin, “Ta muốn chạy trốn khi nào, ta chỉ bắt quá là ra ngoài dạo mà thôi.”

Xuân Hồng lau mặt, kêu lên: “Nhưng ngài muốn đi ra ngoài vì sao không mang theo nô tỳ? Làm hại chủ tử cho là nô tỳ không có coi chừng ngài, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất.”

Sở Liên Nhi không thể tin nhìn Đông Ly Thuần: “Nếu như ta trở về muộn một bước, người thật muốn đầu Xuân Hồng?”

Đông Ly Thuần mặt không chút thay đổi: “Không riêng gì đầu của Xuân Hồng người, còn có nô tài cả vườn Bích Trúc, tất cả đều phải chết!” Thanh âm hần lạnh như băng, không khí nóng bỏng, lập tức giảm nóng, thay đổi thấu xương khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Không nhận được rùng mình một cái, Sở Liên Nhi chột lui về phía sau một bước, như chim sợ náy, “Người, người quá đáng sợ, ta chỉ bắt quá đi ra ngoài một chút mà thôi, người có thể nào độc ác như thế?” Chẳng lẽ, đây mới là gương mặt thật của hần, nhân mạng trong mắt hần, lại thật sự như cỏ?

Gương mặt tuấn tú của Đông Ly Thuần thoáng qua tức giận, kéo qua cánh tay của nàng, chột đập vào ngực, nàng “A” một tiếng, lỗ mũi đụng vào bờ vai của hần, thật là đau, ánh mắt đau xót, nước mắt long lổ lăn ra ngoài.

“Thật xin lỗi.” Hần kéo tay che lỗ mũi của nàng xuống, nói: “Sưng lên đi.”

Sở Liên Nhi đánh rụng tay của hần, quát hần: “Còn không phải là người làm hại, nếu ta biến thành xấu xí, không ai thêm lấy, người sẽ phải phụ trách lấy ta.” Nàng nhìn thấy tia sáng kỳ dị trong mắt Đông Ly Thuần thì bỗng dưng đỏ mặt, đáng chết, sao nàng nói lời như vậy.

Hần nhìn nàng, thanh âm nhẹ nhàng: “Liên Nhi muốn gả người?”

Sở Liên Nhi cắn môi dưới, vừa giận vừa hờn.

“Còn đau không?” Tay của hắn nhẹ nhàng dò cái mũi của nàng, lòng ngón tay ẩm áp tiếp xúc mặt mồ hôi của nàng, nàng vội lui mở, nhìn đến con người lập tức ảm đạm của hắn, trong lòng cứ nhiên lại thoáng qua đau đớn, không tự chủ được giải thích: “Trên người ta rất nhiều mồ hôi, thối chết.” Nàng mới không cần toàn thân mồ hôi nhơn nhớt mặc hắn ngửi thấy được mùi thú vị trên người.

Hắn nhìn nàng, con người không có biểu cảm gì.

Xuân Hồng bên cạnh vội vàng tiến lên phía trước nói: “Tiểu thư, nhìn khắp người của người đều là mồ hôi, muốn tắm rửa không?”

Sở Liên Nhi gật đầu: “Đúng đúng, ta muốn tắm rửa, cả người thối chết, không dễ ngủ.” Nàng nhìn Đông Ly Thuần cũng không nhúc nhích, Đông Ly Thuần cũng nhìn chằm chằm nàng, “Đi đi.” Như nhật được lệnh đặc xá, Sở Liên Nhi vội vàng nâng váy chạy ra từ bên cạnh hắn.

.....

Tắm rửa xong, Sở Liên Nhi ở Xuân Hồng hầu hạ, khoác lụa trắng mỏng cùng áo lót hồng trắng ra tới, mái tóc ướt đầm dề thật dài, nàng cầm khăn lông vừa lau nước đọng trên mái tóc, vừa từ phòng tắm rửa đi ra, vừa đi vừa nói: “Xuân Hồng”, Xuân Hồng không có lên tiếng, Sở Liên Nhi không khỏi kỳ quái, xoay người, thấy Xuân Hồng đang chớp mắt với nàng. Sở Liên Nhi từ từ xoay người, thấy Đông Ly Thuần ngồi ở cạnh bàn tròn, không khỏi giật mình, trong lúc nhất thời tay chân luống cuống, nàng vừa mới tắm rửa xong, trên người chỉ mặc áo lót có thể miễn cưỡng che kín bộ ngực, bên ngoài khoác áo lụa, mỏng đến có thể thấy da thịt rõ ràng, mặc cũng coi là không có mặc.

Phát hiện ánh mắt của hắn tập trung ở trước ngực mình, Sở Liên Nhi đỏ bừng mặt, cuống quýt nắm chặt áo lụa, làm động tác che giấu vô ích, nàng lấp bắp nhìn hắn: “Người, sao người ở nơi này?”

Đông Ly Thuần để chung trà xuống, đứng dậy, thân thể thon dài nhất thời áp bách thần kinh Sở Liên Nhi, nàng không nhịn được lui về phía sau một bước.

Hắn nhìn nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, “Ta cũng muốn tắm rửa.”

“Tắm, tắm rửa. . .” Đầu lưỡi Sở Liên Nhi rối rắm, trong đầu không tự chủ được nghĩ đến hắn trần truồng, lộ ra cơ ngực tinh trắng và vóc người hoàn mỹ gầy gò, mặc cho nước nóng vỗ da thịt của mình. . . Hình mỹ nam tắm rửa trong đầu khiến cho toàn thân nàng nóng rang, có bao nhiêu lâu không cùng hắn — kia, cái kia?

Nàng theo dõi khuôn mặt dễ nhìn của hắn, bởi vì chung độc phát tác, nàng đã có thật lâu cũng không cần thận quan sát hắn, phát hiện hắn gầy không ít, mặt vốn không có mấy lượng thịt, lúc này sợ rằng ngay cả miếng thịt cũng biến mất, con người dài nhỏ vẫn chói lọi như sao, nhìn đẹp quá chừng rồi, nhưng dưới ánh mắt, lại có quầng đen, chứng minh thời gian này quả thật lao tâm lại lao lực.

Chợt trong đầu nhớ tới lời nói của Thanh Lam, hắn bị thương, còn phải mỗi ngày đến thăm nàng, hơn nữa lại phải trở lại thư phòng vội vàng đặt tên gì đó. Mỗi ngày bận rộn không ngừng, coi như thân thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần gọi nàng, nàng nuốt nước miếng, nhìn môi đỏ mọng đầy đặn của hắn, nói: “Người không phải là nương phòng cho ta ở sao? Đây chính là phòng của ta — người muốn tắm rửa, sao không đi chỗ khác. . .” Không đúng, đây là phòng của hắn, nàng có thể nào đuổi hắn? Người nên đi phải là nàng.

82. Q.4 - Chương 3: Vừa Như Thật Vừa Như Giả

Vì vậy, nàng lại nói: “Gián phòng này là của người, người nên đi là ta, ta thất ta vẫn nên đi chỗ khác ở.”

Hắn không có nói chuyện, chẳng qua là đi về phía nàng, thân thể thon dài rõ ràng không khỏe mạnh, cũng không coi là quá cao, nhưng vì cái gì nàng tổng cảm giác có cỗ áp lực? Không nhịn được lại lui về phía sau, hắn cười khê: “Liên Nhi đang sợ ta sao?”

“Sợ, trên dưới trong phủ, người nào không sợ Nhị hoàng tử điện hạ.” Nàng có chút khấn trương, trong mũi ngửi thấy được mùi cỏ xanh của hắn, làm nàng không nhịn được hít hít mũi lần nữa, nàng theo dõi lồng ngực hắn, hắn mặc áo bào màu xanh dương thêu trúc xanh, một cái đai ngọc buộc ở ngang hông, ngang hông rủ xuống một dải tơ màu đỏ thắm, treo một khối ngọc hòa điền thượng đẳng, thân hình của hắn trắng tấp, khí thế lẫm liệt, biết rõ bộ dạng vô hại này chẳng qua là biểu tượng của hắn, nhưng nàng vẫn không nhịn được mê luyến.

Ánh mắt Đông Ly Thuần lấp lánh nhìn nàng, con ngươi sáng chói dò xét trên mặt nàng, mang theo phức tạp: “Liên Nhi, người gầy.”

Kim lòng không được vuốt hai gò má, hình như là vậy, mọi người đều nói nàng gầy không ít, gương mặt vốn xem như đầy đặn, bởi vì chung độc liên tiếp phát tác mà mất đi không ít thịt, đáng hận hơn chính là, ngay cả làn da cũng mất nước không ít. Cúi đầu nhìn hai ngọn núi dưới áo lót, nàng nở nụ cười, có phải bởi vì nàng mất không ít thịt, cho nên hắn không quan tâm mình nữa?

Chợt cảm thấy nản lòng thoái chí, lấy sắc dụ người khác, có thể tốt bao lâu, bằng vào thân thể của mình lấy được hạnh phúc, lại có mấy phần thật?

Nghĩ tới đây, lòng vốn dĩ nóng rất trong nháy mắt chìm vào đáy cốc, nàng lạnh mặt xuống, nói: “Đông Ly Thuần, ta nghĩ, ta đối với người đã không có bao nhiêu giá trị lợi dụng, người bây giờ không cần phải nuôi ta như một thiên kim tiểu thư.” Trước mắt hắn chỉ sợ cũng không tốt qua, chỉ là chuyện quân thưởng cũng đủ thương đầu óc hắn, còn mỗi ngày cho nàng ăn ngon, mặc đẹp, còn phái nhiều nô tài phục vụ nàng, nàng tính sơ, tổn hao mỗi ngày của nàng đã vượt qua cuộc sống tiêu chuẩn của thiên kim nhà giàu rồi rồi, đối với một người không có giá trị lợi dụng người gì mà nói, đây quả thực là lãng phí.

Ánh mắt Đông Ly Thuần nhìn chằm chằm nàng, vẫn không nói một câu.

Nàng nhìn hắn, hắn một chút phản ứng cũng không có, trong lòng theo sóng chìm nổi, lên lên xuống xuống, một mặt, nàng hi vọng hắn không lợi dụng nàng nữa, để nàng tự do, mặt khác, nàng lại mâu thuẫn hi vọng mình vẫn có giá trị lợi dụng với hắn.

Nghĩ đến thật là đáng buồn, nàng là phái nữ hiện đại, cá tính độc lập, chỉ làm chủ nhân của tình yêu, không làm tù binh của tình yêu. Thật không nghĩ đến, gặp gỡ Đông Ly Thuần người đàn ông này, lại cam nguyện làm con cờ bị lợi dụng, nhiều lần bị lừa gạt chịu khổ biết trách ai đây?

Nhớ tới những nữ chủ khác xuyên qua mà đến đều chơi phong sinh thủy khởi (làm chuyện vừa tốt vừa mau), chơi từng nam chính đẹp trai một trong lòng bàn tay, dựa vào mưu kế lần lượt khiến cho đầu mọi người rạp xuống đất. Nhưng mình thì sao? Mưu kế của nàng cũng không coi là ít, nhưng sao lại không có một người nào đẹp trai thưởng thức nàng? Ngược lại còn bị người nắm mũi dẫn đi, biết rất rõ ràng phía trước đào bẫy rạp, nhưng vì trắng trong kính, hoa trong nước, vẫn không chút do dự nhảy xuống, thật là tự chịu diệt vong.

Thân hình Đông Ly Thuần cũng không nhúc nhích, cũng không có nói.

Nàng lại nói: “Chung độc phát tác, khiến ta nhớ lại chuyện trước kia, ta biết người hận ta thấu xương, rồi lại muốn lợi dụng tài hoa của ta cướp lấy giang sơn thay người.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nói: “Mục đích của người cũng đạt tới, vậy con cờ như ta có phải cũng nên xuống đài khom người chào rồi hay không?”

“Nói đi, kế tiếp, người muốn xử trí ta như thế nào?”

Đông Ly Thuần nhìn nàng, mặt không chút thay đổi, chẳng qua là hai quả đấm nắm chặt. Sở Liên Nhi nhìn động tác của hắn, lỗ mũi bỗng dưng đau xót, ánh mắt cũng căng đau theo, nàng nháy mắt mấy cái.

Một hồi lâu, Đông Ly Thuần mới mở miệng: “Sao mắt đỏ như vậy?”

Sở Liên Nhi ngẩng đầu lên, hung hăng quát: “Ai cần người lo.” Nàng hung tợn nhìn chằm chằm hắn, “Nói, người rốt cuộc muốn như thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho ta? Lợi dụng ta cũng không xé xích bao nhiêu rồi, chung độc cũng hành hạ ta chỉ kém nửa cái mạng, người rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa?”

Hắn vươn tay, “Liên Nhi, người khóc.” Hắn dùng tay áo nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng.

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát hiện trên mặt có chất lỏng ẩm ướt, nguyên lai là nước mắt. Trong lòng càng thêm giận, ở trước mặt hắn, nàng luôn giống như đứa ngốc mặc hắn nắm mũi dẫn đi, nghĩ đến mình ở trước người luôn kiêu ngạo tự phụ, nhưng luôn không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng giận, nàng đưa tay hận hận đâm lồng ngực của hắn, “Người quỷ đáng ghét, người thật là hư, xấu lắm, sao người có thể đối với ta như vậy. Người đã chẳng qua là lợi dụng ta, vì sao còn phải lợi dụng lòng của ta, người tên khốn kiếp ghê tởm này, ta đánh chết người.” Nàng đưa mười ngón tay thon dài, nhẹ răng há miệng, dữ tợn bắt mặt của hắn, Đông Ly Thuần không có ngăn nàng lại, mặc cho nàng để lại năm dấu tay máu trên mặt hắn

“Tại sao người không tránh?” Nàng giận dữ mắng mỗ, trên gương mặt tuần tú trắng nõn của Đông Ly Thuần, có vết máu chói mắt, tổn thương hắn, nhưng tại sao mình sẽ có cảm giác đau lòng?

Hai mắt Đông Ly Thuần sáng trông suốt, như viên bảo thạch đen lóe sáng, hắn cười khê: “Nếu như như vậy có thể làm người tốt hơn, vậy người có thể tiếp tục.”

Sở Liên Nhi nhất thời im lặng, ác ôn này, gây gổ khinh thường thì cùng nàng, mà đánh nhau lại không đánh với nàng, muốn nàng làm sao bây giờ? Một mình diễn kịch, quả thật không có ý nghĩa.

“Đông Ly Thuần.” Nàng theo dõi hắn, “Người rõ ràng hận ta, nhưng vì cái gì lại muốn đối tốt với ta như vậy?”

Thần sắc Đông Ly Thuần không thay đổi, chẳng qua là nhẹ nhàng nói: “Trước kia là trước kia, hiện tại ta chỉ muốn Liên Nhi tốt.”

Sở Liên Nhi im lặng lần nữa, có loại cảm giác không làm được gì, nàng lại gây sự: “Tại sao muốn tốt với ta? Là bởi vì ta có giá trị lợi dụng sao?”

Hắn cau mày: “Liên Nhi, người không nên nói từ lợi dụng này, có được hay không?”

“Tại sao không thể nói? Tại sao?”

Hắn há miệng, nhưng không có lên tiếng.

“Đông Ly Thuần, lúc nào thì giải trừ chung độc thay ta?”

Hắn nhìn nàng, trên mặt không có biểu cảm gì: “Ta sẽ sớm giải ra cho người.”

Nàng cười nhạo một tiếng: “Người lừa ta rất nhiều lần rồi, ta không tin tưởng người nữa.” Nàng nhìn vào tròng mắt của hắn, con ngươi của Đông Ly Thuần, là con ngươi xinh đẹp nhất nàng từng thấy, mặc dù hắn lợi dụng nàng, lừa gạt nàng, nhưng nàng vẫn không nhịn được bị lạc trong con ngươi mênh mông như bầu trời của hắn.

“Có phải người cho là còn chưa vất khô ta, cho nên còn nỡ thả ta rời đi?”

Hắn không nói.

“Hay là, người căn bản không có nghĩ đến muốn để ta sống?” Thanh âm nàng run rẩy, ai không muốn sống, chết tử tế không bằng sống vô lại, nàng cũng muốn sống, mặc dù đau khổ chút, thương tâm chút.

Hắn nhìn nàng, “Liên Nhi, không nên suy nghĩ bấy bọ, ta chưa từng nghĩ tới muốn người chết.” Hắn nhìn nàng, ánh mắt nóng bỏng.

Thiếu chút nữa lại bị lạc trong tròng mắt chói lợi như sao của hắn, Sở Liên Nhi lui về phía sau một bước, lạnh lùng nói: “Đông Ly Thuần, người nói cho ta biết, chung độc này, có phải không có thuốc nào chữa được hay không?”

Con ngươi hắn co rúc lại một hồi.

Trong lòng nàng căng thẳng, theo dõi hai tròng mắt hắn: “Ban đầu, người bỏ chung độc trong cơ thể ta thì căn bản không có nghĩ tới muốn cho ta sống, đúng không?”

Không thấy rõ vẻ mặt của hắn. Sở Liên Nhi chỉ cảm thấy từ lòng bàn chân vọt lên một dòng khí lạnh lẽo như băng, rõ ràng trời rất nóng, nhưng nàng lại cảm giác một trận lạnh tê tâm liệt phế, ý lạnh từ tứ chi bách hài dọc theo người, toàn thân chết lặng mà cương đau.

“Liên Nhi, người. . .” Đông Ly Thuần nhìn nàng, vội vàng đưa tay phủ nàng.

“Không nên đụng ta.” Nàng lui về phía sau một bước, hung hăng đập tay của hắn, sắc mặt trắng bệch, mặt nàng không chút thay đổi: “Canh giờ không còn sớm, điện hạ khẳng định mệt mỏi, ta cáo lui trước.” Nàng đi ra ngoài cửa.

Một đôi tay kéo nàng trở lại, ôm vào trong ngực, “Liên Nhi, người muốn đi đâu? Nơi này chính là phòng của người.”

Nàng ngược mắt, châm biếm: “Thân phận ti tiện, chỉ dấy bẩn phòng điện hạ. Điện hạ vẫn nên an bài ta ở phòng hạ nhân đi.”

Hắn cau mày.

Nàng lại nói: “Vốn là người sắp chết, nhờ điện hạ thương tiếc, lưu lại một tiện mệnh, không dám với cao, chỉ cầu điện hạ có thể cho ta sống yên phận chỗ, ta đã thỏa mãn.”

“Liên Nhi!” Thanh âm Đông Ly Thuần vừa vội vừa sợ.

“Canh giờ không còn sớm, ta không quấy rầy, đi xuống trước.” Sở Liên Nhi từ bên cạnh hắn đi qua, cánh tay lại bị hắn níu lại, “Ê, người làm gì?” Không đợi nàng nói chuyện, môi của hắn đã đè lại, mang theo vội vàng và bá đạo, nhưng Sở Liên Nhi lại cảm thấy một loại tuyệt vọng nồng nặc. Hắn hung hăng giằng xé môi béo mập của nàng, “Um. . .” Rõ ràng bài xích hắn, nhưng thân thể lại động tình, bị hắn hôn đầu óc choáng váng, lý trí còn sót lại khiến cho nàng cố gắng đẩy hắn ra, “Người tránh ra, ta không muốn. . .” Bỗng dưng, thân thể mềm nhũn, trước mặt bỗng tối sầm, nàng mềm nhũn té xuống.

Đông Ly Thuần tiếp được thân thể mềm nhuyễn của nàng, ôm ngang lên nàng, nhìn gương mặt trắng bệch của nàng, than nhẹ một tiếng: “Liên Nhi, ta nên đối với người thế nào bây giờ?”

.

Cả đêm mộng đẹp, Sở Liên Nhi mơ thấy Đông Ly Thuần bị nàng đánh sưng mặt sưng mũi, cuối cùng còn quỳ gối trước mặt nàng xin khoan dung, thấy người bình thường cao cao tại thượng uy phong lẫm lẫm luôn chảnh chảnh cúi đầu xưng thần với nàng, Sở Liên Nhi “phì” cười một tiếng. Lật người đi, lộ ra cánh tay bóng loáng trắng nõn, khí nóng bên ngoài như đốt, mà bên trong nhà bởi vì chất đá mà dần dần sinh lạnh lẽo, nàng tìm chăn mỏng chung quanh, chợt, nàng phát hiện Đông Ly Thuần sưng mặt sưng mũi đã ôn tồn đắp lên thay nàng. Nàng cười với hắn, mắt lông mày cũng cười cong cong, nàng hí mắt nhìn hắn, buồn ngủ nồng đậm, bóng dáng của hắn rất mơ hồ, nàng đưa tay vuốt mặt của hắn, kêu lên: “Đông Ly Thuần, người quỷ đáng ghét, ta chán ghét người, chán ghét người. . .” Cảm giác bấp thập của hắn dưới ngón tay căng cứng, nàng lại nổi cáu giọng cảm hận nói: “Nhưng chán ghét người thì thế nào, người cái tên này luôn xông vào trong mộng của ta, người bại hoại, dùng chung độc hành hạ người ta chết đi sống lại, tại sao ta còn phải thích người? Người đại khôn kiếp ngập trời này.”

Sờ đổi thành bầu, nàng hận hận níu lấy mặt của hắn, vừa bóp vừa vặn, trước kia nàng cũng không có thói quen để móng tay dài, ở tại nơi này, sống an nhàn sung sướng, y phục đến vượn tay, không cần thiết làm việc, nàng liền bắt đầu để móng tay dài rồi, Xuân Hồng cách mỗi hai ngày sẽ cầm kéo nhỏ tu bổ một lần thay nàng, bây giờ móng tay vừa nhọn vừa bén, đâm ở trong thịt, khẳng định đau chết hắn, hì hì. . .

Nhưng ngu ngốc này trong ngày thường uy phong lẫm lẫm, nhưng sao ở trong mộng nàng cứ vô dụng như vậy, bởi vì nàng vừa cáo vừa bóp, nhìn, da mặt rất nhanh liền bị bầu rách.

“Người có biết hay không, ta thật buồn bực, những nữ chính khác xuyên qua thời không đều rất có cốt khí, sau khi biết bị nam nhân mình yêu lợi dụng phản bội, cũng sẽ vô cùng có cốt khí rời đi, sau đó bằng thông minh tài trí tìm thêm thật nhiều nam nhân đẹp trai hơn có tiền hơn hắn. Tại sao ta không rời đi người? Đáng ghét chết đi, người làm gì thế phòng bị mạnh như vậy, hại ta muốn rời đi cũng không được.” Nhìn mặt hắn cũng bị bầu thành bánh quai chèo rồi, chợt có chút không đành lòng, buông hắn ra, lại la ầm lên: “Nhưng, tại sao người mỗi ngày nhốt ta trong phủ, ta còn có loại cảm giác nhẹ nhõm đây? Thật đáng ghét, thật đáng ghét. . .” Nàng liền tiếp nói mấy từ ghét.

“Nói như vậy, Liên Nhi cũng yêu thích ta rồi?” Đông Ly Thuần rốt cục lên tiếng.

Buồn ngủ dần dần đột kích, nàng lại lật người, lầu bầu nói: “Ngươi hư như vậy, sao khiến cho người ta thích được. . . .” Mỗi lần nàng dần dần thích hẳn thì hẳn lại khiến nàng hận hẳn. Người này tuyệt không khiến người vui, thật giống lời trên sách, thông minh cao siêu, đường tài lợi hại, đáng tiếc đường tình lại khác.

“Liên Nhi, nếu như ta vẫn tốt với ngươi, ngươi có phải sẽ thích ta hay không?” Bên tai loáng thoáng nghe được thanh âm vội vàng của Đông Ly Thuần, nàng muốn nói uh, nhưng đánh không lại xâm nhập của buồn ngủ, nàng nhắm mắt lại, ngủ thật say.

.

Sáng sớm, ánh mặt trời từ song cửa sổ bắn vào, Sở Liên Nhi thói quen ngủ nướng mở mắt ra, bên tai nghe được chim hót thanh thúy bên ngoài, cùng một chút thanh âm rơi vỡ nhỏ nhỏ, cách bình phong gấp thêu núi xanh nước xanh, mơ hồ có thể thấy được bóng người toán loạn bên ngoài. Nàng thở dài, nàng thật không hiểu, Đông Ly Thuần đã lợi dụng nàng không sai biệt lắm, vì sao còn phải giữ nàng lại đây?

Tối hôm qua, nàng cũng đã ngã bài với hắn hết, không biết hắn sẽ xử trí nàng như thế nào?

Tối hôm qua nàng nhớ mang máng làm nằm mơ, mơ thấy nàng mắng to Đông Ly Thuần một trận, a, ông trời, mặc dù rất khiếp sợ, ha ha, cảm giác này thật là rất dễ chịu. Bình thường hắn âm lãnh tàn khốc nàng cũng không dám tùy ý nhỏ lòng ở trước miệng cọp, ở tại trong mộng, thì hành động theo tâm.

“Ra mắt chủ tử.” Cách ba đạo bình phong, nàng nghe được thanh âm của đám người Xuân Hồng.

“Miễn lễ, Liên Nhi tỉnh chưa?”

“Bẩm chủ tử, tiểu thư còn đang ngủ, nô tỳ không dám đi vào quấy rầy nàng.” Thanh âm của Xuân Hồng mang theo cẩn thận hoảng sợ. Sự việc tối hôm qua, thiếu chút nữa ném mạng nên nàng khẳng định sợ chết Đông Ly Thuần rồi.

“Ừ, các người đi xuống trước đi.”

“Dạ!”

Một hồi yên tĩnh, Sở Liên Nhi cảm giác bình phong bên ngoài thoáng qua bóng người, lường trước hẳn đã đi vào, tối hôm qua lấy dùng khí ngã bài với hắn rồi, không biết hắn sẽ xử trí nàng như thế nào? Hẳn đã sắp làm hoàng đế rồi, hơn nữa chú trọng quân uy, nàng phản nghịch hẳn ngay mặt, còn mắng hắn, không biết hẳn muốn xử trí nàng như thế nào. Bất quá, trong vô thức, nàng cảm giác được hẳn sẽ không tức giận với mình, nhưng lại không biết nên đối mặt hẳn như thế nào, hai mắt nhắm lại quyết định làm đà điếu.

Có thể là vì luyện võ, thanh âm đi bộ của Đông Ly Thuần nhẹ đến cơ hồ không nghe được, chẳng qua là hơi thở của hắn đã nhào về phía nàng, một cổ mùi cỏ xanh quen thuộc, như đứa nhỏ hoạt bát, chui vào trong lòng, dần dần sinh ra một cổ khí nóng lao thẳng tới trên mặt —— hai tay phía dưới chân lặng lẽ nắm chặt.

“Liên Nhi?” Hẳn nhẹ nhàng gọi.

Nàng nhắm chặt mắt, giả bộ ngủ.

Trên mặt cảm giác có hơi thở của hắn, nàng sợ hãi cả kinh, không đợi phản ứng, một đôi môi mềm mại đã đè lại, chộp lấy hô hấp của nàng.

Sở Liên Nhi hít thở dồn dập, nụ hôn của hắn nhẹ nhàng, mềm mại, như lông vũ, chuồn chuồn lướt nước, lướt tới lướt lui trên môi của nàng, cảm giác đầu lưỡi của hắn càn quét qua lạ ở trên môi của nàng, mang theo ma lực không thể tin được, dần dần phá hủy ý chí của nàng, nụ hôn của hắn nhẹ nhàng quá, thật ấm, nàng không nhận được nhẹ vênh môi đỏ mọng, đầu lưỡi của hắn linh hoạt giống như rắn chui vào trong miệng của nàng, khuấy động qua lại, hấp thụ lấy ngọt ngào của nàng.

“Um. . .” Nhịp tim như đánh trống, nàng sắp không chịu nổi. Hai tay phía dưới chân níu chặt lấy đệm, chỉ sợ nàng sẽ không khống chế được mình, vươn tay ra ôm hắn thật chặt.

May mà nụ hôn của hắn kết thúc, cảm giác đôi môi không có áp lực, rồi lại có mát mát, nàng thật là nhớ, thật là nhớ cái hôn của hắn.

Thanh âm nhẹ nhàng của Đông Ly Thuần vang lên: “Liên Nhi. . . Ai. . . .” Hẳn thở dài một hồi.

Căng thẳng trong lòng, tại sao hấn muốn thở dài?

Qua nửa ngày, cũng không còn thấy hấn có phản ứng, không nén được tức giận, len lén mở mắt ra, nhưng trước giường không một người, rõ ràng đã rời đi, không khỏi vừa giận vừa hờn lại mất mát.

Đông Ly Thuần đáng chết, chạy tới trêu chọc nàng, gợi lên dục vọng của nàng rồi, lại đi, khôn kiếp này.

Qua một lát, Xuân Hồng tiến vào, đỉnh đầu còn bưng một chậu đồng, “Tiểu thư tỉnh chưa?!” Nàng thả chậu đồng vào trên giá rửa mặt, nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng, kêu lên: “Sao mặt tiểu thư đỏ như vậy? Có phải ngã bệnh hay không?” Vừa nói vừa chạy vội tới trước giường, làm bộ muốn sờ cái trán của nàng.

Sở Liên Nhi đỏ bừng mặt, hất tay của nàng ra, kêu lên: “Ta không sao, chẳng qua là khí trời quá nóng.” Nàng nào dám nói mới vừa rồi Đông Ly Thuần trêu chọc nàng, chọc nàng ý loạn tình mê, hận không thể một hơi nuốt hấn đi?

“Nóng?” Nàng ngẩng nhìn bốn phía, “Trong phòng này bày nhiều đá như vậy, tiểu thư còn cảm thấy nóng sao?”

Sở Liên Nhi ô ô một tiếng: “Có thể là ta đắp chăn quá mức. Ai, Xuân Hồng, mặt trời cũng phơi ở cái mông, sao hôm nay người vào trễ như vậy?” Nàng vội vàng nói sang chuyện khác, Xuân Hồng nói rằng phòng người làm nóng như lồng sưởi, vì vậy trải chăn đệm nằm dưới đất ở phòng bên cạnh, bình thường nàng rất sớm đã bưng chậu nước rửa mặt đi vào, hôm nay đã muộn hồi lâu so với thường ngày.

Xuân Hồng giải thích: “Mới vừa rồi chủ tử có tới.”

Sở Liên Nhi cố làm kinh ngạc: “Đông Ly Thuần đã tới?”

Xuân Hồng nhìn nàng, cười hì hì: “Đúng vậy a, tiểu thư không có phát giác sao?”

Sở Liên Nhi chột dạ cúi đầu, đứng dậy mặc quần áo.

Xuân Hồng vừa mặc y phục thay nàng, vừa nói: “Chủ tử thấy tiểu thư còn chưa có tỉnh lại, liền tự mình đi ra, còn phân phó với nô tỳ, tiểu thư tỉnh, các người có thể tiến vào. Cho nên lúc này nô tỳ mới tiến vào.”

Sở Liên Nhi ngây người, có cảm giác tự lừa dối mình, thì ra là, hấn, hấn đã sớm phát hiện nàng đã tỉnh lại. . . A, ông trời, hấn cố ý hôn nàng, hấn khẳng định cười nhạo nàng ở trong lòng. . . .

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Sao mặt đỏ như vậy? Xuân Hồng nhìn qua mặt đỏ như nàng, trên mặt thoáng qua mập mờ, hiểu rõ cười một tiếng: “Nguyên lai là chủ tử hôn tỉnh tiểu thư. . . .”

“Xuân Hồng!” Đỉnh đầu Sở Liên Nhi sắp bốc khói, nàng che mặt nóng bỏng, hận hận khoét nàng, “Đừng nhắc tới hấn trước mặt ta.” Nam nhân thói ghê tởm, cư nhiên cố ý chảnh nàng.

Xuân Hồng thở dài: “Tiểu thư, thừa nhận tim của mình, thật khó khăn như vậy sao?”

83. Q.4 - Chương 4: Không Được Tự Nhiên

Xuân Hồng nói với Sở Liên Nhi: “Thừa nhận tim của mình, thật khó khăn như vậy sao?”

Đã từng đối đầu với Đông Ly Thuần, sau đó hấn dùng chung độc khổng chế nàng, lợi dụng nàng, điều này bảo nàng làm sao thừa nhận? Thừa nhận mình có mắt không trông, yêu kẻ địch xem mình là con cò để lợi dụng?

Nàng yêu hấn sao? Có lẽ, nhưng tự ái của nàng không cho phép nàng thừa nhận.

Bất quá, không biết là Xuân Hồng vô ý, hay là được người sai, nàng nói với Sở Liên Nhi, tân đế lên ngôi chưa tới nửa năm, cũng chính là ngày hôm trước, thế lực ở Nam Lăng của Đông Ly Thuần, ở dưới sự hướng dẫn của Đại tướng quân Hoàng Duẩn Phong, đã thuận lợi vây lại kinh thành, hoàng đế bị vây ở trong hoàng cung, đã thành con rối. Đại quân chiếm lĩnh Hoàng Thành rồi, lại một đường khí thế hùng hăng đến Tây Lăng, đoạn tuyệt lương thảo và quân dụng của Giang Lạc vương, trên thực tế, dân của Đông Ly Thuần đã là cảnh hoàng tàn khắp nơi, quốc khổ trống không đến cả chuột đều không thăm, Giang Lạc vương dẫn

mười vạn đại quân, không đợi hoàng Duẩn Phong chủ động hạ lệnh đánh ra, đã có hơn phân nửa binh lính đầu hàng tập thể.

Đông Ly Thuần đối phó tù binh chiến bại, ngược lại vẫn chưa lãnh khóc giết chết, mà là nhận vào dưới trướng, chẳng qua là, chủ soái thủ lĩnh Giang Lạc vương kia thì không có vận khí tốt như vậy, bị Đông Ly Thuần bêu đầu thị chúng, treo trên thành Tây Lăng, bạo chiếu ba ngày.

Những đảng tập hợp khởi nghĩa kia, không biết đã biến mất đến trong xó xỉnh nào, trừ một ít thế lực phản kháng còn sót lại trong nước ra, đường đường cách ngôi vị hoàng đế của Đông Ly Thuần đã là không xa.

Trận chiến này đánh cực kỳ xinh đẹp, không có suy giảm căn bản, chỉ bỏ ra số ít binh lực và tiền vốn liền đoạt được ngôi vị hoàng đế, Đông Ly Thuần làm được, cũng thắng được dân chúng khắp thiên hạ.

Nghe nói, thán thán, Đông Ly Thuần sẽ phải lên đường hồi kinh, chuẩn bị lên ngôi.

Xuân Hồng nói đến vô cùng hưng phấn, giống như chủ tử của nàng đoạt được ngôi vị hoàng đế, thì nàng cũng có vinh quang như thế,

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Xuân Hồng, trên mặt Sở Liên Nhi cũng không có bất kỳ vui sướng, Đông Ly Thuần rốt cục đoạt được ngôi vị hoàng đế, như vậy, giá trị lợi dụng của nàng, cũng đã biến mất, kế tiếp, hần sẽ xử trí nàng như thế nào?

Chợt nghĩ đến mới vừa rồi hần rõ ràng biết nàng đã tỉnh, nhưng vì sao lại giả bộ như không biết mà hôn nàng đây? Trừ trừ cột nàng ra, còn bao hàm thứ khác hay không?

“Tiểu thư?” Xuân Hồng nhìn nàng, “Đang suy nghĩ gì?”

Sở Liên Nhi phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: “Xuân Hồng, người nói Đông Ly Thuần sắp lên ngôi làm hoàng đế rồi, tại sao không lập tức vào kinh? Cần gì đợi đến tháng chín mới trở về? Những lời đêm dài lắm mộng hần chưa nghe nói sao?” Bình thường người đoạt được giang sơn làm hoàng đế đều là lập tức lên ngôi, chỉ sợ tình huống có biến, nhưng Đông Ly Thuần giống như khác. Chẳng lẽ hần không sợ trừ thế lực tiềm ẩn của hoàng đế ra, còn có những tôn thất hoàng hôn khác tạo phản sao?

Xuân Hồng suy đoán: “Cái này ta không rõ lắm, chuyện các chủ tử, đâu tới người làm chúng ta hỏi. Bất quá, tối hôm qua chủ tử lại bị thương.”

Sở Liên Nhi giật mình trong lòng, thiếu chút nữa đổ cái ly trước mặt, vội hỏi: “Bị thương? Sao bị thương đây?”

“Cái này nô tỳ cũng không rõ lắm, dù sao sáng sớm hôm nay, chủ tử tới phòng ngau thăm ngài thì trên gương mặt có thật nhiều vết thương. . .”

Một hồi ngạc nhiên, gương mặt Đông Ly Thuần bị thương? Gương mặt bị thương?

Xuân Hồng vẫn tức giận: “Chủ tử chúng ta đáng đắp tuần mỹ vô địch, ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang, những thích khách kia lòng mang ghen tỵ, liền đặc biệt đâm mặt của chủ tử bị thương, thật là ghê tởm.”

Sở Liên Nhi nhanh chóng ra mồ hôi đầy người, vội lôi kéo nàng hỏi: “Xuân Hồng, hần, sao hần bị thương? Có nghiêm trọng không? Đại phu xem qua chưa?”

Xuân Hồng suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Hần không phải là rất nghiêm trọng, vết thương rất nhỏ, chẳng qua là, cả mặt vừa đỏ vừa sưng, sợ rằng ba năm ngày không thể ra phủ.”

Sở Liên Nhi đã không nghe được nữa, vết thương trên mặt Đông Ly Thuần đã cắm sâu vào đầu, tim nhúu chặt lại, người nam nhân kia kiêu ngạo như vậy, theo đuổi hoàn mỹ như vậy, bất kể là ăn cơm tiêu chảy đều thật ưu nhã, hoàn mỹ không giống ở nhân gian, có thể nào bị thương đây? Hơn nữa còn là gương mặt, “Thích khách đáng chết!” Nàng tức giận đùng đùng đứng dậy, cắn răng nghiến lợi: “Xuân Hồng, bắt được thích khách kia không?”

Xuân Hồng ngạc nhiên: “Cái này nô tỳ cũng không quá rõ ràng.”

Sở Liên Nhi trừng nòng: “Hỏi gì cũng không biết, người có phải là đại nha đầu trong phủ?” Chẳng biết lúc nào, Xuân Hồng đã đổi từ áo xanh, thành phấn hồng, đây là trang phục đại nha đầu mới có.

Xuân Hồng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

“Tiểu thư, lo lắng chủ tử như vậy, vì sao không tới thăm hần?”

“Ta vì cái gì phải đi thăm hần?” Sở Liên Nhi ngồi xuống lần nữa, trong đầu lại nghĩ tới bộ dáng Đông Ly Thuần mặt đầy vết thương. “Ta vẫn còn chưa dùng bữa, còn không dùng sẽ bị lạnh.”

Xuân Hồng dùng cái muỗng sáng như tuyết múc một muỗng chè xanh táo gai [1] ngọt vào trong chén Sở Liên Nhi, Sở Liên Nhi ăn một miếng nhỏ, đảo ở trong miệng nửa ngày, chợt cau mày: “Xuân Hồng, nhà bếp có phải đã đổi đầu bếp hay không?”

Xuân Hồng lắc đầu: “Không có a.”

“Nhưng, mùi vị này sao khó ăn như vậy?”

Xuân Hồng ngạc nhiên: “Không biết a, tiểu thư, chè xanh táo gai ngọt này là người tự mình truyền cho đầu bếp, ban đầu đầu bếp làm theo người, người còn ăn khen không dứt miệng. Sao mới gần mấy ngày. . .”

Sở Liên Nhi nói: “Có thể là khẩu vị của ta đã đổi.” Nàng lại ăn một muỗng cháo ngọt, lại cau mày: “Xuân Hồng, cháo ngọt này nấu thế nào? Quá nồng.”

“Xuân Hồng, còn có thịt của con cái này, mùi vị sao nhạt như vậy?” Sở Liên Nhi phát giác đồ ăn sáng hôm nay đều không hợp khẩu vị, có chút tức giận.

Xuân Hồng thở dài, đồ ăn mỗi ngày của tiểu thư, sợ rằng ngay cả chủ tử cũng không bằng, mỗi ngày đều phải thay đổi, hơn nữa còn là đầu bếp nổi tiếng nhất thành Nam Lăng tự tay chế biến. Nhìn, thực đơn hôm nay cũng phong phú đến làm cho người ta chảy nước miếng.

Cháo táo đỏ mềm mịn thơm ngon, thêm số lượng đường đỏ vừa phải, vừa thêm vừa mềm, một chung cá tươi hấp xối hành lá cắt nhỏ thịt, miếng cá màu trắng và hành lá màu xanh biếc cắt nhỏ ở trên đĩa ngọc trắng, làm ra vị tươi năm màu rực rỡ, làm cho ngón trở người ta động dục. Một mâm mứt táo tơ vàng mật quế từ phương Nam, chè xanh táo gai ngọt già nát, bỏ vào hãm rồi ướp lạnh, bỏ vào trong chén sứ nhỏ tuyết trắng, mát mẻ ngon miệng lại thơm, vị ngọt chua nồng, hương thuần vô cùng. Bàn này có thứ nào không phải là cực phẩm thành Nam Lăng.

“Tiểu thư, theo ta thấy, không phải là đầu bếp làm mùi vị không ngon, mà là khẩu vị của người không tốt.” Nàng nhìn vẻ mặt không yên lòng của nàng, mím môi cười nói: “Tiểu thư, hôm nay chủ tử trong phủ, người muốn đi thăm hần không?”

Sở Liên Nhi tức giận trừng nòng: “Ta đi xem hần làm cái gì?”

Xuân Hồng cười cười: “Nếu như người không nhìn tới chủ tử, cả ngày hôm nay ngài đều sẽ không có khẩu vị.”

Sở Liên Nhi nhìn chằm chằm ngoài trời đang lục tụ đầy mây xanh, nói: “Trời nóng nực thì ít lời, dĩ nhiên không đói bụng. Xuân Hồng, rút lui đi, ta, ta ra ngoài dạo.”

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Xuân Hồng cũng không dám để nàng đi ra ngoài một mình, gọi những nha hoàn khác tới thu dọn bàn ăn, bám sát theo sau lưng Sở Liên Nhi, Sở Liên Nhi cũng không ngăn cản nàng, mặc cho nàng đi.

Ra khỏi vườn Bích Trúc, đón vào trước mắt chính là đình viện tinh nhã nho nhỏ, mặc dù không lớn, nhưng núi giả ao nước cái gì cũng có, cầu hình vòm cong dài, đá Thái Hồ (đá ở Thái Hồ, tỉnh Giang Tô, thường dùng làm hòn non bộ) hình kỳ quái ngạo nghễ đứng thẳng ở trong ao, trong hồ nở đầy hoa sen, xanh mơn mẫm một mảnh, lộ ra lá sen nhọn, dưới lá sen từng con cá vàng nhỏ bơi quanh, gió nhẹ thổi qua, lá sen dao động cuồng, trước mắt chính là phong cảnh của đình viện Giang Nam.

“Tiểu thư, người xem hoa sen đã nở rồi.” Xuân Hồng nhìn đóa hoa sen nở tươi đẹp nhất trong hồ.

Sở Liên Nhi “Ừ” một tiếng, ánh mắt phiêu đảng chung quanh, Xuân Hồng buồn cười, “Tiểu thư, muốn tìm phòng của chủ tử sao? Ở bên kia kia.”

Mặt Sở Liên Nhi bỗng dưng đỏ, nghiêng mắt lườm nàng một cái, “Ai nói ta muốn đi tìm hần? Ta chỉ là tới ngắm hoa.” Lời tuy như thế, nhưng bước chân lại không tự chủ được đi về phía Xuân Hồng chỉ.

Đông Ly Thuần đem vườn Bích Trúc của mình để lại cho Sở Liên Nhi, mình thì dời đến viện Lạc Mai cách đó không xa. Việc Lạc Mai tên như ý nghĩa, chính là vì có đủ loại hoa mai mà được đặt tên, lúc này đang là mùa hè, hoa mai không mở, chỉ còn lại từng gốc cây lá xanh biếc.

Cửa viện có mấy người thị vệ mặc giáp sắt đứng, trong tay cầm giáo dài, uy phong lẫm lẫm, khí thế lồi lạc. Sở Liên Nhi không nhìn được cau mày, thủ vệ sâm nghiêm như vậy làm gì? Lo người ngoài không biết đây là chỗ ở của Đông Ly Thuần sao?

~~[1] Táo gai:

Dừng chân tại nguyên chỗ, nàng nhìn thấy một vài người có biết, có không biết người từ trong cánh cửa đi ra ngoài, trên người đám người kia còn mặc nhung trang, có thể mới từ chiến trường trở lại, hỏi báo tình hình chiến tranh với Đông Cách Thuần.

“Xuân Hồng, những người này là ai vậy?” Sở Liên Nhi chỉ vào một nam tử mặc áo khoác dài hỏi, những người này, mặc cùng một kiểu văn nhân, có tuổi, cỡ trên dưới năm mươi, bộ dạng mọi người tinh minh lợi hại, không biết diễn loại nhân vật nào trong thủ hạ của Đông Cách Thuần.

Xuân Hồng nhìn một chút: “Những người này là thương hào chương quỹ các nơi, chắc là tới tính tiền.”

“Tính toán sổ sách?” Sở Liên Nhi tò mò: “Còn chưa tới cuối năm nha, đã bắt đầu tính toán sổ sách rồi?”

“Không có cách nào nha, chủ tử sắp vào kinh lên ngôi rồi, bình thường tân đế lên ngôi đều đại xá thiên hạ, khao thưởng quân thần, nhất là tướng quân thần tài ra nhiều lực, còn có mấy chục vạn tướng sĩ, đây cũng không phải là số lượng nhỏ. . . .”

Sở Liên Nhi hiểu được, nàng biết Đông Ly quốc liên tiếp chinh chiến, hơn nữa thiên tai nhân họa không ngừng, đã sớm hao tổn quốc khố trống không, hần làm tân hoàng, vừa lên đảm nhiệm, khẳng định phải khao thưởng quân thần, nhất là nhóm tướng sĩ tài ba thay hần tranh đấu giành thiên hạ, đáng tiếc quốc khố trống không đến chuột đều không thăm, hần cũng chỉ có thể từ tài sản riêng của mình trả tiền.

Ai, làm hoàng đế làm đến loại trình độ này, cũng thật là làm khó hần.

“Tiểu thư, ngài muốn vào không?” Xuân Hồng thấy Sở Liên Nhi chỉ lo trầm tư, cũng không động, không nhìn được hỏi.

Sở Liên Nhi kéo váy theo, suy nghĩ một chút: “Xuân Hồng, chúng ta trở về.”

“Tiểu thư, thật không vào đi?”

Dù sao bên cạnh có Đông Cách Thuần đại phu không phải sao? Hơn nữa, nhìn bộ dáng trò chuyện vui vẻ của thủ hạ hần, thương thế của hần cũng không nghiêm trọng.

Trở lại trong phòng, Sở Liên Nhi thật nhàm chán, gọi Xuân Hồng tới, nói muốn luyện chữ.

Chữ bằng bút lông cũng không phải nói luyện là luyện được, luyện cả buổi chiều, viết không có viết mấy, giấy cũng lãng phí không ít, thân thể ướt nhơn nhớt, Xuân Hồng bận rộn cầm khăn lông lau mồ hôi trên trán nàng, cười nói: “Tiểu thư, nghỉ ngơi một chút đi, nhìn người, đều toát mồ hôi.”

Nhìn giấy ném đầy đất, Sở Liên Nhi chợt có loại cảm giác phạm tội, vội nhặt giấy mới vút trên đất lên, “Xuân Hồng, những giấy này đất không?”

Xuân Hồng ngẩn người: “Những giấy này là giấy Tuyên Thành thượng đẳng, bảy mươi văn tiền một phần.”

“Một phần có bao nhiêu tờ?”

“Một trăm tờ.”

Sở Liên Nhi lặng lẽ tính, tương đương với bảy đồng tiền một tờ giấy, so với hiện giấy vẽ bốn nguyên hai mươi tờ ở hiện đại, còn đắt tiền hơn nhiều.

“Khụ, Xuân Hồng, ta mệt mỏi! Cũng dọn dẹp đi xuống đi.”

“Tiểu thư không luyện nữa?” Xuân Hồng vừa dọn dẹp cái bàn loạn thành một đoàn, vừa hỏi.

“Không luyện nữa, dù sao cũng luyện không tốt.” Nhìn Xuân Hồng ôm một đoàn giấy trong tay, Sở Liên Nhi có chút chột dạ, Đông Cách Thuần nghĩ biện pháp tìm bạc khắp nơi, nhưng nằng lại ở chỗ này ăn chùa uống chùa ở chùa dùng không, có phải có chút quá đáng hay không?

Chợt nhớ tới ngày hôm qua ở ngoài thư phòng Đông Cách Thuần nghe được đối thoại của bọn Thành Kiều, nằng bỗng đứng đứng dậy, đi ra ngoài.

“Tiểu thư, ngài muốn đi đâu?” Xuân Hồng ở phía sau mãnh liệt gọi.

“Đi tìm Đông Cách Thuần.” Sở Liên Nhi cũng không quay đầu lại chạy đi. Vội vàng đi tới Lạc Mai viện, thị vệ canh giữ ở trước viện thấy nằng rồi, chặn chờ, tiến lên ngăn Sở Liên Nhi lại: “Tiểu thư xin dừng bước.”

Sở Liên Nhi dừng lại, nói: “Thị vệ đại ca, Đông. . . Nhị điện hạ có ở bên trong không?”

Mấy tên thị vệ cũng nhìn chằm chằm nằng, ánh mắt mang theo kiểm tra, thăm dò, “Chủ tử đi ra ngoài.”

“Vậy hần đi đâu?”

“Nô tài này không biết.”

Sở Liên Nhi có chút thất vọng, suy sụp mặt, “Tiểu thư, chủ tử bận rộn công việc, không có ở trong phủ cũng là chuyện bình thường, buổi tối chủ tử sẽ trở lại, không cần phải lo lắng.” Xuân Hồng an ủi nằng.

Nằng lo cái gì a? Nằng mới sẽ không lo lắng.

Trở lại vườn Bích Trúc lần nữa, mặt trời mãnh liệt lên, ngồi ở trên ghế dựa quý phi bằng trúc, Sở Liên Nhi có chút nói không xong, lưỡi biếng nhìn lá trúc bị gió thổi qua đông qua tây, nhàm chán trăm điều ngáp một cái.

Sau giữa trưa gió nhẹ mang theo tia tia mát mẻ, xuyên qua cành lá rậm rạp, nhẹ nhàng tỉ mỉ thổi vào người, thổi người buồn ngủ. Trong lúc vô tình, Sở Liên Nhi chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Bốn phía một mảnh thanh tịnh, nha hoàn bên trong phòng đều đi nghỉ trưa, chỉ còn lại Xuân Hồng ở một bên phục vụ, “Tiểu thư? Tiểu thư?” Xuân Hồng nhẹ nhàng khẽ gọi nằng ở bên tai, thấy không có phản ứng, nghĩ là đã ngủ sâu, không dám quấy rầy nằng, rón rén đắp cái chăn mỏng cho nằng, sau đó lặng lẽ rời đi.

Thật ra thì Sở Liên Nhi là thanh tịnh, chẳng qua là nằng không muốn làm cho nha đầu này đi theo phía sau mình cả ngày, thậm chí cả không gian buông lỏng cũng không có. Nằng đang muốn đứng dậy, đổi lại tư thế ngủ, kéo giày, nhưng không ngờ lại nghe đến thanh âm Xuân Hồng.

“Chủ tử ngài đã tới?” Thân thể cứng đờ, Sở Liên Nhi chợt giữ vững tư thế cũ, động cũng không dám động.

Thanh âm nhàn nhạt của Đông Cách Thuần từ phía chỗ cửa chính sau lưng truyền đến, hần vừa đi vừa nói: “Liên Nhi đâu?”

“Tiểu thư đang ngủ trưa. Đã ngủ.” thanh âm Xuân Hồng rất nhẹ.

Cảm giác có tiếng bước chân đi về phía mình, Sở Liên Nhi giả vờ ngủ, Đông Cách Thuần lại nói: “Ừ, vậy thì không nên quấy rầy nằng.”

“Dạ!”

“Hôm nay tâm tình Liên Nhi như thế nào?”

“Hôm nay cô nương có chút không yên lòng, ăn cơm cũng ăn cực ít.”

“Tại sao? Là thức ăn không hợp khẩu vị?” thanh âm Đông Cách Thuần bắt tri bắt giác mang theo lạnh lùng.

“Không phải vậy, có thể có tâm sự.”

“Tâm sự?” Có thể cảm giác hần đã nhúu mày, “Nàng có tâm sự gì?”

“Chủ tử, thật ra thì, tiểu thư nàng, nàng ngoài mặt không chịu thừa nhận, nhưng nô tỳ nghĩ, trong lòng nàng đối với ngài cũng thế. . .”

“Ai yêu!” Sở Liên Nhi chợt lặn xuống trên mặt đất, phát ra một hồi tiếng kêu đau. Nàng xoa cái mông bị té đau, đôi mày thanh tú vặn lên.

“Liên Nhi?” Đông Cách Thuần đi về phía nàng thật nhanh, ôm lấy nàng khẽ đặt ở trên ghế dựa, giọng mang trách nhẹ: “Sao không cẩn thận như vậy, té đau không?”

Sở Liên Nhi không để ý tới hần thăm hỏi, một đôi mắt đẹp chặt chẽ theo dõi mặt của hần, khi thấy thương trên mặt của hần thì ngạc nhiên: “Này, đây chính là vết thương người nói?” Chỉ thấy trên mặt Đông Cách Thuần, có mấy vết móng tay máu lớn nhỏ, mặc dù đã kết sẹo, nhưng có thể thấy được, quyết không là bị binh khí bén tổn thương, trên má trái hần còn có hai đạo vết máu thật dài, vô luận như thế nào cũng sẽ không liên tưởng đến là bị đao kiếm gây thương tích, trái ngược là. . .

“Đông Cách Thuần, người, mặt của người sao thành như vậy?” Sở Liên Nhi vuốt vết thương của hần, thanh âm run rẩy, còn có chút cà lăm.

Hần nhìn nàng, vẻ mặt nhu hòa, mang theo tia tia nụ cười, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của nàng, cười nói: “Bị một con mèo hoang nhỏ cào thương .”

Mèo hoang nhỏ?

Sở Liên Nhi trừng lớn mắt, trong đầu chợt lóe linh quang, chợt nhớ lại mộng từng mơ thấy tối hôm qua, ha ha nói: “Thì ra là, tối hôm qua, ta không phải là nằm mơ. . .” Nàng há to miệng, nhìn khuôn mặt mang cười nhu hòa của hần, vừa ngượng ngùng vừa lúng túng.

84. Q.4 - Chương 5: Sau Cơn Mưa Trời Lại Sáng

“Thật xin lỗi.” Sở Liên Nhi lấp bắp xin lỗi, “Người ta không phải cố ý, còn tưởng rằng chỉ là mộng.” Cho nên liền làm hết tất cả việc bình thường không nói, không dám làm. Ông trời, diệt nàng đi, tại sao mỗi lần ở trước mặt hần, nàng luôn dẫn như vậy.

Đông Ly Thuần cũng không tức giận, chẳng qua là buồn cười nhìn nàng, “Tối hôm qua Liên Nhi thật nhéo ta thăm.” Hần chỉ vào vết nhéo trên mặt, vết máu thật sâu, chẳng những rách da, vết thương cũng lớn, lúc ấy nàng khẳng định dùng không ít lực.

Nhìn mặt trắng nõn tuấn mỹ chỉ chít các vết máu không hợp nhau, Sở Liên Nhi cúi đầu thấp hơn, hai tay vô ý thức níu lấy tay áo hần, nhỏ giọng mà nói: “Thật xin lỗi —— bất quá, đều tại người không tốt, ta chỉ cho là nằm mơ, nhưng tại sao người còn phải mặc ta nhéo? Bị nhéo thành như vậy là người tự tìm.” Nàng kiên quyết không thừa nhận bằng băng nguội lạnh sắp bị công phá, bị mặt trời chưng, đã từ từ hòa tan thành một bãi nước xuân,

Đông Ly Thuần bật cười: “Liên Nhi, nhéo ta thành như vậy, người có thể tha thứ ta chứ?”

“Tha thứ?” Nàng cứng lưỡi trừng hần, giọng nói giễu cợt: “Nhi diện hạ cao cao tại thượng làm cái gì đều là đúng, không tồn tại cái gì tha thứ hay không.” Hần lập tức chính là hoàng đế rồi, quân lâm thiên hạ, hoàng quyền chí thượng, ai dám nói hần là sai? Coi như giết người, cũng là người kia đáng chết.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần véo nhẹ cái mũi của nàng, cười nói: “Là ai nói rằng rõ ràng ghét ta, rồi lại yêu thích ta.”

Sở Liên Nhi nháy mắt mấy cái: “Không biết.” Chẳng lẽ trong mộng, nàng cái gì cũng nói hết ra rồi? Ông trời, mau tới một cái sấm sét đánh chết nàng đi.

Hần bắt đặc dĩ nhìn nàng, nhẹ nhàng thở dài, “Liên Nhi, ta thích người.”

Miệng há hốc, nàng cho là mình nghe lầm, ngơ ngác ngấm nhìn hần, nửa ngày vẫn không nhúc nhích làm, mở mắt hạnh nhìn chăm chăm hần.

Đông Ly Thuần nhìn nàng ngốc lảng, trong lòng thấp thỏm, lại lặp lại: “Liên Nhi, ta thích ngươi, còn ngươi?”

Lần này Sở Liên Nhi có phản ứng, nàng vỗ vỗ gò má của mình, không cảm giác được đau đớn, tự lẩm bẩm: “Thì ra là ta còn chưa có tỉnh ngủ.” Sau đó, nàng nhắm hai mắt lại.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần vừa bực mình vừa buồn cười, nhẹ nhàng vỗ gương mặt của nàng: “Sẽ đau, ngươi không có nằm mơ.”

Thông suốt mở mắt ra, Sở Liên Nhi chợt bắt áo hần, “Ngươi thật sự là Đông Ly Thuần? eKhông phải là giả mạo?”

Hần gật đầu, thanh âm nhẹ nhàng: “Hàng thật giá thật, Liên eNhi. Không tin, ngươi có thể tự kiểm tra.” Không đợi nàng phản ứng, hần hôn lên môi của nàng.

Sở Liên Nhi vẫn không có phản ứng kịp, đầu hỗn loạn thành một mảnh, lại bị vụn thành bánh equai chèo, thế nào cũng dất không thẳng, chỉ có thể engơ ngác engây ngốc nhìn gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt, nhìn lông mi thật dài của hần chớp nhanh, ở tầm mắt thành hai hàng bóng dày, nàng phát hiện, hần thật hoàn mỹ, coi như khoảng cách gần như vậy nhìn hần, cũng không có phát hiện trên mặt hần có bất kỳ tỷ vết nào, dĩ nhiên, da nam nhân không thể so sánh với nữ nhân, nhưng so với nam nhân khác, da Đông Ly Thuần coi như là tốt, trắng nõn không có một chút xú tỷ vết nào không nói, còn tuần mỹ không thể tin. Mũi của hần cũng rất đẹp, người ta nói gương mặt ngũ quan khó khăn sinh ra nhất đúng là lỗ mũi, hần lại rất hăng, nổi thẳng tâm, chóp mũi không khom, cũng không nhếch lên, miễn đi tín hiệu âm hiểm và bại gia, nhưng, nhưng hần lại là tiêu chuẩn của một tên phá của. Rõ ràng trong ví không có bạc, vẫn cung nàng như thiên kim tiểu thư, đáng đời lao tâm lao lực đi lấy bạc thưởng.

“Um!” Cảm giác đôi môi bị hần cắn, nàng trừng trừng mắt hạnh, Đông Ly Thuần nhẹ nhàng buông nàng ra, giọng nói có chút không vui: “Nhắm mắt lại.”

Lời của hần nhẹ nhàng, mềm mại, như lông vũ ấm áp phát qua, mềm nhũn vang ở buồng tim, Sở Liên Nhi nghe lời khép mắt, cảm giác đôi môi của hần đè lại, ấm áp, mang theo hương cỏ xanh quen thuộc, đầu lưỡi của hần vẩy lên mở hàm răng nàng, dò vào trong miệng nàng, hôn vào sâu trong nội tâm của nàng.

Bỗng dưng, nàng lập tức đẩy hần ra, nghênh hướng con người không hiểu lại chán nản của hần, nàng cúi đầu, nhìn làn váy mình, nhỏ giọng nói: “Ta đói bụng rồi.” Hợp với tình hình, bụng của nàng phát ra tiếng vang cô lỗ.

Đông Ly Thuần ngạc nhiên, nhìn chăm chăm mặt đỏ bừng của nàng, vừa bực mình vừa buồn cười, hần nâng cằm của nàng, ngấm vào hai tròng mắt của nàng, thanh âm êm dịu, lại mang theo tà mị không thể kháng cự: “Hôm nay Liên Nhi chưa ăn cơm?”

“Ăn, nhưng bây giờ đói bụng rồi.” Nàng đáp. Đông Ly Thuần lập tức đứng dậy, cất giọng nói: “Xuân Hồng!”

Xuân Hồng không biết từ nơi nào chui ra, giong già đứng ở bên cạnh Sở Liên Nhi, cúi người với Đông Ly Thuần, “Chủ tử có gì phân phó?”

“Liên Nhi đói bụng, ngươi đi phòng bếp truyền lệnh!”

“Dạ!” Xuân Hồng nhìn Sở Liên Nhi một cái, mím môi cười nói: “Tiểu thư rất cục có khẩu vị.”

Sở Liên Nhi cười hai tiếng, nàng phát hiện Xuân Hồng nha đầu này thật không đơn giản, giống như là con giun trong bụng nàng, trong lòng nàng suy nghĩ cái gì, nàng đều rõ ràng.

Bất quá, thật may là nàng còn biết chừng mực, sẽ không tố cáo Đông Ly Thuần, đại hạnh trong bất hạnh (may mắn trong xui xẻo).

Đông Ly Thuần nhìn nàng, mắt hẹp híp nhẹ, thanh âm nhẹ nhàng: “Ta nghe Xuân Hồng nói, ngươi không hài lòng món ăn đầu bếp làm.”

Sở Liên Nhi cảm tức, thì ra Xuân Hồng vẫn làm gian tế.

“Liên Nhi, ta đổi đầu bếp đi có được hay không?”

“Không tốt!” Nàng bật thốt lên, đón thần sắc cười như không cười của hắn, mặt lại bốc cháy, nàng giải thích: “Món ăn đầu bếp làm ăn thật ngon, thật, ta rất thích.” Món ăn đầu bếp kia làm quả thật ngon miệng, vừa dinh dưỡng vừa ngon, không có đạo lý bởi vì mình mà đổi đi.

Đông Ly Thuần cười giống như hồ ly: “Nhưng hôm nay Liên nhi ăn không ngon.”

“Đó là bởi vì, bởi vì. . . Lúc ấy ta còn chưa có đói.” Nàng lấp bắp giải thích.

Đông Ly Thuần khẽ mỉm cười, ánh mặt trời qua giữa trưa so với mắt đen của hắn cũng thất sắc không ít, “Lại không thành thật. Người đang lo lắng thương thể của ta, cho nên nuốt cơm không trôi, đúng không?”

Đỗ ửng thật vất vả mới rút đi lại leo lên hai gò má, Sở Liên Nhi sưng mặt lên, tức giận nói: “Nói vậy, ta mới không phải lo lắng thương thể của người. Người ta chẳng qua là lúc đó không có khẩu vị chứ sao.”

“Một lát nói không có khẩu vị, một lát nói bụng còn không có đói, rốt cuộc đâu mới là thật?”

Sở Liên Nhi âm thầm nghĩ rằng, nam nhân thối được tiện nghi còn khoe mẽ này. Nàng thấy hắn cười giống như hồ ly thực hiện được âm mưu, hung hăng nheo hông của hắn, hận hận nói: “Cái gì cũng làm cho người biết, ta còn nói gì? Người nói phải, chính là phải!”

“Ai yêu!” Hắn vội vàng bắt được tay nhỏ bé của nàng, cười làm lành: “Tốt lắm tốt lắm, là ta không tốt, ta không nên ép người thừa nhận là lo lắng ta mới nuốt cơm không trôi. . .”

“Người còn nói!” Sở Liên Nhi làm bộ nheo bờ môi của hắn, lại bị hắn bắt được hai tay, đôi môi bị hắn chộp lấy.

“Oanh!” Thân thể như bắt lửa, lập tức nổ tung, đầu lại không nghe sai khiến, choáng váng trầm trầm, nàng chỉ biết, nụ hôn của hắn rất đẹp, xinh đẹp không thể tin, giống như có ma lực, mang theo nàng bồng bềnh ở chỗ sâu tận trời, ý thức dần dần Hồn Độn, nàng lúc này, đã không thể suy tư, chỉ có thể vòng quanh cổ của hắn, đem thân thể mềm mại dán lồng ngực của hắn, thừa nhận hôn và chộp lấy của hắn nhiều hơn.

Đông Ly Thuần hôn rất dùng sức, dốc hết khí lực toàn thân, Sở Liên Nhi thở gấp liên tiếp mềm ở trong lồng hắn, mũi nhân như tơ, gương mặt hồng hào, đôi môi bị hôn qua có chút sưng đỏ, như anh đào thành thực, tươi ướt át, đầy đặn mà hấp dẫn, hai cánh môi đỏ tươi khê nhếch, giống như đang chờ người hái.

“Liên Nhi.” Bộ dạng kiều diễm mũi lực này của nàng, chọc Đông Ly Thuần đỏ bừng gương mặt tuần tú, thanh âm hắn khàn khàn thì thầm, đôi môi đầy đặn kêu gọi lại đè lên môi đỏ bừng của nàng.

“Um. . .” Sở Liên Nhi chủ động nghênh hướng hắn, chủ động mở môi đỏ mọng, đưa đầu lưỡi ra, chủ động dây dưa với hắn, cảm giác sắc khoái tê tê liên tục đánh thẳng tứ chi bách hại, nàng yêu kiều hỗn hển té ở trong ngực hắn, không biết là bị hôn mềm nhũn hay là bị đối hữu khí vô lực.

Bỗng dưng, bên tai nghe được một thanh âm hết sức dè dặt: “Chủ tử, nô tỳ bưng tới cánh gà trộn rau thụy ngọc tiểu thư thích ăn nhất, và bánh gạo nứt hoa quả thơm Nam Sơn, cách thời gian bữa tối còn sớm, phòng bếp cũng chỉ còn lại có những thứ này.”

Hai gò má Sở Liên Nhi như bắt lửa, đẩy Đông Ly Thuần ra thật nhanh, luống cuống tay chân đứng dậy, nhưng không ngờ bị vướng vấy, lập tức muốn ngã xuống đất, thật may là Đông Ly Thuần kịp thời vịn nàng.

“Xem ra Liên Nhi thật đói bụng.” Đông Ly Thuần cười tủm tỉm đỡ nàng đứng vững, nói nhỏ ở bên tai nàng: “Chờ người ăn no, thì có khí lực phục dịch ta.”

Mặt Sở Liên Nhi đỏ bừng, người này, bộ dáng nhìn như đứng đắn, nhưng trong xương cũng là một con sói mười đủ mười.

.

Sở Liên Nhi ăn cơm thật chậm, nàng vừa ăn, vừa liếc trộm Đông Ly Thuần ngồi ở bên cạnh, phát hiện hắn ăn một cái lại một cái bánh gạo, không khỏi hỏi: “Người cũng đói bụng?”

Đông Ly Thuần đem thức ăn trong miệng nuốt xuống, mới trả lời: “Trước bổ sung chút thức ăn, tránh cho lát nữa không còn khí lực.”

Sở Liên Nhi nhất thời nghe không hiểu, hỏi: “Không có khoa trương như vậy chứ, người còn không có làm cái gì.” Chẳng lẽ hẳn còn có thể đi học nông dân vừa khiêng vừa gánh hay sao?

Nàng phát hiện bộ dáng hết sức nén cười của Xuân Hồng, và nụ cười xấu xa bên môi Đông Ly Thuần, không khỏi bừng tỉnh hiểu ra, ngay sau đó đỏ bừng mặt, khẽ gắt một hơi: “Đáng ghét chết đi, không có nghiêm chỉnh.”

Bất kể cơm ăn chậm cỡ nào, nhưng Sở Liên Nhi cũng không tránh được kết quả bị Đông Ly Thuần hóa giải vào bụng. Mới vừa để đưa xuống, Xuân Hồng liền thu thập bàn ăn đi ra ngoài, Đông Ly Thuần nóng lòng không kịp đợi kéo qua hông của nàng, hôn môi của nàng.

“Từ từ, chờ một chút.” Sở Liên Nhi cố gắng ra sức né tránh môi của hắn, “Người ta mới ăn no bụng, không thích hợp vận động kịch liệt.” Sẽ không tốt với bao tử.

“Động tác của ta sẽ rất nhẹ.”

“Nhưng, ít nhất phải đợi đến buổi tối. . .” Hiện tại cách buổi tối còn có một đoạn thời gian.

Nhưng Đông Ly Thuần mới bất kể những thứ này, hắn nắm cả thân thể của nàng thật chặt, ôm ở trước ngực thật chặt, vừa hôn vừa nói: “Liên Nhi, ta đã đợi không kịp.”

Sở Liên Nhi cảm giác được hắn thở hổn hển, biết hẳn quả thật nhịn khổ cực, vì vậy liền ồm ồm mặc hắn đi.

Thấy nàng không phản kháng nữa, Đay ông Cách Thuần không do dự nữa, càng thêm cuồng dã hôn nàng, nàng cũng nhiệt tình đáp lại hắn. Bốn cánh môi dính sát hợp chung một chỗ, hấp thụ lấy ngọt ngào của đối phương.

Bỗng dưng, bên tai nghe được tiếng xé rách y phục, cảm thấy thân thể chợt lạnh, hơi kéo một tia lý trí, Sở Liên Nhi cúi đầu, phát hiện y phục gấm thêu hoa bách hợp của mình đã bị hắn kéo, vật liệu may mặc nhẹ nhàng mềm mại, chịu không được lực đạo của hắn. Đã từ vai vỡ vụn ra, lộ ra toàn bộ vai và tảng lớn da thịt trước ngực.

“Người thật thô lỗ.” Nàng trở mặt oán hận, bộ y phục này lúc đầu cũng trị giá chừng mười lượng bạc, cứ như vậy báo hỏng rồi, thật là lãng phí.

Đông Ly Thuần cong môi cười một tiếng, khẽ động môi, quyến rũ mà hấp dẫn, “Liên Nhi không thích ta thô lỗ?”

Nàng lườm hắn một cái, hiểu hắn chỉ là cái gì, nàng thích khoái cảm hắn mang đến khi tung hoành ngang dọc trên người mình, vui thích cực độ như thiên đường đó, chỉ có hắn có thể cho nàng, nàng thích sức nặng và lực lượng của hắn, nàng càng thích tốc độ của hắn, Đông Ly Thuần cũng biết điểm này, nhưng tình yêu nha, mọi người ngầm hiểu lẫn nhau, chỉ có thể hiểu không thể nói, nếu như nói ra ngoài, đó chính là trần truồng xấu hổ.

Nàng không nói lời nào, Đông Ly Thuần cũng không miễn cưỡng nàng, hướng nàng nâng lên nụ cười đẹp mắt, tiếp tục cởi y phục của nàng, mùa hè nóng bức, chỉ mặc áo thật mỏng, bên trong chỉ có một áo lót phần hồng mỏng thêu chim đùa hoa đầu cành, tay của hắn du lãm lưng trắng của nàng, cởi ra dây đỏ của áo lót, chướng ngại duy nhất che bộ ngực của Sở Liên Nhi giải trừ, lộ ra hai ngọn núi trắng non mềm, hai luồng lơ lửng ở trước mặt han71, run rẩy không ngừng, như hai quả dâu tây thắm người.

“Liên Nhi. . .” Nhìn cảnh đẹp trước mắt, Đông Ly Thuần thì thầm, cúi đầu hôn nụ hoa trước ngực nàng, trần trọc bú, Sở Liên Nhi kim lòng không được khom người, môi xinh đẹp đỏ mọng bật ra rên rỉ, rồi lại cắn chặt môi dưới, nàng muốn đẩy hắn ra, rồi lại không muốn kết thúc hành hạ vừa ngọt ngào vừa thống khổ này.

Bỗng dưng, thân thể chợt nhẹ, nàng đã bị Đông Ly Thuần ôm ngang lên, đi vào phòng. Biết kế tiếp sẽ xảy ra cái gì, Sở Liên Nhi vừa xấu hổ e sợ vừa mong đợi, nàng nhìn mặt trời rực rỡ sáng lác lác còn treo ở trên trời, đây là ban ngày. Nàng đã cùng hắn lăn qua lăn lại không thể ra sức ở trên giường, đợi lát nữa đám người Xuân Hồng đi vào, nhìn thấy hắn cùng với nàng cái đó. . . Thật là mắc cỡ chết người.

“Liên Nhi, đang suy nghĩ gì?” Phục hồi tinh thần lại, đã phát hiện mình bị đặt ngang ở trên giường, Đông Ly Thuần đã lần người đè lên, thân thể thon dài của hắn đè ở trên thân thể mềm mại của nàng, cảm giác

cả người tràn đầy trưởng trưởng bổ sung.

Nàng muốn đẩy hẳn, rồi lại mê luyến phần ngọt ngào đã lâu này, lại đem hai tay vòng lên cổ của hẳn, thừa nhận trọng lượng của hẳn.

Phát giác nàng chủ động, Đông Ly Thuần cong mắt, hai tròng mắt sáng như sao, con ngươi đen như bảo thạch, theo bướm bướm lướt nước, tùy ý một tung tóe, kích ra mực vàng khắp nơi.

Hắn cúi đầu, hôn lên môi đã sớm sưng đỏ của nàng, môi của nàng rất mềm rất đẹp, khiến cho hẳn vĩnh viễn cũng hôn không đủ.

“Không muốn!” Sở Liên Nhi suy yếu ngăn cản, nàng đỏ mặt, không dám nhìn hẳn đã cởi hơn phân nửa áo da, “Ban ngày mà. . .”

“Ban ngày thì thế nào, Liên Nhi?” Đông Ly Thuần chống lên nửa người trên, nửa người dưới lại dán sát hết sức chặt với thân thể của nàng, nàng cảm giác được giữa hai chân có một cây gậy sắt một cây vừa thô chia vào, trên mặt nóng rất sắp bốc khói.

“Biết, sẽ có người.” Nàng ha ha nói, mặt trái xoan xinh xắn mặt đỏ hết, xinh đẹp như ánh nắng chiều, thật yêu bộ dáng ngượng ngùng này của nàng, Đông Ly Thuần lại không nhìn được cúi đầu hôn mặt của nàng, từ mặt mày đến chóp mũi, rồi đến đôi môi, một đường kẻ hôn, cuối cùng dừng ở trên cổ của nàng, dùng sức bú.

“A. . . Hít vào khẩu khí, động mạch nơi cổ bị hẳn nút, một dòng khí nóng tê dại nhất thời lan khắp toàn thân, không nhìn được thét chói tai ra tiếng, hai tay cào lưng của hẳn.

Nhìn nàng mềm mại lại xinh đẹp, da thịt đã bị tình dục nhuộm đỏ bừng, áo rách không chịu nổi bị tuột đến dưới vai thơm, nụ hoa trắng non mềm run rẩy, đứng thẳng, lưng la lưng lay trước ngực, như anh đào hoạt động, một bộ hình ảnh sắp bị tàn phá. Cũng nhìn không được nữa, hẳn loạn xạ ngăn trói buộc ở hạ thân nàng, nhắc hông béo mạp của nàng lên, hung hăng tiến vào thân thể của nàng, đâm xuyên nàng.

“A. . .” Không kịp hãm được khẽ rên một tiếng, cảm giác thân thể trống không bị lấp tràn đầy, Sở Liên Nhi vịn vai hẳn, lâm vào tình dục hành hạ, cũng không quản được đây là ban ngày nữa, đợi lát nữa có người đi vào, nàng cũng không quan tâm sẽ bị đám người Xuân Hồng nhạo báng, càng không quan tâm được tất cả thống khổ người đàn ông này mang cho nàng, nàng giờ phút này, chỉ có thể leo lên vai của hẳn, mở ra hai chân, đón cái đục cuồn liệt mà hung mãnh của hẳn, như thuyền lá lái ở sóng biển lớn, bị gió mạnh thổi sang giữa không trung, lại bị hung hăng bỏ xuống, đục vọng đang hùng hực thiêu đốt, trong không khí tràn ngập mùi dâm.

Móc bạc rèm vàng, gấm la màn trướng, xuân ý đang nồng.

85. Q.4 - Chương 6: Mỹ Nhân Nhu Nhược

Ngoài cửa sổ màn đêm buông xuống, bốn phía yên tĩnh.

Thật là muốn ngủ, thân thể mỗi lợi hại, động cũng không muốn động, cảm giác bên cạnh có một thân thể ấm áp, trong lòng bỗng dưng thay đổi phong phú, lật người, ôm thân thể này thật chặt, dùng cả tay chân, hết sức chặt như dây mây bám víu. Chẳng qua là, chân trái trần truồng giống như đội lên một cây gậy sắt nóng bỏng, không đợi phản ứng, thân thể đã bị lật lên, cũng không kịp kêu lên, gậy sắt của đối phương đã tiến vào đường hầm của nàng, bắt đầu luật động.

Sở Liên Nhi vô lực yêu kiều một tiếng: “Còn phải làm a?” Sao hẳn tuyệt không mệt mỏi a? Từ mặt trời nhô lên cao đến mặt trời chiều ngã về tây, đều đã đến giờ lên đèn, hẳn còn không chịu dừng lại, không sợ tưng dục quá độ a?

“Liên Nhi, người đã lạnh nhạt ta suốt cả một tháng mười bảy ngày.” Đông Ly Thuần trả lời lẽ thẳng khí hùng.

Sở Liên Nhi bật cười, sắc giọng: “Còn không phải là người làm hại.” Nếu như không phải là hẳn hạ chung độc rên người nàng, nàng sẽ lạnh lùng với hẳn sao?

Hắn cúi đầu hôn môi đỏ mọng của nàng, “Thật xin lỗi, Liên Nhi, chờ hồi kinh rồi, ta sẽ nghĩ biện pháp giải chung độc cho ngươi.”

“Ừ.” Chung độc không dễ giải, Sở Liên Nhi cũng không thúc giục hắn, cảm nhận được tình yêu nồng đậm của hắn đối với mình, nàng cũng thích rồi. Ai kêu nàng đã yêu hắn, thật sâu không thể tự thoát.

“Nhưng, ngươi hồi kinh rồi sẽ phải cử hành đại điển lên ngôi, sẽ rất bận rộn.” Tân hoàng lên ngôi sẽ có rất nhiều chuyện phải xử lý, tiền nhiệm hoàng đế lưu lại cục diện rối rắm, còn có các thế lực phải trấn an, cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày.

“Ta sẽ sớm xử lý tốt.” Hắn đâm thật sâu vào nàng lần nữa, “Liên Nhi, gả cho ta.”

“Ta không muốn!”

Động tác ngưng, Đông Ly Thuần hỏi: “Tại sao? Liên Nhi, có phải còn chưa có tha thứ ta hay không?”

Chợt nghĩ đến, sau này Đông Ly Thuần sẽ là hoàng đế rồi, làm hoàng đế, người nào không tam cung lục viện bảy mươi hai tần phi, hơn nữa lão bà phi tử hắn cưới không người nào không phải thân thể thuần khiết trong sạch.

Nhưng mình thì sao?

Nàng nhìn hắn, bóng đêm bên ngoài dần dần dày, bên trong phòng tối tăm, đã không thấy rõ ánh mắt của hắn, chỉ còn lại một đôi con ngươi như trân châu nhanh chóng tỏa sáng.

“Thân phận của ta. . .” Thật ra thì theo như đạo nói bình thường mà nói, nàng và Đông Ly Thuần coi như là quan hệ thúc tẩu (em chồng chị dâu), nào có đạo lý tiểu thúc cưới chị dâu. Huống chi, tiểu thúc này còn là hoàng đế tương lai.

Đông Ly Thuần in lại một cái hôn ở trên mặt nàng, cười nói: “Ngươi chỉ là Liên Nhi của ta, nữ nhân lòng ta yêu.”

“Nhưng. . .”

“Liên Nhi, không cần cố kỵ nhiều như vậy, tin tưởng ta, ta sẽ không để cho ngươi chịu ủy khuất.”

Nàng dĩ nhiên nhìn ra hắn sẽ không ủy khuất nàng, nhưng, thân là đế vương, nữ nhân bên cạnh còn có thể ít sao? Nàng chỉ muốn hắn, tình yêu là duy nhất, nàng không muốn chia sẻ hắn cùng nữ nhân khác. Nhưng, những lời này nàng còn chưa nói ra miệng. Nàng là thân phận gì? Hắn là thân phận gì?

Nàng không quyền không thế, tất cả đều phải dựa vào hắn sống qua ngày, một khi mất đi bảo hộ của hắn, nàng cái gì cũng không phải. Nàng không muốn biến thành nữ nhân, vì yêu, mà đem mình thấp vào trong bụi bặm, phụ thuộc vào nam nhân vâng vâng dạ dạ.

“Liên Nhi, tại sao không nói lời nào?” Trán của hắn chống đỡ trán của nàng, nhìn cặp mắt nàng lóe lên, không hiểu nàng vì sao không vui vẻ, hắn cảm giác nàng mặc dù vẫn còn ở dưới người mình, nhưng lại cảm thấy nàng cách mình thật là xa.

Trên người nàng rất cô tịch, lạnh quá.

Sở Liên Nhi buồn buồn nói: “Đông Ly Thuần, ngươi thật muốn lấy ta sao?”

Hắn gật đầu, thanh âm kiên định, “Chỉ cần Liên Nhi gật đầu, ta lập tức cho người chuẩn bị, ở ngày ta lên ngôi, chúng ta cùng nắm tay mặc cho bách quan quỳ bái.”

Hít vào một hơi, nàng không thể tin nhìn hắn, lắp bắp nói: “Ý của ngươi là, muốn, muốn. . .”

“Đúng, ta muốn Liên Nhi làm hoàng hậu của ta.” Đông Ly Thuần nhìn nàng, con ngươi thật là sáng, “Liên Nhi, ngươi nguyện ý làm hoàng hậu của ta không?”

“Nguyện, nguyện ý!” Lập tức lên tới thiên đường, một loại cảm giác không thành thật. “Nhưng, ngươi vẫn sẽ lấy rất nhiều nữ nhân. . . . Làm hoàng hậu cũng không có quá không được, vườn không nhà trống, ban ngày bày ra uy nghiêm của hoàng hậu, giữ danh hiệu hoàng hậu, lại chỉ có thể mặc cho trượng phu của mình một tần phi một nữ nhân ở trong cung.

“Chỉ mình người.” Hấn hôn vành tai của nàng, “Ta chỉ cưới mình người.”

“Người. . .” Giật mình lần nữa, không thể tin, nàng trừng trừng mắt hạnh: “Người là hoàng đế, không thể nào làm được.” Nhìn chung lịch sử, hoàng đế ao không phải là hậu cung ba nghìn giai lệ, nàng cũng không tin Đông Ly Thuần tuổi xuân đang chính trực hết sức, lại sẽ không chiều mộ Tần phi. Cũng không phải là lão đầu tử bảy tám chục.

Đông Ly Thuần mỉm cười: “Ai nói ta không làm được, Liên Nhi, ta nói luôn luôn giữ lời.”

Nàng mím môi, “Người đã từng đáp ứng giải chung độc thay ta.” Đáng tiếc nói dối.

Thân thể hấn cứng đờ, áy náy nói: “Liên Nhi nếu như không tin ta, vậy ta có thể lập tức chiếu cáo thiên hạ, chỉ cưới mình Liên Nhi làm vợ, cả đời không dâng Tần phi.”

Trái tim Sở Liên Nhi nóng lên, nam nhân kiêu ngạo như thế, có thể vì nàng làm đến trình độ này, đã là rất hiếm thấy. Đầu nàng chôn thật sâu vào lồng ngực của hấn, hút lấy hương cỏ xanh đặc biệt trên người hấn, mặt của hấn có dấu vết mồ hôi, tuy nhiên lại không có một tia vết bẩn, nam nhân này hoàn mỹ khó có thể tưởng tượng.

Không nhịn được đưa tay捏o lồng ngực hấn, làm nũng: “Đáng ghét chết đi, mau dậy đi.” Đè ép nàng nửa ngày, thật là đau.

“Liên Nhi, chờ thêm chút nữa.” Hấn bắt đầu luật động ở trên người nàng. Nàng dấm hấn, “Không muốn làm tiếp nữa, người ta không chịu nổi.”

“Nhịn chút nữa.” Hấn không có ngừng động tác.

Lưng eo đều thật mỏi, lại càng không nói cặp chân, vẫn duy trì tư thế mặc cỡ này cũng rất mệt, nàng sẽ trên người hạ duy nhất năng động đúng là cánh tay rồi, nàng dùng sức đẩy hấn: “Đã dậy rồi, người ta bụng thật đói.”

“Liên Nhi lại đói bụng?” Đông Ly Thuần cười khê, tăng nhanh tốc độ. Sở Liên Nhi uốn éo không qua hấn, chỉ đành phải mặc hấn ở trên người muốn làm gì thì làm.

Ai, thật mệt quá.

.

Sáng sớm, ánh mặt trời từ song cửa sổ bắn vào, Sở Liên Nhi quen ngủ say mở mắt ra, bên tai nghe được chim hót thanh thúy bên ngoài, cùng một vài tiếng bước chân võ vụn, cách bình phong gấm thêu non xanh nước xanh, mơ hồ có thể thấy được bóng người tán loạn bên ngoài.

Giật giật thân thể, cảm giác thân thể bủn rủn, không khỏi hận hận mắng Đông Ly Thuần, thật là quá đáng, quả thật muốn cái mạng nhỏ của nàng.

Bỗng dưng, trong không khí hiện lên một dòng nước ấm, nàng quay đầu, thấy nơi bình phong đi vào một bóng người cao gầy, thân thể đang chống đỡ ngồi dậy lại lập tức lùi về trong chăn.

“Liên Nhi.” Là Đông Ly Thuần, hấn mặc áo bào xanh gấm thêu đồ án sơn thủy, đai lưng chỉnh tề, đi lại, ưu nhã nhẹ nhàng, bất cứ lúc nào, hấn đều là ưu nhã, hoàn mỹ.

Hấn đi tới trước giường, nhìn vào gương ngùng và tức giận trong mắt nàng, con ngươi chói lọi như sao cười híp mắt, hấn ngồi vào trước giường, tròn mắt đen nhìn nàng, ôn nhu trước sau như một, “Liên Nhi, tỉnh, tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?”

Nhìn chằm chằm con người cười rực rỡ của hấn, nàng lại xấu hổ, buồn buồn nói: “Nếu như điện hạ không mãi quấy rầy ta, ta sẽ ngủ ngon hơn.” Đông Ly Thuần nhẹ nhàng cười với nàng một tiếng, “Còn mệt không? Vậy làm sao bây giờ? Hôm nay chúng ta sẽ phải lên đường.”

“Lên đường?” Sở Liên Nhi kêu lên một tiếng, nhìn chằm chằm gương mặt trong sáng như ngọc của hấn, “Không phải là chờ tới tháng chín sao?”

Hấn tự tay nhẹ vỗ về gương mặt mịn màng của nàng, cười nói: “Ta sợ đêm dài lắm mộng, càng sợ Liên Nhi lại tạm thời đổi ý không gả cho ta.”

Nàng vội vàng lắc đầu: “Không có, ta sẽ không đổi ý.” Cực phẩm nam nhân như thế, không lấy thật đáng tiếc.

Cặp mắt Đông Ly Thuần sáng lên: “Liên Nhi thật sẽ không đổi ý?”

“...” Sao nàng có loại cảm giác là lạ?

“Quyết định như vậy, chúng ta hồi kinh liền kết hôn, bất kể đã xảy ra chuyện gì, người không thể đổi ý nữa.”

“Ừ, được.” Sao nàng có loại bị lừa cảm giác?

Bên ngoài truyền đến thanh âm Xuân Hồng: “Chủ tử, Hoàng Tướng quân có việc gấp muốn gặp ngài.”

Đông Ly Thuần cất giọng nói: “Ta lập tức đi qua.” Hắn cúi đầu, nhìn Sở Liên Nhi, “Liên Nhi, ta đi một chút sẽ tới, ta bảo Xuân Hồng hầu hạ người thay quần áo.”

Nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở sau tấm bình phong, Sở Liên Nhi nháy mắt mấy cái, hung hăng bấm bấm đùi một cái, đau nhe răng nhếch miệng, thì ra, đây không phải là nằm mơ, là chân thật.

Xuân Hồng tiến vào, nàng bưng chậu đồng nhẹ nhàng linh hoạt đến trước giường, nhìn Sở Liên Nhi vẽ mặt ngây thơ lại ngọt ngào, cười nói: “Tiểu thư, tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?”

Gương mặt Sở Liên Nhi đỏ lên, chiều hôm qua đến tối, nàng và Đông Ly Thuần vẫn làm, vẫn làm, nói không chừng đã sớm truyền khắp cả tòa phủ đệ, ông trời, nàng thật muốn vĩnh viễn núp ở trong chăn không dám gặp người.

Xuân Hồng tiến lên, “Tiểu thư, bây giờ không phải là thời điểm xấu hổ, mau rời giường, chủ tử đã chuẩn bị lên đường.”

“Ta không thể ngủ tiếp một lát?” Nàng bây giờ không dám đứng dậy.

Xuân Hồng thở dài một tiếng: “Tiểu thư, canh giờ đã không còn sớm rồi, đại đội nhân mã đều chờ một mình người.”

Sở Liên Nhi không có cách nào, chỉ đành phải nhắm mắt đứng dậy, dưới chăn trượt, lộ ra nửa người trên trần truồng.

“Tiểu thư, đây chính là nguyên nhân người không muốn rời giường?” Xuân Hồng nhìn phía dưới cổ nàng đều là vết hôn xanh xanh tím tím, vốn còn muốn chọc nàng, thấy bên tai nàng đỏ ửng, biết nàng đã thẹn thùng sắp cháy rồi, liền cố nén cười nói: “Thật không nhìn ra, chủ tử nhìn như lịch sự nho nhã cũng sẽ thô lỗ như thế.”

Sở Liên hơi cúi đầu, mặc quần áo tử tế thật nhanh, vén chăn lên xuống giường, chân vừa mới tiếp xúc mặt đất, hai chân bỗng dưng mềm nhũn, mềm nhũn té xuống, Xuân Hồng vội vàng đỡ nàng, “Tiểu thư, ta xem hay là đi gọi hai thị vệ đi.”

“Gọi thị vệ làm cái gì?”

“Mang ngài đi ra ngoài a, ngài ngay cả đường cũng đi không nổi.”

Sở Liên xấu hổ, làm bộ muốn đánh nàng, trong miệng mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, cứ chọc ta.”

“Tiểu thư tha mạng a, nô tỳ cũng không dám nữa.” Xuân Hồng vội vàng xin khoan dung, đỡ nàng ngồi ở mép giường, thay nàng rửa mặt, lại một nha hoàn đi vào, Sở Liên Nhi nhận lấy chén ngọc trong tay nàng, rửa sạch khoang miệng rồi, Xuân Hồng nói: “Tiểu thư, dùng đồ ăn sáng không?”

Sở Liên Nhi lắc lắc thân thể, “Không phải nói đại đội nhân mã đều đang chờ ta rồi? VẬY nên đi ra ngoài đi, ở trên xe ăn.”

“Tiểu thư rốt cục hiểu được suy nghĩ vì đại cục.” Xuân Hồng nói, lại đi ra ngoài. Chỉ chốc lát sau, nàng lại đi vào, cầm một cái hộp phấn hồng trong tay, mở ra, bên trong phát ra ánh sáng trong suốt, vừa nhìn đã biết là cực phẩm giá trị liên thành.

“Tiểu thư, người xem, đây là đồ trang sức buổi sáng hôm nay, chủ tử ra phủ đến Nam Phù cung, tự mình lựa chọn thay người, thật là xinh đẹp nha. Tiểu thư, chủ tử đối đãi người thật tốt.” Sở Liên Nhi nâng một

cái hoa tai hình thoi làm từ mã não, cân cân ở lòng bàn tay, nặng nề, ít nhất cũng mười lăm gram, đeo vào trên lỗ tai không biết nặng bao nhiêu. Còn có những thứ cực phẩm ngọc thạch khác, Đông Ly Thuần biết nàng yêu thích, thích nhất ngọc yạch cùng trân châu, trong hộp đều là ngọc hòa điền tuyết trắng ôn nhuận, dùng Nam Hải trân châu sáng trơn xuyên thành dây chuyền, còn ngọc thạch màu đỏ thường đẳng mài thành phượng đầu sai loan phượng hòa minh chim loan gọi phượng, ngọc thạch nhỏ cài tóc thật nhỏ đều đều mài mượt mà, và vòng tay ngọc thạch lửa đỏ, cùng dây đeo chân khảm chuông, mỗi một món đều là thượng đẳng cực phẩm, không biết lên giá bao nhiêu tiền.

“Rõ ràng thiếu bạc, sao còn xa xỉ lãng phí như vậy, thiệt là.” Đang cầm hộp trang sức tinh xảo, Sở Liên Nhi vừa cảm động vừa oán giận, cảm động Đông Ly Thuần có thể tự mình thay nàng chọn lựa đồ trang sức, mỗi một món đều là nàng thích nhất. Lại oán giận hẳn thật có tiềm lực làm hôn quân. Rõ ràng quốc khố thiếu bạc xài, hẳn còn xa xỉ như vậy.

Xuân Hồng nhìn nàng, đáp: “Tiểu thư đang lo lắng thay chủ tử sao? Ta hình như nghe nói chủ tử áp dụng biện pháp của tiểu thư, đem châu báu từ chỗ Trương đại hộ thu được trước dùng cái hộp xinh đẹp đựng, sau đó viết lên một câu thành ngữ hoặc là thi từ hợp với châu báu, lấy đến các nơi bán đấu giá, lấy danh nghĩa hoàng thất, tiểu thư, ngài rất lợi hại a, biện pháp ngài nghĩ thật hữu dụng, chủ tử áp dụng biện pháp của người, một khối trân châu bình thường nhất cũng có thể bán được mấy chục lượng bạc.”

Thì ra là Đông Ly Thuần đã giải quyết chuyện khó về bạn, không trách được muốn lên đường trước. Sở Liên Nhi tới hăng hái, không hề đau lòng hộp đồ trang sức này nữa, “Xuân Hồng, còn chờ cái gì a, mau chải đầu cho ta, đeo lên cho ta.”

.....

Mặt trời chói chang nhô lên cao, đại đội nhân mã chờ đợi bên ngoài phủ, tất cả đều mồ hôi đầm đìa đứng vững vàng dưới ánh nắng nóng.

Tiếng ngựa trện trện, cờ bay phấp phới, đội ngũ dài chừng mười trượng từ đại môn dọc theo đến phía sau, trừ tiếng vó ngựa nóng nảy ra, không một tia tiếng vang. Đám binh sĩ mặc giáp sắt nhìn Đông Ly Thuần trước xe ngựa, ánh mắt mang theo kính ngưỡng, sùng bái.

Chủ tử anh minh quả quyết như thế, nữ nhân của hắn khẳng định cũng không phải là vật phạm, bọn họ tình nguyện bị mặt trời chói chang bạo chiếu, cũng muốn gặp diện mạo thật của hoàng hậu tương lai nuôi ở trong thâm khuê một lần.

Những binh lính bình thường này cũng không biết hoàng hậu Đông Ly Thuần dự định là thần thánh phương nào, nhưng đám người thị vệ trưởng Lý Hoa Lăng Bản bên cạnh Đông Ly Thuần, kỵ binh dũng mãnh doanh vạn kỵ trưởng Liễu Nhất Thanh, Thần Cơ Doanh Tổng Hưu, Đại tướng quân Hoàng Duẩn Phong lại đen mặt, bất đắc dĩ nhìn chủ tử nhà mình, bọn họ quả thật không hiểu, chủ tử anh minh quả quyết, phong hoa tuyệt đại, vì sao lại có mắt không trông coi trọng loại nữ nhân như Sở Liên Nhi.

Nhìn nữ nhân thật sĩ diện, đến lúc nào rồi rồi, còn chưa rời giường, biết rất rõ ràng hôm nay chủ tử sẽ phải lên đường hồi kinh, nàng lại còn ngủ nướng, hơn nữa còn để cho tất cả mọi người đợi mình nàng, thật là không biết nặng nhẹ. Loại nữ nhân không biết đại cuộc này có thể nào làm hoàng hậu của bọn họ? Ngay cả thay chủ tử xách giày cũng không xứng.

Nhưng, bọn họ cũng biết trình độ chủ tử yêu nàng, coi như trong lòng không tình nguyện, cũng phải tiếp nhận, ai kêu yêu nữ kia làm pháp thuật, mê đảo chủ tử thật sâu rồi?

Bất quá, mặc dù hành vi lúc trước của yêu nữ kia quả thật làm người ta căm hận, nhưng không thể phủ nhận, nàng mất đi móng vuốt cũng không thể khinh thường. Nàng vẫn có chút tài năng, vài ba lời mưu kế của nàng có thể đánh bại Hoa quốc, khiến cho Đông Ly quốc quanh năm đứng ở địa vị người yếu rất cực hãnh diện một phen. Đối phó Tát Ta hung mãnh, nàng chọn lựa chính sách phân hóa, vừa hóa giải vừa tấn công, tránh đi mũi nhọn, lấy đạo của người dùng cho người, ra tay từ sau đối phương, kéo lung Nữ Chân, thành công làm suy nhược thực lực của Tát Ta, tiêu trừ quần cảnh bên trong lo bên ngoài chạy lâu dài của Đông Ly quốc.

Nàng đổi làm nông canh, khiến cho Đông Ly Thuần rốt cục thoát khỏi khổng chế lương thực Hoa quốc mang đến. Đúng dịp thi mưu kế, thành công bắt được Trương đại hộ gian tế của Hoa quốc ở Nam Lăng, nàng còn

nói lên chủ ý tuyệt diệu, biến đá thành vàng, đem vàng bạc châu báu vốn chỉ trị giá trăm vạn ngân lượng, thành mấy ngàn vạn ngân lượng, thành công thay Đông Ly Thuần tìm đủ bạc vàng, có thể vào kinh trước thời hạn, khao tam quân.

Sở Liên Nhi, nàng không như một cô nương nuôi ở khuê phòng không biết thời sự, nàng là người là âm hiểm, gian kế quỷ kế tầng tầng lớp lớp, nữ nhân như vậy không khiến người vui, chỉ có thể dùng làm con cờ, quả thật không thích hợp làm thê tử.

Nhưng Đông Ly Thuần cố tình lại ưa thích chiếm hữu nàng, vì nàng liễu lĩnh, nỗ lực chống lại ý đám đông muốn lập nàng làm hậu, những thần tử như bọn họ, cũng chỉ có thể nhắm mắt mở một mắt, chỉ cần về sau nàng không còn đùa bỡn âm mưu, cũng liền theo nàng đi.

Sở Liên Nhi ăn mặc thỏa đáng ở bọn nha hoàn nâng đỡ, rốt cục thiên hô vạn hoán ra tới.

Khi người đẹp tuyệt diệu được đỡ ở giữa từ trong cửa lớn đỏ thắm đi ra thì tất cả mọi người tại chỗ đều mở to mắt, nhìn mỹ nhân mềm mại vô lực, làm động lòng người đó, ở hai người nha hoàn nâng đỡ vượt qua ngưỡng cửa, xuống bậc thang, tất cả đều hít khẩu khí.

Hôm nay Sở Liên Nhi không mặc tùy ý, đơn giản như thường ngày, nàng hôm nay, mặc dù nhìn như đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng lại làm cho người ta cảm giác kinh diễm. Nàng mặc áo khoác tơ tằm cân xứng màu trắng, váy lan, thêu bách hợp và mai, áo tơ lụa xanh biếc, eo nhỏ nhắn không đầy nắm tay, nơi làn váy rũ một khối huyết ngọc thượng đẳng, đôi mắt sáng lóe hạnh phúc, mặt đỏ bừng trong trắng lộ hồng, sáng bóng động lòng người, đầu búi tóc hơi nghiêng đơn giản, cắm vào phượng đầu sai loan phượng hòa minh, dây chuyền trân châu, ở trên cổ tuyệt trắng ngọc, cùng ánh mặt trời khúc xạ, tản mát ra tia sáng chói mắt, hoa tai hình thoi khảm mã não khiến gương mặt càng thêm sáng ngời ôn nhuận, vòng tay ngọc thạch lửa đỏ, nàng một tay nhẹ nhàng xách theo váy áo, mơ hồ lộ ra giày vải thêu hoa hồng đỏ, đạp bước nhỏ liên tục, động tác nhẹ động lòng người.

Tường cao, ngói đỏ, mặt trời chói chang nhô lên cao, đỉnh đầu có ô màu trắng thêu hoa đào, mỹ nhân mảnh mai nhẹ nhàng động lòng người, và nền gạch đá xanh sinh động mê người, xuất trần phiêu dật, lông mày trong như nước mưa, cười lúm đồng tiền quyến rũ động lòng người, khí chất diễm lệ rồi lại mát mẻ, khiến mọi người ở đây đều ngừng hô hấp.

Liễu Nhất Thanh, Lăng Bán Lý Hoa Hoàng Duẩn Phong cũng thay đổi chán ghét và khinh thường trước kia, nhìn cười lúm đồng tiền động lòng người lại hơi ngượng ngùng trên mặt nàng, trong mắt sáng như trân châu, ngay cả ánh mặt trời cũng thất sắc không ít. Một đôi mắt đẹp của nàng, không có nhìn bất luận kẻ nào, mà là thẳng tắp nhìn về phía Đông Ly Thuần đứng ở bên cạnh xe ngựa, nàng kiều mỹ cười một tiếng với hắn, vừa giận vừa oán, lại có thẹn thùng.

Nữ nhân ngơ ngác hướng về phía chủ tử cười lúm đồng tiền kiều mỹ động lòng người, thật sự là yêu nữ độc ác lại âm hiểm trong ấn tượng sao?

86. Q.4 - Chương 7: Ngụy Cảnh

Đám người Liễu Nhất Thanh mơ hồ, hai mắt không hề chớp nhìn chằm chằm nàng, mặt mang xuân, mắt ngọc lộ thẹn thùng, dáng người mảnh khảnh linh lung, thật mỹ mê người, đứng chung một chỗ với Đông Ly Thuần mặc áo dài màu xanh lơ thêu mây đỉnh kim tuyến, nam tuấn, nữ kiều, kim đồng ngọc nữ, có thể nói là một đôi giai ngẫu.

Trước mắt bao người, Sở Liên Nhi được hai người hầu gái đỡ, đi tới trước mặt Đông Ly Thuần, nàng nhìn hắn, ánh mắt oán hận, thanh âm thoải mái: “Thật xin lỗi, để ọi người đợi lâu.” Nàng bắt an nhìn hắn, hắn mặc áo dài màu xanh lơ thêu mây, lưng thắt dây đai ngọc, cả người cao khiết ưu nhã, uy nghi thiên thành.

Từ khi nàng vừa ra khỏi cửa, ánh mắt Đông Ly Thuần cũng chưa rời đi nàng, nhìn nàng đến gần mình, cười cười đứng ở trước người, thật mê người, hắn kim lòng không được kéo hông của nàng qua, trước mặt mọi người, đôi môi đầy đặn của hắn nhẹ nhàng quét qua môi đỏ mọng mềm mại mê người của nàng.

Sở Liên Nhi bị động tác to gan của hắn hù ngã rồi, cuống quýt tựa gài trong ngực hắn, tránh thoát tiếng hút không khí và những đôi mắt trừng lớn từ bốn phương tám hướng.

“Người thật đáng ghét.” Mặc dù thân là người hiện đại, tác phong lớn mật, hôn trước mặt mọi người cũng không gì, nhưng không biết vì sao, nàng ở trước mặt hắn, luôn dễ dàng xấu hổ.

Lồng ngực Đông Ly Thuần chấn động, ôm cả eo nhỏ mảnh khảnh của nàng, cười nói: “Ai kêu hôm nay người mê người như vậy.” Nàng hôm nay, so với bình thường càng thêm phần quyến rũ mê người thanh lệ xinh đẹp, nàng thường ngày đều là bộ dáng sinh khí dồi dào tùy tiện tiện, nhưng hôm nay, ở hầu gái đỡ, bước đi nhẹ nhàng, khiến cho hắn khắc chế không được muốn hôn nàng, muốn ôm nàng ở trong ngực, không cho phép mọi người thấy vẻ đẹp của nàng.

Mặt Sở Liên Nhi thẹn thùng, đầm ngực của hắn lần nữa, sắc giọng: “Ghét, không nên nói nữa.” Nàng còn chưa ăn cái gì mà, chân cũng thật mỏi, đi một khoảng cách lớn vậy, cho dù có hầu gái đỡ, thân thể vẫn ê ẩm mềm nhũn. Đôi mắt đẹp lại không nhìn được tròng hắn, đều là hắn làm hại. Hại nàng mất mặt trước mặt nhiều người. Phát hiện ánh mắt mập mờ của mọi người quét tới quét lui trên người mình, nàng thật hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống.

“Tốt lắm, canh giờ không còn sớm, lên xe trước đi.” Thanh âm Đông Ly Thuần vừa dứt, Xuân Hồng chẳng biết lúc nào đã cầm một cái ghế gỗ nhỏ tới, đặt ở dưới chân nàng, nàng xách theo váy áo, giày thêu màu đỏ giấu trên ghế nhỏ, ở Đông Ly Thuần đỡ, nhấc cái chân còn lại, đạp lên bản xe ngựa.

“Ai da. . .” Vừa mới bước lên xe ngựa, thân thể liền mềm nhũn ngã xuống, Đông Ly Thuần vội ôm ngang nàng lên, nhìn nàng đỏ bừng mặt, “Thế nào?”

Sở Liên Nhi oán hận tròng mắt nhìn hắn, đầm nhẹ bờ vai của hắn: “Đáng ghét chết đi, đều là người làm hại.” Bên tai nghe được tiếng cười khê của đám người Xuân Hồng, mặt càng thêm đỏ bừng, vội vàng chôn đến trong cổ hắn, thật không mặt mũi gặp người.

Đông Ly Thuần ngẩn người, nghe tiếng cười ám muội của Xuân Hồng, rốt cuộc minh bạch là chuyện gì xảy ra, gương mặt tuấn tú gương lên nụ cười tự hào, ôm nàng, lên xe ngựa, tiến vào buồng xe, đặt nàng trên giường êm trong xe, để cho nàng tựa vào trên vai mình.

Hắn hạ lệnh với Tả thị vệ trưởng Lý Hoa bên ngoài: “Hạ lệnh lên đường!”

Lý Hoa lĩnh mệnh, hét lớn một tiếng: “Lên đường!”

Một hồi thanh âm lên yên đều nhịp, sau đó, là từng tiếng ngựa hí cao, phu xe quát một tiếng: “Chiếc!” Xe ngựa khởi động, chậm rãi đi về trước, sau đó tốc độ tăng nhanh, chờ dần dần thích ứng tốc độ xe rồi, Sở Liên Nhi rồi mới từ trên vai hắn ngẩng đầu, nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, cười nói: “Tây Lăng cách kinh thành có xa lắm không?”

Hắn cúi đầu hôn môi đỏ mọng linh lung của nàng, nói: “Chờ đến Nghĩa Châu, chúng ta đi đường thủy, chỉ cần thời gian một ngày.”

Sở Liên Nhi không có nói nữa, chẳng qua là dựa vào trên bả vai hắn, “Ta mệt quá, còn muốn ngủ.” Nàng mở con ngươi sáng trong suốt nhìn hắn.

Hắn nhưng cười một tiếng, thả hai chân nàng vào trên giường êm, tự mình bỏ đi vớ thay nàng, để cho nàng nằm ngang, cầm nệm êm tựa vào cổ nàng, lấy thêm mền mỏng thêu tuyết lạnh mai vàng đắp lên cho nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp vẫn chưa tan đỏ ửng, mị nhãn gây thơ oán hận nhìn mình lom lom, đôi môi sưng đỏ, dưới cổ đều là vết hôn màu đỏ nhạt, cả người nhìn lười biếng cực kỳ, quyến rũ tận xương, báu vật trời sanh, giở tay nhấc chân, đều là vô hạn phong tình khiếp hồn người, chịu đựng cái đó lại sưng lên, hắn nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng: “Xem ra tối hôm qua thật khiến người mệt muốn chết rồi. Ngủ một giấc thật ngon đi, đợi lát nữa ta sẽ gọi người.”

Ra khỏi Tây Lăng, dọc theo đường ánh sáng sáng rõ, cảnh sắc vui vẻ, Sở Liên Nhi ăn no ngủ đủ đã mất, nếu như không phải cố kỵ tất cả mọi người đang đuổi đường (ý bảo đang đi nhanh chộp kịp), nói không chừng nàng đã nương nhờ nơi này không đi.

Nhìn hàng liễu xanh dày đặc hai bên đường rộng rãi, xe ngựa đi ngang hàng liễu, đưa tay có thể đụng, nàng nhìn cảnh trí thiên nhiên mê người này, cảm khái nói: “Cảnh tượng mê người vậy, đáng tiếc không thể thưởng thức mãi.” Kinh thành nào có cảnh tượng mê người như thế. Vào kinh rồi, tiến vào hoàng cung,

nào có nhân hạ thoải mái bước ra hoàng cung nửa bước? Nhớ tới cuộc sống tương lai đều phải làm bạn với hoàng cung, không khỏi suy sụp mặt.

“Liên Nhi, nếu như ngươi thích, ta sẽ sai người trồng thật nhiều cây liễu trong cung, đợi đến xuân về hoa nở thì ta liền dẫn ngươi đi thưởng thức.” Đông Ly Thuần nắm tay nhỏ bé mềm mại của nàng, hứa hẹn với nàng.

Sở Liên Nhi mặt mày sáng trong nhìn hắn: “Đông Ly Thuần, người như vậy sẽ làm hư ta.” Chưa nghe nói qua ý sủng mà kiêu sao? Nàng đã cảm giác được các thần tử của hắn không thích mình vô cùng, nàng còn học Dương quý phi, sợ rằng thực sự chỉ có một con đường chết.

Mặt mày Đông Ly Thuần đều là nụ cười, cúi đầu hôn gương mặt ở dưới: “Không sao, ai kêu ngươi là thê tử của ta.”

Nàng ngọt ngào dựa vào trong ngực hắn, hưởng thụ lãng mạn ấm lạnh sáng sớm.

Xe ngựa đi cả ngày, Đông Ly Thuần lại nhận được tin từ trong kinh được bỏ câu đưa tới, khi cưỡi xuống ống trúc ngăn từ chim bồ câu thì Sở Liên Nhi phát hiện sắc mặt hắn thay đổi, sa sầm và lửa giận lên cao, mặc dù hắn khắc chế vô cùng tốt, nhưng Sở Liên Nhi vẫn cảm giác được sát khí nồng đậm từ trên người hắn tỏa mát ra.

“Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Ly Thuần vò giấy nhỏ thành một cục, xé thành mảnh nhỏ, ném ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Không có gì, chính là còn có mấy người ngu không hiểu thời sự và những người ngu xuẩn vọng tưởng thừa dịp cháy nhà hôi của.”

Sở Liên Nhi hiểu, mấy người bất mãn Đông Ly Thuần đi lên ngai rồng, đều là những người dòng họ hoàng thất hơi có chút quyền thế, ngôi vị hoàng đế ai không muốn làm, thừa dịp Đông Ly Thuần không có ở kinh thành, cũng muốn tới chia một chén canh.

“Vậy ai thừa dịp cháy nhà hôi của đây? Là những người nào?” Nàng hỏi.

Hắn nhìn nàng, do dự có muốn nói với nàng hay không. Sở Liên Nhi giận, “Cho xin, người không phải là muốn lấy ta làm thê sao? Ta là thê tử người, sẽ phải có nạn cùng chịu nha, người đừng cái gì cũng gạt ta, như vậy ta sẽ không an tâm.”

Hắn tiếp nàng, nói: “Liên Nhi, ngươi không cần thiết biết những thứ này.”

“Tại sao ta không cần thiết biết?” Nàng nhìn hắn, có chút không hiểu, nhưng thấy bộ dáng không muốn nhiều lời của hắn, chợt hiểu được.

Chợt có chút khó chịu, trong lòng hắn rõ ràng có chuyện, cũng không nguyện nói với nàng, không muốn để cho nàng biết, hay không muốn cho nàng tham gia chuyện của hắn? Trong lòng ề ề, hắn từng nói muốn lấy nàng, nhưng lòng dễ phòng lại mạnh như vậy?

Mất bỗng dưng ề ề, nàng nháy mắt mấy cái, cúi đầu, lạnh lùng thốt: “Thôi, là ta tự mình đa tình, về sau ta sẽ không bao giờ hỏi tới chuyện của ngươi nữa.” Nàng là người nào a, là nữ nhân từng có tiền án. Hắn có thể không kể hiềm khích lúc trước lấy nàng làm vợ, cũng coi là phúc từ đời trước của nàng rồi, còn có thể xa cầu cái gì?

Hơn nữa, đây cũng không phải là hiện đại, nữ nhân có thể bày mưu tính kế thay nam nhân, mà Đông Ly Thuần khác, hậu cung không được can chính, sao nàng ngay cả cái này cũng quên. Không trách được chọc hắn mất hứng.

Đông Ly Thuần vội ôm hông của nàng, thở dài: “Liên Nhi, ta không phải là ý này.” Hắn muốn giải thích, lại không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

Sở Liên Nhi ủy khuất trong bụng, tránh ra cánh tay của hắn, nhích người cách hắn xa xa, cười lạnh: “Người tất nhiên không phải là ý này, ta chỉ là một người phụ nữ, dĩ nhiên không thể hỏi tới chuyện của nam nhân. Huống chi, ta là thân phận gì.”

Sở Liên Nhi thích thích trong bụng, nàng dĩ nhiên rõ ràng lúc đầu hẳn giữ tánh mạng của nàng, chỉ là vì lợi dụng nàng, nếu không, sẽ không cho nàng chung độc lợi hại bá đạo như vậy.

Không hiểu tại sao đi tới cổ đại, không nơi nương tựa, ai không sợ? Mặt ngoài nói nữ chủ hiện đại xuyên qua mà đến rất được nam nhân yêu thích, nhưng đó cũng không thực tế. Nữ nhân hiện đại, muốn ôn nhu không có ôn nhu, muốn đức không có đức, sao làm cho nam nhân khuynh tâm? Nam nhân cổ đại cũng không đần, nữ nhân không có một chút bản lĩnh, có thể nào để cho bọn họ ghé mắt coi trong?

Đông Ly Thuần không giống nam nhân thường, hấn ưu tú, thâm trầm, hơn nữa lợi hại tinh minh, nam nhân như vậy, dĩ nhiên thích nữ nhân thông minh, nếu như chỉ bằng xinh đẹp đưa đến sự chú ý của hấn, đó cũng không phải là lâu dài.

Đông Ly Thuần ôm chặt nàng, cảm xoa xoa gương mặt của nàng, thanh âm thương tiếc: “Liên Nhi, ta không biết trong lòng ngươi yếu ớt như vậy.” Hắn dừng một chút, nói: “Đi thêm năm mươi dặm đường, phía trước chính là Lương Châu, nơi đó là đại bản doanh của tà giáo Di Lặc giáo.”

"Di Lạc giáo là tà giáo có tiếng, thế lực bọn họ rất sâu, lúc trước âm thầm điều khiển đến bây giờ rõ ràng trắng trợn, từ Đông Ly quốc ta khai quốc đến nay, vẫn khắp nơi là địch với triều đình, bọn họ tà ác ác độc, lừa bòn những người nông dân ngu muội trong lòng bàn tay, bọn họ tự xưng thần thông quảng đại, là Phật Di Lạc giảng thể, cứu khổ cứu nạn, có thể biến đậu thành vàng, nuốt kiếm phun lửa pháp lực vô biên, bọn họ còn lấy cờ hiệu lật đổ triều đình áp bách nghèo khổ dân chúng chiêu binh mãi mã chung quanh, có lòng phản tặc. . . . Mấy năm qua, Đông Ly quốc chiến loạn hàng năm, dân chúng lầm than, cũng cho bọn họ có cơ hội có thể dùng."

Sở Liên Nhi đã hiểu, những thủ lĩnh tà giáo này, không biết tôn tâm tư gì, luôn thích phản triều đình, không biết bọn họ nghĩ như thế nào, luôn tự xưng là vì chúa cứu thế, cứu khổ cứu nạn, kì thực là thỏa mãn ham muốn cá nhân của mình.

Những tà giáo này nhìn như không có thành tựu, lại luôn là từng con giòi bọ gặm không no, năm rộng tháng dài, sẽ làm lòng người hư hỏng, không thể khinh thường.

Đông Ly Thuần và đệ đệ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, vừa đúng trùng thời cơ cho bọn họ làm phản, thừa dịp Đông Ly Thuần còn chưa đứng vững chân, đã vượt lên trước một bước hạ thủ. Trên đường vào kinh, dù chưa đi qua Lương Châu, nhưng nghe thám tử Lương Châu hồi báo, Di Lặc giáo đã chiếm cứ cả thành Lương Châu, làm cho dân chúng lâm than, thâm cảm không nở nhìn.

“Vậy người muốn thu thập bọn họ thế nào?” Sở Liên Nhi có chút bận tâm, bản lĩnh lớn nhất của những tà giáo này chính là lường gạt thôn dân ngu ngốc, mình lại ở phía sau màn chỉ huy, khiến người phía dưới đấu tranh anh dũng, đối phó bọn họ, cũng khó khăn, cũng không thể giết hết những thôn dân vô tội mà?

Đông Ly Thuần trầm ngâm: “Tạm thời còn chưa có nghĩ ra biện pháp, trước đi xem rồi hãy nói.”

Sở Liên Nhi cười nói: “Vậy chuyện trong kinh thì sao? Tà giáo dù lợi hại thế nào, nhưng trong thời gian ngắn chỉ cũng được không có kết quả, trước mắt quan trọng nhất, là bài trừ bên trong, thẳng đến đầu mối, để người ngồi vững vàng trên chỗ, thống nhất quyền lực quân vương rồi lại nghĩ chính sách yên bên ngoài.” Nàng thấy hần đã nhú mày, tiến một bước giải thích: “Di Lặc giáo coi như chiếm cứ Lương Châu, nhưng ở những huyện thành khác cũng không có bao nhiêu thế lực, người chỉ cần phái người chú ý nghiêm mật là được, chờ người diệt trừ những người dị lòng kia, trở lại thu thập bọn họ cũng không muộn.” Kinh sư mới là chỗ Đông Ly Thuần muốn chiếm cứ nhất, tập trung quyền lợi chính trị, mới có dư lực dọn dẹp những thế lực còn sót lại.

Đông Ly Thuần cũng hiểu điểm này, hần thở dài: “Chuyện cũng không đơn giản như tưởng tượng của người, bọn đệ đệ của ta cũng không có cơ hội xoay người, để cho người đầu đầu chính là những thứ hoàng thúc đường huynh của ta, và những người tự xưng là xuất thân hoàng thân quốc thích danh môn vọng tộc chính thống, từ Thái tông bắt đầu, mãi cho đến đời ta đây, hoàng thân quốc thích đã sớm trải rộng cả nước, bọn họ đời đời kiếp kiếp hưởng thụ bổng lộc ưu ái của triều đình, con cháu đời đời khai chi tán diệp cũng khó mà tưởng tượng hoàng thân quốc thích có dính quan hệ ở cả Đông Ly quốc có bao nhiêu! Những người này không chuyên sản xuất sâu gạo, lương thóc và ngân lượng được hưởng đã chiếm cứ một phần ba thuế thu vào quốc khố, lúc phụ hoàng ta tại vị đã ghét hận bọn họ sâu sắc, đáng tiếc, phụ hoàng ta thế yếu, muốn động đến bọn họ có lòng lại chưa đủ lực, ta chủ trương làm suy nhược quyền thế và sức mạnh của hoàng thích, hủy bỏ đặc quyền và vàng bạc của bọn họ, khiến bọn họ bất mãn ta, mặc dù Thái tông hoàng đế từng phân phong dòng họ phiên vương các nơi chỉ có thể nhận bổng lộc, mà không thể vào triều làm quan, tuy không có bao nhiêu thực quyền, nhưng ở địa phương cũng có thế lực một phương. Hiện tại phiên vương Quận Vương các nơi không biết bị người phương nào xuyên qua, sợ ta vừa lên vị liền tước đoạt ích lợi của bọn họ, cũng đoàn kết lại ngăn trở ta lên ngôi xưng đế.”

Sở Liên Nhi hiểu được, con cháu lịch đại hoàng thất rộng khắp cũng được hưởng đặc quyền, không việc để làm lại lấy ngân lượng hậu đãi làm người ta hâm mộ, hơn nữa còn đời đời kiếp kiếp truyền thừa kế, chỉ cần hoàng thất đương triều vẫn là Đông Ly, những hoàng thân tám sào cũng với không tới cạnh vẫn cầm bạc qua cuộc sống tiêu sái.

Nữ nhi của hoàng đế được đặt là công chúa, lập gia đình rồi, hàng năm có hai ngàn thạch lương thực, ba ngàn lượng bạc, tội tử tạp dịch thị vệ cho sai sử cũng do quốc khố ra. Còn không bao gồm đất đai những hoàng tử hoàng tôn cảnh vàng lá ngọc cường chiếm, chờ công chúa sinh nữ nhi, là Quận chúa, nữ nhi Quận chúa là huyện chủ, nữ nhi huyện chủ là thành chủ, theo thứ tự tính xuống, những hoàng thân quốc thích không chuyên làm chỉ biết “sinh sản”, con cháu khắp nơi, càng về sau, gánh nặng của triều đình lại càng nặng, không trách được Đông Ly Thuần muốn tiêu trừ đãi ngộ ưu ái của bọn họ.

Trước mắt phiên vương các nơi có mười bốn vị, trừ đã từng bởi vì làm phản, quá mức phách lối bị miễn chức, trình độ khai chi tán diệp của mười bốn vị phiên vương này cũng làm người ta chắt lưỡi, một vị Vương gia có mười mấy tên mỹ thiếp, sinh có vài chục con cái, trừ con trai lớn là thế tử chánh thống có thể thừa kế phần vị của phụ vương ra, những vương tử Quận chúa không có quyền thừa kế, liền ra ngoài ở riêng, thành lập gia đình của mình, vẫn hưởng thụ đãi ngộ hậu ái của triều đình, đời đời kiếp kiếp truyền lại như vậy, hoàng thân quốc thích khắp nơi đều có, sợ rằng ném một cái chén ra ngoài liền đập trúng một người. Có thể tưởng tượng, việc này cho triều đình bao nhiêu áp lực?

Mà Đông Ly Thuần muốn diệt trừ bọn họ, cũng liền bị bọn họ coi là ngọn nguồn tổn hại ích lợi của mình, có thể nào muốn hần lên ngôi xưng đế đây? Kết quả là, những phiên vương Quận Vương long tử phượng

tôn kia, lại rới rít cầm lên binh khí, ngăn ở tất cả cửa thành, chờ Đông Ly Thuần vừa bước vào kinh sư, liền đồng loạt bắt lại.

“Những phiên vương này có bao nhiêu binh lực?” Sở Liên Nhi hỏi.

Đông Ly Thuần trầm ngâm: “Thái tông hoàng đế rất hậu đãi con cháu mình, hứa hẹn bổng lộc rất nhiều để cho bọn họ không lo ăn mặc, nhưng đối với phiên vương các nơi lại nghiêm lệnh không thể có binh quyền, vì vậy, phiên vương các nơi chỉ có một vạn binh riêng. Nhưng đến thế hệ phụ hoàng ta, phụ hoàng nhân hậu lại không có chủ kiến, những phiên vương này đã bắt đầu không an phận, trong đó An vương ở Cẩm thành đã có năm vạn binh lực, nếu như những phiên vương này cùng liên hiệp, cũng đau đầu người khác.”

Sở Liên Nhi suy nghĩ một chút, nói: “Những phiên vương này hợp lại binh lực hết cũng không nhiều quá 20 vạn, hơn nữa lại chưa từng ra chiến trường, không thể nào bằng những binh lính tinh nhuệ thiện chiến được nghiêm khắc tẩy rửa trên chiến trường dưới trướng người. Người cũng không đã quá lo lắng.”

Đông Ly Thuần cười khổ: “Binh lực những phiên vương này ta cũng không sợ, nhưng, nhà bọn họ căn cơ thâm hậu, mấy đời tích góp từng tí gia tài, có thể so với quốc khố. Bọn họ thật ra thì cũng biết, bằng binh lực của bọn họ là không dám cùng ta đối kháng, nhưng bởi vì binh mã vị động (động binh mã), lương thảo đi trước, bọn họ đoán được trong tay ta không có đủ bạc để các tướng sĩ bán mạng thay ta.”

Đánh giặc, chỉ là tinh binh mãnh tướng còn chưa đủ, nguyên do lớn nhất là cần có bạc, bạc, vẫn là bạc. Người ta nói không bột đổ gột nên hồ người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo, chính là cái đạo lý này, tướng sĩ dưới trướng Đông Ly Thuần đối với hấn quả thật trung thành cần cần, nhưng không có thứ béo bở, không có ngon ngọt cho bọn hấn ném thử, năm rộng tháng dài rồi, người nào sẽ xá mạng tranh đấu giành thiên hạ cho người?

Sở Liên Nhi lặng yên nghĩ, nhìn gương mặt đông lạnh của hấn, mặc dù cố giữ vững trấn định, nhưng nàng nghĩ nội tâm hấn nhất định là như lửa đốt, không khỏi thở dài: “Ai, tiền, không phải là vạn năng. Nhưng, không có tiền, là vạn vạn không thể. Hiện tại ta rất cực biết được.”

Đông Ly Thuần ghé mắt, bị nàng chọc cười, hấn khẽ vuốt mái tóc của nàng: “Từ nơi này đến kinh thành, sẽ trải qua lãnh địa của bốn vị phiên vương, những hoàng thúc này và ta cũng không có bao nhiêu giao tình, nói vậy bọn họ đã sớm bị dụ hoặc, chỉ sợ chuyến đi này của ta, bọn họ đã sớm sẵn sàng trận địa đón quân địch.”

“Nhưng Hoàng Duẩn Phong không phải là chiếm hữu hai mươi vạn đại quân sao? Tại sao phải sợ những binh tôm tướng tép của họ?” Sở Liên Nhi không tin Hoàng Duẩn Phong có thể lãnh binh từ Nam Lăng đánh vào kinh thành, giam lỏng hoàng đế, lại dẫn mười vạn binh đóng ở kinh sư, lại xuất binh xuống tây, từ kinh sư một đường giết đến Tây Lăng, giết chết Giang Lạc vương, chiêu hàng gần mười vạn binh lính, đối phó những phiên vương này còn có thể thua thiệt hay sao?

Đông Ly Thuần lắc đầu cười khổ: “Chúng ta không thiếu binh lực, trên tay ta, cái gì cũng không thiếu, chính là thiếu một chữ. Tiền!”

Sở Liên Nhi suy sụp vai, than thở: “Tại sao vậy, người đường đường là hoàng tử điện hạ cũng vì tiền chuyện sầu lo! Phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.”

Đông Ly Thuần nắm chặt quả đấm, nhìn cảnh tượng sáng rõ ngoài cửa sổ, ánh mắt như trân châu, bắn sát khí tán loạn ra kinh người: “Mọi việc mở đầu khó khăn, như vậy cũng tốt, những phiên vương không biết sống chết này tự động đụng vào cửa, lý do ta đối phó bọn hấn cũng coi là đầy đủ, tránh cho ngày sau còn phải kiếm cớ tiêu diệt bọn họ.”

Sở Liên Nhi chưa từng thấy Đông Ly Thuần đằng đằng sát khí, sợ hết hồn, lắp bắp mà nói: “Nhưng, người không phải nói thiếu bạc sao? Phải có bạc mới có thể lèo lái các tướng sĩ đấu tranh anh dũng a!”

Đông Ly Thuần trầm ngâm, cười nói: “Liên Nhi yên tâm, trời không tuyệt đường người, ta sẽ thương lượng với bọn Văn Trọng.”

.....

Vì phiên vương các nơi ngăn trở từ trong, hành trình vào kinh bị trì hoãn, Đông Ly Thuần hạ lệnh, đại quân đi theo trú đóng ở trên đất trống cách thành Lương Châu ba mươi dặm.

Sở Liên Nhi và Đông Ly Thuần dùng chung một cái lều, mặc dù ăn so ra kém Tây Lăng, nhưng Sở Liên Nhi vẫn cảm giác được ý che chở của Đông Ly Thuần với nàng.

Đang gặp giữa tuần tháng tám trời nóng như lửa, sống ở trong lều rộng rãi, quả thật tựa như lồng sưởi, Đông Ly Thuần liền sai người ở chung quanh ngoài lều, chất chồng cây gỗ chống đỡ, ở phía trên thả cành lá dày đặc chặt chẽ, như vậy, liền cách ly ánh mặt trời chiếu mạnh cực nóng, trong các góc lều, còn bày đầy cục đá không biết từ nơi nào chuyển tới, sống ở trong lều, căn bản không cảm giác được khí nóng.

Đông Ly Thuần lo lắng nàng không chịu nổi trời rất nóng mùi mồ hôi bốc, lại lệnh Xuân Hồng mang lên hương hun ở trước giường, mỗi ngày trước khi đi ngủ đốt hương hun lên, rất nhanh sẽ tiến vào mộng đẹp ngọt ngào.

Ban ngày, Đông Ly Thuần bà phụ tá ở trong lều quân thương nghị sự vụ, Sở Liên Nhi không chuyện để làm, trừ ngủ, chính là ăn, mặt trời nóng rất bên ngoài tỏa ánh vàng khắp nơi, nàng cũng không muốn đi ra ngoài bị phơi thành thịt khô, chỉ đành phải sống ở trong lều chờ Đông Ly Thuần trở lại.

Liên tiếp mấy ngày, Đông Ly Thuần cũng bận rộn là không gặp nhân ảnh, có thể là rầu rĩ vì chuyện bạc, Sở Liên Nhi cũng không rõ lắm, chỉ biết là ngày gần đây nụ cười trên mặt của hắn ít rất nhiều, mặc dù vẫn ôn nhu đối với nàng, nhưng mỗi ngày hắn đều giảm lượng cơm ăn cũng biết nội tâm hắn không dễ qua.

Tối nay Sở Liên Nhi để cho Xuân Hồng lấy đi hương hun đặt ở trước giường, ngồi ở trước ngọn đèn dầu, thỉnh thoảng lấy ra y phục Đông Ly Thuần tặng nghịch tới nghịch lui, thỉnh thoảng lại cầm đồ may vá học thêu hoa với nha hoàn, mười ngón tay mảnh khảnh của nàng làm thế nào cũng không thể may vá được tốt, cuối cùng, bị Xuân Hồng mạnh mẽ lấy đi, bất đắc dĩ, nàng lại tìm ra vài cuốn sách, ngồi ở trước bàn, quy củ xem.

Xuân Hồng nhìn hình dạng của nàng, nhìn không được cười lên, nói: “Tiểu thư, tối nay chủ tử có thể sẽ rất khuya mới có thể trở lại, người nên ngủ trước đi.”

Sở Liên Nhi lắc đầu, nháy mắt nhìn thân ảnh đứng ngoài lều, là Lăng Bân. Nói: “Không ngủ được, trước xem sách rồi ngủ.” Lăng Bân phụng mệnh ở lại bảo vệ nàng, chỉ cần nàng không ra lều, hắn vẫn đứng ở bên ngoài, nhưng chỉ cần nàng nói muốn ra ngoài dạo, sắc mặt của hắn sẽ rất khó xem, nếu như giống tính khí quá khứ, sắc mặt hắn càng khó coi, nàng càng phải đi ra ngoài dạo, hơn nữa càng đi dạo càng xa, nhưng suy nghĩ một chút Lăng Bân cũng rất không dễ dàng, nàng không hy vọng Đông Ly Thuần vất vả chánh sự còn phải quan tâm nàng, vì vậy liền quy củ sống ở trong lều. Nhưng lại khiến Lăng Bân cho là nàng sợ hắn, vẫn luôn kiêu ngạo, khiến Sở Liên Nhi giận đến nghiến răng.

Xuân Hồng còn muốn nói chuyện, liền nghe đến thanh âm cung kính của Lăng Bân: “Chủ tử.”

Sở Liên Nhi vội vàng đứng dậy, nghênh đón Đông Ly Thuần đã tiến vào, hắn thấy Sở Liên Nhi chạy về phía mình, hai cánh tay vội nắm bả vai của nàng, cười nói: “Liên Nhi, trên người ta rất dơ.”

Sở Liên Nhi đẩy tay của hắn ra, dựa gần trong ngực hắn, mề nheo trong cổ hắn, nói: “Bất kể người bẩn cỡ nào, ta đều muốn ôm người.” Hai cánh tay của nàng gắt gao tiếp được hông của hắn, thân thể Đông Ly Thuần cũng không cường tráng, vòng eo mảnh khảnh, so với eo thon nhỏ của nàng chỉ sợ cũng không thô hơn bao nhiêu, không khỏi nhéo, cười nói: “Hông nhỏ vậy, nếu như giả gái, chắc chắn sẽ không làm cho người ta sinh nghi, ha ha. . .”

Đông Ly Thuần dở khóc dở cười, nhéo cái mũi của nàng: “Người a, cũng chỉ có người dám tiêu khiển ta.” Ánh mắt của hắn sáng trong suốt nhìn nàng, “Liên Nhi không thích ta quá gây sao?”

Nàng hung hăng gật đầu: “Đúng vậy, quá gây, ôm lấy không thoải mái.” Nàng cố ý cọ tới cọ lui trước ngực hắn, cuối cùng cau mày: “Đều là xương, chạm ta đây thật là đau.”

Đông Ly Thuần cười với nàng: “Vậy về sau ta cố gắng ăn cơm, tranh thủ béo lên chút, như vậy Liên Nhi ôm cũng sẽ không đau đớn.”

Sở Liên Nhi cười hì hì nói: “Thay vì nói về sau, còn không bằng hiện tại. Ừ, ta đã làm một chén cháo gạo nếp bí đỏ táo đỏ cho người, còn nóng, mau thừa dịp ăn nóng đi.” Nàng lôi kéo tay của hắn ngồi vào trước bàn, mở nắp chén ra, trong chén sứ bạch ngọc, cháo bí đỏ đỏ tươi, nàng cầm cái muỗng bằng gỗ lên, múc nhẹ, đút tới cạnh môi hắn: “Nếm thử một chút, đây chính là ta tự tay làm nha.”

Đông Ly Thuần nhìn thức ăn bên mép, hai mắt chớp động, “Đây là Liên Nhi tự tay làm thay ta?”

“Đúng, nếm thử một chút xem, ăn ngon không?” Mặc dù tin tưởng tay nghề mình, trước kia nàng cũng mở quán, buôn bán cực tốt, ở tại cái thời đại này, nàng vẫn chưa nắm được khẩu vị của người, cũng chưa bao giờ tự mình làm cơm, cũng không biết Đông Ly Thuần có thích mùi vị mềm mại hơi ngán này không.

Đông Ly Thuần há mồm, nuốt vào một muỗng cháo, đặt ở trong miệng nhai.

“Như thế nào, ăn ngon không?” Sở Liên Nhi không thể chờ đợi hỏi, tâm tình khẩn trương cực kỳ. Tự như lần đầu xuống bếp, bưng cho khách thì cũng là loại tâm tình này.

Đông Ly Thuần nhai tỉ mỉ, cuối cùng nuốt vào cổ họng, hắn nhìn nàng: “Ăn ngon, Liên Nhi, người học được từ nơi nào? Trước kia ta không biết người biết xuống bếp.”

Sở Liên Nhi đắc ý trong bụng, dương dương tự đắc ưỡn ngực: “Thân là nữ nhân, nấu cơm là trời sanh, không cần học.”

“Vậy sao?” Đông Ly Thuần không tin, Sở Liên Nhi vỗ vỗ lồng ngực: “Không tin, ngày mai ta thay người làm bữa, cho người ăn hài lòng. Chuyện đơn giản như vậy, căn bản không cần học.” Nàng ngụ ý chính là nàng rất thông minh có thể tự làm.

Xuân Hồng lại ở bên cạnh trêu nàng: “Tiểu thư, thù thừa cũng là nữ nhân cần phải học, vì sao ngài có thể thù một đóa hoa thành con chuột đây?”

Sở Liên Nhi then quá thành giận, hung tợn trừng nàng: “Nhị điện hạ vừa trở về, muốn tắm rửa, người đi sai người lấy nước nóng cho ta.”

Tắm xong, Đông Ly Thuần chỉ mặc quần áo trong, khoác tóc ướt nửa, nửa nằm ở trên giường, Sở Liên Nhi nằm ở trước ngực hắn, tay nhỏ bé không có gì làm nhẹ bấm lồng ngực của hắn, ánh nến mờ hồ chiếu theo, ngọn đèn dầu bên ngoài cũng dần dần dập tắt, chỉ còn lại cây đuốc trong ống trúc cách mỗi ba trượng, các tướng sĩ đều ngủ, chỉ còn lại tướng sĩ gác đêm cầm giáo dài thành quần kết đội tuần tra, dưới màn đêm yên tĩnh, trừ tiếng bước chân thỉnh thoảng đi qua bên ngoài lầu, chính là tiếng tim đập của nhau.

“Thuần, chuyện đủ bạc, làm như thế nào?” Hoàn toàn yên tĩnh trầm mặc rồi, hưởng thụ lồng ngực an tâm mà ấm áp này, Sở Liên Nhi lại đánh vỡ sự yên lặng tốt đẹp này, chọc Đông Ly Thuần cau mày kiếm, tức giận nói: “Liên Nhi, đừng nhắc chuyện này.”

Nghe giọng nói không vui của hắn, đúng là còn chưa nghĩ kỹ biện pháp, không khỏi khẽ mỉm cười, nàng chống thân thể lên, cũng mặc áo màu trắng như hắn, đứng dậy, hai luồng trước ngực đội lên đồi núi nhỏ, nàng nói: “Thuần, kinh thành có phải vẫn còn ở dưới khống chế của người hay không?”

“Ừ, có mười vạn đại quân của Duẫn Phong vẫn vững vàng khống chế, tạm thời còn chưa có động tĩnh lớn gì.”

Sở Liên Nhi lại nói: “Cho nên, ngoài đối phó phiên vương các nơi ra, kinh thành cũng không để cho người quan tâm, đúng không?”

Đông Ly Thuần nghiêng đầu, đôi mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm nàng thật sâu: “Liên Nhi, người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

Nàng cười ngọt ngào, lại dựa vào trong ngực hắn, nói: “Cũng không có cái gì, ta nghĩ, ta đã nghĩ xong làm như thế nào đủ bạc.”

[1] Tuyệt xử phùng sanh: Hình dung ở dưới tình huống cùng đường, lại tìm được hi vọng và đường ra.

88. Q.4 - Chương 9: Thiết Kế

Thành Lương Châu, đa số dân chúng đều lấy chăn ngựa mà sống. Vì vậy dân phong dũng mãnh, dân chúng rất thiện cỡi ngựa bắn cung, là đất cung ứng ngựa quan trọng nhất của triều đình. Dân chúng thành Lương Châu lấy chăn ngựa và buôn bán ngựa cùng xe ngựa, ngựa mà giàu có một phương, so với thành trấn khác và những thành trấn phía sau thì giàu có hơn chút.

Chỉ tiếc, kể từ Bạch Liên Di Lạc giáo và chúng giáo phái chiếm cứ địa phương dân phong dũng mãnh này, xây dựng rầm rộ, dựng lên miếu thờ, cung phụng thần Phật các nơi, dân chúng cung kính mấy truyền nhân, phát ngôn viên của thần và người xuất gia như thần minh, trình độ điên cuồng đến mức cam nguyện đem tài sản cả nhà kính dâng cho những cao tăng đắc đạo này. Những người này vì hầu hạ Phật tổ, cam nguyện buông tha cho nghiệp chăn ngựa để sống, cúc cung tận tụy với các đệ tử Phật tổ, tới chết mới thôi. Trình độ điên cuồng của những ngu phụ ngu dân này, đã đến mức có thể tùy ý đem thê tử con gái mình cho những cao tăng này hưởng dụng, làm cho cửa nát nhà tan còn không tự giác.

Nghe được hồi báo của thám tử, tất cả mọi người kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, cõi đời này sao có loại dân ngu ngốc này.

Sở Liên Nhi cũng không mấy tin tưởng, nhưng khi thấy từng trận đồng la vang lên trên đường cái, bách tính trên đường phố chen qua hai bên rồi rít như thủy triều, chứa lại con đường rộng rãi ở giữa. “Phật sống tới.” Không biết là ai kêu lên, chỉ thấy bách tính hai bên đường rồi rít quỳ xuống dập đầu, ánh mắt thành kính, thần sắc tôn kính kia, dù là Vương Hầu công khanh tới, cũng không thể thấy lễ ngộ giống vậy. Không khỏi gợn ngón tay cái lên với công phu gạt người của đám “Phật sống”.

Ngồi ở bên trong xe ngựa, Đông Ly Thuần hỏi Lãng Bân ngoài xe, “Phía trước là người phương nào, sao ồn ào như thế?”

Lãng Bân giương mắt nhìn lại, sợ hãi nói: “Chủ tử, phía trước chính là cao tăng nổi danh thành Lương Châu, đội ngũ ra sân tụng kinh của ngũ đại pháp sư.”

Đông Ly Thuần ngưng mắt nhìn lại, chỉ thấy cờ bay bay phía trước, trên cờ xí viết chân ngôn Phật gia, theo sát đi ra là một hàng tiểu sa di (những đứa trẻ tu hành), mọi người cầm mõ trong tay, cao tuyên Phật hiệu, sau đó là năm cái kiệu mềm hòa hoa màu vàng, trên đỉnh kiệu có ghế ngồi hình hoa sen, một hòa thượng khoan chân ngồi bên trên, hai tay hợp thành chữ thập, trong miệng không biết đang đọc cái gì.

Dưới ánh nắng chói chang, những cao tăng này cho người ta một loại cảm giác trang nghiêm, thánh khiết, nghiêm túc, trước kia Sở Liên Nhi từng đi chùa miếu, hòa thượng trong chùa miếu cũng không khác bọn họ lắm, đều là vô cùng trang trọng nghiêm túc.

Mắt Đông Ly Thuần rét lại, mắt lạnh nhìn chúng sa di uy phong lẫm lẫm phía trước, cười lạnh: “Uy phong thật to, những thứ người giả Phật Đạo này quả thật hại người rất nặng.”

Đúng vậy, dân chúng hai bên đường, có rướn cao cổ trông mong, có hậm chí quỳ xuống, ánh mắt cung kính đầu rạp xuống đất, quỳ bái đội ngũ tụng kinh đi qua, sợ rằng hoàng đế đích thân tới cũng không uy phong như thế. Không thể không tin tưởng những người giả Phật Đạo hại người rất nặng.

Sở Liên Nhi cũng nhìn thấy, không khỏi chắt lưỡi, những cao tăng đắc đạo ngồi trên hoa sen nhìn qua cũng là bộ dáng con người, tuổi chừng sáu mươi, bộ dáng nghiêm trang, cũng có chút giống cao tăng đắc đạo trong phim võ hiệp.

“Chủ tử, nghe ám vệ hồi báo, bọn họ dò thăm tròn hai năm, rốt cục dò thăm rõ ràng mấy hòa thượng này chính là ngũ đại hộ pháp của Di Lạc giáo, đặc biệt phụ trách lừa gạt tài lừa gạt sắc, địa vị trong giáo không thấp. . .” Lãng Bân thấp giọng nói. Bởi vì phía trước có một người đi đường xem thường mấy cao tăng này lại chọc giận dân chúng bên đường ngắm nhìn, hợp nhau tấn công, nếu không phải là Lãng Bân ra tay cứu giúp, thì đã bị đánh chết tươi.

Đông Ly Thuần ngậm miệng không nói, ánh mắt lạnh lạnh nhìn chằm chằm đội ngũ Phật gia dần dần đến gần, vài dân chúng thấy xe ngựa không biết từ đâu ra cản trở Phật gia, liền rồi rít hô: “Này, người từ đâu tới không biết sống chết, cư nhiên đại nghịch bất đạo với Phật gia, buồn cười.”

“Đúng, thấy Phật gia thì phải nhường đường, còn chưa tránh ra?”

Lăng Bân giận lên, đang muốn nổi giận, bị Đông Ly Thuần ngăn lại, ngừng xe ngựa qua một bên, cho bọn Phật gia uy phong này đi qua.

Mà mấy vị Phật gia ngồi ở trên bảo tọa hoa sen, đi ngang qua xe ngựa Đông Ly Thuần thì bỗng đứng mở hai lòng mắt, như có như không quan sát chiếc xe ngựa cũng không thu hút này, chợt mí mắt nhắm xuống.

Lần đầu tiên Sở Liên Nhi thấy được cung kính của cổ nhân với Phật tổ, không khỏi mở rộng tầm mắt, nàng thấy những Phật gia này đi xa rồi, mới chắt lưỡi nói: “Ông trời của ta, những người này thật có bản lĩnh, cư nhiên lừa gạt những dân chúng này xoay quanh, cam nguyện tâng gia bại sản đều không tiếc, sao cỏi đời này lại có loại người ngu xuẩn này?”

Đông Ly Thuần cười nói: “Đây chính là chỗ ỉnh của bọn họ, lưỡi ngọc hoa sen, có thể khiến cho người cam tâm tình nguyện cung phụng toàn bộ gia sản, còn trung tâm như một đối với bọn họ, quỳ bái.”

Sở Liên Nhi cười nói: “Bọn họ càng ỉnh, càng trợ giúp với chúng ta. Ha ha, nghe thám tử hồi báo, bọn họ không phải là đã giấu rất nhiều tài sản sao? Nghe nói cơ hồ hơn phân nửa tài phú cả thành Lương Châu cũng bị bọn họ lừa gạt đi, nếu như chúng ta thực thi Hoàng tước tại hậu (khiến người ta ham lợi trước mắt), hắc hắc, vậy chúng ta không phải giàu to sao? Những vàng bạc châu báu bị lừa gạt đi, trải qua tay gia công khéo léo của Sở Liên Nhi ta, dù là trăm vạn lượng quân thưởng không phải cũng gộp đủ sao?” Nàng mặt mày hớn hở nhìn hân, đắc ý phi phàm, bên tai vang tới một tiếng hừ lạnh, không cần nhìn đã biết là ai.

Nàng cũng không để ý hân, tiếp tục nói với Đông Ly Thuần: “Thời gian đã không đợi người, Thuần, chúng ta không phải là nên có hành động rồi?”

Đông Ly Thuần cười nói: “Được, liền theo phương pháp của Liên Nhi. Lăng Bân!” Hân nhìn hân, thanh âm khô phực lạnh đậm. “Lập tức thông báo tất cả thám tử thành Lương Châu, bảo bọn họ toàn lực dò thăm chỗ ẩn thân và bảo tàng của đám Phật gia này, sau đó phái người theo chặt.”

“Dạ!”

“Còn có, thông báo Hoàng Duẩn Phong, bảo hân phái binh bao vây thành Lương Châu, ngàn vạn không thể bỏ qua đám hòa thượng đạo sĩ tu hành. Hơn nữa chuẩn bị tốt cho chiến tranh tùy thời. Nếu như Di Lạc giáo chỉ đơn thuần lừa tiền vậy thì dễ làm, sợ là bọn họ có mưu đồ khác.”

“Thuộc hạ hiểu.”

“Tối nay chúng ta ở đây, người đi thông báo Tri Phủ vùng này, nói ta muốn đi dạo quanh mấy ngày.”

“Dạ!”

“Nhớ, phải lay động thật lớn. Hiểu chưa?”

“Thuộc hạ hiểu.”

“Đi đi.”

“Tại sao muốn nghênh ngang đến nhà Tri Phủ?” Sở Liên Nhi tò mò.

Đông Ly Thuần cười cười: “Dù nói thế nào, ta cũng là đương kim hoàng tử, thuộc hạ có ba mươi vạn binh mã, ai dám nghịch mũi nhọn? Tri Phủ nịnh bợ ta cũng còn không còn kịp nữa đâu rồi, trừ phi. . .”

Sở Liên Nhi cười ha ha, nhận lấy lời nói: “Trừ phi hân bị những phiên vương kia thu mua?” Lấy được ánh mắt tán dương của hân, lảng lảng cười, nàng suy nghĩ một chút, lại nói: “Người muốn giống trống khua chiêng đến nhà tri phủ, sau đó tin tức nhất định truyền khắp cả thành Lương Châu, khiến cho tất cả dân chúng cũng biết, đương kim Nhị hoàng tử điện hạ, thí sinh hoàng đế chạm tay có thể bỗng đã đi tới địa bàn của bọn họ. Khiến cho đám Phật giáo kia chú ý.”

Đông Ly Thuần hôn nàng một cái, khen: “Liên Nhi thật thông minh.”

Đông Ly Thuần mang theo Sở Liên Nhi nghênh ngang đến phủ đệ của Tri Phủ, quả nhiên được tiếp đãi long trọng, Sở Liên Nhi cố làm thành kính nói với Tri Phủ về năm vị Phật sống nổi tiếng hậu thế, Tri Phủ cũng là đệ tử chân truyền của Phật gia, nói đến năm vị Phật sống này, quả thực là rồng bay phượng múa,

như có cùng vinh quang. Nghe nói vị Tri Phủ này để chứng minh thành kính của mình, cũng hiến lương tháng tròn một năm, mặc dù không hiến cho đến mức táng gia bại sản như những dân ngu ngốc kia, nhưng đường đường lục phẩm mệnh quan triều đình cũng tin phụng những oai môn tà đạo này như thế, Sở Liên Nhi càng thêm khâm phục tin bản lĩnh của đám Phật giáo này.

Đông Ly Thuần nghe tới cao hứng, vội hỏi đám Phật này thật thần vậy sao? Tri Phủ thấy hấn không tin, vội vàng nói: “Nhị hoàng tử có điều không biết, mấy vị Phật sống này thần thông quảng đại a. Chẳng những có thể nuốt kiếm phun lửa, còn là Kim Cương không hư thân, bị lửa cháy bùng bùng đốt cũng không có việc, không phải là Phật sống là cái gì?”

“A, Lưu tri phủ thấy tận mắt sao?” Sở Liên Nhi mặt tò mò hỏi.

Lưu tri phủ thấy Sở Liên Nhi và Đông Ly Thuần cùng nhau xuống xe ngựa, cùng vào cùng ra, cực kỳ thân mật, nếu như Đông Ly Thuần thật có thể giữ lấy thiên hạ, cô gái xinh đẹp trước mắt này không phải là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ cũng là thí sinh quý phi, vì vậy không dám chậm trễ, thêm dầu thêm mỡ nói mấy vị này thần thông quảng đại. Sở Liên Nhi nghe rất là kinh ngạc, rất là sùng bái mấy vị Phật sống, vội bảo Tri Phủ cho nàng gặp.

Tri Phủ cố ý bị làm khó, nhìn Đông Ly Thuần một cái. Mọi người đều biết, hoàng đế các triều cũng không có cảm giác gì tốt với những Phật giáo này, cho rằng là bàng môn tả đạo. Tĩnh Nhân đế có vị hòa thượng rất được thánh sủng, nhưng sau đó bởi vì nói bậy khiến tai họa nặng, hại chết Tần phi rất được sủng ái, bị Tĩnh Nhân đế giận mà giết, còn dính líu miếu thờ các nơi, giết máu chảy thành sông, mấy chục năm, hòa thượng cơ hồ tuyệt tích, sau đó tân hoàng kế vị, mới dần dần khôi phục Phật giáo. Nhưng Phật giáo không được thánh tâm, vì vậy không dám tiến dâng với thiên tử.

Tri Phủ mặc dù tin phụng Phật Đạo, hơn nữa kính sợ như thần, nhưng cũng không dám đường đột tiến cử với Đông Ly Thuần, chỉ sợ dẫn lửa thiêu thân, liên lụy mấy vị Phật gia cao nhất.

Sở Liên Nhi nhìn thấu cổ kị của hấn, không khỏi cười nói: “Tri phủ đại nhân nói vị Phật sống này thành thần, nếu như thật có bản lĩnh hô phong hoán vũ, nuốt kiếm phun lửa, làm sao sợ bị điện hạ giáng tội đây?”

“Này. . .” Lưu tri phủ liếc Đông Ly Thuần một cái, trên mặt hấn bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ.

Sở Liên Nhi trợn mắt nhìn Đông Ly Thuần một cái, tiếp tục nói: “Nếu như mấy vị Phật sống kia thật là truyền nhân của Phật tổ, vậy thì càng làm người mong đợi. Đại nhân cũng biết, hiện tại điện hạ nhà ta đang đụng phải chuyện phiền toái, nhất thời không cách nào giải quyết. Ở trên đường nghe nói thành Lương Châu dưới sự quản hạt của Lưu đại nhân, xuất hiện mấy vị Phật thần thông quảng đại, vô cùng vui sướng, vì vậy đặc biệt tới trước hi vọng đại nhân đi triệu kiến năm vị Phật sống hóa giải nguy cơ.”

Lưu tri phủ thấy Sở Liên Nhi có thể chi phối Đông Ly Thuần, càng thêm lấy lòng Sở Liên Nhi, vì vậy không đợi Đông Ly Thuần nói chuyện, đã mỉm cười đáp ứng, năm vị Phật sống chỉ cần có thể khiến cho vị cô nương này vui vẻ, hơn nữa bằng sức của năm vị Phật sống này, chỉ là phàm trần tục sự, dễ dàng hóa giải thôi. Mà mấy vị Phật thần thông quảng đại này từ hấn quản hạt, Đông Ly Thuần và Phật sống nhất định sẽ nhớ công lao của hấn, đến lúc đó, thăng quan tiến tước, phi thăng thành tiên cũng sắp tới.

.

Phủ đệ của Lưu tri phủ rất rộng rãi, vì đón năm vị Phật sống đến, Tri Phủ bận rộn đến chân ngược lên, lấp đầy tất cả núi giả ao nước ở viện trước không quá rộng rãi, sau đó lại sai người xây dựng Phật đài tạm thời cả đêm, cung Phật sống tụng kinh giảng đạo.

Đông Ly Thuần trái ngược với người, tựa như không việc gì, cả ngày sống ở trong sân, nghe một vài ca khúc, xem kịch hay, Tri Phủ thấy hấn yêu thích, vội vàng phái người đi mời đoàn kịch hát nhỏ nổi danh nhất vùng này, mỗi ngày thay phiên diễn xuất, chọc Đông Ly Thuần vui đến quên cả trời đất, vỗ vỗ vai Lưu tri phủ, nói: “Lưu đại nhân thật có lòng, đợi Bốn cung hồi kinh rồi, nhất định sẽ không quên chỗ tốt của người.”

Lưu tri phủ thụ sủng nhược kinh, bộ mặt tươi cười, càng nịnh bợ Đông Ly Thuần, mỗi ngày phục dịch rượu ngon thức ăn ngon, còn kéo nữ nhi đã hứa gả của mình đến, nói là giải buồn thay hấn.

Sở Liên Nhi cũng bận rộn hứ, Đông Ly Thuần ở viện trước hưởng lạc không vui mừng hờ, nàng tại hậu viện bận rộn chân không dính đất.

Trong bóng đêm ánh trăng mờ, Sở Liên Nhi và Xuân Hồng đi tới viện trước giải sầu đón gió, thấy Lưu tri phủ vẫn lo trong lo ngoài, có chút không đành lòng, vì vậy, liền mỉm cười nói với hắn, những chuyện này, giao cho nàng làm, bảo đảm làm thỏa đáng. Tri phủ đại nhân, đến phòng khách phục dịch tốt Nhị điện hạ là được.

Lưu tri phủ còn ước gì được ở bên cạnh Đông Ly Thuần, thậm chí nhạo nữ nhân này trước mắt không có đầu óc, nam nhân của mình sắp bị nữ nhi của hắn câu dẫn rồi, vẫn còn tới phân ưu thay phụ thân của tình địch.

Hắn chấp tay với Sở Liên Nhi, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Sở cô nương, viện này đã lấp đầy rồi, cũng chỉ còn lại có xây dựng đài cao thôi, Sở cô nương là một cô nương, sợ rằng. . .” Mặc dù hắn cũng muốn lười biếng, nhưng quan hệ đến biểu diễn của Phật sống, vạn vạn không thể qua loa.

Sở Liên Nhi cười nói, chỉ vào Lăng Bân cùng đi phía sau, nói: “Lưu đại nhân không cần phải lo lắng, người thị vệ của ta đây, trước kia cũng là hòa thượng trong miếu, mặc dù hoàn tục rồi, nhưng xây dựng Phật đài hắn sở trường nhất, người yên tâm giao cho chúng ta làm đi.”

Lưu tri phủ lập tức không còn cố kỵ nữa, vội vàng phẩy mũ đến đại sảnh, vừa đi vẫn không quên che miệng cười trộm, trong đầu óc hắn đã nghĩ đến tình cảnh nữ nhi mình khoác lụa đỏ, đầu đội mũ phượng, ngồi kiệu lớn mười sáu người, đạp trên lưng nội thị lên xe phượng có tám con tuần mã lôi kéo, được Đông Ly Thuần nhận vào hoàng cung hưởng thụ vinh hoa phú quý, lại nghĩ đến về sau mình được mọi người cung kính tôn xưng một tiếng quốc trượng, đi tới nơi khúc quanh, kim lòng không được ngửa mặt lên trời cười dài.

Sở Liên Nhi chờ Lưu tri phủ rời đi, lập tức bảo Lăng Bân chuẩn bị rất nhiều củi khô, dầu hỏa, quạt gió, cũng còn cố ý bảo Lăng Bân chọn ra mấy thị vệ võ công cao cường am hiểu ám khí trong đám thị vệ đi theo, vì sợ ngộ nhỡ, còn chuẩn bị năm bốn máu chó đen lớn.

Lăng Bân không hiểu ra sao, nhưng thấy bộ dạng đã tính trước của nàng, cũng liền nửa tin nửa ngờ đi.

Nghe Tri Phủ nói, mấy vị Phật sống rất cho Nhị điện hạ mặt mũi, ngày thứ ba sau khi hắn phát thiệp mời cho Phật sống, Phật sống đã tới rồi.

Ngày mai sẽ là ngày Phật sống tới đọc kinh giảng đạo, Sở Liên Nhi đã xây dựng Phật đài tốt lắm. Nhưng vì sợ ngộ nhỡ, vẫn mang theo Đông Ly Thuần, đi tới viện trước.

Nhìn Phật đài cao ba trượng trước mắt, là dùng đầu gỗ xây dựng mà thành, Đông Ly Thuần sờ sờ củi, nói: “Rất bền chắc, Liên Nhi, này thật có thể được không?”

Sở Liên Nhi chu môi, lườm hắn một cái: “Người còn quan tâm cái này à, ta còn tưởng rằng người say vào trong hương mỹ nhân không bò dậy nổi.”

Đông Ly Thuần bật cười, ôm cả hông của nàng, “Liên Nhi, người biết rõ ta chỉ là gặp dịp thì chơi, ta ngay cả tay nữ nhân kia cũng không chạm qua.”

Nàng hừ nhẹ một tiếng, “Lời tuy như thế, người nhìn tiểu cô nương người ta đã bị người mê xoay quanh rồi, mị lực của Nhị điện hạ thật lớn!” Nàng liếc hắn.

Hai trông mắt Đông Ly Thuần lập tức thay đổi sáng trong lên: “Thì ra là Liên Nhi đang ghen.”

Sở Liên Nhi hừ lạnh một tiếng, nhìn bọn thị vệ yên lặng chung quanh, mặt hơi đỏ, nàng có thể nào bày ra khuôn mặt mẹ kế trước mặt mọi người đây? Nàng thật vất vả mới thành lập được hình tượng siêu nhiên hạng nhất trước mặt những người này, cũng không thể vì vậy tổn công. Vì vậy lạnh mặt, lại dặn dò chuyện mỗi người phải làm ngày mai một lần nữa.

Xác định không sơ hở, lại dặn dò chi tiết cụ thể, mới về đến phòng, đá bày trong phòng rất nhanh thanh trừ khí nóng, thay đổi mát mẻ mà thấu triệt, tâm tình Sở Liên Nhi bình tĩnh lại, nhìn Đông Ly Thuần mặc áo dài trắng ngà thêu hoa mai đối diện, hắn dưới ánh đèn, tuần mỹ đến không thể tin, không trách được chỉ bằng cười nhàn nhạt liền có thể câu dẫn hỗn phách Lưu tiểu thư kia.

“Liên Nhi, đang suy nghĩ gì?” Đông Ly Thuần đến gần nàng, hai tay nhẹ nhàng vòng qua hông của nàng, ôm lấy nàng ngồi ở trên giường, sửa lại mái tóc bên cổ nàng chút! “Trời nóng như vậy, sao không búi tóc

dung81 lên? Nhìn trên cổ người đều là mồ hôi.”

Lúc này Sở Liên Nhi mới phát giác nơi cổ đều là mồ hôi, tóc nhờn nhớt, có mùi mồ hôi, vội đẩy hẳn ra, “Thật là thú, cách ta xa một chút.” Nàng không muốn để cho hẳn người thấy thân thể thú hoắc của mình.

Đông Ly Thuần kéo thân thể của nàng qua, ấn nàng trước ngực mình, cười nói: “Liên Nhi, ta nói rồi, kiếp này chỉ cưới mình người.”

Nàng nhăn nhó lỗ mũi, nắm bắp thịt trước ngực hẳn, nói: “Coi như người không cưới, văn võ bá quan cũng sẽ buộc người cưới.” Những tên nho kia sẽ lấy các lý do đưa nữ nhi mình vào cung, hẳn cũng không thể cự tuyệt, nếu không suy nghĩ vì thiên hạ, cũng phải suy nghĩ vì bách quan, hoắc suy nghĩ vì con cháu hoàng thất. Bất hiếu bất trung bất nghĩa bất nhân tất cả đều gắn ở trên đầu hẳn.

Đông Ly Thuần cười nhạt, thanh âm đậm bạc, “Chuyện nhà của ta, còn chưa tới phiên bọn họ để ý tới.”

Lời nói thật cuồng vọng, nàng hít hít lỗ mũi, đẩy hẳn: “Người không sợ bọn họ hợp nhau tấn công sao?” Tựa như thời kỳ Minh triều, bách quan tuần hoàn lễ nghĩa liêm sỉ, đẩy Khổng Thánh Nhân đẩy tới đỉnh cao nhất, chỉ cần hoàng đế làm chuyện hơi không hợp lễ nghi, văn võ bá quan liền giống bị bới tổ phân, cả ngày vây bên cạnh hoàng đế khuyên không ngừng, vô cùng đau đớn chỉ trích hoàng đế là không có lòng, trừ phi hoàng đế thừa nhận sai lầm, nếu không đừng mơ tưởng bên tai thanh tĩnh.

Đông Ly Thuần cũng không sai biệt lắm đi, chuyện quân vương, chuyện thiên hạ, hẳn chỉ cưới một người vợ, này không có thể thống, thân là quân vương, sẽ phải tam cung lục viện, nếu không có thể nào uy phong? Con đường mà bọn họ vốn có thể dựa vào nữ nhi để đại phát vận làm quan bị bế tắc, có thể không gấp với hẳn sao?

Nếu không, ở xã hội sinh nam uy phong sinh nữ bồi tiền, bọn họ cần gì phải nuông chiều nữ nhi lên trời? Còn không phải là muốn mượn nữ nhi có thể đi vào cung khiến hoàng thượng vui vẻ tiến tới gà chó lên trời.

Đông Ly Thuần cười nhạt, “Liên Nhi, sẽ không có một ngày như vậy.”

“Nếu quả như thật sẽ có?” Nàng nghiêm túc hỏi, “Nếu quả thật bị bách quan ép người dâng Tần phi, người làm sao?”

Hắn hôn môi đỏ mọng của nàng, nói: “Chuyện nhà của ta còn chưa tới phiên bọn họ trông nom, nếu như uản tới, nhất định là ăn no rồi việc không có chuyện làm, ta sẽ tìm rất nhiều việc để cho bọn họ bận việc bận việc.”

Sở Liên Nhi mím môi cười, người này, chính là kiên quyết vậy, nhưng đây cũng là chỗ mị lực của hẳn, nếu không, người bên cạnh hẳn như thế nào trung tâm như một đối với hẳn như thế?

89. Q.4 - Chương 10: Lấy Thần Chế Thần

Nghe nói Đông Ly Thuần điện hạ – đương kim nhị hoàng tử có khả năng chiếm được giang sơn, đã gần kề Lương Châu, vô cùng hâm mộ thần vang danh ngũ đại Phật sống, đã mời năm vị Phật sống đến phủ của Tri phủ để tụng kinh siêu độ, hơn nữa còn biểu diễn một màn “Phượng Hoàng niết bàn” [1] cao nhất Phật gia cho Nhị điện hạ.

Dân chúng Lương Châu nghe tin tức, tất cả đều điên cuồng tràn vào phủ đệ Tri Phủ, muốn tận mắt mắt thấy tuyệt kỹ thần kỳ “Phượng Hoàng niết bàn” không dễ dàng lộ người của Phật sống.

Muốn lừa tiền, ngũ đại Phật sống này quả thật cũng có chút tài năng, ngồi ở trên đài Phật cao ba trượng, tụng kinh đọc chậm, có dáng có vẻ, mấy vị Phật sống thay phiên giảng kinh tụng đạo, tuyên truyền đủ loại thần tích và chỗ tốt của Phật tổ, chọc người xem chung quanh quỳ xuống dập đầu một lần lại một lần, ánh mắt thành kính kia, sợ rằng đối với Đông Ly Thuần hoàng đế tương lai cũng không bằng một nửa. Ở Đông Ly Thuần cố ý phóng túng, hơn phân nửa dân chúng thành Lương Châu đều tới quan sát, chỉ kém không chen hư cửa phủ Tri phủ.

Đông Ly Thuần đứng ở phía trước nhất, hai tay chống eo, mắt hẹp chột lóe lạnh lùng, ngay sau đó lại khôi phục vẻ thành kính, phía sau hắn là chúng quan viên thành Lương Châu, tất cả cả đều ánh mắt một mực cung kính nhìn ngũ đại thánh tăng giăng kinh tụng đạo trên đài.

Sở Liên Nhi cũng không theo bên cạnh Đông Ly Thuần, mà là đứng ở bên trong đám thị vệ không thấy được, nàng thấy đám giả Phật này quả thật có bản lĩnh diễn xiếc, chỉ thấy bọn họ đọc đọc, chột cặp mắt trợn trừng, hét lớn một tiếng, bỗng dưng hai tròng mắt bạo phát ra một hồi ánh vàng, như thiên thần hạ phàm, chọc bách tính lật người quỳ gối một lần nữa, chúng quan viên sau lưng Đông Ly Thuần cũng vội áp tay cúi người chào, Đông Ly Thuần không miễn được, cũng chỉ có thể học theo.

Sở Liên Nhi núp trong bầy thị vệ nhìn đến bộ dáng không cam nguyện của hắn, mím môi cười một tiếng, chống lại ánh mắt lo lắng hắn bắn tới, toét miệng cười.

Nàng biết Đông Ly Thuần lo lắng kỹ lưỡng của những cao tăng này, khiến những thị vệ nàng an bài này thấy được vết tích của thần, lòng sẽ sinh sợ hãi, không muốn nghe lệnh làm việc, vậy thì thất bại trong gang tấc.

Nàng cười với hắn, ý bảo hắn yên tâm. Những thị vệ này cũng quả thật ôm chặt lòng hoài nghi kính sợ với đám Phật sống, chỉ sợ mấy vị hòa thượng này thật là Phật sống hóa thân, ngộ nhờ làm ra chuyện bất kính với thần, vậy thì xong đời.

Sở Liên Nhi đã sớm ngờ tới việc này, vì vậy đã sớm chích ngừa cho bọn họ, nói vậy nói bạ Đông Ly Thuần là chân long Thiên Tử, là thiên thần phù hộ, Phật tổ cũng còn phải nhìn thần linh trên trời làm việc, coi như những hòa thượng này thật là Phật tổ hóa thân, cũng không làm gì Thiên Tử được.

Những binh sĩ không có nhiều văn hóa này vừa nghe, suy nghĩ một chút cũng quả thật có đạo lý, hoàng đế là con trời, Phật tổ còn không phải đứng bên cạnh? Chủ tử của bọn hắn là chân mệnh Thiên Tử, mới không sợ những Phật tổ này.

Sở Liên Nhi nhìn Đông Ly Thuần thần sắc lo lắng, biết hắn cố kỵ cái gì, thản nhiên cười với hắn, làm một thế tay an tâm, sắc mặt Đông Ly Thuần hơi hoãn, nhưng vẫn lòng như lửa đốt, nếu như thất bại ở trước công chúng, hậu quả. . . Hắn thật không dám tưởng.

Ngũ đại cao tăng nói một ít kinh Phật rồi, cuối cùng một tiếng “A di đà Phật” như sấm, trong không khí cư nhiên truyền đến trận trận mùi đàn hương, chung quanh ngũ đại cao tăng xuất hiện rất nhiều bướm bướm xinh đẹp, hồng vàng lam xanh biếc, trông rất đẹp mắt, rối rít vây quanh bọn họ bay múa, chọc bách tính thành kính quỳ bái một trận nữa.

Sở Liên Nhi lại cảm thán, những “Thần tăng” này cũng quả thật nhọc lòng, mùi đàn hương bay lượn trong không khí này và bướm bướm bay lượn ở trong mắt dân chúng nơi này chỉ sợ là dấu hiệu hiển linh thần kỳ của Phật tổ, ở tại hiện đại, những thứ này chỉ có thể coi là ảo thuật bình thường nhất, căn bản không trèo lên nơi thanh nhã, đáng thương những người dân này, bị nắm mũi dẫn đi còn không tự biết.

Màn cuối cùng rốt cục trình diễn rồi, chính là “Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh”, cũng là bản lĩnh đầu độc lòng người lợi hại nhất của năm hòa thượng này, ngồi ở trong lửa mạnh hừng hực bị đốt cháy cả một nén hương nhưng quần áo vẫn hoàn hảo, ngọn lửa kia đốt đến người vây xem cũng cảm thấy nóng bỏng, nhưng năm vị thần tăng này lại có thể mặt không đổi sắc, sợ rằng đã thành thân kim cương không hư, nếu không có thể nào có bản lĩnh này?

Lúc quan trọng, Sở Liên Nhi cũng khẩn trương, ánh mắt khẩn trương của Đông Ly Thuần lại nhìn tới đây, nàng hít sâu một cái, vội vàng gọi Lăng Vân giả thị vệ chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa lách người đi tới trước mặt Thành Kiều, gật đầu một cái với hắn, “Chuẩn bị sẵn sàng, chờ bọn họ vừa đốt lửa, người cũng vội vàng đốt ngòi lửa, sau đó không để bọn họ xả hơi, thông gió xuống đài, gió càng lớn càng tốt.”

Thành Kiều thấy thần sắc Sở Liên Nhi ngưng trọng, nụ cười cũng mang theo một vẻ khẩn trương, vẻ mặt cũng ngưng trọng theo, gật đầu, “Yên tâm đi, ta nhất định không nhục sứ mạng.”

Trái tim của Sở Liên Nhi nhảy thình thịch, nhìn biến người xung quanh, bách tính mặt đỏ tim đập, đã là hưng phấn quá độ. Nhìn lại năm hòa thượng trên đài Phật, ngồi xếp bằng ở bên trên, cũng không nhúc

nhích, chắp tay trước ngực đọc kinh văn, mà đệ tử thân truyền của năm vị cao tăng dưới đài đã cầm cây đuốc, đốt lửa vào trong lư hương.

Củi khô lửa bốc, chỉ thấy lò “phụt” cháy, thế lửa ngập trời, dân chúng vây xem chịu không được khí nóng bỏng, rồi rít lui về phía sau, mà năm vị hòa thượng, đã bị lửa mạnh bao vây, bọn họ lấy tay áo che mặt, bị lửa mạnh hừng hực bao vây, lại vẫn cao giọng tụng kinh. Chọc mọi người hưng phấn kêu to: “Phật sống a, thật là việc Phật danh bất hư truyền a.”

Sở Liên Nhi nhìn âm thầm kinh hãi, những người này không biết làm cái gì ở trên người, nhìn ngọn lửa cháy thật cao, nhưng mấy vị Phật sống kia lại vẫn không nhúc nhích, lư hương kia khẳng định an bài cơ quan, quần áo trên người bọn họ mặc cũng có chức năng cách lửa.

Đông Ly Thuần nhìn quanh, nhìn năm vị thần tăng bị lửa mạnh vây quanh, ánh mắt nóng nảy, không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Sở Liên Nhi, nhưng lại không thấy bóng người của nàng, lòng không khỏi như lửa đốt.

Lúc này Sở Liên Nhi cũng không cố an ủi hần, nàng thấy lửa mạnh đã đốt một lúc, thời gian một nén hương đã đốt gần một nửa rồi, lửa mạnh cũng càng lúc càng lớn, cơ hồ không thấy được hình người bên trong, nàng ra hiệu cho Lăng Bân, chỉ thấy Lăng Bân biến sắc, mười tên thị vệ bình thường đã cầm ống trúc nhỏ bỏ vào trong miệng, rồi rít bắn ra bốn đạo ngân châm lạnh lạnh về phía năm vị thần tăng trong lửa.

Mấy tên thị vệ này là ám vệ bên cạnh Đông Ly Thuần, mỗi người đều võ nghệ cao cường, am hiểu điểm huyệt, ngân châm của bọn họ bắn về phía huyệt tê của chúng, sẽ khiến bọn họ trong nháy mắt không thể động đậy, huống chi, còn là hai ám vệ làm một tổ, nào có đạo lý không bắn trúng. Ít nhất khiến bọn họ có nửa canh giờ không thể động đậy.

Mười tên ám vệ bắn xong, rồi rít dùng ánh mắt tự tin nhìn về phía Lăng Bân, Lăng Bân lại gật đầu với Sở Liên Nhi, Sở Liên Nhi yên lòng, ra hiệu với Thành Kiều chờ ở ngoài tường cao. Thành Kiều lĩnh mệnh, đi tới tường cao, ra lệnh ấy binh lính: “Đốt lửa!”

Một quan binh cầm cây đuốc đã sớm đốt lên ném vào cửa động bên chân tường, cửa động sớm bị rắc một đường dầu hỏa thật dài, thế lửa liền theo dầu hỏa một đường xuyên qua tường cao bị dả thông, lạng lẽ đốt đài Phật, đài Phật là dùng củi chất đồng mà thành, Sở Liên Nhi đã sớm sai người dùng dầu hỏa thấm ướt số củi này, lại dùng quạt thổi, củi khô gặp phải lửa mạnh, trừ thiêu đốt vô cùng vô tận, vẫn là đốt, đốt, đốt! Thật đốt vô pháp vô thiên, ngọn lửa phốc phốc cháy loạn đốt cả tòa đài Phật, lửa mạnh vô cùng vô tận như sóng thần tức giận, mạnh mẽ hủy thiên diệt địa, trên mặt dân chúng chung quanh vì nóng mà đổ mồ hôi.

Bọn thị vệ cũng không thể ở không, cong mình đứng ở tường cao, đài Phật ở bên trong tường cao, Sở Liên Nhi thần không biết quỷ không hay đã dả thông, cũng chừa lại một cửa động thông gió đặc biệt, bọn họ rồi rít cầm quạt lớn quạt vào trong động, gió từ trong động đi vào, một đường nhào tới đài Phật, củi khô lửa bốc, hơn nữa gió thổi mười phần, trong khoảng thời gian ngắn, lửa mạnh ngất trời, ngọn lửa tử tán loạn, đốt hưng phấn vang dội.

Đệ tử thân truyền của năm vị cao tăng đột nhiên thấy lửa mạnh trên đài Phật “phụt” lên, ngọn lửa lập tức xoay mình bay thật cao, có chút kinh ngạc bất định. Rồi rít chạy đến đài Phật, nhưng ngọn lửa kia quá nóng bỏng, cách ngọn lửa đến một trượng, đã cảm thấy lửa mạnh đập vào mặt, không thể không trở về, ánh mắt kinh hãi nhìn chung quanh, nhưng lại có khổ nói không ra.

Bách tính nhìn thế lửa càng lúc càng lớn, còn tưởng rằng Phật sống quả thật thần thông quảng đại, rồi rít trầm trồ khen ngợi, tiếng hô tiếng vỗ tay như sấm, đẩy “Phượng Hoàng niết bàn” lên cao triều.

Sở Liên Nhi rút cục thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy về phía Đông Ly Thuần, nàng thần nhiên cười với hần, ý bảo đã thành công.

Đông Ly Thuần rút cục thở phào thật dài, rút cục buông ra hai quả đấm nắm chặt, gương mặt nhìn lửa mạnh hừng hực, môi hiện lên cười lạnh.

Ngọn lửa càng lúc càng lớn, đã che kín nửa bầu trời, bỗng dưng, một thanh âm vang tận mây xanh truyền đến, “Thật là to gan, bọn người cư nhiên lấy danh nghĩa Phật tổ tiến hành rêu rao khoác lác ở trước mặt Chân Long Thiên Tử. Phải bị tội gì!”

Một thanh âm không căn cứ vang lên, như sấm sét ở đất bằng, chấn màng nhĩ người ông ông vang dội, rồi rít hoảng sợ ngấm nhìn chung quanh.

Nhưng, bốn phía trừ lửa mạnh ra, lại không có bất kỳ bóng người nào. Sắc mặt đê tửu mấy vị cao tăng đột biến, rồi rít ngấm nhìn chung quanh, lại nhìn về phía ngọn lửa càng lúc càng lớn ở đài Phật, đã cảm thấy không ổn.

Đang lúc mọi người kinh nghi bất định thì bên tai nghe được từng trận tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, mọi người cả kinh, rồi rít đưa ánh mắt nhìn về phía đài Phật đã bị lửa mạnh vây quanh, tiếng kêu thảm thiết kia, là từ bên trên phát ra.

“A, cứu mạng a. . . Cứu mạng a. . .” Thanh âm tê tâm liệt phế, giống như đang bị thống khổ cực lớn, bách tính rồi rít thất kinh, rồi rít kêu lên: “Làm sao rồi, Phật sống đang hô cứu mạng?”

“Đúng, Phật sống không phải là thân kim cương không hư sao? Sao hô cứu mạng?”

“Không thể nào, chuyện gì xảy ra?”

Sở Liên Nhi nhìn tiếng kêu càng ngày càng thê thảm trên đài, cười lạnh trong lòng, những người này lừa gạt tài lừa gạt sắc, làm hại dân chúng cửa nát nhà tan, hiện tại để cho các người biết cảm giác bị lửa cháy bùng bùng đốt cháy, tan lòng nát dạ.

Trên người bọn họ bị điểm huyết tê, thân thể không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt bị chôn sống chết cháy, loại đau khổ này, cũng không phải là người bình thường có thể thừa nhận được.

Mưu kế của Sở Liên Nhi cũng rất đơn giản, chính là lấy thần chế thần, các người đã dùng thần để gạt người, nàng cũng lấy danh nghĩa thần tới thu thập người.

“Thiên thần phát uy, phạt kẻ phạm pháp mạo danh thần. Lửa cháy bùng bùng đốt cháy, rút gân lột da. Chúng tiên binh, phóng hỏa cho ta!” Lại một trận sấm sét chột vang, bách tính còn chưa có phục hồi tinh thần lại, chợt thấy sao lửa, rồi rít ném lên đài Phật, chỉ thấy một hồi tiếng kêu thảm pháp phòng, không biết là người nào la: “Ai da, thiên thần nổi giận nữa, thì ra là những tên này giả Phật.” Bách tính sợ ngốc lảng không khỏi, Phật bọn họ quý bái thể nào thành giả?

Mấy tên đê tửu thấy không ổn, đang định chạy, lại bị mấy thị vệ bắt được.

Bỗng dưng, có người hét lên một tiếng: “Ai nha, đại gia mau nhìn, Phật tổ thật xuất hiện!”

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy không trung chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một người mặc quần áo màu, tay cầm châu Phật, đỉnh đầu đội một vòng vàng, lông lánh sáng lên. Nàng đứng trên đỉnh một cây đại thụ thật cao, gió mạnh lay động tiên y chiếu lấp lánh trên người nàng, sợi tơ, đủ mọi màu sắc năm màu rực rỡ đứng ở giữa không trung, thật là tiên bay trên trời!

Mặt trời chói chang nhô lên cao, bách tính nhìn không rõ lắm, thế nhưng vẫn cảm nhận được ánh sáng và quần áo rực rỡ người đó mặc trên người chân chân thật thật, vì vậy rồi rít ngả quỳ, trong miệng kêu, “Thật sự là Phật tổ xuất hiện.”

Mọi người hô té quỵ dưới đất, rồi rít vui đầu đến trên đất.

“Thế gian vạn vật, Phật tổ chỗ nào cũng có. Rượu thịt xuyên ruột qua, Phật độ ở trong lòng. Thiên hạ chúng sinh, chỉ cần trong lòng có Phật, Phật sẽ chỗ nào cũng có.” Thanh âm Phật tổ êm dịu, giọng nữ tuyệt vời, mang theo hiền lành và ôn nhu, tuyệt không uy nghiêm, nhưng lại làm cho người ta cảm nhận được tấm lòng rộng rãi và từ bi của Phật tổ một cách chân thật. Thanh âm kích động của bách tính cũng thay đổi, rồi rít dập đầu, ánh mắt thành kính không dám nâng lên, bởi vì ánh mặt trời quá lớn, bọn họ cũng nhìn không rõ lắm.

Tiếng kêu thảm thiết vang tới bên tai càng ngày càng thê lương, giống như từ trong Địa ngục truyền đến, nghe đến đầu tóc người tê dại, lửa mạnh đốt người, lại không thể nhúc nhích, đó là cảm giác gì?

Nói như vậy, người bị lửa đốt sẽ không bị chết cháy tươi, mà là trước bị khói đen sắc ngất, sau đó sẽ từ từ bị chết cháy, đáng tiếc, Sở Liên Nhi không muốn cho bọn họ chết quá đơn giản, cố ý sai người đem củi ngâm

dầu hoả, lại phát tán dấm chua diệt mùi khói lên củi, như vậy đốt cháy, một chút mùi khói cũng không có, bọn họ sẽ không bị khói hun ngất. Chỉ có thể bị chôn sống chết cháy, tươi sống đau chết.

Đám người Thành Kiều Lăng Bân Lý Hoa nhìn tiếng kêu tê tâm liệt phế, thảm tuyệt người, nghe đến màng nhĩ đánh trống, nhìn Sở Liên Nhi đang ẩn thân ở trong góc cầm “Ông nói” giả trang Phật tổ, rồi rít rùng mình một cái, trong lòng đều nghĩ, nữ nhân này thật đúng là ác độc vô cùng, năm người sống sờ sờ, cứ như vậy bị chết cháy, lại không thể nhúc nhích, trước kia nghe nói qua nữ nhân này âm ngoan thủ đoạn độc ác, nhưng thể nào cũng không tin tưởng, hôm nay thấy, mới biết nữ nhân này quả thật như truyền thuyết, nữ ma đầu máu lạnh.

Bọn họ vừa kính vừa sợ nhìn Sở Liên Nhi, mặt mày nàng đều là nụ cười, nàng đổi thanh âm, cầm “Ông nói” tự chế đặt ở bên mép lại nói: “Ngã phật từ bi, mấy hòa thượng này, mạo danh thể thân, lấy Phật tổ danh nghĩa, lừa gạt tiền tài dân chúng, thật là tội không thể tha, lấy lửa cháy bùng bùng đốt cháy, tẩy đi một thân tội nghiệt, sống lại kiếp khác.” Đám người Thành Kiều vừa kinh dị vừa khâm phục trong lòng, bọn họ thật không hiểu, chỉ là một cái ống trúc nối vài sợi dây dài đến một ống trúc trên cành cây khác, thanh âm sẽ truyền đi bốn phương tám hướng, hơn nữa thanh âm vang vọng, giống như vang ở trước mắt, lại giống như vang ở chân trời.

~~[1] Phượng Hoàng niết bàn: Phượng Hoàng là một loại chim thần thời thượng cổ, sau khi chết toàn thân bốc cháy, sau đó từ đám tro lại tiếp tục tái sinh, đồng thời càng độ kiếp mạnh hơn nữa nên được gọi là: “Phượng Hoàng Niết Bàn”

90. Q.4 - Chương 11: Mười Kế Thành Công

Đám người Lăng Bân Thành Kiều vừa kính vừa sợ nhìn Sở Liên Nhi, mặt mày nàng đều là nụ cười, nàng đổi thanh âm, cầm “Ông nói” tự chế đặt ở bên mép lại nói: “Ngã phật từ bi, mấy hòa thượng này, mạo danh thể thân, lấy Phật tổ danh nghĩa, lừa gạt tiền tài dân chúng, thật là tội không thể tha, lấy lửa cháy bùng bùng đốt cháy, tẩy đi một thân tội nghiệt, sống lại kiếp khác.” Đám người Thành Kiều vừa kinh dị vừa khâm phục trong lòng, bọn họ thật không hiểu, chỉ là một cái ống trúc nối vài sợi dây dài đến một ống trúc trên cành cây khác, thanh âm sẽ truyền đi bốn phương tám hướng, hơn nữa thanh âm vang vọng, giống như vang ở trước mắt, lại giống như vang ở chân trời. Nữ nhân này mặc dù lòng dạ ác độc, nhưng cơ trí mưu kế đầy trong đầu quả thật khiến người khâm phục.

Lăng Bân nhìn Sở Liên Nhi cười như con báo, trong lòng như có điều suy nghĩ, nữ nhân này thật không lương thiện, có lẽ có lúc quá ác độc, nhưng cơ trí và mưu kế của nàng, vừa giận vừa vui, tính tình nên cười nên giận, quả thật chỉ có nàng mới có thể bước cùng chủ tử.

Lời nói của “Phật tổ” vừa xong, bách tính đã ông ông vang dội, mới tỉnh ngộ lại, “Mấy vị Phật sống kia là giả hay sao?”

Có người không tin, “Làm sao biết chứ, thần kỳ trước kia bọn họ biểu diễn chẳng lẽ là giả sao?”

“Không tức là sắc, sắc tức là không. Nếu người hiểu rõ, ba thể đều là Phật, ứng với pháp giới, tất cả do tâm tạo. Dân chúng cần phải biết, lòng người hướng Phật chỗ nào cũng có, nhân gian tự có Chân Long Thiên Tử, cầu Phật không bằng cầu mình, cần phải biết, Phật tổ cũng phải dựa vào chính mình.” Thanh âm Phật tổ tràn đầy thờ dài, làm như mù quáng mà cảm thán đối với người phạm.

“Nhớ lấy, cầu người không bằng cầu mình, một lòng hướng thiện, mới đúng căn nguyên đạo Phật.” Sở Liên Nhi im lặng, thấy Xuân Hồng sùng bái đầu rạp xuống đất, cực kỳ đắc ý, thấy bách tính đều quỳ trên mặt đất, tranh thủ thời gian ra dấu cho Lý Hoa ẩn thân trên tàng cây, ý bảo hẩn buông “Phật tổ” từ trên trời xuống.

Lý Hoa đang thưởng thức Phật tổ thật lừa gạt bách tính quỳ bái, rất là buồn cười, thấy Sở Liên Nhi ra hiệu, nhất thời luống cuống tay chân, không nắm vững cây gậy trúc lau dầu phấn trong tay, “Phật tổ” trên trời lão đảo muốn ngã, Lăng Bân đứng trên một cây khác vội vàng phi thân qua nhận lấy “Phật tổ”. Sau đó hủy thi diệt tích.

Kính sợ nhưng không nguy hiểm, Sở Liên Nhi vỗ ngực một cái, lau mồ hôi trên trán, trong lòng âm thầm oán thầm, Lý Hoa này thật là. Thiếu chút nữa thì khiến nàng rắc rối rồi. Thật may là Lăng Bân phản ứng khá nhanh, nếu không, nàng thật đúng là không biết nên tự bào chữa như thế nào.

Cả trường hợp, trừ Đông Ly Thuần ra, tất cả dân chúng gồm có cả quan viên, tất cả đều kính sợ thành kính quỳ xuống, đầu rạp xuống đất cúng bái.

Đông Ly Thuần chấp hai tay, nhìn động tác tức cười của Lý Hoa ẩn thân giấu ở trên cây, và thân ảnh của Lăng Bân, không khỏi hơi nhếch môi, khẽ lắc đầu.

Mặc dù bách tính nghe lời của “Phật tổ” cái hiểu cái không, nhưng trong miệng vẫn thừa dạ đồng ý, quỳ lạy, chờ bọn hán ngẩng đầu, không trung đâu còn có bóng dáng Phật tổ?

Đông Ly Thuần ho một tiếng, thanh âm uy nghiêm nói với mọi người: “Xin các hương thân đứng lên, Phật tổ đã rời đi rồi.”

“Phật tổ đi?”

“Cầu người không bằng cầu mình, một lòng hướng thiện, mới là căn nguyên đạo Phật, Phật tổ có ý tứ là, muốn chúng ta không nên cầu xin ngài, mọi việc đều phải dựa vào chính mình?” Thanh âm Đông Ly Thuần nhàn nhạt, lại vang ở trong lòng mọi người.

Bách tính bắt đầu trầm tư, lại nhao nhao gật đầu, cảm thán: “Đúng vậy a, chúng ta cầu Phật bái Phật chung quanh, tiền tài hàng năm hiểu kính cho bọn họ cũng không biết có bao nhiêu, nhưng lại chưa bao giờ có một ngày hiển linh, thì ra cầu người thật không bằng cầu mình.”

Mọi người lại nhao nhao gật đầu, lại có người nói: “Quả thật như thế, người xem Quan Âm Bồ Tát trong miếu đều tự mình niệm kinh, Phật tổ đều phải niệm kinh, huống chi những người phạm tục như chúng ta.”

“Đúng vậy, nói như thế, cầu Phật thật không có ý nghĩa gì rồi hả?”

“Đúng, tiền tài chúng ta cống hiến ấy vị Phật sống kia, không phải xong rồi?”

“Đúng vậy, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đây chính là toàn bộ tài sản của chúng ta!” Rốt cục có người tỉnh ngộ lại, rồi rít về mặt đưa đám.

Kính sợ của bách tính với Phật tổ lúc trước không còn, lúc này chỉ còn lại sa sút tinh thần và vô cùng tức giận. “Phật tổ” vừa rồi cũng nói với bọn họ, Phật tổ đều phải dựa vào chính mình, huống chi những dân chúng tầm thường như bọn họ? Ngay cả “Phật tổ” đều nói cầu người không bằng cầu xin mình, bọn họ căn bản sẽ không làm chủ cho dân chúng, còn yêu cầu bọn họ làm gì? Nhưng, vô số tiền tài bọn họ cống hiến cho Phật tổ, sẽ làm thế nào?

Đông Ly Thuần nhìn độ lửa đã không sai biệt lắm, vội đứng ra, chấp tay nói với mọi người: “Các vị hương thân, mới vừa rồi mọi người cũng nghe Phật tổ đã nói, cung kính Phật tổ là tốt, chỉ có trong lòng có Phật, Phật sẽ gặp chỗ nào cũng có. Nhưng chữ “Phật” này, cũng không phải là vạn năng, chẳng qua là báo ợi người, lòng phải từ bi, sau khi chết mới có thể thăng thiên, hưởng thụ thế giới cực lạc phương Tây. Nếu như dân chúng đều ký thác trên người Phật tổ, trên đời làm sao có kiếp sau chết ly biệt, vui buồn ly hợp?”

Sở Liên Nhi lấy thần chế thần, đầu tiên chính là muốn dân chúng tỉnh táo lại, để cho bọn họ không tin tưởng Phật tổ nữa. Phật tổ coi như lợi hại, cũng sẽ không quản xem bọn họ làm khi gió gì, cầu người không bằng cầu mình!

Dĩ nhiên, Đông Ly Thuần thân là hoàng tử, lại được “Phật tổ” nói là chân mệnh Thiên Tử, lời nói của chân mệnh Thiên Tử còn giả sao? Lúc này các lão bách tính mới từ từ tỉnh táo lại, đúng vậy, nếu như Phật tổ linh nghiệm thật, bọn họ còn có thể chịu thảm cảnh vợ con ly tán cửa nát nhà tan sao?

Lúc này, “Thám tử” ẩn thân ở trong đám người đã cao giọng nói: “Nhị điện hạ nói rất đúng, nếu như Phật tổ thật hiển linh, vậy thế tử ta cũng sẽ không rời đi ta, con trai của ta cũng sẽ không bệnh chết. Nói, mọi việc còn phải dựa vào chính mình chứ sao.”

Có người mở đầu, tâm tình mọi người bình phục lại, lại rít rít nghĩ đến tiền của mình hiến cho “Phật tổ”.

Đông Ly Thuần nói: “Mỗi ngày Phật tổ bận rộn lo tụng kinh niệm Phật, làm sao có thời giờ hạ phạm phổ độ chúng sanh? Mới vừa rồi Phật tổ cũng đã nói, những tên này đều là lừa gạt mà? Nếu không, nếu như năm vị thánh tăng này thật sự là thân kim cương không hư, sao lại bị thiêu cháy hoàn toàn đây?”

Mọi người nhao nhao gật đầu, thành kính trước kia không còn, rồi rít ném đá lên đài Phật đang dần nhỏ lửa, có người thậm chí ném giấy.

“Chết cháy bọn họ, chết cháy bọn họ, tên lường gạt đáng chết, Phật tổ chân chính làm sao lừa gạt nhiều tiền của chúng ta như vậy, rõ ràng chính là tên lường gạt.”

“Đúng đúng, tất cả tài sản của ta đều bị bọn họ lừa gạt đi, ai da, nữ nhi của ta còn bị bọn họ mang đi, nữ nhi của ta a, tên lường gạt, trả nữ nhi cho ta. . .”

“Huynh đệ của ta vốn không tin thần, trước đó vài ngày còn khuyên ta nói, đừng tin những thứ kia, không đến hai ngày, huynh đệ của ta liền bị bọn họ lấy lý do chống đối bất kích với Phật tổ, đánh chết tươi huynh đệ của ta, tên lường gạt ghê tởm, trả huynh đệ cho ta. . .”

Bách tính àng nói càng nóng, càng nghĩ càng không đúng, đúng vậy, nếu như bọn họ thật sự là Phật tổ hóa thân, sao lại tàn nhẫn giết người cường đoạt dân nữ? Những người này rõ ràng chính là bọn bịp bợm giang hồ giả danh lừa bịp.

Bách tính mất khống chế, có nghĩ đến người thân không tin Phật liền bị hại chết của mình, có nghĩ đến toàn bộ tài sản mình hiến cho, đây chính là tiền mồ hôi nước mắt hơn nửa đời người, còn có khóc lóc nước mắt, nói tin tưởng bọn họ, còn đem thân nữ mình cho bọn họ giày đạp —— bách tính môn bị “người có lòng” ẩn thân trong đám người kích động, lửa giận dâng cao, mở mắt máu đỏ chạy về phía những “đệ tử” bị trời gô, vuốt mặt vuốt mặt, bóp chân bóp chân —— đáng thương mười mấy tên tiểu sa di và mấy tên đệ tử thân truyện của Phật tổ, không kịp giải oan, đã bị bách tính tức giận đạp thành mảnh vụn. . .

Những quan viên đứng ở một bên đều ngây ngốc suy nghĩ, nhìn bách tính đã phát điên, rồi rít xoa xoa hai tay, không biết làm sao, đem ánh mắt cầu cứu nhìn Đông Ly Thuần người mặt không đổi sắc duy nhất.

“Điện hạ, người xem, này, này như thế nào mới tốt?” Sắc mặt tri phủ xám tro, hẳn không ngờ tới những Phật này ở trước mặt Nhị điện hạ lại bị Phật tổ tự mình hiện thân làm lộ diện mạo thật, vốn hẳn còn muốn mượn những tên Phật này tìm một chức quan cao, như thế rất tốt, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lương một năm của hắn, phải bao lâu mới có thể lấy trở lại?

Đông Ly Thuần thấy thời cơ đã chín mùi, vội ra mặt trấn an mọi người, Đông Ly Thuần đầu tiên đường hoàng nói, hẳn đã sớm nghe nói thần ở thành Lương Châu vô pháp vô thiên, quái lực loạn thần, tạo ra thị phi, tung tin lừa gạt, khiến cho rất nhiều gia đình cửa nát nhà tan. Hôm nay hẳn cố ý tới vạch trần âm mưu của bọn họ, không nghĩ, cứ nhiên gọi được Phật tổ thật hiện thân. Xem ra những thần này đã chọn cho trời nổi giận, hẳn đại biểu quan phủ, tự mình ra mặt trừng trị những thần này. Cuối cùng, hẳn lại làm diễn giảng thanh minh cuối cùng trấn an lòng người, công bố, tiền tài mọi người bị lừa lấy nhất định bị những thứ thần này giấu đi, chỉ cần tìm được chỗ ẩn thân của bọn họ, nhất định có thể lục soát. Mọi người không ngại thì chỉ phương hướng cho hắn, hắn sẽ phái người đi lấy tài sản về ọi người.

Nhưng, nếu như những thần này đã lừa gạt tiền tài tiêu xài hết, vậy cũng chỉ có thể làm dạy dỗ.

.

Đông Ly Thuần ở bên kia nói không biết trời đất, Sở Liên Nhi ở chỗ này cười nhào tới trước ngựa ra sau, nàng không nghĩ tới, người này thật có bản lĩnh gặp quỷ nói chuyện hoang đường, thấy thần nói tiếng thần, xem ra thật đúng là xem thường hắn rồi.

Đông Ly Thuần vừa nói xong, bách tính bên dưới đã lũ lượt tiến lên, nói hẳn biết chỗ ở của thần giả, có người nói ở trong một chùa miếu, một người khác còn nói ở trên thuyền. . .

Đông Ly Thuần ai đến cũng không cự tuyệt, lập tức phái thủ hạ dẫn bọn họ đi.

Nhưng bên kia, Liễu Nhất Thanh đã dẫn người chạy tới nơi muốn đến trước một bước.

Đáng tiếc, bách tính đi trễ một bước toàn bộ tài sản bị lừa đi, đã không thấy bóng dáng. Bọn họ như mất hồn, nhìn cả phòng xóc xếch, hiển nhiên đã lục soát hết, rồi rít thất thần khê đảo mắt, nói với tướng sĩ dẫn

đầu: “Sai gia, những thần giả này đã lấy tiền đi trước.”

Tướng sĩ thủ lĩnh hết sức chấp nhận gặt đầu, chỉ vào châu báu tán loạn trên đất, nói: “Xem ra chúng ta tới đã muộn một bước.”

Đông đảo dân chúng người nhìn ta, ta nhìn người, mắt hồn suy sụp, có người mặt không còn chút máu, có người tự lẩm bẩm nói: “Nguy rồi, tất cả tài sản của ta, còn có nữ nhi của ta, thê tử của ta, tất cả đều bị bọn họ hại.”

Không biết là người nào ramột câu: “Ta biết chỗ ẩn thân của những người giả thần kia.”

Một câu nói khiến dân chúng cả thành Lương Châu muốn đánh thần kích động mãnh liệt, chỉ thấy trên đường cái, nhà nhà đóng cửa, chỉ có bách tính kết đội thành nhóm, tay cầm các loại cuốc đòn gánh, rối rít chạy về một phía, nghe nói, nơi đó là đại bản doanh của đám thần, nghe nói, trên ngũ đại thánh tăng còn có thủ lĩnh. . . Nghe nói. . .

Dù sao, hoạt động đánh thần này, đã oanh oanh liệt liệt triển khai, lại rầm rầm ù ù rơi xuống.

Đông Ly Thuần dưới diệu kế của Sở Liên Nhi, chẳng những nhận được ngân lượng tha thiết ước mơ chất thành núi, còn mượn tay dân chúng, lật ngược tất cả ở của Bạch Liên giáo ở thành Lương Châu mấy chục năm. Các thủ lĩnh cấp trên của Di Lặc giáo, bị bắt bị bắt, có người bị dân chúng loạn gây đánh chết tại chỗ, trừ số ít chạy trốn ra, binh tôm tướng cá đều bị đền tội, ổ của Bạch Liên giáo bị phá hủy, sợ rằng không có 350 năm cũng không khôi phục được.

Đương kim nhị hoàng tử Đông Ly Thuần sẽ lập tức lên đỉnh giang sơn, bởi vì âm mưu vạch trần thần giả trước mặt mọi người, do “Phật tổ” hiện thân, chỉ chân long thiên tử, danh vọng của hắn ở thành Lương Châu như nước lên thì thuyền lên, như mặt trời ban trưa, đã áp đảo thế của Phật tổ chân thân, khi Đông Ly Thuần mang theo đại đội nhân mã rời đi Lương châu, bách tính tới tiễn đi8 ước chừng dài mười mấy dặm.

Hát vang bài ca rời đi thành Lương Châu, đi tới đại doanh đóng quân, mọi người cười nói dọc theo đường đi, Đông Ly Thuần lấy được đầy đủ tiền tài, đủ chống đỡ quân thưởng tác chiến của hai mươi vạn đại quân ba tháng. Tâm tình thật tốt, ôm cả eo Sở Liên Nhi, giữa lòng mây đều là nụ cười sáng ngời.

Ngồi vào trong lều quân sự lần nữa, chúng tướng sĩ bội phục Sở Liên Nhi đầu rạp xuống đất, cũng không còn khinh thường và chán ghét trước kia.

Mọi người rối rít vây quanh Sở Liên Nhi hỏi thăm, hỏi nàng “ổng nói” đó chế luyện thể nào, tại sao làm cái động ở ống trúc, nối dây xuyên đến ống trúc khác, lại kéo lên nhánh cây, thanh âm liền có thể truyền ra cực xa, thật rất không thể tin.

Sở Liên Nhi chỉ cười không nói, nàng muốn giải thích, đây chỉ là nguyên lý thanh học (học về thanh âm) rất đơn giản, lúc tiểu học cũng đã học. (nếu như các độc giả không tin, đại khái có thể thử một chút. Mình cầm một cái ống trúc, dĩ nhiên, ly giấy cũng được, xuyên một cái lỗ, xuyên một sợi dây chừng mười thước ra ngoài, nói vào một “ổng nói” khác, trong khoảng cách cỡ 10km, hai người chia ra cầm ống nói, nói vào ống nói, bảo đảm người bên kia sẽ nghe được rõ ràng. Đây chính là nguyên lý thanh học. Thanh âm, sẽ giống như dây điện, có thể trải qua vật thật truyền đến.)

Về phần thanh âm như sấm ở trên trời của “Phật tổ” mà bách tính nghe được, vậy thì càng đơn giản hơn, xem qua tiểu thuyết võ hiệp chưa? Nên biết Sư Tử Hồng chứ? Âm vệ của Đông Ly Thuần, có người nào không phải một thân võ nghệ?

Còn nữa Phật tổ xuất hiện ở trên trời đó, là dùng người làm giả, người ẩn thân trên tàng cây, dùng cán trúc chống, sao dân chúng không phát hiện?

Thứ nhất, lúc ấy mặt trời đang rực, “Phật tổ” đưa lưng về phía ánh mặt trời, hơn nữa quần áo giấy trên người Phật tổ mặc sẽ phản quang, lại bị mặt trời mạnh phản xạ, ánh sáng vạn trượng, đâu còn nhìn rõ. Còn có một chút là, căn cứ vào kính sợ đối với Phật tổ, bách tính nào dám nhìn thẳng? Đây cũng là nguyên nhân Sở Liên Nhi có thể lừa gạt vượt qua kiểm tra.

Có đầy đủ tư cách tác chiến, Đông Ly Thuần không cố kỵ nữa, lập tức ra lệnh các lộ đại quân đến kinh sư.

Ngày mai sẽ lên đường, tối nay trừ binh lính tuần tra ra, tất cả tướng sĩ nên sớm đi ngủ.

Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi cũng không ngoại lệ, chuẩn bị sớm tắm rửa đi ngủ, gần tối, trong quân doanh đã nhóm lửa, màn đêm bao phủ xuống trại lính, ở bóng vàng của cây đuốc chiếu rọi xuống, cảnh tượng thật thần bí mông lung.

Ra khỏi lều nghị sự, Đông Ly Thuần ôm cả eo thon của Sở Liên Nhi, tự trở lại lều.

Tiến vào lều, Sở Liên Nhi bỏ qua căng thẳng ban ngày, cởi áo khoác trên người ra thay hần, mắt cười ôn nhu nói: “Đói bụng rồi chứ, Xuân Hồng, người đến doanh đầu bếp xem, canh bí đỏ táo đỏ của ta làm xong chưa?”

Đông Ly Thuần cười nói: “Không vội, Liên Nhi, khí trời nóng như vậy, lại đã ra một thân mồ hôi, trước tắm rửa rồi lại dùng bữa tối.” Hắn nhìn mặt trái xoan hồng hào của nàng, trông mắt đen như trân châu càng thêm u.

91. Q.4 - Chương 12: Chúc Mừng

Trong đầu hiện lên một hình ảnh, lột sạch hần, sau đó áp đảo hần trên mặt đất trên giường, sau đó nữa, hắc hắc. . .

“Liên Nhi, người đang làm gì?”

Sở Liên Nhi nghĩ tới đủ thứ lung tung trong đầu, đột nhiên phát giác hai tay của mình đã kìm lòng không được sờ lên lồng ngực bóng loáng của hần, không khỏi đỏ mặt, cuống quýt thả tay xuống, nói cả lăm: “Y phục đã cởi, có thể tiến vào.” Nàng không dám nhìn mặt của hần, chỉ sợ hần giữu cợt nàng.

“Liên Nhi, quần còn chưa cởi.” Thanh âm của Đông Ly Thuần càng mê người, nàng cúi đầu, trên mặt nóng hừng hực, có thể đỏ đến bên tai rồi. Nàng nhìn quần dài bên hông hần, quần màu trắng được một sợi dây màu trắng buộc lại, lúc này nàng mới phát hiện ra, cặp mắt nàng không tự chủ nhìn vào trong quần hần, lại nuốt nước miếng một cái, thứ to lớn dưới quần, đã chống lên một cái lều nhỏ rồi, nàng kinh hãi nhìn tới chỗ đó của hần, nửa ngày nói không ra lời.

“Liên Nhi, người đã nói muốn hầu hạ ta tắm.” Thanh âm của Đông Ly Thuần dễ nghe cực kỳ, châu ngọc rơi bàn, dễ nghe như rượu thơm ngon, làm người ta say mê.

Sở Liên Nhi gật đầu loạn xạ, vươn tay ra, tháo cái gút của dây lưng bên hông hần ra, dây lưng rút ra, quần không có trời buộc cũng rớt xuống theo, nàng chăm chú nhìn một bộ vị của hần, nhìn một cây gậy ngạo nghễ ngất trời ưỡn lên xông vào trước mắt, không khỏi hít một hơi, làm việc kia với hần rất nhiều lần rồi, nhưng mỗi lần nàng đều xấu hổ không dám mở mắt, căn bản không biết thứ vũ khí hại nàng thống khổ không chịu nổi, làm cho nàng vừa đau lại tê dại rồi lại tiên tiên muốn chết đến cùng lớn bao nhiêu.

Mà bây giờ, nàng mới phát hiện vũ khí đó của hần, thật to, rất kinh người.

“Liên Nhi có thích nó hay không?”

Nàng đã thẹn thùng nói không ra lời, vội vàng ngồi xổm người xuống, chạm vào giày da dê màu đen mũi nhọn của hần, tay chân luống cuống cởi xuống thay hần, Đông Ly Thuần tiến vào thùng nước tắm, nàng cầm khăn tắm loạn xạ lau người hần, hần hưởng thụ nhắm cặp mắt.

Nàng nhìn thấy trên lưng của hần có vết sẹo trắng như tuyết, vội bỏ qua khăn tắm, sờ sờ, “Đây là cái gì?”

“Vết thương.”

“Lúc nào thì bị?” Thân thể hần rất mê người, nhưng ồng ngực, sau lưng lại có mấy vết thương dài dử tợn, nhìn qua thật không hòa hợp, trong lòng đau đớn kịch liệt.

“Lúc nào thì lưu lại, còn đau không?” Nàng không kiềm hãm được vuốt vết sẹo hơi nhô ra kia, nàng bình sinh sợ nhất là đau, một chút xú đau đớn cũng khiến cho nàng thét chói tai, những vết thương này, khẳng định rất đau.

“Mấy năm trước lưu lại, đã tốt hơn, hiện tại không còn đau đớn.” Hấn nắm tay nhỏ bé của nàng, đặt ở bên môi hôn, sau đó, hai tay của hấn bắt đầu từ từ dời lên trên, đi tới cánh tay của nàng, “Liên Nhi, trên người người rất nhiều mồ hôi. Cùng tắm với ta, được không?”

Cùng tắm với hấn? Sau đó hấn ăn đậu hủ trên người mình, sau đó nhân cơ hội muốn nàng?

Nàng mới không làm, nàng muốn ăn đủ đậu hủ của hấn trước mới đúng.

“Ta tắm cho ngươi trước, rồi ta tắm.” Nàng đi tới phía trước hấn, bắt đầu lau trước ngực của hấn, hai tay bỗng chốc bị bắt, kéo vào trong một lồng ngực ướt đầm dề, sau đó eo nhỏ nhắn cũng bị bắt được, “A. . .” Không còn kịp hét chói tai, đôi môi đã bị hôn.

Mắt hạnh trừng trừng, nàng nhìn chằm chằm lông mi thật dài đẹp mắt của hấn, thời điểm người này đang tắm đều không an phận.

Hấn buông môi nàng ra, con ngươi sáng trong, hấn chỉ bên ngoài lều, nói: “Liên Nhi, ngươi không phải muốn cho người bên ngoài nghe được chúng ta đang làm gì chứ.”

Mặt “Vụt” đỏ, lều này mặc dù ngăn cách dòm ngó từ bên ngoài, nhưng, hình ảnh người cũng nhìn rõ ràng, còn nữa Đông Ly Thuần là chủ tử, thị vệ đã sớm vây đầy bên ngoài lều, ông trời, thanh âm trong màn, người canh giữ ở bên ngoài chẳng phải. . . .

Vội vàng đẩy hấn ra, luống cuống tay chân sửa sang lại y phục bị làm ướt đầm, lại bị hấn ngăn cản, chống lại con ngươi quá mức đẹp mắt của hấn, tròn mắt của hấn tỏa sáng lấp lánh, như ngôi sao chân trời, sáng trong như bảo thạch đen.

“Ngươi sớm muộn cũng sẽ quen.”

Thói quen cái quỷ, nàng mới không có hứng thú làm sự việc đó bên tai mọi người, cho dù thân là người hiện đại cởi mở, chỉ sợ cũng không có mấy người dám làm việc đó lúc mọi người vây quanh.

“Không cần, buông ta ra.” Không dám gọi lớn tiếng, nàng chỉ có thể gầm nhẹ.

Đông Ly Thuần không thả, giữ chặt hai tay, ôm chặt thân thể mềm mại của nàng trước ngực, lồng ngực trần trụi cảm nhận được đứng thẳng đây đặn trước ngực nàng, hạ thân không khỏi căng đau, càng thêm ôm chặt nàng, cảm nhận được kích thích từ đường cong tốt đẹp của nàng mang cho thân thể, hấn nén thanh âm nói: “Liên Nhi, không có cách nào rồi, nếu đã chọn ta, sẽ phải thói quen tình cảnh coi như làm chuyện như vậy cũng đều sẽ có người hầu hạ.”

Sở Liên Nhi làm sao không biết, thân phận của hấn không thể so sánh tầm thường, bất kể ở bất kỳ địa phương nào, thị vệ tôi tớ bên cạnh không thiếu được, coi như làm. . . . Ân ái, đều có người chờ đợi bên ngoài. Mặc dù biết, nhưng cảm giác khi bị rồi lại không phải thế, nàng làm ở bên trong, coi như đóng cửa phòng, mà dù sao chỉ cách một cánh cửa phòng, cổ đại cũng không có thiết bị cách âm, người bên ngoài khẳng định nghe rõ ràng, ông trời, diệt nàng thôi.

“Không cần, không cần, ta. . . .” Hấn đã cởi ra quần áo trên người mình, lộ ra áo ngực, nàng vội vàng ngăn cản hấn. Dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hấn.

Đông Ly Thuần khẽ cười một tiếng, hôn môi đỏ mọng của nàng một cái, nói nhỏ: “Liên Nhi, ngươi sớm muộn đều phải quen.”

“Nhưng. . . .” Coi như nàng sẽ không phát ra thanh âm, nhưng cơ thể giao quần tổng hội phát ra thanh âm va chạm, truyền đi chẳng phải mắc cỡ chết người?

“Yên tâm, bọn họ sẽ không lắng mồm. Trừ phi người quá lớn tiếng”. Hấn đang thổi hơi bên tai nàng, chọc toàn thân nàng khẽ run, ông trời, chỉ cách người ngoài một tấm màn mỏng, bọn họ lại đang làm chuyện như vậy, vừa khẩn trương lại mong đợi, còn có nhiều kích thích hơn, nàng thở nhẹ, ngón tay của hấn dao động ở trên người, đi tới trước ngực của nàng, bắt đầu vuốt vuốt nụ hoa trên ngực, nàng cắn môi thật chặt, không để cho tiếng rên rỉ bật ra khỏi môi. Mọi người bên ngoài võ nghệ cao cường, thính tai vô cùng, nàng cũng không muốn để cho bọn họ cười.

“Liên Nhi, người thật đẹp.” Hắn găm cổ của nàng, hai tay nhốt chặt nàng, nước ầm ập đánh vào người, ầm ập không nói ra được. Nước tràn ra thùng gỗ, thấm ướt tóc hai người, nhưng họ cũng không phát giác, vẫn ôm hôn hôn nhiên quên mình.

Hắn ôm chặt nàng trước ngực, y phục của nàng đã cởi hết, thân thể mềm mại trần truồng không còn một chút trói buộc, có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm, thân thể mảnh khảnh của nàng dựa vào trước ngực hắn, hai tay vòng quanh cổ của hắn, nụ hoa đứng thẳng trước ngực run run, chĩa sát vào lồng ngực của hắn, hưởng thụ kiên cố và lực lượng trên người hắn truyền tới. Theo tiếng thở dốc Sở Liên Nhi vuốt ve lồng ngực của hắn từng cái từng cái, khoái cảm kích thích truyền khắp toàn thân, bàn tay đặt ở mông đẹp của nàng không tự chủ siết chặt.

Lợi kiếm trong quần đã cứng chặt, cũng khắc chế không nổi nữa, phân thân của hắn đã xỏ xuyên qua mềm mại của nàng, “A. . . .” Dị vật xâm lấn, Sở Liên Nhi kim lòng không được kêu nhỏ ra tiếng, ngay sau đó lại cắn chặt môi dưới, nàng mở cặp mắt sương mù, từ bên trong, có thể rõ ràng nhìn đến thân ảnh của binh lính đi lại bên ngoài, từng thị vệ đứng thẳng san sát nhau ngoài lều, vẫn không nhúc nhích, ông trời, trừ đi lều thật mỏng, nàng và bọn họ, chỉ cách khoảng cách vẫn chưa tới mười bước. . .

Bất quá, loại cảm giá sợ bị phát hiện này, rồi lại hưng phấn kích thích, nàng cảm thấy giống như đang mạo hiểm người để tác quái.

Sau khi tất cả bình tĩnh lại, đã là đêm khuya yên tĩnh, Sở Liên Nhi đã sớm mệt mỏi rồi chậm rãi tỉnh lại, nhìn hoàng hôn ngoài lều, và cây đuốc mơ hồ bên ngoài, tất cả thật yên tĩnh.

Nàng phát hiện cổ mình gối lên một cánh tay, cả thân thể mình bị ôm ở trong ngực, bên má có tiếng hít thở vững vàng của Đông Ly Thuần, sự yên lặng như thế, cảm giác như thế, làm nàng không nhịn được lại dựa gần hắn, một cái tay vòng lên hông của hắn, một chân cũng vòng lên đùi hắn, cảm giác da thịt như tơ lụa, khiến cho nàng phát hiện, trên người nàng đã mặc quần áo xong, phải là Đông Ly Thuần mặc thay nàng, vừa nghĩ tới làm việc kia với hắn đến lúc ngủ mất, trong lòng như nổ, ngượng ngùng, mừng rỡ, ngọt ngào. . . Cái gì cũng có.

Ôm chặt thân thể ngủ say của hắn, trong lòng ngọt ngào sắp hóa thành nước, nàng thật thương hắn, thật sự rất yêu. Mặc dù trước kia hắn từng đối đãi nàng như vậy, mặc dù trong cơ thể nàng còn có chung độc chưa giải được, mặc dù người này thật tự phụ kiêu ngạo. . . Nàng thật sự rất yêu thích thương hắn.

Thương sự quan tâm của hắn, thương sự ôn nhu của hắn, càng thương phong thái hắn cười với nàng.

Cánh tay ôm sát nàng, nàng nhẹ nhàng gãi nách hắn, “Thuần, đã tỉnh rồi hả ?”

Tay nhỏ bé bị bắt chặt, thanh âm hắn có khàn khàn mất ngủ, lại trầm thấp tà mị, “Lại bắt đầu không an phận rồi hả ? Có phải còn muốn một lần nữa hay không?”

“Không cần!” Nàng vội vàng nói, tối hôm qua nàng không phải bị mệt chết, mà là bởi vì chịu cao triều lên xuống nhiều lần làm cho thân mỗi mệt kiệt lực, nếu như một lần nữa, ngày mai nàng thật không dám gặp người rồi.

Đông Ly Thuần trầm thấp cười một tiếng, vỗ nhẹ cái mông nhỏ của nàng, nói: “Liên Nhi, kế tiếp, chúng ta phải tăng cường đề phòng, từ nơi này đến kinh sư, thường đi ngang ba vị phiên vương, nghe thám tử hồi báo, trừ Đông Vương có thái độ lập lờ nước đôi ra, ba vương khác đã chôn phục binh trên đường chúng ta đi qua. Dao kiếm không có mất, người ở lại thỏa đáng hơn.”

Sở Liên Nhi vội vàng lắc đầu: “Ta không cần, ta muốn ở chung một chỗ với người.”

“Liên Nhi, nghe lời, hiện tại tất cả mọi người đã biết ngươi là nhược điểm của ta, người không biết võ công, cũng không biết bảo vệ mình, ta sợ bọn họ sẽ ngược lại hạ thủ với ngươi.” Hắn ôm sát nàng, thanh âm trầm thấp. “Liên Nhi, ta không muốn ngươi bị bất kỳ tổn thương. Chờ ta diệt sạch tất cả chướng ngại trên đường rồi, ta liền phái người tới đón ngươi vào kinh. Sau đó ta sẽ cưới ngươi.”

“Không cần!” Sở Liên Nhi không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, trong bóng tối nàng nhìn thấy miệng hắn khê nhếch, vội che môi của hắn, vội vàng nói: “Thuần, ta muốn đi theo bên cạnh ngươi, ta không muốn xa cách ngươi. Ta muốn đi theo ngươi.” Nàng bá đạo hai tay hai chân chắt chò ở trên người hắn, uy hiếp nói: “Nếu ngươi dám bỏ lại ta, ta sẽ không để ý ngươi nữa. Ta nói được làm được.”

Bàn tay của hắn vuốt vòng eo mảnh khảnh của nàng, thở dài, nói: “Tiểu yêu tinh này.”

92. Q.4 - Chương 13: Công Thành

Nàng quỳ người xuống, ngực mềm mại đụng sát lồng ngực của hắn, hung hăng xoa nắn, thanh âm mềm mại, làm nàng nói: “Thật sao, đáp ứng người ta nha, sẽ để cho ta theo người.” Thấy hô hấp của hắn tăng nhanh, nàng cười đắc ý, đôi môi hôn lên hầu kết của hắn, nặng nề bú, Đông Ly Thuần cũng hít một hơi, hai tay dùng sức ở trên eo nàng, một hồi trời đất quay cuồng, Sở Liên Nhi đã bị hắn kéo xuống, rất nhanh, thân thể thon dài của hắn đã đè ở trên người nàng, hắn điên cuồng hôn môi và cái cổ tuyết trắng của nàng, cười khê: “Liên Nhi, đây là lần đầu tiên người chủ động.”

Ở bên trong ánh sáng mơ hồ, trên mặt Sở Liên Nhi hiện ra đỏ ửng, nhưng trong màn một mảnh đen kịt, nàng lưỡng trước hắn không thấy mặt đỏ bừng của mình, vì vậy bỏ ngượng ngùng, lớn mật vuốt ve lồng ngực bẽn lẽn của hắn, thanh âm kiều mỵ: “Yêu thích sự chủ động của ta không? Thích nên đáp ứng không bỏ lại ta.”

Hắn bình tĩnh nhìn nàng, trong bóng tối không thấy rõ mặt của nàng, nhưng đôi mắt sáng như sao của nàng vô luận như thế nào cũng không ẩn được, hắn bình tĩnh nhìn nàng một hồi lâu, “Được!”

Sở Liên Nhi đắc ý cười, đang định nói chuyện, đôi môi lại bị hắn hôn, nàng đắm hắn, tối hôm qua đã kịch liệt trước nay chưa có nàng vẫn còn chưa khôi phục nguyên khí, hắn lại tới.

Hắn vừa hôn nàng, vừa bắt được tay nhỏ bé của nàng, nói: “Nếu đốt lửa, vậy thì phải chịu trách nhiệm dập lửa.” Hắn kéo y phục nàng đến dưới bờ vai, giữ hai tay phản kháng của nàng ở hai bên đầu, để cho da thịt phơi bày ở trong không khí của nàng mặc cho hắn thu thập, hắn tỉ mỉ hôn nụ hoa trước ngực nàng, than nhẹ: “Liên Nhi, ta cuối cùng muốn người không đủ, làm sao bây giờ?”

Sở Liên Nhi nhẹ nhàng ưỡn người, môi lưỡi của hắn mang theo lửa mạnh, thiêu đốt mỗi một tấc da thịt của nàng, thân thể của nàng đã sớm quen thuộc trêu đùa của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng trêu chọc, sẽ bị lửa đốt lan tràn. Mặc dù cặp chân bị hắn khi dễ vừa đau lại tê, mặc dù giữa chân của nàng sớm bị hắn chen vào đến đau đớn, mặc dù một môi rất muốn ngủ, nhưng thân thể lại bị hắn trêu chọc lửa nóng, nàng cũng chỉ có thể cong lên hai chân bủn rủn vòng chặt hông của hắn lần nữa, mặc hắn đấu tranh anh dũng ở bên trên người mình.

Đông Ly Thuần cảm nhận được chủ động của nàng, bên hông càng thêm dùng sức, triển khai một trò chơi tình yêu kịch liệt. . .

Sau đó, thân thể mệt mỏi vô cùng vốn định hung hăng ngủ, nhưng đầu lại thanh tỉnh, thân thể trần truồng của nàng bị hắn ôm vào trong ngực, chạm tới lồng ngực của hắn, cách y phục, cảm giác cái lạnh của thân thể hắn và dấu vết trên da thịt, “Nhớ tới vết thương trên người người, ta liền đau lòng, không phải người đã nói, người không phải đích thân ra chiến trường sao? Vết thương là từ đâu tới?”

Hắn cúi đầu hôn nàng, “Liên Nhi đang đau lòng vì thương thể của ta sao?”

Nàng cắn cánh tay của hắn, hận nói: “Ý của người là ta ước gì toàn thân người đều là vết thương sao, đáng ghét.”

Hắn cười nhẹ: “Liên Nhi có thể đau lòng vì ta, ta thật là cao hứng.” Nàng đắm hắn, biết hắn không muốn nói, cũng liền thôi, nàng biết nam nhân đều có vài việc riêng tư, mà nàng cũng không phải là cái loại nữ nhân tùy hứng buộc hắn nói ra chân tướng.

“Ngày mai sẽ phải lên đường sao?”

“Ừ, nghe thám tử hồi báo, nước Hoa lại bắt đầu chộn rộn rục rịch, ý định của ta là tốc chiến tốc thắng. Liên Nhi, kế tiếp, phải ủy khuất người rồi.”

Tay của nàng vòng quanh lưng của hắn thật chặt, dưới lòng bàn tay cảm nhận được mịn màng bẽn lẽn, nói: “Chỉ cần ở bên cạnh người, tuyệt không ủy khuất.” Có cái gì cực khổ, bất kể chiến sự tàn khốc cỡ nào, nàng lưỡng trước hắn cũng sẽ không bỏ đối nàng, đông lạnh nàng.

Đông Ly Thuần nói tốc chiến tốc thắng chỉ dùng tám ngày liền giải quyết xong rồi.

Từ thành Lương Châu đến kinh thành, chỉ tốn ba ngày, sau đó còn dư lại bốn ngày, chính là đấu với bốn vị phiên vương. Đông Ly Thuần sớm có ý diệt trừ những phiên vương miệng ăn núi lở vô tích sự, chỉ biết sản xuất này. Thừa dịp trở về tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhất cử tiêu diệt những phiên vương không an phận này.

Lực chiến đấu dưới trướng bốn vị phiên vương này cũng không coi là yếu, đáng tiếc, thực lực của Đông Ly Thuần quá mức cường đại, không uổng lực phá hủy bức cả gốc của bọn họ lên. Đông Ly Thuần chẳng những tiến một bước tăng cường tập trung hoàng quyền, danh vọng cũng lại đề ột lần nữa. Tuyệt hơn chính là, còn kiếm được vô số tiền tài — bốn vị phiên vương này đã ở đó trên dưới một trăm năm lịch sử, tài phú tích lũy được mấy đời đủ để giàu có nhất nước, phiên vương bị trừ tận gốc, Đông Ly Thuần chẳng những không có tổn thất, ngược lại kiếm đầy bồn đầy bát.

Diệt trừ đối lập, tiến một bước tập trung hoàng quyền, hơn nữa còn chiếm được vô số ngân thưởng, chiến tranh như vậy, sợ rằng Đông Ly Thuần còn ước gì đánh thêm mấy trận. Sở Liên Nhi phỏng đoán như thế, có thể Đông Ly Thuần cũng là làm như thế.

Nhìn hắn một đường đi về kinh sư, liền tiêu trừ bốn vị phiên vương, những phiên vương khác cảm thấy sợ hãi sâu sắc, gan lớn chút, tiếp tục thao binh khởi nghĩa, người nhất gan, vội vàng dâng lên vô số tài sản bảo vệ tánh mạng, đáng tiếc, bọn họ vẫn chạy không khỏi kết quả bị diệt nhà diệt tộc.

Trong trận nội đấu này, Sở Liên Nhi mới thấy được trình độ tàn nhẫn của Đông Ly Thuần.

Giết những phiên vương kia thì cũng thôi đi. Nhưng Đông Ly Thuần ngay cả nhà của bọn họ, vợ con già trẻ, cũng bức cả gốc lên, mỗi vị phiên vương trên dưới một trăm năm phát triển xuống, long tử phượng tôn cửa đã sớm hơn ngàn, Đông Ly Thuần cũng không chút do dự hạ lệnh chém giết.

“Tại sao muốn giết sạch tất cả người thân của bọn họ, tại sao?” Từ Lương châu một đường đến kinh sư, phượng tử long tôn Đông Ly Thuần hạ lệnh chém giết đã sớm hơn vạn, mặc dù còn chưa tới nông nỗi máu chảy thành sông, thế nhưng tiếng kêu của đám quý tộc nuông chiều từ bé vẫn vang trong trái tim Sở Liên Nhi. Con cái của phiên vương bị giết còn chưa tính, nhưng Đông Ly Thuần ngay cả những người họ hàng xa của họ cũng không buông tha, nhỏ nhất bị giết cũng bắt quá mấy tháng, hắn có thể nào độc ác như thế.

“Coi như những phiên vương kia phản người, nhưng người khác là vô tội a. Dù nói thế nào, bọn họ tổng cũng là người trong hoàng tộc, trên người cũng chảy máu của dòng họ Đông Ly, người có thể nào độc ác giết sạch toàn bộ như thế?”

Đông Ly Thuần trả lời thật nhẹ nhàng: “Trước mắt Đông Ly ta đã là thù trong giặc ngoài, dân chúng ở vào trong nước sôi lửa bỏng, nhưng bọn họ là con em hoàng tộc, lại làm những thứ gì?”

Hắn vút sách trong tay xuống một bên, tất cả bên trên đều là tất cả long tôn phượng tử các nơi trong năm trăm năm dựng nước của Đông Ly, nhân số đã đạt tới sáu vạn người!

Hắn nghe nhìn Sở Liên Nhi mặt ngạc nhiên, thanh âm lạnh như băng: “Nhưng bọn họ? Không biết tiến thủ thì cũng thôi đi, sống phóng túng, mạnh mẽ chiếm đoạt, làm xằng làm bậy, cường đoạt dân nữ, thông thạo mọi thứ, làm cho dân chúng lầm than, người người oán trách. Thân là con em hoàng tộc, bọn họ có tài trí hơn người, có tư cách kiêu ngạo dưới trời. Nhưng, thân phận hoàng tộc cũng không phải để bọn họ dùng làm công cụ làm bậy gây rối! Từ vừa sinh ra liền hưởng thụ bổng lộc của triều đình, trải qua cuộc sống xa hoa vô cùng, từng tiểu thiếp được dâng vào cửa, long tử phượng nữ lại được sinh ra, ai nuôi giùm bọn họ? Tất cả đều là những dân chúng khốn khổ kia.”

Sở Liên Nhi trầm mặc, hắn nói là lời thật, hơn sáu vạn long tử phượng tôn, mỗi long tử phượng tôn lại có tới tở hầu hạ vô tận, khu nhà cấp cao, thiếp đẹp, ngựa tốt, thị vệ, ngay cả tới phục dịch bọn họ, ăn mặc dùng đồ, đều là mọc từ trong quốc khố, Sở Liên Nhi từng xem sách trong tay Đông Ly Thuần, nàng tính sơ qua, chỉ một nhà Tĩnh Tây vương, không nói 46 người thiếp hần nuôi, chỉ nói tiêu xài một tháng của đám long tử phượng tôn già trẻ lớn bé kia, còn cao hơn thuế thu được hàng năm từ các con buôn ở một địa phương. Còn chưa tính những họ hàng khác của Tĩnh Tây vương. Lợi hại hơn là, bọn họ có mấy ngàn khoảnh ruộng tốt, những thứ này đều không cần nộp thuế, tất nhiên mỗi phiên vương còn nuôi một vạn tư binh đều là từ ngân sách tài chánh của quan phủ địa phương cung dưỡng.

“Ta hiểu rõ đạo lý diệt cỏ tận gốc, nhưng, có mấy vẫn chỉ là đứa bé. . . .”

Con người Đông Ly Thuần co rúc lại, một hồi lâu mới thở dài nói: “Giết cha mẹ của bọn họ, lấy hết tài sản của họ, để lại bọn họ thì phải làm thế nào đây? Không có thân phận hoàng thân này, cái gì bọn họ cũng không còn, coi như chưa bọn họ một cái mạng còn không phải chỉ có thể đói chết. Liên Nhi, lòng dạ đàn bà của người dùng không đúng lúc, mặc dù mặt ngoài ta rõ ràng tiêu trừ được những chướng ngại này, nhưng thể lực được vụng trộm giữ lại, cũng không thể khinh thường, tựa như Di Lạc Bạch Liên giáo lần này, mặc dù đến nơi ở của bọn hắn, nhưng ai có thể bảo đảm ba mươi lăm năm sau, bọn họ có thể ngóc đầu trở lại hay không? Ta chỉ sợ bọn họ sẽ cố ý cứu những long tử phượng tôn còn lại này, lợi dụng thù hận của bọn họ đối với ta mà huấn luyện bọn họ thành công cụ sát nhân đối phó triều đình.

Sở Liên Nhi ngẩn ngơ, điểm này nàng thật không có nghĩ tới.

Đông Ly Thuần thở ra nói: “Liên Nhi, ta cũng không muốn thay đổi máu lạnh thích giết chóc. Nhưng tình thế bắt buộc, ta cũng không thể không làm như thế. Đông Ly ta, quả thật đã không nuôi nổi những sâu gạo này rồi.” Hắn dừng một chút: “Những hài tử kia mặc dù là vô tội, ai có thể dám cam đoan sau khi bọn họ trưởng thành, sẽ không thù hận triều đình?”

Sở Liên Nhi đến gần hắn, nhẹ nhàng vuốt lên nếp gấp giữa lông mày của hắn, nói nhỏ: “Thật xin lỗi, là ta hiểu lầm người rồi. Kể thành đại sự, không thể có lòng dạ đàn bà. Người làm đúng. Những phượng tử long tôn này, đã không còn là mặt của triều đình, mà là cái đuôi không bỏ rơi được, sớm cắt hết mới tốt.” Hắn thoải mái nhắm mắt, đầu tựa vào trước ngực nàng, nàng nhẹ nhàng gỡ đầu của hắn, nói: “Ta biết rõ người đã sớm không nhìn quen bọn họ, ta cũng biết rõ người muốn có thành tựu, ta cũng biết, người muốn cho dân chúng Đông Ly nước có thể vượt qua ngày thật tốt, Thuần, những thứ này ta đều biết. Bất kể người làm cái gì, ta đều ủng hộ người.”

Đông Ly Thuần nắm tay của nàng, đặt ở bên môi hôn một cái, trên mặt một vẻ có động dung: “Liên Nhi, cũng chỉ có người có thể hiểu lòng của ta.” Hắn kéo nàng qua, tỉ mỉ hôn gương mặt của nàng.

Sở Liên Nhi dựa gần trong ngực hắn, nhẹ nhàng vòng quanh cổ của hắn, cười nói: “Mỗi ngày đều phải xử lý một đồng việc, một không, có muốn nghỉ ngơi hay không?”

Ngày mai sẽ đến kinh thành, nghe thám tử hồi báo, kinh thành đã sớm chuẩn bị nghênh đón tân hoàng thật tốt, chỉ chờ đến Đông Ly Thuần vào kinh, lên ngôi xưng đế.

Hắn lắc đầu, “Không vội, còn có thật nhiều chuyện phải xử lý.”

Sở Liên Nhi nhìn đến một đồng văn kiện chồng chất trên bàn sách của hắn, không khỏi chau mày, quét mắt qua, nói: “Đều là chút chuyện vặt vãnh, bọn họ cũng muốn lấy ra phiền người. Thuần, chờ người lên ngôi làm hoàng đế rồi, đuổi hết đám người làm việc không đắc lực này đi, cất nhắc người có thể trọng dụng thôi.”

Đông Ly Thuần cười nói: “Người nha, nghĩ quá đơn giản. Người cho rằng làm hoàng đế là chuyện rất uy phong sao?”

“Làm hoàng đế dĩ nhiên uy phong. Nhưng nếu như người muốn làm hoàng đế có thành tích, người cũng chỉ có thể làm chết làm sống.” Nàng cười nói, chủ động hôn mặt gầy gò của hắn, không nhịn được oán trách: “Đáng ghét chết đi, thế nào mới mấy ngày ngắn ngủi, người lại gầy rồi.” Nàng nhéo bắp thịt dưới y phục của hắn, “Thân thể gầy vậy, ôm vào tuyệt không thoải mái.” Nàng vẫn hi vọng hắn cường tráng tốt hơn, ôm vào mới có cảm giác.

Đông Ly Thuần cười cười với nàng: “Còn chưa gả cho ta, liền bắt đầu ghét bỏ ta.”

Sở Liên Nhi ha ha cười khê, thanh âm trong trẻo như chuông đồng, nàng ngồi ở trên đùi hắn, vòng quanh cổ của hắn, ngất gò má không có mấy lượng thịt của hắn, oán trách: “Người là đế vương cao cao tại thượng, toàn bộ thiên hạ đều là của người rồi. Ta không có tài sản lại không có bối cảnh, cũng chỉ có thể liều mạng nịnh bợ người thôi. Ta nào dám ghét bỏ người.”

Mặt vốn là tươi cười mặt của Đông Ly Thuần bỗng dưng nghiêm túc, “Liên Nhi.” Hắn nhìn nàng, thanh âm mang theo sầu lo, “Liên Nhi, người hận ta sao?”

“Hận người cái gì?” Nàng hồ đồ.

Hắn siết chặt lấy eo của nàng, thanh âm có khổ sở và khấn trương không thể ức chế, “Nếu như không phải là ta, người sẽ không chịu khổ nhiều như vậy. Trước kia ta từng muốn đưa người vào chỗ chết. . . .”

Sở Liên Nhi nhìn hắn, trên mặt của hắn có áy náy và khấn trương, yên lặng suy nghĩ một chút, nàng cười khê: “Trước kia chúng ta đối đầu, nhân từ đối với kẻ địch chính là đối với tàn nhẫn với mình. Cũng không trách người được.”

“Nhưng ta.”

Nàng che môi của hắn, cười nói: “Tốt lắm, chuyện trước kia đều đã qua, ta đều đã không nhớ rõ. Còn suy nghĩ tới làm cái gì? Hơn nữa, ta cũng không muốn biết chuyện trước kia. Hiện tại, ta chỉ muốn sống qua ngày với người.” Nói, nàng còn phải cảm tạ hắn không ngại nàng từng gả cho người khác, nàng biết nam nhân thời cổ bảo thủ, cũng rất phong kiến, lấy vợ nhất định phải cưới xử nữ thuần khiết, gả cho người khác, hoặc là trượng phu đã chết, đừng mơ tưởng tái giá. Nhưng Đông Ly Thuần, lấy thân phận của hắn, dù cưới một trăm nữ nhân xinh đẹp lại thuần khiết đều không quá đáng, nhưng hắn lại chỉ muốn nàng, một nữ nhân từng gả cho người khác, không còn là xử nữ hơn nữa nghe nói trước kia còn hại hắn. Nàng còn có thể xa cầu cái gì? Nam nhân như vậy không nắm chặt, nàng chính là rất ngu ngốc.

Trên mặt hắn xuất hiện mừng rỡ, ôm chặt nàng, “Liên Nhi, người nói là thật? Người thật sẽ không hận ta?”

Cảm nhận được khấn trương của hắn, trong lòng nàng tràn đầy thương tiếc và nhu tình, nàng cũng ôm chặt hắn, hung hăng gật đầu, “Chỉ cần người vẫn tốt với ta, ta sẽ không hận người.”

Thân thể bị kéo qua, đôi môi đã bị hôn, nụ hôn của hắn thật kịch liệt, “Liên Nhi. . .” Hắn tựa như đang thở dài vừa tựa như cao hứng, “Liên Nhi, đây chính là người nói, người đã nói bất kể trước kia ta từng làm gì đối với người, người cũng sẽ không hận ta, đúng không?”

Nàng gật đầu, sao hắn cứ giống như đàn bà, trước kia đều không phải là như vậy. “Trước kia người rất cuộc làm gì ta? Trừ thiếu chút nữa ban cho ta cái chết ra, chính là hạ chung độc cho ta, ta đây cũng biết đó, chẳng lẽ người còn làm chuyện nhân thần đều hận khác?”

Mặc dù còn chưa quá muốn nhớ chuyện trước kia, nhưng nàng thỉnh thoảng sẽ nhớ lại chuyện trước kia, hơn nữa nàng đã có một lúc chung độc không hề phát tác nữa, nàng cũng vẫn không nghĩ tới chuyện trước kia.

Sắc mặt hắn chợt khấn trương, “Liên Nhi, ta. . . . Người yên tâm, chung độc của người, ta sẽ giải thay người, nhưng không phải là hiện tại.”

“Ừ, được.” Dù sao thời gian này chung độc cũng không còn tái phát, nàng cũng không thúc giục hắn.

“Liên Nhi?” Hắn vẫn không yên lòng, hai tay chợt nắm bả vai của nàng, thanh âm vội vàng: “Liên Nhi, không nên hận ta, thật không nên hận ta, được không?”

“Được, ta sẽ không hận người.” Thần sắc của hắn thật nóng nảy, thật khấn trương, trong lúc quan trọng này, sao nàng có thể nào khiến cho hắn phân tâm? Bất kể trước kia hắn làm gì nàng, nhưng đều đã qua, không phải sao? Cần gì nghĩ quá nhiều.

Thần sắc Đông Ly Thuần dần ra, ôm chặt nàng, “Sớm đi ngủ, ngày mai người sẽ bận rộn đấy.”

“Tại sao?” Chẳng qua là vào kinh, cùng hắn vào kinh mà thôi.

Hắn cười, lại khôi phục bộ dáng trước kia: “Liên Nhi còn không biết sao? Ngày mai chẳng những là ngày ta lên ngôi, còn là ngày vui người gả cho ta.”

“Cái gì, Đông Ly Thuần, sao người không nói cho ta biết sớm một chút?”

93. Q.4 - Chương 14: Phong Ba Lập Hộ

Màn đêm buông xuống, trong quân doanh đồng lửa thiêu đốt nhiệt liệt, các tướng sĩ vây quanh thành đoàn bên đồng lửa đang cười huyên náo ăn mừng, ngày mai sẽ vào kinh rồi, kiếp sống ngựa chiến mấy năm, rất cuộc có thể chung kết, cả trại lính đều là cảnh tượng hoan hô.

Đông Ly Thuần bỏ xuống căng thẳng và thân phận, ngồi ở bên cạnh đồng lửa, vui mừng với tướng sĩ. Sở Liên Nhi chịu không nổi nóng, ngồi với mọi người chút, liền đứng dậy trở về lều, thừa lúc này tắm thơm phưng phức, sau đó thay xiêm áo dễ dàng sáng khoái.

Khi đi ra lều lần nữa thì đồng lửa cách đó không xa đã dập tắt, đám người Đông Ly Thuần đã chẳng biết đi đâu, hồi binh sĩ đứng nghiêm, thì ra bọn họ đã vào lều nghị sự rồi.

Xách theo váy tuyết trắng, làn váy mềm mại lướt trên đất, nàng đi về phía lều nghị sự, chắc lại đang thảo luận chánh sự trọng đại, nhìn binh sĩ thủ vệ vây đầy ba trượng bên ngoài lều, nhìn cảnh tượng, chỉ sợ ngay cả con ruồi cũng không thể bay qua. Người cầm đầu thấy nàng, thần sắc có chút không tự nhiên, nhưng vẫn ôm quyền nói với nàng: “Cô nương xin dừng bước, điện hạ đang nghị sự với chư vị tướng lĩnh.”

Sở Liên Nhi nhìn ngọn đèn dầu sáng trong lều nghị sự lớn, từ bên trong truyền ra tiếng âm ỹ mơ hồ, giống như rất kích động, lại xảy ra chuyện gì, cái thanh âm này nàng rất quen thuộc, là Liễu Nhất Thanh tính khí nóng nảy.

“Chủ tử, nếu như muốn lập nàng làm hậu, ta không đồng ý đầu tiên.” Là thanh âm của Thống soái tam quân Hoàng Duẫn Phong.

Sở Liên Nhi buồn bực, bọn họ đang gây gì à? Nàng đã gặp Hoàng Duẫn Phong mấy lần, mặc dù không có lưu lại ấn tượng khắc sâu gì, bất quá, cũng trầm ổn cẩn thận, sao giờ phút này nói chuyện giống như mang theo thuốc nổ vậy.

Thanh âm lạnh như băng của Đông Ly Thuần truyền vào trong tai, “Cần rõ, chuyện nhà của ta còn cần người hỏi?”

“Chuyện quân vương, chuyện thiên hạ. Chủ tử, lập hậu là chuyện lớn quan hệ quốc gia, xin chủ tử nghĩ lại.” Hả, thanh âm này là ai hay? Sao trước kia chưa có nghe.

“Đúng, xin chủ tử nghĩ lại.” Mọi người cùng kêu lên, thanh âm vang dội, Sở Liên Nhi đứng ở ba trượng bên ngoài lều nghe rõ ràng.

“Nếu như ta cố ý muốn lập Liên Nhi làm hậu thì sao?” Là thanh âm của Đông Ly Thuần.

“Chủ tử, vạn vạn không thể. Thân phận của Sở Liên Nhi là vạn vạn không thể lập làm hoàng hậu, coi như nàng đã cải danh đổi họ, nhưng sự thật nàng là Thái Tử Phi trước không bao giờ thay đổi được. Nếu như đường đường nhất quốc chi quân cư nhiên lấy Thái Tử Phi trước từng có hiềm nghi tư thông với địch phản quốc, hơn nữa đã từng là hoàng tẩu của chủ tử, chủ tử công cao cái thế, phải lấy một đại gia khuê tú tú ngoại tuệ trung gia thế trong sạch, há có thể cưới một nữ nhân có vết dơ làm hậu? Vậy lan truyền ra ngoài, chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ?”

“Mã tiên sinh nói rất đúng, Sở Liên Nhi kia âm hiểm ác độc, âm mưu quỷ kế tầng tầng. Hậu cung liên quan an nguy và sinh sôi nảy nở dòng giống của chủ tử. Lấy tính tình âm hiểm ác độc của nàng, sợ rằng vào cung rồi, cũng sẽ không an phận. Âm hại Tần phi cũng thôi, sợ nàng hạ độc thủ với cả hoàng tử, vậy như thế nào cho phải?”

“Đúng, nữ nhân kia âm hiểm độc ác vô cùng, quỷ kế gì cũng nghĩ ra, vạn vạn không thể để cho nàng vào cung gieo họa người khác.”

“Chủ tử.”

“.”

Vẫn là tiếng nói đủ loại làm ác của Sở Liên Nhi, nói trước kia nàng từng dùng thủ đoạn vô cùng độc ác ám hại Đông Ly Thuần, còn nói nàng đổ kị, chính chết trắc phi thái tử trước mới nạp, một câu nói nhiều vô số, chính là không thể lập nàng làm hậu.

Trong lều nghị sự gây đến giống như chợ bán thức ăn, nhưng bên ngoài lại yên tĩnh chỉ nghe được thanh âm gió đêm phát qua cửa.

Mặt tên tướng đứng bên cạnh Sở Liên Nhi thấp thỏm nhìn nàng không chút thay đổi trước mặt, nhỏ giọng nói: “Cô nương, chủ tử có thể còn tranh cãi thêm, ngài nên trở về đi.”

Sở Liên Nhi nhìn hấn, người sau vội vàng cúi đầu, không khỏi khẽ cười một tiếng, cúi đầu nhìn váy, vải bông màu tuyết trắng, là sau khi tiêu diệt Tĩnh Tây Vương, đã cho người ở thành Tây Tĩnh đặc biệt chế luyện cả đêm. Tay áo rộng tuyết trắng với vạt áo mỏng, trên y phục không có hoa văn gì, chẳng qua là dùng kim tuyến thêu thành bốn đường kim bên tay áo, trừ đó ra, không còn gì khác.

Trước ngực lộ ra một mặt ngực chút xíu cùng màu, trên cổ đeo một hình hoa mai dùng trân châu xuyên thành. Trên lỗ tai đeo đá Kê Bì hình tròn, trên đầu búi một búi tóc đơn giản, chỉ cắm một cây trâm ngọc bích hình hoa mai, trừ đó ra, không còn vật khác. Bên hông buộc dây tơ màu trắng, đeo khối ngọc hòa điền thượng đẳng, chỗ cổ tay trắng, mang vòng tay mã não đỏ rực, toàn thân trên dưới, chất phác đơn giản, trang nhã thanh khiết, đồ trang sức đeo tay và y phục, mặc dù nhìn như đơn giản, nhưng lại là Đông Ly Thuần tự mình thay nàng chọn lựa. Nghe Xuân Hồng nói, ngày tiêu diệt Tĩnh Tây vương, Đông Ly Thuần trừ chỉ huy tướng sĩ tác chiến ra, còn phải trấn an dân chúng bên trong thành, vội xoay quanh, sau khi phá thành sau, chuyện thứ nhất không phải là vào phủ Tĩnh Tây Vương lòng bắt Tĩnh Tây vương, mà là khi đi qua một nhà thợ cắt may, thấy y phục giắt trên vách dùng rất là đẹp mắt, liền lách mình tiến vào.

Đông Ly Thuần là thật lòng với nàng, nàng có thể không hiểu?

Hấn muốn lập nàng làm hậu, nàng không phản đối, nàng mới không có ánh mắt thành kiến và đạo đức như thế tục, nhưng nàng lại quên, dưới trướng Đông Ly Thuần đều là mấy người thông thái rôm. Bọn họ đều phản đối hấn lập nàng làm hậu, chỉ vì thân phận trước kia, lòng dạ độc ác của nàng.

“Cô nương?” Tên tướng cẩn thận dè dặt mở miệng.

Sở Liên Nhi ngẩng đầu, nhìn tên tướng vẻ mặt thấp thỏm, thản nhiên cười, “Yên tâm đi, ta không sao.”

Làn sóng phản đối bên trong càng lúc càng lớn, cơ hồ muốn xóc hết lều lên. Uy vọng của Đông Ly Thuần trong suy nghĩ mọi người rất cao, cơ hồ là ra lệnh xuống, không người nào dám không thi hành. Nhưng hôm nay, chỉ vì mình nàng, lại làm ọi người phía dưới phản kháng đến cùng, không thể không thở dài nhân duyên kém của mình.

“Thần nói nhiều quan hệ lợi hại như vậy, chủ tử vẫn cố ý lập nàng làm hậu, xem ra chủ tử đã bị yêu nữ mê kia đầu óc choáng váng rồi.”

“Mã Văn Trọng, ta nói rồi, chuyện nhà của ta không đến người hỏi tới, người chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được.” Là thanh âm của Đông Ly Thuần, Sở Liên Nhi nghe cực kỳ kinh ngạc, thanh âm của hấn cơ hồ là từ trong kẽ răng mài ra, xem ra hấn đã bị bức đến tức lên.

“Chủ tử, nếu như người cố ý muốn lấy yêu nữ kia làm hậu, vậy thần cam nguyện quy ẩn rừng núi.” Thanh âm của Mã Văn Trọng cũng chém đinh chặt sách, không nhường bước nào.

Sở Liên Nhi kinh ngạc lần nữa, không phải nói Mã Văn Trọng luôn ở kinh thành chỉ huy sao? Chạy đến nơi đây lúc nào?

Bất quá, cũng không trách hấn lại phản đối như thế, bản thân họ Mã này chính là thư sinh, văn nhân coi trọng nhất chính là cái gì? Lễ nghi đạo đức!

Sở Liên Nhi vốn là gả cho người khác, hơn nữa theo như thân phận, còn là chị dâu Đông Ly Thuần, nào có đạo lý em chồng lấy chị dâu? Chuyện như vậy coi như nói đến nhà bình dân bách tính cũng không cho phép. Huống hồ quân vương một nước. Cũng khó trách Mã Văn Trọng phản kháng đến cùng.

Mọi người phản đối, Sở Liên Nhi cũng không kinh ngạc, cũng hiểu tâm tình những người khác, lấy thân phận của nàng, Đông Ly Thuần muốn lập nàng làm hậu, đúng là một vấn đề khó khăn, càng huống hồ hấn còn bảo đảm với nàng về sau chỉ lấy mình nàng.

Không biết Đông Ly Thuần sẽ xử lý như thế nào, quân thần phản đối. Coi như hấn là đế vương uy vọng rất cao, cũng không thể không cố kỵ tiếng găm phản đối của văn võ cả triều.

“Chư vị thật phản đối ta lấy Sở Liên Nhi làm vợ?” Sở Liên Nhi dựng lỗ tai lên.

“Xin chủ tử nghĩ lại!” Một hồi tiếng vang soàn soạt soàn soạt, là thanh âm mọi người cùng kêu lên quỳ xuống đất.

“Thê tử của ta khiến cho tất cả mọi người không hài lòng, nghĩ đến, thật đúng là ta thất trách.” Thanh âm của Đông Ly Thuần nhàn nhạt, nghe không ra hổn hển.

“Chủ tử bớt giận, yêu nữ kia quá mức kiêu ngạo, dùng thủ đoạn dụ dỗ mê hoặc chủ tử. Chủ tử bị nàng mê hoặc không biết phải trái, là lỗi của yêu nữ, không liên quan chuyện chủ tử.” Quả thật, từ cổ chí kim, nữ nhân được để vương sủng ái có người không đeo tội danh hồng nhan họa thủy?

“Nếu tất cả mọi người phản đối, chuyện lập hậu thôi vậy.” Thanh âm Đông Ly Thuần nhàn nhạt, rõ ràng dễ nghe, là giọng nam dễ nghe nhất.

“Chủ tử anh minh.” Một hồi hoan hô kinh thiên động địa, có thể tưởng tượng, Sở Liên Nhi không được lòng người cỡ nào.

“Cô, cô nương. . .” Mặt tên tướng kia lo âu nhìn Sở Liên Nhi, cà lăm muốn an ủi cái gì, rồi lại không biết nên nói gì.

Sở Liên Nhi cúi thấp đầu, nhìn làn váy kéo trên đất, đột nhiên cảm thấy bộ y phục này cũng không dễ nhìn, màu sắc quá trắng, hơi không chú ý sẽ dính bụi bặm. Tựa như giờ phút này, nàng cũng bất quá mới mặc đi vài bước đường, váy áo liền dính bụi, bóng đêm tối xuống không thấy rõ cái gì, nếu như là ban ngày, nàng mặc như vậy đi ra, chỉ có thể là nữ nhân lỗ mãng không chú trọng chi tiết. Nhìn những thiên kim danh môn khuê tú kia, bất kể bất kỳ địa phương nào, trên người nào có đơ dáy bẩn thỉu? Nàng, quả thật không quá thích hợp cái vị trí kia.

Nàng ngẩng đầu, thản nhiên cười với tên tướng kia: “Coi ta như chưa từng tới thôi.” Xoay người, buông hai tay, nàng đi về phía trước.

Mới vừa đi mấy bước, nàng nghe được một thanh âm vang lên: “Nếu mọi người không cách nào chấp nhận Liên Nhi, vậy các người chọn người khác đi.”

Bước chân bỗng dừng lão đạo, không cẩn thận dẫm lên váy áo, ngã như chó ăn cứt.

“Chủ tử, nhị thiên kim Lý thị của Hộ bộ thượng thư xinh đẹp như hoa, tú ngoại tuệ trung, cầm kỳ thư họa tinh thông mọi thứ. . .”

“Ừ, vậy thì nàng đi.” thanh âm Đông Ly Thuần như cũ nhàn nhạt.

Xuân Hồng cách đó không xa vội chạy tới trước người Sở Liên Nhi, đưa tay đỡ nàng dậy. “Tiểu thư, đi đường nào vậy, nhìn người, ngã khắp người đều là bụi.” Xuân Hồng oán trách, vừa thay nàng vỗ vào bụi bặm trên y phục, vừa dùng tay áo lau vết bẩn trên mặt nàng.

“Chủ tử anh minh!” Lại một trận tiếng hoan hô. Đỉnh tai nhức óc!

Sở Liên Nhi chật vật bò dậy, không kịp phủi bụi đất trên mặt trên người, kéo Xuân Hồng bỏ chạy.

“Nếu Lý thị thích hợp làm hoàng hậu, vậy các người cũng đi tìm thí sinh hoàng đế thích hợp với nàng đi, thứ cho ta không phụng bồi.”

Bước chân vốn là chạy về phía trước mạnh mẽ ngừng, như bị dính, cũng không nhúc nhích.

“Tiểu thư, thế nào?”

Sở Liên Nhi quay đầu lại, không thể tin nhìn Đông Ly Thuần từ trong màn sương bước đi ra. Ánh lửa mông lung, nhìn không rõ lắm, nhưng nàng lại cảm thấy trên người hắn có loại ánh sáng cao thượng, ánh trắng trong sáng, thanh sảng sáng khoái. Áo bào trắng thật dài bởi vì chạy mà lay động trước sau, cực kỳ ưu nhã, tơ lụa đỏ rực bên hông đưa trái phải qua lại, xinh đẹp như cầu vòng xẹt qua không trung.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hắn cũng nhìn thấy nàng, sải bước đi.

“Chủ tử. . .” Màn rất nhanh lại bị vén lên, ra ngoài là một đám mặc áo giáp lạnh, chỉ có một nam tử trung niên mặc áo quan, chắc là tài tử thứ nhất Đông Ly quốc đại danh鼎鼎 Mã Văn Trọng.

Sở Liên Nhi đã không rảnh xem biểu tình của bọn họ, trong mắt của nàng, trừ Đông Ly Thuần, không còn gì khác.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần lướt qua thủ vệ nặng nề, đi tới trước mặt nàng. Hắn cầm lấy tay nàng, “Làm sao thành cái bộ dáng này.” Hắn dùng tay áo nhẹ nhàng lau vết bẩn trên mặt nàng.

Sở Liên Nhi né tránh, vội vàng nói: “Đừng lau dơ y phục của người.” Áo màu trắng trên người của hắn, đều đã mặc cả ngày, vẫn trắng noãn như mới, không giống nàng, mới mặc không tới một lát, đã biến thành người bùn.

Động tác của hắn dừng một chút, vẫn êm ái lau trên mặt bụi bặm thay nàng, hắn nhìn nàng, con ngươi đều là ánh sáng vô tận. “Liên Nhi, xin lỗi, người không thể làm hoàng hậu của ta rồi.”

Lúc này, một đàn người đã xúm lại bọn họ, thần sắc hắn lạnh xuống, thanh âm lạnh như băng: “Các người theo tới làm cái gì?”

Mọi người lập vừa quỳ xuống, Mã Văn Trọng lại mở miệng nói: “Xin chủ tử nghỉ lại!”

Thần sắc Đông Ly Thuần lạnh như băng, lạnh lùng thốt: “Ta đã không còn là chủ tử của các người, các người chọn người khác đi.”

“Chủ tử.”

Đông Ly Thuần không để ý tới bọn họ, hai tròng mắt ôn nhu nhìn Sở Liên Nhi, thanh âm êm dịu: “Liên Nhi, thật xin lỗi, ta không thể thực hiện lời hứa của ta.”

Sở Liên Nhi mỉm cười, cầm tay của hắn, đặt ở ngực, cười ngọt ngào với hắn: “Không sao, chỉ cần người có thể ở lại bên cạnh ta là được.” Hoàng hậu, gặp quỷ đi, nàng thêm?

“Chủ tử, ngài không thể tùy ý như vậy.” Mã Văn Trọng tức quá hồng, “Vì đoạt lấy giang sơn, người bỏ ra bao nhiêu tâm lực, làm sao có thể nói buông liên buông đây? Tâm huyết năm năm, ngài lại thật sự bỏ hay sao?”

Đông Ly Thuần phất tay áo nói: “Chỉ cần Liên Nhi ở bên cạnh ta, tất cả đều đủ.”

“”

Đông Ly Thuần nói tiếp: “Một nam nhân ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ được, lại có tư cách gì làm nhất quốc chi quân đây? Còn không bằng các người tự đi tìm một người. Bảo đảm hắn theo ý kiến của Mã Thừa Tướng cưới Lý thị làm hậu, nếu như Thừa tướng muốn hoàng hậu sinh mấy hài tử, tin tưởng hắn cũng sẽ tuân thủ đấy.”

Sở Liên Nhi che môi thật chặt, không để ỉnh cười ra tiếng.

“Chủ tử, thần trung thành cảnh cảnh đối với ngài, nhật nguyệt chứng giám.”

“Chủ tử, mặt tướng cho là, lập Sở cô nương làm hậu cũng không phải là không thể. Dù sao, Sở cô nương trừ thân phận ra, vô luận là gan dạ sáng suốt, hay là cơ trí, đều là người có thể làm hoàng hậu.” Một cái thanh âm cắt đứt Mã Văn Trọng, Sở Liên Nhi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới còn có người sẽ nói chuyện thay nàng. Không khỏi nhìn sang, là một nam tử trẻ tuổi mặc giáp màu đen. Là Tống Hưu.

Tống Hưu phát hiện ánh mắt của Sở Liên Nhi, vội vàng cúi đầu.

Đông Ly Thuần nhìn Tống Hưu một cái, ánh mắt không hề lạnh như băng, “Tống Hưu, cũng chỉ có người cho là Liên Nhi xứng với ta.”

Tống Hưu cúi đầu, nói: “Mặt tướng từng phụng lệnh chủ tử, ở bên cạnh Sở cô nương làm năm vùng, Sở cô nương mặc dù xử sự rất là. Cực đoan, nhưng ngoài nhu trong cương xử sự quả quyết —— mặt tướng cho là, hoàng hậu, coi như có thể.” Hắn nhìn Sở Liên Nhi một cái, “Sở cô nương mặc dù từng đối nghịch cùng chủ tử, nhưng được làm vua thua làm giặc, từ xưa tới nay đều là như thế, cũng không thể hoàn toàn trách nàng. Huống chi. Sau khi chủ tử cứu mệnh Sở cô nương, Sở cô nương trung thành cảnh cảnh đối với chủ tử, đem hết toàn lực, an diệm kế khuất nhục Hoa quốc, ăn miếng trả miếng đối phó khiêu khích của sứ thần Kim quốc. Chiến thắng Tát Ta, thi kế giải quyết lỗ hồng lương thực của Đông Ly ta. Có quỷ kế bắt được Trương đại hộ gian tặc Hoa quốc, lại bày mưu, tập hợp quân thưởng thay chủ tử. Mặt tướng cho là, nếu như không có diệm kế của Sở cô nương, chủ tử đoạt được giang sơn sợ rằng còn cần một đoạn thời gian.”

Một hồi trầm mặc, tất cả mọi người nhìn Tống Hưu, không có phản bác, cũng không có ra tiếng.

“Tống Hưu.” Đông Ly Thuần lên tiếng, thanh âm nhàn nhạt, “Cũng chỉ có người có thể thấy những gì Liên Nhi bỏ ra vì ta.”

Lại một hồi yên lặng giống như chết, tất cả mọi người không lên tiếng, đều quỳ trên mặt đất, người xem ta, ta xem người, cuối cùng, ánh mắt tập trung về phía Sở Liên Nhi.

94. Q.4 - Chương 15: Lập Hậu

Sở Liên Nhi bị bọn họ nhìn cả người không được tự nhiên, toàn thân nàng đều bần thủ, trên ngực cũng còn có bụi đất, tóc vốn búi tốt cũng rối nữa bên xuống, hoàn toàn giống một bà điên.

Thật đáng ghét, tại sao ở trước mặt Đông Ly Thuần luôn không bảo trì được hình tượng ưu nhã cao quý? Dầu gì nàng cũng là thiên kim tiểu thư mà. Trước khi nàng xuyên qua, cũng đúng là thân phận thiên kim tiểu thư. Tất nhiên đối với những thần tử ghét nàng này, ở trong mắt bọn họ, nàng vốn là không có uy tín, nhưng giờ phút này, động tác lỗ mãng lại thêm vào một vết dơ đậm, không có hình tượng thực nữ nên có.

Tay nhỏ bé bị bắt, nàng ngẩng đầu, nhìn Đông Ly Thuần, hấn khích lệ nhìn nàng, ý bảo nàng đừng sợ.

Nàng sợ cái gì à?

Trong mắt nàng đánh dấu chấm hỏi, nàng chỉ là áo não mà thôi.

Nàng thấy mọi người đều nhìn nàng, bộ dáng trông mong, giống như nhân viên thành kính lắng nghe lãnh đạo nói chuyện. Nàng có lời gì có thể nói hay sao?

Nàng ngẩng đầu nhìn Đông Ly Thuần, phát hiện hấn cũng đang nhìn mình, cúi đầu, nhìn một thân dơ dáy bần thủ, nói: “Các người từ từ tán gẫu, ta, ta đi trước đối bộ y phục.” Muốn nàng chặt vật như vậy cùng nói chuyện, còn không bằng muốn mạng của nàng.

Mọi người ngạc nhiên, nhìn bóng lưng chạy còn nhanh hơn thỏ của Sở Liên Nhi, mắt tất cả đều choáng váng.

Chờ Sở Liên Nhi đổi y phục ra ngoài lần nữa, phát hiện Đông Ly Thuần đã vào lều, không khỏi hỏi: “Các người nói như thế nào?”

Đông Ly Thuần không có trả lời, chẳng qua là ôm chặt nàng.

Nàng mặc hấn, hai tay chống đỡ trước ngực hấn, dựa sát vào trong ngực hấn như chim nhỏ, ngửi được hương cỏ xanh đặc biệt trên người hấn, hỏi: “Như thế nào, các người nói như thế nào?” Nàng mở đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hấn.

Hấn cạo nhẹ lỗ mũi nàng, nói: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn bận việc.”

Nói như vậy, những người đó đã nhượng bộ. Sở Liên Nhi không hỏi tới nữa, dù sao đó không phải là trọng điểm, quan trọng nhất là, Đông Ly Thuần vẫn thực hiện lời hứa của hấn, lấy nàng làm hậu rồi.

Ai, các thần tử đáng thương, gặp phải hoàng đế tùy hứng lại cả gan làm loạn như Đông Ly Thuần, coi là bọn họ xui xẻo.

.

Mặt trời mạnh nhô lên cao!

Ánh mặt trời lửa đỏ, nóng rực chiếu sáng cả vùng đất!

Trong không khí lưu động nóng rang làm người ta tức.

Mặc dù ánh mặt trời nóng bỏng làm lòng người sinh phiền não, nhưng trên đường phố chính của kinh thành lại tụ tập đầy dân chúng. Đình đầu bọn họ là mặt trời nóng, trong tay cầm hoa tươi, nhìn đội ngũ lễ nghi lớn từ hoàng cung ra ngoài. Bách tính đều biết, hôm nay là ngày Đông Ly Thuần điện hạ lên ngôi, hơn nữa là ngày vui để vương bọn họ kính yêu nhất lấy hoàng hậu.

Bách tính rất là tò mò đối với hoàng hậu mới, muốn biết nàng là vị thiên kim của trọng thần trong triều đình nào, lại có thể cùng nhau nam chinh bắc chiến với Đông Ly Thuần, nghe nói nàng thông minh lanh lợi, tràn đầy trí khôn, rất được Đông Ly Thuần sủng ái, liệu lĩnh lập nàng làm hậu. Lường trước nhất định là vị nữ tử thiên kiều bá mị, bọn họ tò mò chết với hoàng hậu mới này, càng muốn biết hoàng hậu mới là người phương nào, thiên kim nhà nào. Đáng tiếc, quan lại trả lời đều là lập lờ nước đôi, điều này khiến bọn họ càng thêm tò mò. Hoàng hậu mới không có tài sản bối cảnh gì, nhưng lại được Đông Ly Thuần sủng ái sâu, đây là một kỳ tích.

Khi đội ngũ danh dự ra khỏi thành rồi, bách tính liền bắt đầu nghênh cổ mong đợi nhìn về cửa thành. . . Nghe nói, tân hoàng, và hoàng hậu sẽ từ cửa thành kia vào thành.

Đông Ly Thuần cũng không thay Hoàng Bào, toàn thân mặc đồ tang, ngồi lên đội danh dự từ hoàng cung ra ngoài trước.

Sở Liên Nhi rất là không hiểu, hần trả lời: “Theo như tổ chế, trước khi tân hoàng lên ngôi, phải mặc đồ tang làm lễ. Đây là nghi thức mở màn. Trước phải do quan viên Lễ bộ chia ra đến đàn tế trời, đàn tiên nông, thái miếu báo cho tổ tiên. Đến trống Minh Chung, ta mới có thể qua cửa Ngự Thiên.” Hần cúi đầu hôn nàng một cái, nói: “Liên Nhi, ta đi trước, chờ ta ở trước điện.”

Nguyên lai là hoàng đế lên ngôi còn có trình tự phiền toái như vậy. Sở Liên Nhi gật đầu, nhìn hần mặc đồ tang càng lộ vẻ ngọc thụ lâm phong, hạc đứng trong bầy gà.

.

Đông Ly Thuần mặc cũng đơn giản, nhưng Sở Liên Nhi lại khác, trời chưa sáng liền bị bắt dậy, bọn ma ma trong cung chẳng biết lúc nào đã đến quân doanh, vây quanh nàng tắm rửa, không biết có phải những ma ma này có thù oán với nàng không, lớp da sạch sẽ của nàng bị bàn tay thô ráp của nàng lau, cứ nhiên lau ra một tầng da chết thật dày. Nàng còn chưa tỉnh, sau khi tắm rửa xong, y phục cũng không kịp mặc, lão bà nọ còn ép nàng đến trên giường, mở cặp chân nàng ra. . . . A, ông trời. . . Thật may là tối hôm qua Đông Ly Thuần không “này nọ í ề í ề” với nàng, nếu không, nàng thực sự chỉ có nhảy vào Hoàng Hà thôi, thật không dám gặp người.

“Các người muốn làm gì a, buông ta ra.” Bốn tay chân bị gát gao đè lại, Sở Liên Nhi không thể động đậy, tức giận miệng mắng to, nàng biết trong cung mặc dù quyền lực của hoàng hậu lớn nhất, nhưng những ma ma dạy học này cũng là nhân vật tai mắt thông thiên, ngay cả hoàng đế đều phải kính các nàng ba phần, nàng cũng biết thân là hoàng hậu, trước khi vào cung đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc, cái gì chân hình o, chân hình x, bước chữ bát, bên ngoài chữ bát bên trong chữ bát cũng không thể làm hoàng hậu. Trên người có mùi là lạ hôi nách càng thêm bị loại bỏ, hơn nữa, quan trọng nhất là, hoàng hậu từ bên ngoài cung mang tới hoàng cung, phải là xử nữ.

Ông trời, nàng toàn thân trên dưới cũng không có khuyết điểm để các nàng soi mói, nhưng, nàng đã sớm không phải là xử nữ á.

Còn nữa. . . , mặc dù tối hôm qua bọn họ không có làm sự việc kia, nhưng khuya ngày hôm trước làm nha, hơn nữa còn làm rất nhiều lần, không biết những Lão Ma Ma lợi hại này có thể nhìn ra hay không.

Một vài Lão Ma Ma mặt nghiêm túc nhìn kỹ hạ hoa tâm của nàng, da mặt run lên, giọng nói lạnh như băng nghiêm nghị: “Hoàng hậu các đời của Đông Ly quốc ta tới nay trước khi gia phong trước đều là thân xử nữ. Mà nương nương. . . Nương nương quả thật kiều mị như hoa, nhiệt tình như lửa, không trách được bệ hạ khuynh tâm vì ngài, ba nghìn mỹ nữ hậu cung cũng bị bệ hạ đuổi ra cung từ sớm rồi.”

HEAA. . . , cái gì kiều mị như hoa, nhiệt tình như lửa, cứ việc nói thẳng nàng là hồ ly câu dẫn hoàng đế bọn họ.

Bất kể như thế nào, tân hậu còn chưa vào cung đã không còn là xử nữ, đối với mấy ma ma nghiêm nghị máy móc này mà nói đã là thiên lý bất dung .

Nhưng những này Lão Ma Ma này trừ sắc mặt khó coi ra, vẻ mặt khinh thường ra, cũng không có làm khó Sở Liên Nhi, chẳng qua là động tác hơi thô lỗ chút.

“A, ngươi muốn làm gì?” Bốn chân vẫn bị đặt tại trên giường, Sở Liên Nhi nhìn đồ nhọn lóng lánh ánh vàng Lão Ma Ma kia cầm trong tay, phải là cái nhíp . . . , nhắm ngay hạ thể của nàng, ông trời, nàng muốn làm gì?

“Nô tỳ nhỏ lông thay nường nường.” Lão Ma Ma mặt cứng nhắc nói, Sở Liên Nhi thở phào nhẹ nhõm, nàng còn nghĩ nàng muốn. . .

Hạ thể bị lau xà phòng, như vậy lông rất dễ dàng thanh trừ sạch sẽ, nhưng Lão Ma Ma này xuống tay thật nặng, kéo nàng gào lên.

“Thân là đứng đầu lục cung, sẽ phải có uy nghi của quốc mẫu một nước, chút đau này coi là cái gì? Coi như là lên núi đao xuống biển lửa, đều phải bày ra uy nghi thân là hoàng hậu nên có.” Lão Nữ Nhân kia vừa nói, còn vừa dùng sức túm một nhúm lông, Sở Liên Nhi đau hít vào một hơi, con bà nó, nếu Lão Xử Nữ này nhỏ từng sợi một cũng không đau như vậy, nhưng nàng cố ý không để cho nàng tốt hơn, cứ nhiên kéo một nhúm một nhúm. Được, nhớ kỹ cho ta, chờ vào cung rồi sẽ thu thập lão xử nữ nhà người.

Cuối cùng làm sạch hết tất cả lông mọc trên người rồi, lại bị các nàng chùi chùi lau lau, không biết các nàng cầm cái gì chà xát mặt của nàng, lại càng không biết trên mặt mình bị xoa bao nhiêu phấn bột nước, vẽ mắt, kẻ đen lông mày, bôi phấn mắt, tô môi đỏ mọng, vẽ cái má, cuối cùng lại bôi phấn hương. . . Nửa sau đó, một đầu tóc đen bị búi lên, đeo lên một cái mũ phượng chín đuôi ánh vàng lóng lánh, khi mũ phượng nặng nề đội ở trên đầu thì nàng hít hơi lần nữa, mũ phượng này là ai thiết kế, khẳng định có thâm thù đại hận với hoàng hậu, cứ nhiên khảm 998 viên trân châu to lớn tròn, còn điêu khắc phượng hoàng chín đuôi vỗ cánh muốn bay bằng vàng ròng, hơn nữa gần tới trên trán còn có một khối hoa văn hình rồng lớn chừng bàn tay, trong miệng rồng rừ xuống bảo thạch nhìn không ra tỉ lệ, không biết tên gọi là gì, dù sao ánh vàng lấp lánh, trông rất đẹp mắt. Nhưng đồ nặng như vậy đè ở trên cổ, còn để cho người hoạt động à? Cổ cũng bị đè tê.

Mang mũ phượng xong, một nhóm người lại ba chân bốn cẳng chùi chùi lau lau trên người nàng, đầu tiên là mặc vào áo ngực màu vàng kim, sau đó là quần áo trong màu xanh, trở lại là một tầng lại một tầng lễ phục đồ thẩm, bên ngoài rìa mới là khăn quàng vai màu đỏ lấp lờ. . . Trời ạ, trời rất nóng, còn phải mặc ba tầng, cố ý nóng chết nàng à?

Đáng tiếc tiếng kháng nghị của nàng không có hiệu quả, bọn cung nữ không lộn xộn đeo hộ giáp lên thay nàng, hộ giáp nhọn nhọn, nhìn qua giống yêu quái, ghê tởm.

Rốt cuộc chuẩn bị xong sau đó, Sở Liên Nhi mệt mỏi sắp lả, chóng tinh thần nhận lấy gương từ trong tay cung nữ nhìn. Nhìn nữ nhân vẽ mặt ngây ngô, đầu đội mũ phượng hoàn toàn thay đổi, thật sự là mình sao?

Làm hoàng hậu phiền toái như vậy, sớm biết như thế, nàng liền theo ý đám người Mã Văn Trọng, cự tuyệt này cái tời.

Rốt cuộc ăn mặc thỏa đáng, bốn gã cung nữ đi lên, hai người đỡ nàng, hai người khác ở phía sau đỡ váy áo thật dài, bị nhét vào xe phượng từ trong kinh chạy tới.

Ông trời, mặc dù nàng không có gì trí nhớ, nhưng biết chiếc xe khảm Phượng khảm Long trước mắt này, gấm vóc thêu đồ án Phượng Hoàng màu vàng kim, một tầng một tầng bay múa trên không trung, sừng nhọn vàng sáng tám góc dưới mũi xe, tất cả treo gấm phượng ngọc điêu màu sắc sắc sỡ, phía trước do 16 con tuần mã tuyết trắng kéo. . . Không cần ngẫm nghĩ, đây chính là xe phượng chỉ có hoàng hậu mới có thể ngồi trong truyền thuyết.

Nhưng, nàng còn chưa có phong hậu mà? Nay Đông Ly Thuần cũng quá lớn mật, Sở Liên Nhi biết quy củ trong cung, chịu không được có hành động vượt qua khuôn phép. Coi như nàng là hoàng hậu tương lai chính xác, nhưng là không thể sử dụng trước. Nếu như bị bách quan biết, không biết phải bị bao nhiêu khó khăn.

“Hoàng hậu, xin dời phượng giá lên xe!” Từ trong đội danh dự, mấy cung nữ mặc cung trang màu đỏ đi ra, các nàng cúi thân hành lễ với nàng, cùng hô lên.

Sở Liên Nhi mê mê hồ hồ lên xe, thiếu chút nữa đã quên rồi, hoàng hậu lên xe phượng, là muốn đạp trên lưng người trước. Nhìn thân thể gầy yếu của tiểu thái giám quỳ trên đất kia, nàng do dự, mặc dù nàng

không mập, nhưng không nhẹ a, tiểu thái giám này gầy như vậy, không sợ bị nàng đập gãy eo sao? Nhưng ở những ánh mắt nhìn chăm chăm, nàng cũng chỉ đành phải nhắm mắt, tay ngọc thon thon xách theo làn váy thêu trăm chim hướng phượng đỏ lập lòe, rung rung khẽ giẫm ở trên lưng hắc, trên chân không còn là giày thêu, mà là giày trước sau đều cao cao nổi lên tựa như một cây cung, giẫm ở trên lưng của thái giám thật là có loại cảm giác đập cây chân gậy (cây gậy mà người ta làm thêm một chỗ đặt chân, 2 tay cầm 2 cây gậy, chân để lên bệ rồi dịch cây gậy để di chuyển ý). Nàng nhìn thấy những cung nữ này đều mang giày như vậy, thật không thể tin, các nàng không sợ đi bộ nhanh đau chân sao?

Không biết là người nào kêu một câu: “Khởi giá!” Sau đó đội ngũ chậm rãi đi tới, rồi cửa trại lính nghe nói có hơn mười dặm lộ trình, theo loại tốc độ này, lúc đầu phải đi hơn phân nửa canh giờ.

“Nương nương, ngài muốn làm cái gì?” Bên trong xe phượng, hai người cung nữ ngồi chồm hổm ở sau lưng Sở Liên Nhi thét kinh hãi một tiếng, trơ mắt nhìn nàng gỡ mũ phượng trên đầu xuống, vội vàng ngăn cản.

“Nương nương, không được a, còn chưa vào cung, cũng chưa đến đại lễ sắc phong, mũ phượng cũng không thể tùy ý gỡ xuống. Đây cũng không hợp với lễ nghi a.”

Sở Liên Nhi liếc các nàng một cái, ném mũ phượng ột vị trong đó, tức giận nói: “Cái mũ nặng như vậy, người tới đeo lên cả ngày xem.”

“Nương nương, đây là quy củ. . .” Mặt tên cung nữ kia lộ vẻ khó khăn.

“Chờ đến kinh thành, ta lại mang cũng không muộn.” Muốn nàng cứ mang vào thành, dọc theo đường cung dân chúng quan sát, sợ rằng còn chưa tới sắc phong nàng liền nghèo rồi.

Hai người cung nữ không hề nói gì nữa, bởi vì các nàng cũng biết, nữ nhân không theo quy củ hơn nữa xem ra vẫn còn rất bốc đồng trước mắt này là tâm can bảo bối tân hoàng thượng đến tận xương tủy, vạn vạn không thể đắc tội.

.....

Khi Sở Liên Nhi mặc lễ phục thật dày sấp bị chưng thành thịt khô thì nàng nghe được phía trước có tiếng vang, hình như là thanh âm mở cửa thành. Nàng nghiêng mắt nhìn lại, cách tầng tầng lụa mỏng đỏ thắm phía trước cửa lớn đã bị mở ra, từ bên trong vọt ra hai hàng binh sĩ uy phong lẫm lẫm.

“Nương nương, đến kinh thành, ngài mau đội mũ phượng lên, nếu không ngộ nhỡ thất lễ, nô tỳ cũng đảm đương không nổi.”

Sở Liên Nhi cũng biết các nàng khó xử, không thể làm gì khác hơn là đội lên lần nữa, thẳng vai, nhìn cửa thành cao lớn chậm rãi mở ra, sau đó, xe phượng uy phong lẫm lẫm vào thành.

Đi vào cửa thành, là đường phố đã sớm chen đến nước chảy không lọt. Bất quá, những bách tính kia chỉ có thể đứng nhìn xa xa, bởi vì, hai bên đội ngũ danh dự, đã sớm bày lưới trời lồng lộng, một hàng lại một hàng binh sĩ tay cầm binh khí đứng ở hai bên, dân chúng không thể vượt qua một bước.

Bên tai đều là tiếng gọi ầm ĩ nhiệt liệt, Sở Liên Nhi nhìn dân chúng kích động hai bên, bỗng dưng sinh ra cảm giác tự hào và cảm giác ưu việt (tự ình hơn hẳn người khác), tựa như ngôi sao lớn công thành danh toại áo gấm về nhà, dưới ánh mắt của dân chúng tiếp đãi dọc theo đường, vừa tự hào, lại uy phong.

Nâng rèm cửa gấm vóc thật dày, Sở Liên Nhi nhô đầu ra muốn chào hỏi với mọi người, sắp làm hoàng hậu rồi, phải lấy được sự ủng hộ của mọi người, phải đi đường lớn thần dân chứ sao.

Từ cửa thành đến chánh điện hoàng cung cũng cần một đoạn thời gian, trong thời gian này, cổ Sở Liên Nhi bị đè thiếu chút nữa nâng không dậy, trên người mặc lễ phục thật dày, nóng khó chịu, ông trời, sao vẫn chưa tới Hoàng Thành, tiếp tục như vậy nữa, nàng thật muốn trúng gió rồi.

“Nương nương, nhẫn nại chút, lập tức tới Hoàng Thành ngay rồi.” Hai người cung nữ liều mạng quạt thay nàng, coi như trong áo lót nàng đều là mồ hôi, nhưng mà trên mặt lại không thể xuất hiện một giọt mồ hôi hột, nếu không sẽ bị trôi trang điểm. Đến lúc đó, hoàng hậu trở thành diễn viên diễn kịch, làm sao giao phó với văn võ bá quan?

Hoàng hậu thất lễ trước điện, bị xử trí sẽ là các nàng.

Mặc dù cung nữ tận trách quạt thay nàng, nhưng Sở Liên Nhi vẫn bị nóng bốc hơi toàn thân, mồ hôi đầm đìa, khiến cho nàng cực kỳ khó chịu, sớm biết hoàng hậu chịu tội như vậy, nàng cũng không làm.

Thật vất vả đi tới hoàng cung, nơi đó đã tụ đầy văn võ trọng thần, cửa thành cao lớn nhìn mới toanh, đều là màn che đỏ thẫm vui sướng và một mảnh vui mừng y phục may mắn và cấm vệ quân nặng nề.

Xe dừng lại, Sở Liên Nhi ngồi thẳng thân thể, cách tầng tầng gấm vóc, nàng nhìn thấy dưới cửa thành cao lớn, một người mặc phục sức vàng sáng đứng thẳng, trước ngực, ống tay áo, tất cả đều thêu rồng bay giương nanh múa vuốt, trên áo vàng sáng, có có đồ án giang sơn vạn dặm màu xanh, đai ngọc đỏ vàng, đầu đội mũ thông thiên [1], dưới trán rủ 12 tua, con người xinh đẹp, đang ôn nhu nhìn chăm chú vào mình. Hắn cực kỳ kiêu ngạo đứng thẳng, phía sau là một đám thần tử sụp mi thuận mắt, hắn sải bước đi về phía nàng, mang theo tua trên trán vang rào rào, vạt áo dài dưới chân hắn, theo động tác đi bộ mà đung đưa trước sau, giày gấm mềm màu vàng đỏ dưới chân hắn, ưu nhã bước về trước, động tác của hắn, ưu nhã, kiêu ngạo, long bào của hắn, thật sự rất đẹp mắt, thật là khí phách, thật là uy phong.

Hai tròng mắt bỗng dưng hơi xót, cách lựa mỏng bay múa, nàng được cung nữ đỡ, từng bước một đạp xuống. Chỉ thiếu chút nữa liền dẫm lên trên lưng thái giám.

“Liên Nhi!” Lúc này, Đông Ly Thuần đã đến gần nàng, giẫm trên bậc xe phượng bước lên, nàng vừa lúc nhìn thẳng hắn, tròng mắt của hắn sáng ngời, sáng chói như ánh mặt trời trên bầu trời. Gương mặt của hắn ở long bào vàng sáng tôn lên càng thêm tuấn mỹ khiếp người, nhưng lại thêm phần uy nghi vô cùng.

“Bệ hạ.”

Hậu tri hậu giác mà nghĩ, bắt đầu từ bây giờ, hắn không còn là Đông Ly Thuần rồi, mà là vua một nước, phải hành lễ với hắn.

Đang muốn khom lưng, nhưng mũ phượng nặng nề trên đầu khiến cho cổ của nàng cứng còng, nàng chỉ có thể gắng gượng cúi người với hắn.

Đông Ly Thuần ôm chầm nàng, trong tiếng hút khí của mọi người, ôm chầm nàng, thả vào trên đất, sau đó, nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng, ôm cả hông của nàng, một đường đi về phía cửa thành.

Nơi đó có văn võ bá quan, Sở Liên Nhi nhìn bọn họ há hốc mồm cứng lưỡi và không chấp nhận trong mắt, không khỏi nhẹ nhàng cười một tiếng. Hoặc giả bọn họ đều đang oán thầm vị đế vương mới nhậm này, thật quá không tuân quy củ rồi.

[1] Mũ thông thiên:

Kế tiếp, là đại lễ sắc phong tiến hành long trọng mà phức tạp, hai người dắt tay, cùng nhau đi tới thái miếu, tế bái tổ tiên, quỳ lạy trời đất, sau đó là lễ nghi dài dòng nhiều hạn chế, kế tiếp là hoàng hậu quỳ xuống đất để sắc phong, thụ sách vàng ấn phượng, nắm chặt ấn phượng trắng như tuyết, đáy lòng Sở Liên Nhi không nói ra được cảm giác với cái ấn phượng biểu đạt thân phận hoàng hậu này. Nàng thật gả cho Đông Ly Thuần rồi.

Cuối cùng, mới là nghi thức tân đế lên ngôi, theo như quy củ của các triều đại Đông Ly quốc, thì không cho phép hoàng hậu ở đây. Càng tất nhiên, tân đế lên ngôi còn kể cả đám cưới, nghe cũng chưa nghe nói.

Nhưng, Đông Ly Thuần tùy hứng cử hành chung cả đám cưới và lên ngôi, còn can đảm làm vậy đến mức ở nghi thức lên ngôi, cùng hoàng hậu ngồi lên long tọa, để bách quan quỳ bái.

Hậu cung không được can chính, hoàng hậu coi như Mẫu Nghi Thiên Hạ, nhưng sao có thể ngồi ngang hàng cùng hoàng đế, hơn nữa còn được bách quan quỳ bái? Sở Liên Nhi vùng trộm nghiêng mắt nhìn Đông Ly Thuần uy nghiêm bên cạnh, rất kỳ quái, hắn mặc vào long bào, hai tròng mắt hắn tỉnh mạch, thâm trầm mà sắc bén để chứng thân quỳ bái, thanh âm trầm thấp, lại uy nghi vô cùng, khí phách không giận mà uy, biểu lộ chí khí vương giả khí phách quân lâm thiên hạ không thể nghi ngờ, nàng nhìn mặt bên đẹp mắt của hắn, tim đập thình thịch. Nam nhân ngồi trên thiên hạ này, từ nay về sau, chính là trượng phu của nàng.

Phát hiện ánh mắt của nàng, Đông Ly Thuần nhẹ nhàng nghiêng đầu, tua trên trán nhẹ nhàng lắc lư, mang theo tiếng vang thanh thúy, ánh mặt trời từ ngoài điện rọi vào, tôn nhau lên, chiếu ra ánh sáng rực rỡ ở đáy

mắt hấn, quyền rũ như trầm hương. . . Sở Liên Nhi không thể không nói, nam nhân này thật có thể dùng chữ quyền rũ để hình dung.

“Liên Nhi, mệt mỏi không?” Thanh âm hần rất nhẹ, ở trên đường yên lặng như tờ, vẫn vang vọng trong đầu chúng thần. Sở Liên Nhi không dám nhìn những đôi mắt nhìn chăm chú vào người mình như sói như hổ, dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hoàng đế bốc đồng này. Thật khiến cho nàng muốn đánh.

Đáng tiếc, Sở Liên Nhi nàng cũng không phải là nàng dâu nhỏ nhắn nhục chịu đựng, mắt nàng thoảng nhìn, thấy mỗi một triều thần đều dùng ánh mắt xem thường trừng nàng, giống như nàng là người thô tục, có thể nào ngồi trên đại điện để bọn trọng thần một nước, cột trụ triều đình như họ quỳ bái?

Sở Liên Nhi thần nhiên cười, cười quyền rũ nhìn Mã Văn Trọng cầm đầu, hần thân là thủ lĩnh quân sư của Đông Ly Thuần, bởi vì phụ tá có công, đã là tể tướng đương triều, quyền thế ngấp trời, đáng tiếc lại không ngăn cản được quyết tâm cưới nàng của Đông Ly Thuần, mặc dù hần không thể không thỏa hiệp, nhưng ánh mắt oán độc. . .

Sở Liên Nhi nhìn thẳng hần, ánh mắt người sau mang theo cảnh cáo, còn có nhiều hơn là cảnh giác, Sở Liên Nhi nhìn không khỏi buồn cười trong lòng, Mã Văn Trọng này mặc dù hơn người, nhưng người quá mức cổ hủ, thật là đi học quá nhiều, càng học càng lui.

Bất quá, Mã Văn Trọng này là đại biểu quan văn, trong lòng nàng cũng biết rõ, Đông Ly Thuần sớm đã có ý hủy bỏ quan văn thống trị triều đình, nếu như Mã Văn Trọng không biết tiến thoái, sợ rằng sẽ gặp nạn đầu tiên. Nhưng, hần là công thần quan trọng vừa ủng hộ tân đế cướp lấy giang sơn, vừa mới nhậm chức liền bị lột quyền thế, Đông Ly Thuần nhất định sẽ rơi xuống đánh giá xấu được chim quên nà, không biết dùng người.

Nghĩ tới đây, nàng nhẹ nhàng cười một tiếng với Đông Ly Thuần: “Hoàng thượng, nô tì có chút mệt mỏi.” Không phải là có chút, mà mũ phượng rất nặng nề sắp đè đứt cổ của nàng, còn có mặc y phục thật dày, nàng nóng sắp bốc khói.

Đông Ly Thuần nắm tay đầy mồ hôi của nàng, nói: “Liên Nhi chịu tội.” Hần ra hiệu cho nội thị bên cạnh, nội thị đã tiến lên một bước, kêu lớn: “Kết thúc buổi lễ, bách quan quỳ lạy, hoàng thượng khởi giá hồi cung!”

Văn võ bá quan lại vội quỳ xuống, cùng hô vạn tuế!

Đông Ly Thuần dắt tay Sở Liên Nhi, ra khỏi đại điện, hậu điện đã có một đại kiệu mềm 16 người khiêng dừng ở đó. Cát nhẹ tung bay, kiệu rồng chỗ hùng, là ghế ngồi của hoàng đế ngồi ở trong cung.

“Liên Nhi, mệt muốn chết rồi nhé, nhịn một hồi, chờ trở lại Thanh Âm điện là tốt.” Đông Ly Thuần tự mình đỡ nàng lên kiệu mềm, mười sáu tên nội thị nhanh chóng đi về phía hậu cung.

Rất nhanh, đến Thanh Âm điện, cung nữ nội thị đã sớm chờ tại nơi đó, nhìn thấy Đế hậu hồi cung, vội vàng quỳ xuống đất tiếp giá.

“Tới a, vội vàng chuẩn bị một chút, tắm và hoàng hậu muốn tắm rửa.”

“Dạ!” Ma ma chương sự thật nhanh lui ra ngoài chuẩn bị.

Sở Liên Nhi đỏ mặt, oán hận bóp hông của hần, người này sao nói không che đậy miệng thế này. Ban ngày, hần muốn cùng tắm rửa với nàng, thẹn thùng không mặc cỡ a.

Đông Ly Thuần cúi đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng với nàng: “Liên Nhi, ta cũng rất nóng.”

Nàng hết ý kiến, chỉ có thể giận trách trừng hần, sau đó nhẩn nhẩn nhớ đi tắm với hần. Thân là hoàng đế, đương nhiên là có nơi chốn tắm rửa đặc biệt, sau Thanh Âm điện, đặc biệt có một chỗ để tắm rửa, nghe nói còn là ao nước nóng, hàng năm bốn mùa đều có nước nóng. Là từ trong núi sâu phía sau chảy tới, trong hồ sương mù đàng đàng, nhưng màu nước cũng rất vẫn đục. Tựa như bùn lầy vàng khuấy ở bên trong.

“Liên Nhi, trong ao nước nóng này có lượng lưu huỳnh lớn, có tác dụng làm đẹp da, rất có lợi với thân thể.” Hần giải thích, mở hai tay ra, mặc cung nữ cởi mũ thông thiên xuống cho hần, lại cởi hoàng bào xuống.

Sở Liên Nhi cũng có cung tỳ thay nàng cởi ra quần áo phức tạp trên người, nhưng, nàng lại ghen tỳ nhìn chằm chằm hai người cung nữ kia, nhìn họ sắp dính thân thể vào trên người hấn.

Đông Ly Thuần phát hiện ánh mắt của nàng, ọi người lui, tự cởi xuống quần áo trong vầng sáng trên người mình. Sau đó hấn đi tới trước mặt nàng, duỗi tay về phía nàng, “Liên Nhi, cùng người tắm rửa ở trong quân doanh còn không có quá ần, bây giờ, chúng ta rốt cuộc có thể không chút kiêng kỵ rồi.”

Lại đỏ mặt một lần nữa, người này, thật là tinh trùng lên óc, đầy trong đầu đều muốn cùng với nàng cái đó . .

Nhiệt độ nước ấm trong ao nước nóng vừa phải, nước vàng đen ấm đánh vào trên da thịt, cảm giác da rút chặt một hồi một hồi, có cảm giác sáng khoái mát mẻ, thì ra là, ngâm ao nước nóng quả thật có rất nhiều chỗ tốt.

Thân thể trần truồng, nàng để thân thể chìm vào trong nước, chỉ lộ ra một đầu, nàng nhìn thấy lồng ngực trắng trẻo của hấn dính nước, từng giọt một từ lồng ngực hấn rơi xuống, càng thêm hấp dẫn, nàng không nhìn được nuốt nước miếng một cái, hấn thật sự quá hấp dẫn

“Liên Nhi, tại sao bơi xa như vậy?”

Đông Ly Thuần bơi tới, một đôi bàn tay vòng bên hông, giam cầm nàng trong ngực, tay vòng quanh bên hông chậm rãi dời lên trên, một tay đi tới trước ngực, vuốt ve mềm mại trước ngực nàng, một tay đặt ở cái mông mềm mại, nhẹ nhàng phủ xoa . . . Nàng nhẹ nhàng hít một hơi, kìm lòng không được đổ vào trong ngực hấn, mặc bàn tay không an phận của hấn chạy ở trên người.

Rốt cuộc danh chánh ngôn thuận ở cùng một chỗ, giữa vợ chồng nên có thân mật không khoảng cách, Sở Liên Nhi rốt cuộc không cố kỵ nữa, chủ động vòng quanh cổ của hấn, đưa lên môi thơm. Có danh phận xác định, không cố kỵ lễ giáo và đạo đức nữa, nàng cảm nhận được an tâm và thỏa mãn trước nay chưa có.

“Liên Nhi, chúng ta rốt cuộc có thể ở cùng một chỗ.” Đông Ly Thuần tự lẩm bẩm, hôn nàng thật sâu, sau đó cúi đầu, rơi xuống vết hôn thật sâu ở trên mặt nàng, cổ nàng, sau đó, hấn đi tới trước ngực của nàng, dùng lực mút. Sở Liên Nhi thở hổn hển, hôm nay hấn không giống thường ngày, động tác không còn ôn nhu, mà là khí phách khiến cho nàng không nhìn được thở.

“Thuần, dừng. . . . Không nên ở chỗ này.” Nàng còn không quen làm ở trong nước cùng hấn, nàng cũng từng xem trên sách, ân ái ở trong nước không tốt đối với thân thể nữ nhân, nước sẽ theo hạ thể tiến vào, nếu như trong nước có vi khuẩn, sẽ khiến bệnh phụ khoa phát tác.

Nàng cũng không muốn vì nhất thời tham vui mà phá hư thân thể mình.

Đông Ly Thuần buông nàng ra, bình tĩnh nhìn hai tròng mắt lan tràn quyền rũ của nàng, nói: “Được!” Nói xong, hấn ôm ngang nàng lên, đi về phía bờ.

Hai tròng mắt hấn lửa nóng mà nhìn chằm chằm vào nàng, cười khê: “Liên Nhi, đói bụng rồi sao?”

“Ách, đói bụng.” Lúc này nàng mới cảm giác bụng thềm thì vang động.

Hấn cười một tiếng với nàng, nhéo cái mông của nàng một cái: “Xem ra Liên Nhi đói bụng rồi, chúng ta dùng bữa trước, chờ bổ sung thể lực rồi lại làm lễ Chu Công.”

Nàng nắm hấn, “Lễ Chu Công, còn sớm lắm, mặt trời còn chưa xuống núi.”

Hấn liếc nhìn ngoài cửa sổ, ánh mặt trời không còn mạnh nữa, trên bầu trời, chỉ còn lại một vòng cầu lửa máu đỏ, cả trời đất, đều là ánh sáng vàng không trọn vẹn.

Thời gian thật không còn sớm.

95. Q.4 - Chương 16: Phục Hồi Ngâm Tuôn Chảy (1)

Một phen sau cuộc mây mưa, Sở Liên Nhi đã sớm cực kỳ mệt mỏi đứng dậy tìm y phục mặc lên, nàng vẫn không có thói quen ngủ trần truồng.

Đôi bàn tay ngăn nàng lại, trong bóng tối, thanh âm Đông Ly Thuần mang theo nồng đậm mỗi một, “Liên Nhi, không cần mặc, như vậy là tốt rồi.”

Biết rõ hần không nhìn thấy, Sở Liên Nhi vẫn hung hăng trừng hần: “Tốt cái gì tốt, người ta sắp mệt chết đi được.” Ai nói làm hoàng hậu uy phong, buổi lễ phong hậu nàng căn bản không cảm giác được uy phong gì, chỉ có vô tận mệt mỏi, cổ cũng thật mỏi, thân thể cực kỳ mệt mỏi, rồi lại chịu đựng thể công tình yêu một vòng lại một vòng của người này, bây giờ toàn thân nàng đều mệt mỏi.

Đều là hần gây họa, làm hoàng hậu tuyệt không dễ chơi.

Đông Ly Thuần cười nhỏ, đưa tay ôm nàng vào lòng, mặc dù khí trời nóng bức, nhưng bên trong hoàng cung lại mát mẻ, cung điện cũng bày đá từ trong hầm ngầm đưa đến, trong phòng mát mẻ, buổi tối ngủ cũng phải đắp chăn mỏng. Hai người kê cận bên nhau ngủ cùng nhau thích hợp cực kỳ.

Bàn tay của hần nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trắng nõn của nàng, nói: “Liên Nhi, về sau cứ ngủ như vậy, ta thích.” Hần thỏa mãn thở dài, hiện tại vào trong cung rồi, hoàng cung rất là an toàn, lúc đi ngủ rất cuộc có thể buông lỏng cả người. Rốt cuộc không cần giống như ở Tây Lăng, tùy thời tùy chỗ đều phải giữ vững cảnh giác.

Nàng đánh tay hần, oán hận: “Không được, ta không quen ngủ trần truồng, lạnh bụng sẽ không tốt.” Mỗi lần nàng ngủ đều đắp kín bụng, nếu không rất dễ dàng đau bụng vào hôm sau.

Bỗng dưng, nàng nghĩ tới điều gì, vội đẩy hần: “Đúng rồi, quên nói cho người biết một chuyện.”

“Người nói!”

Thanh âm của nàng có chút khấn trương, “Tháng này kinh nguyệt của ta đã muộn hơn mười ngày á.” Kinh nguyệt của nàng luôn chuẩn.

Thanh âm của Đông Ly Thuần khinh thường: “Kinh nguyệt muộn sẽ tổn hại sức khỏe thể sao?” Hần lầu bầu, ước gì kinh nguyệt của nàng không tới, như vậy hần có thể ngày ngày ân ái với nàng rồi.

Nàng cắn gương mặt của hần, “Người a, chẳng lẽ người không biết, kinh nguyệt của nữ nhân không tới sẽ đại biểu cái gì sao?”

Nàng chống người, hôn gương mặt của hần, cười híp mắt nói: “Thuần, hoặc giả chưa tới mười tháng, người có thể làm cha.”

Thân thể Đông Ly Thuần cứng đờ, thanh âm lạnh đi: “Người nói cái gì?”

Phản ứng của người cha thật sự là vô cùng kỳ quặc.

Sở Liên Nhi cầm lấy tay hần, phủ trên bụng mình, ngọt ngào ngào ngào: “Thuần, ta nói, hoặc giả chỗ này của ta đã có em bé rồi.” Rốt cuộc có thể làm mẫu thân, thật tốt. Năm đó mẫu thân nàng đến hai mươi lăm tuổi mới làm mẫu thân. Hả, nàng rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi, mười chín tuổi, hay là hai mươi tuổi?

Đông Ly Thuần một hồi lâu không nói lời nào, chẳng qua là thân hình cứng còng, trong bóng tối không thấy được thần sắc của hần, Sở Liên Nhi không khỏi kỳ quái, đẩy ra: “Người làm sao, là cao hứng đến không thể tự tư sao?”

Vẫn không có phản ứng, Sở Liên Nhi mất hứng, chu môi: “Này, chẳng lẽ người không thích em bé sao?”

“Liên Nhi.” Hần cuối cùng mở miệng, thanh âm thật thấp, mang theo run rẩy.

“Hừ!” Nàng không để ý tới hần, phản ứng của hần khiến cho nàng có chút bị thương.

Đông Ly Thuần ôm chặt nàng, dùng hết khí lực toàn thân, Sở Liên Nhi kinh dị phát hiện, hần đang run rẩy.

“Người làm sao? Có phải không muốn đứa bé này hay không?” Tâm nàng chìm đến thung lũng.

Hần lắc đầu, ôm chặt nàng, “Liên Nhi, người rất thích em bé?”

“Không thể nói thế, bất quá, sinh cho người ta liền thích.” Nàng híp mắt nói, “Nam hài anh tuấn tiêu sái như người, nữ cũng muốn giống như người, xinh đẹp lại ưu nhã, là một tiểu thiên sứ người gặp người thích.” Đông Ly Thuần có diện mạo như nam như nữ, người nhìn vui tai vui mắt.

Hắn cười khê: “Liên Nhi, nam nhân thì không thể dùng xinh đẹp hình dung .”

Nàng cười hì hì bóp lồng ngực của hắn, hắn rất gầy, nhưng bắp thịt cũng rất bền chắc, rất có cơ bắp, lại nhéo, cười hì hì: “Dáng dấp người rất dễ nhìn, ta cuối cùng không nhịn được muốn nhìn người.”

Hắn bắt được tay làm chuyện xấu của nàng, nói: “Liên Nhi chẳng qua là yêu thích bề ngoài của ta sao?”

“Không chỉ là bề ngoài, còn có tâm.” Nàng chỉ vào trái tim của hắn, thanh âm ngọt ngào ghé vào lỗ tai hắn, “Ta thích ôn nhu của người đối với ta, thích thanh âm nhẹ nhàng mềm mại gọi tên tuổi ta của người, càng thích ánh mắt nhìn ta của người. Ôn nhu cơ hồ làm ta tan chảy.”

Hắn khê vuốt ve lưng của nàng, nói: “Liên Nhi thật yêu thích ta?”

“Đúng!”

“Thích cỡ nào?”

“Rất ưa thích rất ưa thích.” Nàng suy nghĩ một chút, cảm giác hắn luôn không có cảm giác an toàn, vì vậy nói: “Làm cái suy luận nhé, có một con muỗi cắn người, ta không muốn lập tức đánh chết nó. Ta sẽ bắt nó ở trong tay, từ từ xé nó thành mảnh nhỏ, sau đó hung hăng quát nó: bảo người khi dễ trượng phu của ta. Ta muốn chặt người làm trăm mảnh, để tiêu mỗi hận trong lòng. . .”

“Liên Nhi.” Hắn ôm chặt nàng lần nữa, nhẹ thở dài trên trán nàng, “Ta thật cao hứng người có thể yêu ta như thế. . . Nhưng, nếu như, ta nói nếu như, có một ngày người không còn yêu ta nữa, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nàng không hiểu: “Tại sao nói như vậy?” Nàng cảm thấy hắn có cái gì không đúng, nhưng lại nói không ra nguyên do.

Hắn than nhẹ một tiếng, thanh âm thật thấp, liếm gương mặt nàng, làm nũng như mèo. Hắn nói: “Liên Nhi, nếu như một ngày kia người phát hiện ta cũng không tốt như trong tưởng tượng của người, người còn có thể yêu ta nữa sao?”

Nàng nhéo mặt của hắn, cả giận nói: “Làm cái gì, thích suy nghĩ lung tung, sao thay đổi còn già mồm hơn phụ nữ. Có phải là nam nhân hay không a, nếu ta yêu người, sẽ yêu tất cả của người, ta yêu ưu điểm của người, khuyết điểm dĩ nhiên cũng phải yêu.”

Hắn xem nàng là gì? Tình yêu của nàng đối với hắn nông cạn thế sao? Thiệt là.

Hắn thật lâu không nói lời nào, chẳng qua là ôm sát nàng, thanh âm thỏa mãn: “Liên Nhi, bất kể về người sau có thể hận ta hay không, dù sao ta quyết sẽ không để cho người rời đi bên cạnh ta.”

Bị hắn ôm sát không thở nổi, nàng rất muốn đẩy hắn ra, nhưng cảm thấy bất an của hắn rất nồng đậm, chuyện gì xảy ra, nàng chỉ bất quá có em bé của hắn, hắn lại khẩn trương thế này.

Có thể là chưa từng làm phụ thân, cho nên lòng của cha rất là khẩn trương. Sở Liên Nhi nghĩ như thế, liền để lồng xuống, vùi ở trong ngực hắn nhắm mắt lại. Buổi lễ phong hậu ban ngày đã mệt chết nàng, hơn nữa còn mây mưa kịch liệt, càng làm cho nàng động cũng không muốn động, rất nhanh liền ngủ thật say. Chẳng qua là bên tai loáng thoáng nghe được một tiếng thở dài, một tiếng tự lẩm bẩm như có như không bay ở bên tai.

“Liên Nhi, ta nên làm cái gì bây giờ?”

.

Cuộc sống làm hoàng đế bận rộn mà lao tâm.

Ít nhất Sở Liên Nhi không cảm nhận được Đông Ly Thuần có uy phong và tự mãn sau khi làm hoàng đế, sau khi đám cưới, trừ mỗi đêm ngủ ở bên cạnh ra, ban ngày nàng cơ hồ không thấy được bóng người, chỉ có

tiến vào ngự thư phòng hoặc là ở Thừa Thiên điện, chỗ hoàng đế và triều thần nghị sự mới có thể tìm được hần.

Nàng thường thấy hần đêm hôm khuya khoắc vẫn còn ở ngự thư phòng xử lý công văn, phía dưới đôi mắt xinh đẹp, đều là quần đen thật sâu, cặp mắt đã từng rất ôn nhu rất ôn nhu nhìn mình, luôn nộ khí đằng đằng, cặp mày kiếm bình thản không có sóng kia, luôn nhíu sâu, nhìn nàng đau lòng không dứt. Rồi lại không biết nên như thế nào cho phải.

Nàng thân là thê tử, điều có thể làm duy nhất đúng là mỗi đêm sau khi hần hồi cung, để cho hần ở trong nước nóng ấm áp tẩy đi một thân mệt mỏi, lại nhẹ nhàng xoa bóp thay hần, tận trách nhiệm làm thê tử.

Đông Ly Thuần bận rộn nhiều việc, mỗi ngày nhìn trên mặt hần luôn cất giấu tâm sự nặng nề, lòng của nàng cũng bị bóp chặt theo.

Nhưng, hần quả thật vô cùng cứng chịu nàng, hần vốn là đã đủ bận quốc sự rồi, nhưng mỗi ngày hần vẫn đều dùng bữa cùng nàng, buổi tối vành tai và tóc mai chạm vào nhau với nàng. Buổi sáng, hần muốn nàng tự tay mặc vào long bào thay hần, ban ngày, hần sẽ về cung dùng bữa cùng với nàng, sau đó đến buổi tối, bất kể về rất trễ, thân thể mệt mỏi cỡ nào, hần cũng sẽ ôm nàng vào lòng, nói chuyện với nàng.

Trải qua ngự y chẩn bệnh, Sở Liên Nhi quả thật đã mang thai, vì thế nàng cao hứng hỷ, ảo tưởng bộ dáng của em bé sanh ra tám tháng sau.

“Thuần, hôm nay ngự y nói trạng huống thai nhi tốt đẹp, muốn ta ăn nhiều thức ăn nhẹ, hột đào, nước trái cây Mỗi ngày ta đều ăn. Nhắc tới cũng kỳ quái, đáng lẽ mang thai khẩu vị không tốt, nhưng giờ ta lại vô cùng tham ăn, so với trước kia còn tham hơn. Hiện tại ta có thể ăn hai chén cơm, đi đường còn phải uống nước trái cây.” Nằm ở trong ngực hần, Sở Liên Nhi vui vẻ líu ríu nói như con chim sẻ. Nàng biết rõ thân thể hần đã mệt vô cùng, giờ phút này chính là thời cơ thật tốt bổ sung giấc ngủ, nhưng luôn không quên được miệng mình, muốn chia sẻ tình trạng em bé với hần.

Cánh tay Đông Ly Thuần tựa vào cổ nàng, nhắm cặp mắt. Nhẹ nhẹ vỗ về bụng của nàng, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng: “Nhìn ra, Liên Nhi rất ưa thích đứa bé này.”

“Đương nhiên rồi, đây chính là em bé đầu tiên của chúng ta mà.” Trong khoảng thời gian này, nàng phát hiện mặc dù hần ôn nhu như trước đối với nàng, nhưng nàng cảm thấy hần đang gượng cười, chỗ sâu trong mắt, luôn có đau buồn âm thầm thật sâu, mỗi khi nàng xoay người quay mặt, luôn phát hiện hần quan sát mình, cặp con ngươi đen nhánh luôn lơ đãng thoáng hiện đau đớn và mất mát nào đó. Nàng muốn hỏi, nhưng hần không muốn nói ra ngoài, cũng liền trấn tâm nuốt câu hỏi vào trong miệng, có thể là quốc sự rất khó giải quyết, hần mới vừa lên ngôi, cục diện rối rắm tiền triều lưu lại đều cần hần tới thu thập, hần cũng không muốn làm hôn quân vô dụng, nàng cũng biết, hần chăm lo việc nước. Nhưng như vậy không khỏi quá phí tâm vì nước rồi.

Nàng không thể giúp cái gì, chỉ có thể làm hết sức đối tốt với hần, nói chuyện để cho hần vui vẻ. Mỗi lần hần đều lắng lắng nghe nàng nói chuyện, sau đó lắng lắng nhìn chăm chú vào nàng, con ngươi ôn nhu tựa như thường ngày.

Nhưng, Sở Liên Nhi cảm thấy có chỗ không giống.

Không biết nên hình dung hần như thế nào, mặc dù hần đang tự nói với mình, nàng có mang em bé là chuyện đáng cao hứng, mà hần cũng là bộ dáng rất vui vẻ, nhưng nàng nhạy cảm phát hiện, mỗi khi nàng bàn về em bé thì trên mặt hần luôn sẽ lộ ra sợ hãi và khẩn trương. Mặc dù hần che dấu cực tốt, đáng tiếc, vẫn không chạy khỏi cao nhân quan sát như nàng.

Đáy lòng mơ hồ dâng lên sầu lo và bất an, hần rốt cuộc thế nào? Không thích hài tử, hay là có ẩn tình khác?

Đáng tiếc, nàng không dám hỏi. Nàng sợ, nàng hỏi rồi, thủy triều mai phục ở chỗ tối, sẽ theo lời của nàng mà mãnh liệt phun trào, bao phủ nàng.

96. Q.4 - Chương 17: Phục Hồi Ngầm Tuôn Chảy (2)

Mang thai đã hơn ba tháng, bụng còn chưa hiện ra, Sở Liên Nhi đã mặc y phục rộng rãi thoải mái.

Trước Thanh Âm điện có một cây ngô đồng cao lớn, theo gió mát, từng chiếc lá khô vàng rơi xuống, bay múa, phiêu phiêu sái sái, lượn lờ trên không trung, giống như còn lưu luyến sự trong sáng của mùa hè, theo gió nhảy múa, thế nào cũng không chịu rơi xuống đất.

Một mảnh lá cây bay múa đến trước mặt, đầu ngón tay nhận lấy, nhìn cành lá khô vàng, cảm thán, mùa thu tới.

Mùa thu, là một mùa vạn vật tiêu điều.

Nhưng, đối với Đông Ly quốc mà nói, đây là một mùa thu hoạch.

Lá rụng khô vàng đầy đất nghênh đón mùa thu mùa thu hoạch, Sở Liên Nhi không nói ra được mất mát.

Ôm tâm tình được Đông Ly Thuần thật sâu che chở và bất an mơ hồ, cuộc sống trong cung, Sở Liên Nhi trôi qua coi như bình tĩnh, hậu cung chỉ có một mình nàng, cũng không có tần phi tiết mục tranh thủ tình cảm xảy ra. Trong hậu cung chỉ còn mấy vị Lão thái hậu Thái phi, đều là góa phụ sau khi Hoàng Dương băng hà, hoàng hậu và mười mấy vị Tần phi của Đông Ly Thanh, bởi vì Đông Ly Thanh thất thế, sau khi Đông Ly Thuần có được giang sơn, Đông Ly Thanh tự tử bỏ mình, hoàng hậu của hắn cũng đều xử tử. Nhỏ cỏ phải trừ tận gốc, tất cả Tần phi con cái của Đông Ly Thanh đều bị giết.

Đám Thái hậu Thái phi ở Thái Thanh cung đều là góa phụ của Hoàng Dương để phụ thân Đông Ly Thuần, tuy được Đông Ly Thuần gia phong là Thái hậu Thái phi, cũng được hưởng đãi ngộ của quốc mẫu, nhưng những Thái hậu đã từng phong quang một đời này cũng biết rõ đạo lý vua nào triều thần nấy, vô cùng tự hiểu, sống ở trong cung, rất ít đi ra ngoài.

Sở Liên Nhi biết những Thái hậu này đều là Tần phi Hoàng Dương để, tuy chỉ là mẹ kế của Đông Ly Thuần, nhưng theo như bối phận, họ tổng cũng là trưởng bối, là mẹ chồng của nàng. Theo như quy củ trong cung, con dâu như nàng phải đi chào hỏi. Đáng tiếc, nghe nói mẫu phi Đông Ly Thuần mất sớm, những Tần phi này đối với hắn cũng không tốt. Cho tới Đông Ly Thuần làm hoàng đế, họ liền cụp đuôi làm người. Người làm vợ như Sở Liên Nhi cũng không cần phải dậy sớm mỗi ngày.

Đông Ly Thuần vẫn bận rộn, nhưng vẫn kiên trì dùng bữa cùng Sở Liên Nhi, chẳng qua là, theo bụng của nàng càng lúc càng lớn, nụ cười trên mặt hắn cũng càng ngày càng ít, Sở Liên Nhi cũng sẽ ở trong lúc lơ đãng phát hiện, hắn luôn nhìn chằm chằm bụng của nàng, ánh mắt mang theo phức tạp, còn có nồng đậm áy náy.

Trăm mối vẫn không có cách giải, Sở Liên Nhi phỏng đoán, có phải là hắn không thích trẻ con hay không? Hay là hắn đã chán ghét mình.

Nhưng, nàng rõ ràng cảm giác được hắn càng ngày càng thương yêu mình, cái loại thương yêu từ xương đó, khiến cho nàng có cảm giác bị mật đường tan chảy.

Nghe nói Hoa quốc đang rục rịch ngóc đầu, tụ tập mấy chục vạn đại quân tiến đến, khí thế hung hăng. Triều đình chia làm hai phái, một bên chủ chiến, do Hoàng Duẩn Phong thống lĩnh 30 vạn đại quân, mới trải qua chiến tranh lớn nhỏ, đối phó Hoa quốc, cũng dư dả. Mà một bên nghị hòa, dù sao Đông Ly quốc mới trải qua nội loạn, trong nước cảnh hoàng tàn khắp nơi, cũng cần khôi phục chính đốn, dân chúng cũng không chịu nổi đau đớn và mệt mỏi chiến tranh lâu dài mang tới.

Đông Ly Thuần nhất thời không có chủ ý, vẫn thần chủ trương nghị hòa, nói là vì nước vì dân. Mà võ tướng hết sức chủ trương xuất binh, Hoa quốc coi là thứ gì? Đầu tiên phải cho bọn họ một gậy đòn đầu, cho bọn họ biết một chút, Đông Ly ta cũng không phải có thể khi dễ được.

Hai bên ai giữ ý nấy, ở trên triều đình gây không thể tách rời ra, Đông Ly Thuần nhúc nhích đầu, hạ lệnh bãi triều, buổi tối bàn chuyện lại. Nhưng đến buổi tối, hai bên vẫn không nghĩ ra biện pháp tốt nhất, vì vậy Đông Ly Thuần giận phát ồng tay áo trở lại Thanh Âm điện.

Thanh Âm điện là chỗ ở chung của Đông Ly Thuần và Sở Liên Nhi, thật ra cung điện cũng chia tằm cung của hoàng đế và cung điện đặc biệt của hoàng hậu, nhưng sau đó Đông Ly Thuần cũng không chú ý tổ chế và quy củ, không để ý sự phản đối của ma ma chưởng quân an bài Sở Liên Nhi ở tằm cung hần. Cung điện hoàng hậu thì không người ở, Đông Ly Thuần chỉ phái người mỗi ngày làm quét dọn thông thường mà thôi.

Mùa thu lại tới, ánh mặt trời vẫn nóng bỏng, nhưng sớm muộn gì cũng mát mẻ, bên trong cung điện không còn đặt tượng đá, Ngự Thiện phòng cũng không chuẩn bị canh ướp lạnh nữa. Mà là đổi thành canh dinh dưỡng mà phụ nữ có thai cần phải ăn.

Mỗi ngày Đông Ly Thuần đều phải lâm triều, nàng bởi vì mang thai mà thay đổi thích ngủ, mỗi ngày ngủ thẳng mặt trời phơi đến cái mông mới rời giường, liền bị chưởng quân trong cung đổ kị buộc uống một chén canh bổ nhỏ từ Ngự Thiện Phòng bưng tới, bên trong canh bổ tăng thêm đương quy, táo đỏ, thịt long nhãn, củ từ, cầu kỷ, nghe nói là thông khí thông máu, có trợ giúp hài tử lớn lên.

Nhưng Sở Liên Nhi không thích vị thuốc bắc nồng nặc nhất, mặc dù nàng chưa sanh con, nhưng biết đồ bổ phụ nữ có thai ăn cũng không cần thuốc bắc, lại nói thân thể nàng khỏe mạnh, đâu cần thuốc bổ, chỉ cần bình thường chú ý ăn nhiều đồ bổ là được.

Nhưng, nhưng miệng nàng làm sao địch nổi mấy lão ngự y già thân kinh bách chiến, Đông Ly Thuần cũng không hiểu y lý, lão ngự y nói gì, hần liền phân phó Ngự Thiện phòng làm cái đó. Làm cho nàng vừa thấy thuốc bổ liền ngất.

Nhưng cung tỳ nội thị trên dưới Thanh Âm điện, mặc dù nàng cầu gì mọi người đều cho, cung nàng lên trời cao, ở trên nguyên tắc lại quyết không thỏa hiệp, mỗi ngày ma ma chưởng quân đều sẽ buộc uống thuốc nồng nặc, mặc nàng nói toạc môi coi như tùy hứng đánh nát chén, nàng đều có cách biến ra chén thuốc khác bức nàng uống xong, nói ra oai: “Đây là hoàng thượng cố ý phân phó. Nếu như nô tỳ không phục vụ nường nường tốt, sẽ bị trách phạt.”

Sở Liên Nhi còn có thể nói gì, cách làm sở trường nhất của Đông Ly Thuần nàng đã sớm lĩnh giáo. Nàng thật đúng là sợ nàng không uống canh sẽ làm lão ma ma này bị hần trừng phạt.

Mặc dù lão ma ma này mặt lạnh lùng, cứng nhắc, nhưng không dám xem thường nàng. Sau lễ phong hậu, ma ma chưởng quân thô lỗ lại lời nói lạnh nhạt với nàng đã sớm bóng dáng không thấy, sau đó nàng đã hỏi Xuân Hồng, Xuân Hồng mặt vui vẻ cười nói: “Bà phù thủy đó, sau lễ phong hậu, nàng bắt kính đối với nường nường, đã bị hoàng thượng phạt đến bạo thất.”

Sở Liên Nhi sợ hết hồn, nàng chưa từng nghe bạo thất, nhưng trong tiềm thức vẫn nhớ đây là một nơi đặc biệt xử phạt cung tỳ phạm sai lầm trong cung. Bên trong đều là việc nặng vĩnh viễn cũng làm không xong, một vài cung nữ da thịt nòn nà đi vào không ra một tháng, cũng sẽ bị hành hạ không ra hình người. Có Tần phi phạm vào sai lầm trọng đại cũng bị ném vào chịu khổ chịu tội.

“Cần gì ác độc như thế, ma ma kia cũng chỉ bắt quá động tác thô lỗ chút, giọng nói nặng chút mà thôi.” Nàng có chút không đành lòng, vì chút chuyện như thế liền phạt người ta đến bạo thất. Đông Ly Thuần này thật là có tư cách làm bạo quân.

Xuân Hồng cười hì hì nói: “Vậy cũng chứng minh trình độ sủng ái của hoàng thượng đối với nường nường. Hoàng thượng cũng là biến đổi nói cho tất cả nô tài trong cung, nường nường ngài là tâm can bảo bối của hoàng thượng, nếu ai bắt kính, thì ăn không hết đâu.”

Sở Liên Nhi liếc nàng một cái, nghĩ đến hung ác của Đông Ly Thuần đối với người khác, liền không rét mà run. Nhưng nàng chưa từng sợ hần, bởi vì hần chưa từng đối phó với nàng như đối phó người khác, cũng chưa bao giờ dùng gương mặt lãnh đạm đối đãi nàng. Hần nhìn nàng vẫn luôn là ánh mắt ôn nhu, giống như có thể chảy nước.

Nghĩ đến hần đối tốt với mình, lại nhịn không được bật cười.

Hần đối với nàng thật rất tốt, nhưng những ngày qua hần kỳ quái, cũng làm cho nàng thực là bất đắc dĩ nghĩ đến phương hướng xấu.

.....

Ngồi ở trong hậu viện, nhìn cá vàng trong ao, lại nghĩ tới Đông Ly Thuần biết nàng thích ăn táo đỏ, cố ý phái người đi Nam Lăng mua thật nhiều mút táo đỏ trúng mùa trở lại để cho nàng ăn đủ, khéo môi không nhin được cong lên.

“Thuần!” Bỗngưng, từ trong ao thấy một bóng áo vàng sáng, Sở Liên Nhi đứng dậy thật nhanh, vui sướng nhào vào trong ngực hắn, ngửi mùi cỏ xanh đặc biệt trên người hắn, “Sao hôm nay trở lại sớm vậy?”

Đông Ly Thuần nhẹ nhàng vuốt mặt non mịn của nàng, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Bách quan ồn ào không nghĩ, nhất thời không nắm được chủ ý, dứt khoát sớm hạ triều với ngươi.”

“A, vẫn là vì chuyện xuất binh đối với Hoa quốc sao?”

Hắn “Ừ” một tiếng, hỏi: “Đang làm gì? Nghiêm túc như vậy.”

Sở Liên Nhi mặt mày hớn hở, chỉ vào cá vàng trong ao, cười nói: “Thuần, cá vàng trong ao lại thêm ba con, hôm qua ta mới cẩn thận đếm, tổng cộng 78 con, nhưng hôm nay lại thêm ba con cá vàng nhỏ, thì ra là, cá vàng cũng sẽ sinh sôi nảy nở. . .” Thân thể bị ôm chặt, Đông Ly Thuần ôm rất dùng sức, một loại khí lực gần như dữ tợn, giống như dùng hết khí lực toàn thân đem nàng khảm vào trong thân thể hắn, trên người truyền đến đau đớn sau khi xương bị ôm chặt, Sở Liên Nhi nhẹ nhàng giãy giụa, kỳ quái hỏi: “Thuần, thế nào?”

Đông Ly Thuần ôm chặt nàng, vùi đầu vào cổ tuyệt trắng của nàng, thanh âm áy náy: “Thật xin lỗi, để cho ngươi làm hoàng hậu của ta, vốn là muốn cho ngươi hạnh phúc, nhưng lại khiến ngươi cô đơn thế.”

Sở Liên Nhi lắc đầu: “Nói vậy, làm vợ của ngươi là thỏa mãn và may mắn nhất trong cuộc đời của ta. Những nữ nhân khác nằm mộng cũng nghĩ không đến.” Nàng cau mày, “Đừng cho là ta không ra cung cũng không biết chuyện bên ngoài, hừ, ta còn biết Dương Thái Úy vẫn cùng triều thần chủ trương ngươi chiêu mộ Tần phi, hừ, còn không phải là muốn cho con gái của mình vào cung câu dẫn ngươi.”

Đông Ly Thuần bật cười, cạo nhẹ mặt trần đầy ghen tỵ của nàng, “Ghen?”

Nàng chu môi: “Đương nhiên rồi, trượng phu của mình bị người thêm thường, thân là thê tử, nào có đạo lý không ăn giấm, trừ phi không thương ngươi.”

Đông Ly Thuần ngẩn người, bình ổn hô hấp: “Liên Nhi, ngươi nói là, ngươi yêu ta.”

Nàng bỗngưng cúi đầu, thất tay áo, oán giận: “Đúng vậy, ta chính là yêu ngươi. Như thế nào, không phục sao?”

Mặt hắn mừng rỡ như điên, ôm thật chặt nàng, thật nhanh đi lòng vòng, thanh âm cao hứng: “Liên Nhi, ngươi rốt cuộc nói yêu ta rồi, ta thật vui vẻ.”

“Ghét, thả ta xuống.” Nàng đắm hắn, “Thời gian không còn sớm, nên ăn bữa tối rồi.”

Hắn buông nàng xuống, mặt mày đều là nụ cười ôn nhu, dường như muốn hòa tan nàng, hắn nhìn nàng thật sâu, nói: “Được, nên ăn bữa tối rồi, dùng bữa tối xong, ta dẫn ngươi đi Ngự Hoa viên ngắm hoa.”

“Hôm nay không bận sao?”

“Tạm tạm, bận rộn nữa cũng phải cùng Liên Nhi. Nếu không, ta sợ về sau không còn có thời gian này.” Hắn nhìn nàng thật sâu, ánh mắt kẹp đau đớn.

Sở Liên Nhi ngẩn người, hắn rốt cuộc thế nào? Vì cái gì bị quan như vậy, giống như nàng tùy thời đều sẽ không thương hắn nữa.

97. Q.4 - Chương 18: Ngọt Ngào

“Thuần, ngươi nói thật với ta, ngươi đến tận cùng còn gạt ta cái gì.” Nàng nhìn hắn, mặt nghiêm túc. Nàng không muốn bị che giấu nữa. Những ngày qua ngự y bắt mạch thay nàng, trên mặt xuất hiện thần sắc ngưng trọng khiến cho thần kinh nàng lập tức lạnh. Nàng biết, đứa nhỏ trong bụng là đầu số chủ yếu khiến cho hắn tâm sự nặng nề.

“Liên Nhi, người biết cái gì?” Hấn nhìn nàng, rũ mắt.

“Cái gì ta cũng không biết, ta chỉ biết, kể từ sau khi ta có thai, người luôn có gì không đúng.” Nàng khẽ vuốt mặt của hấn, có chút đau lòng, “Sao càng ngày càng gầy, cũng sắp biến thành ông già rồi.” Hấn ăn cơm càng ngày càng ít, có lúc thậm chí chỉ ăn một hai miếng đã không còn khẩu vị. Nàng biết hấn có tâm sự, nhưng lại không thể ra sức.

Hấn nhìn nàng, ánh mắt đau đớn, “Thật xin lỗi, Liên Nhi, ta, ta sợ mất đi người.”

Nàng ngơ ngẩn, ngay sau đó tức giận trừng mắt nhìn hấn: “Quạ đen, ta đang tốt, người rửa ta chết à.”

Hấn vội trấn an nàng: “Ta không phải là ý này, ta sợ người sinh con xong rồi, không để ý ta nữa.” Hấn nói chuyện ủy khuất, còn có áy náy thật sâu, chọc Sở Liên Nhi “phì” cười một tiếng, nàng chống eo, vừa bực mình vừa buồn cười, nũng nịu: “Đông Ly Thuần, người xác định năm nay người hai mươi lăm, mà không phải chỉ có năm tuổi?”

Hấn nhìn nàng, trong con người đánh dấu chấm hỏi.

Sở Liên Nhi tiếp tục nói: “Thua thiệt người chính là hoàng đế, sao lại ăn dấm với con mình giống đứa trẻ năm tuổi thế? Không then thùng sao?” Mặc dù trong miệng trách mắng hấn, nhưng trong lòng ngọt thành mật rồi, người này, thì ra là một mực lo lắng cái này, lo lắng nàng sinh con trai xong sẽ xem nhẹ hấn. Thiệt là, chưa từng thấy nam nhân ngây thơ như vậy. Còn ăn dấm với con trai.

Đông Ly Thuần há to miệng, muốn nói cái gì, lại cuối cùng không có mở miệng, chẳng qua là cười cười với nàng: “Liên Nhi, người là duy nhất đời này của ta, ta thích người, thật thật rất ưa thích người. Nhưng, ta sợ người có một ngày sẽ rời ta đi. Ta càng sợ người sẽ chán ghét ta, không còn yêu ta nữa.”

Nàng nhìn hấn, đáy mắt hấn là vô dụng và thống khổ thật sâu, lòng cũng bị bóp chặt lại, chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ nàng biểu hiện chưa đủ tốt, khiến hấn luôn không có cảm giác an toàn?

Tại sao phải như vậy? Mỗi ngày nàng chờ hấn trở về dùng bữa, mỗi ngày thay quần áo tắm rửa cho hấn, mỗi ngày thân mật không khoảng cách với hấn, hơn nữa nàng cam tâm tình nguyện sinh con thay hấn, nàng biểu hiện đã rất rõ ràng. Tại sao hấn còn sợ nàng sẽ rời đi hấn?

Bàn tay trắng nõn thon dài xoa mặt thon gầy của hấn, trong mắt Sở Liên Nhi có tình yêu nồng đậm không tan được, thanh âm nàng nhẹ mà kiên định nói: “Đông Ly Thuần, ta nói lại với người một lần. Ta yêu người, thật thật rất yêu người. Đó là loại tình yêu vô cùng yêu, mặc dù còn chưa tới nồng nổi người chết ta liền không thể sống một mình, nhưng người không thể hoài nghi tình yêu của ta đối với người. Người ngu ngốc này, chẳng lẽ ta làm còn chưa đủ rõ ràng sao? Vì cái gì phải cho là ta sẽ rời người đi? Trong cái đầu bể của người rất cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Nàng đưa ra mười ngón tay, hung hăng điểm trán của hấn.

Hấn kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt cũng không có mừng rỡ mà nàng nghĩ, chỉ có thống khổ và tuyệt vọng càng đậm hơn. Tuyệt vọng ao la, bát ngát giống như ao nước thâm u không thấy đáy, sờ không tới, cũng không vớt được. Kéo lòng của Sở Liên Nhi đau đớn thật sâu, “Người chính là không muốn tin tưởng ta?” Nàng khẽ gọi, cảm thấy mệt quá. Rất cuộc là thế nào, trước kia hấn cũng không phải như vậy. Tại sao, tại sao bọn họ rất cuộc ở chung một chỗ rồi, ở giữa chung quy lại chặn một cái rãnh dài suốt không vượt qua được.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần lên tiếng, thanh âm nhẹ nhàng, giống như lông vũ phất qua, ôn nhu mềm mại, mang theo không khí mùa xuân.

“Ta từng làm một chuyện đối với người, sự kiện kia, ta sợ người nghĩ ra rồi, sẽ hận ta. Cho nên, ta sợ sau khi người nghĩ ra rồi, không để ý ta nữa.”

Sở Liên Nhi ngơ ngẩn, không hiểu trước kia hấn rất cuộc đã làm chuyện sai lầm gì, vì cái gì phải nói đi nói lại nhiều lần như vậy.

“Tại sao phải nói như vậy? Chúng ta trước kia là đối địch, nhân từ đối với kẻ thù chính là tàn nhẫn đối với mình, khi đó người đối với ta. . . . Thật ra thì cũng là dễ hiểu, ta cũng sẽ không nhớ mọn ghi hận người. Nếu như mà ta thật muốn ghi hận người, ngay từ lúc biết được người hạ chung độc đối với ta đã không để ý người nữa.”

Con người ẩm đậm không ánh sáng của hắc dần dần có ánh sáng, hắc không xác định hỏi: “Thật, dù ta làm chuyện rất xấu rất xấu đối với người, người cũng sẽ không hận ta?”

“Sẽ không!”

“Vây, người sẽ tha thứ ta sao?”

Sở Liên Nhi nhìn con người đen tối giống như nửa đêm của hắc, “Ta tha thứ người.” Nàng nhìn vào hai tròng mắt hắc, nói: “Ta thật sự tha thứ người. Không cần để tâm vào chuyện vụn vặt nữa, được không?”

“Được!” Hắc cười, bộ dạng thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng thanh tĩnh lại, cho nàng một nụ cười khó có thể hình dung, sau đó đến gần mặt của nàng, hôn nhẹ xuống.

Nàng ngưỡng mặt lên, thừa nhận nụ hôn của hắc, thỏa mãn nhắm hai mắt lại, mặc nụ hôn của hắc rơi xuống như mưa, trong lòng thỏa mãn cười một tiếng, rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

.

Dùng xong bữa tối, Đông Ly Thuần quả thật như lời nói, mang theo Sở Liên Nhi mà đi Ngự Hoa viên ngắm hoa.

Mùa thu, vạn vật bắt đầu tiêu điều, nhưng cả tòa hoàng cung lại là cảnh tượng đầy sức sống, trong ngự hoa viên to lớn đều là hoa khoe màu đua sắc, ban đêm gió mát thổi cả người thư thái, không có nóng rang giữa ban ngày. . . Mùa thu thật tốt.

“Thuần, mùa thu lại tới, khoai lang trong đất của dân chúng có thể thu hoạch rồi.” Ngồi ở trên bậc đá cẩm thạch trắng mà cung nữ đã đặt nệm êm thêu hoa mai lên cho nàng trước, tay ngọc mảnh khảnh của Sở Liên Nhi cầm lên dưa hấu đã chế thành miếng nhỏ trên bàn đá đưa vào trong miệng. Nước trái cây trong veo lướt qua khoang miệng, nhẹ nhàng khoan khoái vị mỹ.

Đông Ly Thuần cười nhạt, trong ánh mắt có tán thưởng: “Ừ, vẫn là Liên Nhi lợi hại, năm nay Đông Ly ta rốt cuộc có thể giải quyết ám no rồi. Không thể không có công của Liên Nhi.”

Sở Liên Nhi thần nhiên cười: “Cái này thì có cái gì, ta chỉ là đề nghị mà thôi, chân chính thi hành là người, nếu như người chủ trì không đồng ý, sao bách tính lại có thể vượt qua cửa ải ám no khó khăn?”

Hắc mỉm cười, ánh mắt sáng mờ: “Bất kể nói thế nào, vẫn phải cảm tạ người.”

“Cảm tạ cái gì nha, thân là thê tử, phân ưu thay trượng phu, là chuyện đương nhiên.” Chuyện nhà, chuyện thiên hạ, vai Đông Ly Thuần gánh cả số mạng quốc gia, nàng làm vợ, đương nhiên là muốn ra một phần lực.

“Liên Nhi.” Đông Ly Thuần than nhẹ, đưa tay nắm tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve ở lòng bàn tay, “Ta thật sự may mắn, ta cưới người.”

Mặt nàng ửng đỏ, người này càng ngày càng da mặt dày rồi, ngay trước mặt cung nhân lại không chút kiêng kỵ nói ra, cũng không sợ bị nhạo báng.

Hai tròng mắt nàng sáng trong nhìn hắc, mặt mày đều là thỏa mãn và hạnh phúc: “Nên may mắn phải là ta, dù sao lấy thân phận của ta, không nói gả cho người, nam nhân bình thường đều sẽ không cần.” Cổ đại một nữ không thể có hai phu, cho dù quả phụ trượng phu chết tái giá cũng bị người chê cười.

Đông Ly Thuần thân là hoàng đế, cũng không chú ý lễ giáo thể tục bỏ muôn vãn khó khăn lập nàng làm hậu, người hiện đại xuyên qua cổ đại thật được ưa chuộng như vậy sao? Sở Liên Nhi ngược lại không thấy phải, cổ đại văn nhân cổ hủ, thành kiến thể tục, kỳ thị nữ nhân trong xã hội, hơn nữa yêu cầu của văn nhân trị quốc đối với lễ giáo và đối với nữ nhân gần như tàn nhẫn nghiêm khắc, sợ rằng càng thêm không tha cho nữ nhân hiện đại khiêu khích bọn họ.

Tựa như đám người Mã Văn Trọng, biết rất rõ rằng Sở Liên Nhi ra không ít lực vì Đông Ly Thuần, có thể nói, nếu như không có Sở Liên Nhi ra mưu, Đông Ly Thuần uyết đối không thể nào nhanh như vậy đã yên ổn ngôi lên hoàng vị. Nhưng, những văn nhân này luôn tự cảm thấy, bọn họ mới lợi hại, bọn họ mới là rường cột nước nhà, một nữ nhân coi là cái gì? Nữ nhân vô tài mới là đức, chỉ có thể giúp chồng dạy con nối dõi tông đường.

Tính tình những văn nhân này rất phức tạp, cũng rất cực đoan, bọn họ một mặt ca công tụng đức nữ nhân nghèo khổ, một mặt lại dùng phong kiến lễ giáo nghiêm khắc quy định cứng nhắc hạn chế tư tưởng cùng tự do của các nàng.

Bọn họ sẽ ca tụng hiệp nữ ra phong trần, kính yêu loại nữ nhân này. Nhưng mặt khác lại hô to bằng hữu như tay chân, nữ nhân như quần áo, y phục cũ tùy thời đều có thể vứt.

Đối với mấy văn thần này mà nói, hoàng hậu Sở Liên Nhi của bọn họ càng thông minh, càng lợi hại, bọn họ càng kiêng kỵ, càng khinh thường. Không chỉ là lòng tự ái của nam nhân quá phá, còn có nhiều hơn là lễ giáo xây dựng lâu dài đối với nữ nhân chất đồng tạo thành.

Cũng có thể nói, những văn nhân này, cũng là vật hy sinh dưới sự độc hại của lễ giáo tàn khốc.

Đông Ly Thuần, ở vào khoảng giữa văn nhân và vũ phu, nhưng hắn cũng không có tư tưởng đó, Sở Liên Nhi làm sao không cảm động? Bất kể bọn họ trước kia đối địch như thế nào, nhưng đều đã qua, hắn yêu nàng, hắn cưới nàng, cho nàng thân phận mới, còn loại bỏ muôn vàn khó khăn lập nàng làm hậu, phương thức nam nhân thích nữ nhân chính là cho nàng địa vị ngang hàng và vô tận thương yêu cùng thay nàng che gió che mưa. Mặc cho Sở Liên Nhi sai lầm, âm độc như thế nào, cũng không thể tránh khỏi con đường trăm ngàn năm qua nữ nhân đều sẽ đi “Lập gia đình, sau đó giúp chồng dạy con.”

“Liên Nhi, vẻ đẹp và cái tốt của người, không phải bọn ngu ngốc đó có thể nhìn thấy.” Đông Ly Thuần cười nói với nàng, một cơn gió đêm phất qua Sở Liên Nhi cảm thấy lạnh lẽo, Đông Ly Thuần vội vàng đứng dậy, “Ban đêm lạnh, chúng ta hồi cung nhé, coi chừng lạnh.”

“Ừ.” Sở Liên Nhi thuận theo đứng dậy, để tay vào bàn tay của hắn, tay của hắn rất là đẹp mắt, thon dài trắng nõn, nhưng lòng bàn tay cũng có nốt phỏng dày, đó là luyện kiếm lâu dài tạo ra. Đáng tiếc, kể từ lên ngôi xưng đế rồi, bận rộn quốc sự khiến cho hắn không rảnh rút người ra, luyện kiếm sớm bị trì hoãn.

Bất quá, vết chai luyện kiếm lâu dài gây ra cũng sẽ không dễ dàng biến mất. Nàng nắm thật chặt tay của hắn, cảm thụ thô ráp thuộc về hắn, vết chai tay của hắn mặc dù thô dày, thoáng dùng sức còn có thể làm đau tay, nhưng, nàng lại vô cùng thích, cảm giác có an tâm và hạnh phúc nồng đậm.

Nắm thật chặt tay của hắn, chống lại ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng cười ngọt ngào một tiếng với hắn, cười thỏa mãn, hạnh phúc, cũng rục rờ.

“Thuần, ta cảm thấy thật sự rất hạnh phúc.” Cung tỳ nội thị đi theo sau lưng, Sở Liên Nhi cũng không để ý bọn họ, dựa thân thể gần trong ngực hắn, hấp thụ hơi thở làm người ta an tâm lại mát mẻ trên người hắn truyền đến, một loại mùi vị đặc biệt chỉ thuộc về nàng.

Đông Ly Thuần ôm cả hông của nàng, giúp nàng bước xuống cầu thang sạch sẽ sáng ngời, cúi đầu nhìn vào mắt hạnh rục rờ của nàng, con người thay đổi tươi đẹp, hắn biết nàng rất đẹp, cái loại đẹp ở giữa thuần khiết và quyến rũ, diễm lệ lại không tục khí, hồn nhiên lại mát mẻ, vô cùng quyến rũ người ta. Mà bây giờ, cười rục rờ trên mặt nàng thật mỹ lệ, còn xinh đẹp hơn ánh bình minh ở chân trời, đám mây bảy màu.

“Liên Nhi, Ta cũng vậy!” Hắn cắn lỗ tai của nàng, thì thầm.

98. Q.4 - Chương 19: Quốc Sự Phiền Não

“Khởi bẩm hoàng thượng, Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân Hoàng Duẫn Phong cầu kiến!” Chính là thời điểm nồng đậm ngọt ngào, lại bị người không liên quan quấy rầy.

Đông Ly Thuần lạnh mặt, thanh âm lãnh đạm: “Có chuyện gì quan trọng, không thể đợi đến ngày mai vào triều bàn lại sao?”

Tên nội thị kia trả lời: “Hoàng thượng, Hoàng Tướng quân nói có chuyện quan trọng cầu kiến, còn có Mã Thừa Tướng, Tổng Thái Úy và bọn người tướng quân ở bên ngoài ngự thư phòng xin đợi hoàng thượng, nói là có chuyện rất quan trọng cần cầu kiến.”

Sở Liên Nhi khe khẽ đẩy lồng ngực Đông Ly Thuần, nói nhỏ: “Thuần, quốc sự quan trọng.”

Đông Ly Thuần cúi đầu, trong con người có bất đắc dĩ, còn có nhiều hơn là áy náy, “Vốn là đáp ứng người muốn cùng người.”

Sở Liên Nhi lắc đầu: “Quốc sự quan trọng, đi trước đi, về sau ngày còn dài mà, không kém một ngày này.” đám người Mã Văn Trọng đã đủ ghét nàng, nàng cũng không muốn rơi vào danh tiếng hồng nhan họa thủy.

Nếu như lấy tính khí trước kia của Sở Liên Nhi, Mã Văn Trọng càng ghét nàng, nàng càng phải làm cho hắn xem, để cho hắn ghét đủ. Nhưng mà bây giờ lại không, nàng yêu Đông Ly Thuần thật sâu, luôn luôn suy nghĩ thay hắn.

Đông Ly Thuần áy náy nhìn nàng một hồi lâu, nhìn trên mặt nàng cũng không không có vui, lúc này mới yên lòng lại, cúi đầu hôn một cái lên mặt nàng, phân phó cung nhân hầu hạ, lúc này mới theo nội thị kia rời đi.

Nhìn long bào vàng sáng uy nghiêm của Đông Ly Thuần càng đi càng xa, Sở Liên Nhi bỗng dưng kêu lên: “Đi, bãi giá Ngự Thư Phòng.”

Ngự Thư Phòng cách Ngự Hoa Viên một khoảng cách, Sở Liên Nhi có thai, đi tương đối chậm, đợi sau khi nàng tiến vào từ cửa hông, Đông Ly Thuần đã cùng triều thần nghị sự. Nàng không dám quấy rầy, liền trốn sau tấm bình phong nghe lén.

.....

Ngự Thư Phòng rất rộng rãi, từng dãy giá sách bằng gỗ đàn đặt rất nhiều sách, Sở Liên Nhi tiến vào từ cửa hông, không có quấy rầy đến người nào, len lén trốn phía sau giá sách, phía trước giá sách lại có một bình phong cao bằng người, sau tấm bình phong chính là chỗ ngồi của Đông Ly Thuần, hắn đang ngồi ở trên long tọa, thương nghị quốc sự với đám người Mã Văn Trọng Hoàng Duẫn Phong.

“Hoàng thượng, Hoa quốc khinh người quá đáng, cư nhiên phạm biên quan ta, rõ ràng khiêu khích Đông Ly ta, chúng ta không thể ngồi đợi đập chết nữa. Nhất định phải hạ uy phong của bọn họ.” Là thanh âm Hoàng Duẫn Phong, thân là võ tướng, chiến là tốt nhất, Sở Liên Nhi biết Đông Ly Thuần đang dần dần suy yếu ảnh hưởng của Nho Thần đối với triều đình, từ từ khôi phục địa vị của võ tướng ở trong triều, hẳn cực kỳ coi trọng, để cho hắn thống lĩnh mười vạn biên quân Đông Ly quốc, cùng năm vạn kinh quân. Nhưng Đông Ly Thuần quả thật đủ khôn khéo, mặc dù võ tướng phải có trọng binh, nhưng quyết sẽ không tạo thành cảnh tượng nắm binh tự trọng, bởi vì hắn đã dùng tâm phúc của mình thay thế tướng lãnh dưới trướng của Hoàng Duẫn Phong mà không ai biết. Người ngoài khẳng định không nhìn ra, nhưng Sở Liên Nhi tin tưởng lấy thông minh của Hoàng Duẫn Phong, nên biết đây là cảnh cáo và đề phòng Đông Ly Thuần cho hắn, muốn hắn không can hành động thiếu suy nghĩ.

Sở Liên Nhi cũng không cho là Hoàng Duẫn Phong sẽ phản, nhưng thân là hoàng đế, lòng phòng hộ nhất định phải có, tin tưởng Hoàng Duẫn Phong phải hiểu điểm này, cho nên ở một tháng trước, đã chủ động nộp lên binh phù, chỉ để lại một gia phong Phiêu Kỵ Đại Tướng Quân và tước vị thừa kế Tĩnh Vũ Hầu.

Mà tướng lãnh khác đi theo bên cạnh Đông Ly Thuần cũng rất tự hiểu mình, Sở Liên Nhi không biết Đông Ly Thuần làm được thế nào, dù thế nào đi nữa bọn hắn cũng chủ động nộp lên Hồ phù cầm binh, hiện tại, ngoại trừ Thành Vệ Quân, Đông Ly Thuần đã vững vàng nắm binh lực toàn bộ hai mươi vạn biên quân Nam Lăng, Đông Lăng, Bắc Lăng, Cẩm Vệ Quân, Ngự Lâm quân ở kinh thành và năm vạn quân kinh đô ở trong tay, địa vị của tướng tăng bọn võ lên ở trong triều, tuy thực quyền bị tước đoạt hơn phân nửa, nhưng mỗi tướng lãnh vẫn có bộ phận binh lực. Đây cũng là bọn họ Đông Ly Thuần biết cách dùng người, nếu như thu hồi toàn bộ binh lực, nội tâm những tướng lĩnh đi theo hắn vào sinh ra tử khẳng định bất mãn, cho nên liền giữ lại bộ phận binh lực cho bọn hắn, một mặt là trấn an, mặt khác, cũng là tuyệt đối tín nhiệm đối với bọn họ.

Người làm tướng, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người.

Mà lần này, Hoa quốc lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, cho là Đông Ly Thuần vừa mới lên ngôi, căn cơ còn thấp, tuyệt đối không dám tùy ý xuất binh, hơn nữa Đông Ly quốc liên tiếp chiến loạn, quốc khố đã sớm hao hết, lại bởi vì chiến loạn làm cho dân chúng lầm than, nếu như ra binh, nhất định sẽ kích thích sự phản nộ của dân chúng. Quân chủ Hoa quốc chính là ôm chặt cái ý nghĩ này, mới không cố kỵ xuất binh khiêu khích.

Mà hai bên nhân mã triều đình cũng đang gây không thể tách rời ở phương diện xuất binh và nghị hòa. Đang ở thời điểm mọi người ồn ào không nghỉ, nghe Binh bộ hồi báo, quân đội Hoa quốc lại quấy rầy Đông Lăng, sắp công phá thành Bán Nguyệt ở biên quan Đông Lăng.

Nếu như thành Bán Nguyệt bị công phá, như vậy, tám trăm dặm trong vùng Đông Lăng từ thành Bán Nguyệt, sẽ vào trong túi Hoa quốc hết. Mặc dù Đông Lăng không phải là thành buôn bán quan trọng, nhưng là thành trấn quan trọng có kỹ thuật nấu sắt độc nhất vô nhị, Hoa quốc ở quân sự và lương thảo có ưu thế tuyệt đối, nếu như cướp lấy thuật rèn sắt – pháp bảo cầu sinh duy nhất của Đông Ly quốc nữa. Như vậy, lấy đã tâm bao nhiêu triều đại của Hoa quốc, Đông Ly Quốc không có bất kỳ ưu thế nào sẽ đi hướng diệt quốc.

Đám người Hoàng Duẩn Phong này phân tích, Sở Liên Nhi nghe, đôi mày thanh tú nhíu chặt, Hoàng Duẩn Phong nói đúng là sự thật, Đông Ly quốc tuyệt không thể mất đi kỹ thuật nấu sắt duy nhất. Kỹ thuật nấu sắt của Đông Ly quốc đã tương đối toàn diện, nhưng vì không để cho kỹ thuật tiết ra ngoài, vẫn luôn do quan phủ khống chế, sau đó nước láng giềng mua lại giá cao, Hoa quốc bởi vì ưu thế lương thảo, cho nên Đông Ly quốc không dám cho giá tiền quá cao. Ở phương diện này cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Nếu như kỹ thuật nấu sắt này bị Hoa quốc chiếm đi, tổn thất của Đông Ly quốc đúng là cực kỳ thảm trọng.

Xuất binh, là biện pháp duy nhất.

Nhưng, Nho Thần cũng không nghĩ như vậy.

Lấy Mã Văn Trọng cầm đầu nho thần lại có sầu lo khác, đầu tiên, Đông Ly quốc nhiều năm liên tục chiến loạn, quốc khố đã sớm trống không, tuy nói Đông Ly Thuần lấy được tài phú như núi từ nơi các phiên vương, nhưng hỗ trợ các phương diện cổ động khao thưởng tam quân, cùng giúp nạn thiên tai, và các dân chúng bởi vì chiến loạn mà lâm than. Quốc khố đã còn dư lại mấy.

Tiếp theo, binh mã Hoa quốc cường tráng, lực lượng quân sự hùng hậu, Đông Ly căn bản không cách nào bằng được, tuy nói binh lực do Đông Ly Thuần tự mình xây dựng quả thật đề cao không ít, nhưng vẫn không thể so.

Mà các tướng sĩ mới trải qua chiến loạn, còn chưa được phục hồi đầy đủ, đường đột xuất binh, binh mỗi một có thể nào thắng được uy phong như Thái Sơn của Hoa quốc?

Trở lại, bởi vì chiến loạn, phá hư cực lớn đối với đất đai, hơn nữa mùa thu chính là mùa thu hoạch, giao chiến cùng Hoa quốc, không biết muốn chà đạp bao nhiêu hoa màu, lương thực của Đông Ly quốc vốn là bần cùng, nếu như thêm sương trên tuyết nữa, chỉ sẽ kích khởi dân biến.

Vì vậy, không chủ trương xuất binh.

Đám người Mã Văn Trọng nói một phen cũng quả thật có đạo lý, khiến Đông Ly Thuần cũng khó khăn.

“Nhưng, nếu như không thể ra binh, Hoa quốc khẳng định càng thêm phách lối, hơn nữa cuộc sống dân chúng ở Đông Lăng nhất định sẽ khó càng thêm khó, hơn nữa, nếu như không xuất binh, lấy binh lực Hoa quốc, thành Bán Nguyệt bị công phá đó là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó, cả Đông Lăng đều phải rơi vào trong lòng bàn tay Hoa quốc, hơn nữa kỹ thuật nấu sắt Đông Ly Thuần dựa vào để sống cũng sẽ bị đoạt đi. Thừa tướng, diệt quốc, cùng sự phẫn nộ của dân chúng so với, bên nào quan trọng hơn?” Nói chuyện là Hoàng Duẩn Phong, thanh âm của hắn đã hoàn toàn kích động. Cách binh phong, Sở Liên Nhi có thể tưởng tượng tình cảnh của hắn.

Mã Văn Trọng thông thả ung dung nói: “Tĩnh Vũ Hầu quanh năm tác chiến ở trên ngựa, khẳng định là không biết, sách lược trừ dùng võ bình thiên hạ, còn có thể dùng văn bình thiên hạ?”

Sở Liên Nhi cau mày, Mã Văn Trọng này, tuy nói là đệ nhất tài tử Đông Ly, bản lĩnh trị quốc cũng quả thật không tệ, ít nhất đoạn thời gian Đông Ly Thuần không có ở kinh thành, hắn xử lý vô triều chánh cũng tốt, nhưng, hắn có thể nào dùng giọng nói khinh thường đối đãi một lão tướng sa trường?

Hoàng Duẩn Phong cười lạnh: “Bổn hầu là một người thô thiển, chỉ biết dùng quyền nói chuyện, sao có thể so sánh với Thừa tướng, Thừa tướng tài trí hơn người, chẳng lẽ còn có thể sử dụng văn giải quyết hay sao? Bổn hầu cũng muốn nghe cao kiến của Thừa tướng.”

Mã Văn Trọng nói: “Bệ hạ, Hoa quốc mặc dù đã tâm bình bực, nhưng dân chúng phản chiến trong nước cũng rất nhiều, chúng ta không ngại xuống tay ở trên người những người nào.”

“A, theo ý kiến Thừa tướng?” Là thanh âm vững vàng lãnh đạm của Đông Ly Thuần.

Mã Văn Trọng thanh thanh cổ họng, nói: “Mưu kế của thần rất đơn giản, đó chính là, hòa thân!”

“Hòa thân?”

“Đúng, hòa thân, nghe nói dưới gối hoàng đế Hoa quốc có một vị công chúa, đáng đẹp như hoa như ngọc, vô cùng được thánh sủng, đã 29 tuổi, còn chưa gả Phò mã, thần nghe nói, vị công chúa này mắt cao hơn đầu, lại duy chỉ bị tuần tú và tư thế oai hùng của bệ hạ ngai mê hoặc, từng tuyên bố không phải là bệ hạ không lấy. Nếu như bệ hạ cầu hôn với Hoa quốc, lấy tư thế oai hùng ngọc thụ lâm phong của bệ hạ, tin tưởng Hoa quốc công chúa sẽ không cự tuyệt. Chỉ cần hai nước vĩnh viễn kết duyên tần tần, như vậy, uy hiếp đến từ chính Hoa quốc không phải tiêu trừ sao?”

Sở Liên Nhi nghe âm thầm cắn răng, nắm chặt quả đấm, trong lòng thầm mắng, người được đẩy Mã Văn Trọng, người thật đúng là chưa từ bỏ ý định, không có thay đổi quyết tâm cưới nàng của Đông Ly Thuần, liền bắt đầu đánh chủ ý khác. Thật là một tên khôn kiếp!

Mã Văn Trọng lại nói: “Bệ hạ, duy nhất có thể giải quyết tình thế nghiêm trọng biên quan, cũng chỉ có một đường hòa thân.”

Thanh âm của Đông Ly Thuần bình thản, nghe không ra hỉ nộ: “Thừa tướng cho là, lấy đã tâm Hoa quốc, hòa thân là có thể giải quyết tất cả sao?”

“Chỉ cần bệ hạ có thể cưới công chúa Hoa quốc, thần dám cam đoan, ít nhất trong vòng một năm Hoa quốc quyết sẽ không xuất binh với Đông Ly.” Mã Văn Trọng nói như đinh chém sắt.

Sở Liên Nhi âm thầm tổn hơi thừa lời, nho chưa đáng chết, nói đi nói lại, chính là không muốn một mình nàng độc bá.

“Thừa tướng, người thật giống như quên một chuyện, đó chính là ban đầu bệ hạ lấy Sở hoàng hậu thì từng chiêu cáo thiên hạ, từ nay về sau, chỉ cưới một mình Sở hoàng hậu, không bao giờ nạp Tân phi. Người muốn bệ hạ cưới công chúa Hoa quốc, không phải rõ ràng ép bệ hạ làm người nói không giữ lời sao?” Sở Liên Nhi nghe vậy không nhịn được vui vẻ ra mặt, đại thần thay nàng nói chuyện này, về sau nàng nhất định phải trọng dụng hẳn.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, này nhất thời, kia nhất thời. Chuyện liên quan đến tồn vong của quốc gia, còn từ thủ lời thề không hợp với tổ chế kia làm cái gì? Thay đổi xoành xoạch là đủ.” Mã Văn Trọng nói nghĩa chánh từ nghiêm, “Hơn nữa, thân là hoàng hậu, mẫu nghi một nước, cũng cần đảm đương thiên hạ. Thông cảm khổ tâm của bệ hạ, đây là một chuyện hoàng hậu nên làm, nếu như hoàng hậu ngay cả điểm này cũng không thể thông cảm, nói gì mẫu nghi thiên hạ?”

Sở Liên Nhi nghe vừa bực mình vừa buồn cười, họ Mã này quanh co lòng vòng, không có gì hơn chính là muốn Đông Ly Thuần cưới Tân Phi khác, chính là không muốn mình độc bá, nói đạo lý chó má gì. Còn không phải chỉ vòng quanh nàng.

Lúc này, lại có người lên tiếng: “Thừa tướng nói rất đúng, thân là hoàng hậu, quả thật nên suy nghĩ vì quốc gia. Nhưng, chẳng lẽ thừa tướng quên, ban đầu Đông Ly ta đánh bại Hoa quốc, cũng là mưu kế của Sở hoàng hậu, bệ hạ, sao không nghe ý kiến hoàng hậu một chút? Tin tưởng lấy cơ trí siêu nhiên của hoàng hậu nương nương, nàng nhất định có phương pháp lui địch.” Người nói chuyện là Tống Hư, chính là đại thần duy nhất thay nàng nói chuyện vừa rồi. Sở Liên Nhi cảm động không dứt, Tống Hư, chỉ cần có ta ở đây, về sau ta nhất định nâng đỡ người.

“Tống tướng quân, quy củ hậu cung không được can chính, người cũng biết, người có thể nào dung túng bệ hạ để cho hoàng hậu tham gia vào chính sự, người có ý gì?” Mã Văn Trọng cau kinh giận dữ mắng mỏ.

Tống Hư phản bác: “Đây là Thừa tướng có thành kiến đối với hoàng hậu. Nếu như hoàng hậu thật muốn tham gia vào chính sự, đã sớm ý vào tin chịu của bệ hạ đối với nàng muốn làm gì thì làm. Còn nữa, Thừa tướng không hài lòng hoàng hậu, nhiều lần bất kính đối với hoàng hậu, hoàng hậu cũng biết, nhưng nàng

cái gì cũng không nói. Nếu như lòng hoàng hậu nhỏ mọn, còn có thể dung được người càn rỡ ở trước mặt bệ hạ sao?”

“Tổng Hưu, người dám can đảm gầm thét quan trên?” Mã Văn Trọng tức giận không nhẹ.

“Hạ thần không dám, hạ thần chẳng qua là nói thật mà thôi.”

“Người.”

“Đủ rồi.” Đông Ly Thuần lên tiếng ngăn cản, “Thừa tướng đối với hoàng hậu quả thật có thành kiến, hoàng hậu trải qua mấy ngày nay, quả thật chưa bao giờ can thiệp qua triều sự, Thừa tướng, về sau chớ có nói năng lỗ mồm đối với hoàng hậu nữa.”

“Nhưng hoàng thượng, hậu cung không được can chính.”

“Trẫm biết, trẫm cũng chưa bao giờ để cho hoàng hậu can thiệp chánh sự.” Đông Ly Thuần lạnh như băng nói, hần đứng dậy, phất tay áo, “Thân là hoàng đế, trẫm quyết sẽ không để cho hậu cung tham gia vào chính sự, nhưng hoàng hậu thân là thê tử trẫm, trẫm nghe ý kiến thê tử một chút lại có ngại gì? Tốt lắm, không cần nói thêm nữa, đều lui xuống, ngày mai lâm triều bàn lại chuyện này.”

“Bệ hạ, tình huống nguy cấp, bệ hạ thật không suy tính ý kiến của thần?” Mã Văn Trọng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Sở Liên Nhi níu lấy tay áo thật chặt, tim sắp nhảy ra ngực.

Chỉ nghe thanh âm lạnh như băng của Đông Ly Thuần vang lên: “Chẳng lẽ Thừa tướng thật muốn để cho trẫm làm quân vương nói mà không giữ sao?”

Sở Liên Nhi ngây ngốc mở con ngươi, trong khoảng thời gian ngắn không cách nào suy tư.

Hần nói, hần muốn làm quân vương nói chuyện giữ lời, ý tứ đúng là, hần sẽ luôn luôn tuân thủ lời hứa đó sao? Cả đời đều chỉ cưới một mình nàng làm vợ, không nạp Tần phi, không mở rộng hậu cung.

Tim chợt lấp đầy, cảm động không nói ra được, mắt ề ẩm, nàng đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt, trừng mắt nhìn, nhìn bóng người trước mắt, nháy mắt lần nữa, “Thuần?” Người nam nhân mặc áo long bào vàng sáng thêu chín rồng trước mắt, trừ hần ra còn ai vào đây?

99. Q.4 - Chương 20: Mưu Kế Âm Hiểm (1)

Đông Ly Thuần vươn tay ra, vén tóc bên má nàng, cười nói: “Nghe lén thật vui sao?”

Nàng cẩn thận nhìn hần, phát hiện trên mặt hần cũng không có tức giận, liền yên lòng, thuận thể tiến sát ngực của hần, oán giận: “Mã Văn Trọng đó thật đáng ghét, luôn muốn người nạp phi.” Nếu đụng phải tính khí trước kia của nàng, không chính hần kêu cha gọi mẹ mới là lạ.

Đông Ly Thuần ôm lấy nàng, đi ra ngoài, giọng nói nhàn nhạt: “Yên tâm, hần quản ta không được.”

“Ta cũng nghĩ thế, người là Đông Ly cách Thuần, luôn là tùy hứng, làm xằng làm bậy. Ai dám trông người?” Nàng cười hì hì bấu cánh tay của hần.

Hần dừng bước lại, cười cười với nàng: “Liên Nhi nói sai rồi, cõi đời này có một người có thể thao túng ta.”

“Người nào?” Sở Liên Nhi nheo mắt, một bộ dáng chuẩn bị tùy thời muốn cậy mạnh.

Đông Ly Thuần bật cười, cạo nhẹ chóp mũi của nàng, cười nói: “Đứa ngốc, người kia chính là người, hoàng hậu của ta.”

Sở Liên Nhi ngẩn ngơ, lập tức hiểu được, làm bộ đánh hần, trong miệng nói: “Hoàng thượng quá đề cao ta, ta chỉ là một phụ nữ, sao có thể quản hoàng đế bệ hạ? Nay lan truyền đi ra ngoài, những nho chua (toan nho – một câu chế giễu nho thần) kia còn không ăn tươi nuốt sống ta sao.” Nếu như không tới nghe lén, nàng còn không biết Đông Ly Thuần cưới nàng cần bao nhiêu dũng khí. Nàng cuối cùng cũng thấy được lợi hại của đám văn thần này, phe phẩy há miệng là có thể đưa người vào chỗ chết. Huống chi nàng là hoàng hậu, chỉ cần nàng hơi có chút không thể được, cũng sẽ bị đám người Mã Văn Trọng dùng ngòi bút làm vũ

khí. Tựa như mới vừa rồi, dù không có thể còn ráng kéo nàng xuống ngựa, thật là không thể nhịn được nữa, không thể nhịn nữa.

“Thuần, khí thế Hoa quốc hung hăng, chúng ta trừ hòa thân ra, cũng không có biện pháp khác sao?” Nghĩ đến nàng để ý nhất vẫn là cái này.

Hòa thân? Trượng phu của mình cưới công chúa nước khác, Sở Liên Nhi nàng không có nui dựa gì, mà sau lưng người ta lại là binh lực cực lớn đến nghiêng cả Đông Ly quốc của Hoa quốc, vị hoàng hậu như nàng, còn không phải xem sắc mặt của người ta làm việc?

Nàng một vụn cái không muốn.

Thần sắc Đông Ly Thuần nghiêm chỉnh, “Liên Nhi không cần phải lo lắng, ta sẽ không lấy công chúa Hoa quốc.”

“Nhưng còn có biện pháp khác sao?” Nàng nhìn hấn. Xuất binh? Tình cảnh trước mắt của Đông Ly quốc, quả thật không thể ra binh, quốc khố cũng không hao nổi cho bất kỳ cuộc chiến tranh nào, bách tính cũng hao không nổi, Đông Ly Thuần cũng hao không nổi a.

Hấn nhíu mày kiếm, giọng nói hơi trầm xuống: “Cái này Liên Nhi không cần phải lo lắng, biện pháp sẽ có.”

Nàng chu môi, “Ta biết ngay, Mã Văn Trọng kia không có lòng tốt. Hấn chính là đoán chắc trừ hòa thân ra, căn bản không có bất kỳ đường giải quyết, cho nên, hấn mới không chút kiêng kỵ như vậy. Hừ!” Nàng cảm tức cực kỳ, cuộc đời thống hận nhất người khác đập chân đau của mình, Mã Văn Trọng đó thật sự chọc giận nàng.

“Thuần, không thể hòa thân, vậy cũng chỉ có thể khai chiến? Đúng không?”

Đông Ly Thuần nhìn nàng, ánh mắt sáng lên: “Liên Nhi có kế hay gì?”

Nàng ngẫm cảm: “Kế hay thì không có, bất quá, kế thường ngược lại có. Chẳng qua là, không biết bệ hạ có cao hứng nghe một chút không?”

“Người nói.” Bất tri bất giác đã đi tới Thanh Âm điện, Đông Ly Thuần ôm cả eo của nàng, đi lên bậc thang.

.....

“Lấy tình cảnh trước mắt của Đông Ly quốc, xuất binh, khẳng định là không được. Mà hoàng thượng lại không muốn thành thân, đề cao chí khí người khác diệt uy phong mình. Cho nên, loại bỏ khả năng nghị hòa, như vậy, cũng chỉ có một đường xuất binh.”

Trong điện bên, cho lui tất cả người hầu, Sở Liên Nhi ngồi ở trong ngực Đông Ly Thuần bắt đầu phân tích từng chút.

Đông Ly Thuần ngồi trên ghế thái sư bằng gỗ đàn mộc thơm, ôm thân thể Sở Liên Nhi, gương mặt dựa vào gò má béo mập của nàng, mắt nhìn diện mạo xinh đẹp của nàng không chớp mắt.

Chỉ cần Sở Liên Nhi bắt đầu bày mưu tính kế thì giống như Khổng Tước, khoe khoang tài năng của mình chung quanh, mắt hạnh tỏa sáng, mặt mang xuân, một bộ lấp lánh sống động khiến mặt phấn của nàng thêm ba phần thần thái xinh đẹp.

Tục ngữ nói không sai, nữ nhân tự tin là đẹp nhất.

Mặc dù chủ ý của nàng không hợp đạo lý, nhưng bởi vì nàng tự tin lại cực kỳ xinh đẹp, trên người càng như có ánh mặt trời, tản ra trận trận ánh vàng, khúc xạ đến chung quanh, làm nàng ở trong không khí hài hòa ánh vàng khắp nơi.

Nàng tự tin mà mê người như vậy, Đông Ly Thuần bị mê muội thật sâu.

“Thuần, ý của ta rất đơn giản, hiện tại chúng ta không thể ra binh, nhưng về sau có thể. Chờ cánh chim của chúng ta dần cứng cáp, hừ, cho bọn họ xem một chút màu sắc.”

“Đóng hai mươi vạn quân ngoài thành Bán Nguyệt thì thế nào? Chỉ cần mưu kế của chúng ta thích đáng, Bọn họ Hoa quốc cũng không thể chiếm chút tiện nghi nào của chúng ta. Nếu như Hoa quốc chỉ muốn

thừa dịp Đông Ly quốc bởi vì nội loạn và người vừa mới lên ngôi mà còn chưa củng cố cơ sở hoàng quyền, bởi vì không rảnh lo cái khác thì mới tiến binh xâm phạm phương Đông, như vậy, chúng ta cũng dễ ứng đối rồi. Thuần, đánh người thế nào? Đầu tiên chính là co lại quả đấm trước, sau đó sẽ hung hăng vươn ra một cú, đúng không?”

Đông Ly Thuần gật đầu một cái, cẩn thận lắng nghe.

Nàng thấy hắn nghe nghiêm túc, càng có sức nói, vì vậy thanh thanh cổ họng, nói: “Đối phó Hoa quốc, chúng ta cũng có thể thu hẹp quả đấm trước, chờ tập trung lực lượng sẽ vươn quả đấm ra, cho bọn họ một cú trí mạng.”

Đông Ly Thuần nheo mắt, hỏi: “Liên Nhi có ý tứ là, chúng ta nuôi quân trước, rồi đả kích bọn họ?”

“Người nói đúng phân nửa.” Sở Liên Nhi khoa tay múa chân, “Chủ ý của ta là, mục đích của bọn họ rất có thể là thuật nấu sắt của Đông Lăng, chúng ta dời toàn bộ công nhân nấu sắt và sắt thép tinh luyện cùng tất cả công cụ đi trước, chuyển dời đến thành trấn an toàn khác. Sau đó, sẽ chuyển dời dân chúng Đông Lăng đến chỗ an toàn, chúng ta để trống cả thành Đông Lăng, để cho bọn họ thành công đi vào, lại không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào. Hắc hắc.”

Đông Ly Thuần nghe hiểu, nhưng vẫn không nhận được cau mày, “Liên Nhi cái cách này tốt thì tốt, nhưng, vậy chúng ta chẳng phải mất đi cả Đông Lăng?”

“Chẳng qua là tạm thời mà thôi.” Sở Liên Nhi giải thích, “Dĩ nhiên, ở thời điểm dời đi, chúng ta cũng phải chuẩn bị tốt. Chiến tranh vừa bắt đầu, già yếu phụ nữ và trẻ con phải tổ chức rút lui trước, một người cũng không để. Cả lương thực võ lực Đông Lăng, toàn bộ chuyển dời đến những địa phương khác. Có thể mang đi liền mang đi, không thể mang đi, hủy diệt toàn bộ. Hắc hắc, chờ Hoa quốc tiến vào Đông Lăng, giống như chạy đến một địa phương xa lạ, phân không rõ đông nam tây bắc, lại không tìm được một người hỏi đường, không tìm được một chút lương thực. Còn không có ở, ăn, mặc, cho bọn họ chỉ là một tòa thành trống không không hề giá trị. Hắc hắc, thắng lợi vui sướng mới vừa công thành mà vào sẽ rất nhanh bị đưa đám và nản chí thay thế. Hơn nữa bọn họ không tìm được lương thực, chỉ có thể chờ phía sau cung ứng, một lúc sau, cũng chỉ có thể là gánh nặng.”

Đông Ly Thuần trầm tư: “Mặc dù Đông Lăng cũng không phải là thành trấn nông nghiệp quan trọng, nhưng nhà cửa, đất đai, còn có hoa màu, hủy hết. . . . Đến lúc đó, chờ mùa xuân sang năm, lương thực chúng ta dự trữ không chống đỡ được đến mùa thu.”

Sở Liên mới nói: “Này sợ cái gì, chỉ cần đánh bại bọn họ, cái gì cũng sẽ có.” Nàng dừng một chút, trên mặt xinh đẹp có âm hiểm không rét mà run, nàng cười lạnh hắc hắc: “Hoa quốc không phải là dã tâm bùng bùng sao? Hắc, lúc này chúng ta thành toàn bọn họ trước, chờ bọn họ một đường hát vang tiến mạnh vào Đông Lăng, lại phát hiện, tòa thành quan trọng nhất Đông Ly quốc chỉ là một tòa thành trống, không có giá bao nhiêu, ta cũng không tin, bọn họ còn có thể hưng phấn. Nếu như tướng lĩnh của bọn họ là một người thông minh, nên lập tức lui về. Nhưng tình huống như thế bình thường rất khó. Bởi vì cái gọi là kiêu binh tất bại (đội quân kiêu ngạo, khinh địch chắc chắn sẽ thất bại), bọn họ đã bị thắng lợi hưng phấn thay thế, sao còn phân rõ, đây chỉ là bẫy rập của chúng ta, sẽ tiếp tục tiến công, đáng tiếc, lúc này, chính là thời khắc để chúng ta đánh ra.”

100. Q.4 - Chương 21: Bỏ Con Cờ

Đánh người đánh thắng được liền hung hăng đánh, mà đánh không lại thì nên bỏ chạy. Mà thật sự đánh không lại, tìm nhược điểm, chia ra công phá. Đây là cách sinh tồn trước kia của Sở Liên Nhi.

Lực lượng quân sự của Hoa quốc cường đại, lương thực phong phú, đây thật không thể nghi ngờ, mà Đông Ly quốc, không có thiên thời địa lợi, cũng không có điều kiện gì, dĩ nhiên không thể đánh nhau với người ta. Kết quả là, cũng chỉ có thể tìm nhược điểm, sau đó tiêu diệt từng bộ phận.

Nhận lấy trà làm thông cổ của Đông Ly Thuần đưa tới, Sở Liên Nhi tiếp tục nói: “Nghe qua đóng cửa đánh chó chưa? Tất cả dân chúng Đông Lăng đều rút lui, nhưng chúng ta phải chứa lại một bộ phận dân chúng trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, rút ra một phần binh lính từ trong tướng sĩ của chúng ta dẫn dắt bọn họ,

tổ chức thành bộ phận du kích, chia ra đào đất hầm vào chỗ tối, chờ bọn hán vào thành rồi, liền đặc biệt đánh lén. Dân chúng địa phương biết rõ đường xá, mà đám binh lính bọn ta thiện đánh lén, hai bên hợp tác lẫn nhau, hắc hắc, không chạm mặt bọn họ, lại xuống tay ở chỗ tối. Sau đó, sẽ bước xuống bầy rập ở các địa phương, khiến cho bọn họ lâm vào trong hoảng sợ, chờ mỗi một ngày bọn họ càng sợ chúng ta, còn ai dám hạ lệnh tiếp tục xông về phía trước? Chỉ có thể lui về. Đến lúc đó, chính là thời cơ tốt để binh sĩ ta xuất trận.” Sở Liên Nhi nói thật sống động, mặt mày hớn hở, giống như có thể nhìn thấy bộ dáng chật vật chạy trốn của binh lính Hoa quốc.

Nàng ngẩng đầu, chống lại con người sáng trong của Đông Ly Thuần, cười nói: “Thuần, chi tiết cụ thể, không cần ta nhiều lời.”

Đông Ly Thuần cười cười, khe hôn lông mi nàng, thì thầm: “Ta thật sự muốn biết, đầu của ngươi rốt cuộc làm ra từ gì, luôn có mưu kế khác với người khác.” Giao chiến với Hoa quốc, căn bản không có phần thắng, nhưng có mưu kế của nàng, muốn không thắng cũng khó khăn. Hắn thật không rõ, một cô gái yếu đuối như nàng, lấy ở đâu ra nhiều mưu kế vô cùng kỳ quặc có thể thắng vì đánh bất ngờ như vậy?

Sở Liên Nhi cười khê, tiến sát trong ngực hắn như chim nhỏ nép vào người, cọ ở cổ hắn, cười nói: “Không thể diệt địch ngay mặt, thì phải lấy quy tắc lạ để thắng. Đạo lý này nói chắc người hiểu.”

Hắn thở dài rồi cười: “Ta nghĩ, thiên hạ hôm nay, chỉ có Liên Nhi dám xưng hô như vậy thôi.”

Bị hắn khích lệ như thế, Sở Liên Nhi thật không chút ngượng ngùng, vì vậy che miệng cười nói: “Cái này thì có cái gì, trời không tuyệt đường người, mọi việc đều nghĩ ra được. Nếu như bị buộc đến khẩn cấp, coi như không muốn. Cũng sẽ bị bức ra.”

Đông Ly Thuần hỏi: “Nói như vậy, Liên Nhi cũng bị buộc hay sao? Là ai dám ép Liên Nhi của ta?”

Nàng liền hừ, mặt phần hận: “Thuần, Mã Văn Trọng đó mặc dù mới cao tám đấu, nhưng hơi thở cao ngạo và cổ hủ của văn nhân quá mức nồng đậm, đối với đất nước với dân sợ cũng không phải là chuyện tốt. Bỏ qua ân oán cá nhân của hắn với ta không nói, chỉ nói phách lối ương ngạnh ngày đó, không thể không phòng.”

Đông Ly Thuần cười khê: “Nói đường hoàng như vậy, Liên Nhi cứ việc nói thẳng hắn đã chọc giận người. Người muốn bắt giữ xử lý hắn.”

Nàng lườm hắn một cái: “Vậy thì thế nào? Dù hắn quyền cao chức trọng thế nào, cũng là chuyện ở trên triều đình, hắn giầy vò trên triều đình thế nào đều là chuyện của hắn, ta cũng không xen vào hắn, nhưng hắn ngàn không nên vạ không nên dây đến trên đầu ta.” Mã Văn Trọng nàng đã nhìn hắn nhìn đủ lâu, hắn không hài lòng với nàng, chán ghét thêm khinh thường nàng, nàng đều biết. Nhưng thứ nhất hắn là thần tử quan trọng của Đông Ly Thuần, thứ hai nàng ở hậu cung, hắn coi như ghét nàng, đối với nàng mà nói cũng là hơi hột. Nhưng hắn lại muốn xúc phạm chỗ hiểm của nàng, vậy thì đừng trách nàng không khách khí.

Mỗi người đều có chỗ hiểm, mà chỗ hiểm của Sở Liên Nhi nàng chính là Đông Ly Thuần. Nếu ai dám lấy nữ nhân tới khiến Đông Ly Thuần chú ý, chính là không qua được với nàng. Sẽ phải chịu đựng sự trả thù của nàng.

“Thuần, Mã Văn Trọng này không riêng xúc phạm chỗ hiểm của ta, hơn nữa ta cũng nghe nói hắn ngày càng ương ngạnh trên triều đình, đường đường Thừa tướng đương triều cứ tiếp đối với người như thế cũng không phải là chuyện tốt.”

Mã Văn Trọng kia dựa vào là khai quốc công thần, vừa là tài tử đệ nhất Đông Ly, được phong làm Thừa tướng, người cầm đầu văn võ cả triều, Đông Ly Thuần vô cùng coi trọng hắn, hắn càng vô pháp vô thiên Sở Liên Nhi thân ở hậu cung, khi rảnh rỗi cũng nghe oán hận và bất mãn của bọn võ tướng đối với hắn. Không có gì hơn là Thừa tướng ý tài tùy ý khi dễ võ tướng trong bụng không có nhiều mực nước, làm cho phụ tá trước kia coi như hòa khí thay đổi nước lửa không tan.

Càng làm cho những võ tướng kia bất bình chính là, Mã Văn Trọng đề cao văn thần, lại hết sức bài xích võ tướng lập được chiến công, ngay cả một vị duy nhất bởi vì chiến công mà được gia phong là Tĩnh Vũ Hầu – Hoàng Duẩn Phong. Hắn đều nhiều lần nói can trước mặt Đông Ly Thuần muốn triệt tiêu chức hầu tước

của hần. Lý do là nếu như tước vị võ tướng phổ biến cao hơn Nho Thần, sẽ tạo thành võ tướng kiêu ngạo tự mãn, kiêu xa dân dật. Chiến loạn trong nước đã bình thường, biên quan cũng không có uy hiếp, việc cần làm ngay chính là, triều đình nên mạnh mẽ cất nhắc Nho thần lấy trị quốc lợi dân. Mà võ tướng đã mất tác dụng, triều đình cũng phải thực thi chính sách trọng văn khinh võ mà các triều đại phổ biến. Giảm bớt tiếp tế quân sự, bỏ lại quốc khố trống không.

Mã Văn Trọng đề nghị đường hoàng, ngoài mặt cúc cung tận tụy vì triều đình, thật ra thì còn không phải là vì tư tâm. Bởi vì có khoảng cách với rất nhiều võ tướng, chỉ sợ võ tướng vượt qua văn thần, khiến cho chính chức vị thừa tướng của hần bị võ tướng thay thế, tiến tới cổ động đả kích võ tướng.

Đông Ly Thuần trầm ngâm, nói: “Mã Văn Trọng này. . . Tài trí hơn người, tại phương diện triều chính, quả thật có chỗ lợi hại. Đáng tiếc, là người quá mức lạnh nhạt, lòng dạ quá mức nhỏ mọn, lại không có độ lượng dung người, đứng đầu bách quan, cũng chính là làm nước làm dân.”

Sở Liên Nhi vui mừng: “Người đã biết hần ngồi ở vị trí Thừa tướng này sẽ làm nước làm dân, vậy tại sao không bãi nhiệm hần hả ?”

Đông Ly Thuần buồn cười trừng nằng: “Người cho rằng bãi nhiệm Thừa tướng là chuyện rất đơn giản sao? Ta vừa mới lên ngôi không lâu, còn có nhiều phương diện cần dựa vào hần.”

Sở Liên Nhi liếc hần một cái: “Nói như vậy, người cũng muốn làm hoàng đế giết người giúp mình sau khi thành việc?” Cũng quá trơ trẽn

Đông Ly Thuần bật cười, trừng phạt hôn nằng, hôn đến nằng không thở nổi, mới thả nằng ra, nói: “Đây cũng là chuyện không có cách nào, làm đế vương, phải bỏ nhỏ lấy lớn. Mã Văn Trọng, hần không thích hợp làm quan, cũng chỉ có thể bị loại bỏ. Mặc dù hần quả thật có tài trị quốc.”

Sở Liên Nhi hiểu, Mã Văn Trọng lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là một người. Thân là hoàng đế, cũng không thể vì mình hần, mà để cho hần khiến lương đồng trị quốc khác bị mai một.

Làm đế vương, vì đại cục, cũng phải bỏ rơi một quân cờ tốt, Mã Văn Trọng này, không có gì hơn là một quân cờ tốt, đáng tiếc, hần chỉ có thể làm vật hy sinh để đế vương bảo toàn đại cục.

Sở Liên Nhi không đồng tình hần, đây là hần gieo gió gặt bão, không oán được người nào, nếu như hần có thể đặt quyền lợi chung lên quyền lợi riêng, không cầu bè kết phái, đả kích người khác, Đông Ly Thuần cũng sẽ không động đến hần. Coi như hần có lòng nhỏ mọn, nhưng chỉ cần có tài trị quốc, cũng có thể được trọng dụng. Nhưng cái sai là hần ngồi ở trên vị trí Thừa tướng này, thân là đứng đầu bách quan, không thể tiến cử nhân tài cho đế vương, lại chỉ có thể vì riêng tư bản thân chen ép nhân tài, nếu như dụng phải quân vương ngu ngốc, Thừa tướng như hần cũng hòa đồng như cá gặp nước, đáng tiếc, hần dụng phải chính là Đông Ly Thuần, một quân chủ khôn khéo không bị thần tử che mắt, cho nên hần nhất định là một con cờ tốt bị chủ nhân bỏ rơi.

101. Q.4 - Chương 22: Bất An

Mùa thu không khí dần dần nồng đậm lên, khí trời thay đổi xào xạc mà cô độc, bên trong thành cung cao lớn, lá cây trên đầu cành không có lúc nào không bị gió thu vô tình thổi xuống, bay bổng rơi xuống trên đất mặt, rơi vào trên người Sở Liên Nhi. Vươn tay tiếp nhận, nhìn cành lá càng lúc càng khô vàng, nhìn bầu trời âm u thở dài.

Sắp đến Trung thu rồi, trong cung bởi vì không có nữ nhân tiến vào chiếm giữ nên vẫn thái bình, vị hoàng hậu như nằng tuyệt không xứng chức, không có chuyện vụn vặt trong hậu cung phiền não nằng, trong cung có phủ Nội Vụ phân ưu thay nằng. Mỗi ngày nằng chỉ cần ăn ngon mặc ấm, sau đó ăn mặc đẹp, chờ đợi Đông Ly Thuần lên triều hạ triều mỗi ngày, tựa như một đôi vợ chồng bình thường, trải qua cuộc sống bình tĩnh mà ngày càng bình thản.

Loại cuộc sống này không có gì không tốt, không có phân tranh, không phiền não tranh thủ tình cảm với những nữ nhân khác, cũng không có thứ gì uy hiếp địa vị, đáng tiếc, nằng vẫn không vui.

Bụng đã lớn cỡ năm tháng, mặc váy gấm khoác áo lông mỏng, thật cũng không lộ vẻ lớn, nhưng nàng luôn có bất an quanh quẩn trái tim.

Theo bụng nổi lên, nàng cũng càng ngày càng thích ngủ, mỗi ban đêm đều ngủ sớm, cũng không kịp đợi Đông Ly Thuần xử lý xong công vụ nữa.

Vì không tổn hại bào thai trong bụng, bọn họ hồi lâu chưa bao giờ làm rồi, Sở Liên Nhi cảm giác được sự cứng nhắc của thân thể hần, mỗi lúc này, nàng luôn rất áy náy, hần là hoàng đế a, vua một nước, muốn nữ nhân nào không được? Đáng tiếc là hần không nạp Tần phi, cả người để sai khiến bên cạnh cũng đều đổi thành nội thị hết. Chỉ sợ nàng ghen.

Nam nhân thương yêu nàng như thế, nhưng vì cái gì không thích hài tử của nàng đây?

Mặc dù hần biểu hiện không chê vào đâu được, nhưng nàng vẫn từ chỗ sâu nụ cười của hần tìm được dấu vết, hần thật, không thích hài tử của bọn họ.

Áy náy? Trong mắt của hần thường mơ hồ sinh ra áy náy, chuyện gì xảy ra?

Còn có một loại tuyệt vọng, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh nửa đêm tỉnh lại, nàng sẽ cảm giác tay của hần đang chậm rãi vuốt ve ở trên bụng, động tác êm ái, che chở, khiến cho nàng cảm thụ mong đợi của người phụ thân như hần đối với hài tử, nhưng, vì sao đáy mắt hần luôn thoáng hiện tuyệt vọng mãnh liệt?

Hỏi hần nguyên nhân.

Hần không nói lời nào, chẳng qua là ôm nàng thật chặt, từ trong lòng sinh ra khí lực, ôm nàng chặt chết, dường như muốn khảm nàng vào trong người hần.

Hần như vậy, nàng có thể nào hoài nghi hần không thương nàng đây?

Nàng ép hỏi hần, ép nóng nảy, hần cũng chỉ biết nói một câu: “Liên Nhi, ta sợ người sinh hài tử rồi sẽ hận ta.”

Thanh âm của hần lúc đó thật vô dụng, thật kinh hoàng, vô luận nàng an ủi hần thế nào, bảo đảm thế nào, cũng không thể tiêu trừ nội tâm bất an ở nội tâm hần, điều này làm cho nàng vô cùng khổ não. Chẳng lẽ đây chính là hội chứng bệnh của người làm cha?

Nhưng, nàng thật sự không nghĩ ra, một nam nhân bất kể đối mặt bao nhiêu khó khăn cũng mặt không đổi sắc nghênh đón, lại hoảng sợ với một hài tử còn chưa ra đời, nghĩ đến thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Nhất định còn có những nguyên nhân khác.

Nhưng, nàng nghe ngóng, quốc sự mặc dù bận rộn, cũng có thể giải quyết. Quốc khổ mặc dù trống không, nhưng bởi vì triều đình gia tăng coi trọng phát triển buôn bán, dự tính nhiều nhất qua sang năm, quốc khổ sẽ đẩy đà.

Nông nghiệp mặc dù thế đầu chậm chạp, nhưng cũng đang phát triển tốt.

Có cục diện quân phiệt cắt cứ, không có phiên vương các nơi và hoàng thân quốc thích làm cái đuôi của triều đình, cũng không có võ tướng cầm binh tự trọng, tất cả khó khăn lúc mới bắt đầu dựng nước đều biến mất không thấy dưới cổ tay anh minh quả quyết của hần.

Nhưng hần rốt cuộc đang lo cái gì, hoặc là đang sợ hãi cái gì?

Sở Liên Nhi muốn đau đầu, vốn định lấy hết dũng khí hỏi hần, nhưng mỗi ngày hần bận túi bụi, mỗi khi nhìn khuôn mặt mệt mỏi của hần từ Ngự Thư Phòng trở lại lúc đêm khuya, lời nói lặn đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Nghe nói dân chúng Đông Ly quốc trải qua chiến loạn và nội loạn, rốt cuộc đến mùa thu hoạch, khoai lang được Đông Ly Thuần mở rộng đến các nơi cả nước mọc tốt, giải quyết vấn đề ẩm no của các lão bách tính. Nhưng những vấn đề mới lại tới, những khoai lang này bởi vì là mới thu hoạch, mặc dù thu hoạch phong phú, nhưng không biết tồn trữ. Rất nhiều khoai lang của nhà nông đều hư thối, vì vậy, Đông Ly Thuần lại khẩn cấp thương nghị với các triều thần, phải như thế nào mới có thể đựng khoai lang.

Đáng tiếc, lũ triều thần không hiểu rõ lắm đối với cây nông nghiệp hoàn toàn đổi mới này, võ tướng trong triều chỉ biết mở rộng đất đai, các quan văn chỉ biết lo ình, trọng văn khinh việc tay chân, sao có thể có sở trường ở phương diện này.

Thật may là trước kia Sở Liên Nhi hiểu rất nhiều về khoai lang, biết biện pháp chứa đựng loại thu hoạch này, trải qua đề nghị của nàng, nhóm cây nông nghiệp do nàng phổ biến này mới miễn số mạng rục nát.

Giải quyết chứa đựng khoai lang, nghe Đông Ly Thuần nói, khoai lang được thu hoạch trên diện tích lớn, đủ để chống đỡ đến mùa xuân sang năm, về cây nông nghiệp khác, quá khứ ở mùa xuân hàng năm đều sẽ xuất hiện thiếu lương thực.

Giải quyết vấn đề ẩm no, trước mắt chủ yếu uy hiếp nhất chính là uy hiếp đến từ chính Hoa quốc.

Trước mắt dân chúng ở Đông Lăng đã bắt đầu rút lui ở diện tích lớn, mỗi ngày Đông Ly Thuần và chúng tướng Binh bộ thương nghị quân vụ, đã từ từ nhất trí chọn lựa phương án “Đóng cửa đánh chó” của Sở Liên Nhi. Đông Ly Thuần nỗ lực chống lại ý đám đông, không để ý Mã Văn Trọng cảm đầu nhô thần hết sức phản kháng, bổ nhiệm Tể tướng Vũ Hầu Hoàng Duẫn Phong làm Uy Vũ Đại Tướng Quân lần nữa, Tổng Hưu Thần Cơ Doanh, và Hồng Uy tướng quân Liễu Nhất Thanh lãnh năm vạn binh đến Đông Lăng, cũng với dân chúng địa phương cùng chung luyện tập phương pháp đánh lên lui địch.

Sở Liên Nhi biết mưu kế “Đóng cửa đánh chó” của nàng tốt thì tốt, nhưng bứt dây động rừng, mỗi ngày Đông Ly Thuần thương nghị với người khác, mới nghị ra một hành động quân sự đầy đủ không sút mẻ. Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu liên tiếp hơn mười ngày rất khuya Đông Ly Thuần mới hồi cung nghỉ ngơi.

Một hồi gió thu thổi qua, lay động hạt châu trên trâm phượng lưu ly vàng trên đầu Sở Liên Nhi vang leng keng, “Nương nương! Khí trời chuyển lạnh, gió lớn, coi chừng lạnh, chúng ta nên hồi cung thôi.” Thanh âm Xuân Hồng truyền đến từ sau lưng.

Sở Liên Nhi quay đầu lại, nhìn thần sắc cung kính của Xuân Hồng, nha đầu này, từ Tây Lăng vẫn đi theo bên cạnh mình, vào cung rồi, bởi vì nàng là nha đầu duy nhất bên cạnh để mình sai khiến, rất nhanh thành nữ quan chưởng sự chính tam phẩm trong Thanh Âm điện. Bởi vì nàng tín nhiệm và trọng dụng nàng, Xuân Hồng nghiễm nhiên đã là nữ chưởng sự dưới một người trên vạn người trong cả hoàng cung, ngay cả một đám Thái hậu Thái phi ở tại phía bắc thấy nàng đều khuôn mặt tươi cười chào hỏi.

“Không lạnh, tí nữa thôi.” Lắc đầu, nhìn Xuân Hồng mặt chữm chạc trước mắt, bất quá mới mười tám tuổi, lại chữm chạc như 50, thay đổi cứng nhắc. Không bao giờ trở lại ngây thơ lung linh trong quân doanh trước kia. Sở Liên Nhi có chút cảm thán, cuộc sống trong hoàng cung, người vui vẻ cỡ nào, đều thay đổi chữm chạc.

Bao gồm chính nàng, lấy Đông Ly Thuần bất quá bốn tháng ngắn ngủn, nhưng nàng cảm thấy qua mười năm tám năm, mỗi ban đêm luôn ngắn, nhưng giữa ban ngày, thật dài.

Chờ đợi trạng thái trở về tư vị, cũng chỉ có mình mới có thể cảm nhận được.

Hoàng cung rất lớn, cũng rất hoa lệ, người hầu hạ nàng trong mỗi ngày nói ít cũng mười người, này còn không bao gồm cung nhân đặc biệt làm đồ vật, an bài đồ ăn cho nàng. Nhưng nàng lại có loại cảm giác hít thở không thông, Đông Ly Thuần gượng cười khi đối mặt nàng, chúng cung nhân một mực cung kính, khúm núm với nàng, văn võ bá quan khen chê không đồng nhất với nàng, đều làm cho nàng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

102. Q.4 - Chương 23: Uy Vọng

Thời gian như thổi đưa, thoáng một cái, mùa thi khí mát đã sắp qua. Từng nhánh cây lăm liệt trong gió rét, nghênh đón mùa đông lãnh khốc nhất trong bốn mùa.

Hậu cung thanh tĩnh, nhưng triều chánh, lại là bộ dạng tươi tốt phồn thịnh, sức sống bừng bừng.

Trên triều chánh, Đông Ly Thuần dứt khoát hẳn hoi phân công người mới, đổi mới hoàn toàn cự thần xử sự bảo thủ bởi vì đủ loại nguyên nhân phần lớn cũng cáo lão về quê, nhóm phụ tá ngày xưa tranh đấu giành

thiên hạ với Đông Ly Thuần đều thăng quan tiến tước theo như công trạng, trong đó Mã Văn Trọng thân phận quân sư rất là một bước lên mây, Đông Ly Thuần vừa đăng cơ, đã là thần tử đứng đầu, dưới một người, trên vạn người, uy phong lẫm lẫm, không gì làm không được.

Đáng tiếc, Tể tướng trung niên được kính ngưỡng và hâm mộ trong mắt ngàn vạn người lại chỉ ngồi ở vị trí tể tướng không tới năm tháng, liền bị Đông Ly Thuần bãi nhiệm chức quan.

Mã Văn Trọng hết sức phản đối xuất binh giao chiến với Hoa quốc, nhưng lại không cách nào phản đối ý kiến của Đông Ly Thuần, vô cùng bất mãn, sau đó lại nghe nói chủ trương dụng binh đối với Hoa quốc là chủ ý của hoàng hậu sinh ra, càng thêm giận dữ. Giống như rút cuộc tìm được bài lật đổ quả cân lợi hại như hoàng hậu, suốt ngày kích động một đám Nho Thần đại náo triều đình, nói hậu cung không thể tham gia vào chính sự, hoàng hậu muốn can chính, không hợp quy củ tiên đế lập ra, muốn Đông Ly Thuần nghiêm trị nàng, huỷ bỏ vị hoàng hậu của nàng, nhốt lãnh cung, không bao giờ gặp vua.

Đông Ly Thuần cũng không tỏ thái độ, lại càng thêm chọc giận những quan văn này, sở trường nhất của các quan văn đúng là cán bút, công phu miệng rất cao, Đông Ly Thuần không tỏ vẻ gì, bọn họ càng thêm vui đầu khổ duy trì, mỗi ngày dâng sớ chất đầy bàn của Đông Ly Thuần, liên tiếp mấy ngày, cũng không được hồi âm, đám người Mã Văn Trọng cả giận, tới một chiều cuối cùng, tuyên bố nếu như không nghiêm trừng Sở Liên Nhi, hẳn liền bãi quan. Mã Văn Trọng đoán chừng lấy thân phận Thừa tướng của hắn, hơn nữa uy lực của mười mấy quần thần, cũng không tin lật Sở Liên Nhi không ngã.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, Đông Ly Thuần cư nhiên không nói hai lời liền phê chuẩn hắn, còn có thư từ chức của những quan viên khác. Lý do là: Thừa tướng ngay cả chuyện nhà của trăm và quốc sự cũng phân không ra, có tài đức gì tiếp tục thống lĩnh văn võ bá quan?

Đám người Mã Văn Trọng có tâm tình gì, Sở Liên Nhi cũng không biết, dù sao, vị Thừa tướng của hắn bị bãi miễn là sự thật. Cả một đám nho thần lấy hắn làm chủ cũng mất choáng váng, đều bị bãi nhiệm quan chức. Mà Đông Ly Thuần rất nhanh liền đề bạt một nhóm người mới thay thế vị trí của bọn họ. Đáng thương bọn này tự nhận địa vị vững như bàn thạch ở trong triều, nếu như triều đình không có nho thần bọn họ Đông Ly quốc thì không thể xoay tròn, cho tới bây giờ mới phát hiện, bị bãi nhiệm chính bọn họ, nhỏ bé cỡ nào, nhỏ bé đến như một viên đá quăng vào mặt hồ, chẳng qua là kích lên một chút xú bọt nước, trong nháy mắt liền dần dần biến mất hẳn trong hồ nước mịt mờ.

Mà bọn họ ngay cả Hoa quốc cũng không kích động được, liền bị người phía sau thay thế. Nhắc tới cũng thật đáng buồn.

Đám người Mã Văn Trọng đã gây, cũng đã mắng, nhưng sau đó không được biết, không biết Đông Ly Thuần dùng cách gì để cho hắn câm miệng. Hiện tại, trên triều đình không còn có đại thần dám lên tiếng phê phán hoàng hậu.

Sở Liên Nhi rất cảm kích sự bảo vệ của Đông Ly Thuần, mình tâm ý hẳn đối với, nàng hoàn toàn hiểu, nhưng nàng không nghĩ ra, vì sao hắn không thích hài nhi trong bụng nàng, thậm chí ngay cả dụng đều không dụng.

Đứa nhỏ trong bụng sáu tháng rồi, Sở Liên Nhi vẫn ăn ngon ngủ ngon, không có dấu hiệu nôn ọe, cũng không có bất kỳ khó chịu nào, kỳ quái duy nhất của nàng là, nàng bắt đầu nằm mơ thật nhiều. Tình cảnh trong mộng rất loạn, liên quan với mình, cũng có cảnh nàng mặc cung trang hoa lệ, còn có một số trường hợp nàng thấy xa lạ hoặc quen thuộc. Nàng cũng nằm mơ thấy Đông Ly Thuần, hắn trong mộng, không còn là nam nhân ôn nhu săn sóc nàng trong cuộc sống hiện thực, mà là mặt khinh bỉ lạnh lùng băng sương.
.....

Mỗi khi từ trong mộng tỉnh lại, nàng sẽ cảm thấy mờ mịt, bất an, sau đó sẽ ôm chặt lấy Đông Ly Thuần, tựa như bạch tuộc.

Đông Ly Thuần bị thức tỉnh, thanh âm hắn mang theo lo lắng, “Thế nào? Liên Nhi, gặp ác mộng?”

Nàng ôm hắn thật chặt, thân thể gầy mỏng của hắn có lực lượng trấn an thần kỳ, ôm hắn, nàng cảm thấy vô cùng an tâm.

“Thuần, ta lại nằm mơ thấy ngươi.”

Thân thể Đông Ly Thuần cứng đờ, vội hỏi: “Liên Nhi nằm mơ thấy cái gì?”

“Ta nằm mơ thấy trong mộng người thật lạnh đậm, không thèm quan tâm đến ta, còn rất hận ta. . . .” Nàng nói không được nữa, nàng không dám nói cho hắn biết, nàng còn nằm mơ thấy nhiều chuyện khiến cho nàng hoảng sợ bất an hơn.

Đông Ly Thuần hỏi: “Liên Nhi, xin lỗi, trước kia chúng ta vẫn đối địch. . . Cho nên, khi đó chúng ta. . .”

Nàng dựa vào lồng ngực của hắn, đưa tay giao nhau mười ngón với hắn, “Ta hiểu rõ, ta cũng không trách người. Ta chỉ rất khó chịu mà thôi. Trong cuộc sống hiện thực, người đối với ta tốt như vậy, ôn nhu như vậy, ở trong mộng, chợt lạnh đậm với ta như vậy, trong lòng ta liền vô cùng khó chịu.”

Hắn ôm chặt nàng, vỗ nhẹ nhẹ lưng của nàng, thì thầm: “Liên Nhi, đây chẳng qua là mộng. Giống chuyện đã xảy ra trước kia, mộng không thể làm thật. Về sau ta sẽ rất tốt, rất tốt đối với người, quyết sẽ không để cho người cảm thấy bất an.”

Nàng cười, đan xen mười ngón tay với hắn, cảm thụ ấm áp nhất cũng nhu tình nhất.

Qua một hồi lâu, nàng cho là Đông Ly Thuần ngủ rồi, không nghĩ tới hắn lại lên tiếng. “Liên Nhi?”

“Ừ.”

“Người còn nằm mơ thấy cái gì?”

“Không có.”

“Liên Nhi, bất kể người còn nằm mơ thấy cái gì, người đều phải tin tưởng, đều đã qua. Chuyện trước kia, ta chỉ có thể nói xin lỗi, nhưng từ giờ trở đi, người nên hiểu, ta yêu người, vĩnh viễn cũng yêu người.” Thanh âm Đông Ly Thuần rất trịnh trọng, cũng rất nghiêm túc.

Mặc dù ở trong bóng tối, Sở Liên Nhi vẫn dùng sức gật đầu, nói: “Ừ, ta cũng yêu người. Vĩnh viễn vĩnh viễn yêu người. Bất kể trước kia ta làm bao nhiêu chuyện làm người chán ghét.”

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vòng quanh thân thể của nàng, “Đều đã qua, không cần suy nghĩ nữa, được không?”

“Được!” Nàng trịnh trọng cam kết.

.

Đã là mùa đông rồi, chiến sự với Hoa quốc cũng vừa bắt đầu, bất quá Sở Liên Nhi cũng không lo lắng. Bởi vì, mỗi ngày nhìn Đông Ly Thuần nụ cười đầy mặt, liền biết Hoa quốc đã không còn uy hiếp.

Chưa tới nửa tháng chính là mùa đông rồi, khí trời ngày càng rét lạnh, nhưng Sở Liên Nhi được chiếu cố cực hảo ở trong cung không có việc gì, liền muốn làm một buổi tiệc tối. Bởi vì, đông chí tới, chính là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Đông Ly Thuần.

Nàng muốn làm lớn cho hắn, đây cũng là bữa tiệc duy nhất từ lúc lên ngôi đến nay. Hỏi thăm ý tứ Đông Ly Thuần, hắn rất ủng hộ nàng, vuốt mái tóc của nàng cười nói: “Chỉ cần Liên Nhi thích, đều tùy người. Chẳng qua là, phải chú ý thân thể.”

Có Đông Ly Thuần ủng hộ, nàng càng hăng say, sai phủ Nội Vụ chuẩn bị, sau đó theo hóa đơn, tính toán ngày đó cần bao nhiêu bạc.

Mặc dù quốc khố dần dần đầy đà, nhưng quốc gia vẫn khốn khổ không chịu nổi, hơn nữa chiến sự Đông Lăng, càng thêm hoạn vô đơn chí, tuy nói Hoa quốc đã theo chủ ý của Đông Ly Thuần chui vào trong bấy hắn bày ra, đã là sa cơ lỡ vận, tin tưởng chưa tới không lâu, Hoa quốc sẽ chủ động phái người cầu hòa, sau đó, Đông Ly mới có thể bày ra công phu sư tử ngoạm khoan dung làm cho đối phương bồi thường tất cả tổn thất của Đông Ly quốc.

Sở Liên Nhi không sợ quân chủ Hoa quốc không đồng ý, bởi vì, trước mắt, trên đất Đông Lăng, vây khốn hai phần ba quân đội Hoa quốc, nếu như đánh tan một lần, chẳng những Hoa quốc mất mười năm không trở người được trong lĩnh vực quân sự. Hơn nữa càng nghiêm trọng hơn chính là, còn có thể đưa tới phần

uất và làm phản của dân chúng. 30 vạn binh sĩ, liên hệ bao nhiêu gia đình? Chỉ vì dã tâm nhất thời của hoàng đế Hoa quốc mà mai táng toàn bộ.

Mất thấy ánh rạng đông thắng lợi đã chiếu Đông Ly quốc, tâm tình Đông Ly Thuần thật tốt, cũng có rãnh rồi rãnh đi dạo Ngự Hoa Viên cùng với Sở Liên Nhi, hoặc là thỉnh thoảng xuất cung du ngoạn.

Quả nhiên, qua chừng mười ngày, hoàng đế Hoa quốc không ngồi yên, 30 vạn binh lính Hoa quốc tổn thất thảm trọng ở trên đất Đông Lăng, những tướng sĩ kiêu ngạo này, oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang công phá Đông Lăng cửa thành, nhưng chờ đợi bọn họ cũng là một tòa thành trống không bị dọn sạch sẽ, không có bóng người, không có lương thực, không có mỹ nhân, cũng không có vật phẩm đáng tiền, nhưng vui sướng dần dần bị như đưa đám thay thế. Mà càng làm cho bọn họ khủng hoảng chính là, một chi lại một chi binh lính du kích Đông Ly quốc ẩn thân ở trong bóng tối xuất quỷ nhập thần đánh lén doanh trường bọn họ, đốt rụi lương thảo của họ, càng nghiêm trọng hơn chính là, trên đất Đông Lăng, còn mai phục núi đao biển kiếm chung quanh, chung quanh đều là bẫy rập. Không cẩn thận, sẽ tan xương nát thịt.

Tướng sĩ Hoa quốc khiếp đảm, biết đã trúng kế, vội vàng rút lui, đáng tiếc, cửa thành Đông Lăng, con đường duy nhất thông qua Hoa quốc cũng bị đóng.

Tướng sĩ Hoa quốc cũng biết trúng mai phục kẻ địch, đáng tiếc biết thì đã trễ, ra lại không được, vừa không có thức ăn lót bụng, khí trời lạnh dần, không có y phục chống lạnh, còn thường xuyên đề cao cảnh giác, bởi vì, binh lính du kích ẩn thân ở trong bóng tối luôn đánh lén họ bất ngờ, chọc bọn kiêu binh này nơm nớp lo sợ, kêu khổ thấu trời.

Vừa mới bắt đầu hoàng đế Hoa quốc cũng phái mười vạn đại quân đến cứu, đáng tiếc, đại quân còn chưa đến biên giới Đông Lăng, trong nước đã xảy ra chuyện.

Cửu vương gia Hoa quốc thừa dịp lỗ hổng trong nước, đột nhiên binh phát Hoàng Thành, bức vua thoái vị tạo phản.

Hoàng đế Hoa quốc cuống quýt dưới, lại vội vàng điều tới năm vạn đại quân còn sót lại trong nước đối kháng, lại thêm gấp tiến về phía biên quan, khẩn cấp triệu hồi mười vạn đại quân đang đến Đông Lăng về kinh thành, trấn áp Cửu vương.

Thật vất vả đem tiêu diệt Cửu vương, nhưng mười lăm vạn đại quân vốn có chỉ còn dư lại không tới năm vạn, càng không thể nào đi cứu 30 vạn đại quân bị vây.

Hoàng đế Hoa quốc biết, trận chiến dịch này, hấn thua, chẳng những thua mất mấy chục ổn định phát triển kinh tế, cũng thua mất căn bản đất nước, càng thua mất địa vị và uy tín của hấn trong nước.

Ngày thứ hai mươi tướng sĩ Hoa quốc bị vây, cả quân đội Hoa Quốc đã hết đạn hết lương, cả chiến mã chém giết mà ăn, binh sĩ đói chết hoặc bị giết chết đếm không hết, có đồng bọn còn sống ăn cả thi thể đồng bọn, ngày thứ hai mươi, 30 vạn tướng sĩ Hoa quốc chỉ còn dư lại không tới một nửa, tất cả đều hấp hối.

Hoàng đế Hoa quốc cũng không ngồi yên nữa, phái người đến cửa thành Đông Lăng, hi vọng nghị hòa.

Hồi này, Đông Ly Thuần không cần tự mình ra mặt, chỉ phái sứ thần ra, Tể tướng Vũ Hưu Hoàng Duẫn Phong, Binh Bộ Thượng Thư và Hộ bộ thượng thư tiến về phía Đông Lăng hiệp thương với sứ thần Hoa quốc rồi ký kết minh ước sau khi chiến đấu.

Trận chiến này, Hoa quốc sai lầm, chẳng những phải gánh chịu tổn thất vô tận, còn phải gánh chịu tất cả hao tổn Đông Ly quốc.

Hoàng Duẫn Phong không hổ là đại thần đắc lực của Đông Ly Thuần, chẳng những lòng dạ độc ác tịch thu đao kiếm vũ khí của binh lính Hoa quốc, còn đòi Hoa quốc tất cả tám trăm ngàn lượng hoàng kim bạc trắng và năm ngàn vạn thạch lương thực bồi thường. Càng công phu sư tử ngoạm, khiến Hoa quốc cắt nhường ba nghìn dặm đất gần sát biên cảnh Đông Lăng. Không tính tám trăm dặm đất phì nhiêu trước kia Đông Ly Thuần tự mình lãnh binh chiếm lĩnh, bây giờ, là toàn bộ ba nghìn dặm, tất cả đều là vô số ruộng lúa phì nhiêu, tính được, riêng ba nghìn dặm này, đủ một nửa dân số lương thực Đông Ly quốc rồi.

Mà Hoa quốc một khi mất đi đất phì nhiêu này, sẽ mất đi lương thực xuất khẩu các nước lớn, về mặt quân sự, trên kinh tế càng thêm tổn thất thảm trọng. Sứ thần Hoa quốc không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt,

Hoàng Duẩn Phong cũng không buộc hần, lại hạ lệnh, nếu như một ngày Hoa quốc không đồng ý, hần liền một ngày giết chết 1000 tù binh Hoa quốc, cho đến giết sạch mới thôi.

Mà Hoàng Duẩn Phong cửu kinh sa trường, nhìn quen máu tanh thật không chút nào hàm hồ, quả quyết hạ lệnh, một ngày giết một ngàn chiến phu, đến ngày thứ ba, cả Đông Lăng thành đã máu tanh khắp nơi, từng cái đầu bị giắt trên tường thành tuyệt vọng mà oán hận nhìn chằm chằm phương xa, giống như đang oán hận vô tình của bọn họ hoàng đế.

Coi như hoàng đế Hoa quốc không để ý những binh lính này chết hay sống, nhưng phải cố kỵ sự nổi loạn và tức giận của dân chúng trên dưới cả nước, bởi vì quan phủ các nơi báo lại, các nơi cả nước đã lục tục bộc phát khởi nghĩa nông dân quy mô nhỏ, nguyên nhân những nông dân này tạo phản cũng chỉ vì người thân của bọn họ đang làm con tin ở Đông Lăng phía xa.

Trong ngoài đều khốn đốn, hoàng đế Hoa quốc cũng không cứng rắn nổi nữa, chỉ đành phải tự mình tiến về phía Đông Lăng, ngồi ngang hàng ký đủ loại hẹn ước bất bình đẳng với Hoàng Duẩn Phong.

Mà Hoàng Duẩn Phong cũng thật là độc, ký điều ước cũng không thả người, lấy đất đai, ngân lượng hoàng kim lương thực của Hoa quốc trước.

Chờ gom đủ tất cả ngân lượng hoàng kim và lương thực, lúc này mới thắng lợi hồi kinh.

Đông Ly quốc ở cuộc tự vệ phản kích chiến đấu này, lấy được thắng lợi huy hoàng trước nay chưa có, cả Đông Ly cũng sôi trào. Uy vọng cá nhân của Đông Ly Thuần càng thêm đi lên đỉnh điểm. Cũng không biết là người nào tuyên dương ra ngoài, nói mưu kế “Đóng cửa đánh chó” này, là chủ ý ra từ Đường Kim hoàng hậu. Bách tính cũng bắt đầu sùng bái đối với hoàng hậu. Xưng hai vị đế hậu tình cảm quá sâu này là Đông Ly Song Thánh.

Đánh giá của dân chúng bên ngoài đối với Sở Liên Nhi khiến nàng mím môi cười, nụ cười có thỏa mãn, còn có đắc ý, nhiều hơn còn là cảm kích. Bởi vì, đưa cái tin tức này ra ngoài, chính là người của Đông Ly Thuần. Hần chỉ muốn mượn việc này rửa sạch vết bẩn trước kia của nàng, khiến cho nàng ở trước mặt văn võ bá quan ngừng đầu ưỡn ngực lên lần nữa.

Chiến tranh lần này, Đông Ly quốc dễ dàng không uống người nào liền thanh trừ hoàn toàn uy hiếp trên dưới một trăm năm qua của Đông Ly quốc, còn khiến quốc khố kiếm đầy bồn đầy bát, chẳng những dân chúng được phần chần, văn võ cả triều còn ai dám ngu ngốc nói tới hoàng hậu?

Chuyện Mã Văn Trọng đệ nhất tài tử tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ có chức Tể tướng, tự ý trông nom chuyện nhà để vương bị thôi quan chức quy ẩn rừng núi rất nhanh liền truyền khắp thiên hạ, còn ai dám tự tìm đường nắm móc trông nom chuyện nhà của hoàng đế? Hoàng đế lập phi hay không là chuyện riêng của hoàng đế, chỉ cần hoàng hậu có thể sanh ra hoàng tử tương lai còn trông nom chuyện nhà của người ta làm cái gì? Sống không nhịn được mới đi tự tìm tội chịu.

Mà trong bụng hoàng hậu đã có mang long chủng, ở tương lai không lâu, Đông Ly quốc sẽ có người thừa kế ra đời, chỉ cần hoàng thất có người nối nghiệp, còn trông nom nhiều như vậy làm gì? Mình nên làm gì liền làm cái đó đi.

Văn võ bá quan rốt cuộc không quan tâm chuyện nhà của Đông Ly Thuần, Sở Liên Nhi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, trạng phu của mình cả ngày bị người ngoài nghĩ tới, bất kỳ nữ nhân nào sợ rằng cũng sẽ không nguán ỉn.

Mà nàng thật có thể ngủ ngon an ổn sao?

103. Q.4 - Chương 24: Trí Nhớ Tàn Khốc

Cuộc sống trong hoàng cung không những yên lặng mà còn nhàm chán, mỗi ngày làm việc và nghỉ ngơi liên miên bất tận, đã sớm khiến Sở Liên Nhi chán ghét, luôn muốn thừa dịp Đông Ly Thuần vào triều đi tìm chút việc vui có thể làm.

Vừa vận hiện tại thật tốt, Hoàng Duẩn Phong và triều thần đàm phán thắng lợi với quân chủ Hoa quốc, đắc ý trở về, Đông Ly Thuần mừng rỡ, đang mở tiệc chung vui với văn võ bá quan ở đình trước.

Sở Liên Nhi bởi vì có bầu, không thể ra tiệc, lúc rảnh rỗi trong Thanh Âm điện, vầy lui cung nhân, chỉ chờ một mình Xuân Hồng, đi dạo ở cung điện chung quanh, bất tri bất giác, đi tới một điện thưa thớt người, cung điện này giống như là hồi lâu không tu sửa, cũ rách không chịu nổi, ngay cả tấm biển trên đầu cũng tróc ra hơn phân nửa, loáng thoáng rung.

“Thu Đồng cung. Xuân Hồng, Thu Đồng cung này có tác dụng gì?” Sở Liên Nhi hỏi.

Xuân Hồng đáp: “Nương nương, Thu Đồng cung này chính là lãnh cung, là chỗ Tần phi phạm sai lầm bị giam.”

Sở Liên Nhi mở to mắt, lãnh cung trong truyền thuyết chính là bộ dáng này à, quả thật danh bất hư truyền.

“Đi, chúng ta vào xem một chút.” Có hăng hái, nàng cũng muốn xem thử, nữ nhân trong lãnh cung có phải rất thâm hại không.

“Nương nương, lãnh cung âm khí nặng, ngại có thai, ngộ nhỡ dính vào tà khí, nô tỳ đảm đương không nổi.” Xuân Hồng sợ hết hồn, liều mạng ngăn cản.

“Có âm khí sao?” Sở Liên Nhi liếc xéo nàng, chỉ vào dấu chân tán loạn trước cửa, “Nếu quả thật có tà khí, còn có nhiều người đi vào như vậy sao?”

Xuân Hồng nhìn dấu chân lộn xộn ở cửa, không khỏi lấy làm kinh hãi: “Nô tỳ nghe lão ma ma trong cung nói, Thu Đồng cung này nhốt hơn mười vị Tần phi trước kia phạm sai lầm, những Tần phi này chết thì chết, điên thì điên, rất ít đi lại bên ngoài. Mà nội thị đưa cơm càng thêm không bước vào một bước, trực tiếp đưa cơm đến góc tường, đổ cơm vào qua chuồng chó. Người trong cung cảm thấy lãnh cung có khí dơ, bình thường cũng sẽ không dễ dàng đi tới lãnh cung. Những bước chân này. . .”

Sở Liên Nhi đến gần, dò xét những dấu chân này, bỗng dưng vỗ tay cười nói: “Xuân Hồng, nhìn dấu chân này, ta biết rõ người đi vào là người nào!”

“Người nào?”

Sở Liên Nhi cười nhạt không nói, xoay người, ngày mai, nàng thật muốn mang đám người tới lãnh cung nhìn một chút.

Hôm nay nàng chỉ dẫn theo Xuân Hồng, nàng còn không có gan lớn đến đi vào một mình. Ngộ nhỡ đụng phải nữ nhân điên bên trong nàng cũng không biện pháp ngăn cản.

.

Địa lao âm u, tản ra mùi nấm mốc và mùi máu tươi nồng đậm, mùi nấm mốc là từ những địa phương khác tản mát ra, mà mùi máu tươi là từ trong miệng mình tràn. . . . Uơn ướn mặt đất thô ráp, một nữ nhân trần truồng bị đặt tại trên đất đều là đá, nguyên cái lưng bị cào đau đớn, trên người còn bị một nam nhân toàn thân đen đuốc bắn thối đê ép, tóc của hắn rối rắm, phát ra mùi hôi thối nồng đậm, tay của hắn cũng dính đầy dấu vết đen dơ, bên cạnh nam nhân còn có hai người trên thân tản ra mùi hôi thối, mọi người quần áo rách rưới, tóc rối rắm, nhìn một cái cũng biết là tên ăn xin đi ăn xin trên đường cái.

Hai tên ăn xin khác hưng phấn chà xát hai tay, đưa ra tay bẩn thỉu vuốt ve da thịt tuyết trắng vô cùng không tương xứng với mu bàn tay đen thui của họ, mặt trái xoan kiểu diêm, da thịt trắng như tuyết, ngực cao vút, chân ngọc thon dài, còn có u cổ thần bí. . . Từ trong miệng đám ăn mày phát ra trận trận cười dâm dăng, nhìn tên ăn xin mảnh liệt lay động trên thân nữ nhân, hưng phấn chảy nước miếng ròng ròng, trong miệng phát ra tiếng dâm uế chói tai.

Mà cô gái bị đè ở trên đất, giận trừng một đôi mắt to, tròn mắt muốn nứt, cũng không thể dùng lực, tê ăn xin đè ở trên người không hiểu thương hương tiếc ngọc, mạnh mẽ đâm tới ở trên người nàng, trong địa lao âm u, có thể thấy mặt thống khổ vạn vạ của cô gái, khóe miệng nàng lưu lại vết máu, hai tay vô lực bầy trên đất bùn, hai chân ngọc trắng bị mở lớn, trừ tên ăn xin mạnh mẽ đâm tới trên người, thường có hai tên ăn xin khác dùng sức vuốt ve trên người này. . . . Trong miệng cô gái phát ra kêu thảm thiết thê lương, mang theo tuyệt vọng thật sâu. . . .

“Không cần, cứu mạng, cứu mạng. . . . Sở Liên Nhi bị cảnh mộng đáng sợ này thức tỉnh, đột nhiên ngồi dậy, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, làm ướt áo sơ mi lụa. Mở mắt nhìn bốn phía, màn vải quen thuộc, cái

bàn tròn gỗ tử đàn và vật trang khí thượng đẳng quen thuộc, đây là tấm cung nạng và Đông Ly Thuần ở chung.

“Nương nương, thế nào? Xảy ra chuyện gì?” Xuân Hồng hấp tấp hoảng hốt từ bên ngoài chạy vào.

Sở Liên Nhi khẽ thở dài, miễn cưỡng cười nói với nàng: “Không có sao, chẳng qua là gặp cơn ác mộng mà thôi.”

Xuân Hồng thở phào nhẹ nhõm: “Nương nương không có việc gì là tốt, nô tỳ còn tưởng rằng nương nương. . .” Nàng bỗng dừng dừng lại, thần sắc hơi cổ quái.

Sở Liên Nhi còn đắm chìm trong giấc mộng đáng sợ không có phát hiện nàng có cái gì không đúng, hỏi: “Hiện tại lúc nào?”

“Đã qua buổi trưa rồi, nương nương ngủ giấc này thật sâu. Có chừng một canh giờ.”

“A, không trách được.” Nàng nghiêng dựa vào trên mép giường khắc long phượng, nhắm mắt lại, trong đầu lại nghĩ tới hình ảnh tàn khốc kinh người kia, cảm giác rất chân thật, làm nàng sợ hãi cả kinh.

“Xuân Hồng, hoàng thượng đâu?”

“Hoàng thượng còn ở trước đình uống rượu mừng công với các đại thần.” Xuân Hồng cẩn thận trả lời từng li từng tí, “Hoàng thượng vẫn không thể lập tức trở về, nương nương, ngày hôm qua ngài không phải đã nói, hôm nay còn muốn đi Thu Đồng cung không?”

Xuân Hồng không nói, Sở Liên Nhi cũng quên. Thu Đồng cung, tuy là lãnh cung, nhưng cửa bước chân lộn xộn ngoài cửa cung điện kia cho thấy bên trong còn có chuyện tốt xảy ra, Sở Liên Nhi hồi lâu không có đi tìm việc vui sao lại có thể bỏ qua?

“Xuân Hồng, mau thay quần áo cho ta, chúng ta lập tức đến Thu Đồng cung tìm bảo vật “

Rất nhanh, Sở Liên Nhi liền mang theo nội thị cung nhân hùng dũng đi tới Thu Đồng cung, nàng phát hiện, hôm nay dấu chân ở cửa còn nhiều hơn thường ngày, không khỏi nhíu lông mày, sai nội thị đi trước mở cửa ra, sau đó nàng vượt tay Xuân Hồng đi vào.

Cửa lớn bị mở ra, Sở Liên Nhi đi vào, đập mặt đất tràn đầy bụi bậm, vòng vo chung quanh, Thu Đồng cung không hổ là lãnh cung, chung quanh đều là mạng nhện hoành hành, trên đất là rác chất đống và cọc gỗ xóc xếch cùng là khô bị gió thổi vào.

Đạp lá khô thật dày, nàng bỗng dừng dừng chân, hỏi người bên cạnh: “Các người có nghe được thanh âm gì không?”

Chúng cung nhân mặt sợ hãi, lắc đầu không phải, gật đầu cũng không phải.

Sở Liên Nhi cau mày, thanh âm càng ngày càng rõ ràng, lắng nghe trong chốc lát, nàng trầm mặt, nâng váy liền đi về phía thanh âm.

Cung nhân phía sau mặt khùng hoảng vội kéo nàng: “Nương nương, vạn vạn không đi được, đó là hậu viện Thu Đồng cung, có một miệng giếng cổ, nghe nói người chết ở bên trong nhiều lắm, đã sớm dính đầy tà khí, nương nương mang long chủng, vạn vạn không thể đi vào.”

Sở Liên Nhi cười lạnh: “Bốn cung phải xem một chút, những âm khí này là từ địa phương nào tới.” Nàng đẩy ra lão ma ma ngăn ở phía trước, đẩy cửa lớn hậu viện, âm thanh tức giận xông vào màng nhĩ. Sở Liên Nhi

Chỉ thấy trong sân rậm rạp cỏ dại, trên đất tràn đầy lá khô, viện còn rất rộng rãi, lại thê lương làm cho người ta không muốn dò vào một bước. Nhưng, có nhiều người nửa người bao sâu trong bụi cỏ, hoặc nằm hoặc đứng hoặc ngủ.

Sở Liên Nhi giương mắt nhìn lại, rốt cuộc thấy rõ, nằm dưới đất có mấy nữ nhân, mọi người quần áo xóc xếch, đầu tóc rối bời, tuyệt vọng trong mắt nồng đậm, khóe miệng bị vải bố che, thân thể hiện lên hình chữ đại (hình người nằm dang tay chân mở ra), tay chân của các nàng đều bị gắt gao cố định. Mà nằm ở trên

người các nàng là một đám nam nhân trần truồng. Mà bên cạnh họ còn giáp sắt, đao kiếm, vũ khí tán loạn.

Màn này thực sự quá kinh hãi, cho tới quên phản ứng, chỉ có thể sững sờ nhìn hình ảnh dâm uế không chịu nổi này.

Chợt có chút đứng không vững, mấy nam nhân trần truồng trước mắt, nữ nhân bị lột sạch, bị vãi bổ che miệng, bị đặt trên mặt đất lạnh như băng, tình cảnh thô thảm, kết quả bị thảm bị thay phiên cưỡng bạo, hình ảnh như điện, từng cái thoáng hiện ở trong đầu.

Trí nhớ bị đè nén đã lâu, như thủy triều mãnh liệt, rốt cuộc tìm được trí nhớ, tìm được ra miệng, lập tức bùng lên, vô tận không dừng lại, Sở Liên Nhi không chịu nổi, hét lên một tiếng, lui về phía sau một bước. Té ở trên người cung nhân sau lưng.

“Nương nương, nương nương. . .”

Sở Liên Nhi ôm bụng, bụng thật là đau, như ngàn vạn con sâu gặm nuốt ở trong bụng, bụng truyền đến trận trận đau đớn, vô tận sâu vọt tới vọt tới bên trong, đau đến nàng toát ra mồ hôi lạnh.

“A. . . . Nàng chặt chẽ nắm bụng, thật là đau, từng trận động dội lên bụng, giống như muốn muốn nổ tung lên, Sở Liên Nhi đau thét chói tai, trong đầu lại thoáng qua một gương mặt, nam nhân giọng âm lãnh, một đám thanh âm dâm uế, một đôi tay thô đen bẩn thỉu di chuyển trên thân tuyết trắng trần truồng. . .

“A. . . .” không chịu được nữa rồi, bụng lại truyền tới đau đớn tê tâm liệt phế, nàng muốn ngất đi, nhưng trong đầu vô cùng rõ ràng, nhưng hình ảnh như điện thoáng hiện ở trong đầu toàn bộ, “Không cần, tránh ra. . . Đi. . . Ra. . .” Nàng quơ múa hai tay, giống như phía trước có vô số đôi tay đen bẩn thỉu đuổi về phía nàng, nàng cuống loạn đánh rơi, rồi lại bị bắt, rốt cuộc không chịu nổi, ngất xỉu .

104. Q.5 - Chương 1: Đây Mới Là Chân Tướng (1)

Ở trong ý thức mông lung, chỉ còn lại vô tận đau đớn, bụng truyền đến đau đớn như tê liệt khiến Sở Liên Nhi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng trong đầu lại càng ngày càng nhớ lại chuyện cũ nào đó rõ ràng. Nàng nhìn thấy mẫu thân và mình ăn mặc xinh đẹp cùng đi dạo phố, còn lên núi du ngoạn với biểu tỷ Vu Thiển Nhạc, lại trượt chân rơi xuống vách đá vạn trượng, nàng còn nhớ lại nàng mặc cung trang hoa lệ làm sao uy phong đi lên ghế Thái Tử Phi, nhưng cũng nhớ lại sau khi thất thế nàng sống chật vật cỡ nào.

Cảm giác vô số đôi tay qua lại dùng lực trên bụng mình, bên tai còn có thật nhiều tiếng âm ỹ lo lắng, nàng không rảnh để ý tới, bởi vì bụng lại truyền tới đau đớn lợi hại hơn bình thường, nàng hét lên một tiếng, hai chân chống đỡ cực hạn, sau đó, nàng cảm thấy có một vật thể trượt ra bụng, đau đớn lập tức biến mất, thân thể buông lỏng, thần kinh cuối cùng cũng được giải thoát, rốt cuộc chìm vào trong bóng tối vô biên.

Ý thức bay xa, lâm vào trong bóng tối vô tận, nàng lại trở về trước kia, đầu đường xe đông như trẩy hội, đô thị phồn hoa ồn ào, nàng chỉ có chín tuổi và biểu tỷ Vu Thiển Nhạc chỉ hơn mình một tuổi từ trong một chiếc xe cao cấp đi xuống, họ đi vào một quán ăn nhỏ, tính toán gọi mấy món ăn chiêu bài trong tiệm, nhưng, trong tiệm quá nhiều người, đợi nửa ngày cũng không có ai tới kêu họ, không khỏi thở phì phò ra khỏi cửa tiệm, không nghĩ tới, chạm mặt liền đụng một ông già, hấn mặc y phục rách rưới, bộ dáng như ăn xin đầu đường.

Sở Liên Nhi nhớ, nàng từng ném cho hắn một chút tiền tiêu vặt, sau đó bịt mũi đi.

Nhưng, người được xem là ăn xin mặt ngạc nhiên kéo nàng, vẫn kêu nói: “Tiểu cô nương, chờ một chút.”

“Thế nào, tiền còn không đủ?” Nàng quay đầu lại, thanh âm trong trẻo cực kỳ.

Ông già nhìn kỹ nàng một cái, “ô” một tiếng, trịnh trọng nói: “Tiểu cô nương, gương mặt của cháu, rất là kỳ lạ.”

Nàng cười khúc khích: “Kỳ lạ sao? Đương nhiên rồi, mẹ nói tôi di truyền diện mạo đẹp của bà, tương lai nhất định là đại mỹ nhân.”

Ông già lắc đầu một cái, nói: “Ta không nói cái này, ta nói, gương mặt này, vô cùng kỳ lạ, uh, gương mặt đại phú đại quý a.”

Vu Thiển Nhạc bên cạnh cười ha hả, nói: “Đương nhiên đại phú đại quý, mẹ Liên Nhi là tổng giám đốc một công ty, tương lai, em ấy cũng sẽ trở thành nữ cường nhân thông minh lợi hại.”

Lão đầu nhí nóng nảy, dậm chân, “Ta không phải là ý này, ta nói, tương lai cháu sẽ làm hoàng hậu.”

“Hoàng hậu?” Hai cô bé hú lên quái dị.

“Đúng, về sau cháu làm hoàng hậu.” Mặt ông già ngưng trọng.

Cô gái nhỏ hừ lạnh: “Hoàng hậu? Hoàng đế của tôi đâu? Ông già chết tiệt, muốn tiền thì nói rõ đi, không nên gạt.” Nàng cay cú, đưa tay kéo y phục rách rưới của ông già, trong đó rơi ra ít tiền xu và tiền giấy, không khỏi nghiêm mặt đẹp: “Tốt, người bằng vào cái miệng này lừa nhiều tiền như vậy, phun ra hết cho ta.” Nói xong, nàng tịch thu hết tất cả tiền ông già coi bói cho người, sau đó ném vào trong chén tên ăn xin bên cạnh. Sau đó chống eo dạy dỗ ông già khổ mà không nói được: “Ông nhớ kỹ cho ta, về sau không có gì đừng loạn gạt người, nếu không, bị ta bắt được nữa, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ông. Hừ.”

Mặc dù nàng xem lời coi bói thành việc cười giỡn không đáng lo, nhưng Vu Thiển Nhạc lại hay gọi đùa nàng là hoàng hậu, nàng nghe cũng chỉ có thể cười cợt một phen, sau đó lại quên mất chuyện này không còn một mống.

.....

Trí nhớ lập tức đứt quãng, nàng lại thấy mình toàn thân mặc hoa lệ, ở một đám tôi tớ vây đỡ, tiến vào một gian phủ đệ hào hoa, nàng ngẩng đầu, trên biển trên cửa sơn son đột nhiên viết “Phủ thái tử”, thì ra là, nàng đã là Thái Tử Phi.

Xanh vàng đủ loại, tôi tớ thành đoàn. . . cuộc sống Thái Tử Phi thật sự là tỏa sáng.

Đáng tiếc. . .

Lên làm Thái Tử Phi rồi, dục vọng quyền lợi lập tức bị thổi phồng, từ đó trở đi, nàng mới tin lời bói. Cho là mình thật có mệnh làm hoàng hậu. Nhưng, thái tử vô năng, mấy hoàng tử phía dưới nhìn chằm chằm, khiến nàng cả ngày lo lắng đề phòng. Bất đắc dĩ, nàng dùng âm mưu quỷ kế học được từ mẹ và các thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi xem được từ trên tiểu thuyết, thành công áp chế các hoàng tử lòng mang quỷ.

Nhưng nhị hoàng tử vẫn biểu hiện không tranh quyền thế luôn khiến cho nàng kiêng kỵ, hắc Văn Võ Song Toàn, hơn nữa rất được hoàng đế sủng ái, chỉ vì hắc đứng hàng thứ hai, nhất định vô duyên với thái tử, nếu như nàng là hắc, trong lòng sẽ cam tâm sao?

Năng lực thái tử bình thường có mắt đều thấy, mặc dù hoàng đế không dám tự ý đổi quy củ tổ tông lập, nhưng mở một mắt nhắm một mắt với tranh giành trong ngoài của hoàng tử các lộ. Người sáng suốt cũng nhìn ra được, hoàng đế cũng muốn phế bỏ thái tử này, sau đó do nhị hoàng tử tiếp nhận.

Thân là Thái Tử Phi, sao nàng không lo lắng? Bất đắc dĩ, nàng một tay nâng lên nhiệm vụ cứu phủ thái tử, dả kích phe đối lập, âm thầm diệt trừ nhị hoàng tử, đáng tiếc, nhị hoàng tử mạng lớn, mấy bận tránh được tử thần đến.

Mà nàng cũng dần dần phát hiện, bất kể nàng cố gắng như thế nào nữa, thái tử cũng chỉ có thể là thắng ngu không chịu được, khiến cho nàng đau lòng lại bất lực.

Nhưng nàng không thể buông lỏng, mẫu thân của nàng từ nhỏ giáo dục nàng, không phải vạn bất đắc dĩ, liền nhất định phải kiên trì. Bởi vì, kiên trì chính là thắng lợi.

Đáng tiếc, vô luận nàng kiên trì thế nào, vẫn đánh không lại xu thế phản kích như thái sơn của nhị hoàng tử.

Ở bên trong từng tiết mục tranh thủ tình cảm cung đình, nàng nhất thời trúng kế, không có trông coi thái tử cá tính đơn thuần, khiến cho hắc bị người của nhị hoàng tử có cơ hội có thể dùng, bị ghép tư thông với địch bán nước, lấy lý do lui tới với tât Ta, báo lên cho hoàng đế. Hoàng đế vốn không có hy vọng với thái tử, lần này gài đúng chỗ ngứa, ngay cả tra cũng không cần tra, liền hạ lệnh giết chết thái tử.

Mà nàng, thân là Thái Tử Phi, nhị hoàng tử làm sao bỏ qua cho.

Nàng nhìn Đông Ly thuần mang đám người xông vào, chống lại con người sát khí đằng đằng của hắn, nàng cười, bình tĩnh uống xong rượu độc.

Bụng quặn đau, nàng mang theo nụ cười bình tĩnh, thông dong chịu chết.

.

Mờ mịt mở mắt ra, chuyển động con người, nhìn màn hoa lệ quen thuộc, và mùi vị long tiên hương quen thuộc quanh quẩn trong mũi, nàng nhẹ nhàng thở dài, trong đầu lại hiện lên đủ loại kinh tâm động phách trước kia một lần nữa. Tâm tình phức tạp, khó chịu không nói ra được, rồi lại có loại giải thoát không nói ra được.

“Liên Nhi. . .” Một tiếng kêu gọi nhẹ nhàng, khiến cho nàng phục hồi tinh thần lại, nhìn thân ảnh ngồi ở bên giường. Người mặc long bào vàng sáng, sợi tóc đen nhánh buộc thành búi tóc, con người đã từng ánh sáng lung linh, thay đổi ảm đạm vô cùng.

Sở Liên Nhi nhìn hắn, trong lòng thoáng qua thiên ngôn vạn ngữ, nhất thời im lặng.

Đông Ly thuần lẳng lặng nhìn nàng, con người từ sáng sửa lúc đầu chuyển hóa thành ảm đạm, hắn nắm tay của nàng, môi khẽ gọi hơi mở, cuối cùng lại một chữ cũng không nói ra.

Sở Liên Nhi phát hiện, môi vốn tươi của hắn thay đổi không có chút huyết sắc nào, dưới hai mắt bầm đen, rõ ràng ngủ không được ngon giấc, còn nữa gương mặt của hắn, thật thật vất vả nhiều ra lại hóp xuống.

Im ắng yên tĩnh !

Cuối cùng vẫn là Sở Liên Nhi đánh vỡ trầm mặc: “Đông Ly thuần.” Nàng gọi hắn, chợt phát hiện thanh âm của mình suy yếu vô cùng, cảm giác bụng trống không.

Nàng đưa tay vừa sờ, phát hiện bụng vốn là tròn vo trống không rồi, thay đổi bình thản. Chợt đã hiểu ra cái gì, cười. Nhưng nước mắt lại tràn ra trước một bước.

105. Q.5 - Chương 2: Đây Mới Là Chân Tướng (2)

“Liên Nhi. . .” Đông Ly Thuần luống cuống, vội vàng dùng ống tay áo lau nước mắt thay nàng, “Thật xin lỗi. . .”

Vốn định không khóc, nhưng nước mắt lại không ngừng được, mãnh liệt ra, chọc Đông Ly Thuần tay chân luống cuống, không biết nên như thế nào cho phải.

“Liên Nhi, đừng khóc được không? Đều là ta không tốt. Người muốn đánh muốn mắng cứ nhắm vào ta, ngàn vạn đừng khóc đả thương thân thể. . . Người vừa mới hư thai, ngy ỵ nói, khóc đối với thân thể không tốt.”

Thật vất vả ngừng khóc, Sở Liên Nhi hít mũi một cái, giọng mũi nồng đậm, vô cùng không thoải mái, nàng giận dữ mà dùng ống tay áo tơ vàng thêu rồng vay tinh xảo phức tạp của hắn lau nước mũi.

Đông Ly Thuần mặc kệ động tác của nàng, đợi nàng lau nước mũi rồi, mới nhẹ nhàng kéo mền ngay ngắn cho nàng. Hai tròng mắt nhìn nàng, áy náy, ảm đạm, tựa như phạm nhân chờ bị người phán hình, tội nghiệp.

Bộ dạng tội nghiệp này của hắn khiến trong lòng Sở Liên Nhi tốt hơn chút, nàng nhìn hắn, thanh âm bình tĩnh: “Bụng của ta thật đói.”

Đông Ly Thuần sửng sốt một chút, con người vốn là ảm đạm vô cùng lập tức tăng thêm vô số sáng rõ, giống như hình phạm đang chờ chết đạt được lệnh đặc xá, thật lâu sau mới phát ra thanh âm thận trọng: “Ta bảo người lấy đồ ăn cho người.” Hắn đứng dậy, đi tới cửa thật nhanh, phân phó rồi, lại đi vào, ngồi vào trước giường nắm tay của nàng, tỉ mỉ vuốt ve.

Hắn không có nói chuyện, chẳng qua là dùng con người thâm sâu nhìn nàng, lượn quanh lượn quanh, mang theo chút mong đợi, lại mang khủng hoảng, phức tạp đan vào thành một cái lưới mỏng âm đậm không sáng, dày đặc chặt chẽ nện ở trái tim Sở Liên Nhi.

Người đàn ông này —— nàng vô lực nhắm mắt lại, trái tim loạn nhảy.

Một lát, bên ngoài đã vang tới tiếng bước chân, là cung nhân chuẩn bị xong đồ ăn, Sở Liên Nhi mới vừa hư thai, thân thể vô cùng suy yếu, bị đỡ dậy ngồi ở mép giường, do Đông Ly Thuần tự mình dứt ăn.

Sở Liên Nhi không có cự tuyệt, thói quen ôn nhu của hắn, nàng có hận hắn thế nào cũng không thay đổi được hắn đối tốt với nàng, cho dù có hiểu rõ trước kia hắn từng làm nhiều chuyện tàn nhẫn, nàng vẫn không hận nổi.

Khả năng này chính là kiếp số định mệnh, nàng ngang ngược càn rỡ, hại người vô số, cuối cùng lại thua trong tay hắn. Đây chính là báo ứng của nàng.

Bụng thật đói, ăn hết một chén cháo táo đỏ móng heo, Đông Ly Thuần chuyển bát không cho cung nhân bên cạnh, vầy lui xuống, lúc này mới đỡ nàng nằm xuống, “Liên Nhi, trước ngủ một giấc, bổ sung thể lực, được không?”

Nàng nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, nàng hỏi: “Nếu hận ta như vậy, tại sao phải giữ mạng của ta lại?”

Hắn trầm mặc một hồi lâu, nói: “Bởi vì người quả thật rất có trí khôn.”

Nàng theo dõi hắn, “Là Tống Hưu nói cho người?” Trước khi Đông Ly Thuần lãnh binh đi đối phó nàng, nàng đã nói với Tống Hưu ít lời, khi đó Tống Hưu còn là thống lĩnh thị vệ trong phủ thái tử, mặt ngoài trung thành với nàng, bụng trộm cũng là nằm vùng Đông Ly Thuần phái ở bên mình.

Hắn gật đầu.

Nàng cười khê: “Người biết không? Ta cố ý nói với Tống Hưu mấy lời đó.” Biết rõ hắn muốn mình chết, nàng liền nghĩ đến một biện pháp.

Đông Ly Thuần muốn giết nàng, nàng biết không thể cầu tha chạy trốn, vì vậy liền nghĩ biện pháp. Nàng biết tình cảnh Đông Ly quốc ngay lúc đó, lực lượng quân sự yếu kém, Hoa quốc thường xuyên quấy nhiễu biên quan, Tát Ta nhìn chằm chằm, Đông Ly quốc thiếu hụt lương thực quanh năm, đều là tổn thương lớn nhất của Đông Ly quốc, mà muốn giải quyết ba vấn đề khó khăn lớn này, cũng không phải là không có cách nào, chỉ là không có người nghĩ đến mà thôi.

Mà nàng nghĩ tới, vì vậy, mượn miệng Tống Hưu, để cho hắn chuyển cáo Đông Ly Thuần. Dĩ nhiên, đây là một biện pháp vô cùng mạo hiểm.

Nếu như Tống Hưu không có chuyển cáo Đông Ly Thuần, như vậy nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhưng, nàng thành công rồi. Một phen “Bệnh vực lẽ phải” trước khi chết của nàng đã động Tống Hưu, khiến hắn chuyển cáo Đông Ly Thuần rõ ràng. Đông Ly Thuần cũng vô cùng muốn đối phó Hoa quốc đã tâm bưng bưng, Tát Ta hàng năm tập kích quấy rối càng làm Đông Ly quốc họa vô đơn chí, càng tất nhiên không nói thiếu hụt lương thực hàng năm, ba vấn đề này khó khăn không nhỏ, chỉ cần có một có thể giải quyết, cũng đáng giá Đông Ly Thuần giữ tánh mạng nàng lại.

Mặc dù hắn thông hận nàng, hận không thể ăn thịt, uống máu!

Đông Ly Thuần nhìn nàng, nhẹ nhàng nói: “Thật ra thì, lúc ấy ta biết ngay đây là mưu kế cầu sinh của người.”

Nàng không kinh ngạc, thông minh như hắn, làm sao lại không nhìn ra chút kỹ xảo của nàng? Chẳng qua là, hiện tại hắn mới nói ra, cũng khiến cho nàng có chút giật mình.

“Mặc dù người chuẩn bị tha ta một mạng, nhưng nỗi hận đối với ta vẫn là tội chết có thể thoát, tội sống khó tha, đúng không?”

Hắn trầm mặc, nắm tay của nàng thật chặt, chát chát mà nói: “Thật xin lỗi.”

Nàng mỉm cười: “Điều này có thể trách người sao? Dù trong bụng ta có chút kiến thức, nhưng không thể thay đổi thù hận của người đối với ta.”

Đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm như thế.

“Liên Nhi. . .” Đông Ly Thuần lo sợ không yên ngẩng đầu, ánh mắt áy náy, hoảng sợ.

Nàng cười khê: “Đông Ly Thuần, người không cần phải áy náy, thật. . . đều là trừng phạt ta đúng tội.” Hắn nhốt nàng vào trong địa lao, ngày ngày hành hạ nàng, nàng chịu đựng không nổi cho nên cắn lưỡi tự sát, đáng tiếc, vẫn không chết được. Bị hắn hạ độc, toàn thân không có bất kỳ khí lực, trừ trong cổ họng có thể phát chút thanh âm ra ngoài, tứ chi vô lực, ngay cả khí lực cắn lưỡi cũng không có. Hắn trói gô nàng ở trên thập tự giá, vũ nhục nàng một phen, sau đó, hắn cưỡng ép nàng nuốt vào chung độc, chung độc xâm nhập trong cơ thể, gặm cắn nàng đau đớn khó nhịn, cuối cùng, nàng cầu xin hắn thả nàng. Sau đó, nàng cũng chỉ có thể trợ mắt bị ba tên ăn xin toàn thân bẩn thỉu như trong hầm phân leo ra cường dâm.

Mà hắn, đứng ở một bên, thưởng thức nàng bất lực và tuyệt vọng.

Hắn nên cư xử như vậy với kẻ thù, nàng cũng từng làm hại hắn mất tánh mạng mấy lần, chút vũ nhục này lại coi là cái gì? Hơn nữa, thủ đoạn âm độc của hắn, cũng là bị nàng bức đi ra.

Vươn tay, vuốt ve mặt anh tuấn của hắn, đây là một gương mặt tuấn tú cỡ nam, diện mạo vừa nam vừa nữ, hắn ban đầu, phong hoa tuyệt đại, làm vô số thiên kim quan gia si mê cỡ nào.

“Nếu như không phải ta tiến sát từng bước, hoặc giả người cũng sẽ không thay đổi ác độc như vậy.” Nàng cảm thán, nàng vẫn biết hắn cũng không có dã tâm, không thêm để ý chút nào đối với ngôi vị hoàng đế, hắn chỉ muốn làm một Vương gia có thành tích, như thế mà thôi.

Đáng tiếc, khi đó nàng bị dục vọng làm mê đầu chỉ sợ hắn tài hoa hơn người rất được vua cưng chiều cướp đi danh tiếng của thái tử, cho nên hết sức đưa hắn vào chỗ chết, ép hắn, lúc này mới bị cản trở.

Đông Ly Thuần nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài bị lông mi thật dài bao trùm, không nhìn ra suy nghĩ đầy mắt.

Nàng lại hỏi: “Người đã từng nói, chờ chung độc có hiệu lực, ta liền mất đi trí nhớ quá khứ, sau đó, ta sẽ yêu người, trung tâm như một, sau đó người sẽ hung hăng bỏ rơi ta, giải chung độc cho ta, rồi bán ta vào giáo ti phường, khiến cho ta muốn sống không được, muốn chết không xong. . . Đông Ly Thuần, hiện tại, người còn muốn làm như thế không?”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt bình tĩnh như nước giếng không có sóng, “Đúng vậy, trước kia ta xác thực có loại suy nghĩ này.”

Nàng nhìn hắn, thần sắc không thay đổi, “Vậy bây giờ thì sao?” Nàng hỏi, ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn, nhìn vào linh hồn của hắn, “Hiện tại, ta nhớ tới chuyện trước kia, hơn nữa, ta cũng yêu người thật sâu, mục đích của người đã đạt thành, muốn trả thù một nữ nhân, biện pháp tốt nhất chính là trước hết để cho nàng yêu người, sau đó hung hăng bỏ rơi nàng.” Tự nhiên khiến người si mê hưởng thụ cuộc sống thoải mái ngọt ngào quen rồi, bỗng nhiên lại khiến người rơi xuống địa ngục, chịu hết tư vị địa ngục. Đây mới là trả thù tốt nhất cho kẻ thù.

Nàng nhìn hắn, “Đông Ly Thuần, người không theo lời thề ban đầu, ném ta ra hoàng cung, hoặc là ném vào thanh lâu?”

Hắn vỗ nhẹ tay của nàng, lắc đầu: “Liên Nhi, ta làm sao ném một nữ nhân mình yêu vào chỗ đó? Ta yêu người cũng không kịp.”

Nàng cắt đứt hắn: “Nhưng, ta là kẻ thù của người. . . Hơn nữa, thân thể của ta thật bẩn, thật sự rất bẩn. . .” Bàn tay ghê tởm lại bẩn thỉu của mấy tên ăn xin, tóc phát ra mùi nồng, mùi làm người ta nôn mửa, chột buồn nôn có thể mạnh như nước, ép nàng ới hết tất cả đồ vừa mới ăn ra, cũng ới lên người hắn.

Hắn cuống quýt gọi người đi vào, đổi ra mền bị ới, Xuân Hồng lấy chén sứ rửa mặt ra, để nàng súc miệng, nàng nhìn hắn, hắn khẽ mỉm cười với nàng, ánh mắt có thể lường. Nàng nhìn y phục của hắn, trước ngực đều là vết ới nàng để lại, còn bốc vị chua.

Hắn khẽ mỉm cười với nàng, cởi long bào trên người xuống, ném cho cung nhân, chỉ còn áo sơ mi màu trắng, cung nhân vội vàng lấy bộ áo màu trắng cho hắn thay.

Nàng nhìn áo bào trắng của hắn, kiểu dáng cũng không dư thừa, chỉ thêu hoa văn tiền bạc và lá trúc đen như mực ở cổ áo, ống tay áo và vạt áo, tôn phong thái của hắn lên, mặt ngọc môi ngọc, khí vũ hiên ngang, nam nhân này, dù thời điểm gì, bất kể mặc y phục gì, đều thật dễ nhìn.

“Liên Nhi, hiện tại thì tốt hơn chưa?” Hắn đến gần giường hẹp, ngồi trên giường nệm tơ vàng thêu đồ án mây may màu vàng lam vừa được thay.

Nàng nhắm mắt lại, cố gắng bỏ hình ảnh ghê tởm bản thủ trong đầu ra, thật lâu, nàng mới mở mắt, nhìn vào con người đen nhánh của hắn, nói: “Hiện tại ta rất cuộc nhớ lại, có một lão đại phu nói với ta, chung độc của ta là chung độc hung mãnh bá đạo nhất thiên hạ, nuôi chung này cũng vô cùng khó khăn, người làm sao nuôi sống?”

Hắn nhìn nàng, mắt khép hờ, nhẹ nhàng nói: “Cái này quả thật rất khó nuôi.”

Nàng cười: “Như thế xem ra, mặc dù người chữa ta một cái mạng, nhưng cũng không muốn cho ta sống dễ chịu, đúng không?” Nàng nhìn hắn, hắn không lên tiếng, lông mi thật dài nhanh chóng chớp, dễ nhìn vô cùng, như bướm bướm xinh đẹp.

“Hoặc là, người không hề nghĩ tới chữa mạng cho ta.” Lão đại phu đó từng nói với nàng, loại chung độc này rất bá đạo, cũng rất khó giải, biện pháp duy nhất chính là mang thai con của người dùng chung, mới có thể giải ra. Chẳng qua là, lấy hận ý sâu sắc của người dùng chung với nàng, sao lại có thể để cho nàng mang con của hắn đây?

Đông Ly Thuần ngược mắt, nhìn vào con người nàng, nói: “Đúng vậy, ban đầu nuôi chung thì ta đã nghĩ tới kết quả.”

“Đáng tiếc, ta còn sống, hơn nữa còn giải chung độc.” Nàng cười, vuốt ve bụng bình thản, mặc dù không có đau đớn tê tâm liệt phế, nhưng giữa hai chân vẫn có đau rát. Nước mắt tràn ra hốc mắt, nàng mờ mịt nhìn hắn, “Dùng hài tử vô tội giải chung độc, Đông Ly Thuần, người rất khổ sở phải không?” Đó là sinh mệnh nhỏ sống sờ sờ, lại hy sinh vô tội, nàng độc hơn ác hơn, cũng không bỏ được. Hổ dữ không ăn thịt con!

“Tại sao không nói chân tướng cho ta, tại sao phải để đứa trẻ chịu tội này, người có biết hay không, nếu quả thật tàn khốc như thế, nếu như dùng sinh mạng đứa trẻ mới có thể giải trừ chung độc, ta tình nguyện để nó vĩnh viễn ở lại trong cơ thể.” Nàng kêu gào, đôi tay đánh hắn, trái tim của nàng đau, một đứa trẻ sống sờ sờ đã không còn, mặc dù giải hết chung độc, nhưng để lại cho nàng không phải là vui sướng, mà là vô tận đau đớn.

“Tại sao người không ngăn cản, người vẫn luôn biết mà? Cho nên, người mới có thể sợ, mới có thể dùng ánh mắt áy náy nhìn ta. Bởi vì người vẫn biết, đứa bé này không sinh ra được, người còn biết hắn sẽ ở trong bụng thừa nhận đau đớn không phải người thường chỗ không thể nhịn được. . . Người có thể nào độc ác như thế. . .” Thân thể suy yếu, đánh đổi thành bầu, cho đến vô lực.

Đông Ly Thuần bắt được tay của nàng, đặt ở bên môi hôn, “Thật xin lỗi, Liên Nhi, ta đã không có cách nào. Thời kỳ ủ bệnh của chung độc là ba năm, chỉ cần vừa qua ba năm, nó sẽ sinh trưởng tốt, hơn nữa không còn bị ta khống chế, ta không thể mất đi người.”

“Cho nên, người sẽ dùng đứa trẻ vô tội chịu đựng? Nhưng hắn là ruột thịt xương thịt của người.”

Hắn cúi đầu, ánh mắt chán nản: “Thay vì mất đi người, ta tình nguyện mất đi xương thịt.”

Nàng ngơ ngẩn, trong lòng bỗng dưng ảm đạm, quay đầu ra, không biết nên nói như thế nào.

Hắn không để cho nàng rút tay ra, nắm thật chặt, đặt ở bên môi dùng sức hôn, “Đại khái là báo ứng, ban đầu ta chỉ muốn đợi lợi dụng người xong, để cho người phát tác chung độc chết đi. Cũng không ngờ tới, ta sẽ yêu người. Mất đi con của chúng ta, đại khái chính là trừng phạt của ông trời với ta. Trừng phạt ta dùng thủ đoạn âm độc như thế hại người.”

Nàng lắc đầu: “Không, phải là đang trừng phạt ta. Nếu như không phải ta chủ động khơi lên quyền lực phân tranh, người sẽ không thay đổi lãnh khốc như vậy.” Nàng nhìn hắn: ” vết thương trên người người, là

ta tạo thành sao?” Chợt nhớ lại, nàng đã từng ác độc thiết kế hãm hại hắn, hại hắn bị hoàng đế bức tức đầy đi Nam Lăng, làm một binh lính thấp hèn, xông vào trên chiến trường tiền tuyến tác chiến với Tát Ta hung mãnh. Nàng biết võ nghệ của hắn cao cường, an bài tử sĩ ở trong quân, khi hắn ra chiến trường thì nhân cơ hội giết chết hắn. Chỉ cần hắn chết ở trên chiến trường, cũng sẽ không có người hoài nghi lên người nàng.

Đáng tiếc, mạng hắn lớn, sĩ tử trở lại bẩm báo với nàng người hắn trung vài đao, té ở trong vùng hoang sợ, tuyệt đối không sống được nhưng ba tháng qua, hắn xuất hiện, hắn gầy thành da bọc xương, vẫn sống lưng thẳng tắp, hai tròng mắt vẫn rực rỡ, chẳng qua là ánh mắt nhìn nàng như rắn độc, khiến cho quanh thân nàng dâng lên lạnh lẽo thấu xương. Từ đó trở đi, nàng càng thêm điên cuồng chinh hắn, phàm là ám sát, hạ độc, hãm hại, đủ loại biện pháp âm độc đều làm.

Coi như trong lòng từng có hối hận, nhưng nàng không thể dừng lại, bởi vì, nàng đã mất đường lui.

Cuối cùng, nàng bị cản trở. Sau đó, chính là vận mạng đã viết, hắn cao cao tại thượng, nàng hèn mọn thấp xuống.

Đáng tiếc, ở ngoài sáng biết hắn cần phải xử tử nàng thì lại nghĩ tới chuyển bại thành thắng, vì vậy tự cho là thông minh lợi dụng Tống Hưu, lấy được cơ hội sống, lại làm ình rơi vào kết quả càng thêm thê thảm.

“Đông Ly Thuần, mục đích ngươi trả thù ta đã đạt tới, hiện tại, ngươi muốn xử trí ta như thế nào?” Nàng nhìn hắn, ánh mắt bình tĩnh.

Mất đi tất cả thế lực, lại mất đi đứa bé, mất đi tâm, lại bị nam nhân mình yêu đặt đến chỗ chết, đây đối với một nữ nhân mà nói, đã là trà thù tàn khốc nhất trong cuộc sống.

106. Q.5 - Chương 3: Đây Mới Là Chân Tướng (3)

Cả cung điện không có một tiếng thở, tĩnh mịch, im ắng.

Trong tấm cung, phòng ngủ to lớn, chỉ chọn đốt một cây nến long phượng, ánh sáng rất rực, nhưng ở trong tấm cung to lớn, chỉ chiếu rọi ra một vầng sáng hoàng hôn yên tĩnh.

Sở Liên Nhi nhìn Đông Ly Thuần, lưng hắn che ánh nến, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ có đôi mắt ảm đạm như nước sơn khẽ chớp động dưới mày kiếm.

Hắn nhìn nàng, cười nhạt: “Thanh Âm điện to lớn này còn chưa đủ xử trí ngươi sao?”

Nàng không hiểu.

Hắn cong khóe môi, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu: “Mẫu phi ta từng nói với ta, hoàng cung này giống như nhà tù, mặc dù hoa lệ, nhưng không được tự do. Việc duy nhất ta muốn làm chính là giam cầm người ở đây, giam cầm ở bên cạnh ta, khiến người không thể đi nơi nào, đây không phải là trừng phạt tốt nhất đối với người sao?”

Nàng ngơ ngẩn, ánh mắt yếu ớt, trong lòng phức tạp cực kỳ, bất quá, khóe môi lại cong lên, “Đông Ly Thuần.” Nàng gọi hắn, “Tại sao muốn làm như vậy?”

Hắn nói: “Liên Nhi, ngươi vẫn không rõ sao? Ta sẽ không thả ngươi, coi như ngươi hận ta cũng được, oán trách ta cũng được, đời này kiếp này, ta đã sẽ không thả ngươi ra nữa”

Nàng cười nhạt, muốn nói cái gì, rồi lại mở không mở miệng, nàng cắn môi thật chặt, nói: “Đông Ly Thuần, con của chúng ta thì sao?”

Thân thể hắn cứng đờ, ánh mắt chớp động, rất nhanh lại khôi phục như cũ, nói: “Liên Nhi, thật xin lỗi.”

Nàng cười khê, ánh mắt thê lương: “Cần gì nói việc này? Trong lòng ngươi nhất định rất thống khổ?” Nàng đã mang thai, cả ngày sống ở trong vui sướng, nhưng hắn vẫn sống ở trong sợ hãi và bi thương, biết rõ hài tử sẽ không sống sót, vẫn còn gượng cười ở trước mặt nàng.

Hiện tại cuối cùng nàng hiểu được, lúc hắn biết được nàng mang thai hài tử thì thân thể cứng còng không phải bởi vì vui sướng khi làm cha, vẻ mặt thường xuyên áy náy của hắn, cùng ảm đạm trong con người hắn

từ đâu mà đến, bởi vì sợ hãi và đau khổ khi biết được hải tử nhanh chóng sẽ mất. . . . Nghĩ đến, áp lực hẳn thừa nhận lớn hơn nàng nhiều a!

Nàng có thể nào oán trách hẳn đây?

“Tại sao không sớm nói cho ta biết, khiến cho ta vui vẻ vô ích.” Nàng oán đúng là điểm này, nàng ôm bao nhiêu kỳ vọng và thỏa mãn đối với hải tử, nhưng bây giờ, hi vọng không có, mộng, cũng thanh tỉnh. Chân tướng tàn khốc khiến cho nàng thiếu chút nữa không chịu nổi mà hỏng mất.

Đông Ly Thuần ngồi lẳng lặng, hẳn nói nhỏ: “Thật xin lỗi, khiến cho ngươi thất vọng đối với ta.”

Nàng nhìn mặt của hẳn, “Đúng, ngươi thật khiến cho ta rất thất vọng.”

Thân thể hẳn cứng đờ, con ngươi nhìn nàng càng thêm âm đạm.

Nàng lại nói: “Ta ngắt xiu bao lâu?”

“Ba ngày, ngươi ngắt xiu ba ngày.” Hẳn trả lời.

“Mới bắt quá ba ngày, nhìn ngươi gầy thành như vậy rồi.” Nàng nhìn hẳn, đưa tay vỗ về mặt của hẳn nhẹ nhàng, giọng nói oán giận: “Tại sao không chăm sóc chính mình cho tốt, trọng trách trên vai ngươi nặng lắm, không thể có chút tổn thương, chẳng lẽ ngươi không biết sao?”

Hẳn sững sờ, ánh mắt không hề chớp nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt kinh ngạc, rồi lại hơi vui mừng.

Nàng cười khê, ánh mắt mờ mịt mù mờ, “Gầy thành như vậy, ngươi bảo ta ôm thế nào? Đều là xương, cộm ta thật là đau.”

Mắt của hẳn không nháy nhìn nàng, tỉ mỉ nhìn chằm chằm mặt tái nhợt của nàng, kêu nhỏ: “Liên Nhi?”

Nàng nhìn hẳn, “Lúc nào?”

Hẳn ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, tối đen, chỉ có song cửa sổ vô tận cuốn bay tất cả, lay động màn gấm hoa chưa kéo tốt nhảy múa theo gió, hẳn đột nhiên đứng dậy, đi tới cửa sổ, đóng kỹ song cửa sổ, sau đó kéo rèm lại, lúc này mới đi về phía nàng, “Có thể đã canh hai, ngươi tốt nhất nghỉ ngơi.”

Nàng gật đầu.

Hẳn nắm nàng một cái thật sâu, xoay người, bỗng dưng, hẳn lại quay đầu lại, kéo tốt chăn thay nàng, chăn gấm vàng sáng thêu hoa văn long phượng bao bọc nàng thật chặt, chỉ lộ ra mặt tái nhợt, hẳn nhìn nhiều mấy lần, nói: “Ngủ thật ngon, sáng mai ta trở lại.”

Hẳn đứng dậy, áo lại bị kéo, hẳn cúi đầu, nhìn một đôi tay nhỏ bé trắng như tuyết đang gặt gao níu lại áo hẳn không thả.

Sở Liên Nhi nhìn hẳn: “Muốn đi đâu?”

Hẳn cúi đầu, nhìn ngón tay trắng như tuyết của nàng nắm áo màu trắng của mình thật chặt, đốt ngón tay trắng cơ hồ hòa làm một thể với y phục.

“Có tân sủng rồi hả ? Cho nên muốn đi?” Nàng nhìn hẳn, “Ngươi đường đường là hoàng đế Đông Ly quốc mà cam kết chỉ bảo đảm chất lượng có năm tháng thôi?”

Thân thể hẳn cứng đờ.

Nàng lại nói: “Ban đầu ngươi lập ta làm hậu đã cam kết cái gì, ngươi thậm chí quên rồi hả ?”

Hẳn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt dần dần sáng trong, “Ngươi không phải đã nhớ ra hết sao?”

Nàng cười, có ẩm ướt thoáng qua trong mắt, “Cũng muốn, nhưng vậy thì thế nào? Ngươi cho rằng ta sẽ rời đi người sao? Không, ta sẽ không rời đi ngươi, ta sẽ ngày ngày đi theo bên cạnh ngươi, mỗi ngày hành hạ ngươi, thân thể của ta thật bẩn thật bẩn, một đại nam nhân như ngươi, cả ngày chỉ có thể ôm thân thể đã bị mấy tên ăn xin làm hoen ố của ta, trong lòng khẳng định không thư thái, lại không có biện pháp, ai kêu ngươi triệu cáo thiên hạ nói chỉ lập một mình ta làm hậu, cả đời chỉ lấy mình mình ta làm vợ. . . .”

“Liên Nhi.” Thân thể bị ôm chặt, nàng nhảy mất mấy cái, nhìn hấn nằm ở trên người, đẩy hấn: “Hối hận sao? Hối hận cũng không được, tối nay, người nhất định ngủ với ta, có tân sủng cũng không được, Đông Ly Thuần, đây là người tự tìm. . . .” Còn chưa nói xong lời nói ác độc, đôi môi đã bị chặn lại, nàng mở hai mắt, trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, lông mi của hấn thật dài, vểnh lên vểnh lên, nàng nhìn mê mẩn, đôi môi bị hấn công hãm, môi của hấn thật mềm mại, lại lạnh như băng, nàng không nhìn được đáp lại hấn, muốn cho hấn ấm áp, lại bị hấn chiếm lấy hô hấp thật chặt, đầu lưỡi của hấn đưa vào trong miệng, dây dưa cùng với đầu lưỡi nàng. . . .

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, đôi tay vòng quanh lưng của hấn, thân thể hấn chấn động, dừng động tác lại, chẳng qua là bình tĩnh nhìn nàng, nhìn vào trong con người đen nhánh của nàng, “Liên Nhi.” Hấn khẽ gọi, “Người không thể hối hận.”

Nàng nhướn mày, cười khẽ: “Ta nghĩ, hối hận phải là người.”

“Không.” Hấn lắc đầu, cười, con người hẹp dài chiếu ánh sáng lung linh, như sao bảy màu, tản mát ra tia sáng chói mắt, lấp lánh, lóe lên rực rỡ.

“Người cần phải hiểu rõ, tối nay giữ ta lại, từ nay về sau, người cũng không có đường sống hối hận.” Hấn cúi đầu, hôn môi đỏ mọng mềm mại của nàng, khuôn mặt tái nhợt bởi vì mới vừa hôn nên thay đổi hồng hào, mà con người trước mặt khắc còn âm trầm như đầm sâu cũng bắt đầu linh động, như mặt trời trong phút chốc chiếu ánh sáng rực rỡ, làm người ta không đành lòng dời mắt.

Nàng mím môi, khẽ mỉm cười: “Ta cũng muốn hối hận, nhưng, ta đã cũng không còn đường lui, làm sao bây giờ?”

Thân thể hấn cứng đờ, hơi run rẩy. Nàng cười, siết chặt mặt của hấn: “Mặt cao cường như vậy, ta làm sao chịu? Ở trong hoàng cung, trừ người ra, ta lớn nhất, y phục đến vớ tay cơm tới há mồm, đi ngang ở trong cung cũng không có người dám cản ta. Cuộc sống uy phong thể này thật thích hợp ta.”

Càng nghĩ càng hài lòng, nắm mặt của hấn lần nữa, dùng sức kéo: “Còn nữa đẹp mắt như vậy, muốn tìm ở đâu, tính Thành Vân tình nhân trong mộng của ta, chỉ sợ cũng không kịp.”

Thân thể hấn cứng đờ: “Thành Vân?” Hấn cúi đầu nhớ tới, ánh mắt nheo lại, “Thành Vân đến tột cùng là người nào?”

Nàng cười một tiếng: “Ta cũng không biết.” Nếu không sẽ không gọi tình nhân trong mộng.

Thần sắc hấn hơi tối, nắm mười ngón tay của nàng thật chặt, thanh âm khàn đục: “Liên Nhi, bất kể trong lòng người còn người nào, người cũng không còn cơ hội.” Hấn bá đạo hôn nàng, nàng há mồm, cắn bờ môi của hấn, uy hiếp: “Đông Ly Thuần, ta cũng muốn nói cho người, đời này, người chờ bị ta hành hạ đi.”

Hấn nhẹ nhàng cười một tiếng, đầu đội lên cái trán của nàng, nhìn con người sáng ngời của nàng, thanh âm nhẹ nhàng: “Liên Nhi, để cho chúng ta làm lại từ đầu được không?”

.

Làm lại từ đầu?

Quên mất đủ loại thị phi thị phi trước kia, quên mất tất cả ân oán thù hận. Càng quên mất tất cả thống khổ và tàn khốc.

Chúng ta làm lại từ đầu!

Bên tai vòng đi vòng lại lời nói của Đông Ly Thuần, như tơ lượn quanh trong lòng.

Ngày thứ hai mở mắt ra, trên giường đã mất bóng dáng Đông Ly Thuần, chỉ còn lại lò sưởi ấm áp đang sưởi thân thể, toàn thân ấm áp, trong mũi ngửi hương mật hợp dễ ngủ, mùi thơm nhẹ ngọt chậm rãi khiến thân thể cực kỳ buông lỏng, ngoài cửa sổ, không còn cuồng phong, chỉ có ánh sáng mặt trời và gió mang theo ánh sáng ấm áp bắn vào, ánh cả phòng rực rỡ.

Một ngày mới, cảnh tượng mới, mưa qua, là nên sáng trong rồi sao?

Xoay người lại, cảm thụ ấm áp trong chăn, nhìn bốn phía một chút, thanh thanh tĩnh tĩnh, lúc nào?

Cửa truyền đến tiếng lá trúc va chạm nhẹ vào màn, nàng nhìn qua, là Lưu Âm, nàng rón rén đi vào, thấy Sở Liên Nhi mở mắt, kinh ngạc cười một tiếng: “Nương nương tỉnh, cần ăn ít món không?”

Sở Liên Nhi cười cười, gật đầu, “Được!”

Nhìn nụ cười của Sở Liên Nhi, Lưu Âm lại càng thêm kỳ quái, nhìn chòng chọc Sở Liên Nhi một cái, lúc này mới do dự đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, từ bên ngoài đã đi vào chừng mười cung nữ, có bưng chén sứ bạch ngọc súc miệng thay nàng, có hầu hạ nàng rửa mặt, mặc quần áo, mọi người đều bận.

Cuối cùng, Sở Liên Nhi mặc cung trang thanh nhã thêu hoa mai bằng chỉ kim tuyết, đầu búi búi tóc như ý, chỉ cắm cây trâm lưu ly nghiêng qua, trên lỗ tai đeo bông tai trân châu tròn lớn, cổ tay trắng tuyết đeo lên vòng ngọc màu đỏ sáng ngời.

“Nương nương, ngài vừa mới hư thai, thân thể cực kỳ suy yếu, chỉ có thể đi lại trong Thanh Âm điện, nhưng ngàn vạn đừng đi ra ngoài để bị trúng gió, vậy đối với thân thể không tốt.” Lưu Âm cầu nhàu như lão ma ma, vừa đỡ nàng đi tới cạnh bàn tròn gỗ tử đàn, đỡ nàng ngồi vào trên băng ngồi đã sớm kê nệm êm dày, vừa cầm lên chén sứ men xanh từ khay ngọc trong tay cung nữ nâng, mở nắp ra, cầm muỗng bạc lên nhẹ nhàng khuấy động, chờ không còn nóng, lại đưa tới bên môi nàng: “Đây là canh bổ Ngự Thiện Phòng cố ý làm thay ngài, ăn bổ thân thể, nương nương mau thừa dịp nóng uống đi.”

Canh có chút đắng, mang theo mùi thuốc đương quy, bất quá vẫn còn có thể xuống bụng, nàng khéo léo uống xong, uống xong một muỗng canh cuối cùng, ngay cả táo đỏ cũng không bỏ qua, cuối cùng khạc hột ra, lúc này mới hỏi: “Đông Ly Thuần đâu?”

Lưu Âm nhìn thần sắc nàng, cẩn thận trả lời từng li từng tí: “Hoàng thượng lâm triều rồi, trước khi đi cố ý dặn dò nô tỳ không thể vào đánh thức nương nương. Còn phân phó nô tỳ, chờ nương nương tỉnh, vô luận như thế nào cũng phải khuyên ngài uống xong canh bổ.”

Nàng cười: “Ta uống xong rồi thì sao?”

Lưu Âm lại nói: “Vậy thì lên giường nằm đi, ngự y nói thân thể vừa hư thai không thể ngồi lâu, nằm tốt hơn.”

Sở Liên Nhi lắc đầu: “Không, ở trong phòng đã lâu, thật buồn bức, ta muốn ra ngoài dạo.”

Lưu Âm lập tức cự tuyệt, Sở Liên Nhi nghiêm mặt, “Chẳng qua là đi gần đây một chút, không có gì đáng ngại.” hư thai xong quả thật thân thể suy yếu, nhưng hôn mê ba ngày, thể lực cũng khôi phục không sai biệt lắm, nàng không phải là người yếu đến gió vừa thổi liền bay.

Lưu Âm không khuyên được nàng, chỉ đành phải để tùy, bất quá vẫn cầm áo cừu gấm thật dày khoác lên vai thay nàng. Đỡ nàng ra khỏi Thanh Âm điện, lúc này, ánh mặt trời đã lên thật cao, lâu không tiếp xúc ánh mặt trời, Sở Liên Nhi nhất thời vẫn không thể thích hợp, bị chiếu choáng váng đầu hoa mắt, Lưu Âm vội vàng vịn nàng, mặt lo lắng: “Nương nương, thân thể ngài còn yếu như vậy, nên trở về đi thôi.”

Sở Liên Nhi lắc đầu: “Không, không có gì đáng ngại, chỉ bất quá hồi lâu không có phơi nắng mà thôi.”

Đi vài bước, nàng chợt nghĩ đến một chuyện, “Đúng rồi, Xuân Hồng đâu? Sao lại không thấy Xuân Hồng?” Lúc này nàng mới phát hiện ra, trong Thanh Âm điện, Xuân Hồng cũng coi là thị nữ cận thân nhất của nàng, vẫn luôn theo hầu chừng, sao tỉnh lại lại biến thành Lưu Âm rồi hả? Mặc dù Lưu Âm cũng là bằng cơ trí lanh lợi mới được phái đến Thanh Âm điện hầu hạ nàng, địa vị cũng coi như siêu nhiên, nhưng nàng vẫn quen do Xuân Hồng hầu hạ.

Thần sắc Lưu Âm không được tự nhiên, tránh ánh mắt của nàng, trả lời: “Xuân Hồng chăm sóc nương nương ngã bệnh, đang tu dưỡng.”

Sở Liên Nhi “Oh” một tiếng, liền không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi Thanh Âm điện, chính là khu rừng lớn, cuối thu rồi, lá sen trong hồ đã tàn, chỉ lộ ra hành lan trụi lủi, trong hồ thỉnh thoảng lướt qua mấy con cá vàng màu sắc khác nhau, bộ dạng du dương tự tại. Trong ao

có những hòn đá Thái Hồ đủ hình và màu sắc, trong đó, có khối đá nhọn mà khổng lồ cao vút. Nàng chưa từng thấy loại đá Thái Hồ cao lớn này, không khỏi nán lại nhìn. Lúc nào thì trong cung thêm tảng đá rồi?

Đá Thái Hồ, nhiều lỗ mà tinh xảo đặc sắc, đá này “Là xương đá Thái Hồ, chặn sóng mạnh, lâu năm tự ra lỗ thủng”, luôn luôn là trang sức làm đẹp không thể thiếu trong rừng. Trước kia Sở Liên Nhi đã từng gặp, khối đá Thái Hồ này, có thể nói cực phẩm trong đá. Đứng vững trong ao, đứng là tam sơn ngũ nhạc [1], đứng vững vàng không ngã, mơ hồ lại có xu thế trời đất hơi co lại.

“Đá Thái Hồ lớn vậy, lúc nào thì dời lên?”

Lưu Âm trả lời: “Hồi nường nường, đá này là hai ngày trước hoàng thượng sai người chuyển vào từ ngoài cung. Nghe nói đá này là đá Thái Hồ cực phẩm Hoa quốc tiến cống.”

Hoa quốc tiến cống? Sở Liên Nhi kinh ngạc, không ngờ tới nước lớn Hoa quốc quá khứ thanh danh hiển hách, quân sự kiêm lương thực uy phong lẫm lẫm, lại bị Đông Ly quốc vẫn loạn trong giấc ngoài ngay cả bụng cũng điên không đầy làm ặt xám mây tro, không còn uy phong, thực lực cũng hao tổn hơn phân nửa.

Nàng chưa từng thấy tảng đá khổng lồ như thế, vừa do Hoa quốc cao ngạo tiến cống, càng sinh ra vui vẻ tự hào, không khỏi nhìn nhiều mấy lần, ánh mặt trời đang ấm, chiếu thân người ấm áp, dọc theo bên cạnh ao, vừa đi vừa thưởng thức. Dưới chân là nền gạch đá cẩm thạch quét cực sạch, đá vụn phủ lên cong cong kéo dài, hai bên lại trồng trọt hoa cỏ xinh đẹp kiêu diễm, có vẻ xinh đẹp dị thường.

Dưới chân không ý thức nhìn quanh đá Thái Hồ chung quanh mấy lần, lại dọc theo hành lang khúc chiết dùng các tảng đá xây thành, trải qua một núi giả, tòa núi giả có thể là mới vừa chuyển vào tới, thật rõ ràng, ở giữa có một cái động cao cỡ người, hành lang chính đi xuyên qua lỗ. Xuyên qua núi giả, lại là hành lang gấp đôi khúc khuỷu, núi giả san sát, tường hoa thối, cây rừng cao thấp trùng điệp xanh mướt, nước biếc bên cạnh, xuân ý dào dạt.

Càng xem càng cảm thấy mới mẻ, bước chân vẫn không ngừng tăng nhanh, bỗng dừng, lại xuyên qua một khối núi giả một lần nữa, bên tai bỗng chốc nghe được tiếng nói chuyện mơ hồ.

Sở Liên Nhi vốn không để ý lắm, có thể là cung nữ và thị vệ rảnh rỗi tụ tập, trước kia nàng cũng thường đụng phải, nhưng vẫn luôn nhắm một mắt mở một mắt, đang định không biến sắc đi qua.

“Ai, hoàng thượng của chúng ta thật đáng thương a.”

Sở Liên Nhi xoay mình nghỉ chân.

“Thu Hà, hoàng thượng anh dũng thiện chiến, uy chấn tứ hải, sinh được dân chúng kính yêu, quần lâm thiên hạ, có được giang sơn, quyền thế ngập trời, sao đáng thương đây?” Là một giọng nam.

“Hoàng thượng mặt ngoài uy phong, nhưng trong lòng lại thống khổ chết rồi, người không biết à, đều là tiện nhân Sở Liên Nhi kia làm hại. . .”

~~[1] Tam sơn ngũ nhạc: thành ngữ, nói về danh sơn hoặc các nơi. Ngũ Nhạc chỉ Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn, Tam Sơn chỉ An Huy Hoàng Sơn, Giang Tây Lư Sơn, Chiết Giang Nhạn Đãng Sơn

107. Q.5 - Chương 4: Kết Cục (1)

Ở trong ý thức hỗn độn, lạnh nóng giao nhau.

Đầu mơ hồ, một lát lại cảm thấy trời trong nắng ấm nhẹ nhàng khoan khoái, một lát lại thấy vô số máu vọt tới hướng nàng, là vô tận máu tươi, trong đầu tưởng tượng ra một cái xác con nít từ trong cơ thể mẹ chảy xuống, toàn thân hiện đầy trùng đáng sợ, thân thể đứa bé đã rửa nát vụn vụn. . . Thét chói tai, đôi tay bay múa lung tung trên không trung. Một tay lạnh như băng nắm giữ tay của nàng, một thanh âm êm ái lo lắng vang lên bên tai: “Liên Nhi, không phải sợ, có ta ở đây, không phải sợ, không phải sợ. . .”

Cái thanh âm này có mị lực kỳ dị, như một mặt trăng treo tỏa ra từ không trung, mang theo lực lượng thần kỳ, trấn an hoảng sợ và thống khổ trong lòng.

Nàng an tĩnh lại, nắm thật chặt đôi tay có thể khiến cho nàng an tâm, nhắm mắt, cảm thụ nước mắt lạnh như băng chảy trên gương mặt, hài tử của nàng, vô cùng thống khổ rời đi như vậy sao?

“Liên Nhi, Liên Nhi?”

“Tại sao là như vậy, tại sao phải để ta biết rõ chân tướng. . .” Nàng vô ý thức khẽ hô cung nữ kia đã đánh trúng sự thực nàng sợ hãi nhất ở đáy lòng.

Dùng mang thai cởi ra độc chung, trùng chung liền chuyển dời đến trên người thai nhi. Nàng đã sớm đoán được, nhưng lại giả vờ không biết giống như con đà điểu, nhưng, hài tử đáng thương của nàng. . . . Điểm yếu nàng vẫn không muốn nói tới, lại bị sống sờ sờ nói tới, lại một lần nữa máu chảy đầm đìa xé rách tim của hân.

“Loảng xoảng!” Thanh âm ly vợ trên đất.

“Lưu Âm, người thật to gan, cư nhiên dám can đảm làm trái với lệnh của trẫm.” Là thanh âm của Đông Ly Thuần.

“Hoàng thượng tha mạng, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!” Cái thanh âm này thật run rẩy, giống như hàm răng đều đang đánh nhau, thế nào, Đông Ly Thuần lại đang lên cơn lung tung?

Tính khí này của hân thật không tốt.

Nàng mở hai mắt nhắm chặt ra, thấy Đông Ly Thuần mặt xanh mét đang ngồi ở trước giường, bộ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Lưu Âm quỳ gối trước giường.

Lưu Âm đầu đập đầu trên đất, da đầu bị đập rách, lộ ra máu đỏ, trên mặt đều là nước mắt sợ hãi lưu lại, trôi ở trên mặt thanh tú, thật bất lực và sợ hãi.

“Hoàng thượng, nô tỳ biết tội, xin hoàng thượng trách phạt, nô tỳ khiến nương nương bị kinh sợ, chết không có gì đáng tiếc. Chẳng qua là nô tỳ cầu xin hoàng thượng cho nô tỳ thêm một cơ hội, về sau nô tỳ nhất định tận tâm hầu hạ nương nương. . .”

“Người cho rằng trẫm còn có thể cho người cơ hội sao?” Thanh âm của Đông Ly Thuần âm lãnh chói tai, quay đầu, thấy Sở Liên Nhi đã mở mắt ra, sưng sốt, ngay sau đó mặt vui mừng nói: “Liên Nhi, người đã tỉnh?”

Sở Liên Nhi nháy mắt, vuốt mặt của hân, nói: “Sắc mặt của người thật là khó nhìn, ta không thích.”

Hân sưng sốt: “Liên Nhi.”

Nàng dùng tay, vuốt mặt của hân, oán giận: “Tại sao vậy, Ngự Thiện Phòng nấu đều là đồ tẩm thường sao? Người chưa ăn cơm hay ăn không vô, sao càng ngày càng gầy, thật khó nhìn.”

Đông Ly Thuần nhìn chằm chằm nàng, không hề chớp mắt: “Liên Nhi, người. . . .” Hân tỉ mỉ nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, thanh âm khản khản.

Nàng kéo nhẹ khóe môi, muốn cho hân nụ cười sáng lạn, nhưng nước mắt lại chảy ra trước một bước, Đông Ly Thuần luống cuống, vội vàng dùng khăn thô lau nước mắt của nàng, “Liên Nhi, đừng khóc, thân thể của người yếu, không khóc được.”

“Đều là người làm hại.” Nàng kéo khăn thô qua, lau nước mắt, “Để mặc cho người nói bậy ở trong cung chọc giận ta, trách nhiệm của người rất lớn.”

Hân sưng sốt lần nữa, vội nói: “Được được, là lỗi của ta, đều là lỗi của ta. Ta lập tức phái người kéo những tiện nhân nói bậy ra ngoài chém đầu thị chúng, để tiêu mỗi hận trong lòng Liên Nhi.” Hân quay đầu, hét to: “Người đâu!”

Mấy tên cấm vệ quân từ bên ngoài chạy vào, quỳ một chân trên đất: “Hoàng thượng có phân phó gì.”

Thanh âm của Đông Ly Thuần lạnh như băng, trên mặt sát khí nặng nề, “Bắt tất cả nô tài ra vào Thanh Âm điện ngày hoàng hậu hạ thai tới cho trẫm, trẫm muốn thăm vấn từng người một, xem là ai tiết lộ tin tức, bịa chuyện nói bậy.”

“Nô tài tuân chỉ!”

Thị vệ đi xuống rồi, Đông Ly Thuần lại quay đầu, nhẹ giọng dụ dỗ nói: “Liên Nhi yên tâm, ta nhất định bắt được nô tài nói bậy đó.”

Sở Liên Nhi gật đầu, liếc nhìn Lưu Âm còn quỳ trên mặt đất, nói: “Không liên quan Lưu Âm, để cho nàng đứng lên đi.”

Thân thể Lưu Âm co rúm lại, nghe được nàng, vội vàng lại dập đầu: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng.”

Đông Ly Thuần hừ lạnh một tiếng phất tay áo: “Đủ rồi, cút ra ngoài cho ta.”

Nhìn Lưu Âm lặn một vòng ra sau, Sở Liên Nhi rất là tự trách, oán giận hằn: “Không liên quan Lưu Âm, là ta kiên quyết muốn đi ra ngoài một chút.”

Đông Ly Thuần tỉ mỉ nhìn nàng, con người xinh đẹp chứa nghi ngờ và lo sợ không yên, nhìn Sở Liên Nhi không hiểu, nàng hỏi: “Thế nào, nhìn ta như vậy làm cái gì?”

Hắn ôm lấy nàng thật chặt, “Liên Nhi, thật xin lỗi.”

Nàng bị hắn ôm vào trong ngực, cảm thụ bất lực và run rẩy của hắn, trong mũi đau xót, đưa tay ôm thật chặt hắn, nước mắt cũng rơi ra ngoài: “Đông Ly Thuần, người nói ta nên làm cái gì bây giờ? Ta nên làm cái gì bây giờ?”

Giải trừ chung độc, thân thể không còn có bất cứ uy hiếp gì, nhưng, lấy hài tử vô tội làm giá đổi! Khôi phục trí nhớ rồi, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt cộng đè ép nàng khó chịu.

Tim giống như bị xé một lỗ máu, đau không cách nào hô hấp.

“Nếu như trí nhớ tàn khốc như vậy, chung độc nhất định cần lấy hài tử giải trừ, ta tình nguyện không cần hài tử.” Bọn họ là kẻ thù, kẻ thù sinh tử thù hận, nhưng cố tình lại yêu nhau.

Trên người hắn vẫn là một bộ cẩm bào tuyết trắng, khí trời biến hóa rất nhanh, đảo mắt đã rơi tuyết trên cửa sổ rồi. Nhưng trên người hắn lại mặc áo mỏng, càng thêm khiến thân thể mỏng manh như tờ giấy.

Nàng nắm cánh tay của hắn, lại ngắt mặt, nói: “Gầy như vậy, tại sao thay đổi gầy như vậy? Trong lòng người cũng không chịu nổi, đúng không?”

“Liên Nhi, thật xin lỗi, đều là ta không tốt!” Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ôm nàng, thân thể khẽ run.

Nàng cười nhẹ, nước mắt lại như sợi châu cắt đứt từng viên tiếp từng viên rơi xuống. “Không, người phải nói thật xin lỗi là ta.” Nếu như ban đầu nàng không chen ép hắn khắp nơi, hắn cũng sẽ không bị buộc đến hận nàng, cho đến sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trước kia hắn hận nàng như thế, muốn yêu kẻ thù, cần bao nhiêu dũng khí a.

Hắn rất kiêu ngạo, lại yêu người có tiếng xấu như nàng, thật là làm khó hắn. Hắn vì lập nàng làm hậu, không biết bị triều thần chỉ trích bao nhiêu, nhưng hắn lại một chữ cũng không nói với nàng.

Nàng đã mang thai, hắn biết rõ hài tử là không thể nào sinh ra, hắn cũng biết rõ hài tử sẽ chịu đựng đau đớn chung độc mang tới trong cơ thể nàng, hắn là phụ thân của hài tử, trong lòng khẳng định như đao cắt nhưng hắn vẫn gượng cười ở trước mặt nàng, hỏi thể gian, còn có loại thống khổ nào khó thừa nhận hơn sao?

Nguyên tưởng rằng đã trải qua sóng to gió lớn rồi, hắn lấy được giang sơn, nàng cũng có bầu, tất cả đều bước vào tương lai tốt đẹp, nhưng chung độc vừa vận được giải vào lúc này, chân tướng trí nhớ, hài tử mất đi, từng sự kiện tàn khốc thống khổ theo nhau mà đến, bức nàng đến điên cuồng, tất cả trí nhớ đều thoáng qua trong đầu, máu tanh, điên cuồng, thống khổ, tàn khốc. . . Từng thứ một, thật ép nàng điên khùng.

Nhưng, Đông Ly Thuần bị tổn thương không thể ít hơn nàng.

Hiện tại cũng nói không ra người nào tổn thương người nào, nàng đã mệt, tâm lực đều quá mệt mỏi, cũng vô lực so đo người nào bị thương hại nhiều hơn, quá khứ từng bị tên ăn xin bắn thủi cường dâm, từng khiến

nàng đau khổ một chút, nhưng nàng luôn luôn xua đuổi ý nghĩ đó khỏi người, suy nghĩ lại trước kia bọn họ là thân phận kẻ thù, hẳn làm như vậy cũng không quá đáng, cũng nghĩ thông rồi.

Hài tử không có, nàng rất thương tâm, nhưng bởi vì hài tử giải hết chung độc, không bao giờ chịu chung độc hành hạ nữa, cũng là một chuyện tốt, nhưng, khi đà điểu rút cuộc ngừng đầu, lúc này mới thống khổ phát hiện hài tử của bọn họ từng chịu tội cỡ nào. . . Nghĩ đến, nàng lại bắt đầu hận hẳn rồi. Hận hẳn nếu như không hạ chung độc với nàng, cũng sẽ không có đủ loại chuyện xảy ra bây giờ.

Nhưng, khi thấy thân thể càng gầy hơn của Đông Ly Thuần, nàng lại càng thêm đau lòng, càng đau lòng hơn so với biết chân tướng, biết được hài tử từng thê thảm chết đi.

Nàng biết, thống khổ trong lòng hẳn không thể ít hơn nàng.

Nàng có thể khóc để trốn tránh tất cả thống khổ, nhưng hẳn không thể. Hẳn chẳng những không thể, còn phải cùng với nàng, an ủi nàng, còn phải mạnh mẽ chống đỡ chuyện nghị luận trên triều đình, còn phải xử lý đại sự thiên hạ, còn phải phân thần chăm sóc nàng. . . hẳn như vậy, làm sao khiến nàng hận được?

Đối với hẳn, chỉ có tràn đầy đau lòng.

Bởi vì, giữa bọn họ, từ lúc dưới tàng cây bên thành tường Nam Lăng, đã chặt chẽ quấn lấy nhau rồi, thống khổ lớn hơn nữa, phân tranh nhiều hơn nữa cũng không thể tách bọn họ ra.

Sự tàn nhẫn của Đông Ly Thuần, phần lớn cũng là do nàng ban tặng, hẳn thực hiện hết những thủ đoạn tàn nhẫn ở trên người nàng, đây là báo ứng của nàng. Nàng sẽ không oán hẳn, nàng xuyên qua mà đến, ở trong hoàn cảnh không quen đất đai, ngồi lên ghế Thái Tử Phi, nhưng, muốn ngồi vững vàng sao mà khó khăn, nhị hoàng tử tài hoa siêu tuyệt, Tam hoàng tử có hoàng hậu che hộ, lực lượng ở trong triều hùng hậu, mẫu phi của Tứ hoàng tử rất được sủng ái, cũng có thể lực tương đối ở trong triều. Nhưng thái tử, thật mềm yếu, thật vô năng, nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, xem nhiều tàn khóc khi để vương tranh bá, nàng biết, một khi thái tử thất thế, nàng cũng sẽ gặp nạn theo, cho nên, nàng chỉ có thể dùng năng lực độ sức một phen.

Nàng thiết kế hãm hại, Đông Ly Thuần vốn lực lượng yếu kém là đối tượng bị đối phó đầu tiên. Nàng thi kế hãm hại hẳn, thành công khiến hẳn bị giáng chức đi Nam Lăng, làm một binh sĩ thấp, chiến đấu với Tất Ta hung mãnh, hẳn nhiều lần thắng trận, giết địch vô số, trong mỗi một chiến dịch tàn khốc đều giữ tánh mạng trở lại, nàng lại hoảng hốt rồi, lại âm thầm phái tử sĩ thừa dịp hẳn giao chiến cùng với kẻ địch thì trộm bắn tên ở sau lưng, nguyên tưởng rằng hẳn thân trúng vài đao, bị ném bỏ trên chiến trường hoang tàn vắng vẻ thì có thể vô tư. Nhưng mệnh hẳn cứng, cứ nhiên sống trở lại.

Ở trong tiệc sinh nhật của thái tử, nàng nhìn thấy hẳn gầy đi một vòng lớn, chỉ còn lại một đôi mắt to cực kỳ sáng trong nhìn nàng thì lòng của nàng bỗng dưng rung động, hoảng sợ không nói ra được, sợ hãi khiến nàng làm một độc kế lần nữa, tùy tiện tìm lý do, khiến hoàng đế đưa hẳn đến Hoa quốc làm con tin.

Lúc ấy, hẳn mười chín tuổi. Nguyên tưởng rằng hẳn đưa mắt không quen đến Hoa quốc thì chắc chắn có đi không về, nhưng không ngờ, hai năm sau, hẳn lại mang theo một thân nhuệ khí trở về, còn lập công lớn hiển hách, Hoa quốc đồng ý ký hiệp ước mua bán ở biên quan với Đông Ly quốc.

Khi hoàng đế tự mình cử hành lễ chúc mừng cho hẳn, nàng và hẳn ngồi đối diện, nhìn đến lạnh như băng và sát ý mơ hồ trong mắt hẳn thì nàng cảm thấy tử vong cách mình thật gần.

Người ở trước khi chết sẽ bị kích phát ra tiềm năng lớn nhất, nàng điên cuồng chinh hẳn lần nữa, phạm là đầu độc, ám sát, giá họa. . . Tất cả đều dùng hết, đáng tiếc, thần may mắn không còn chăm sóc nàng, rất nhanh, nàng bị cản trở.

Thái tử bị giết, nàng cũng bị ban chết, không oán được người nào, cũng chỉ có thể oán mình không có mắt, nhìn lầm đồ bỏ thành đồ tốt. Càng thêm sai lầm xem hổ dữ thành mèo bệnh.

Nhưng, thời điểm biết mình sẽ phải chết ở ngoài sáng, nàng lại càng không cam lòng, ai không muốn sống, nàng cũng vậy, nàng ác độc sắc bén hơn, làm tuyệt chuyện xấu cũng muốn sống, vì vậy, nàng lợi dụng Tổng Hưu, thành công để cho hẳn giữ lại một cái mạng cho nàng. Nhưng nàng không ngờ tới, mặc dù hẳn giữ nàng lại, lại ngày ngày hành hạ nàng, chờ hành hạ nàng đủ rồi, mới hạ chung độc cho nàng, khiến nàng mất đi trí nhớ trước kia. . . Sau đó, nàng bắt đầu cuộc hành trình trả nợ trong ba năm.

Cuộc sống tính toán, quả thật, sau khi nàng tỉnh lại ở trong phủ hoàng tử, cho tới bây giờ, đã có ba năm.

Thời gian qua thật đúng là mau, trong nháy mắt, nàng và Đông Ly Thuần đã dây dưa ba năm. Ba năm này, bọn họ có lừa gạt, có lợi dụng, có phản bội, nhưng, nhiều nhất vẫn là ngọt ngào.

Ở Nam Lăng, vô số lần cơ thể giao nhau, nàng yêu hắn, dưới tàng cây trên tường thành, nàng và hắn hết sức ôm nhau, cho tới hôm nay, tâm nàng vẫn khó khăn bình tĩnh.

Ở Tây Lăng, nàng và hắn dè dặt nhau, rồi đến sau lại ngọt ngào dị thường —— đều là trí nhớ trên quý trong đầu nàng. Ra mưu cho hắn, cùng nhau khắc địch thắng lợi, định ra đối phó tà giáo, một đường đánh vào kinh thành, đoạt được giang sơn, ngồi ở trên ghế rồng thật cao, cùng hắn đưa mắt nhìn xuống chúng sinh, nhìn thẳng hắn, cùng cười một tiếng, bọn họ mười ngón tay đan xen, đều thấy được vui sướng và kích động từ trong mắt đối phương.

Lúc ấy, ánh mắt hắn nhìn nàng, dịu dàng như nước mùa xuân, thời gian ngọt ngào chung đụng, lại bị trí nhớ khôi phục chân tướng thực tế đánh tan, nghĩ đến thật đúng là không cam lòng.

Bị hắn ôm chặt một hồi, thân thể có chút cứng ngắc, nàng không nhịn được giật giật thân thể, lại bị hắn ôm thật chặt, trong lòng nàng run lên, nàng chỉ mặc quần áo trong bị đặt trong ngực hắn, đôi tay ôm lưng của hắn, cảm nhận được vật liệu may mặc thật mỏng, thân thể thon gầy của hắn đều là khớp xương, cần mình thật là đau. Ngươi lạnh trong lòng dần dần hòa tan.

“Đông Ly Thuần, con của chúng ta không còn, sau này còn có thể mang thai nữa hay không?” Nàng hỏi.

Thân thể hắn run lên lần nữa, hắn buông nàng ra thật nhanh, nắm bả vai của nàng, nhìn mặt bình tĩnh của nàng, đôi mắt hẹp dài đều là mừng như điên và thận trọng.

“Liên Nhi. . . .” Hắn khàn giọng kêu lên.

Nàng khẽ mỉm cười với hắn, đẩy mắt hơi ẩm ướt, “Mau nói cho ta biết, sau này ta còn có thể mang thai con của ngươi hay không?”

Hắn nhìn nàng, hung hăng gật đầu, có mấy lời không cần nói, “Có thể, ngự y nói chỉ cần điều dưỡng thật tốt, nhất định có thể.”

Nàng cười, thân thể dựa qua hắn, nhìn hắn nói rộng miệng ra, nhẹ nhàng cười một tiếng, chủ động hôn lên môi của hắn.

“Liên Nhi. . . .” Hắn động cũng không dám động, chỉ có thể mở con ngươi đen nhánh như trân châu đen nhìn chăm chăm nàng, lông mi thật dài khẽ run, như bướm bướm bay.

Nàng nhìn hắn, lông mi thật dài, có một đôi con ngươi còn sáng chói hơn trân châu, đôi con ngươi này cực kỳ xinh đẹp, người ác độc như thế, lại có một đôi con ngươi trong sáng hơn cả bầu trời.

“Ngươi đang sợ cái gì? Sợ ta sẽ rời đi ngươi?” Nàng chăm chăm vào tròng mắt của hắn, ánh mắt hắn lóe lên, có thật nhiều cảm xúc thoáng qua trong tròng mắt đen sẫm.

Nàng cười khẽ: “Đông Ly Thuần, ngươi còn muốn ta không?”

Hắn không hề cử động một hồi lâu, qua một lúc lâu, mới bỗng nhiên gật đầu.

Nàng cười khẽ, hôn lên môi của hắn lần nữa: “Cái này đúng rồi, ngươi đã còn muốn ta, vậy chúng ta thay đổi làm mới đi.”

Thân thể hắn cứng ngắc, không thể tin nhìn nàng.

Nàng cười với hắn, nụ cười quyến rũ, như ánh mặt trời chiếu ra khỏi mây, trong suốt bắn ra bốn phía, sáng chói làm cho người ta không dời mắt được, “Ta quyết định, nếu kiếp này chúng ta nhất định bị yêu hận tình thù quấn lấy, như vậy, chúng ta vẫn dây dưa đi, đến chết không rời!”

Hắn nhìn nàng, không nói gì, chẳng qua là nơi cổ họng có âm thanh kỳ lạ.

Hồi lâu, hắn mới nói: “Được, đến chết không rời!”

Hắn cúi đầu hôn nàng, trần trọc bú, êm ái tựa như che chở trên bảo, nàng hôn trả lại hắn, hôn thật nhẹ nhàng, khiến tình ý vốn là tuyệt vọng toả sáng sáng rõ vạn trường lần nữa!

108. Q.5 - Chương 5: Kết Cục (2)

Phía bắc kinh thành, một tòa kiến trúc thanh nhã rất khác biệt, là nhị hoàng tử Đông Ly Thuần đi lên cửu ngũ chí tôn đoạt được ngôi vị hoàng đế từ trong tay huynh đệ đã ba năm, sau khi trải qua chiến loạn, sai người xây dựng biệt viện lần nữa.

Biệt viện mới xây, ngôi lưu ly tường trắng thật cao, lầu cao gác nhiều, núi giả rừng vườn, cầu nhỏ nước chảy, hành lang khúc chiết trở về, rường cột chạm trổ, hết sức hào hoa!

Đây là biệt viện dựng lên trong rừng phía bắc, là một chỗ nghỉ hè tốt, mới vừa xây xong vào tháng năm năm nay, hoàng hậu có thai, chịu không nổi nóng, vào tuần giữa tháng sáu, đã đi giá đến ngôi biệt viện này chuẩn bị vượt qua ba tháng nóng bức tương lai.

Hoàng hậu mang long chủng, thân thể công kênh, đây là con cháu duy nhất của hoàng thất trước mắt, kim quý vô cùng, nhóm lớn cung nữ cẩn thận hầu hạ xe, chỉ sợ có bất kỳ sơ xuất.

Mà hôm nay lại là sinh nhật hai mươi bốn tuổi của hoàng hậu Sở Liên Nhi, Đông Ly Thuần yêu hoàng hậu hạ lệnh, tổ chức tiệc sinh nhật long trọng ở biệt viện nghỉ hè cho hoàng hậu. đây cũng là nguyên nhân nhóm lớn cung nữ thái giám, bại lộ ở trong nắng nóng bỗng mồ hôi như mưa.

Bình thường hoàng cung cử hành việc lớn, đều mời đoàn kịch hát nổi danh ở dân gian hoặc là ca kỹ nổi danh ca múa trợ hứng, Đông Ly Thuần cũng không ngoại lệ, cũng mời tới.

Uy danh của Đông Ly Thuần lan rộng ở Đông Ly nước quốc và bốn phương tám hướng, hắn Bắc kháng Tát Ta, tây chống Hoa quốc, có công an bang, có cách trị quốc, rất được lòng dân, hắn đoạt lại ngôi vị hoàng đế từ trong tay tam đệ, hoàn toàn là cái mà mọi người cùng hướng tới. Theo lý thuyết, hoàng đế được lòng dân như vậy nên giống như hoàng đế các triều đại trước, tam cung lục viện 72 tần phi chiêu mộ hậu cung, nhưng hắn lại khiến mọi người tròn mắt, chỉ cưới mình hoàng hậu Sở Liên Nhi, lên ngôi ba năm, vẫn không nạp qua Tần phi, coi như ba năm trước đây Sở Liên Nhi sẩy thai cũng không có ảnh hưởng đến tình cảm thâm hậu của hai người, nhưng ba năm qua, bụng hoàng hậu Sở Liên Nhi vẫn không có động tĩnh, khiến một đám thần tử trung thành cảnh cảnh một lòng duy trì hoàng tự gấp xoay quanh, nhưng biết tính khí của Đông Ly Thuần, không dám dâng tấu báo hắn lập tần phi khác. Trước kia đã từng có mấy đại thần cả gan tấu, nói hoàng hậu không sinh được, vì hoàng tự, xin hoàng thượng nạp Tân Phi khác.

Lúc ấy Đông Ly Thuần cũng không tỏ thái độ, nhưng qua ít lâu, những đại thần này đồng thời phạm sai lầm, bị Đông Ly Thuần cách chức ra kinh thành. Đến đây, còn ai dám hỏi?

Này vừa qua chính là ba năm, ba năm dài cỡ nào a. Mất thấy Đông Ly Thuần đã sắp ba mươi tuổi, dưới gối lại vẫn không có con cháu, mấy cựu thần đã sớm lo lắng râu ria hoa râm, cho đến ba năm sau, Sở hoàng hậu ở mọi người mong đợi thành công mang thai. Khắp chốn mừng vui, ban đầu tân hoàng lên ngôi cũng không náo nhiệt như vậy.

Lần này mang thai, Sở Liên Nhi thật nhứt đầu, nôn nghén dị thường nghiêm trọng, chỉ mang thai ba tháng, người đã gầy một vòng lớn, cả đám thái y chuyên lo phụ khoa ở thái y viện căng chặt thần kinh cả ngày, một ngày bắt mạch ba lượt, mỗi ngày tự chung một chỗ nghiên cứu sách dạy nấu ăn của hoàng hậu, làm cho cả tòa hoàng cung như lâm đại địch, còn lan đến gần triều đình. Các đại thần một mặt âm thầm mừng rỡ hoàng thất rốt cuộc có hậu, nhưng mặt khác rồi lại không thể không chịu nhin tính khí càng ngày càng nóng nảy của Đông Ly Thuần, thỉnh thoảng lấy bọn họ ra hả giận.

Còn chưa hết, thật vất vả chịu đựng qua tháng thứ tư, Sở Liên Nhi rốt cuộc muốn ăn, mọi người mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng khí trời lại chuyển nóng lên, Đông Ly Thuần không để ý quần thần phản đối, đã mang theo Sở Liên Nhi tiến về phía biệt viện phía bắc kinh thành nghỉ hè.

Nhìn, vì để cho hoàng hậu sống vui vẻ, Đông Ly Thuần muốn tự thay nàng tổ chức sinh nhật, mời đoàn kịch hát nổi tiếng trong kinh thành.

Cô nương trụ cột trong đoàn hát gọi Tu Hoa, nàng váy áo bay bay, mặt mũi thanh lệ, quynn rũ lan tràn, liếc nhìn người xem dưới đài, chỉ có Đông Ly Thuần mặc áo bào màu xanh nhạt thêu chỉ vàng, đầu đội mào hai rồng đoạt châu, dây lưng ngọc, là mặt mũi anh tuấn, đôi môi mướt mà, khí thế dđng trào.

Ngồi bên cạnhhắn là Sở Liên Nhi mặc áo tơ mỏng màu tím, phía dưới là váy xanh nhạt thêu bướm đùa trăm hoa, áo khoác lụa mỏng đỏ thắm thêu phượng bay. Mặt mũi nàng tuyết trắng, mặt mày như vẽ, ngồi ở trên trúc xanh, lửa đỏ trên người, sau lưng là trúc xanh, hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, cao vút như ngọc, mặc dù thân thể không còn nhẹ nhàng, nhưng nhìn quanh, tự có uyển chuyển rực rỡ lưu động ở đáy mắt.

Cách rừng trúc xanh biếc không xa, là một gốc cây liễu mã vừa mới nở, những đóa hoa nở ở trên thật tươi đẹp, mùi thơm bốn phía, gió nhẹ lướt qua, hoa thật nhỏ bay xuống ở trên người Sở Liên Nhi, nàng ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt Đông Ly Thuần.

Lúc này, ánh mặt trời từ phía trên không chiếu xuống, xuyên thấu qua tầng tầng lá trúc, rơi trên người bọn họ, đáy mắt hai người khúc xạ ra nhiều ánh sáng rực rỡ kỳ dị.

Nhiều đóa hoa trắng mịn rơi vào trên thân, hoa rụng rực rỡ.

Sở Liên Nhi nhìn hắn, phía sau hắn chính là rừng trúc xanh thẳng, đỉnh đầu của hắn, là bầu trời xanh thẳm, trong suốt trong suốt, mấy đám mây trắng, con người xa vạn dặm, ánh sáng mặt trời mạnh mẽ bắn ra bốn phía, cũng không địch lại chói lọi rực rỡ từ đáy mắt hắn.

Nàng nhìn này đôi con người xinh đẹp một hồi lâu, bỗng dưng, linh quang hiện ra, đầu thoáng qua một bóng người mơ hồ, nàng hỏi: “Thuần, người biết thổi tiêu không?”

Hắn sững sốt, nói: “Biết, chẳng qua là rất nhiều năm không thổi rồi.”

Nàng cười, trong mắt hiện lên nước mắt, nàng cười nhẹ, đưa tay vuốt gương mặt tuấn tú của hắn, sống kiếp để vương mấy năm, khiến cho hắn càng thêm thành thực, uy nghiêm càng sâu, chẳng qua là đôi mắt xinh đẹp này vẫn chứa nhu tình vạn trượng, khiến nàng luôn không kìm hãm được đắm chìm trong đó.

“Còn nhớ rõ ta xen người là Thành Vân – tình nhân trong mộng không?”

Hắn sững sốt, biến sắc: “Người còn nhớ hắn?”

Nàng gật đầu, nước mắt trong mắt hơn rực, chọc hắn nắm chặt nắm tay, thanh âm hắn buồn bực nói: “Liên Nhi, ba năm, người còn chưa quên hắn?”

Nàng lắc đầu: “Hắn là nam nhân cả đời ta thích nhất, ta làm sao quên mất đây?”

Thân thể hắn cứng đờ, sắc mặt tái nhợt.

Nàng phì cười một tiếng, đấm hắn: “Ngu ngốc, Thành Vân, Thành Vân, tựa như đám mây trên không trung, chỉ có thể nhìn không thể sờ, hắn, thật ra thì chính là người.”

Hắn sững sốt.

Bộ dạng nàng phục tùng cười yếu ớt, trí nhớ đã từng đặt ở trong góc lại bị kích thích một lần nữa, năm ấy, nàng mới vừa xuyên qua mà đến, người thứ nhất gặp, chính là Thành Vân trong tưởng tượng của nàng.

Khi đó, hắn mặc áo khoác trắng như tuyết, đứng đó ngậm tiêu, bóng trắng thon dài, tóc đen thật dài buộc ở sau ót, đầu đội khăn tám góc màu trắng, trong tay cầm tiêu bạch ngọc, đưa lưng về phía biển trúc xanh biếc, đỉnh đầu có trời xanh mây trắng, sau lưng, là vách đá cheo leo, thể nhưng hắn lại tự nhiên không sợ, đón gió xuân từ từ, thổi ra tiếng tiêu nghe cảm động. . .

Nếu như không phải là trúc xanh phía sau hắn thấp thoáng tôn lên, nàng quyết sẽ không nhớ tới.

Thì ra là, quanh đi quẩn lại, nàng và hắn, vẫn gặp nhau ở chung một chỗ!

Cùng múa với sói, múa đến thiên hạ chiến tranh.

Xuân ảnh động!

Mỹ nhân mưu, giang sơn dao động.

Chỉ có thù hận không đổi diễn biến vì tình yêu si mê của nữ nhân.

Thử hỏi, thù và mưu va chạm, hận đấu với yêu, máu và lệ giao hòa, nam nhi kiên cường lạnh lùng như sắt, nữ nhi mềm mại đáng yêu quyến rũ chúng sanh, một đôi thù địch sống chết, ở dưới tàng cây hiếu mã vạ đóa hoa nở, muốn nói, hay ngừng?

Tiếng hát của Ngọc Tu Hoa thanh thúy như vàng anh, uyển chuyển thanh lệ, từng câu rõ ràng, xuyên thẳng thấm lòng người. Sở Liên Nhi tựa vào trên vai Đông Ly Thuần, mặt mày đều là nụ cười nhu tình vô tận, “Thuần, Ngọc Tu Hoa này thật đúng là hát hay.”

Đông Ly Thuần mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng, tròn mắt đen xinh đẹp đen nhánh như mực nước, tùy ý một chút, sẽ bắn ra bốn phía !

Lúc này, làn gió thơm bốn phía, hương nhẹ thong thoảng, ánh mặt trời mạnh mẽ, trúc xanh che trời, hoa trên cây hiếu mã, nở càng thêm kiều diễm.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-no-ti-thanh-hoang-hau-cung-mua-voi-soi>